

เล่ม

1

สย แห่ง ผี

กัมภีร์อสูร ๑๓

สี่ขุนเชิง

ประพันธ์

ว. ฅ เมืองสูง

เรียบเรียง

เจ้าจำไว้ ในเมื่อเป็นศิษย์ทายาทของเราแล้ว
ยามประมือต่อสู้กับศัตรู จะต้องเอาชัยได้เพียงประการเดียว
โดยมีอาวุธพ่ายแพ้อย่างเด็ดขาด !

หนังสือคุณภาพ
สร้างสรรค์นิคส์

จิตใจของอ้วงแซในยามนี้เป็นไปฉับใด ย่อมคาดเดา
ได้อยู่แล้ว กำพร้ามารดาตั้งแต่แบเบาะ พอยังเยาว์วัย
ก็สูญเสียบิดาไปอีกผู้หนึ่ง จวบจนเติบโตใหญ่ต้องอาศัยอยู่กับ
ครอบครัวของเตี้ยเล่าแปะ พอเพ็งฝีมือฝีมือสำเร็จออกสู่
โลกกว้าง น้องสาวร่วมสายโลหิตก็ถูกผู้อื่นฉุดคร่าไป ความ
กระหอบกระเทือนใจที่อุบัติอย่างซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ทำให้อ้วงแซ
ที่ความจริงเป็นบุคคลอันมีนิสัยเรียบร้อยดังราวนักศึกษา
คงแก่เรียน ได้กลับกลายเป็นนิสัยเจ้าอารมณ์ให้ร้อนแรง มี
ความโกรธแค้นและดีใจอย่างไม่แน่นอน กลับกลายเป็น
มีนิสัยอันตระหงายโหดอย่างเด็ดเดี่ยว เมื่อหวนคำนึงถึง
ครอบครัวของตน ก็ต้องน้ำตาไหลพรากดังถูกฝนพรหม...

สี่ แฉ สิบ

เล่ม
1

คัมภีร์อศุข ๑๗

สี่แฉ : ประพันธ์

ว. ณ เมืองสูง : เรียบเรียง

บ.จ.ก.

สร้างสรรค์บุ๊คส์

ชุดยุทธจักรนิยาย

ลุยแทงอิน คัมภีร์อสนีบาต (เล่ม 1)

ประพันธ์โดย **ลีฮั่นเซ็ง**

เรียบเรียงโดย **ว. ณ เมืองลุง**

พิมพ์ครั้งแรก	โดยสำนักพิมพ์เพลินจิตต์	พ.ศ. 2508
พิมพ์ครั้งที่สอง	โดยสำนักพิมพ์ผ่านฟ้าพาณิชย์	พ.ศ. 2517
พิมพ์ครั้งที่สาม	โดยสำนักพิมพ์ผ่านฟ้าพาณิชย์	ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์
พิมพ์ครั้งที่สี่	โดยสำนักพิมพ์ผ่านฟ้าพาณิชย์	ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์
พิมพ์ครั้งที่ห้า	โดยสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น	สิงหาคม 2541
พิมพ์ครั้งที่หก	โดยสำนักพิมพ์สร้างสรรค์บุ๊คส์	กันยายน 2553

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ลีฮั่นเซ็ง.

ลุยแทงอิน คัมภีร์อสนีบาต. - กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์, 2553.
1,264 หน้า.

1. นวนิยายจีน I. ว. ณ เมืองลุง, เรียบเรียง II. ชื่อเรื่อง.
895.13

ISBN 978-974-341-670-5 (เลขชุด)

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัทสร้างสรรค์บุ๊คส์ จำกัด

217 ซอยสุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2258-2724, 0-2258-5858 โทรสาร 0-2261-5671

Homepage : <http://www.sangsanbooks.com>

E-mail : sangsanbooks2000@yahoo.com

เพลท : ออริจินอลฟิล์ม โทร.0-2472-5445 / พิมพ์ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส โทร.0-2540-5201

ราคาชุดละ (รวมสามเล่มจบ) 850 บาท

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์ และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ได้ที่ www.thaibookrecommnd.com

คำนำสำนักพิมพ์

ในราชวงศ์ใต้เหมิง เกิดความวุ่นวายขึ้นในราชสำนัก เมื่อผู้สอได้ จอหงวนอันดับหนึ่งและรั้งตำแหน่งผู้เป็ของรัชกาล ที่เต็มไปด้วยบุญญาสนา ทรัพย์สินคงครอย่างหาที่เปรียบมิได้ กลับหายไปในวันวิวาคินแรก ตามมาด้วยการสูญหายของกงจูราชิดาของรัชกาลปัจจุบันอย่างไร้ร่องรอย !

เหตุการณ์ดังกล่าว จะเกี่ยวพันกับการล้นชีวิตไปของลั้งซุย พระชายา ในรัชกาลก่อนหรือไม่ ? ร่างนางถูกฝังไว้อยู่ในสุสานพร้อมสมบัติล้ำค่าของ แผ่นดินคือฮ้วยเทียนปวยเฮีย (โบลานสู่สวรรค์) และเปี้ยลิ่งเอ้า (เลื้อกิเลน หิมะ) เชื่อว่าเป็นที่หมายตาของชนต่างชาติเช่นชินฮัซ แห่งซิกเจ้เก้า (ลัตตมรณะ) ที่อ้างตนว่าเป็นคนรักเก่าของลั้งซุย สมบัติของชาติจะตกไป อยู่ในมือต่างชาติได้อย่างง่ายดายละหรือ

ผู้เป็อ้วงแซปรากฏตัวเข้าสืบเสาะหาร่องรอยทรัพย์สินสมบัติรายนั้น จุดหมายมิเพียงมิให้ต้องตกในมือต่างชาติ อีกหนึ่งคือต้องการสืบเสาะ ร่องรอยบิดาอ้วงคุน เจ้าของประกาศิตซึ่งหาผู้ต่อต้าน ที่หายสูญไป หลายปี น้องสาวยังคงหายไปเช่นกัน เหล่านี้ต้องอยู่ในความรับผิดชอบ ของอ้วงแซโดยสิ้นเชิง จากรากฐานกำลังภายในที่ติดเหล้อยู่แล้ว แต่ยังไม่ อาจต้านทานพรรคมารยิ่งใหญ่เช่นซิกเจ้เก้า ซ้าร้ายยังมีอิวอวกักที่รวบรวม

จอมมารไว้อย่างคับคั่งอีก

ฟ้ายังเมตตาให้อ้วงเซได้รับคัมภีร์ลွှ่ยทั้งแก๊ง (คัมภีร์อสนีบาต) สาม
ทำเพลงมาจากปรมาจารย์หมวดเหลือง ที่เลื่องลือด้วยฝ่ามือที่ปราศจาก
ลุ่มเสียงแต่ทรงพลังสะท้านขวัญ หลังเสียงฟ้าลั่นสนั่นจบลง ผู้ด้านรับ
มีแต่ต้องสภาพไหม้เกรียมพร้อมรอยนิ้วมือประทับ ได้รับฉายา “ลွှ่ยซึ่งอยู่เบี”
(เทพเจ้าอสนีบาต) อย่างเต็มภาคภูมิ

ภาระหน้าที่ต่อชาติพันธุ์และชีวิตที่สับสนยุ่งเหยิงของตนกลับมา
ประดังในเวลาพร้อมเพรียงกัน ยากนักที่จะสะสางได้ในเวลาอันสั้น หาก
เมื่อฟ้าได้เห็นถึงพฤติกรรมทรกคุณธรรมของเหล่าธรรมะแล้วเมื่อใด ช่องทาง
รอดย่อมมีอยู่ใยหนึ่งเสมอ ขอเพียงไม่ถอดใจยอมแพ้อุปสรรคขวากหนาม
โดยง่ายดายเท่านั้น

สร้างสรรค์บุคคล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์.....	(5)
ชวงชัยมรรณะ.....	1
ประกาศิตหุชาด.....	20
วิวาทคีนวิวาท.....	38
นักโทษประหาร.....	62
ลายแทงกระดองเต่า.....	82
ค่ายกลประหลาด.....	102
ความรักอันพิสดาร.....	123
อสนีบาตเริ่มสิ้น.....	145
หลังเลือดปีศาจร้าย.....	165

อานภาพความรัก.....	184
อัปเปหิจากสำนัก.....	206
อุบายชิงสมบัติ.....	223
ลุยอินบ่อแข็ง.....	243
เทพเจ้าอสนีบาต.....	262
อันตรายรายล้อม.....	283
สุสานลี้ภัย.....	303
ชายชราเลื้อยเขี้ยว.....	324
ห้องพระโรงใต้ดิน.....	344
เผชิญลัทธิตมรณะ.....	362
น้ำใจอำมหิต.....	381
อุบายอันชั่วร้าย.....	403

ฮวงซุ้ยมรณะ

มันเป็นเรื่องทีลึกลับซับซ้อน จนผู้คนต้องบังเกิดความหวาดหวั่นระทึกทางด้านเหนือของเอียนจิง (เมืองหลวงของราชวงศ์ใต้เหมีง) อันเป็นอาณาเขตของอำเภอเซียงเฟิงก๊วย ที่เทือกเขาซึ่งลาดเทเป็นอาณาเขตอันกว้างใหญ่ไพศาล เม่งเล้ง (สุสานของกษัตริย์และราชินิกุล) สร้างอย่างสง่าโอฬารตระหง่านน้ำ สวยงามแพรวพราวไปด้วยศิลปะอันยอดเยี่ยม นอกจากเม่งไท่โจ้ว (จู่งวนเจียง ผู้สถาปนาราชวงศ์ใต้เหมีง) จะทรงฝังอยู่ทางเมืองนานกิง (เมืองหลวงโบราณ) แล้ว กษัตริย์ของราชวงศ์เหมีงทุกพระองค์ต่างทรงฝังอยู่ในสถานที่แห่งนี้ทุกพระองค์ จึงกลายเป็นสถานอันสำคัญทางเช่นไ้หัวทุกตระกูล และก็เป็นปูชนียสถานที่ประชาชนชาวเมือง หรือผู้ต่างแดนเข้ามาท่องเที่ยวยังเอียนจิง จะต้องไปชมดูและเที่ยวเตร่

ปัจจุบันเป็นกาลสมัยของกษัตริย์ฮี้จงแห่งราชวงศ์ใต้เหมีง ชาวเล่าลือกันว่าลี้งซุ่ย (นามสกุลว่าลี้ง) ที่ได้รับพระกรุณาธิคุณจากองค์กษัตริย์ฮี้จงอย่างสูงสุด เมื่อตายไปแล้วก็ถูกนำมาฝังไว้ในสุสานแห่งนี้ เป็นเวลาสองปีกว่าแล้ว นับจากนั้นมา บรรดาประชาชนชาวเมืองที่อยู่ในละแวกสุสานเม่งเล้งอันสำคัญ พอถึงเวลาวิกาลยามดึก มักได้ยินเสียงกรีดร้องอันโหยหวน

เจ็บปวดดังมาจากภายในสุสาน และดวงซ้ายของลี้ซู่ยยังมีเหตุการณ์อันสยด
สยองอุบัติขึ้นบ่อยครั้ง มักจะมีผู้พบเห็นซากศพที่ถูกخنฆ่าอย่างอนาถทั้ง
ประจານไว้ทางหน้าดวงซ้าย

ผู้ที่ตายไปแล้วถูกฉีกกระชากทรวงอก จนดับใต้ไส้พุงไหลเรียรด
อเนจอนาถบาดตาต่อผู้พบเห็นเป็นยิ่งนัก

ข่าวฆาตกรรมอันน่าหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งนี้ ได้แพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว
ดังราวไฟไหม้ป่า เม่งเล้ง อันเป็นปฐนียสถานที่สำคัญ พลันกลับกลายเป็น
เป็นแดนอเวจีที่ทุกผู้คนบังเกิดความหว่นหวาดกลัวเกรง จนไร้ผู้มาท่องเที่ยว
กราบไหว้บูชา หน้าและหยากไยได้พากันกรูกรัง จนเม่งเล้งอันสวยงาม
ตระหง่านจำ ได้รกร้างเปล่าเปลี่ยวอย่างมิน่าเที่ยวอีกแล้ว

นั่นเป็นเพราะเหตุอันใดกัน ? หรือว่าตลอดเวลากว่าสองปี ข่าว
ฆาตกรรมอันสยดสยองที่อุบัติขึ้นซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ ผู้ตายซึ่งถูกخنฆ่าด้วย
ฝีมืออันโหดเหี้ยมอำมหิต จะมีความเกี่ยวข้องกับลี้ซู่ยด้วย ?

ลี้ซู่ยมีนามเดิมว่าลันนา เป็นบุตรของหัวหน้าเผ่าอิสลามยู่อยู่ในแถบ
ซินเกียงอันไกลโพ้น เมื่อห้าปีก่อนชนเผ่ายุยฟิงพอใจที่อยู่ใต้การปกครอง
ของชนชาวฮั่น (คนจีนเผ่าหนึ่งซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ใหญ่ที่สุด ผู้คนมากที่สุด)
จึงปฏิเสธการจิ้มก้อง (บรรณาการ) ปลุกปั่นยั่วยุให้ชนทั้งเผ่าบังเกิดปฏิกริยา
ขัดขึ้น และต่อต้านข้าราชการชาวฮั่นที่ไปควบคุมอยู่ กษัตริย์ฮี้จึงเมื่อทรง
ทราบจึงทรงพระพิโรธเป็นยิ่งนัก ธิบสงทหารอันเก่งกาจจำนวนสิบหมื่น เดิน
ทางรอนแรมไปยังชายแดนสุดไกล จึงสามารถปราบปรามต่อเผ่าอิสลามยู่
ผู้เหี้ยมหาญแกร่งกร้าว สยบต่อใต้พระบารมีอีกได้ และยังคงคร่าตัวลันนาผู้
เป็นบุตรของหัวหน้าเผ่ากลับมาเป็นประกัน

ลันนาผู้มีความสวยงามสะคราญปานเทพธิดา ชาญฉลาดปราดเปรียว
เยี่ยมด้วยภูมิปัญญาจนเป็นอัจฉริยะ จึงได้เป็นที่สพพระราชหฤทัยขององค์
กษัตริย์ฮี้จึงอย่างยั้งยวด เข้ามาอยู่ในวังหลวงยังมีถึงหนึ่งเดือน ก็ได้รับ
พระราชกรุณยาภยให้เป็นลี้ซู่ย (นางสนม)

แต่ลี้ซู่ยมาตรแมนเป็นที่สพพระราชหฤทัย ได้รับความรักอย่างลุ่มหลง

จากองค์กษัตริย์ นางก็ยังหม่นหมองระทมทุกข์อยู่ทุกวี่วัน เพียงเวลาสองปี
กว่าก็ตายลงด้วยความตรมตรอมใจ

หากแม้นกล่าวว่า การตายของลี้ซุ่ยนี้จะเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม
ยามวิกาลที่เกิดขึ้นในช่วงซุ่ย (ที่ฝั่งศพซึ่งสร้างลักษณะคล้ายศาลบูชา (ศาล
เจ้า) สำหรับประกอบพิธีเช่นไหว้สังเวद्यวิญญาณ หากมีทรัพย์หรือมีอำนาจ
ก็สร้างกันอย่างมโหฬารเต็มที่) แล้วนั่นจะเป็นความสัมพันธ์กันฉันใด ?

ตัวฆาตกรจะเป็นผู้ใด หรือว่าลี้ซุ่ยยามมีชีวิตถูกจับเป็นตัวประกัน
ยามตายแล้วได้กลายเป็นปิศาจมาล้างความอับยศอดสู ?

แต่ผู้ที่แส้เข้าหาความตายเป็นจำนวนมากมายเหล่านั้ เป็นผู้คน
ชนชาวใดเล่า ?

ปริศนา... เป็นปริศนาที่เบียดด้วยความโหดเหี้ยมพร้นพริ่ง

คำคินนี้ ดวงเดือนสกาขาวผ่องปานเงินยวง สาดแสงอันนวลตา
กระจำงไปทั่วทั้งพสุธาอันไพศาล

บนลานอันลาดเทของเม่งเล้ง มีเงาร่างสีเทาแปดสาย พุ่งปราด ๆ
ขึ้นมด้วยความว่องไวประหนึ่งสายฟ้า เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ฝ่าเข้าไปใน
ศาลบูชาของลี้ซุ่ย

แทบจะเป็นเวลาเดียวกันกับที่เงาร่างสีเทาทั้งแปดสาย ฝ่าเข้าไปภายใน
ศาลบูชาของลี้ซุ่ยนั้น

เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวน ได้ดังทยอยขึ้นอย่างน่าขนพอง
สยองเกล้า แว่วออกมาจากศาลบูชาของลี้ซุ่ย ทำลายบรรยากาศอันแจ่มใส
ของคืนวันเพ็ญ ก่อกวนความร่มรื่นอารมณ์ของราตรีที่สวดยามจนเป็นมลทิน
และแล้ว เสียงโครม โครม ได้ดังตามติดขึ้นมาในเวลาบัดดล ชากศพที่
ถูกฉีกกระชากทรวงอกจนเบะอ้า อวัยวะภายในเรียวราดอยู่รอบกาย ถูก
เหวี่ยงกระเด็นออกมาแน่นิ่งอยู่ทางพื้นด้านนอกของศาลบูชา ทั้งแปดชาก
ตายด้วยลักษณะเดียวกันมิผิดเพี้ยน

ปู้หนียสถานอันสวดยามตระการตา ได้กลับสู่สภาพอันเงียบงันวังเวง
เยือกเย็นจนน่าหวาดหวั่นไปอีกครั้ง

แต่ทว่า นั่นเป็นเพียงเหตุการณ์ชั่วครู่เท่านั้น ที่เชิงลานอันเลาดมีเงาร่างของบุคคลอีกผู้หนึ่ง กำลังเดินขึ้นมาอย่างเข้มข้อมอยู่

ความเคลื่อนไหวของคนผู้นี้ มีรวดเร็วปราดเปรี้ยวดุจเงาร่างทั้งแปดของเมื่อครู่ เป็นการเดินขึ้นไปทีละก้าว ทีละก้าวอย่างเนิบนาบ

ท่ามกลางแสงเดือนอันเจิดจ้ากระจ่างตา ปรากฏเห็นเป็นบุรุษรูปร่างลั่นทัด หน้าตางามสง่า อายุเยาว์วัย ในเสื้อยาวสีเขียวสดใส ใบหน้าปรากฏแววจิตจำตั้งราวเป็นประกายแห่งความสุขสงบ เหยียบย่างไปบนหญ้าที่ขึ้นกรรุงรังเพราะมิเคยได้รับการตัดเล็มมาเป็นเวลานาน ทำให้เกิดเสียงฟู่เท้าชู่ซ่าอย่างสม่ำเสมอมิหยุดยั้ง

ฉากศพที่นอนแน่นิ่งอย่างอุจาดบนลานกว้าง สุสานอันไพศาลที่รกร้างวังเวง มาปรากฏบุคคลเยี่ยงนี้ขึ้นในยามวิกาลอันดึกสงัด คล้ายตั้งเป็นวิญญาณของภูตพราย ที่เพิ่มพูนความเยือกเย็นวังเวงให้แก่บรรยากาศอีกมากมาย

บุรุษหนุ่มรูปงามเดินไปได้หลายก้าวแล้ว ก็ได้ท่องโคลงที่รำพันความอาลัยต่อสนามรบโบราณขึ้นว่า

“ดินเว้งว่างไพศาลปานมหรณพ	มิประสบผู้คน
ลำน้ำไหลล่งเป็นทางยาว	ขุนเขาปรักหักพังน่าสมเพช
อนเอนอนาถาบาดตาเหลือเมื่อได้ยล	แม้สายลมและแสงแดดก็พลอยหม่นหมอง
กิ่งไม้ใบหญ้ารกร้างเหี่ยวเฉา	เงียบงันวังเวงดังราวคราววิบัติ...”

บุรุษหนุ่มกลับได้นำเม่งเล้ง อันเป็นปูชนียสถานที่ขึ้นชื่อลือชาไปเปรียบเป็นสนามรบโบราณเสียแล้ว

เสียงดังกังวานเจื้อยแจ้ว ในท่วงทำนองอันสลดหดหู่ ได้กระจายไปในวิกาลอันวังเวงน่าหวาดหวั่น ทำให้รู้สึกขนลุกเกรียวด้วยความเสียวสยองไปหมดสิ้น

บุรุษหนุ่มเมื่อเดินอ้อมไปตามศาลบูชาขององค์จักรีรัชกาลก่อนมามากมายหลายแห่งแล้ว ก็มุ่งหน้าเข้าสู่ศาลบูชาของลั้ซุย

เมื่อมาถึงหน้าศาลบูชา ยืนก้มหน้าอย่างเงียบงันอยู่ข้างฉากศพทั้งแปด

ที่ถูกฉีกกระชากจนเบอะแอะเป็นเวลาคู่หนึ่ง จึงรำพึงรำพันว่า

“พวกท่านเพราะเหตุอันใดกันเล่า ไม่มีคำบังคับเลย หรือว่าพวกท่านมิรู้จักนามของเทียน (ฟ้า) ดี่ (ดิน) นั้ง (คน) ม้อ (อสูร) กุ้ย (ปิศาจ) อันเป็นห้าอัจฉริยะของพิภพปัจจุบันหรือ อย่าว่าแต่คนผู้นั้นยังได้รวบรวมวิชาไม่ตายของห้าอัจฉริยะไว้ได้ในลำพังคนเดียว พวกท่านมิไสรณาหาความตายอย่างไร้ความสำเร็จดอกหรือ ?”

ยามเมื่อกล่าวคำพูดนั้น ใบหน้ายังคงสงบราบเรียบเป็นธรรมดา ไม่มีทั้งความเศร้าสลดเสียใจ ไม่ตื่นเต้นตึงเครียด แล้วรีบยกหน้าจับจ้องสายตาค้นเป็นประกายแวววาวคมกล้า ที่มีทั้งความอ่อนโยนและเด็ดเดี่ยว

บุรุษหนุ่มรูปงามจ้องมองดูศาลบูชาของลี้ซุ่ยอย่างแน่วหนึ่ง แล้วจึงเคลื่อนเท้าไปอย่างแช่มช้าอีกสามก้าว ในทันใด บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น กล่าวว่า

“สหาย ท่านพำนักอยู่ภายในตามลำพังคนเดียวมานานอีกไซ้แล้ว มิรู้สึกเื่อยบเหงาเกินไปดอกหรือ คำนี้เตือนกระจำสายลมเฉื่อยฉิว นับเป็นบรรยากาค่อนปลอดโปร่งสดใส ไยไม่พาร่างอันทรงคุณค่าออกมาปราศรัยกับข้าพเจ้าเสียบ้าง”

ภายในศาลบูชาของลี้ซุ่ยเยียบงัน ไม่มีคำตอบของผู้ใดกล่าวมาเลย

บุรุษหนุ่มรูปงามยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้าขอบังอาจอย่างมิเจียมตัว ตั้งใจมารับการสั่งสอนจากท่านสหาย ไยไม่ให้เกิดคติเสียบ้างเล่า”

จวบจนบัดนี้ ภายในศาลบูชาจึงมีเสียงอันเย็นยะเยียบแผ่ขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เสียวเอี้ย (ยกตัวเป็นเจ้านายอายุเยาว์) ไม่มีเรื่องใดจะว่ากล่าวกับเจ้า เจ้ามิกลัวตายก็เชิญเข้ามาได้”

บุรุษหนุ่มรูปงามยืนห่างจากประตูศาลบูชาอยู่ลิบกว่าเขี้ยว แน่วหนึ่งส่งปานขุนเขา ดูท่าไม่มีเจตนาจะเข้าไปให้ใกล้กว่านี้อีกแล้ว เมื่อครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

“ข้าพเจ้ามีเจตนาจะเข้าไปเสี่ยงชีวิต ยังคงมิเข้าไปจะประเสริฐกว่า”

“อย่างนั้น เจ้าก็กลับไปเสียเถิด”

“แต่ทว่า ข้าพเจ้ามีปัญหายุ่งยากหลายประการที่คิดจะถามไถ่สหายท่าน
ท่านยินดีจะตอบมาหรือไม่ ?”

“เสียเวลาไม่มีความจำเป็นจะตอบคำถามของเจ้า เจ้ายังคงรีบไปเสียเถิด”

บุรุษหนุ่มรูปงามยังคงแหย่ม้อยอย่างเยือกเย็น กล่าวขึ้นว่า

“สหาย เมื่อท่านไม่ปรารถนาตอบคำถามมา ข้าพเจ้าก็มีมติใจกระไรไป
แต่ข้าพเจ้ายังสามารถกล่าวออกไปดูลงเจตนาได้”

เมื่อหยุดเล็กน้อยแล้ว จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“สหาย ท่านยึดครองเมืองเล้งมาเป็นเวลาถึงสองปีกว่าแล้ว บัญลัมใน
ดวงวันรำลึกอีกฉะนี้ว่า ท่านคือเซียวก้าจู้ (บุตรหัวหน้านัพรค) ของพรรคชิก-
เจ้าก้า (ลัทธิธรรมะ) ชาวอิสลามแห่งแคว้นซินเกียง เนื่องจากเมื่อครั้งอดีต
ท่านมีความรักอยู่กับลัทธิขุมระยะหนึ่ง ท่านจึงจะมาทำหน้าที่เผ่าศัพให้แก่นาง
เป็นเวลาสามปี ใช่หรือไม่ ?”

ภายในศาลบุชามีเสียงแค้นอันเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวมาว่า

“อยู่ต่อหน้าเราเสียวเอี้ย มียินยอมให้เจ้าเรียกนางเป็นลัทธิขุมอีกต่อไป
นางมีนามลันนา”

“เอาเถิด ลันนากัลลันนา อย่างนั้นท่านก็ยอมรับว่าจ้าวไปเมื่อครู่แล้ว ?”

“ความจริงเป็นเช่นนั้น”

“แต่ข้าพเจ้ากลับมียอมเชื่อถือ ศาลบุชาของลันนาเป็นแต่ฮวงซุ้ยอัน
ว่างเปล่าที่ได้ฝังศพไว้ ทั่วทุกคนในแผ่นดินต่างรู้แน่แท้ใจ ท่านเมื่อตั้งสัตย์
ปฏิญาณจะมาเผ่าศัพ โฉนมิไปเผ่ายังสถานที่ฝังศพของนางโดยตรงเล่า ?”

เวลาผ่านไปชั่วครู่ ภายในศาลบุชาจึงมีเสียงอันเย็นชาตอบขึ้นว่า

“เราเสียวเอี้ยพอใจเช่นนั้น”

บุรุษหนุ่มรูปงามยิ้มเล็กน้อย มิได้โต้เถียงขัดแย้ง คงกล่าวสืบต่อไปว่า

“เมื่อสามปีก่อน ทำอัจริยะของแผ่นดินได้ขจัดความผิดพ้องหมองใจ
และข้ออาฆาตแค้นระหว่างกันออกชั่วครว รวมรวมกำลังกันไปนมพบก้าจู้

(หัวหน้าพรรค) ของพวกท่าน แต่ไปแล้วก็ได้กลับ จริงดังคำรำลือที่ว่า คนทั้งห้าต่างถูกประทุษร้ายจากกำจัญของพวกท่านไปใช้หรือไม่ ?”

“เจ้าจะมียอมเชื่อถือก็ได้”

“ข้าพเจ้าเชื่อครึ่งระแวงครึ่ง ลันนาถูกคร่าตัวมาเป็นประกันเมื่อเข้าสู่พระราชวังแล้ว พรรคท่านเคยส่งสตรีชราที่มีนามซินกู่ ติดตามคุ้มครองต่อลันนา นางเฒ่านี้เมื่อสงบอยู่ในวังเนิ่นนานเข้าก็อึดอัดทนมิได้ ประราธนาจะหาความตื่นตันมาพ่วนคลายอารมณ์ เพียงสามเดือนให้หลัง ก็ได้ไปเยี่ยมเยียนห่าอัจฉริยะของพิภพคือเทียนเหยียบ (วีรบุรุษฟากฟ้า) ตี้กุน (สุภาพบุรุษแดนดิน) นิ่งเกียก (มนุษย์อัจฉริยะ) ม้อจุน (จอมอสูร) กุ้ยฮ้วน (หัวหน้าผี) และด้วยพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาอย่างยอดเยี่ยมสูงส่งของนาง ได้โค่นห่าอัจฉริยะจนพ่ายแพ้ไป ดังนั้นเอง จึงทำให้เกิดการรวมกำลังของห่าอัจฉริยะขึ้นเมื่อผ่านไปอีกสองปี คนทั้งห้าร่วมกันไปเยี่ยมเยียนต่อประมุขพรรคท่าน ซึ่งหากว่าประมุขพรรคท่านจะปลิดชีวิตของห่าอัจฉริยะไป อาจบางที มีฝีมือพอกระทำได้ แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังคงระแวงแคลงใจว่า ห่าอัจฉริยะของพิภพจะถูกกระทำร้ายไปจริงหรือไม่ ?”

ภายในศาลบูชาของลี้ซุ่ยมีเสียงหัวร่อดังเบา ๆ ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ภายในสุสานเม่งเล้ง ตลอดเวลาสองปีกว่า มีผู้ตายไปครบหนึ่งร้อยคนแล้ว เจ้ามิเห็นว่าพวกมันตายไปด้วยวิชาฝีมือเยี่ยงไรดอกหรือ ?”

“ถูกแล้ว พวกมันตายไปด้วยเล็บเท้าปีศาจตะปบวิญญาน (งัวกุ้ยตุย-ฮุ้นเยี้ยว) ความหมายของท่านคงบอกว่า ได้รวบรวมยอดวิชาไม้ตายของห่าอัจฉริยะมาไว้ในตัวจนสิ้นเชิง แต่นอกจากวิชางัวกุ้ยตุยฮุ้นเยี้ยวแล้ว ก็มิเห็นท่านใช้วิชาอื่นใดออกมาเลย”

บุรุษหนุ่มรูปงามพอกกล่าวขาดคำ พลันมีเสียงทวาดอย่างแค้นเคืองดังขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย รับมือได้”

พลังฝ่าอากาศพุ่งออกมาสามสายจนดังซู่ซ่า เพียงชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้ากาย

บุรุษหนุ่มรูปงามมีประกายตาสว่างแวววาว แขนซ้ายคองขึ้นเป็นวงกลม
กำนัลสามกำนัลได้ถูกรวบไว้ในฝ่ามืออย่างว่องไว

ในศาลบุษยามีเสียงแค้นหัวร่อดังขึ้นอีกแล้วกล่าวว่า

“เด็กน้อย ดูเจ้ามือออกเลยว้ายงพอมือมีมือติดตัวอยู่บ้างเล็กน้อย เจ้า
พอดูออกหรือไม่ว่า นี่เป็นวิชาฝีมือประเภทใด ?”

“บ๊อเซียงกิมจำ (เข็มทองไร้สภาพ) ของตี๋กุน (สุภาพบุรุษแดนดิน)
เซียงกัวซือ แต่ยามท่านชดนั้นยังมีเสียงฝ่าอากาศอยู่ซู่ซ่า แสดงว่าฝึกปรือ
มาถึงจุดสูงสุด สหาย วิชาฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะ (ลมเทพยดาผละภูษิพจร)
ของเทียนเฮียบ (วีรบุรุษฟากฟ้า) ท่านเป็นหรือไม่ ?”

คนภายในศาลบุษยากระซกเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เด็กน้อย เจ้าเป็นใคร ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามยิ้มเล็กน้อยอยู่เยี่ยงเดิม กล่าวว่า

“เป็นนักศึกษาอันยากไร้ที่ต่ำต้อย ไร้ชื่อเสียงเรียงนามในสารบบ”

กล่าวแล้วเคลื่อนกายเข้าไปอีกสามก้าว

“เด็กน้อย เจ้ากล้าเข้ามา เสียวเอี้ยก็จะยอมรับนับถือเจ้า”

บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าวอย่างเยือกเย็นขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ายังมิอาจจะว่ากล่าวอีกหลายคำ เมื่อกล่าวจบแล้วย่อมจะเข้าไป
อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าทราบแน่ว่า ท่านหาใช่เป็นเซียวก้าจูของซิกเจี๊ยะก้า
(สัตตมรณะ) ไม่ ข้าพเจ้ามิเกรงกลัวท่านดอก”

“เจ้ามีหลักฐานใดมายืนยัน ?”

“นี่ยังมิวายตายดอกหรือ ลั้งซุ่ยนั้นมีความรักอยู่กับเซียวก้าจูของ
ซิกเจี๊ยะก้า (สัตตมรณะ - ความตายเจ็ดประการ) อย่างจริงแท้แน่นอน ดังนั้น
เมื่อถูกจับเป็นตัวประกันอยู่ในพระราชวังแล้ว มาตราแผ่นดินได้รับพระราชทานยศ
เป็นนางสนมคนโปรด แต่นางก็ยังต้องตรมตรอมใจจนตายไป นางเพราะ
ต้องการรักษาซากศพให้คงสภาพมิเสื่อมสลาย เพื่อจะได้พบกับคนรักของ
นางอีกสักครั้ง จึงมิเพียงจะใช้เวลาหลายปีค้นคว้าวิชาการ สร้างค่ายคู
ประตูกลตามตำรับตำราในห้องทรงพระอักษรขององค์กษัตริย์จนสิ้นเชิงเท่านั้น

ภายใต้แผ่นดินของสุสานเม่งเล้ง ยังได้สร้างค่ายกลที่มีความลึกล้ำพิสดารอย่าง
สุดแสนอยู่แห่งหนึ่ง เพื่อนางเมื่อตายแล้วจะได้ฝังไว้ในที่นั้น และตายไปแล้ว
ในปากของนางยังอมฮ้วยเทียนป้วยเฮี้ยะ (ใบลานสู่สวรรค์) อันทรงคุณค่า
วิเศษสุดของห้องพระคลัง ร่างสวมใส่เปียลิ่งเอ้า (เสื้อหนังกิเลนหิมะ) ซึ่งเรื่อง
นี้คาดที่ท่านย่อมทราบอย่างชัดเจนอยู่”

“เฮอะ เจ้ากล่าวได้ไม่ผิดพลาด”

ขณะนั้น บรุษรูปงามพลันเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย น้ำเสียงก็ดังกังวานขึ้น
กว่าเดิมไปบ้างว่า

“ฮ้วยเทียนป้วยเฮี้ยะ (ใบลานสู่สวรรค์) มิเพียงจะขจัดปัดเป่าพิษร้าย
ใด ๆ ในแผ่นดินได้ทุกประการเท่านั้น หากอมอยู่ในปาก ก็สามารถรักษา
ซากไว้มิให้เน่าเปื่อยเสื่อมสลาย มิหนำซ้ำ บนใบลานยังมีอักษรจารึกในวิชา
อันสูงส่งยอดเยี่ยมของเฮี้ยะซังจือในแผ่นดินตั้งขึ้น ท่านก็ได้ทราบบ้าง
กระมัง ?”

“เฮอะ !”

“อันเสื้อเปียลิ่งเอ้านั้น เป็นของบรรณาการที่ชนเผ่าอิสลามยู่ยู่ได้
จิมก้อมมาก่อนลั้งฮุยจะตายไม่นานเท่าใดนัก สามารถกันศาสตราอาวุธทุก
ประการมิให้ระคายผิวหนัง สามารถขจัดน้ำไฟมิให้กลักรายถึงตัว และยัง
สามารถต้านทานพลังฝ่ามือจากกำลังภายในทุก ๆ ประการได้อีกด้วย”

“เจ้าช่างรู้ซึ้งในเรื่องนี้ไม่น้อยเลย ยังมีอีกหรือไม่ ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย จนกลักรายเป็นเย็นชา
กระด้าง แล้วกล่าวว่า

“ภายในเสื้อเปียลิ่งเอ้า มีบันทึกเหตุการณ์ที่ห้าอัจฉริยะร่วมกันไปเยี่ยม
เยียนประมุขพรรคชิกเจ้าก้า ซุกซ่อนอยู่ด้วย !”

ผู้เฒ่าภายในศาลบูชาลั้งฮุย พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ผู้ใดเป็นคนบอก ?”

“ท่านกลัวแล้วหรือ ?”

“เรากลัวอันใด ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามพลันสีหน้าโหดเหี้ยมขึ้นทันที ตวาดไปว่า

“หากแม่นมมิให้ผู้อื่นได้ทราบ นอกเสียจากตอนอย่ากระทำ ข้าพเจ้า
ขอถามท่าน ท่านนั้นเป็นหนึ่งในห้าคนใดของห้าอัจฉริยะในพิภพ ?”

ผู้เร้นกายในศาลบูชาชูคำรามจนเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“เด็กน้อย เจ้าใส่โคล์ป้ายผิดคนอย่างน่าละอาย จงระวังเราจะตัดลิ้น
ของเจ้าออกมา”

บุรุษหนุ่มรูปงามพลันส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“มิว่าท่านจะเป็นผู้ใด อาศัยการเฝ้าอยู่ปากทางศาลบูชาของลัทธิสุขอย่าง
งมงาย ก็จะสามารถหาสถานที่ฝังศพของนางได้แล้วหรือ ? บอก
กับท่านก็ได้ ทว่าทั้งแผ่นดินในยุคนี้ มีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถหา
ถึงสถานที่ได้ ท่านแม่ว่าจะนั่งจับเจ้าเฝ้าอยู่ไปชั่วทั้งชาตินี้ ก็เสื่อมเสียเรียวแรง
และเวลาโดยเปล่าประโยชน์”

“ผู้ใดกัน ?”

“ข้าพเจ้าย่อมมิยอมบอกกับท่าน”

“เด็กน้อย เจ้ารันทาที่ตาย”

“ขณะนั้นข้าพเจ้าก็ได้ว่ากล่าวจนสิ้นเชิงแล้ว ข้าพเจ้าย่อมจะต้องขอรับ
ทราบยอดฝีมืออันสูงส่งของท่านสักครั้งหนึ่ง”

บุรุษหนุ่มรูปงามพอกกล่าวจบ ก็ก้าวตรงเข้าไปภายในศาลบูชาจริง ๆ
แต่เพียงย่างเท้าออกไปได้สามก้าว...

“หยุด !”

ผู้อยู่ในศาลบูชาตวาดเสียงเกรี้ยวกราด แล้วกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เจ้าเพียงบอกออกมาว่าบุคคลผู้นั้นคือใคร เราก็คงอภัยให้แก่ชีวิตเจ้า”

บุรุษหนุ่มรูปงามหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิยอมบอกดอก และท่านก็มีเห็นว่าสามารถคว่ำชีวิตข้าพเจ้า
ออกไปได้”

บุรุษหนุ่มรูปงามมิได้หยุดยั้งดังคำตวาดว่า ยังคงเดินตรงเข้าไปใน
ศาลบูชา ยามนี้สีหน้าเคร่งขรึมเยือกเย็นจนผิดปรกติ คล้ายดังได้ลอบพินึก

ลมปราณภายในขึ้นจนเปี่ยมล้น เตรียมพร้อมจะรับการจู่โจมจากผู้รุกรานภายในศาลบุชอย่างเต็มที่

แต่บุรุษหนุ่มรูปงามที่มีความมั่นคงเด็ดเดี่ยวอย่างไม่สั่นคลอน ได้ย่างเท้าก้าวเข้าไปในประตูศาลบุชก้าวหนึ่งเข้าแล้ว โดยมีลังเล็รือ

ในศาลพลันมีเสียงทวาดก้องขึ้นว่า

“เด็กน้อย หากก้าวเข้ามาอีกเพียงก้าวเดียว เจ้าก็ต้องตายอย่างเด็ดขาด เจ้ามาที่นี่ด้วยจุดประสงค์อันใดกัน ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามยังคงก้าวเข้าไปอย่างมีพลังใจแม้แต่น้อย ตอบสวนไปว่า

“ข้าพเจ้าตั้งใจจะมาประมือกับท่านดู หาก मैंเป็นไปได้แล้ว ข้าพเจ้าคิดจะกำจัดท่านออกไปเสียด้วย !”

ในทันใดนั้น เท้าข้างเดียวที่ได้เหยียบใส่พื้น ร่างพลันพุ่งปราดเข้าไปในศาลบุชด้วยความรวดเร็วอย่างพิสดารยิ่งนัก

ภายในศาลมีเสียงทวาดอย่างเกรี้ยวกราด แล้วเสียงดังโครมได้ระเบิดขึ้นจนกึกก้องสนั่นหวั่นไหว มันเป็นเสียงพลังฝ่ามือปะทะกันอย่างหักโหมถนัดถนี่ เกร่างสีเขียวสายหนึ่งพุ่งปราดออกมาจากประตูจุดตั้งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

บุรุษหนุ่มรูปงามเมื่อสัมผัสพื้นแล้ว ยังต้องเซถลาออกไปอีกสองก้าว จึงสามารถทรงร่างได้มั่นคง

ขณะนี้ ออกเสียงได้ถูกฉีกขาดกระรุ่งกระริ่ง แต่มีเป็นอันตรายถึงผิวกาย แม้แต่รอยขีดข่วน

สีหน้าของบุรุษหนุ่มซีดขาวจนไร้สีเลือด เมื่อระบับใจตั้งสติแล้ว ใบหน้าที่ซีดเผือดจึงมีรอยยิ้มเล็กน้อยปรากฏขึ้น กล่าวว่

“ฝ่ามือของท่านครานี้ หาก मैंใช้มาในวิชาซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะ (ลมเทพยดาผลาญชีพจร) ข้าพเจ้าก็จะไม่มีทางรอดชีวิตออกไปได้เลย แต่เสียดาบที่ท่านมีรู้จัก ท่านว่ามา ทำอัศจรรย์ของพิภพเป็นอย่างไรไปแน่ ?”

คนในศาลแค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“เด็กน้อย เจ้านับว่ามีตำราหมอย่างแท้จริง ตลอดสองปีที่ผ่านมานี้ เจ้านับเป็นยอดคนอันสูงสุดเท่าที่เราเผชิญมา ที่เจ้ามาครานี้ด้วยจุดประสงค์อย่างไรกันแน่ ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามลอบพเนิกลมปรานให้โคจรไปรอบกาย แต่ปากก็ยังตอบอย่างเข้มข้มเข้าเนียบนาบไปว่า

“ท่านไยมิรู้จักใช้ความคิดของตนเองเสียบ้าง”

“เจ้าต้องการจะได้ช่วยเทียนปวยเฮี้ยะ (ใบลานสู่สวรรค์) และเปี้ยลิ่งเอ้า (เสื้อหนังกิเลนหิมะ) ?”

“ท่านกล่าวถูกเพียงครึ่งเดียว”

“อย่างนั้น เจ้ามีจุดประสงค์อย่างไร ?”

“ข้าพเจ้าต้องการจะได้เปี้ยลิ่งเอ้า เพราะข้าพเจ้าต้องการทราบร่องรอยความเป็นอยู่ของห้าอัจฉริยะในพิภพ”

คนในศาลบูชาหัวร่อเฮอะ เฮอะ เสียงเย็นซาแล้วกล่าวว่า

“เจ้ามีอาจได้ไปดอก มาตรแมนเจ้าจะเป็นคนเดียวที่รู้ซึ่งถึงกลไกทางเข้าที่ฝังศพของลี้ซุยกี้ตาม เจ้าอย่าได้คิดหวังได้มันไปเลย เนื่องจากด่านนี้ของเราเจ้าก็มีอาจผ่านไปได้”

“เราคอยดูกันต่อไปเถิด”

กล่าวแล้วปิดฝุ่นละอองบนเสื้อผ້อย่างมือนาทร ภูมือไปมาแล้วจึงเดินตรงเข้าไปในศาลบูชาอีกครั้งอย่างกะทันหัน

“เด็กน้อย เจ้ามีนามกระไร ?”

“ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าเซซาเซะ (อาคันตุกะเสื้อเขียว) เถิด”

บุรุษหนุ่มสืบท้าเข้าไปในศาลบูชาหนึ่งก้าว สายตาอันคมกล้ากวาดมองไป แล้วพลันถลันกายวบเข้ายืนทางข้างประตูด้านในของศาลบูชาอย่างรวดเร็ว

ประกายตาได้ลูกวาวจนเจิดจ้า พอกวาดมองสภาพของศาลบูชาถนัดตา สีน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชาลงในบัดดล

เนื่องจากเห็นถนัดชัดตาถึงสภาพภายในศาลบูชาว่า หาใช้มีอยู่เพียง

คนเดียวไม่ เพราะได้เห็นบุรุษร่างผอมสูงในอาภรณ์สีดำอยู่รวมกันถึงสามคน
ในขณะนั้น คนทั้งสามต่างแยกย้ายเป็นซ้ายขวาและหน้า มุ่งเข้ามา
ยังที่ซึ่งบุรุษหนุ่มยืนอยู่อย่างกระหึ้นกระหือ

แต่บุรุษหนุ่มมิรอให้มันทั้งสามได้ใกล้เข้ามา คิ้วอันเรียวงามเลิกขึ้น
เล็กน้อย ก็โถมกายเข้าไปสู่บุรุษชุดดำที่อยู่กลางอย่างกะทันหัน

พอขยับฝ่ามือขึ้นก็ฟาดโครมออกไปอย่างโหดเหี้ยมดุร้าย

พลังฝ่ามือของบุรุษหนุ่มรูปงาม เข้มแข็งแกร่งกร้าว มีอานุภาพอัน
รุนแรงอย่างยิ่ง

บุรุษชุดดำที่ยืนกลาง พลันส่งเสียงร้องอันโหยหวนสะท้าน ถีบเท้า
พุ่งกายขึ้นไปเบื้องบนอากาศ โถมฟาดลงใส่บุรุษหนุ่มรูปงามอีกครั้ง ไวกุ้ย-
ตวยฮั่นเยี้ยว (ห้าปีศาจตะปบวิญญาน) ตะกุกเข้าไปสอกล่อกของบุรุษหนุ่ม
รูปงาม ด้วยความรวดเร็วยิ่งกว่าประกายไฟ เพียงวูบเดียวก็มาถึงเบื้องหน้า
สายตาแล้ว

บุรุษชุดดำทั้งซ้ายขวาสองคนนั้น มิได้ส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไร ก็ใช้
ความรวดเร็วว่องไวอันสุดแสน ถลันเข้ามาตะกุกอย่างหักโหมเหี้ยมโหด

ในช่วงอันตรายที่ฉุกฉลิกทุกปานกะพริบตานี้ ร่างบุรุษหนุ่มหมุนคว้าง
และย่อลง กลับสามารถหลบออกจากการร่วมมือกระหน่ำของบุรุษชุดดำทั้ง
สามคนไปได้อย่างแคล่วคล่อง ร่างได้พุ่งออกมาทางนอกศาลบูชาอีกครั้ง
งุนงงอยู่ครู่หนึ่งจึงรำพึงกับตนเองว่า

“กลับมีถึงสามคน... สามคนที่เดียว !”

บุรุษหนุ่มคล้ายตั้งจมอยู่ในภวังค์ความคิดแล้ว

พลันหันขวับกลับไปถามเสียงดัง ๆ ว่า

“พวกท่านเป็นพวกใด ?”

แต่ก็มีรอให้คนในศาลบูชาตอบมา กลับส่งเสียงพึมพำขึ้นอีกว่า

“แล้วกันไปเกิด เราไม่จำเป็นต้องทราบว่าพวกเจ้าเป็นใคร มาตรแมน
เราจะทราบ และเช่นถ้าพวกเจ้าจนตายไปหมดสิ้น ก็ไม่มีคุณประโยชน์ต่อ
เรื่องราวอย่างไร พวกเจ้ามันเป็นเพียงเชื้ยวเลิบของสุนัขเท่านั้นเอง”

“รีบดู จอหวนคนใหม่ที่ได้เป็นฐู่เบ๊ (ราชบุตรเขย) และกงจู้ (ราชธิดา) ออกมาแล้ว”

ประชาชนชาวเมืองจำนวนอีกหมื่น ๆ พัน ๆ ต่างส่งเสียงจ่นอื้ออึง
คะนึงทั่วทั้งตัวเมือง

“ฐู่เบ๊งจ้อออกมาแล้ว รีบดูกันเถิด”

อ้วงยู่กุนผู้เป็นจอหวนคนใหม่ ได้รับพระกรุณาธิคุณจากองค์กษัตริย์
ฮี้จิง พระราชทานเจิ้งฮั่ววงจู้ จูอ้วงอึ้งผู้เป็นราชธิดาของต่งเก็ง (มเหสีเอก)
ให้สยุมพรด้วย จึงเพิ่มพูนบุญบารมีเป็นอเนกอนันต์

องค์กษัตริย์พระราชทานพิธีสยุมพรต่อรัตนบัลลังก์ในวังหลวงแล้ว
เกี่ยวมงคลที่ประดับประดาอย่างบรรเจิดเพริศแพร้ว ได้ยกขบวนอันโอ่อ่า
โอฬารกลับสู่วังของฐู่เบ๊ ตามรายทาง เหล่าพสกนิกรลิงโลดยินดีป่านคลุ้มคลั่ง
แต่ละคนต่างเบียดเสียดยัดเยียดกันอย่างไม่คิดชีวิต เพื่อต้องการยลโฉมของ
ฐู่เบ๊และกงจู้เพื่อเป็นสิริมงคล

กงจู้สวมมงกุฎนพเก้าอันสดใสแพรวพราว ประกายตาหลังแพรอัน
บางเบา ปรากฏแวววาวเจิดจ้าอย่างหยาดเยิ้มจนชัดเจน หลังแพรบางนั้นยัง
เห็นเค้าหน้าอันโสภาสง่างาม สดสวยสะคราญปานจตุลึงจากสรวงสวรรค์ ใน
หมู่ผู้คนอันแออัดยัดเยียด บังเกิดเสียงแซ่ซ้องชมเชยกันขึ้นจ่นอื้ออึง

“อา ในโลกมนุษย์ไหนเลยจะมีสตรีที่สวยงามถึงเพียงนี้ นั่นเป็น
เทพธิดาจุติมาสู่แดนดินซัด ๆ”

“จริงทีเดียว วันนี้มีวาสนาได้เห็นหน้าพระนาง มาตราแม้นจะตายไปก็
คุ้มค่าแล้ว”

เจิ้งฮั่ววงจู้ผู้ซึ่งมีรูปโฉมสะคราญปานเทพธิดา ได้ทำให้ประชาชนชาว
เมืองตามรายทางที่ผ่านไป บังเกิดความป่วนป่วนอลเวงด้วยการเบียดเสียดที่
ต้องการยลโฉมอีกครั้ง เสียงชมเชยได้แซ่ซ้องตั้งแต่ต้นแถวถึงปลายแถว

แต่จอหวนฐู่เบ๊อ้วงยู่กุน ไยมิใช่เป็นเทพบุตรที่จุติจากฟ้าลง
มาเล่า ไบหน้าอันสง่างาม หล่อเหลาดั่งราวสลักจากหยกเนื้อดี กอปรกับคิ้ว
เรียว ตาเป็นประกายสดใสดังดวงดาว ในความงามสง่านี้ยังแฝงไว้ด้วยบุคลิก

ที่สูงส่งมีอำนาจ แต่ทว่า ยามนี้ปากได้อ้าออกแยมยืมจนหุบมิดลง จึงกลับ คล้ายตั้งโง่เพราะไร้เตียงสาอย่างน่ารัก

ในกลุ่มผู้คนอันแออัดมิทราบว่ามีผู้ใดได้อุทานขึ้นแล้วกล่าวว่า

“อา จอหงวนฮู่เบมีไ้เป็นนักศึกษาเสื้อเขียวอันโง่มเชื่องซิม ที่เคย พักอยู่ในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ทางประตูเมืองด้านตะวันออกมาเมื่อไม่นานนี้ ดอกหรือ ?”

อีกผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“อ้อ ถูกทีเดียว คادمิถึงว่า เมื่อไม่กี่วันก่อนยังยากไร้ชมชาน แต่ ปัจจุบันกลับสูงส่งเปี่ยมบารมี มิทราบว่าเป็นวาสนาที่สะสมมาตั้งแต่ปางไหน”

เสียงมั่วล่อที่รัวเบิกทาง และประกายคมทวนของทหารรักษาพระองค์ ที่เดินนำอยู่นั้น ทำให้หมู่ประชาชนชาวเมืองพากันแยกออกเป็นช่องจนปั่นป่วน วุ่นวาย เกี้ยวอันทรงค่าแพรวพราว ได้เดินผ่านทางอันยาวเหยียดไปสอง สายอย่างแซ่ซี้

ในเวลาขณะนั้นเอง จอหงวนฮู่เบที่สวมใส่เสื้อพิธิสุมพริสีแดงฉาน สวมหมวกตำแหน่งเป็นป่านดำมีรังค์ทองปักจนแวววับ แต่มีสายตาอันเป็น ประกายกล้าขึ้นวูบหนึ่ง กวาดมองไปในกลุ่มผู้คนด้านซ้ายมืออยู่แวบหนึ่ง

แต่แล้วก็เบือนสายตากลับโดยฉับไว กลับกลายไปเป็นรอยยิ้มอัน ปลาบปลื้มปิติเยี่ยงอย่างเดิมอีกด้วย

ในกลุ่มผู้คนด้านซ้ายมือ นั้น มีชายชราอายุกว่าหกสิบปีสองคนยืน อย่างสบายอารมณ์ ชายชราหน้าตาเหี่ยวแห้ง ท่ามกลางแววมนาปราณี ยังมีอำนาจที่น่าหวาดหวั่นแฝงอยู่ รอบบริเวณมาตรฐานมีผู้คนเบียดเสียด ยัดเยียด แต่คล้ายตั้งว่ามิกล้าจะกระทบกระทั่งถึงชายชราทั้งสองแม้แต่น้อย นิดไม่ ชายชราทั้งสองจึงยืนอย่างสงบอยู่ในหมู่ผู้คนโดยมิต้องเคลื่อนไปมา เพราะความเบียดเสียดเลย

สายตาทั้งสองคู่ยามกะพริบขึ้นลงนั้น มีประกายอันเจิดจ้าปรากฏ ออกมาอย่างเลือนราง แต่ก็จับจ้องมองดูจอหงวนฮู่เบีอ้วงยู่กุนจนแน่วนิ่ง มิคลาดไป

ยามนี้ ชายชราเหลือเทาที่มีเคราสีสามแฉก พลันได้กล่าวกับชายชรา
 เลื้อยเขี้ยวทางด้านข้างว่า

“เต้าอิดเฮีย กล่าวแล้วช่างเป็นเรื่องประหลาดพิกลนัก มันยิ่งดูยิ่งรู้สึก ว่าคั่นหน้าคั่นตาเหลือเกิน”

ชายชราเลื้อยเขี้ยวปรากฏสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่

“จะต้องเป็นมันอย่างแน่นอน มันมาตรงแม่นี่จะตบแต่งปลอมแปลง
อย่างไร ข้าพเจ้าก็ยิ่งจดจำได้ เม่งเกาเฮีย เราซึ่งรักซึ่งคี่ (สองประหลาดแห่ง
ภูเขาเทพเจ้า) นับว่าต้องสูญเสียเกียรติภูมิลงไปในน้ำมือของมันชัด ๆ ข้าพเจ้า
ไหนเลยจะลืมเลือนมันไปได้”

ชายชราเสื้อสีเทาเคราส้มแดง พลันกล่าวอย่างเด่นชัดขึ้นว่า

“อันเรื่องนี้ก็ออกเป็นสิ่งที่ผู้คนมักกลัวเหลือเถิดเลย มันเป็นชนชาวภูมิลืม
อยู่ซัด ๆ แต่กลับกลายเป็นคนขี้ขลาดกลัวคนจนกว่าใคร ๆ ไร้พหุเนจมาเป็นจอบงวน
(ตำแหน่งบัณฑิตสูงสุดที่ผ่านการสอบจากองคมนตรี) ตำแหน่งนี้มักจะ
ได้ราชธิดาเป็นภรรยา) และยังมีศักดิ์สูงจนเป็นถึงปู่เฒ่าด้วย”

ชายชาวเลื้อยเขี้ยวจับจ้องมองดูผู้เบ๊ที่อยู่ในเกี้ยวอันบรรเจิดพิริศแพรว
จนแฉะหนึ่งมิกะพริบ โดยมีได้ตอบคำออกไป

ชายชราเหลือสืเทาจึงกล่าวขึ้นอีกว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ดูท่าบุรุษหนุ่มเห็นทีจะลืกลบซับซ้อนไปกว่าเดิมแล้ว มันอุดมด้วยวิชาบุ๋น (วิชาในตำรา) และบุญ (การต่อสู้ของนักรบ) อย่างสูงส่ง สุดยอด ตามความจริงก็นับเป็นสิ่งอันประเสริฐเลิศดี แต่ไฉนจึงได้ดั้นด้น กรำหิมะฝ่าลมหนาวไปจนถึงปักกิ่ง (ภูเขาภาคเหนือ) อย่างไรต้นสายปลายเหตุ ใช้กระบี่มาโค่นเรา ท่านที่เป็นเชิงชักชังดี (สองประหลาดแห่งภูเขาเทพเจ้า) ?”

ชายชราเสื้อเขียวตอบขึ้นว่า

“เพียงสองกระบวนท่าตั้งชั่วแซ่แป็ก (ดาวมฤตแห่งดั่งชั่ว) ม่อไ้ซั้งแซ่ (ทะเลสี่ครามยามสายัณห์) เท่านั้น ก็สามารททำให้กระบี่ที่ท่านพกติดตัว มิเคยห่างหายเป็นเวลาหลายสิบปี ต้องกระเด็นไกลไปกว่ายี่สิบเซี่ยะเศษ โดย ท่านยังมีทันได้เห็นหน้าตาของมันฉันดเลย”

ชายชราเสื้อสีเทาพลั๊กกล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“แล้วสองกระบวนท่าแข่งเทียนปักโป้ว (ฟ้าหน้าใจไม่ประสาน) เจ็กเซี่ย-
ลั้งซ้วน (ศิลาและมรกตมีอาจครบถ้วน) ไยมิใช่ได้กระแทกจนง่ามมือของท่าน
ฉีกขาดโลหิตโซม ต้องห้อยแขนทั้งกระบี่ แต่ทว่าฉันมิได้ว่ากล่าวอย่างไรก็
สะบัดหน้าจากไป ช่างขบคิดคำนวณถึงเจตนาและประวัติของฉันมิถูกต้องเลย”

ชายชราเสื้อเขียวกล่าวขึ้นอีกว่า

“ฉันย่อมจะต้องมีเจตนาอย่างไรเป็นแน่แท้ มันท่มีวิชาการต่อสู้อันสูงส่ง
ยอดเยี่ยม แต่ยังสามารถมาสอบจนได้ตำแหน่งจอหงวนของทางวิชาการอีก
เม่งเกาเฮีย เท่าที่ข้าพเจ้าคำนวณ มันจะต้องมีเจตนาดุจเดียวกับการมาของเรา
ท่านในเมืองหลวงนี้?”

“ท่านคิดว่าฉันก็ได้มาเพราะฮวงซุ้ยฝ่งลั้งซุ้ยในเม่งเล้งหรือ?”

“หลุมฝังศพลั้งซุ้ยในเม่งเล้งมีฮ้วยเทียนปวยเฮี้ยะและเปี้ยลั้งเอ้า ที่
ผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินต่างกระเทียนกระหือปรรณจะได้ ในเมื่อฉันมีพลังฝีมือ
อันยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ไหนเลยจะมีปรรณจะได้ไปเล่า แต่ทว่า เท่าที่
ฉันกระทำมาทุกสิ่งอัน ออกจะยากต่อการขบคิดคำนวณเท่านั้นเอง”

ปักคี้ (ผู้ประหลาดภาคเหนือ) อุณหภูมิกล่าวขึ้นว่า

“มิว่าจะดำเนินงานอย่างรอบคอบลึกซึ้งไปสักเท่าใดก็ตาม การสอบจน
ได้ตำแหน่งจอหงวน ถูกรับเข้าเป็นสื่อบ้างจะมีเจตนาอื่นใดแอบแฝงอยู่หรือไม่
แต่บุรุษหนุ่มที่มีวิชาการจนสามารถสอบจนเข้าตำแหน่งจอหงวน วิชาการต่อสู้
ฝ่ายบู๊ ก็สามารถโค่นท่านและข้าพเจ้าสองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้าได้
อย่างง่ายดาย นับเป็นสิ่งที่น่าเลื่อมใสนับถืออย่างยิ่งยวด หากฉันมีโอกาส
ได้พานพบประสพกันอีกครั้ง ข้าพเจ้าอุณหภูมิก็จะมิปล่อยโอกาสให้พลาด
จากการคบหาไม่ตรีต่อกัน”

ชายชรากล่าวไปพลางด้วยใบหน้าที่ปรากฏแวลเลื่อมใสนับถือจนเห็นชัด
ท่าทีเคลิบเคลิ้มไปกับวาจาอย่างดื่มด่ำ

น้ำคี้ (ผู้ประหลาดภาคใต้) ลีเต้าอิดยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“เกียรติภูมิอันสูงส่งที่เพียรสร้างมาชั่วชีวิตของท่านปักคี้ ต้องถูกขยี้ลง

ด้วยน้ำมือของมัน เมื่อครู่ยังมีโศกเดือดดาลพลุ่งพล่านสุดระยับ แต่ขณะนี้ กลับจะมาเอื่อยอ้างสมานไมตรีขึ้นเสียแล้ว มันมีนามว่าอ้วงอยู่ขุน ท่านควร จะจำเอาไว้”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่แน่ว่า ในเมื่อคาดว่ามันได้ตำแหน่งจอหงวนและ เป็นอยู่เบียดด้วยเจตนาอื่นแอบแฝง อย่างนั้นนามของมันก็มีแนวโน้มจะเป็นความจริง”

นำคั้งงันไปทันที แต่ก็กล่าวว่า

“เม่งเกาเฮีย วาจานี้ช่างมีเหตุผลสมจริงยิ่ง แต่เมื่อท่านและข้าพเจ้า หนีเรื่องร้อนต้องรีบกระทำ คืบนี้โยไม่ไปลอบดูลาดเลาทางวังอยู่เบียดดูสักคราว เพื่อสังเกตว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ จะมีเล่ห์กระเท่ห์อย่างไรในกระดุกของมัน ?”

ปักคัมมีประกายตาเจิดจ้าขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ตกลงตามนี้เลย”

เสียงม้าล่อขอทางของขบวนกงจู้และฮู่เบ๊ ได้ดังกลบเสียงพุดคุยของ สองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้าจนขาดห้วงไป

ประกาศิตหุขาด

สองประหลาดยิ่งเฟื่องมอจ้องดูจนตามิกะพริบในคลื่นมนุษย์อันมากมายไพศาล มีผู้คนชนชาวภูลัมในอาภรณ์อันรัดกุมปะปนอยู่ด้วยเป็นจำนวนมิ่น้อย

ยามนี้ แก้มิ่งที่ตัก (สมุหราชของครักษ์) ได้นำทหารรักษาพระองค์เดินผ่านไปที่ด้านหน้าของซึงกซังคี่ (สองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้า) แล้วปักคี่อู่ม่งเกาพลันร้องอย่างตื่นตระหนกว่า

“เต้าอิดเฮีย ท่านดู”

นำคี่พอได้ฟังรีบเบือนสายตาดูจ้องมองไป ก็พบเห็นเรื่องประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือภายใต้หมวกทองคำของแก้มิ่งที่ตัก มาตรฐานแจ่มจอนหูทั้งสองข้างจะปล่อยห้อยลงมาจนยาวเหยียด แต่สายตาของปักคี่ก็มีความคมกล้าอย่างยิ่งยวด เพียงมองปราดเดียวก็เห็นได้ว่า แก้มิ่งที่ตักมาตรฐานแจ่มจอนหูจะอำพรางไว้ได้อย่างแนบเนียนเพียงไร แต่ศีรษะของมันก็คล้ายตั้งลูกสมอ เพราะไม่มีหูติดอยู่เลยแม้แต่ข้างเดียว

ทหารรักษาพระองค์ได้ตามติดแก้มิ่งที่ตักผ่านไปแล้ว

กองต่อมาคือชั้นที่ในเสื้อแพรจำนวนแปดคน เรียงรายอยู่สองฟากข้างของเกี้ยววงจู้และฮู่เป่

แปลกอยู่ที่ว่า ในแปดชั้นที่เสื้อแพรที่มานี้ กลับมืออยู่ถึงสามคนที่เหลือหูเพียงข้างเดียว

ซึ่งกัซังก็จับจ้องมองดูเหล่าผู้มีหูข้างเดียวจนเขม็งหนึ่ง ปักคักกล่าวเสียงเครียดขึ้นว่า

“เต้าอิดเฮีย ช่างประหลาดพิกลเหลือเกิน”

น้ำคี้ต้องขมวดคิ้วแล้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ในราชสำนักองค์รัชสมัยปัจจุบัน ไฉนมีชนชาวบู๊ลิ้มปนเปเข้าไปเกลือกกลั้วอยู่จำนวนมากมายเล่า?”

พลางจ้องมองดูปักคักแวบหนึ่ง ปักคักจึงได้ตอบอย่างเคร่งขรึมครุ่นคิดว่า

“เต้าอิดเฮีย เรื่องนี้จะต้องมีความนัยอันซับซ้อนแฝงอยู่ ลังฮุยเมื่อตายไปแล้ว ผังไ่ว้อยู่ในเขตหวงห้ามของราชินิกุล แต่ก็มีเพียงฮวงซู่โดยปราศจากโลง ภายในบู๊ลิ้มมีว่าผู้ใดก็ปรารถนาใครจะสืบหาถึงสถานฝังศพของนาง เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ คนประดานี้จะต้องสืบทราบจนได้เบาะแสอย่างไร และเบาะแสนั้นก็ต้องป่งชี้ถึงที่ซ่อนซากศพอันถูกต้องแน่นอน ในเมื่อจะสืบเสาะหาอยู่ภายในสุสานของเหล่ากษัตริย์ กลับมีผู้ไปสืบเสาะหาในราชสำนักจะง่ายดายกว่า เต้าอิดเฮีย ท่านรู้สึกมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร?”

น้ำคี้ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“นับว่าเป็นเหตุผลอันสมจริง แต่ในราชสำนักจะมีวีแววเบาะแสนั้นใดที่ควรค่าแก่ชนชาวบู๊ลิ้มพากันทยอยไปเกลือกกลั้วมั่วสุม?”

“นี่ก็คือสิ่งที่ท่านและข้าพเจ้าจะสืบเสาะเบาะแส เราไปคลำหากันได้ให้หลักฐานมายืนยันเถิด ข้าพเจ้าคิดว่าย่อมต้องประสบพบคำตอบได้แน่นอน”

ชั้นที่แปดคนที่เรียงรายป้องกันเกี้ยวทั้งสองของกงจู้และฮู่เป่ ได้เคลื่อนผ่านซิงกัซังคี่ไปอย่างแหลมช้า ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอวยชัยให้พรของเหล่าประชาชนชาวเมืองอันอึกทิกก็ก้อง

ความสวยสดสะคราญปานเทพธิดาของกงจู้ และความมองอาจสง่างาม

ของสู่เบ๊ ได้ดึงดูดความสนใจของสองประหลาดทั้งคู่ให้จับจ้องมองดูจนแน่ว
นึ่งไปอีกครั้ง

ซังคี่ (สองประหลาด) ทอดถอนหายใจแล้วกล่าวชมเบา ๆ ว่า

“ช่างเป็นคู่อันเหมาะสมดังราวเทพเจ้าสร้างมาโดยเฉพาะ”

ในเวลาขณะนั้น กลุ่มผู้คนที่เบียดเสียดยัดเยียดจนบ้นปวน พลันมี
ประกายสดใสได้สว่างวูบขึ้น พุ่งมาเป็นดาวสามแฉก พร้อมกับเสียงแหวก
ฝ่าอากาศอันแผ่วเบาอย่างยิ่ง พุ่งเข้าใส่ตัวของสู่เบ๊ที่นั้งยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่

ซิงก์ซังคี่ตื่นตกใจขึ้นเล็กน้อย ทำให้สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไปใน
ทันที

จอทวนสู่เบ๊อ้วงยุ้ยกุนยามนี้ สีหน้ายังคงเบี่ยมด้วยรอยยิ้มอันเบิกบาน
แจ่มใส และก็ยังกำลังเหลียวหน้ามองไปในทิศทางอื่น ยกมือข้างเดียวขึ้นโบก
ช้า ๆ ต่อเหล่าประชาชนชาวเมือง ที่กำลังโห่ร้องอวยชัย คล้ายดังตอบแทน
ในความจงรักภักดี โดยหาได้ไปเห็นประกายสามสายที่แวววาวนั้นไม่

ซิงก์ซังคี่มาตรแมนจะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ ด้วยมือของบุรุษหนุ่ม
ชุดเขียวผู้นี้มา แต่ก็ไม่มีโอกาสจิจิตคิดอาฆาตต่อบุรุษหนุ่มรูปงามนี้เลย กลับ
บังเกิดความเลื่อมใสในบุคลิกและความเก่งกาจสามารถจนบังเกิดจิจิตคิดใคร่
ผูกมิตรด้วยเสียอีก

จอทวนสู่เบ๊เมื่อถูกทั้งสองจดจำได้ว่า เป็นบุรุษรูปงามหล่อเขียวผู้นั้นเอง
และถูกลอบทำร้ายอย่างฉับพลันกะทันหัน จะลงมือช่วยเหลืออย่างไรก็ไม่
ทันทั่วทั้งที เพราะมีระยะห่างกันไกลโข จึงลอบต้อนตระหนกแทนต่อสู่เบ๊จน
เหงื่ออันเย็นเยือกแตกโชยมา

ประกายเจิดจ้าสามสายได้พุ่งไปถึงเพียงชั่วพริบตา แต่หาคาดไม่ว่า
ระยะห่างจากเกี้ยวเพียงสามเชียว ประกายเจิดจ้าทั้งสามสายพลันก็สลาย
หายวูบไป ต่อให้ซังคี่มีสายตาอันคมกล้าสักเพียงไร ก็ยังดูมือกว่าประกาย
สามสายนั้นจะหายไปไหนทิศทางใด

แต่ทว่า ระยะที่ห่างกันจากคนทั้งสองประมาณสิบกว่าเชียวนั้น

โดยกะทันหัน มีเสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยทวนขึ้นจนกึกก้อง

ร่างอันผอมสูงหน้าเผือกขาวของคนผู้หนึ่ง ยกมือทั้งสองปิดนัยน์ตาไว้อย่างแนบแน่น ส่วนร่างก็กระโดดโลดเต้นไปมาดุจดั่งคลุ้มคลั่งพ่นเพื่อน แต่แล้วร่างได้งอเข้าหากันจนเป็นก้อนกลม ล้มตึงลงไปในกลุ่มผู้คน

ผู้อยู่ทางด้านข้างก็มอมองลงไป เห็นมันมีโลหิตไหลออกจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ลื่นไหลตายอย่างอเนกอนาถาบาดตา จึงพากันร้องอื้ออึงจนบ้านป่วนอลเวง คลื่นมนุษย์ได้แตกกระจายดุจดั่งเป็นระลอกใหญ่จนเคลื่อนอยู่ไปไม่มีหยุดยั้ง

สีหน้าภายใต้แพรคลุมของกงจู้ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย มิทราบว่าจะเกิดเรื่องอย่างไร กลุ่มผู้คนจึงได้ซุลมุนุ่นวายและส่งเสียงอื้ออึงถึงปานนี้ แต่อยู่เบื้องหลังยังคงหัวร่อรำด้วยความปลอดภัยยินดี ดังราวมิได้สนใจต่อเรื่องที่อุบัติขึ้นเลย

เกี้ยวอันงดงามทั้งสอง เมื่อยามได้เคียงคู่กันแล้ว ตาอันหยาดเยิ้มของกงจู้ได้กลอกกลิ้งกลับมาชั่ววูบหนึ่ง ซ้ำเล็งดูอยู่เบียดังคล้ายจะไม่มีเจตนา ก็ต้องบังเกิดความลุ่มหลงรัญจวน ต่อบุคลิกที่องอาจสง่าอย่างหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ในแดนดิน สายตาต้องจับนั่งอยู่บนใบหน้าเป็นเวลานาน ก็ไม่อาจเบือนกลับมาได้ ใจของนางสั่นไหวอย่างแผ่วเบา แก้มทั้งสองร้อนระอุว่าจนกลายเป็นสีชมพู

แต่นางก็ยังต้องเบือนสายตาออกไปเล็กน้อย พลันพบบนหลังคาเกี้ยวของอยู่เบื้องทางด้านมุขขวา มีแมงมุมสีเขียวเข้มเป็นประกายโตประมาณสาม-โคมเกาะอยู่หนึ่งตัว

กงจู้ตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง จนต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความลึ้มตัว หยาดเหงื่อได้ซึมออกมาจากหน้าผากนางจนไหลหลังเป็นทางยาว

ขณะที่ผู้หนึ่งพอเห็นเช่นนั้น รีบยื่นผ้าเช็ดหน้าอันหอมกรุ่นเข้าไปในเกี้ยว เรียกความกังวลสนใจเป็นที่สุดว่า

“กงจู้”

เงื้อมมือของกงจู้ยื่นมือรับผ้าเช็ดหน้ามาซับหน้าผากไปพลาง ตาทั้งสองยังคงจับจ้องมองดูแมงมุมพิษที่เกาะอยู่บนเกี้ยวของอยู่เบื้องหน้าไม่กะพริบ ส่ง

เสียงเบา ๆ ขึ้นว่า

“ยืมกงกง (กงกงเป็นนามที่เรียกขันที) ท่านเห็นแล้วหรือไม่ ?”

ขันทีที่กงจูเรียกเป็นยืมกงกงนั้น มองไปตามสายตาของกงจูยังลังเล
เกี่ยวข้อยู่แวบหนึ่ง พูข้างเดียวของมันลั่นระริกไปสองสามครั้ง แต่สีหน้า
ยังคงเฉยเฉยเป็นปรกติ ถ้ามั่นด้วยความสงสัยใจว่า

“กงจู เห็นสิ่งใด ?”

แมงมุมพิษได้คืบคลานลงมาด้านล่างอย่างแช่มช้าแล้ว

กงจูร้องละล้าละลักอย่างตื่นตระหนก

“ยืมกงกง นั่น...แมงมุมตัวมหึมานั้น”

ยืมกงกงมีอายุห้าสิบกว่าปี ขมับทั้งสองสูงเด่นจนเห็นชัด ผู้จัดเจน
เพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นชนชาวบูลิ้ม มันเหินหน้าเหลืองไปที
เกี่ยวของอยู่แวบหนึ่ง สีหน้าเปี่ยมด้วยความคลางแคลงใจอย่างใหญ่หลวง

แน่นอน มันย่อมแลเห็นแมงมุมตัวมหึมานั้นแล้ว แต่แมงมุมตัว
นั้นมาตรแม้นจะขยับขาทั้งแปดอยู่ไปมา แต่ก็มิอาจจะเคลื่อนที่ไปจากเดิม
ได้แม้แต่นิ้วเดียวเลย

สีหน้าของมันแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ปรากฏแววอำมหิตชั่วร้ายขึ้น
อยู่วูบหนึ่ง แต่ทว่า ยังมีทันถูกผู้คนสังเกตเห็น ก็กลับกลายเป็นสีหน้า
ที่มีความวิตกกังวลต่อกงจูอย่างยิ่งยวด ระบายลมออกจากปากแล้วกล่าวว่า

“อา ข้าพเจ้าเห็นแล้ว กงจู บ่นเกี่ยวของอยู่เบ้โง่มีแมงมุมตัวมหึมา
ถึงปานนั้นเล่า บ่าวดูแลมิรอบคอบ ข้างสมควรตายอย่างแท้ ๆ แต่แมงมุม
ตัวนั้นกลับถูกตะปุดตรึงอยู่บนมุมเกี่ยว มิอาจสร้างอันตรายอย่างไรได้แล้ว
วาสนาดียิ่งเหลือเกิน หากอยู่เบ้ถูกมันกัดเข้าลึกเขี้ยวหนึ่ง บ่าวไหนเลยจะ
รับภาระไว้ได้เล่า”

กงจูในยามนี้ก็ได้เห็นถนัดว่า แมงมุมนั้นถูกตรึงเอาไว้จริง ๆ จึง
ระบายลมออกจากปากเบา ๆ บ้าง วงพัตรอันผุดผาดสะคราญ ได้ปรากฏ
รอยยิ้มที่ปลาบปลื้มยินดีขึ้น กล่าวว่า

“ยืมกงกง มิต้องกล่าวเช่นนี้อีกต่อไป มิทราบว่าเป็นแมงมุมที่คืบคลาน

มาแต่โต หาได้เกี่ยวข้องไปกับท่านไม่”

ชั้นที่เขยืมรีบรับค่าอย่างลนลาน แล้วถอยกายออกไปทางด้านข้าง
แต่ใบหน้าที่ของมันยามนี้ ได้ปรากฏแววเคร่งเครียดอำมหิตขึ้นอย่าง
ลึมตัว คำนวณในใจว่า

‘จอทวนอยู่เบ๊ที่คล้ายดังมีแววโง่งมติดกมลสันดานอยู่บ้าง จะกลับ
กลายเป็นชนชาวเราได้ด้วยหรือ ? แต่มันมีละม้ายคล้ายคลึงเลย เรา
คือมีนเงี่ยมกุน (ยมบาลหน้ารีน) ยืมง้า หากมีก้าจัดมันออกไปเสีย ความคิด
และกำลังที่ทุ่มเทไปถึงสองปีกว่า โยมไม้ไซ่เสื่อมสลายอย่างไรประโยชน์เล่า’

พอมันได้คิดเช่นนั้น ก็เค้นหัวร่อเสียงเย็นชาอันแผ่วเบาที่สามารถได้ยิน
แต่เฉพาะมันเองขึ้นมา ใบหน้าที่เย็นชากระด้างนั้น ก็กลับกลายเป็นยิ้มยิ้ม
อย่างมีความเมตตาการุณย์ดุจดั่งเดิม เคลื่อนกายออกไปสองก้าวเคียงคู่อยู่ที่
ข้างเกี้ยวของอยู่เบ๊

อยู่เบ๊เหลียวหน้ามาถามไถ่อย่างยิ้มแย้มว่า

“มีเรื่องอันใด ?”

คือมีนเงี่ยมกุน (ยมบาลหน้ารีน) ยืมง้า จับจ้องมองอยู่เบ๊จนเขม็งนิ่ง
อยู่วูบหนึ่ง ในใจคิดอยู่ว่า

‘ประกายตามันมาตราบันสดใสไร้แววซุ่นมัว แต่ก็อ่อนโยนมีไมตรี
แสดงว่าเป็นนักศึกษาธรรมดาสัมมุขัต ๗ เรากลับระแวงสงสัยมากไปแล้ว
แต่ทว่า...’

ชั้นที่จอมเจ้าเล่ห์เหลือบสายตาไปจ้องมองดูแมงมุมที่ถูกตรึงตายอยู่
บนหลังคาเกี้ยวแวบหนึ่ง ด้วยสายตาอันลอบเร้นเปี่ยมความระแวงคลางใจ
จากนั้น จึงแสวงทำเป็นกระซิบอย่างเร้นลับลมคมในกับอยู่เบ๊ว่า

“อยู่เบ๊ผู้เป็นใหญ่ ท่านมีศัตรูคู่อาฆาตคนใดที่จะมาท้อทรายต่อชีวิต
ของท่านบ้างหรือไม่ ?”

อยู่เบ๊อ้วงยุ่ยกุนสลายรอยยิ้มอันปลาบปลื้มออกไป คล้ายดังจะมีความ
ตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ข้าพเจ้าอ้วงยุ่ยกุนร่ำเรียนแต่ตำรามาเป็นเวลาสิบกว่าปีโดยมิเคยย่าง

เหยียบออกจากบ้านช่องแม่แต่ก้าวเดียว ไหนเลยจะมีศัตรูคู่อาฆาต วาจานี้กล่าวขึ้นด้วยเหตุผลใด ?”

สายตาของยมบาลหน้ารีน (ชื่อมันเงียมกุน) จับจ้องมองดูใบหน้าอันงดงามสง่าของฮูเบ็ญจนแว่นหนึ่ง คล้ายดังจะสืบเสาะหาร่องรอยพิรุณอย่างไรบนใบหน้านั้น แต่มันก็ไม่มีพิรุณอันใดจะให้ประสพพบเห็น จึงรีบเบือนสายตาไปดูแมงมุมที่ตายไปแล้ว พลางกล่าวว่า

“ฮูเบ็ญผู้เป็นใหญ่ โปรดดู”

ฮูเบ็ญมองตามสายตาของมัน หะแรกก็ตะลึงงันวูบหนึ่ง แต่แล้วกลับยิ้มเล็กน้อยพลางกล่าวว่า

“มิทราบว่ามีใจคึกคะนองมาล้อเล่น ถึงกับจับแมงมุมตัวใหญ่มหิมาตริงอยู่บนหลังคาเสียได้”

ชื่อมันเงียมกุนเห็นฮูเบ็ญมองดูแมงมุมพิษตัวมหิมาแล้ว กลับไม่มีการที่ตื่นตระหนกตกใจอย่างไร น่ากลัวมิทราบความร้ายกาจของมันก็เป็นได้ จึงรีบอธิบายขึ้นทันทีว่า

“ฮูเบ็ญผู้เป็นใหญ่ แมงมุมตัวนั้นนับเป็นสัตว์พิษอันชั่วร้ายอย่างสุดแสน หากกัดคนเข้าก็จะมีทางช่วยเหลือได้เลย”

ฮูเบ็ญทาดังอา รีบเหลียวมองดูแมงมุมพิษอีกครั้ง จึงได้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ขอบพระคุณในความปกป้องดูแล ข้าพเจ้ามีถิ่นกำเนิดในทุ่งนาป่าเขาอันรกร้าง แมงมุมนี้มาตรแมนมีพิษ แต่ก็ยังเป็นสิ่งเห็นจนเจนาตาหาเป็นไรไม่ มันทำอันตรายต่อข้าพเจ้ามิได้ดอก”

วาจานี้ว่ากล่าวจนชื่อมันเงียมกุนยิ้มงำมีอาจคาดเดาความหมายได้ ความคลางแคลงใจได้บังเกิดขึ้นอีกคราหนึ่ง ลอบแค้นเสียงอยู่ในใจแล้วคำนึงว่า

‘หากมันมันเป็นบุคคลชนชาวเดียวกับเราจริง ก็นับว่าอำพรางได้อย่างแนบเนียนยิ่งนัก แต่แม้ว่ามันหนีรอดออกไปจากเข็มพิษสามเล่มและแมงมุมพิษตัวนี้ไปได้ มันก็จะหนีรอดออกจากเงื้อมมือของเล่าฮูได้อย่างไรกัน’

แต่ปากก็กลับกล่าวอย่างนอบน้อมขึ้นว่า

“ฮูเบ็ผู้เป็นใหญ่ ท่านศักดิ์กว่าบุคคลเดียวแต่สูงส่งไปกว่าชนทั้งแผ่นดิน มีบุญญาธิการอันสูงส่งไพศาล แมงมุมนี้มาตราบแม้นมีพิษ ก็มิอาจทำอันตรายต่อผู้เป็นใหญ่ไปได้”

กล่าวแล้วก็ล้วงกระดาดออกจากอกเสื้อ หยิบแมงมุมบนหลังคาเกี่ยวเหวี่ยงลงกับพื้น ใช้เท้าขยี้จนแหลกเหลวแล้วจึงถอยกายออกไปจากข้างเกี่ยวหนึ่งก้าว

ฉวยโอกาสที่เบี่ยงร่างถอยกายไปนี้ ฝ่ามือซ้ายพลันได้ยกขึ้นเล็กน้อย พลั้งเร้นลับที่หนักหน่วง กระแทกผางเข้าไปสู่หว่างอกของฮูเบ็อย่างลอบเร้น

การจู่โจมของมันเป็นในคราวนี้ มาตราแม้นจะไร้วิเวกอย่างไร แต่กำลังกลับหนักหน่วงมีต่ำกว่าพันตำลึง บุคคลธรรมดาหากกระแทกถูกพลังฝ่ามือคราวนี้ อวัยวะภายในจะต้องแหลกละเอียดจนตายคาที่ไปทันที

แต่หากคาดไม่ว่า พอพลังฝ่ามือเพิ่งจะกระแทกออกไป ฮูเบ็พลันเหลียวมาในเวลานั้นพอดี สายตาที่อ่อนโยนเป็นประกายจับจ้องมองหน้า ยิ้มแย้มให้อย่างมีไมตรี และมีเสียงอันสดใสแต่แผ่วเบาจนได้ยินเฉพาะเนื้อมีนึ่งเยมกุนดังขึ้นว่า

“ท่านเสียกำลังความคิดเปล่า ๆ ดอก”

เนื้อมีนึ่งเยมกุนพลันรู้สึกว่ พลังฝ่ามือของตัวถูกพลังอันไร้สภาพเข้าปะทะด้านไว้ พร้อมกันนั้น มีพลังแหลมคมสามสายได้พุ่งเข้าไปสู่จุดที่ท้องน้อยใต้สะดือ จนแทรกซึมขึ้นสู่ร่าง

มันสะท้อนขึ้นทั้งกายจนหน้าซีดเผือดทันที หยาดเหงื่อเม็ดโป้งบนหน้าผากไหลรินลงมาดังหยาดฝน แสดงว่าเจ็บปวดรวดร้าวจนสุดทนทานได้

อาการนี้อุบัติขึ้นเพียงชั่วพริบตาเดียว พลังอันอ่อนหยุ่นก็ได้ไชยพัดผ่าน ทำให้ความเจ็บปวดรวดร้าวปลาสนาการดังราวปลิดทิ้งไป

ฮูเบ็ได้เหลือบแลมองมันดูจึ่งกับมีมีเจตนา มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันอ่อนโยนอยู่ดุจเดิม

เนื้อมีนึ่งเยมกุนระบายลมออกจากปากยาว ๆ ทราบว่าฮูเบ็ได้ปล่อย

ประต้อมันไปแล้ว จึงกล่าวเสียงแผ่วเบาอย่างอ้อมแอ้มขึ้นว่า

“อยู่เป็นผู้เป็นใหญ่ คนจริงที่ไม่ห่อเหิมแสดงกาย บ่ามีตาอันปราศจาก
แวว ควรมิโทษทัณฑ์ถึงตายสักหมื่นครั้ง”

ฮูเบีหาได้ตอบคำไม่ เพียงยิ้มเล็กน้อยแล้วก็เบือนหน้ากลับไป

เกี่ยวกับฮูเบีและกงจื๊อ ยังคงดำเนินไปไม่หยุดยั้ง

ยามนี้ วังฮูเบีได้เห็นอยู่แต่ไกลแล้ว ภายในวังจุดประทีปโคมไฟ
ประดับประดาอย่างเจิดจ้าดังตาม เสียงประทัดได้ดังกึกก้องกัมปนาทจน
สะท้อนถึงฟ้า วังอันใหญ่โตโอฬารของฮูเบี มีผู้คนเบียดเสียดยัดเยียดอยู่
จนแออัดแทบไร้ช่องว่าง

จอทวนใหม่ที่เป็นฮูเบีอ้วนยุยกุน ใช้สายตาอันสดใสมองดูหมู่ผู้คนที่
ล้นหลามไปอย่างแซ่ซ้ง

ยามนี้ ภายในเคลื่นมณูษย์ มีบุคคลอันสะดุดตาเป็นพิเศษอยู่สามคน
กำลังจับจ้องมองมาด้วยประกายอันเจิดจ้าคมวาว ทั้งสามคนนี้ต่างร่างสูงไปกว่า
คนธรรมดาถึงหนึ่งศิระชะ ง่ายดายต่อการประสบพบเห็นยิ่ง จึงนับว่าสะดุดตา

ทั้งสามคนนี้ หนึ่งในมีเคราขึ้นครี้มไปทั้งสองแก้ม ศิระชะเป็นสามเหลี่ยม
ดั่งพยัคฆ์ร้าย นัยน์ตากลมกว้าง หนึ่งในนักศึกษาท่าที่เรียบร้อยล้ำรวม
เคราสีเขียวทอຍย่อยจนถึงอก หนึ่งในนั้นเป็นคนผอมเกร็งหน้าขาวเกลี้ยงเกลา
แต่เปี่ยมด้วยแววเจ้าเล่ห์เพทุบาย

แต่คนทั้งสามต่างมีความผิดปรกติละม้ายเหมือนกัน มาตรแมนเสื้อผ้า
อาภรณ์จะผิดแปลกแตกต่างกัน ที่ทรวงอกก็มีรอยฝ่ามือประทับทางอกเสื้อจน
ขาด แลเห็นผิวเนื้อดุจดังถูกคมมีดกรีดออก

หากจะกล่าวว่า จุดสำคัญที่ทรวงอกของคนทั้งสาม ต่างถูกฟาดฝ่ามือ
เข้าใส่ พลังฝ่ามือที่เมื่อสามารถกระแทกจนเสื้อผ้าแหลกละเอียดออกไป
ตามเหตุผลที่ธรรมดา มันทั้งสามจะต้องตายอย่างแน่นอนเด็ดขาด แต่มัน
กลับหาได้ตายไม่ นี่จึงเป็นสิ่งอันพิกลพิสดารเหลือเกิน

ฮูเบีกวาดตาผ่านหมู่ผู้คนไปจ้องมองดูมันทั้งสามแล้วขมวดคิ้วแนบแน่น
แต่รีบเบือนออกไปอย่างรวดเร็ว

แต่ชายที่มีเคราครีมีพลันร้องเสียงดังก็บอกว่า

“มันนั่นเอง มิพิศพลาดแม่แต่น้อย”

นักศึกษาเคราเขียวรีบห้ามปรามขึ้นทันทีว่า

“ในโลกนี้มาตรแม่นจะไร้ผู้ประพิมพ์ประพายเดียวกัน แต่ก็มีผู้ละม้ายคล้ายคลึงกันอย่างยิ่งอยู่ ไฉนเสียอย่างว่าความพลีผลไป”

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครีมียังคงร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“เมื่อคราวนั้นมันมาตรแม่นสวมเสื้อเขียว ทำที่ยากไร้พบเจอผิดกับวันนี้ที่สวมใส่แพรพรรณเมื่อภูมิณีประดับอย่างคนละคน แต่สารรูปของมันเช่นนั้นมาตรแม่นจะกลกหนึ่งออกไปอีกชั้นหนึ่ง อ้วงเอี้ยก็จดจำมันได้แม่นย่ายอยู่”

ชายฉกรรจ์หน้าขาวเกลี้ยงเกลาที่มีเล่ห์กระเท่ก็กล่าวสวนขึ้นว่า

“ไฉนเสีย มีสายตาคมกล้าปานโคมไฟ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมันเสียแปดส่วนกระมัง”

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครีมีเบิ่งตาอันกลมโตของมันขึ้น จนประกายเจิดจ้าแวววับ กล่าวว่

“บนเรือมังกรในทะเลยูไธ (ทะเลสาบของมณฑลคุนหมิง) เจ้าแห่งขุนหน่าเสฉวน กุญจิทั้งสามสามัคคีร่วมรวมกัน กำลังคัดเลือกประมุขใหญ่อันนับเป็นเรื่องที่มีความศักดิ์สิทธิ์เพียงไหน แต่กลับถูกเจ้าเด็กชั่วชาตินี้ก่อกรวนรังควาน ถลันเข้ามาพาดฝ่ามือไปสามครา เสื่อมเสียหน้าต่อข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้าจนสิ้นเชิง วันนี้เราอ้วงเอี้ย (เจ้า) จะต้องระบายความอาฆาตอันชั่วร้ายนี้ออกไปแน่นอน”

แล้วพลันแหวกฝ่าผู้คนออกไปยังที่เกี่ยวของอยู่เบื้องรุนแรงแข็งกร้าว

ชายฉกรรจ์หนวดเขียวรีบติดตามไปห้ามปรามที่เบื้องหลังว่า

“ไฉนเสีย อย่าเพิ่งอาละวาดอย่างว่าวาม”

ชายฉกรรจ์เคราครีมีร้องเสียงดัง ๆ ตอบมาว่า

“มาตรแม่นมิใช่มันจริง แต่มันทั้งสองมีหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงจนแยกมือออก ก็ยังนับว่าสามารถระบายโทสะของอ้วงเอี้ยออกไปได้ครึ่งหนึ่ง

ที่ทางซึ่งผ่านไปทุกหนแห่ง หมูผู้คนพากันล้มระเนระนาดออกเป็น

ห้อง ๆ ทำให้เกิดเสียงสาปแช่งกันด่าจนสนั่นหวั่นไหวไป

เมื่อมีนเงียมกุนยืมง้า ได้เห็นชายฉกรรจ์เคราครี้มที่ก้าวอาด ๆ มาอย่าง
โกรธแค้นชิงชัง พร้อมกันนั้นยังได้เห็นด้านหลังกายของม้นมีชายฉกรรจ์
หน้าขาวผอมเกร็งและหนวดเขี้ยวติดตามมา จึงลอบตื่นตระหนกตกใจ รำพึง
เบา ๆ ว่า

“ทีเม้งซาอ้วง (สามเจ้าสัญญาเหล็ก)”

สายตาของม้นเหลือบมาทางด้านข้าง มองดูผู้ไปอย่างลอบเร้นแวบ
หนึ่ง ในใจก็ครุ่นคิดอยู่ว่า

‘มันจะมีความเป็นมาอย่างไรกันแน่ จึงไปต่อแยะเอาเจ้าถิ่นมณฑล
ฮุนหน่า กุยจิ่ว และเสฉวนในเวลาพร้อมเพรียงกันได้ ทิคุ่งเอี้ยงฮวง
(หมัดเหล็กยิ่งใหญ่) โจ้วกั๊ง ที่เป็นเจ้าเสฉวน มีความเหี้ยมหาญดุร้ายอย่าง
รุนแรงแกร่งกร้าว เรากลับจะต้องดูว่ามันต้านทานในวิธีการอันใด’

หูข้างเดียวของม้นสั่นระริกอยู่สองสามครั้ง ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้ม
อันเปี่ยมด้วยเล่ห์กระเท่ห์หน้าชิงชัง

ทิคุ่งเอี้ยงฮวง (หมัดเหล็กยิ่งใหญ่) โจ้วกั๊งเจ้าแห่งเสฉวน ได้แหวก
ฝ่าผู้คนจนมาห่างจากเกี้ยวของฮูเบ่มาถึงยี่สิบสี่ระยะแล้ว

เมื่อมีนเงียมกุนยืมง้า ลอบคาดคำนวณในใจว่า

‘มันมาตรเม้นจะยืนปล่อยพลังหมัดอยู่ในที่นั้น พลังอันหนักหน่วง
มหาศาล ก็ยังสามารถทำลายเกี้ยวหลังนี้ให้แหลกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ได้อย่างง่ายดาย’

จึงเบี่ยงกายออกไปเล็กน้อย โดยหวังจะถอยไปสักหลาย ๆ ก้าว เพื่อ
มิต้องถูกพลังหมัดของเจ้าเสฉวนกระแทบกระทั้งถึง

แต่ร่างของม้นพอเพิ่งซบ พลังได้ยินเสียงอันแผ่วเบาของฮูเบ่ดังขึ้นว่า

“ท่านหันร่างกลับมา”

เมื่อมีนเงียมกุนยืมง้าหันกายกลับมามองดูอย่างมีอาจชัดเจน

เห็นฮูเบ่ยังคงหันหน้าสู่หมู่ผู้คนที่ชี้ทางดุจดเดิม โดยมีได้เหลียวมา
จับจ้องม้นม้นเลย เมื่อมีนเงียมกุนแทบจะเข้าใจผิดคิดว่าโศตประสาทของ

ตนเพื่อนไป ขณะจะถอยหลังไปตั้งความคิดอีกนั้น

เสียงของฮูเบิร์ตดังกระหับโสตขึ้นอีกว่า

“ท่านมิต้องไป วันนี้ข้าพเจ้ามิคิดจะเผชิญหน้ากับคนสามหาว่าผู้หนึ่ง
ท่านดูด้วยว่านี่คือสิ่งใด”

ฮูเบิร์ตมาตรแมนหันหน้าสู่หมู่ผู้คนทางข้างถนน แต่มือหนึ่งกลับล้วงไปใน
อกเสื้อดึงเอาวัตถุสิ่งหนึ่งออกมา นีโอมินเงี่ยมกุนพอได้เห็นสีหน้าพลันซัดขาว
ลงทันตา ร้องเบา ๆ ขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

“บ๊อเต็กโตะยือเหล็ง (ประกาศิตชิงหูไร้ผู้ต่อต้าน)”

“ถูกแล้ว บ๊อเต็กโตะยือเหล็ง (ประกาศิตชิงหูไร้ผู้ต่อต้าน) สัญลักษณ์
ของเทียนเฮียบ (วีรบุรุษปากฟ้า) หนึ่งในห้าอัจฉริยะพิภพเมื่ออดีตกาล”

วัตถุภายในมือฮูเบิร์ตเป็นเพียงป้ายไม้ไผ่ที่สลักคล้ายดั่งหุมนุชย์เท่านั้น
ฮูเบิร์ตสอดเข้าไปในอกเสื้ออย่างเยือกเย็น แล้วกล่าวว่า

“ท่านยังมีหูเหลือเพียงข้างเดียว ดูท่าก็คงเป็นขุนพลผู้พ่ายแพ้ต่อ
ประกาศิตชิงหูไร้ผู้ต่อต้านเมื่อกาลก่อนเป็นแน่ ?”

นีโอมินเงี่ยมกุนกล่าวเสียงสั่นระรัวว่า

“ถูกแล้ว ครั้งหนึ่งที่เมืองซัวต้งของสิบปีก่อน ได้รับการประทอนจาก
เทียนเฮียบมา”

ฮูเบิร์ตยังคงมองดูหมู่ผู้คนดูเจเดิม ยกมือข้างเดียวขึ้นโบกเบา ๆ ด้วย
รอยยิ้มอันน่าเลื่อมใสลุ่มหลง แต่ปากกล่าวถามขึ้นว่า

“ท่านย่อมมีชื่อเรียงเสียงนามอยู่ ?”

“นีโอมินเงี่ยมกุนยืมง่า”

“อย่างนั้น ท่านเกลือกกลัวเข้าไปมั่วสุมในราชสำนัก ด้วยเล่ห์กระเท่ห์
อันชั่วร้ายอย่างไร ?”

“นี่...”

นีโอมินเงี่ยมกุนมีท่าทีไม่พึงพอใจอย่างยิ่ง แต่กล่าวเบา ๆ ต่อไปว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีความจำเป็นจะต้องบอกออกไป”

ฮูเบิร์ตหยุดอยู่เพียงวูบหนึ่งก็กล่าวว่า

“เอาเถิด อย่างนั้นท่านก็ทราบระเบียบของประกาศิตซึ่งรู้ผู้ต่อต้าน
นี้แล้ว ?”

ฉือมิ่นเงี่ยมกุนกล่าวอย่างห้วนหวาดว่า

“หูข้างหนึ่งต่อเรื่องประการหนึ่ง ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำเรื่องใด
แต่ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่าน เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้วก็เป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน
ท่านน่ากลัวเป็นทนายทรมันหลังของเทียนเฮี้ยบ เทียนเฮี้ยบมีร่องรอยอยู่ทั่ว
ทุกหนแห่งในแดนดิน ท่านมิเคยมีที่อยู่อันแน่นอน ท่านมั่นใจว่าสามารถ
รับไว้ตามกำลังอยู่หรือ ?”

ฮูเป็กกล่าวเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

เรื่องนี้มีรบกวนให้มากกังวลใจแทน เจ้าเสฉวนไจ้วกั้งเป็นคนรู้สาม-
หาไร้ความคิด จงแสดงฝีมือให้มันได้รู้รสแทนข้าพเจ้าสักครั้ง”

“ยินดี”

มันถอยกายไปสองก้าว หันหน้าแล้วเดินเข้าหาเจ้าเสฉวนไจ้วกั้งแต่
ในใจก็เต็นระทึกดังรวักลอง เนื่องจากมันสำนึกได้ว่า มิอาจต้านทานฝีมือ
ของชกอ่อง (เจ้าเสฉวน คือเป็นหัวหน้านักเลงในมณฑลเสฉวนที่ยกตนเป็น
เจ้า) จึงเดินพลางก็รีบใช้ความคิดอันรวดเร็วในการจะต่อต้านกับมันสถานใด

ขณะเวลานั้น เสียงร้องเรียกอันแผ่วเบาของกงจูได้ดังว่า

“ยืมกงกง มานี้เถิด”

ฉือมิ่นเงี่ยมกุนมิอาจจะไม่หันกายถอยไปที่หน้าเกี้ยวของกงจูได้ กงจู
ถามขึ้นว่า

“ยืมกงกง เมื่อครู่มันว่าเรื่องอันใดกับท่านหรือ ?”

แสดงอย่างแน่ชัดว่า กงจูมีความสนใจในเรื่องของฮูเป็กทุกอากัปกริยา
ฉือมิ่นเงี่ยมกุนต้องผินหัวร่ออย่างกระดากกระเดื่องขึ้นกลบเกลื่อน ขณะจะ
ตอบคำ พลันได้ยินเสียงคำรามปานพยัคฆ์ร้ายดังขึ้นมากกระทบโสต และ
แล้วพลั้งหันมดอันหันก้นวงก็ฝ่าอากาศจนครืนครืนสนั่นหวั่นไหวเข้ามา

กงจูตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีไปทันที

พลั้งลมหมัดนั้นย่อมถูกต่อยออกจากมือของชกอ่องไจ้วกั้ง ขณะนั้น

ฉือมิ่นเงียมกุนมีอาจจะไปคำนึงถึงตัวยังอยู่ในฐานะของชั้นที่อีกแล้ว เพราะมันรู้แน่แก่ใจว่า ประกาศิตซึ่งผู้ใดผู้หนึ่งต่อต้านพอถูกแสดงออก หากมันกระทำเรื่องราวที่ส่งมามีสำเร็จ หูอีกข้างหนึ่งก็จะต้องถูกชดใช้ไปในความล้มเหลว นั้นทันที

แต่พอหันร่างกลับไป เห็นสภาพได้ถนัดชัดเจน พลั้หมัดก็ได้กระแทกไปจนห่างจากเกี่ยวของสู่เบ๊เพียงหนึ่งเซี่ยะเท่านั้นเอง ไหนเลยจะช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้งที่ จึงจำต้องทอดถอนหายใจยาว ๆ ออกมา

มือทั้งสองได้ยกขึ้นลูบคลำหูที่เหลืออยู่เพียงข้างเดียว แล้วก็กัดฟันกระชากจนสุดแรง เพียงครางเบา ๆ ในลำคอขึ้นอย่างเจ็บปวด หูข้างนั้นถูกกระชากจนหลุดออกจากศีรษะ โลหิตไหลซึมหน้าไปทันที

กงจู๊พอเห็นเช่นนั้น ยิ่งตื่นตระหนกตกใจอย่างสุดแสน

เป็นเวลาพริบตาเดียวที่ชั้นที่เจ้าเล่ห์กระชากหูออกมา ได้ยินเสียงทางเบื้องหน้าเกี่ยวครางขึ้นเบา ๆ ชกอ่องโจ้วกังเซดลาถอยออกไปสามก้าว ใบหน้าที่เกลื่อนกลาดด้วยหนองคราจนครึ้ม กลับกลายจากสีเขียวเป็นขาว สีขาวเป็นเขียวสลับอยู่ไปมา

สู่เบ๊ยังคงนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ในเกี่ยว บนใบหน้าซึ่งดงามหล่อเหลาปานสลักจากหยกเนื้อดี ไม่มีท่าที่ผิดปรกติขึ้นแม้แต่น้อยนิด ฉือมิ่นเงียมกุนลอบทอดถอนหายใจบนพืมพำขึ้นว่า

“ดูมียอกว่าสู่เบ๊ของรัชกาลนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นชนชาวเราเท่านั้น ยังสามารถงำไว้มิแพร่พรายร่องรอยได้อย่างมิดชิดอีกด้วย และพลั้ผิมีมือที่สูงส่งจนสุดจะคาดคำนวณได้”

สายตาเหลือบไปดูที่ชกอ่องโจ้วกังอีกแวบหนึ่ง เห็นมันยามนี้มีท่าที่แค่นเคืองอย่างสาหัส หมัดทั้งสองกำไว้อย่างแนบแน่น มีท่าที่จะต่อมาเป็นคราที่สองอยู่ด้วย

ฉือมิ่นเงียมกุนคิดในใจว่า

‘ปล่อยให้มันต่อมาก่เกิด ชกอ่องโจ้วกังมีพลังอันหนักหน่วงแกร่งกร้าว ที่เลื่องลืออื้อฉาวไปทั่วทั้งวงพวกนักเลง มันเป็นผู้ที่ยิ่งสะกดก็ยังมิ

พลั้งสะท้อนหนักหน่วงขึ้นตามกำลัง มิเคยยินยอมค้อมศีรษะให้ผู้ใด การ
อาละวาดของมันในวันนี้ แม้มืออาจจะได้ทำมีเปรียบอย่างไรไปก็จริง แต่วัน
มหามงคลของญี่ปุ่นในคราวนี้ จะต้องถูกมันอาละวาดจนเสื่อมเสียบุญบารมีจน
สิ้นเชิงเช่นกัน”

หน้าของมันแดงฉานไปด้วยโลหิตถึงครึ่งซีก ในใจมาตรเม้นจะเคียด
แค้นชิงชังอย่างสุดแสนสาหัส แต่สีหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มอันมีเล่ห์ร้ายอย่าง
น่าชิงชัง

ชกอ่องไว้วางที่สุดลมปราณอันหนักหน่วงเข้าไปแล้ว ก็คิดจะเคลื่อนกาย
ให้ไกลไปกว่านี้ จึงสปีเท้าก้าวไปสองครั้ง ขณะจะวัดตอยไปตั้งใจหมาย

ที่ข้างกายพลันมีชายฉกรรจ์อันสกรปรกมอมแมมใส่เสื้อผ้าปอเก่าขาด
ควักหน้าดาโต มากระตุกแขนเสื้อของมันแล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

“ได้อ่อง (เจ้าใหญ่) กระทำมิได้”

ชกอ่องไว้วางงุนงนไปวูบหนึ่ง จึงถามเสียงหนัก ๆ ว่า

“เจ้าเป็นผู้ใด ? โทสะของอ้วงเอี้ยครานี้หากมิได้ระบายน ไหนเลยจะ
ยินยอมเลิกรากันได้”

ชายฉกรรจ์เสื้อขาดคร่ำคร่ำ พลอยกล่าวเบา ๆ ว่า

“ได้อ่อง ท่านปล่อยปละเรื่องสำคัญมิไปกระทำ แต่มาหาเหตุเกาทัณฑ์
ที่ไร้ความสำคัญในที่นี้ ไยต้องกระทำให้เสียเวลาเล่า”

ชกอ่องไว้วางแม้หยาบคายสามหาว ก็ยังมีความรอบคอบสุขุมอยู่บ้าง
เพียงงงงนวบหนึ่งก็คิดขึ้นได้ว่า มันเป็นใคร ? เหตุไฉนจึงทราบที่เราเข้า
มาในเมืองหลวงเพื่อกระทำเหตุสำคัญ ?

เมื่อรีบเหลียวมวดูที่ข้างกาย ชายฉกรรจ์เสื้อขาดคร่ำคร่ำได้แหวกฝ่าเข้า
ไปในกลุ่มผู้คนจนสูญหายร่องรอยไปแล้ว

ไว้วางครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ในที่สุด ก็มืออาจจะสะกดโทสะที่อัดอกอยู่ได้
สุดลมปราณอย่างลึก ๆ ไปคราหนึ่งแล้วคำรามปานพยัคฆ์ร้ายขึ้นว่า

“เด็กชั่วร้าย เจ้าอย่ามาคุ่มใจไป เราจะให้เจ้าน่าดูในบัดนี้เลย”

พอคำรามแล้วก็สะบัดหมัดเหล็กต่อยผางออกไปยังเกี้ยวของญี่ปุ่นที่ไม่

ไกลเท่าได้นัก พลังหมัดดังฝ่าอากาศจนสนั่นหวั่นไหว นับเป็นอาณาพอน
น้ำตื้นตกใจยิ่ง

ในหมู่ผู้คนมีเสียงทอดถอนหายใจเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“หูข้างหนึ่งของมันต้องสูญเสียไปแล้ว ไวกังมาตรเน้นว่าสามหา
แต่ทำให้เป็นคนเลวร้ายไม่ โอ”

ไวกังมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่า การตวัดหมัดต่อไปจนสุดกำลังในครั้ง
นี้อาจน้อยก็สามารถต่ออยจนอยู่เบีกระอักโลหิตออกมาแน่ ๆ

แต่เรื่องที่มันคาดฝันมิถึงพลันอุบัติขึ้นแล้ว พลังหมัดที่ต่อຍออก
ไปจากมือซ้าย พลังมีเงาร่างคนถลันผ่านสายตาไปแวบหนึ่ง หูข้างซ้ายมีสาย
ลมกรรโชกใส่เบา ๆ พอเย็นวบบไปวบบหนึ่งก็เจ็บแปลบจนจับใจทันที

พลังหมัดที่ต่อຍออกไป ดุจดั่งเป็นกรวดทรายจมหายในท้องทะเล ไร้
ร่องรอยวิเววโดยสิ้นเชิง

มันแผดร้องขึ้นสุดเสียง แล้วรีบยกมือขึ้นกุมใบหู หยาดโลหิตได้
ไหลหลั่งออกจากง่ามมือจนเนืองนอง หยดหยดลงสู่อกเสื้อทันที

ผู้คนรอบบริเวณต่างมิทราบว่าเป็นเรื่องอย่างไร เหตุไฉนมันถูกคน
ตัดหูออกไปข้างหนึ่งอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ เหล่าผู้ที่ดูอยู่มีเพียงสองคน
เท่านั้นที่เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

นั่นคือยิมกังซันที่เจ้าเล่ห์ ส่วนอีกผู้หนึ่งคือผู้เบีที่ยังคงแยมยิมพริ้ม
พรายจุปรกติ

นับเป็นครั้งแรกในชีวิตของชกอ่องไวกัง ที่ถูกเหยียบย่ำอย่างอัปยศ
อดสูถึงเพียงนี้ หนวดเคราสั้นของมันลุกชี้ชันไปทุกเส้น ตาทั้งสองแดงฉาน
ด้วยสายเลือด จับจ้องมองดูอยู่เบื้องอย่างอาฆาตแค้นจนเหลือกลน ยังประเสริฐ
ที่มึงอ้วง (เจ้ากุกยิว) และเที่ยงอ้วง (เจ้าฮุนหนา) ไล่ตามมาทันท่วงที่ ต่าง
คว่ำแขนของมันเอาไว้คนละข้างอย่างแนบแน่น

ชายฉกรรจ์ที่หน้าขาวชั่วร้าย สายตาได้กวาดมายังอกเสื้อของไวกัง
อย่างบังเอิญ เห็นที่อกเสื้อยามนี้มียรอยประทับเป็นหูดติดอยู่

หน้าขาวของมันพลันซีดเผือดลง เหลือบแลไปที่ผู้เบีแวบหนึ่งแล้วร้อง

อย่างตื่นตระหนกว่า

“โง่เหี้ย ก้าวเหี้ย โปรตดู”

ชกป้องและเคียดแค้นพอบเลือบเห็น ก็ร้องขึ้นด้วยความตื่นตันว่า

“บ๊อดี้เกียดเหี้ย (ประกาศิตชิงหูไร้ผู้ต่อต้าน) สัญลักษณ์ของเหียนฮี้บปรากฏขึ้นอีกแล้ว”

จิมอ๋องที่หน้าขาวเปี่ยมด้วยเล่ห์ร้าย ผงกศีรษะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เรื่องราวน่ากลัวมึงายตายดั่งเข้าใจแล้ว เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นในกลุ่มผู้คนมีชิงกัซังเคี (สองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้า) และเห็นเหล่าขันทีของราชสำนักแมกระตังแกมึงที่ตึก (สมุหราชของครักซ์) รวมอยู่ด้วย ต่างเป็นชนชาวบู๊ลิ้มทั้งสิ้น และในขณะนี้ประกาศิตชิงหูไร้ผู้ต่อต้านก็มาปรากฏขึ้นอีกครั้ง ในเมืองหลวงกันว่ามีมรสมรุมเร้าเข้ามาทั่วทุกทิศทางแล้ว พวกเราจะต้องดำเนินการอย่างรอบคอบสุขุมจึงจะถูกต้อง ไปกันเถิด”

ทิเม้งซาอ้วง (สัญญาสามเจ้าเหล็ก) หันกายมุดเข้าไปในคลื่นมนุษย์จนหายลับตาทันที

ในเวลาขณะนั้นเอง ฮูเบี๋พลันเห็นนายในหมู่ผู้คน มีเกี้ยวสีดำหลังหนึ่งกำลังเคลื่อนเข้ามาอย่างแซมซ้า

เกี้ยวดำหลังนี้เป็นดรุณีอายุเยาว์ในอาภรณ์ดำสนิทสีคนหามอยู่ มาตรการแน่นจะเดินอยู่ในหมู่คนอันแออัด ก็ยังมีความรวดเร็วไปกว่าผู้คนอื่น ๆ ที่เดินกันมากมายก่ายกองนัก ฟุ่งตรงเข้ามาหาเกี้ยวของฮูเบี๋และกงจิมิหลบเลี่ยง

ฮูเบี๋อ้วงยุ่ยขุนพอบเพิ่งจุใจได้คิด เกี้ยวดำก็ท่างกันมาถึงสามสิบสี่เยะเท่านั้น

ฮูเบี๋คำนวณอยู่ในใจว่า

‘ภายในเกี้ยวมีทราบเป็นบุคคลเยี่ยงไรนั่งอยู่ ดูท่ามาด้วยอภุศลจิตเสียแล้ว’

บนใบหน้ามาตรแน่นยังปรากฏรอยยิ้มแยมแจ่มใส แต่ก็หลบพนักลมปรานตระเตรียมพร้อมเอาไว้แล้ว

เกี้ยวดำหลังนั้นพลันเปลี่ยนทิศทางออกด้านข้าง ฉีกผ่านเกี้ยวของ

วิวาทคืนวิวาห์

ในนครเอียนจิง มีการละเล่นเฉลิมฉลองกันจนยั่นรุ่ง เสียงเพลง
ได้ดังระเบ็งเซ็งแซ่ทั่วทุกท้องถนน

ในห้องหอของฮูเบีและกงจู้ สร้างอยู่บนสระน้ำด้านหลังวัง ภายใน
ห้องมีม่านแพรห้อยระย้ากรุยกราย กลิ่นไม้แก่นจันทน์ที่แกะสลักเป็นตุ้ โต๊ะ
เตี้ยง ส่งกลิ่นหอมคละคลุ้งจรุงใจ เครื่องตบแต่งก็ล้วนแล้วทรงคุณค่า
มหาศาล ประดับประดาอย่างวิจิตรบรรจงรสนิยมสูง ดุจดั่งวิมานชั้นฟ้าที่
ได้ย้ายลงมาไว้ในแดนดิน

คำคืนวันวิวาห์ ฮูเบีต้องร่วมโต๊ะเลี้ยงฉลองร่วมกับข้าราชการผู้ใหญ่
และเชื้อพระวงศ์ พร้อมทั้งเหล่าบัณฑิตที่สอบได้ในรุ่นเดียวกัน จวบจน
กระทั่งถึงยามสอง อาคันตุกะที่มาอวยพรจึงได้ทยอยกันล่าลากลับ

ฮูเบีกลับถึงห้องหอในสระน้ำ หาทางเลือกใส่เหล่าหญิงรับใช้ไปแล้ว
จึงกล่าวกับกงจู้ด้วยเสียงอันนุ่มนวลว่า

“กงจู้ ท่านเลอโฉมจนเมียอาจจะกล่าวย่ำพร่ำพรรณนาเลย”
ยามเมื่อกล่าววาจาประโยคนี้ไปนั้น ในใจกลับรำพึงขึ้นว่า

กงจู้และซูเบ๊ไป ในทันใดนั้น ซูเบ๊ได้ยินเสียงแผ่วเบาอันสดใสไพเราะปานระฆัง
เงินดังมาจากเกี้ยวดำขึ้นว่า

“อ้วงแซ อ้วงแซ ท่านมีโหงวฐานหมื่นบรมเดชาภาพแล้ว จงระวัง
ศิระของท่านไว้ด้วย”

ซูเบ๊พอได้ยินสีหน้าเครียดลงทันทีด้วยความตื่นตื้น

เกี้ยวน้อยหลังนั้นได้ไปจนห่างไกลโซ...

ซูเบ๊เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ชายตาแลไปที่กงจู้เวทหนึ่ง เห็นใบหน้าอัน
ผุดผาดสะคราญของกงจู้ มีแววพลาบปลื้มยินดีจนผ่องใส และกำลังใช้ตา
อันหยาดเยิ้มปานน้ำค้างกลางทิวาจับจ้องมองมาที่ตน และแยมยิ้มให้อย่าง
เอียงอายด้วย

สายตาที่เจิดจ้าคมวาวของซูเบ๊ พลันปรากฏแววครุ่นคิดกังวลขึ้นอย่าง
เลื่อนราง ขบคิดในใจว่า

‘อา นางบริสุทธิ์ผุดผ่องกระไรเช่นนั้น มีความสัตย์ซื่อถืออัมมะ และ
สะคราญปานเทพธิดา เราไหนเลยจะนำนางมาเป็นเครื่องมือได้ จริงทีเดียว
เรามีอาจจะย่ำยีน้ำใจนางให้เจ็บช้ำได้ นางในขณะนี้เป็นภรรยาของเราแล้ว
เราต้องรักถนอม คุ่มครองนางไว้ให้ประเสริฐเลิศดีด้วย’

พอได้คิดเช่นนั้นก็เหลือบไปดูกงจู้อีกคราวหนึ่ง สายตาของคนทั้งสอง
พอประสานกันชั่ววูบ ก็พากันเบือนหนีทันที แต่รอยยิ้มของคนทั้งสองที่
ปรากฏบนใบหน้า ยิ่งคล้ายดั่งเป็นระลอกพลิวของบึงน้ำยามฤดูซุนเทียน
จิตใจของคนทั้งสองก็คล้ายดั่งสายน้ำอันอบอุ่น แผ่ซ่านไปทั่วกาย

ซูเบ๊ลืมหันไปถึงชนชาวนักเลงที่คิดประทุษร้ายตลอดตราทางไป
ชั่วคราว และก็ลืมหันไปถึงจุดประสงค์ของการมาของตนออกไปชั่วคราวด้วย
เสียงประทัดหน้าวังซูเบ๊ดังสะท้อนเลื่อนลั่น ผสานกับเสียงมโหรีปี่กลองที่
ประโคมกันจนสะท้านกังวาน ต้อนรับเกี้ยวมงคลของซูเบ๊และกงจู้อยู่

ซูเบ๊จ้องมองดูสิงโตหินที่อยู่หน้าวังทั้งคู่ แล้วก็แยมยิ้มอยู่คนเดียว
อย่างเง้ม

‘อ้วงแซ อ้วงแซ ยามนี้เจ้ามาตรงแม่น้มีความลับบอกที่มีอาจบอก
กล่าวออกไป แต่เจ้าจะหลอกลวงกลั่นแกล้งนางมิได้เป็นอันขาด เจ้าดูท่าที่
ที่บริสุทธิ์ผุดผ่องปานน้ำค้างของนางแล้ว เจ้าจะไปสร้างราคะจนเจ็บช้ำให้แก่นาง
ได้อย่างไร ?’

ในใจของอยู่เบ็ฐลักอึดอันอยู่บ้าง ลอบกล่าวขึ้นกับตนเองว่า

“แต่เราจะต้องหลอกลวงนางไว้ชั่วคราวก่อน ซึ่งความจริงเราหาใช่
ปรารถนาไม่”

กงจู้จ้องมองดูอยู่เบ็ฐอย่างซาบซึ่งลุ่มหลง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“โปรดอย่าได้กล่าวเช่นนั้นเลย คำนี้ท่านดื่มสุรามาน้อย ยังคงเปลี่ยน
เสื้อผ้าแล้วเข้านอนเถิด มา ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ท่าน วันนี้ท่านเห็น-
เหนื่อยเมื่อยล้ามาเพียงพอแล้ว”

กล่าวพลางก็ลุกขึ้นอย่างชดช้อยนิ่มนวล ตรงมาเปลื้องเสื้อนอกให้
แก่อยู่เบ็ฐ นางเปลื้องพลางก็ครุ่นคิดในใจพลางว่า

‘มันช่างงามสง่าเหลือเกิน เราจู้อ้วงอึ้งมีवासนาแต่งงานกับสามีเยี่ยง
มันนี้ ยังจะไปฟังปรารภนาสิ่งใดอีกเล่า ?’

ใบหน้าอันผุดผาดสะคราญของนางปรากฏรอยยิ้มอันปลาบปลื้มปิติ
เบียดกายไปบนร่างอ้วงอยู่เบ็ฐอย่างซาบซึ่งดื่มด่ำด้วยความรัก กล่าวเสียง
แผ่วเบาว่า

“กัวนั่ง (นามที่ภรรยาเรียกสามี หมายถึงมีอำนาจมากกว่า) ข้าพเจ้า...
ข้าพเจ้าปิติยินดีเหลือเกิน ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อพระราชบิดาและ
พระราชมารดาตำราสว่าจะรับท่านเป็นอยู่เบ็ฐ ข้าพเจ้าเคยลอบมองท่านมาถึง
สามครั้ง”

นางหัวร่อคิกขึ้นอย่างอดมิได้ แต่พลันเซ็ดปากขึ้นแล้วกล่าวว่า

“แต่ทว่า ย่อมกงกลับมาย้ำกับข้าพเจ้าว่าท่านมิดี เฮอะ มันน่ากลัว
กล่าวผิดไปแล้ว”

อยู่เบ็ฐอ้วงอยู่เบ็ฐยิ้มเล็กน้อย โอบนางเข้าไว้ในอ้อมอกเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“กงจู้ อ้วงอยู่เบ็ฐเป็นเพียงนักศึกษาอันยากไร้ มีवासนาหนุนส่งให้สู้

สรวงสวรรค์ ทั้งนี้ต้องนับเป็นพระกรุณาธิคุณที่พระราชบิดา พระราชมารดา และกงจิประทานให้”

กงจิซุกศิระชะเข้าไปในอกอยู่เบ้แล้วกล่าวว่า

“ท่านและข้าพเจ้านี้ก็เป็นสามภรรยากันแล้ว อย่าเรียกข้าพเจ้าว่ากงจิจะ
ได้หรือไม่ ?”

“เอาเถิด เนี่ยจื้อ (สามี่เรียกภรรยา)”

“อือม ก้วนึ่ง (ภรรยาเรียกสามี่)”

ฮูเบ็ก้มลงจูบที่แก้มกงจิเบา ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“หอมเหลือเกิน”

“อือม หนอนหนังสืออันเชื่องซิมก็กลายเป็นคนเลวไปเสียได้”

ฮูเบ็กกล่าวว่าอย่างมียินยอมขึ้นว่า

“ผู้ใดว่าข้าพเจ้าเป็นหนอนหนังสืออันเชื่องซิม ? ข้าพเจ้าซิมเยี่ยงไร ?
ในที่ไหน ?”

“ยืมกงกง เป็นผู้บอกว่าท่านเป็นหนอนหนังสือ นอกจากกอดตำรับ
ตำราแล้ว เรื่องอื่นใดก็มีเป็นเลย”

ฮูเบีประโคมโหมยกตนเองอย่างภาคภูมิใจขึ้นว่า

“เนี่ยจื้อ ท่านดูแคลนข้าพเจ้าหรือ เฮอะ ! โคลง จันท์ กาพย์
กลอน ดีด สี ตี เป่า ขิดเขียนวาดภาพ ศาสตร์นานาตั้งแต่ปากฟ้าถึง
บาดาล วิชาค่ายคุประตุกล... ข้าพเจ้าเชี่ยวชาญชำนาญทุกสิ่งอัน ผู้ใดกล่าวว่า
ข้าพเจ้าเป็นหนอนหนังสืออันเชื่องซิม ?”

กงจิหัวร่อขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปิติ กล่าวว่า

“ช่างเป็นยอดอัจฉริยะในพิภพอันร้ายกาจ อัจฉริยะทางคุณเชื่องที่
ดุเดือด ข้าพเจ้าเพียงใช้วิชาออกไปเล็กน้อย ท่านก็จะมียศไปอีกต่อไปแล้ว”

ฮูเบ็กใจคิด แต่สัหน้ายังคงราบเรียบเป็นปรกติ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้ามิเชื่อว่าท่านสามารถทำให้ข้าพเจ้าสยบยอมได้ ?”

“เอาเถิด มิเชื่อถือท่านก็ทดลองดู หากเมื่อนท่านพ่ายแพ้แล้ว คำนี้จะ
ต้องนอนที่ใต้เตียง ท่านยินยอมหรือไม่ ?”

“ตกลง ถือวากันเป็นสัญญา”

“อย่างนั้น ท่านออกไปจากห้องก่อน เมื่อข้าพเจ้าเรียกแล้วท่านจึงเข้ามาได้ หากท่านเข้ามาหาที่ซ่อนของข้าพเจ้าได้พานพบ ก็นับว่าท่านเป็นฝ่ายมีชัย ?”

“ในแสงโคมไฟที่กระจ่างจ้าเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยจะเสาะหาท่าน มีพพบได้เล่า”

ฮูเบ็กกล่าวแล้วเปิดประตูออกไปยืนทางด้านนอก

ที่ซึ่งฮูเบ็ยืนอยู่ในขณะนี้ ชายคาของผั่งตรงข้ามมีบุรุษราตรีเร็นกาย ชุกซ่อนอยู่สองคน สายตาทั้งสองจับจ้องมองหน้าฮูเบ็จนแว่นอง ฮูเบ็ทำทีสงบเยือกเย็น แต่ยังมีอาจำพรางสายตาผู้ลอบสังเกตดูได้ว่า ฮูเบ็มิร่อยยิ้มน้อย ๆ อันปลาบปลื้มยินดีปรากฏอยู่

ผู้เร็นกายทั้งสองสะกดกลั้นลมปราณ รอคอยความเคลื่อนไหวขึ้นต่อไปอย่างสงบเยือกเย็น

อีกชั่วครู่ ในห้องมีเสียงงูจิ้งจอกออกมาว่า

“เรียบร้อยแล้ว ท่านเข้ามาได้แล้ว”

ฮูเบ็ผลักประตูเข้าไป ก็ต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตะัน กล่าวว่ “หรือว่ข้าพเจ้าอยู่ในความผัน ? เหตุไฉนเพียงครู่เดียวก็กลับกลายมาอยู่ภายในป่าเขาอันรกชฎเล่า ?”

งูจิ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่

“ท่านหาข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้”

“โอโฮ ข้าพเจ้าหวุดหวิดจะร่วงลงไปทะเลใหญ่เสียแล้ว”

“กัวนั้ ท่านควรจะสงบอารมณ์ให้เยือกเย็นกว่านี้ มาตรมิเช่นนั้น ชีวิตก็อาจหาข้าพเจ้าให้พานพบ ท่านมิใช่ว่เก่งกาจในเชิงค่ายประตุกลดอกหรือ ?”

“ถูกทีเดียว นี่ช่างพิเศพิสดารจนเหลือเกิน ข้าพเจ้าได้เดินเข้าไปภายในป่าสูงแห่งหนึ่งแล้ว เนี่ยจ้อเอย ข้าพเจ้ารู้สึกสมองมืงขึ้นแล้ว”

“กัวนั้ ข้าพเจ้าเพียงใช้เก้าอี้ภายในห้องตั้งค่ายกลธาตุทั้งห้า (ไว้วังตั้ง)

หากข้าพเจ้านำท่านไปดูที่ฝั่งศพของลั้งเจี๊สัครั้ง ท่านก็ยิ่งจะงุนงงจนจดจำทิศทางมิได้แน่”

“ไว้อึ้งตึง (ค่ายกลธาตุทั้งห้า) ? เนี่ยจื้อ ข้าพเจ้ามิเคยได้ยินนามนี้มาก่อนเลย”

“จริงแล้ว นี่เป็นค่ายกลที่ข้าพเจ้าและลั้งเจี๊ พวกกันคิดค้นบัญญัติขึ้นตามตำราพิสดารของห้องอักษรในวัง ที่ซึ่งลั้งเจี๊ฝังร่างอยู่นั้น เราสองเป็นคณาจารย์ฝั่งสร้างขึ้นเอง”

“อา เนี่ยจื้อ อย่างนั้น คำว่านี้ข้าพเจ้าจะยินยอมนอนที่ใต้เตียงแล้ว”

คำตอบโต้ของกงจื๊และฮูเป่ี บุรุษลี้ลับที่ซ่อนกายอยู่ทางชายคาด้านนอก ได้ยินอย่างถนัดชัดเจน ทั้งสองจึงได้ซุบซิบกันว่า

“เม่งเกาเฮีย ขณะนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ภายในราชสำนักโฉนจึงมีบุคคลชนชาวนักเลงปะปนเข้าไปมากมายถึงปานนี้”

“จริงทีเดียว เตาอิดเฮีย ข้าพเจ้าก็ทราบแล้ว ที่แท้พวกมันมุ่งหวังในตัวกงจื๊นั่นเอง อย่างนั้น จอหงวนฮูเป่ีดูท่าก็มีความหวังในความคิดประการเดียวกันด้วย”

“ถูกต้อง มันก็คิดจะหาที่ฝั่งศพของลั้งฮุย ดังนั้นมันจึงแต่งงานแล้วพากงจื๊ออกจากวังมา ซึ่งเป็นการลงมือตัดหน้าต่อเหล่าชาวนักเลงที่ปะปนเข้าไปอยู่ในวังหลวง พวกมันสูญสิ้นหวังจากตัวกงจื๊ไปโดยสิ้นเชิง ดังนั้นเองตลอดรายทางของกลางวันนี้ จึงมีผู้คิดประทุษร้ายฮูเป่ีอยู่มากมายหลายครั้ง”

“พวกมันย่อมมิเคยคาดคิดไปถึงว่า ฮูเป่ีจะมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่งถึงปานนั้น ทำให้พลาดพลั้งเสียที่ไปอีกคราหนึ่ง”

“เม่งเกาเฮีย ข้าพเจ้ารู้สึกว่ กงจื๊มีความบริสุทธิ์ผุดผ่องไร้มารยา แต่ฮูเป่ีรูปงามที่มาหลอกลวงอำพรางหวังนางเป็นเครื่องมือเช่นนี้ ออกจะเป็นการชั่วช้าสารเลวเกินไป มันจะต้องไม่ใช่เป็นผู้มีธัมมะอันดีงามอย่างแน่นอนเด็ดขาด”

“เต้าอิดเฮีย วาจาของท่านนี้มาตรแม้นจะมีใช้ไรเหตุผล แต่ทว่า มันยังมิได้กระทำเรื่องเลวทรมานต่ำช้าอย่างใดออกมา เต้าอิดเฮียอย่าเพิ่งไปวิจารณ์

มันเสียก่อน”

เม่งเกากลั้มเชื่อถือว่ามันจะเป็นบุคคลเอียงนั้นได้

คนทั้งสองนี้ก็คือชิงจกซังคั่นเอง ขณะปราศรัยกันอยู่อย่างซุซิบนั้น โคมไฟภายในห้องงงจูได้ถูกเป่าดับวูบลง พร้อมกันนั้น ประตูห้องหอก็เปิดออก ผู้เบ้ในเสื้อยาวสีเขียวได้พลี้ออกมายืนอยู่ที่หน้าประตู

สายตาอันคมกล้าของผู้เบ้ เหลือบแลไปยังชายคาที่ชิงจกซังคั่นเรือนกาย อยู่แวบหนึ่ง ปลายเท้าแตะพื้นจนร่างพุ่งปราดดุจดั่งปืนหมอกควัน ขึ้นสู่หลังคาดังควับแล้วละลือออกไปดุจดั่งเหินบิน

ชิงจกซังคั่นพอเห็นผู้เบ้ทิ้งงงจูไปอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ พวกกันมีโทสะเดือดดาลเป็นการใหญ่ น้ำคิ๊สี้เต้าอดตวาดเสียงแผ่วเบาว่า

“ตาม”

คนทั้งสองก็พลิกกายขึ้นหลังคา ใช้วิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม มุ่งหน้าติดตามผู้เบ้ที่ไกลไปหลายสิบวอย่างสุดฝีเท้า ความรวดเร็วในคราวนี้ ดุจดั่งกับเป็นประกายไฟที่แลบพลุ่ง

ยามนี้เป็นเวลาพื้นยามสี้ใกล้จะถึงยามห้าแล้ว จันทรดวงกลมได้คล้อยจนลอยลับภูเขาดตะวันตก ภายในเมืองเอียนจิง มาตรการเฝ้ายังมีเสียงมโหรีดังแว่วมาหลายทิศทาง แต่เปรียบกับความสนุกสนานครึกครื้นของเมื่อยามสองก็ผิดแปลกจนเรียบเหงากว่ากันมากมายก่ายกองนัก

ชิงจกซังคั่นไล่ตามผู้เบ้ไปได้ไม่นานนัก ภายในวังผู้เบ้พลันมีชนที่เสื้อแพรที่หุขาดสามคน พุ่งออกมาจากเงามืดซึ่งซ่อนกาย หนึ่งในจำนวนนั้นคือฉือมิ่นเงี่ยมกุนยืมจ๋า

ทั้งสามคนเมื่อรวมตัวกันแล้ว ฉือมิ่นเงี่ยมกุนยืมจ๋าเค้นหัวรอเสียงเย็นชาพาลกว่าวว่า

“การลงทุลงแรงอย่างไม่คำนึงถึงความลำบากยากแค้นเป็นเวลากว่าสองปีของพวกเรา ต้องสูญสลายจนยับเยินเพราะน้ำมือของเด็กชั่วร้ายผู้นี้ ช่างคลั่งแค้นใจเราแทบจะตายทีเดียว”

คนที่อีกผู้หนึ่งถามขึ้นว่า

“นี่ ท่านได้สืบสาวถึงต้นตอของเจ้าเด็กผู้นี้มาบ้างหรือไม่ ?”

ฉือมิ่นเงี่ยมกุนหน้าเคร่งเครียดลงทันที ตอบว่า

“นี่ยังต้องถามไถ่ด้วยหรือ หูอีกข้างหนึ่งของเราโยมิใช้สูญเสียโดยเปล่าประโยชน์เล่า”

“อย่างนั้น มันต้องเป็นทายาทของเทียนเฮี้ยบ (วีรบุรุษปากฟ้า) อย่างมีน้ำหนัก”

“นั่นก็ไม่แน่ว่า เทียนเฮี้ยบเมื่อก่อนจะไปจากตงจ้วน ได้ทิ้งประกาศิตชิงหูไว้ต่อต้านเอาไว้ ซึ่งมีแนวที่จะต้องมอบให้แก่ทายาทรุ่นหลังของมัน แต่ทว่าในเมื่อมันก็เชื่อง เห็นทีจะเป็นทายาทรุ่นหลังของมันเสียแปดส่วน”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น วิชาฝ่ามือซึ่งฮวงเจ๊าะแมะเจี้ย (ฝ่ามือลมเทพดาผลาญชีพจร) ของเทียนเฮี้ยบ ที่มีประสิทธิภาพในการขจัดพลังลมปราณทั้งนอกในทุกประการ อย่างไรผู้ต่อต้านได้เป็นเวลาหลายสิบปี พวกเรายังคงรีบลงมือกำจัดเป็นฝ่ายเอาเปรียบเสียก่อนจึงจะถูกต้อง”

ในเวลาขณะนั้น รถประทุนเทียมม้า มีแพรดำห้อยตามประตูหน้าต่างได้เล่นเข้ามาอย่างเจียบกริบ หยุดอยู่ที่หน้าประตูวังฮู่เบ๊

ฉือมิ่นเงี่ยมกุนยิ้มงำผงกิริษะเล็กน้อย กล่าวว่า

“ก็ได้ พวกเจ้าตระเตรียมตัวให้เรียบร้อยด้วย”

แล้วพลันกระโดดปาดขึ้นสู่กำแพง พลิกร่างมุ่งหน้าไปที่เรือนต้นไม้บนสระใหญ่ หยุดยืนอยู่หน้าห้องหอยของฮู่เบ๊และกงจู้ ทหารยามสองคนเมื่อเห็นเป็นชนที่คนสนิทขององค์กษัตริย์ ย่อมไม่อาจจะเข้ามาถามไถ่หรือขัดขวาง

ฉือมิ่นเงี่ยมกุนเคาะประตูกงจู้ แต่เป็นเวลาเนิ่นนานก็มิมีเสียงขานรับจึงผลักเบา ๆ ก็ทราบว่ประตูมิได้ลงกลอน พอประตูเปิดออกมันจึงเดินเข้าไป หยุดกายอยู่หน้าเตียง น้อมตัวลงเรียกเบา ๆ ว่า

“กงจู้ ตื่นเถิด กงจู้ ตื่นเถิด”

เรียกย้าอยู่สองคำยังมิได้ยินเสียงตอบ กงจู้ยังคงนอนหลับสนิทดุจเดิมมิรู้สึกตัว

ทำให้มันบังเกิดความคลางแคลงใจขึ้นอย่างใหญ่หลวง เลิกมุ้งขึ้นทันที เห็นตาทั้งสองของกงจู้ปิดพริ้มอยู่ กำลังหลับใหลอย่างสนิท

ฉือมิ่นเจียมกุนยอมเสี่ยงต่อการที่กงจู้เคยให้ความไว้วางใจมั่นตามปกติ โดยยื่นมือไปผลักดันเบา ๆ กงจู้ยังคงหลับสนิทเคลื่อนไหว มันจึงเริ่มฉุนใจได้คิด เมื่อก้มตรวจตราดูครูหนึ่ง ที่แท่นางถูกอยู่เบ้สักจุดดูหลับเอาไว้ มิน่าเล่า จึงไม่ตื่นขึ้นตามเสียงเรียก

มันต้องหัวร่อขึ้นอย่างอดมิได้ และก็ไม่ได้ไปคลายจุดไหนาง แต่ใช้แพรเพลาะปักผืนใหญ่ห่อนางไว้อย่างแน่นหนา เปิดหน้าต่างจะกระโดดออกไป พลันหวนคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้ รีบย้อนกลับเข้าห้อง เขียนอักษรตัวไย่แยแฉวหนึ่งทิ้งไว้ จึงกระโดดออกจากหน้าต่างไป

ชั่วครู ก็มาถึงนอกกำแพงวังอยู่เบ้ ขึ้นนั่งในรถม้าม่านดำ บนรถม้า ยามนี้มีผู้รออยู่สองคนแล้ว ตัวดแล้ฟาดม้า คอวบขับออกจากที่ไปอย่างรวดเร็ว

แต่รถม้าม่านดำเมื่อมาถึงนอกกำแพงเมือง ก็มีรถม้าม่านเหลืองรอคอยอยู่คันหนึ่งก่อนแล้ว

รถม้าม่านดำพามาถึง ในรถม้าเหลืองก็มีคนเดินออกมาผู้หนึ่ง ที่แท้คือเก๋ามิ่งที่ตึก (สมุหราชของครักษ์)

ฉือมิ่นเจียมกุนอุ้มกงจู้มอบให้แก่เก๋ามิ่งที่ตึกแล้วรายงานว่

“บริวารโชคคติที่ไม่พลาดคำสั่ง ได้พากงจู้มาให้แล้ว”

เก๋ามิ่งที่ตึกแค้นเสียงขึ้นเบา ๆ กล่าวว่า

“รอเรารายงานต่อกักจู้ (ประมุขหุบเขา) แล้ว จะมีการให้รางวัลอย่างหนัก ๆ”

ฉือมิ่นเจียมกุนมีสีหน้าระริบระราญมิ ชันทีเสื้อแพรอีกสองคนก็พลอยมีท่าที่ปลื้มปิติยินดีขึ้นด้วย

เก๋ามิ่งที่ตึกอุ้มกงจู้เดินขึ้นไปบนรถม้าม่านเหลือง ในทันใดนั้นเสียงควับควับ ควับ ได้ดังขึ้นสามครั้ง ในรถม้าม่านเหลืองมีคนพุ่งออกมาสามคน ถืออาวุธประกายเจ็ดจ่าจับตาคนละเล่ม ครอบคลุมเข้าใส่ฉือมิ่นเจียมกุน และชันทีอีกสองคน

คนทั้งสามเพิ่งอุทานว่าแน่

ประกายโลหิตก็สาดกระจาย นือมีนเงียมกุนและขันที่อีกสองคนต่าง
ถูกพันธึระกระเด็นไกลออกไปลึบกว่าเชียวในทันตา

ในรถม้ามันเหลือมีเสียงหัวร่ออันก็ก้องของเก้าอี้ที่ติดตั้งขึ้นอย่าง
กราดเกรี้ยว แล้วกล่าวว่า

“ยืมจ้ะ เจ้าได้แพร่พรายร่อยรอยปรากฏขึ้นแล้ว มิฆาพวกเจ้าก็ไม่ได้
เสียแล้ว”

รถม้ามันเหลือได้เคลื่อนออกจากที่ไปในเวลาฟ้าใกล้จะสาง ลับ
หายไปท่ามกลางผงคลีที่คลลคลุ้ง

ย้อนกล่าวถึงซึ่งงักซังคี้ที่ไล่ตามอยู่เบื้องรุ่งร้อนสุดผีเห่า ฐู่เบ้ฟุ้งกาย
ไปตั้งสายลมจนออกทางประตูเมืองตะวันออก มุ่งสู่ทางหลวงไปอีกระยะหนึ่ง
พลันลี้ยวเข้าไปภายในราวป่าข้างทาง ซึ่งงักซังคี้มีเท้าด้อยกว่าชั้นหนึ่ง รอ
เมื่อไล่ตามมาถึงราวป่า ก็สูญหายร่อยรอยของฐู่เบ้ไปแล้ว

ปักค้อนเม่งเกามีอารมณ์อันร้อนวู่วามกว่า จึงกระทืบเท้าแล้วกล่าวว่า

“แล้วกันไปเถิด ตั้งแต่ทำอัจฉริยะในพิภพเลยความผิดพ้องหมองใจ
รวมกำลังกันไปพบประมุขพรรคลัทธิธรรมณะ (ซิกเจ๊าเก๊า) แล้วไม่กลับมา
เราซึ่งงักซังคี้ก็เป็นบุคคลอันมีชื่อระบือในบู๊ลิ้มของตงจ้วนแทน แต่เมื่ออยู่ใน
มือของบุรุษหนุ่มผู้นี้แล้ว ก็ต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยินเหลือเกินทีเดียว”

ทั้งสองเสาะหาภายในราวป่าเป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงออกจากราวป่ามุ่งหน้า
ต่อไป ด้วยจิตใจอันอดอันแค้นเคือง

นั่นคี้ลี้เต้าอดิพลันขึ้นไปเบื้องหน้าแล้วกล่าวว่า

“เม่งเกาเฮีย เบื้องหน้ามีเงาตำตะคุ่มเป็นทิวแถว คล้ายดั่งเป็นหมู่บ้าน
ลึบกว่าหลังคาเรือน พวกเราไปหาในที่นั้นดูสักครู่เถิด”

ทั้งสองรีบใช้วิชาตัวเบา พลิกกายตรงไปอย่างรวดเร็ว เห็นเป็นหมู่บ้าน
ลึบกว่าหลังคาเรือนจริง ๆ แต่ทุกบ้านช่องต่างมีกำแพงสูงตระหง่าน ติกราม

โอฬารใหญ่โต มาตรฐานจะเป็นแบบโบราณคร่ำคร่า แต่ความสง่ามีราศียังคงมีเหลือมคลาย น้ำคี่แลบลิ้นแล้วกล่าวว่า

“นี่มันเป็นสถานที่อันใดกัน ?”

ปักคึกกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“อาจบางที เป็นวังของเชื้อพระวงศ์ที่สิ้นอำนาจราชศักดิ์แล้ว ไยต้องสนใจว่ามันเป็นสถานที่อันใด เราฝ่าเข้าไปตรวจดูกันสักครั้งเถิด”

ทั้งสองอ้อมผ่านกำแพงสูงตระหง่านไปหลายทอดแล้ว พลันได้ยินเสียงท่อนหนังสือดังกังวานมาอย่างเจื้อยแจ้ว เสียงทุ้มต่ำและแหลมสูงเป็นจังหวะจะโคน น่าฟังอย่างยิ่งนัก

ทั้งสองพากันงันไปวูบหนึ่ง แน่ใจว่าเป็นเสียงท่อนหนังสือที่ดังออกมาจากด้านใน เมื่ออ้อมไปถึงหน้าประตู เห็นประตูสีแดงที่คร่ำคร่ากะดากะต่างปิดสนิทแน่น สิ่งใดศิลาที่อยู่หน้าประตูทั้งสองตัว ก็กะเทาะจนผิดรูปผิดร่าง

คนทั้งสองเงยหน้ามองไป เห็นที่เหนือประตูมีอักษรสลักอยู่บนศิลาว่า ‘*เขยส่วยฮู้* (คฤหาสน์อายุพันปี เขยส่วยฮู้เป็นคำยกย่องเหล่าราชบุตรหรือนัสดา หรือบรมวงศ์ให้มีอายุยืนยาวพันปี ส่วนองค์ภริยัเรียกบัวนส่วย ที่หมายถึงอวยชัยให้มีอายุหมื่นปี)’”

ปักคึกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เต้าอิดเฮีย ข้าพเจ้าบอกแล้วว่านี่ต้องเป็นวังของราชินิกุลที่สิ้นอำนาจราชศักดิ์ มิผิดไปจากการคาดเดาเลย”

“ไป เข้าไปดูกัน”

คนทั้งสองจึงกระโดดพลี้วข้ามกำแพงเข้าไป

เดินตามต้นเสียงที่ท่อนหนังสือ ผ่านจากห้องโถงใหญ่ไปสองแห่งแล้ว จึงมาถึงยังตึกด้านหลัง

เสียงท่อนหนังสือนี้นี้ดังมาจากสวนหลังบ้าน ที่หลังสวนดอกไม้ยังมีกำแพงเตี้ยรายล้อมอยู่ คนทั้งสองพลี้วกายไปยืนบนกำแพง เห็นในสวนนี้มีบ้านหลังน้อยสร้างอยู่ในหมู่ไม้ใบดอก แสงไฟส่องลอดออกมาจากบ้านหลัง

น้อยอย่างเลื่อนราง เสียงท่อนหนังสือได้ดังแว่วออกมาจากบ้านหลังนั้นนั่นเอง
นำคักระซิบเบา ๆ กับปักคั่วว่า

“เม่งเกาเฮีย ผู้ที่ท่อนหนังสือเจ็ยแจ้วกังวานนี้ มีลมปรานภายใน
อันสมบูรณ์มีน้อย คาดว่าต้องเป็นผู้มีฝีมือติดตัวอยู่บ้าง”

ปักคัผิงกักระซิบแล้วกล่าวว่า

“เราเข้าไปสืบเสาะดูสักครู่ก็รู้ได้เอง”

คนทั้งสองขณะจะพุ่งกายเข้าไปในสวนไม้ดอก ที่ด้านหลังบ้านพลันมี
เสียงแอดขึ้นเบา ๆ คล้ายดังมีผู้เปิดประตู ขณะคนทั้งสองยามชะงักไปรอบ
หนึ่งนั้น ประตูด้านข้างของบ้านหลังน้อยที่ทอดสู่สวนไม้ดอกก็ถูกเปิดออก
ในบ้านมีตรุณีในอาภรณ์ขาวยาวลากดิน ผมยาสยายเป็นมันชลับเดินออกมา
ซึ่งงักซังคัยืนอยู่บนกำแพงเตี้ยออกจะสะดุดตาดัง จึงพากันถลันกาย
หลบลงไปทางเชิงกำแพง

ตรุณีชุดขาวเดินลัดเลาะตามกำแพงเตี้ยไปที่ประตูสวนไม้ดอก เมื่อ
เข้าไปในสวนแล้วก็มุ่งหน้าสู่บ้านหลังน้อยที่สร้างเคียงคู่น้อยอย่างแน่นชิด นาง
มีฝีมืออันชดช้อยสม่าเสมอน่าดูอย่างยิ่งยวด

ซึ่งงักซังคัพากันหมอบกายอยู่ใต้ต้นไม้ริมกำแพงด้วยความรู้สึกอัน
กระอักกระอ่วนยิ่งนัก ปักคัถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าวว่า

“เต้าอิดเฮีย ท่านและข้าพเจ้าซึ่งงักซังคั ได้รับความเคารพนบ
จากชนชาวมุสลิมทั่วทั้งแผ่นดิน แต่คำนี้ช่างอัดใจจนแทบตายทีเดียว รอบ ๆ
เรือน ๆ เยี่ยงนี้ จะตั้งชื่อเรียกว่ากระไรกัน ?”

นำคัผิงหัวเราะแล้วกล่าวว่า

“เราท่านไม่ขโมยไม่ช่วงชิง ยอมกล้ำกลืนความขมขื่นสักเล็กน้อย
ก็มิหนว่าเป็นอย่างไรไปดอก”

ปักคักระแอมเสียงแหบ ๆ แล้วกล่าวว่า

“กล่าวแล้วก็นับว่าพวกเรามาสืบหาความอดทนกันเอง บุรุษหนุ่ม
ชุดเขียวไม่มีเจตนาร้ายต่อพวกเราแล้ว อย่างว่าแต่มันจะได้เป็นอยู่เบ็เลย มาตรา
แม้จะไปเป็นกษัตริย์เจ้าชีวิต ก็มีเกี่ยวข้องกับพวกเราแม้แต่น้อย ไฉนไย

“ต้องมาแส่หาความรำคาญสู่แม่สี่รีซะเล่า”

“เม่งเกาเฮีย วาจาของท่านพลาดผิดไปแล้ว ท่านและข้าพเจ้าความจริงก็มีชีวิตลอยชายอยู่ตามป่าเขาอย่างสุขสงบ ร่มรื่นขึ้นอารมณ์เพียงใด ? ไยต้องตะเกียกตะกายเป็นระยะทางพัน ๆ ลี้เข้ามาในเมืองหลวง ตั้งแต่ทำอัจฉริยะไปแล้วมิกลับมา บูลี้มโนดวงจวนก็นับว่าไม่มีอัจฉริยะอันโด่งดังจะปรากฏขึ้นมาเลยจริง ๆ หากเมื่อนาวาจาของนางเฒ่าซินีฏจะเป็นความจริงกาลเวลาตามกำหนดสามปีก็จะถึงในอนาคตอันใกล้แล้ว หากเมื่อนายหาที่ฝังศพของลี้ซุ่ยมีพานพบ มีอาจนาช่วยเทียนป้วยเฮียะกลับไป บูลี้มของดวงจวนก็จะต้องตกอยู่ในความยึดครองของพวกเขาเหล่าร้ายต่างแดนไปแล้ว”

ปักคักกล่าวอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“แถบอิสลามในซินเกียงอันไกลโพ้น มีแต่พวกโง่เขลาบัดซบ ข้าพเจ้ามิเชื่อถือเลยว่า พรอคซิกเจ้าย่ำ (สัตตมรณะ) จะร้ายกาจอย่างจริงจัง”

“เม่งเกาเฮีย การสู้รบของสองประเทศ ชนเผ่ายุยอูมาตรเม้นพ่ายแพ้ไปแล้ว พรอคซิกเจ้าย่ำก็ส่งนางเฒ่าซินีฏมาปกป้องคุ้มกันต่อตัวประกัน แต่นางเฒ่ากลับสามารถโค่นทำอัจฉริยะอันเป็นยอดฝีมือสูงสุดของดวงจวนลงไปได้ นี่นับเป็นเรื่องเลื่อมเลี้ยวอย่างน่าอัศจรรย์ของชนชาวยุยอูมาตรเม้นซินีฏในดวงจวนที่ยิ่งใหญ่เพียงไร”

ปักคักยังคงกล่าวอย่างมียอมแพ้ว่า

“นั่นเป็นเพราะพวกนั้นยอมรับความพ่ายแพ้เอง ทั้งที่พวกมันยังมีได้ประมือพิสูจน์กันจริง ๆ เลย”

นาคักกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เม่งเกาเฮียอย่างม่งยาไปเลย ในทำอัจฉริยะพิภพต้องนับเทียนเฮียบ-อ้วงคุนมีพลังฝีมือสูงสุด แต่ก็มีนิสัยอันแกร่งกร้าวร้อนแรง นิยมการเอาชนะอย่างยิ่งยวด มันและซินีฏเฒ่าหากมีประมือกันมา ไหนเลยจะยินยอมแพ้ได้เล่า ?”

ปักคักจึงได้เสียบงันอย่างจนถ้อยคำจะได้เถียง

ขณะนั้น ดรูกินชุดขาวได้เหยียบย่างไปบนกิ่งใบของสวนไม้ดอก เคลื่อน

ไปยังตึกหลังน้อยอย่างเข้มซ้ำ

เสียงท่องหนังสือภายในตึกน้อยได้ชะงักลง มีเสียงอันกังวานดังขึ้นว่า
“ม้วยม้วยหรือ ?”

“ถูกแล้ว กอกอ ข้าพเจ้าพอได้ยินเสียงท่องหนังสือก็ทราบที่ท่าน
กลับมาแล้ว บ้านเตี้ยแป๊ะแป๊ะทั้งครอบครัว ต่างวิตกกังวลแทนท่านอย่าง
ร้อนรุ่ม”

“ม้วยม้วย ข้าพเจ้าก็ทราบว่าพวกนั้นต้องวิตกกังวลอยู่ ที่ข้าพเจ้า
เปลี่ยนนามไปสอบคัดเลือก จนได้รับตำแหน่งจอหงวนและถูกเรียกตัวเป็น
ฮู้เบ่ หากยามใดองค์กษัตริย์ได้ทราบเรื่อง ก็จะต้องมีโทษทัณฑ์ฐานหมิ่น
พระบรมเดชานุภาพ แต่นั่นก็เป็นการจรรยาที่มิอาจจะทำวิธีอื่นใดได้”

“อา กอกอ ฟังว่ากงจูผู้้นั้นมีความสะอาดปานเทพธิดา นับแต่นี้
ไปท่านก็เป็นฮู้เบ่แล้ว มิห่างจากนางไปก็ไม่ใช่ไรเรื่องราวดอกหรือ ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดเช่นนั้น แต่ทว่า ยามใดสืบเสาะหาร่องรอย
ของบิดาพบ ข้าพเจ้าจะต้องพรากจากนางไปอย่างแน่นอน กงจู
ประเสริฐเลิศล้ำ ซึ่งข้าพเจ้าก็มีปรารถนาจะทำอันตรายต่อนางให้เป็นทีกระทบ
กระเทือนใจ”

ตรุณีพูดขำที่มีน้ำเสียงอันรันทดสลดอยู่ ยามนี้ได้กลับกลายเป็นเสียง
สะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“กอกอ มารดาเสียชีวิตรวดเร็วเกินไป จึงหวังว่าสามารถหาบิดาได้
พานพบในเวลาอันใกล้...”

“ม้วยม้วย...มีต้องเศร้าเสียใจไป กอกอจะอย่างไรก็ต้องติดตามหา
บิดาให้พานพบให้ได้”

ซึ่งกักซังก็พากันย่องกริบมาทางตึกหลังน้อย ปักค้ำอำปากคิดจะ
กล่าวคำ นำค้ำรับกระซิบขึ้นว่า

“เม่งเกาเฮีย ฝ่ายบุรุษนั้นคือฮู้เบ่”

“ข้าพเจ้าทราบ”

ซึ่งค้ำได้เคลื่อนกายไปภายใต้ร่มเงาของหมู่ไม้ใบหญ้าย่างเงียบกริบ จน

มาถึงยังเบื้องหน้าของตึกน้อยในที่ที่สุด

ตึกหลังน้อยนี้มีหน้าต่างที่เปิดออกอ้า ภายในหน้าต่างเป็นบุรุษหนุ่ม
รูปร่างชุดเขียว นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่

ปักค้ำเบ่งตาทั้งสองจนกลมโต จับจ้องมองดูบุรุษรูปร่างโดยมิได้ว่ากล่าว
อย่างไร อีกเนิ่นนานให้หลังจึงก้มลงกระซิบที่ข้างหูว่า

“เต้าอิดเฮีย คำนี้น่าเป็นคืนแรกวันวิวิธของมัน... ช่างทำให้คาดเดามีถูก
ต้องทีเดียว”

นำคิ้วผกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“มันยังนับว่ามีมโนธรรมประจำใจอยู่บ้าง มิยินยอมประทุษร้ายต่อ
กงจู้ หากข้าพเจ้าคาดเดามีผิด มันจะต้องเป็นบุตรของเทียนเฮี้ยบอ้วงคุณ
ผู้เป็นหัวหน้าห้าอัจฉริยะแผ่นดิน”

“ท่านเห็นได้อย่างไรกัน ?”

“วันนี้ชั้นที่หูข้างเดียวได้กระซิบของมันก็ข้างหนึ่งลงต่อหน้าผู้คน
อันมากมายก่ายกอง ชกอ่องไว้วางก็ถูกกระซิบไปข้างหนึ่ง เม่งเกาเฮีย
เมื่อครั้งอดีตประกาศิตชิงหูไว้ผู้ต่อต้านของเทียนเฮี้ยบ มีอานุภาพยิ่งใหญ่
เพียงไรนั้น ท่านก็ต้องเคยได้รับทราบมาแล้ว”

“จริงทีเดียว อา ข้าพเจ้าช่างโง่มเหลือเกิน”

นำคิ้วเขียวบ่งอยู่ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

“เม่งเกาเฮีย ขณะนี้ข้าพเจ้ามีเพียงเรื่องเดียวที่ยังมิเข้าใจความนัย”

“เรื่องอันใด ?”

“ท่านและข้าพเจ้าต่างเคยรับทราบฝีมือมัน ว่ามีเพลงกระบี่ยอดเยี่ยม
ยิ่งนัก พลังภายในก็สูงส่งไปกว่าท่านและข้าพเจ้า ด้วยพลังการฝึกปรือของ
มันที่มีอยู่ในปัจจุบัน มิได้ต่ำต้อยไปกว่าเทียนเฮี้ยบเมื่อคราครั้งอดีตเลย แต่
ห้าอัจฉริยะในพิภพที่ร่วมกำลังไปยังแคว้นซินเกียง ก็เป็นเวลากว่าห้าปีแล้ว
โดยมิได้ย้อนกลับมา พลังฝีมือของมันที่มี ไปฝึกปรือได้แต่ใดกัน ?”

“เจตนาของท่านคงต้องการทราบอาจารย์ของมันใช่หรือไม่ ?”

“ถูกทีเดียว”

ยามนั้น ดรุณีชุดขาวได้เดินออกมาจากตึกน้อยด้วยน้ำตาอันเนื่องนอง เพราะความอาลัย ฐูเบ้เดินออกมาส่งถึงประตู ปลอบโยนด้วยเสียงอัน นุ่มนวลว่า

“ม้วยม้วย มิต้องเศร้าเสียใจไป ที่ข้าพเจ้าผู้พี่มาในคำนี้ก็มาอย่าง ลอบเร้น ภายหน้าถ้ากลัวยากจะกลับมาได้อีกแล้ว แต่ข้าพเจ้าจะต้องหาทาง ติดตามบิดาจนพบ ม้วยม้วย วันเวลาภายหน้าจงเชื่อถือว่าจากคำสั่งสอน ของเตี้ยแป๊ะแปะ พวกนั้นจะคุ้มครองดูแลท่านอย่างเป็นสุขสมบุญรณดอก”

“ถูกแล้ว กอกอ แต่กอกของท่าน...”

ฐูเบ้มิได้รอให้นางกล่าวจบก็สวนขึ้นว่า

“น้องท่านกลัวว่าข้าพเจ้าหากเม้นมุ่งหน้าไปแคว้นชินเกียงอันไกลโพ้น จะก่อต่อความรื้อนแรงของทะเลทรายและแดดกล้าที่แผดเผา ได้รับความ ตราตราลำบากในระหว่างทางกระมัง น้องเอ๋ย ท่านคิดมากมายเกินไปแล้ว”

ฐูเบ้เดินเคียงคู่กับดรุณีออกมาได้หลายก้าว เห็นฟ้าสว่างใกล้จะสว่าง แล้ว จึงมีความกระวนกระวายขึ้นบ้าง รีบกล่าวว่า

“น้องเรา ข้าพเจ้าจะต้องไปแล้ว ที่เตี้ยแป๊ะแปะนั้น น้องท่านช่วย ถามข่าวแทนข้าพเจ้าด้วย”

ดรุณีชุดขาวเมื่อจากไปไกลแล้ว ฐูเบ้ยังคงยืนเหม่ออย่างเชื่องซึม หดหู่อยู่ภายในสวนไม้ดอก จับจ้องมองดูคฤหาสน์อันโอฬารที่เป็นตะคุ่มอยู่ในท่ามกลางเงาไม้ดงามใกล้ฟ้าสว่าง ภูเสียงแผ่วเบาแล้วจึงหันกายกลับมา อย่างแซมซ้า กล่าวเสียงสงบราบเรียบขึ้นว่า

“ซึ่งรักซึ่งคิผู้อาวุโสทั้งสองท่าน มิได้พบกันเนิ่นนานแล้ว แต่หวังว่าที่ ท่านทั้งสองได้พบเห็นทุกประการในคำคินนี้ โปรดจำไว้อย่าเพ่งแพร่พราย ออกไป ผู้เยาว์จะสำนึกในพระคุณนี้เป็นยิ่งนัก ที่ซึ่งผู้อาวุโสแซ่ลีกลางแคลง ใจนั้น โปรดไปดูทางมุมตะวันตกเฉียงใต้ของสวนนี้ ก็จะเข้าใจเอง ขอ ลาก่อน”

วาจาพอกกล่าวจบ ก็กระriebเท้าฟุ้งกายปราดออกจากที่จุดตั้งเป็น บักรารถริหายลับไปจนไร้ร่องรอย

ซึ่งรักซึ่งก็ต้องลุกขึ้นยืนนายไต้ตันไม่ด้วยความมีนงจนปากอ้าตาค้าง
เป็นเวลาเนิ่นนานก็มีเสียงออกมา

ในที่สุดทั้งสองต่างทอดถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

“หากแมนมันจะตั้งตัวเป็นศัตรูของพวกเรา หูทั้งสองข้างนี้เห็นที่
รักษาไว้มิได้แล้ว”

คนทั้งสองเดินไปทางมุมตะวันตกเฉียงใต้ของสวนไม้ดอก เห็นที่นั้น
มีหลุมฝังศพอยู่สี่หลุม

ทั้งสองต่างเต็มไปด้วยความตื่นเต้น อาศัยแสงเลือนรางของยามฟ้า
สาง เห็นป้ายศิลาหน้าหลุมฝังศพมีอักษรสลักอยู่ว่า

ที่ฝังศพอาจารย์ผู้ล่วงลับ เจ็งเจ็กจื่อ

ที่ฝังศพอาจารย์ผู้ล่วงลับ กวงซังจื่อ

ที่ฝังศพอาจารย์ผู้ล่วงลับ เฮี้ยงจินจื่อ

ที่ฝังศพอาจารย์ผู้ล่วงลับ เจียะเทาะจื่อ

ซึ่งรักซึ่งก็ต่างแลบลั่นจนยาวเหยียด เป็นเวลาเนิ่นนานก็ยังมิอาจ
หุดกลับไปได้

ในที่สุด ปักคี่เบิ่งตาจนเหลือกถลน ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ฮุ้นซัวซื่อจื่อ (สี่บุรุษแห่งภูเขาฮุ้นซัว) ที่แท้มันเป็นศิษย์ของเฒ่าพิกล
ทั้งสี่คนนั้นนั่นเอง มิน่าเล่า มิน่าเล่า”

แต่เมื่อเหลียวหน้ากลับไป เห็นน้ำคี่ยืนคอคอดกอย่างสลดหุดหู จึงต้อง
ถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

“เต้าอิดเฮีย ท่านเป็นอย่างไรรึไปแล้ว?”

น้ำคี่ส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“มันน่าสลดหุดหูเหลือเกิน”

ปักคี่รู้สึกพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก น้ำคี่กล่าวสืบทอดด้วยเสียงอันลั่นเครือว่า

“ฮุ้นซัวซื่อจื่อต่างมีฝีมือคนละประการอันยอดเยี่ยม มาตราเนิ่นมีนามเป็น
วีรบุรุษผู้กล้าหาญ แต่กระทำการเรื่องราวเจ้าอารมณ์จนเกินไป ตั้งแต่เทียนฮั๊บบ
ปรากฏตัวในบู๊ลิ้ม กำราบปราบปรามทุกทิศทางจนไม่มีผู้ใดต่อต้านได้ หลัง

จากโคนสองเฒ่าคุณล้นไปแล้ว ก็เริ่มใช้ประกาศิตชิงหูไฉ่ผู้ต่อต้าน ดังนั้น จึงสร้างความเดือดดาลคลั่งแค้นให้แก่สี่เฒ่าพิกลนี้ มันพากันทำหายเทียน-เยียบให้ต่อสู้กันตามวันเวลา แต่ผลสุดท้าย เฒ่าพิกลทั้งสี่ที่มีฝีมือด้อยกว่า ไปหนึ่งชั้น ต้องพ่ายแพ้ด้วยฝ่ามือของเทียนเยียบไป”

นั่นคือหยุดไปชั่วคราว จึงกล่าวสืบต่อว่า

“เทียนเยียบมุ่งสู่ภาคเหนือของซินเกียง อาจบางที จะรู้ตัวว่ามีอันตราย ร้ายแรงมากกว่าโชคดี ดังนั้น จึงให้ฮั่นซัวซี้จื่อสอนพลังฝีมือให้แก่บุตรชาย เพื่อดำเนินไปตามกฎเกณฑ์ของประกาศิตชิงหูไฉ่ผู้ต่อต้าน”

ปักคี้พลันมีประกายตาอันพิศวงจนแวววาว ขณะจะว่ากล่าวนั้น พลัน ได้ยินเสียงกริتر้องขึ้นภายในคฤหาสน์อันสูงใหญ่เบื้องหน้า ซึ่งกึกก้องก็ต่าง รุนแรงไปวูบหนึ่ง แล้วพากันร้องขึ้นพร้อมเพรียงกัน

“แย่นั่นแล้ว”

คนทั้งสองต่างสะบัดแขนเสื้อฟุ้งกายปราดขึ้นสู่ท้องฟ้า ละลือตรงไป ยังคฤหาสน์หลังใหญ่ดุจดั่งเหินบิน

แต่มีคำพูดว่า ร่างที่เฟื่องพันออกจากพื้น พลันมีเสียงแค้นห้าวร่ออัน เย็นชาดังมาทางด้านหลัง แล้วกล่าวว่า

“เฒ่าอุบาห์ อย่าได้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวมิใช่ของตัว”

พร้อมกันนั้น พลังอันเย็นยะเยือกได้โหมเข้าไปใส่ศีรษะอย่างหักโหม รุนแรง

ซึ่งกึกก้องก็ถอยตัวอยู่หว่างกลางอากาศ จึงมีอาจจะรวมกำลังออกต้าน รับอย่างหักโหมได้ รีบใช้กำลังถ่วงพันซึ่งฟุ้งกายลงสู่พื้นอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

แต่แทบเป็นเวลาในคราเดียวกัน เสาสี่ม้วนได้ถลันวูบวาบออกมา แล้ว ตรีษิตสี่ม้วนสี่คนก็ได้ปรากฏตามติดมาอย่างไวร็องรอยวิเวว ดุจดั่งเป็น ภูตพราาย พอดิเย็นคุมเชิงกันอยู่คนละมุม จึงโอบล้อมเอาสองเฒ่าไว้ใน ระหว่างกลาง

ยามนี้ ภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ เสียงกริتر้องได้ดังระงมมิขาดหู ปักคี้ตะโกนก้องขึ้นว่า

“เต้าอิดเฮีย น้องสาวของซูเบีมีอันตรายแล้ว”

น้ำคำรามสุดเสียงไปว่า

“แสดงอาวุธ นุกเข้าไป”

คนทั้งสองต่างกระชากกระบี่อ่อน อันมีประกายเย็นเยียบแวววับออกจากเอวดังควับใหญ่ สะบัดข้อมือจนมีประกายเป็นเส้นสายต่างดวง โถมเข้าใส่ทิศทางของตึกใหญ่เบื้องหน้า ด้วยพลังอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวอย่างยิ่งยวด

ดรุณิซูดสีม่วงทั้งสี่ ถลันกายเข้าเรียงรายเป็นแถวเดียวกันได้ในพริบตา ตวาดขึ้นว่า

“เฒ่าบัดซบ คิดหาที่ตายกระมัง”

ดรุณิทั้งสี่ต่างพากันตวัดฝ่ามือ พาดโครมออกไปด้วยพลังอันหนักหน่วง คล้ายดั่งเป็นกำแพงเหล็กกล้าที่เหนียวแน่น โถมทับลงมาใส่ศีรษะ ซังคี้ตื่นตระหนกเป็นยิ่งนัก รีบถิบลายเท้าพุ่งกายถอยออกไปถึงลิบกว่าเซี่ยะ ปักคี่ตวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“พวกเจ้าเป็นเหล่าใด ? มาแต่ไหน ?”

ซังกักซังคี่คาดคิดมิถึงจริง ๆ ว่า พลังฝ่ามือของดรุณิซูดสีม่วงทั้งสี่คนนี้จะมีความเข้มแข็งรุนแรงไปถึงปานนี้ เมื่อคิดขึ้นว่า ตนได้รับสมญานามเป็นซังคี้ที่มีเกียรติภูมิลือเลื่อง กระเดื่องดังในฐูลี้มแห่งยุค แต่กลับมาถูกดรุณิอายุเยาว์สี่คนสกัดขวางทางเอาไว้ จนไม่อาจฝ่าไปได้ นับว่าเป็นการพ่ายแพ้อย่างยับเยินทีเดียว

ดรุณิสีม่วงทั้งสี่แค้นเสียงเย็นชา แล้วผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“พวกเราจะเป็นใครนั้น เฒ่าบัดซบทั้งสองมิต้องมาถามไถ่ จะต้องมีวันหนึ่งที่พวกเจ้าเข้าใจได้เอง”

ซังคี่ตวาดขึ้นด้วยความเดือดดาล ปักคี่สะบัดข้อมือควงกระบี่ออกไปในกระบวนท่าพังเล้งป่วยหงส์ (มังกรชดหงส์บิน) ชู้นี้ลักสะ (เมฆคลุมทุกทิศทาง) พังผกเก้าเทียน (อินทรีผงาดฟ้าชั้นเก้า) จนประกายอันเย็นเยียบ ลาดกระจายออกไป

ส่วนน้ำคือสัปดาห์ที่ดวงจันทร์เป็นเส้นสายต่างดวงด้วยกระบวนท่าลัก-
ตัวโนโวงง (หุ่่มกำลังโค่นยอดเขา) บู้เตียวบีแป้ (หมอกคลุมร่มเร้า) จน
เป็นม่านประกายอันเจิดจ้า ด้วยอาณาภาพที่รุนแรงแกร่งกร้าวปานอสูรนิบาต
พาดมาพุ่งเข้าใส่ดรุณีสีม่วงทั้งที่อย่างหักโหมดุร้าย

ดรุณีสีม่วงทั้งสี่พากันตวาดก้องขึ้นครั่งคำ ร่วงแยกย้ายออกจากกันทันที
ซึ่งกั๊กซังคี้โถมกายพุ่งออกไปสับกว่าเซี่ยะ

พลันเห็นเบื้องบนเหนือคิระชะ มีประกายสีม่วงสี่เส้นที่ปราดเปรียว
ดังราวรู้อย่าเลี้ยวตัว รวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า สะบัดพาดลงมายังคิระชะ
ซึ่งกั๊กซังคี้ต่างสัปดาห์ที่พาดออกต้อนรับ พลันรู้สึกตึงที่ข้อมือ แล้วกระบี่
ของคนที่ทั้งสองได้ถูกรัดไว้อย่างแนบแน่นทันที

ซึ่งกั๊กซังคี้มีเกียรติภูมิสูงส่งเพียงไรแล้ว ต้องพากันลอบร้องในใจว่า
“น่าละอายนัก”

แต่พลันรีบหุ่่มเทพพลังทั้งตัวเท่าที่มีในชีวิต ตวาดก้องขึ้นสุดเสียง
กระซกกระเบีแล้วสะบัดฝ่ามือ พาดออกไปในอากาศอย่างหักโหมสุดกำลัง
คนที่ทั้งสองรู้สึกเมาวบที่ข้อมือ เซลลาถอยกายไปสองก้าว นับว่ากระบี่กระซก
ซึ่งกลับมาได้ แต่ก็ต้องสูดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไป ลอบคำนึงในใจว่า

“พวกนางทั้งสี่นี่จะเป็นเหล่าใดกันแน่ เหตุไฉนจึงร้ายกาจจนถึงเพียงนี้?”

เมื่อเพ่งมองจ้องไปอีกครั้ง ดรุณีสีม่วงทั้งสี่ต่างแยกย้ายออกยืนเป็นสี่มุม
ตั้งเนิ่นนานแล้ว

ดรุณีสีม่วงทางทิศใต้ส่งเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เฉาะบัดซบ คำนี้ไม่มีเรื่องเกี่ยวแก่เจ้า เหตุไฉนแสบมาเกี่ยวข้องกับ
เรื่องไร้สาระด้วย?”

ซึ่งกั๊กซังคี้ทราบแน่ว่า จะฝ่าเข้าไปในคฤหาสน์ใหญ่นั้น หาใช่เป็น
เรื่องชั่วคราวช่วยยามก็จะกระทำไม่ได้ไม่ น้ำคี้จึงตวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“พวกเจ้าฝ่ามาในยามวิกาลเป็นการฆ่าฟันหรือช่วงชิง?”

“จะฆ่าฟันช่วงชิงอย่างไร ก็ไม่ต้องให้เจ้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

ขณะนั้น เสียงกิริตร้องอันตื่นตระหนกภายในคฤหาสน์ใหญ่ได้เงียบ

หายไปแล้ว ซึ่งรักชังก็ต่างลอบต้อนตระหนกอยู่ในใจ คิดว่า ‘ถูกพวกนางฆ่า
ฟันไปจนสิ้นเชิงแล้วกระมัง ?’

เพลิงแห่งความคลั่งแค้นพลันลุกฮือไหม้ขึ้นจนอดดอก ขณะจะอาละวาด
ออกไป ภายในคฤหาสน์ใหญ่พลันมีเสียงกู่อันสดใส่กังวานดังขึ้น บนหลังคา
ของคฤหาสน์มีเงาสีเหลืองถลันอยู่วูบวามมีกี่ครั้ง ก็ข้ามหลังคาจนล้มตาไป

ดรุณีสีม่วงทั้งสี่พากันแค้นเสียงอันเย็นชาขึ้น แล้วกระriebเท้าพุ่งกายไป
ตามเงาสีเหลืองนั้น แต่ละคนต่างมีฝีมืออันรวดเร็วว่องไว ที่แคล่วคล่อง
พิสดารอย่างสุดแสน

หนึ่งในจำนวนนั้น เมื่อพุ่งกายไปได้ครึ่งทาง ก็หันกลับมาตวาดเสียง
เย็นชาว่า

“ซึ่งรักชังก็ หากคิดจะรักษาเกียรติภูมิของพวกเจ้าเอาไว้ ก็รีบไปจาก
เมืองหลวงเสียเป็นการด่วน มาตรมิเช่นนั้น เฮอะ !”

ดรุณีสี่ที่มีความว่องไวปานสกุณา เพียงถลันกายชั่ววูบก็หายลับตาได้
ทั้งสองเมื่อขึ้นถึงหลังคา ภายในคฤหาสน์เงียบสงัดวังเวง ปักคี่ใจหาย
วามกล่าวขึ้นว่า

“ถูกพวกนางฆ่าฟันกันจนหมดสิ้นจริง ๆ หรือ ?”

นำคี่หาได้ตอบได้ไม่ รีบกระโดดลงจากหลังคาเข้าไปภายในคฤหาสน์
เดินตรวจตราจนครบไปทุกห้องหับ ก็ไม่พบซากศพใด ๆ จวบจนบัดนี้ จึง
ได้ระบายลมออกจากปากแล้วกล่าวว่า

“ยังประเสริฐอยู่ พวกมันเพียงแค่คร่าตัวไปเท่านั้น”

ปักคี่กล่าวอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“คนประดานี้ต่างมาเพราะอยู่เบ้ทั้งสิ้น คงจะเกี่ยวข้องกับเหล่าสุนัข
ในราชสำนักอย่างแน่นอน ไป พวกเราไปหาพวกมันกัน”

นำคี่ส่ายหน้าอย่างเงิบขริม แล้วกล่าวว่า

“เรื่องนี้หากลัวเกินกำลังของท่านและข้าพเจ้าจะกระทำได้ และกล่าวว่า
เรื่องราวจะพาดพิงไปอย่างกว้างขวางยิ่งนัก”

ปักคี่เพียงแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย หันกายแล้วเดินจากไป นำคี่จำ

ต้องติดตามหลังไปด้วย

คนทั้งสองต่างวิ่งกันอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า เข้าสู่ตัวนครเอียนจิง อีกครา

ส่วนชูเบี้อ้วงยุ่ยกุนเมื่อล้าลาจากน้องสาวร่วมสายโลหิต ออกจาก คฤหาสน์เขยส่วยฮู่แล้ว ก็มุ่งกลับไปในวังชูเบีที่เมืองหลวง ยามนี้แสงอุทัย ของอรุณได้เริ่มสาดส่อง ชูเบีมีอาจจะให้เหล่าทหารรักษาวังได้พบปะ จึงอ้อม ไปทางกำแพงหลังวัง พลั้วกายเข้าไปภายในเรือนต้นไม้

เมื่อลอบเรือนไปจนถึงห้องหอบของตนและกงจู พลันเห็นหน้าต่างเปิด ออกกว้าง ทราบว่าเป็นเรื่องราวอันเลวร้ายแน่แล้ว ยังอยู่ห่างจากห้องของ ตนร่วมสองร้อยเยีเซะ รีบสับัดแขนฟุ้งกายปราดในท่่านกนางแอ่นถลาฟ้า ฟุ้ง ควับเข้าไปภายในห้องทันที

พอเห็นสภาพของห้อง กงจูและผ้าแพรเปลาะได้หายไปที่ได้ก็มีทราบ ยามนั้นใจหายวูบจนแทบสิ้นสติ มิต้องคาดคิดก็เดาได้ว่าเป็นเรื่อง อย่างไม่

ความคิดอันแรกที่ฟุ้งขึ้น ก็มุ่งไปสู่ตัวเนื้อมิ่นเงียมกุนยืมง้า มาตร แม้จะประสบเหตุเภทภัย แต่ก็ยังมีขุนวายเสียสติ ราฟุ้งขึ้นกับตนเองว่า

“ต้องเป็นมัน ต้องเป็นมันอย่างแน่นอน มันได้เร็นกายอยู่ในละแวก ใกล้เคียงตั้งแต่แรก พอเห็นเราจากไปก็ฉวยโอกาสมาฉกตัวกงจูไปทันที เฮอะ เราปล่อยปละมันมิได้แล้ว”

ชูเบีมิต้องถามไถ่ต่อพวกรับใช้ และทหารรักษาวังใด ๆ เมื่อจัดการ ทุกสิ่งสรรพเรียบร้อย ขณะจะพลั้วกายออกไปนั้น พลันเห็นบนผนังห้อง ที่ใกล้หน้าต่าง ท่ามกลางแสงเลือนรางของยามเช้าตรู่ มีอักษรที่เขียนด้วย ลายนิ้วอยู่แถวหนึ่งว่า

‘มิกลัวว่าเจ้าเด็กน้อยจะเป็นเชื้อพระวงศ์อันสูงส่งเพียงไร บิดาของ เจ้ามียอมอดกลั้นความแค้นเอาไว้ได้ อ้วงเอี้ย โจ้วกั๋ว’

ชูเบี้อ้วงยุ่ยกุนเห็นภาษาในอักษร แสดงว่าเขียนขึ้นจากคนที่สนิทสัญญูวาม และมีแตกฉานในอักขระความรู้อย่างแน่นอน หน้าอันคมคายได้กลายเป็น

เครื่องเคียด แค้นเสียงเย็นชาขึ้นแล้วคำนึงว่า

‘สะกดซึ่งกังขังคืบນยอตขุนเขาเทพเจ้า ในเรือมังกรทะเลสาบอยู่ใต้ฝ่ามือประทับใส่สามเจ้า นั่นเป็นเมื่อเราอ้วงแซ่เพ็งฝีกสำเร็จวิชาฝีมือทดลองประสิทธิภาพอย่างออมมือ ดูว่าจะสามารถเทียมเทียบเปรียบกับความอาญาของบิดาเมื่อคราครั้งก่อนหรือไม่ แม้จะเป็นการก้าวร้าวต่อสามเจ้าสองประหลาดอย่างไรมารยาทอยู่บ้าง แต่ก็ห้ามือกุศลจิตอย่างไรไม่ มันกลับกลัมาฉุดคร่าวงจู้ไป เจ้าบุรุษหายบคายสามหาผู้นี้ มีใจกล้าบังอาจยิ่งนัก’

แล้วตัวมือขึ้นโบกไปเบา ๆ พลังฝ่ามือที่หยุนเหินยวนุ่มนวลพัดฟุ้งทำให้อักษรบนผนังลบลือนไปจนหมดสิ้น

แล้วรีบฉวยโอกาสที่ฟ้ายังมีกระจางแจ่มมากนัก พลิกกายออกไปจากวังอย่างไม่มีผู้ใด ๆ จะทราบได้

ในเพลาสายของวันนั้นเอง ข้าววงจู้และจวหงวนอยู่เบียดพักกันสูญหายร่องรอยไปในคืนวันเดียวกัน เพิ่งเลื่องลือระบาคไปทั่วทั้งนครหลวงจนอื้ออึงปั่นป่วนภายในรัศมีร้อยลี้ของนครหลวงเอียนจิง ในเที่ยงวันนั้นก็มิบรรมาชโองการขององค์ษัตริย์ ให้ติดตามหาตัววงจู้และจวหงวน

เหล่าทหารรักษาพระองค์ พากันแยกย้ายออกไขว่คว้าความหาทั่วทุกทิศทาง สร้างความปั่นป่วนุ่นวายให้แก่ตัวเมืองจนแทบอลวน คำรำลือต่าง ๆ นานาอย่างจับเค้ามิได้ เช้งแซ่ไปทั่วทั้งตรอกซอกทุกมุมเมือง

แต่ในเที่ยงของวันนั้นเอง ที่โรงเตี๊ยมจีบเซียงจิงซึ่งใหญ่ที่สุดในนครหลวง มีบุรุษหนุ่มเสื้อเขียวเดินเข้าไปด้วยสีหน้าอันเคร่งเครียดบึ้งตึง พอก้าวเข้าประตูก็มุ่งถามตัวผู้จัดการขึ้นว่า

“สามเจ้าตะวันตกเฉียงใต้พักอยู่ที่ห้องใด ?”

ผู้จัดการเมื่อเห็นบุรุษชุดสีเขียวนี้ มาตรแมนสวมใส่ผ้าฝ้ายอันด้อยราคา แต่บุคลิกนั้นสูงส่งสง่า คาดว่ามีไช้เป็นชนธรรมาดาสามัญ จึงรีบประสานมือขึ้นต้อนรับแล้วกล่าวว่า

“สามอ้วงเอี้ยได้สั่งไว้ มิว่าผู้ใดมาเยี่ยมเยียนถามไถ่ ต่างก็ต้องแจ้งชื่อแซ่เข้าไปให้ทราบเสียก่อน”

บุรุษหนุ่มชุดเขียวเลิกคิ้วขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ไปหากฎเกณฑ์มาจากที่ใดตั้งมากมาย บอกว่าพวกมันพักอยู่ห้องใด
เท่านั้น ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาพวกมันเอง”

บุรุษหนุ่มชุดเขียวกล่าวแล้วเบิ่งตาขึ้นจนประกายกล้ำลูกแวววับนำ
หวาดหวั่น

ผู้จัดการก็รู้ซึ่งถึงความร้ายกาจ รีบคารวะลงลานพลางกล่าวว่า

“พวกอ้วนเอ๊ย พักอยู่ที่ห้องพิเศษทางด้านตะวันตก”

บุรุษหนุ่มชุดเขียวแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย สะบัดมือขวางเงินหนักห้า
ตำลึงให้หนึ่งแท่งเป็นรางวัล แล้วหันร่างเดินตรงไปยังห้องพิเศษทางด้าน
ตะวันตกทันที

เมื่อถึง เห็นประตูปิดสนิทแน่น ลองผลักดู เห็นว่าใส่กลอนด้านใน
อยู่ จึงมิได้ขบคิดลังเล รีบยกฝ่ามือทาบไปบนช่องประตู ลอบใช้กำลังภายใน
ผลักดันออกไป มีเสียงไม้หักดังกรอบขึ้น กลอนประตูได้ถูกกระแทกจน
สะบัดไปทันที

ภายในห้องพลันมีเสียงทวาดก้องออกมาว่า

“ผู้โง่โง่บังอาจที่ใดกัน ?”

พร้อมกันนั้น เสียงเสื้อผ้าปะทะลม ก็ดังแว่วออกมา

บุรุษหนุ่มชุดเขียว ลอบแผ่ฟุ้งกำลังภายในเข้าซ่อนไว้ที่ฝ่ามือทั้งสอง
ตอบเสียงเบา ๆ ไปว่า

“นักศึกษาयरั้วอ้วนแซ่ ขอกราบพบสามเจ้าผู้เป็นใหญ่”

ประตูเปิดออกดังแอ๊ด สามเจ้ายืนเรียงรายเป็นแถวขวางอยู่ในห้อง
ห่างไปห้าเสียด หันหน้าตรงมาที่ประตู ฝ่ามือยกขึ้นป้องอกด้วยการตระเตรียม
พร้อมอย่างเข้มแข็งรัดกุม

ประตูห้องพอเปิดออก สายตาของสามเจ้าจับจ้องมองมาที่นอกประตู
ไหนเลยมีผู้คนอยู่เล่า จึงพากันงงเง้งไปทันที

มีคำดาว่าในพริบตาที่ทั้งสามงงเง้งไปบวบหนึ่งนั้น เบื้องหน้าสายตามีเงา
สีเขียวสว่างวูบ สามเจ้ายังมีทันจะครุ่นคิดว่าเป็นอย่างไร

เสียงฉาด ฉาด ฉาด ได้ดังขึ้นสามครั้งอย่างสดใส แก้มซ้ายของสามเจ้าต่างถูกตบอย่างหนักหน่วงไปคนละครั้งจนถนัดถี่

ชกอ่อง (เจ้าเสฉวน) ใจกว้างเพลิงโทสะลุกโพล่งเผาผลาญร่าง ถลึงตาอันกลมโตของมันจนแทบถลนออกนอกเบ้า ตวาดก้องขึ้นว่า

“บิดา...”

แต่จากต่อไปของมันยังมีทันกล่าวออกจากปาก เสียงฉาด ฉาด ฉาด ได้ดังขึ้นอีกสามครา คราวนี้แก้มขวาของทั้งสามต่างถูกตบเข้าอีกคนละครั้งจนทำให้เพลิงโทสะลุกฮือโหมอย่างสุดจะอดกลั้นได้

ขยับร่างพุ่งปราด เจ้าทั้งสามพากันแยกย้ายออกยืนเป็นสามเส้าอยู่รอบห้อง เมื่อเพ่งมองจ้องไป จึงได้เห็นบุรุษหนุ่มรูปงามในอาภรณ์สีเขียวยืนเด่นเป็นสง่าอยู่กึ่งกลางห้องอย่างมีมีท่าทีอนาทรร้อนใจ

บุรุษหนุ่มจับจ้องมองดูชกอ่องใจกว้างด้วยความแค้นเคือง กล่าวเสียงราบเรียบขึ้นว่า

“ใจกว้าง ท่านกระทำเรื่องราวได้วิเศษยิ่ง”

สามเจ้าถูกบุรุษหนุ่มชุดเขียวตบไปคนละสองครั้งอย่างมีทราบต้นสายปลายเหตุอยู่ เมื่อเห็นถนัดตาจึงพากันคำรามอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เด็กบัดซบ เจ้าเองหรือ”

ความอาฆาตดั้งเดิมและเพลิงโทสะที่เฟื่องพลุ่งขึ้นได้กำเริบจนจับใจคนทั้งสาม ทำให้พากันทุ่มเทกำลังหัวทั้งตัวเท่าที่มี ตวัดฟาดออกไปโดยฉับพลันทันด่วน

พลังอันหนักหน่วงปานภูเขาล่มทลาย ทะลักออกไปดังมรสุมใหญ่ เสียงครืนครั่นโครมครามได้ดังสนั่นหวั่นไหว ปานถูกพะเนินเหล็กวิ่งหล่นเข้าใส่ ผันและกระเบื้องหลังคาของห้อง ถูกพลังอันมหาศาลกระแทกจนพังทลายปลิวกระจัดกระจาย สร้างความแตกตื่นตกใจให้แก่ผู้มาพักแรมจนส่งเสียงอื้ออึงวุ่นวาย แดกฮือเอาตัวรอดจนปั่นป่วนไปทั่วทั้งโรงเตี๊ยม

นักโทษประหาร

เมื่อฆงคลีและฝุ่นละอองของกรวดหินดินทรายกระจายออกไปแล้ว ภายในห้องอันปรักหักพัง มีร่างคนยืนปักหลักอย่างมั่นคงอยู่สี่คน สามเจ้า ยังคงยืนแน่วหนึ่งเป็นสามเล่า บุรุษรูปงามชุดสีเขียวยังคงยืนอย่างสง่าอยู่กึ่งกลางคล้ายดั่งผ่านการจู่โจมจากสามเจ้าแล้ว คนทั้งสี่ยังคงมิเคยเคลื่อนไหวออกไปแม้แต่ครึ่งก้าว

ร่างและหน้าตาของทั้งสี่ ต่างมีฝุ่นละอองแปดเปื้อนจนมอมแมม และสีหน้าก็ซีดเผือด ต่างยืนแน่วหนึ่งมิได้เอ่ยปากว่ากล่าวอย่างไร

อีกชั่วครู่ให้หลัง ไ้วักังพลันคำรามปานพยัคฆ์ร้ายขึ้นว่า

“บิดา หมัดเหล็กยิ่งใหญ๋ (ทีคุ่งเฮี้ยงซวง) ชกอ่องไ้วักัง”

นักศึกษาคราเขียวสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ส่งเสียงกังวานกล่าวตามขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าทีชีว่แซซุ (แซนเลื่อเหล็กหนวดเขียว) เทียงอ่อง (เจ้าสุนหนา) ซีเป่เหลียง”

ชายฉกรรจ์หน้าขาวร่างผอมสูง กลอกกลิ้งตาทั้งสองอยู่ไปมาแล้วส่ง

เสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“ข้าก่อน ฟังข้าพเจ้าว่ากล่าวลัค่า”

โง้งกัฏวาตอย่างแค้นเคืองว่า

“เฒ่าไร้ค่า ท่านอย่าเป็นเศษสวะไปเลย”

ชายฉกรรจ์หน้าขาวจึงส่งเสียงอันสั้นครือขึ้นว่า

“เด็กน้อยนี้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดคาดคำนวณ ข้าพเจ้าทิจี้เก้าซิ่ง (นักพยากรณ์นิ้วเหล็ก) จิ้มอ่อง (เจ้ากุญจิ๋ว) เชี่ยวเม้ง”

โง้งกัฏพลันตาเบิกโพลงจนประกายกระจายวูบวาบ หนวดเคราลุกซี้ชันปานเส้นลวด คำรามอย่างคลุ้มคลั่งขึ้นว่า

“สามเจ้าร่วมกำลัง มีความเป็นตายร่วมกัน ทุกข์สุขก็ไม่ทอดทิ้ง บิดาจะกำจัดเจ้าเด็กอุบาทว์นี้ออกไปเสีย”

เสียงร้องพอดคำ ร่างของสามเจ้าพากันย่อต่ำ ที่ซึ่งยืนอยู่นั้นได้ลึกตามรอยเท้าไปสามนิ้ว สามเจ้าต่างรวบรวมกำลังไม่ตายเท่าที่ฝึกปรือมาในชั่วชีวิต เช่นหมัดเหล็ก แขนเลื้อยเหล็ก และนิ้วเหล็ก ออกโดยพร้อมเพรียงพลังหมัดที่ครืนครันสนั่นหวั่นไหว พลังลมจากแขนเลื้อยที่กึกก้องนำหวาดหวั่น พลังปลายนิ้วชูซาหวิดหวิว ด้วยอาณัติอันคลุ้มคลั่งดุจมรสมที่รุ่มร่าโหมเข้ากระหน่ำต่อบุรุษรูปงามทันที

บุรุษหนุ่มรูปงามประกายตาเจิดจ้าปานสายฟ้า พุ่งกระจายออกมาอย่างเย็นยะเยือก ร่างพลันย่อลงแนบกับพื้น แต่พลันส่งเสียงกู่ดังกึกก้องสะท้อนถึงท้องฟ้าโดยกะทันหัน เลื้อยสี่เขี้ยวเบ่งพองขึ้นปานระเบิดออกเสียงดังโครมได้กึกก้องสนั่นปานแก้วหุจะแตก พร้อมกับเสียงครางในลำคอได้ดังขึ้นอีกสามครั้ง

สามเจ้าเซติง ตึง ตึง ถอยกายออกไปคนละสามก้าวใหญ่ จากนั้นก็กระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว หน้าขาวเผือดปานกระดาศ กระแทกกายนั่งลงกับพื้น หลับตามนิกลมปรารถไปทันที

บุรุษหนุ่มรูปงามจ้องมองดูคนทั้งสามแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวอย่างราบเรียบว่า

“ไว้วาง ท่านทราบความผิดแล้วหรือไม่ ?”

ชก้องไว้วางเบิ่งตาขึ้นจับจ้องมองบุรุษชุดเขียวด้วยความเดือดดาล คลั่งแค้นปานกระบี่เปิด ร้องอย่างรันทดขึ้นมาว่า

“จะฆ่าจะฟันแล้วแต่อาภรณ์เจ้า บิดามีโทษทัณฑ์อันใดจะรู้ลึกสำนึกตัว ?”

“ท่านยังมียินยอมรับความผิดอีกหรือ ?”

“บนเรือมังกรในทะเลสาบอยู่ไฉ้ พวกเราอวังเอี้ยถูกเหยียดหยามอย่างไร ต้นสายปลายเหตุ บิดาคิดจะพาตเจ้าให้ตายคามืออยู่แล้ว เจ้าต่างหากที่มีโทษทัณฑ์ควรแก่การตาย”

บุรุษหนุ่มรูปงามยิ้มเล็กน้อยโดยมิได้ว่ากล่าว

จิมอ่อง (เจ้ากุยจิ่ว) ทิฉีเต้าซึ้ง (นักพยากรณ์นิ้วเหล็ก) เชี้ยแม้ง พลันเบิกตาขึ้น กล่าวเสียงเล็กเสียงน้อยขึ้นมาว่า

“ไว้วางเอี้ยมีนิสัยร้อนวู่วาม แต่มีความซื่อตรงเปิดเผย มิมีเล่ห์ลั่นคารม อันร้อนหู ข้าพเจ้าขอบังอาจถามสักคำหนึ่งว่า ง่วนเฮี้ยมีศักดิ์อันสูงส่งทรงอำนาจบารมีของแผ่นดิน เหตุไฉนจึงมากินแห่งแคลงใจกับเราสามพี่น้อง ข้า ๆ ซ้อน ๆ ง่วนเฮี้ยจะยินยอมบอกออกมาอย่างตรง ๆ หรือไม่ ?”

บุรุษเสื้อเขียวเห็นตัวจิมอ่องเชี้ยแม้ง ผิดแปลกแตกต่างกับชก้องไว้วางไปคนละรูป ใบหน้าพอมจับเปี่ยมด้วยเล่ห์กระเท่ห์อันชั่วร้าย ท่าที่ลบลมคมในของมัน สร้างความชิงชังรังเกียจให้อย่างใหญ่หลวง จึงตอบเสียงเย็นเยเยื่อว่า

เรื่องราวที่พวกท่านกระทำมากับมือ ยังต้องถามไถ่ข้าพเจ้าอีกหรือ ?”

จิมอ่องเชี้ยแม้งครุ่นคิดแล้วจึงกล่าวว่า

“อวังเฮี้ยเค้าหน้าอ้อมเอิบสมบุรณณ์ ผิวพรรณเกลี้ยงเกลาราวหยกเนื้อดี ริมฝีปากแดงพันขาวเล็กละเอียด ข้าพเจ้าดูออกว่า ย่อมมิใช่เป็นพวกชนชั้นเลวทรามต่ำช้า อวังเฮี้ยย่อมมิใช่มาเพราะเรื่องไว้วางเฮี้ย ที่ไปหาเรื่องเมื่อวานนี้เป็นแน่”

บุรุษชุดเขียวกล่าวเสียงกังวานขึ้นมาว่า

“บนเรือมังกรในทะเลสาบอยู่ไฉ้ ประทับฝ่ามือใส่สามเจ้า บนภูเข

ปักกิ่งใช้กระบี่สยบสองประหลาด นั่นเป็นเพราะข้าพเจ้าอ้วงแซ่เพียงทดสอบพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาเท่านั้น ภายหลังได้ไปสืบเสาะสุสานกษัตริย์ในยามวิกาล ก็หาไม่เจตนาร้ายอย่างใดไม่ ไ้วกังหวัดหมดเข้าขัดขวางเกี้ยว เป็นเพราะข้าพเจ้าผิดพ้องหมองใจไม่รังความต่อพวกท่านก่อน ข้าพเจ้าไยจะทำหนีคดีเตียนหรือเคียดชิงกินใจเล่า ?”

“อย่างนี้ก็หมายความว่า อ้วงเฮียเกิดเรื่องราวร้ายอื่นมาด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น ?”

“เฮอะ มิบอกก็ทราบได้แล้ว”

“เมื่อวานหลังจากกลับมาโรงเตี๊ยมแล้ว พวกเราพี่น้องก็มิเคยเหยียบย่างออกจากห้องแม้แต่ก้าวเดียว จึงหวังว่า อ้วงเฮียโปรดบอกกล่าวสาเหตุให้เป็นที่เข้าใจด้วย”

ฮูเบ้อ้วงแซ่ใช้สายตาอันคมกล้ากวาดมองคนทั้งสาม เห็นสามเจ้ายามนี้ต่างเบ่งตาจับจ้องมองดูตนจนเขม็งนิ่งทุกคน จึงหัวร่อเบา ๆ แล้วสีหน้าพลันเคร่งเครียดเป็นชา กล่าวกับจิมอ่องเซียะเม้งอย่างเดือดดาลว่า

“วจากมิตรกับใจจริง ข้าพเจ้าสมควรจะลงโทษด้วยการตบปากพวกท่านอีกสักครั้ง พวกท่านทั้งสามมิเคยย่างกรายออกไปจากห้องพัก แล้วงูจู่ถูกจุดคร่าไปได้อย่างไรกัน ?”

ชกอ่องไ้วกังพลันมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นทันที ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนแล้วกระซอกเสียงว่า

“เด็กบัดซบ เจ้าใส่โคล้ป้ายผิดคนอย่างไร่างอายขัด ๆ บิดาเจ้าจะเป็นผู้ช่มเหรงแก่ได้ง่ายดายหรือ รับมือ !”

จิมอ่องเซียะเม้งรีบโบกมือห้ามปรามเอาไว้แล้วกล่าวว่า

“ไ้วกเฮีย โปรดระงับโทสะไว้ชั่วคราวก่อน เรื่องราวนี้ต้องมีความลับลคมในอย่างไรเป็นแน่นอน ยังต้องขอเชิญอ้วงเฮียกล่าวออกมาให้กระจ่างด้วย”

“เมื่อค่ำวานเราเนื่องจากมีเรื่องสำคัญไปกระทำทางภายนอก ไ้วกังฉวยโอกาสมาลั่นแค้นต่อเรา โดยจุดคร่างูจู่ไปจากห้องหอ”

“อ้วงเฮียมีประจักษ์พยานอันใดมายืนยันว่าเป็นการกระทำของไ้วกเฮีย ?”

“ที่ผนังห้องมีอักษรทิ้งไว้ และลงชื่อเรียงเสียงนามอย่างชัดเจนแล้ว
ยังจะผิดพลาดไปได้อีกหรือ ?”

จัมอ่องเซียแม้งพลันหัวร่อเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แต่เป็นที่กระทบกระเทือน
ต่อบาดแผล จึงต้องกระอักโลหิตสด ๆ ออกมาอีกกองใหญ่ ชูเบีอ้วงแซ
มิทราบวามันหัวร่อเป็นขนานใหญ่ด้วยสาเหตุอันใด เทียงอ่องซีเบีเหลือยได้
กล่าวอย่างเคร่งขรึมจริงจังว่า

“อ้วงเฮียถูกอุบายป้ายผิดของผู้อื่นเข้าแล้ว ไ้วเฮียมีความว่ามร้อนแรง
เข้มแข็งแกร่งกร้าวอย่างเหลือเฟือ แต่จุดต่างที่มีงามพร้อมก็คือมิรู้จักหนังสือ
หนังสือ ที่ผนังมีอักษรทิ้งไว้และยังเขียนนามกำกับนั้น ขอกล่าวอย่างเอาคิระ
เป็นประกันว่า มิใช่เป็นการกระทำของไ้วเฮียอย่างแน่นอนเด็ดขาด”

ชูเบีอ้วงแซต้องอับจนถ้อยคำไปทันที เพราะคาดคิดอย่างไรก็มีถึงว่า
เจ้าแห่งเสฉวนผู้นี้กลับกลายเป็นชายอันหยาบคายสามทหารที่ไร้ความรู้ไปได้
เมื่องจันจูบหนึ่งแล้ว จึงเลิกคิ้วทั้งสองกล่าวอย่างลุแกโทษว่า

“ข้าพเจ้ารบกวนต่อความสุขสงบของเจ้าทั้งสามท่าน เอาไว้ภายนอก
จะดันดันไปขอขมาจนถึงถิ่นเอง”

กล่าวจบແລบร่างออกทางด้านข้างพลีกล้วยท่างไปสามสิบสี่

ชกอ่องไ้วกั้งมีโทะสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กระซกเสียงว่า

“เด็กบัดซบ เจ้าเห็นเราอ้วงเฮียเป็นคนอย่างไรไปแล้ว การสะบัดหน้า
ไปเฉย ๆ ในครานี้ก็จะเสร็จเรื่องราวแล้วหรือ ?”

จัมอ่องเซียแม้งพลอยมีรอยยิ้มอันเย็นชา ปรากฏบนใบหน้าที่ผอมเกร็ง
กล่าวว่า

“อ้วงเฮีย นี่ก็เป็นการกระทำที่มีถูกต้องอีกแล้ว สามเจ้าภาคตะวันตก-
เฉียงใต้มาตรแม้นเป็นชนชาวนักเลงตามป่าเขา แต่ก็ปกครองนักสู้ผู้กล้าแห่ง
มณฑลเสฉวน ชุนหน่า กุยจิ่ว เป็นจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ท่ามกลางสายตา
ของผู้คนจำนวนมากภายในวันนี้ ได้ถูกอ้วงเฮียใช้พลังอันสูงสุดกระแทกจน
ได้รับบาดเจ็บสาหัสทุกคน ลองถามดูว่า หน้าของพวกเราสามพี่น้องจะ
แบกไว้ได้อย่างไรกัน ?”

อยู่เบื้องหลังคิดในใจว่า

‘สามเจ้าภาคตะวันตกเฉียงใต้ ยังนับว่ามีเลวทรามกระไรนัก วันนี้
เราเป็นฝ่ายผิดอยู่เต็มประตู ก็ส่งเสริมพวกมันไปสักครั้งเถิด

จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

‘ข้าพเจ้ามิใช่บอกว่า รอโอกาสหน้าจะดันดันขอมาจนถึงถิ่นดอกหรือ ?’

ชกอ่องไ้ว่กั๊งเบ็งตาจนเหลือกลน ตวาดไปว่า

‘ไหนเลยจะมีเรื่องง่ายตายถึงปานนั้น หากมิใช่เจ้าเด็กชั่วร้ายมีเวทมนตร์
อันดำทมิฬ บิดายังคิดจะฟาดเจ้าให้ตายคามือแล้ว’

อยู่เบื้องหลังยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

‘อย่างนั้น พวกท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอะไร ?’

‘จงมาโขกศีรษะให้แก่อ้วงเอี้ยสามครั้งอย่างว่าง่าย แล้วเจ้าเด็กน้อย
ก็หลุบทางไสหัวไป เฮอะ บิดาถือเสียว่าเป็นเคราะห์หามยามร้ายไปเอง’

เที่ยงอ่องซีเบี๋เหลียงมีความรอบคอบสุขุม รู้ลึกลาจาของชกอ่องไ้ว่กั๊ง
ออกจะรุนแรงเกินไปมาก จึงกล่าวเบา ๆ ว่า

‘ไ้ว่เฮีย มันเป็นถึงอยู่เบี๋ของรัชกาลนี้ ท่านควรจะมีขอบเขตจำกัด
ไว้บ้าง อย่าว่าแต่...’

เที่ยงอ่องซีเบี๋เหลียงยังมีทันว่าขาดคำ อยู่เบื้องหลังก็ได้หันกายเดินตรง
มาที่เบื้องหน้าของคนที่สาม ใบหน้ายังคงราบเรียบเป็นปกติ มีรอยยิ้มยิ้ม
อยู่เช่นเดิม ยืนห่างจากหน้ากายอยู่ร่วมสิบเชีเยะก็กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

‘วาลาของชกอ่องเอี้ย โปรดอภัยที่ข้าพเจ้ากระทำมิได้’

ชกอ่องไ้ว่กั๊งถูกลาจาของเที่ยงอ่องซีเบี๋เหลียงเตือนสติได้คิด รู้ลึก
ว่าตนว่าสามหาไปจริง จึงมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

จึงอ่องเซี่ยเม้งรีบกล่าวขึ้นว่า

‘อ้วงเฮียมีฐานันดรที่สูงกว่าข้าราชการผู้ใหญ่ในรัชกาลนี้ เราสามพี่น้อง
ไหนเลยจะกล้ารับการวะอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้ อย่างนี้เถิด ข้าพเจ้าเห็นว่า
ประสานมือเพียงสามครั้งก็แล้วกันไป’

อยู่เบื้องหลังเลิกคิ้วขึ้น หัวเราะเสียงสดใสกังวานแล้วกล่าวว่า

“ก็ได้”

วาจาพอลขาดคำก็ประสานมือคารวะจนจรดพื้นไป แต่มีคิดว่าเจ้าทั้งสามสีหน้าซีดขาวลงไปไหนได้ ร่างก็สั่นระริกขึ้น

ฮูเบอัว้งแซ่คารวะครั้งที่สอง สามเจ้าต่างพากันอ้าปากกระอักโลหิตมิหยุดยั้ง จนไม่อาจทรงกายเอาไว้ได้อีก ต่างพากันล้มลงกับพื้นไป

ฮูเบิ๋นขณะจะคารวะครั้งที่สามนั้น เทียงอ่องซีเบิ๋นเหลียงได้กล้ำกลืนลมปราณอดีตสุดท้าย ทรงกายลุกขึ้นนั่งแล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านจะลงมืออย่างโหดเหี้ยมชั่วร้ายไปจริง ๆ หรือ ?”

ฮูเบิ๋นอึ้งแซ่สีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“ซีเบิ๋นเหลียง ข้าพเจ้าหากมิใช่เห็นแก่หน้าท่าน มันทั้งสองที่มีรู้จักหนักเบา แม้มีชีวิตอีกสิบชีวิต ก็ต้องเสร็จสิ้นอยู่ในที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าอึ้งแซ่เมื่อยอมรับผิดก็ควรแล้วกันไป การข่มขู่ในสิ่งที่ผู้คนยากกระทำได้ มันเป็นโทษทัณฑ์ที่พวกท่านน่าจะรับไว้แล้ว”

เทียงอ่องซีเบิ๋นเหลียงพอลมปราณอดีตสุดท้ายแตกชาน ก็ต้องล้มกายลงนอนไปอีกครั้ง ระบายลมออกจากปากยาว ๆ กล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“ขอบพระคุณท่านแล้ว”

ชกอ่องไว้วักงและจิมอ่องเซียแม้ง ร่างสะท้อนขึ้นอย่างรุนแรง และพากันผุดลุกขึ้นนั่งบ้าง กล่าวอย่างอาฆาตมาดร้ายเป็นที่สุดว่า

“อันแค้นนี้จะขอผูกพยาบาทกับเจ้าเด็กน้อยอย่างแน่นอนแล้ว ประกาศสำนักของเจ้าออกมาเถิด”

ฮูเบิ๋นอึ้งแซ่เหลือบดูคนทั้งสองไปแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าแล้วกันไปเถิด หากข้าพเจ้าแสดงค่ายสำนักออกไป พวกท่านก็ต้องพลัดท่าเสียทีไปอีกดอก”

“บัดชบ อึ้งเอี๊ยะแม่แต่ความตายยังไม่เกรงกลัวเลย”

“เป็นความจริงหรือ ? แต่ข้าพเจ้าหากแสดงค่ายสำนักออกไป พวกท่านก็จะสูญเสียโอกาสการล้างแค้นไปชั่วคราวทันที”

“ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้ เพราะเหตุใด ?”

อยู่เบื้ออ้วงแซพลันยกฝ่ามือขึ้นชูไปข้างหนึ่ง ชกอ่องและจิมอ่องต่างร้องอย่างรันทดขึ้นว่า

“บ๊อเต็กโตะเยื่อเหล็ง (ประกาศิตซึ่งหูไร้ผู้ต่อต้าน) !”

พลันรู้สึกมีเงาสีเขียวถลันวูบมา แล้วชกอ่องและจิมอ่องต่างพากันแผดร้องอย่างเจ็บปวดโหยทวนขึ้น

หูซ้ายของคนทั้งสองต่างถูกอยู่เบื้ออ้วงแซฉีกกระชากออกไปคามือโลหิตสด ๆ หลังไหลจนแดงฉานไปครึ่งหน้า

อ้วงแซเหวี่ยงใบหูทั้งสองลงกับพื้น กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ระเบียบของประกาศิตซึ่งหูไร้ผู้ต่อต้าน ทั้งแผ่นดินต่างทราบอยู่แก่ใจเป็นอันดี จงรีบสืบหาร่องรอยของชนที่ถือมั่นเงี้ยวมกุนยืมจ้ำ หากฝ่าฝืนคำสั่งอีกจะถูกตัดหูขวาอย่างไม่ปราณี”

กล่าวแล้วหันกายกลับ พลันเห็นทั่วทุกด้านมีประกายของเลื้อเกาะเจิดจ้าแวววับ อวูชเรียงรายดังราวกับเป็นป่าดง

การที่อยู่อู่ซึ่งสูญหายไปเมื่อคำคืน และมาปรากฏตัวในโรงเตี๊ยมจิบ-เฮี้ยงจิง อาละวาดจนห้องพักของโรงเตี๊ยมพังทลายไปนั้น เป็นชาวแพร์กระจ่ายไปทั่วเมืองอย่างรวดเร็วดังราวไฟไหม้ป่า เหล่าราชวัลลกและทหารรักษาพระองค์เมื่อทราบก็พากันเร่งรุดมา โอบโรงเตี๊ยมจิบเฮี้ยงจิงเอาไว้อย่างแน่นหนาซับซ้อน

อยู่เบื้ออ้วงแซพอแลเห็นต้องขมวดคิ้วนึ่วหน้า แล้วเดินตรงไปหาอย่างสงบเยือกเย็น

เมื่อมาถึงเบื้องหน้าของทหารรักษาพระองค์สองคน ทหารทั้งสองต่างพากันยกฝ่ามือออกกางกันขวางไว้ ตาทั้งสองจ้องมองอ้วงแซจนเขม็งนิ่ง

อยู่เบื้ออ้วงแซเลิกคิ้วกล่าวเสียงกังวานว่า

“เราอยู่อู่ขุยกุน ผู้ใดกล้าขวางทางเรา ?”

กล่าวแล้วก็สับเท้าไปเบื้องหน้าอีกสองก้าว

ทหารรักษาพระองค์ทั้งสองต่างพากันยืนเคียงไหล่ไปอย่างมั่นคง ยกฝ่ามือขึ้นตั้งเสมอกออก กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“บ่าวได้รับคำสั่งมา หวังผู้เป็นใหญ่โปรดได้หยุดยั้งกายด้วย”

“พวกเจ้ารับคำสั่งจากผู้ใด ?”

“จากแก้มิ่งที่ตึก (สมุหราชองครักษ์) แพ้ได้เจียงกุน ได้เจียงกุนเทียบ
ตำแหน่งนายพลที่เป็นแม่ทัพ)”

ผู้เป็นอ้วงแซ่แค้นเสียงขึ้นแล้วกล่าวว่า

“แพ้เชิงใจล้ำบังอาจนัก”

จึงสืบเท้าเข้าไปอีกหนึ่งก้าว ทหารรักษาพระองค์ต่างสีหน้าตื่นเต้น
ตึงเครียดกล่าวว่า

“ผู้เป็นใหญ่ โปรดยั้งเท้าไว้ พวกบ่าวมีอาจรับพระราชอาญาได้”

อ้วงแซ่กระซอกเสียงอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“ทุกสิ่งมีเราผู้เป็นผู้รับรอง ผู้ใดจะให้พวกเจ้าไปรับโทษทัณฑ์อัน
ใดกัน”

อ้วงแซ่ยังคิดจะก้าวฝ่าเข้าไป ทหารรักษาพระองค์หมวดหนึ่งซึ่งมี
จำนวนมิต่ำกว่าสามสิบคน พากันฮือเข้ามายืนอย่างยโสโอหังอยู่ทางด้านหลัง
ของทหารทั้งสอง อ้วงแซ่กวาดตาดูสภาพรอบบริเวณแวบหนึ่ง แล้วคำนึง
ในใจว่า

‘จะต้องการให้เราลงมือแหวกฝ่าออกไปจริง ๆ หรือ ?’

ความคิดเพิ่งจะบังเกิดขึ้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าอันถี่เร็วควบขับ
เข้ามา เพียงชั่วพริบตา ก็มีเสียงตะโกนก้องดังมาว่า

“พระบรมราชโองการมาถึง ผู้เป็นอ้วงแซ่รับพระบรมราชโองการ”

อ้วงแซ่ชะงักกันไปด้วยความตื่นตระหนก แล้วพลันได้เห็นแก้มิ่งที่-
ตึกอันคิริระหลิมดุจดั่งลูกสมอ ติดตามด้วยขันทีสี่แพร่อีกสองคน ควบ
ขับม้าสีพุทราอันพวงพีเข้ามาอย่างรวดเร็วปานเหินบิน

ขันทีผู้หนึ่งถือพานพระบรมราชโองการ กระโดดลงจากหลังม้าวิ่ง
ตรงมาเบื้องหน้าอ้วงแซ่ ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ผู้เป็น รับพระราชโองการ”

อ้วงแซ่คุกเข่ากับพื้นเพียงข้างเดียว ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“ของค์กษัตริย์แห่งข้าพทเจ้า จงมีอายุยืนหมื่นปี หมื่น ๆ ปี”

ชั้นที่นั่นจึงคลี่ม้วนแพรอันเป็นพระบรมราชโองการขึ้นอ่านไปว่า

“อ้วงยุยกุนผู้เป็นฐูเบ๊ และจอทงวนคนใหม่ของรุ่นนี้ ความจริงเป็นโจรร้ายในวงพวกนักเลงนามอ้วงแซปปลอมแปลงมา อำพรางพระเนตรพระกรรณและยังใช้อุบายหลอกลวงกงจู้ไปซุกซ่อนไว้จนไร้ร่องรอย โทษทัณฑ์ของมันกว้างใหญ่เทียมฟ้า จึงสั่งให้แก้มิ่งที่ตักลงโทษประหารในสถานที่ใดที่ได้พานพบ เลียบศิระประจานในทางแพร่ง มิให้เป็นตัวอย่าง”

อ้วงแซสทำนขึ้นทั้งร่าง กระโดดขึ้นแล้วร้องสุดเสียงไปว่า

“พระบรมราชโองการนี้เป็นปลอมมา”

แก้มิ่งที่ตักเค้นหัวร่อแล้วพลันโถมกายลงจากหลังม้าดุจดั่งเหินบิน ตวาดเสียงเกรียวกราดว่า

“เราแก้มิ่งที่ตักแพ้งก็เป็นตัวปลอมไปด้วยกรรมัง ?”

แก้มิ่งที่ตักแพ้งสะบัดฝ่ามือที่มีพลังอันหนักหน่วงมหาศาล ฟาดโครมเข้าใส่ศิระปะปานภูเขากล่อมทลายลง

อ้วงแซยกายทรงร่างให้มันคง ฝ่ามือทั้งสองตัวดีขึ้นแล้วตวาดไปว่า

“มาได้วิเศษยิ่ง”

เสียงระเบิดดังโครมอุบัติขึ้นอย่างกึกก้องจนแผ่นดินสะเทือน อ้วงแซเซตัง ตึง ตึง ถอยกายไปสามก้าว ส่วนแก้มิ่งที่ตักที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศกระดอนออกไปจนไกลกว่าสิบเชียว ใบหน้าที่มีลักษณะดังลูกสมอกกลับกลายไปเป็นสีม่วงคล้ำทันที แสยะยิ้มแล้วกล่าวว่า

“เจ้ากล้าฝ่าฝืนพระบรมราชโองการอย่างบังอาจหยาบช้า ทหารรักษาพระองค์จงฟัง ลงมือเช่นฆ่าเจ้าผู้บังอาจนี้ได้ในทันที”

เหล่าทหารรักษาพระองค์ที่รายล้อมในบริเวณ มีจำนวนมิต่ำกว่าห้าสิบคน พอได้รับคำสั่งก็พากันโห่ร้อง ฮือเข้าใส่อ้วงแซตั้งราวกับสายน้ำป่า ส่วนทหารรักษาพระองค์ก็พากันยกทวนอันขาวแวววาวขึ้นชูเหนือศีรษะ โอบวงล้อมให้เล็ดลงไป เหยะย่างเข้าใส่อ้วงแซอย่างเข้มแข็งรัดกุม

ฐูเบ๊อ้วงแซพิจารณาตุลาการณรรอบกายไปแวบหนึ่งก็แน่ใจว่า หาก

จะปลีกหนีก็ต้องผ่านการต่อสู้อย่างดุเดือดอำมหิตเสียก่อนแน่นอน

ราชวัลลภจำนวนหลายสิบคน มาตรแมนมิใช่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แต่มันก็ผ่านการฝึกปรือมาจนเชี่ยวชาญชำนาญอยู่บ้าง และโถมกายมาอย่างรวดเร็วทั่วทุกทิศทางแล้ว อ้วงแซมิรให้มันทั้งปวงเข้ามาใกล้กาย หน้าที่ยคมคายส่งกลับกลายเป็นโหดเหี้ยมเย็นชา สะบัดแขนทั้งสองออกจนร่างพลันคล้ายดั่งปีกขาดลาฟ้า พุ่งปราดเข้าหาเก้าอี้ที่ติดแพ้นงคุดดวงดาวตก

แพ้นงคุดปลายน้ำถ่อถอยกายปราดออกไปได้ร่วมยี่สิบเชียว แซะยืมแล้วกล่าวว่า

“วันนี้เจ้าแม้จะเสียปีกก็ยากหลีกเลี่ยงหนีออกไปจากพระบารมีขององค์เจ้าชีวิตชาวเราได้”

ตาอันสดใสของอ้วงแซเป็นประกายเย็นเยือก กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“แพ้นง เจ้าปลอมแปลงพระบรมราชโองการ สมควรจะมีโทษทัณฑ์สถานใด”

แพ้นงแซะยืมแล้วกล่าวว่า

“เราเก้าอี้ที่ติดอัญเชิญพระบรมราชโองการมาด้วยตนเอง ผู้ใดกล้าว่าปลอมแปลงมา”

“ในเมื่อกงจู้ถูกเราพาไปซุกซ่อน แต่กลับมีพระบรมราชโองการให้ประหารเราทันทีตามสถานที่ซึ่งได้พบ โดยไม่สนใจไยดีต่อความปลอดภัยของกงจู้ ไหนเลยจะมีพระราชโองการที่เหลวไหลบัดขบเช่นนี้ และยิ่งไม่มีบิดาอันโง่มจนถึงเพียงนี้ แสดงว่าพระบรมราชโองการนี้ ปลอมแปลงมาอย่างชัด ๆ”

เก้าอี้ที่ติดพอได้ฟังก็คล้ายดั่งคาดคิดมิถิ่ จึงงงเง้นไปชั่ววูบหนึ่ง

อ้วงแซพลันสะบัดร่างเคลื่อนกายออกจากที่ พุ่งเข้าไปใส่แพ้นงด้วยความรวดเร็วประหนึ่งสายฟ้าแลบ ฝ่ามือควงขึ้นแล้วก็ตะปบคว้าชีพจรข้อมือของมันได้อย่างรวดเร็ว ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

“แพ้นง หากเจ้ามิบอกที่ซ่อนของกงจู้ออกมา วันนี้มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราอด”

เก้าอี้ที่ติดเบี่ยงร่างเอียงออกไป ไกลลื่นออกหนึ่งก้าว มือซ้ายพลัน

สะบัดฟาดออกไปในทันที

อ้วงแซคล้ายดังคำนวณว่ามันจะกระทำมาในลักษณะนี้ จึงยกมือข้างเดียวขึ้นฟาดรับต่อฝ่ามือของมัน เอียงกายสปีบเท้าเข้าไปหนึ่งก้าว แต่มีอนั้นยังคงพุ่งไปในลักษณะเดิม ด้วยการตะปบคว่ำอย่างรวดเร็วว่องไว

แก้มึงที่ตึกสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง สะบัดมือแล้วทวาดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“อ้วงแซ เจ้าคล้ายมิใช่ได้รับการถ่ายทอดโดยตรงจากเทียนฮี้บป เจ้าเป็นศิษย์ของผู้ใดใครกันแน่ ?”

ข้อมือของแก้มึงที่ตึกถูกอ้วงแซกรีดออกเป็นแผลยาวโลหิตชุ่มโชก

อ้วงแซเค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเป็นขุนพลที่พายมือเทียนฮี้บปมา ใช่หรือไม่ ?”

แก้มึงที่ตึกก็ได้ตอบคำ พลันสะบัดฝ่ามือทั้งสองฟาดใส่ไปโดยพร้อมเพรียงยังทรวงอกของคู่ต่อสู้

อ้วงแซเห็นใจกลางฝ่ามือของมันเป็นสีแดงฉานปานโลหิต ความคิดได้พุ่งขึ้นดุจสายฟ้า คิดถึงเมื่อครั้งยังเยาว์วัย เทียนฮี้บปผู้บิดาได้ไปภูเขาล่อฟ้าถึงสองครั้ง ต่อสู้กับฮั่วยฺเจี๋ยตูเล้ง (ฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร) อย่างสุดกำลัง มาตรฐานจะได้ชัยทั้งสองครั้ง แต่ก็หักโหมเกินแรงเป็นอย่างยิ่งอยู่

อ้วงแซคิดถึงคนผู้นั้นแล้ว ต้องถอยกายไปหนึ่งก้าวอย่างอดมิได้ ทวาดขึ้นว่า

“ช้าก่อน !”

ราชวัลลภทั้งสี่พากันต่างได้เคลื่อนกายเข้ามาจนถึงในรัศมียี่สิบเซี่ยะพากันหยุดยั้งลงรายล้อมไว้

แก้มึงที่ตึกพลันทวาดอย่างกราดเกรี้ยวว่า

“อ้วงแซ เจ้ามีความตายมารอหน้าอยู่แล้ว อนุญาตให้เจ้าสั่งเสียก่อนตายได้ชั่วครู่”

อ้วงแซเขม่นมองจ้องมันอย่างแค้นเคือง แล้วกล่าวว่า

“เรียกพวกมันให้ถอยห่างไปนอกรัศมีห้าสิบเซี่ยะ เรามีเวลาจะว่ากล่าว”

แก้มิ่งที่ตึกกลอกตาไปตลบหนึ่ง มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันเยือกเย็นชา โบกมือให้เหล่าราชวัลลกและทหารรักษาพระองค์ พวกเขาสื่อออกไปไกลกว่าห่าสิบเชิยะทันที แก้มิ่งที่ตึกกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“กล่าวมาได้”

“เราขอถามเจ้า เจ้าก็คือฮั่วเจี๋ยตู้เล้ง (ฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร) ที่ยึดครองภูเขาหล่อฟู่เมื่อคราอดีต ใช่หรือไม่ ?”

แก้มิ่งที่ตึกส่ายยิ้มอย่างชั่วร้ายแล้วตอบว่า

“เจ้าเพิงดูออกหรือ ? ถูกแล้ว”

อ้วงแซงจึงมุ่งหน้าไปทันที เพราะทราบว่าเป็นทายาทของเทียนเฮียบ มีประกาศิตบ่อเต็กโต๊ะยื้อเหลิงอยู่กับตัว และฝ่ายตรงข้ามก็เคยพ่ายแพ้ลงด้วยน้ำมือของเทียนเฮียบมาถึงสองครั้งสองครา หรือว่ามันยังกล้ามีรับปฏิบัติตามระเบียบของประกาศิตซึ่งหูไ้รู้ผู้ต่อต้าน

อ้วงแซงลังประกาศิตซึ่งหูออกจากอกเสื้อมาแบในมือแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเมื่อเป็นฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร ก็สมควรรู้จักประกาศิตนี้ หรือว่าเจ้ามิจิตจะเรียกร้องความอภัยการสูญเสียชีวิตไปทุกกลับเลย ?”

ฮั่วเจี๋ยตู้เล้ง (ฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร) แพ้ซังพลันระเบิดเสียงหัวร่อกึกก้อง กล่าวว่

“เราเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของราชสำนัก หาใช่ชนชาวนักเลงไม่ เจ้ายังมีวาจาใดจะว่ากล่าวอีก ?”

อ้วงแซทวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ผู้ฝ่าฝืนประกาศิตต้องตาย เราไม่มีวาจาใดจะว่ากล่าวกับเจ้าแล้ว”

วาจาพอลาดคำ ฝ่ามือสะบัดฟาดเข้าใส่ในทันที แก้มิ่งที่ตึกยกมือขึ้นบดป้องไว้ ประกายสีแดงนานปานโลหิตกระจายออกคละคลุ้ง เสียงระเบิดดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว พร้อมกับอ้วงแซหน้าแปรเปลี่ยนไป เซดลาลอย่างเสียหลักไปถึงห้าก้าว จึงร้องสุดเสียงว่า

“เรายังมีเทียบเท่าบิดาจริง ๆ”

“เจ้ายังห่างไกลมากโขดอก ราชวัลลก ทำลายชีวิตมันไปเสีย”

สืบเท้าเข้าอีกหนึ่งก้าว ฝ่ามือโลหิตยกตัวขึ้นอีกครั้ง

อ้วงแซบครามแนบแน่น พุ่มเทพลงขึ้นจนถึงสิบส่วน สะบัดฟาดรับ
อย่างหักโหมตรง ๆ ดุจดั่งคลุ้มคลั่ง

เสียงระเบิดดังโครมได้อุบัติขึ้นอีกครั้งจนแผ่นดินสะเทือน เสียง
แผดร้องดังสนั่นหวั่นไหว เพราะถูกฟาดจนปลิวกระเด็นออกไปไกลสามสิบ
เชียวะ อ้าปากกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว แต่ที่ปากของฮั่วยเจี้ยตู้เล้ง
(ฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร) ก็มีโลหิตปรากฏขึ้นเช่นกัน ร่างมันสั่นระริกแล้ว
กระแทกนั่งลงกับพื้นไป

อ้วงแซบรวบรวมพลังที่ยังหลงเหลือเอาไว้ ผืนกายลุกขึ้นยืน ยิ้มอย่าง
สลดแล้วกล่าวว่า

“แพ้ง จงลุกขึ้น รับฝ่ามืออีกครั้ง”

มีคำที่ว่าวาจาพอลดคำ พลังอันหนักหน่วงพลันโถมทะลักมาทางด้าน
หลัง อ้วงแซไหนเลยจะมีกำลังเลียงหลักหนีได้ จึงตัวฝ่ามือฟาดกลับไป
ด้านรับ เสียงระเบิดดังโครมขึ้นอีกครั้ง เมื่อพลังปะทะกันอย่างหักโหม
ราชวัลลภผู้หนึ่งอ้าปากกระอักโลหิต ปลิวกระเด็นไปฟาดกับพื้นที่ไกลกว่า
สามสิบเชียวะ ตายสนิทโดยมิได้ตื่นนอนเลย

แต่อ้วงแซเสียหลักถลาตรงมาเบื้องหน้า โลหิตพุ่งออกจากปากดุจ
ดั่งน้ำพุ

เหล่าราชวัลลภพากันโห่ร้องขึ้นด้วยความแค้นเคือง สะบัดฝ่ามือขึ้น
ฟาดเข้าไปในบัตดล

เป็นสภาวะอันคับขันของชีวิตอย่างยิ่งวด พลันมีประกายเย็นเยือก
สองสาย และเงาร่างสี่เชียวและเทออีกสองคน ได้พุ่งปราดลงมาจากหอสูง
ทางเบื้องหน้าดุจดั่งสายฟ้า ร่างยังมีทันจะลงมาสู่พื้น ประกายอันเย็นเยือก
ก็ได้แผ่ซ่านกระจายไปแล้ว

เหล่าราชวัลลภกวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่อ้วงแซที่กระอักโลหิตติดอยู่กับพื้น
พลันมีเสียงอาวูธฝ่าอากาศดังมาเบื้องบนศีรษะจนหวีดหวิว พลังความเย็น
เยือกของกระบี่แผ่มากระทบกาย จึงรีบร้งฝ่ามือและถีบเท้าถอยไปในบัตดล

เงาร่างคนพอลันปรากฏ ภายในลานกลางวงก็มีร่างของชายชราใน
อาการลีเลียวและเทา หน้าตาโหดเหี้ยมเย็นชา ประกายตาคมกล้าแวววาว
ในมือของชายชราทั้งสองต่างมีกระบี่เล่มบางเบา ประกายเย็นเยือกเจิดจ้า
อยู่คนละเล่ม สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ยกกระบี่ขึ้นขวางออกแล้วโถมเข้าไป
อ้วงแซะที่ยังนั่งกระอักโลหิตกับพื้น

ยามนั้น ฮ้วยเจี้ยตู่เล้งแพ้งเมื่อผ่านการฉีกกลมปราดแพ้ว่อนอยู่
กับพื้นมาเป็นเวลาครู่หนึ่ง จึงลุกขึ้นยืนอย่างเข้มน้ำ หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า
“เรายังเข้าใจว่าเป็นผู้ใด ที่แท้คือน่าปักซังคี่ลีเฮียและฮุนเฮียทั้งสอง
ท่านมีชีวิตอันรุ่มรวยตามป่าเขาอย่างกับเป็นเทพยดาที่ไร้ความมณาทร แต่
กลับตะเกียกตะกายมาจนถึงเมืองหลวงด้วยระยะทางเป็นพัน ๆ ลี้ มิทราบ
ว่ามีคำสั่งสอนอันใดจะว่ากล่าว”

ฮ้วยเจี้ยตู่เล้งแพ้งกล่าวแล้ว ก็หัวร่อเบา ๆ ขึ้นอีกครั้ง

น้ำคี่ลีเต้าอดหัวร่อฮาฮาเสียงกังวาน แล้วกล่าวว่า

“เก้าม้งที่ตกแพได้เจียงกุนอันยิ่งใหญ่ของรัชกาลนี้ มีอำนาจบารมี
โด่งดังไพศาล แต่กลับมารู้จักเราสองที่ร่อนเร่พเนจรไร้หลักแหล่ง เล่าฮูรู้ลึก
เป็นเกียรต้อย่างยิ่งยวด เล่าฮูที่มาในครานี้ ต้องการขอสมานไมตรีกับแพ้ง
ได้เจียงกุน และขอร้องสักประการหนึ่ง...”

ฮ้วยเจี้ยตู่เล้งมิรอให้ว่าจาได้กล่าวจบ ก็กระแอมเบา ๆ ขึ้นขัดคำพูด
เสีย กล่าวว่า

“ทั้งสองอัจฉริยะประหลาดของบู๊ลิ้ม นอกจากอ้วงแซะที่เป็นเด็กชั่วร้าย
มีโทษฐานหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ องค์กษัตริย์ได้มีพระบรมราชโองการ
ประหารมันแล้ว ทั้งสองท่านสั่งในเรื่องอันใด ข้าพเจ้าก็ยินดีกระทำตามทุก
ประการ”

น้ำคี่ลีเต้าอดส่งเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งขึ้นอีกครั้ง แล้วกล่าวว่า

“แพ้งได้เจียงกุนมีสายตาคมกล้ายิ่งนัก เล่าฮูมาในครานี้ก็เพราะเรื่อง
เท่านั้น ยังหวังว่าได้เจียงกุนท่านช่วยสนับสนุนให้สำเร็จด้วย”

ฮ้วยเจี้ยตู่เล้งพลันหัวร่อดังสนั่นขึ้นบ้าง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีวาจาว่ากล่าวเอาไว้แล้ว อ้วงแซเป็นนักโทษประหารของแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอาจะถือสิทธิ์ขาดกระทำตามอารมณ์ได้”

กล่าวแล้วกวาดสายตาไปยังเหล่าราชวัลลภ เป็นที่ให้มาอย่างลอบเร้น ปักค้อนเม่งเกาทนทานอยู่มิได้เนิ่นนานแล้ว ยามนี้ถลิ่งตาทั้งสองจนเบิกโพลง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดไปว่า

“เต้าอิดเฮีย ท่านไปเล่นลื่นอันใดกับมันอีกเล่า สถานการณ์วันนี้จะต้องดำเนินไปให้ได้ดังอารมณ์หวัง ลงมือเถิด”

ฮ้วยเจี้ยตุ่ลั่งแพ้งก็สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา โทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง ตวาดขึ้นว่า

“ลี้เต้าอิด อุณเม่งเกา เจ้าเฒ่าบัดซบทั้งสองคนจงฟังไว้ เราเห็นว่าพวกเจ้าเดินทางผิดพลาดเสียแล้ว อาศัยเจ้าทั้งสองจะมาหาเรื่องรังควานตั้งตัวเป็นศัตรูกับแผ่นดิน ไยมีสำนึกว่ากำลังต่ำต้อยไปมากดอกหรือ?”

ปักค้อนเม่งเกาก้องขึ้นว่า

“วาจาบัดซบ เต้าอิดเฮีย ช่วยคนสำคัญกว่า”

ฮ้วยเจี้ยตุ่ลั่งแผดเสียงหัวร่ออันกราดเกรี้ยว ตวาดขึ้นว่า

“น้องพี่ทั้งหลาย สักตเจ้าเฒ่าอุบาทว์ทั้งสองคนไว้”

เหล่าราชวัลลภหลายสิบคน พากันโห่ร้องขึ้นอีกคราหนึ่ง ฮือกันเข้ามาโดยพร้อมพรุ่งทุกทิศทาง

ฮ้วยเจี้ยตุ่ลั่งรีบถอยออกไปลืบทกว่าก้าว ยกมือขึ้นโบกแล้วร้องอีกว่า มือเกาทัณฑ์ทั้งห้าร้อยเตรียมตัวไว้”

รอบบริเวณทุกทิศทาง มีเสียงสายเกาทัณฑ์ดังขึ้นจนอื้ออึงทันที

กระเบื้องเบาในมือสองประหลาด สะบัดขึ้นจนกลายเป็นม่านประกาย อันเจิดจ้าแวววาว รุกไล่จนเหล่าราชวัลลภต้องถอยกายออกไปลืบทกว่าเขียะ ปักค้อนเม่งเกาอ้วงแซที่ลื่นสติแน่นิ่งอยู่กับพื้นขึ้นหนีบไว้ในซอกแขน ขณะจะฝ่าออกจากวงล้อมไปนั้น

พลันได้ยินเสียงเกาทัณฑ์ดังสนั่นหวั่นไหว ลูกเกาทัณฑ์อันมากมาย ดังราวกับฝูงตึกแตกต่น พุ่งมาทั่วทุกทิศทางทันที

สองประหลาดพากันตวาดก้องร้องขึ้น กระปี่มีประกายเย็นเยือก
กระจายออกคุ่มครองร่าง ดังราวเป็นกำแพงอันเข้มแข็งแกร่งกร้าว

ช่วยเจ็ยตุ้เล้งหั่วรอฮาสนั่นแล้วกล่าวว่า

“เฒ่าบัดซบ วันนี้ท่านทั้งสองมาตรแม้นจะมีวิชาดำดินหรือเหาะเหิน
เดินอากาศ ก็เชื่อว่าเจ้าสามารถช่วยชีวิตอ้วงแซออกไปได้หรือไม่”

เกาทัณฑ์ถูกระดมยิงมาเป็นระลอก ๆ สองประหลาดรู้สึกราวว่ามีแต่ทาง
ขวางกระปี่เป็นม่านป้องกันตัวเอาไว้อย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าวเท่านั้น จึงจะคืบ
กันร่างได้ มาตรแม้นสามารถปกป้องจนปลอดภัยได้ชั่วคราวช่วยยาม แต่คิดจะ
ช่วยชีวิตอ้วงแซออกไปจากวงล้อมอันแน่นหนาแน่ นับเป็นเรื่องลำบากยากเย็น
ยิ่งนัก

ช่วยเจ็ยตุ้เล้งแพ้งยังหั่วรอดังขึ้นกว่าเดิม มันคล้ายดังได้เห็นสภาพ
การต้านซ้ายรับขวาอย่างหลุกหลือของสองประหลาด แล้วก็มีคุณสมบัติอย่าง
ใหญ่หลวง

ในเวลาขณะนั้น พลันมีเสียงตวาดก้องกัมปนาทปานอสันนิบาตพาดลง
เงาสี่เหลืงกลุ่มหนึ่งได้พุ่งปราดมาจากที่อันไกลหลายสิบเชียวะจุจดังสายฟ้า
ล่อลวเข้ามาภายในวงต่อสู้ เหล่าเกาทัณฑ์ที่พุ่งมาทั่วทิศทางพอห่างจากเงา
เหลืงกลุ่มนั้นประมาณห้าเชียวะ ก็พากันร่วงพรั่งพรั่งไปเอง ความสูงส่ง
ของพลังฝีมือคนผู้นี้ นับว่าเป็นที่ตื่นตระหนกต่อชาวโลกยิ่งนัก

เงาเหลืงพอเข้าไปในลานการต่อสู้ ก็ได้ลั้งเลรีรอ จุจดังกับเป็น
อินทรีโฉบลูกไก่ กระซากร่างอ้วงแซออกจากซอกแขนของปักคี่ พุ่งกาย
ขึ้นสู่อากาศชั่วพริบตาเดียวก็หายลับไปจนไร้ร่องรอย

นำคี่ปักคี่ก็ยังมองดูผู้ที่จุจจอยอย่างกะทันหันมิได้ถนัดขัดตา ว่าเป็น
บุคคลสารรูปเช่นไร

ส่วนช่วยเจ็ยตุ้เล้งนั้นแผดร้องอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เฒ่าบัดซบ ประเสริฐมาก พวกเจ้ายังมีบริวารสมหั่วอยู่ในละแวกนี้อีก
รีบบอกมาว่าผู้นั้นเป็นใคร”

นำปักซังคี่เห็นอ้วงแซถูกผู้อื่นช่วยเหลืงรอดออกไป ก็พลอยตวาดก้อง

ขึ้นสุดเสียง ประกายกระบี่เย็นเยือกได้กระจายแผ่กว้างออกไปจนกลายเป็น
ม่านอันไพศาล บุกฝ่าออกด้านนอกอย่างหักโหมตรง ๆ เหล่ามือเกาทัณฑ์
จึงไร้ประสิทธิภาพจะทำอันตรายไปได้ เหล่าราชวัลลภไหนเลยจะต้านทานรอ
หน้าได้ติด เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ถูกทะเลหลวงล้อมจนหลบหนีออกไปได้บ้าง
มันสร้างความแค้นเคืองให้แก่เก้าอี้ที่ตั้งกจนต้องกระโดดโลดเต้นแผด
เสียงร่ำร้องปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แห่ แต่มันก็จนปัญญาจะกระทำได้ จำต้อง
สั่งให้ทหารกลับไปอย่างสลดหดหู่

ย้อนกล่าวถึงอ้วงแซเมื่อถูกช่วยเหลือออกไปแล้ว มิทราบว่ามีผ่านไป
เนิ่นนานเท่าใดจึงได้สติลืมตาขึ้น พลันรู้สึกปลอดโปร่งโล่งไปทั้งกายอย่างสบาย
เหลือเกิน อาการบาดเจ็บทุเลาตั้งแต่ราวพลีตหึ่ง จึงรีบกระโดดขึ้นด้วยความ
ตื่นเต้นสงสัย เห็นที่ซึ่งอยู่นั้นเป็นศาลเจ้าร้างอันปรักหักพัง หยากไยเฒ
แมงมุ่มมียูจนเกลื่อนกลาด

ในใจมาตรมึนรู้สึกพิศวงสงสัยเหลือประมาณ เนื่องจากตนอยู่ท่าม
กลางการกลุ้มรุมของเหล่าราชวัลลภ จนได้รับบาดเจ็บสาหัสสิ้นสติไปในเวลา
นั้น เหตุใดจึงได้มาภายในศาลเจ้าร้างอันหักพังนี้เล่า แต่พลันหวนคิดถึงเรื่อง
กงจู้ถูกคร่าตัวเอาไป ประการแรก จะหาที่ฝังศพของสิ่งสูญให้พานพบต้อง
อาศัยกงจู้อย่างจริงจังจึงจะได้ ประการที่สอง กงจู้ถูกชิงตัวเอาไปก็เพราะตน
นางเป็นดรุณีพรหมจารีอันผุดผ่อง หากมันตกอยู่ในเงื้อมมือของเหล่าร้าย
ใจชั่ว เห็นที่จะต้องถูกย่ำยีจนเป็นมลทิน มีวาทะอย่างไร ภารกิจการติดตามหา
กงจู้ให้กลับมานั้น ตนจะปฏิเสธผลึกใสออกไปมิได้เป็นอันขาด

พอได้คิดเช่นนั้น ก็มีอาจจะรืออยู่ในศาลเจ้าร้างต่อไปได้แม้แต่ชั่วครู่
ชั่วยาม ถีบปลายเท้าเล็กน้อย พุ่งกายออกไปจากศาลเจ้าร้างทันที

“กลับมา”

ร่างอ้วงแซพวยยับ พลันมีเสียงทวาดอันกังวานปานระฆังใหญ่ดังมา
จากด้านในร้องห้ามไว้ พร้อมกันนั้นพลังอันหนักหน่วงมหาศาลอย่างมีอาจ

ด้านทานได้ ก็พุ่งเข้ามาถึงตุตธำของอ้วงแซจนต้องถลากลับเข้าไป

อ้วงแซตื่นตระหนกจนใจหายวาบ ปฏิบัติตามสัญญาชดชญาณ ทำให้
อ้วงแซห่มเทก้าลงภายในขึ้นจนเต็มที ออกด้านทานชดชวาของพล้งถึงตุตธำ
มหาศาลนั้นไปอย่างลึมตัว

ภายในศาลเจ้ามีเสียงแค้นดังขึ้นเบา ๆ

ในที่สุด อ้วงแซมาตรแม้นจะห่มเทก้าลงภายในจนถึงลึบส่วน ก็ยัง
มีอาจด้านทานพล้งถึงตุตธำนั้นเอาไว้ได้ ต้องเชลลถอยกายกลับไปหลายก้าว
ลมปรายแตกชานออกจากการผนึก ร่างจึงล่ลัวเข้าไปดุดังกับเป็นว่าวขาด
จากปาน จนถึงด้านในของศาลเจ้าร้างอันปรักหักพัง

แต่ทว่า อ้วงแซหาได้ลึมฟาดลงกับพื้นไม้ ยังคงยืนตัวตรงอยู่ดุดเดิม
ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิดกระเจิง มิทราบว่ในพิภพยุค
นี้ยังมีผู้ใดที่ทรงพล้งฝีมือสูงส่งถึงปานนี้

เมื่อหันกายมองไป ก็เห็นชายชราร่างกำยำล่ำสัน หนดเคราเป็นสี
เหลือง สวมใส่เสื้อยาวสีเหลือง นั่งชดสมาธิอยู่ทางมุมห้อง ดาทั้งสองพริ้ม
ลงโดยหาได้จับจ้องมองมาที่ตนแมแต่แวบเดียวไม

อ้วงแซเมื่องุนงเพียงวบหนึ่งแล้วก็ได้สติแจ่มใสขึ้นมา น้อมกายลง
คารวะแล้วกล่าวว่

“ขอถามท่านผู้อาวุโส...”

วาทต่อไปยังมีทักกล่าวออกจากปาก ชายชราเคราเหลืองพล้นลึมดาขึ้น
ประกายที่เกร่งกร้าวปานสายฟ้าสะกดอ้วงแซจนเน่หนึ่งงงันอยู่กับที่ อ้วงแซ
ต้องอำปากกระอึกกระอักจนมีอาจกล่าวลึบต่อไปได้

ชายชราจึงส่งเสียงที่ก้องกังวานปานโลหะว่

“เล่าฐู อั้งเล้งจ้อ เนื่องจากเห็นเจ้ามีส่วนลัดอันประเสริฐเลิศดี จึง
ช่วยเจ้าออกจากห้วงอันตราย ตั้งใจรับไว้เป็นศิษย์ในนามชัวครวาก่อน”

อ้วงแซมองดูท่าที่ที่เทียมหาญทรงอำนาจของอั้งเล้งจ้อแล้ว ก็เยียบัน
โดยมีอาจจะกล่าวอย่างไรออกไปได้

อั้งเล้งจ้อล้งสมุดปกแพรออกจากอกเลื่อ โยนมาที่เบื้องหน้ากายอ้วงแซ

ลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

“นี่คือแนวทางฝึกปรี้อพลังของสำนักเรา และยังผนวกรบวนท่าฝ่ามือ อยู่อีกสามเพลง จงฝึกปรี้อให้คร่ำเคร่งพากเพียรภายในเวลาสิบวัน เราจะ ย้อนกลับมาดูเจ้าอีกครั้ง”

วาทาชาดคำร่างก็หายลับ ทำให้อ้วงแซ่ต้องปากอ้าตาค้างอย่างงงงัน ตนกกลับมาเฝ้าอาจารย์อีกท่านหนึ่ง อย่างมีทราบรู้ต้นสายปลายเหตุ และมีทราบ ว่าอาจารย์ท่านนั้นจะเป็นบุคคลของค่ายใดสำนักไหนกัน

อ้วงแซ่ก้มลงเก็บสมุดปกแพรเล่มบางขึ้นมาพลิกดู ก็ตั้งใจค้นผาง ๆ อย่างรุนแรง เนื่องจากที่ว่า มาตรแม่นยำเป็นวิชาขั้นต้นของการเริ่มฝึกปรี้อ แต่ที่ลึกลับพิสดารอย่างสุดจะกล่าวได้

จึงรีบซุกตำราชิ้นไว้ในอกเสื้อ กระโดดปราดออกจากศาลเจ้า ยามนี้ เป็นเวลาบ่ายสามชคร มองไปแต่ไกลเห็นแสงโคมไฟเพิงจะถูกจุดตามบ้านช่อง ห้องหอ นั่นคือเป็นนครหลวงเอียนจิง

อ้วงแซ่ได้ขบคิดลังเล การสืบทอดร่ายของกงจู่จะชักช้าเสียเวลา มิได้แม่นยำยนิต สะบัดแขนขึ้นข้างเดียวร่างก็ได้พุ่งปราดออกจากที่ มุ่งหน้า เข้าสู่ครเอียนจิงอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

อ้วงแซ่หาโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งมาพักแรม มีความเห็นอย่างมั่นใจว่าการ ที่กงจู่ถูกคร่ำตัวไปนี้ จะต้องเป็นการกระทำของฮั่วยเจี้ยตู้เล้งแพ้ง หรือ จื่อมินเจียมกุนยืมจ๋า ในราชสำนักอย่างแน่นอนเด็ดขาด จึงรอนจนกระทั่งถึง ยามสาม (หนึ่งคืนมีห้ายาม เริ่มย่ำค่ำถึงย่ำรุ่งแบ่งเป็นยามละสองชั่วโมงเศษ) อ้วงแซ่จึงเตรียมตัวจะเข้าไปลอบสืบเสาะในวังหลวง ติดตามหาคนทั้งสองนั้น ดังนั้น ก่อนเวลายามสามจึงได้นั่งพิจารณาจดจำตำราที่อึ้งเล้งจ้อมอบให้อย่าง คร่ำเคร่ง

ลายแทงกระดองเต่า

ยามต้นผ่านไปแล้ว

อ้วงแซ่ความจริงก็มีพลังภายในที่ฝึกปรือมาอย่างยอดเยี่ยมอยู่แล้ว กอปรกับภูมิปัญญาอันชาญฉลาดปราดเปรียว การฝึกปรือแนวทางวิชาที่ได้มานั้นใช้เวลาเพียงชั่วยามเศษ รู้ลึกร้อนรุ่มไปทั่วร่าง อวัยวะภายในดังราวกับมีกองไฟมาสุ่มใส่

พอยามสองจะบรรลู่ถึง พลังลมปราณทั่วร่างก็พลุ่งพล่านรวดเร็วขึ้น ผิดธรรมดา แทบจะถึงขั้นปั่นป่วนเดือดพล่านก็ปานกัน ในเวลาขณะนั้น พลังนี้เสียดแทงเข้าอวัยวะส่วนน้อยส่วนนั้นหวั่นไหว มารบกวณสมภารฝึกปรือจนต้องเลิกล้มไป รีบวิ่งลมปราณเข้าสู่จุดศูนย์ เลิกการฝึกปรือแล้วลุกขึ้นยืน ภายในโรงเตี๊ยมมีเสียงอันอื้ออึงจ่อแจจนหวั่นวาย อ้วงแซ่ลอบคำนวณดูว่าผู้คนที่มาอย่างน้อยก็ต้องเกินกว่าสี่ห้าสิบคนขึ้นไป

อ้วงแซ่มาตรม้วนมีความตื่นเต้นที่มีทราบว่าจะไหนจึงมีผู้คนมาในเวลาคราเดียวจำนวนมากมายถึงปานนี้ แต่ก็มิได้ไปสนใจไยดีด้วย

ยามนั้น อ้วงแซ่ได้ยินเสียงของสตรีอายุเยาว์นางหนึ่ง กล่าวขึ้นว่า

“น้อมเรียนตั๋ยจู้ (เป็นคำเรียกราชบุตรหรือราชธิดา) เหล่าเซलयได้มารอรับคำพิพากษาแล้ว”

พลันมีเสียงอันสดใสปานระฆังเงินดังขึ้นว่า

“ลงโทษไปตามระเบียบเช่นเคยของเรา”

“น้อมรับคำสั่ง”

เสียงระฆังเงินนั้นดังขึ้นอีกว่า

“จัดของกำนัลเล็กน้อยขึ้นส่วนหนึ่ง สั่งให้คนส่งไป”

“น้อมรับคำสั่ง”

อ้วงแซ่ฟ้งด้วยความพิศวงสงสัย จนบังเกิดความสนใจใคร่จะทราบอย่างรุนแรง จึงผลักประตูเดินออกมา อ้อมผ่านระเบียบยาวเหยียดไปแห่งหนึ่งแล้วก็ตื่นตระหนกตกใจยิ่ง เห็นในห้องโถงอันกว้างใหญ่ของโรงเตี๊ยมยามนี้ มีตรูณีอายุเยาว์จำนวนร่วมห้าสิบ ยืนเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แยกออกเป็นสี่แดง เหลือง ม่วง ดำ รวมสี่สี

ภายในห้องโถงมีม่านแพรท่วนห้อยย้อยลงระพื่น ยังพอเห็นเลือนรางถึงเงาร่างสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่ภายในผ้าม่าน มองมิดนัดถึงรูปโฉมและเดา มืออกถึงวัยของนาง ทางลานตีกนอกห้องโถงมีเกี้ยวสีดำนั่งหนึ่ง และม้าฟ่งพีหลายสิบตัวผูกไว้ ขบวนที่โอ้อ่ามีอำนาจนี้น่าตื่นเต้นเป็นยิ่งนัก อ้วงแซ่ไหนเลยจะขบคิดคำนวณได้ถูกต้องเล่า

ขณะยืนตื่นตระหนกอย่างงงงั้นนั้น เสียงแตรร้องอันเจ็บปวดโหยวนได้ดังทำลายความเงียบขึ้นสองครั้ง เสียงอันโหยวนครานี้ ทำให้ผู้ได้ยินต้องชนลุกเกรียวไปทั่วร่างทันที

อ้วงแซ่รีบกระต๊อบเท้าฟ่งกายปราดไปในทิศทางนั้นอย่างเร่งร้อน

ร่างพอเพิ่งขยับขึ้นจากพื้น ภายในม่านเรี่ยพื้นห้องโถง เสียงสดใสปานระฆังเงินได้หวั่ร้องขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“มิต้องไป สายเกินไปแล้ว”

อ้วงแซ่ใจเต้นระทึก มิได้ไปโยดิต่อวาจาของสตรีลึกลับนางนี้ ยังคงฟ่งกายไปตามต้นเสียงอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

แต่เมื่อสายตาเหลือบแลไป ก็ต้องสะท้อนไปทั้งร่างอย่างตื่นตระหนก เพราะเป็นซิงก์ชังค์ สามเจ้าตะวันตกเฉียงใต้ และบุรุษวัยกลางคนที่มิรู้จัก นามอีกห้าคน

อ้วงแซ่คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว โทมกายกลับไปจุดตั้งคลุ้มคลั่ง พันเพื่อน เมื่อมาถึงหน้าห้องโถงแล้วมองไป ไหนเลยยังมีเงาร่างคนหลงเหลือ แม้แต่น้อยนิด ม่านระย้าภายในห้องโถง ดรุณีอายุเยาว์ในเครื่องแบบหลาย หลากสี เกี้ยวและม้าฟุ้งพืทางนอกห้องโถง ต่างได้อันตรธานไปจนสิ้นเชิง

ในช่วงเวลาเพียงชั่วครู่ เหล่าผู้คนขวบวณมากมายหลายสิบ สามารถไปได้จนไม่เหลือหลอ โดยปราศจากลุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ มันจุดตั้งเป็นความ ผันที่อุบัติขึ้นอย่างแน่แท้ อาศัยความรวดเร็วว่องไวและเป็นระเบียบเรียบร้อย ของคนประดานี้ ทำให้อ้วงแซ่ต้องคำนึงขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

“อันประดานี้ เป็นพวกเหล่าใดกัน ในปฏิสัมพันธ์แล้วจะต้องปั่นป่วน รุนแรงอย่างใหญ่หลวงแล้ว”

อ้วงแซ่หวนคิดถึงซิงก์ชังค์ ผู้เป็นอัจฉริยะรุ่นอาวุโสของปฏิสัมพันธ์ กลับ ต้องมาตายอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ สามเจ้าสัญญาเหล็ก ยังมีทันสำเร็จใน ปณิธานอันเหี้ยมหาญ ก็ต้องมาสูญสิ้นชีวิตไปเสียก่อน

อ้วงแซ่ทอดถอนหายใจอย่างสลดหดหู่ เดินคอดกกลับไปที่ห้องพัก พอแลไปก็ประสบพบกล่องไม้สีสีแดงยาว ๆ กล่องหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะอย่าง เรียบร้อย บนกล่องยังมีกระดาษอีกหนึ่งแผ่น อักษรนั้นเขียนด้วยลายมืออัน สวยงามเป็นระเบียบอยู่ว่า

‘ของกำนัลอันไร้ค่า หวังว่าโปรดรับไว้อย่างได้รังเกียจ’

อ้วงแซ่พอเห็นแล้วก็หวนคำนึงถึงวาจาของเมื่อครู่ ครุ่นคิดในใจว่า

‘ที่แท่นว่าส่งของกำนัลเล็กน้อยไปนั้น ก็คือส่งมาให้เรานั้นเอง เรา และพวกนางมิเคยรู้จักมักคุ้นมาแต่ก่อน ผู้ใดจะไปคาดเดาได้เล่า’

และพลอยหวนคิดไปถึง ซิงก์ชังค์สามเจ้าตะวันตกเฉียงใต้ และ ชายกลางคนอีกห้า ที่ถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตทางตึกหลัง สัญชาติ- ญาณเตือนให้รู้สึกตื่นตระหนกตกใจต่อกล่องไม้สีแดงฉานจนขนลุกเกรียว

ต้องเดินฟังพิจารณาไปรอบ ๆ กล่องไม้้น้อยอย่างรอบคอบสุขุมเป็นเวลา
เนิ่นนาน โดยมีไต้ยืนมือไปแตะต้องสัมผัส

อ้วงแซความจริงมิจิตจะไปกระทบกระทั่งมัน แต่ในที่สุด ความสนใจ
ใคร่จะทราบได้กำเริบขึ้นอย่างรุนแรง จึงยืนมือไปแตะบนกล่องไม้เบา ๆ เห็น
มีความผิดปกติอย่างไร จึงได้เปิดฝากล่องออกอย่างแช่มช้าระมัดระวัง

อ้วงแซยังกลัวว่า ภายในกล่องจะบรรจุอาวุธลับอันชั่วร้ายเปี่ยมอำนาจ
อย่างไรอยู่ พอฝากล่องถูกเปิดออก ร่างก็รีบพลีพลิวถอยไปอย่างเร่งร้อน
ฝ่ามือทั้งสองตั้งเสมอออก เตรียมป้องกันต่อภยันตรายที่อาจอุบัติได้อย่างไม่คาดคิด

ภายในห้องคงเจียบงันไร้ความผิดปกติ เป็นการระแวงแคลงใจเกิน
กว่าเหตุไปเสียแล้ว

แต่ทว่า ยามเมื่อสายตาแลไปภายในกล่องไม้แล้ว ก็ใจเต้นระทึกอย่าง
รุนแรง ปรกายเจิดจ้าแวววาวจับจ้องอยู่ภายในกล่องจนแน่วหนึ่ง คิ้วเรียว
ทั้งสองเลิกขึ้นจนสูงชัน

“ปล่อยผมยาวสยาย ปิ่นทองอีกหนึ่งเล่ม”

อ้วงแซร้องเบา ๆ ขึ้น

สีหน้าของอ้วงแซได้กลับกลายเป็นพร้อมกับเสียงเบา ๆ จนเป็นสีขาวซีด
จากขาวซีดกลับกลายเป็นเขียวคล้ำ

ในทันใด รีบถลันกายไปที่กล่องไม้ดูจสายฟ้า ตะปบมือคว้าปิ่นทอง
ในกล่องขึ้น เพียงผ่านสายตาบหนึ่งแทบจะต้องเพ่งมองอีกต่อไป ร่างพลัน
สั่นระริกจนสะท้าน ร้องขึ้นอย่างพลุ่งพล่านดาลใจเป็นที่สุดว่า

“สวรรค์ ของนางเอง อา น้องเอย ของน้องเองชัด ๆ”

อ้วงแซประคองปอยผมอันยาวเหยียดขึ้นมาด้วยมืออันสั่นระริก อด
มิได้ต้องร้องให้ขึ้นด้วยความเจ็บช้ำขมขื่น

ในความคิดเห็นของอ้วงแซ เหล่าสตรีลึกลับประดานั้นล้วนแล้วมีความ
อำมหิตชั่วร้ายไร้น้ำใจไมตรี น้องสาวของตนเห็นทีมีอันตรายไปแล้ว

อ้วงแซประคองปอยผมอันยาวเหยียดแล้วซบหน้าของตนลงไปใน
กลุ่มผม ร่ำไห้คร่ำครวญอย่างสลดหดหู่

นับพลันนั้น สะบัดหน้าอันเนื่ององน้ำตาขึ้นสาบานว่า

“น้องเอ๋ย ผู้พี่ได้พลอยทำร้ายแกนองท่านไปแล้ว ข้าพเจ้าขอสาบาน
จะล้างแค้นแทนท่าน ท่านจงสงบสุขอยู่ในสัณปรายภพเถิด พรื้มตาตัดกังวล
เสียเถิด ชั่วชีวิตนี้ของข้าพเจ้า หากมันติดตามหานางสตรีที่โหดเหี้ยมชั่ว
ร้าย ใช้เลือดล้างแค้นในครานี้ออกไปมิได้ ข้าพเจ้าอ้วงแซะจะมีนับเป็นผู้คนอีก”

เมื่อสาบานอย่างสาหัสไปแล้ว พลันมีกระดาษาขาวแผ่นน้อยร่วงหล่น
ลงมาจากในปอวยผม

อ้วงแซะรีบตะปบขึ้นมาอย่างลุลกลนรวดเร็ว เฟ่งมองดูก็เห็นมีอักษรอยู่ว่า
‘เม่งเล้งเป็นเขตหวงห้าม จะไปและเลื้อมมิได้เป็นอันขาด น้องของ
ท่านจะรับไว้เป็นประกัน รีบเลิกลั้มความคิดนั้นทันที’

จวบจนบัดนี้ อ้วงแซะจึงได้ระบายลมออกจากปากยาว ๆ อย่างโล่งอก
คำนึงขึ้นว่า

‘พวกนางต้องการให้เราเลิกลั้มการเข้าไปสืบเสาะที่ฝั๋งศพของลั้งซุย
จึงได้ลงมือกระทำอย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย ดูท่าซึ่งงักซังคี้และสามเจ้าตะวันตก-
เฉียงใต้ ก็คงต้องตายไปเพราะสาเหตุนี้แน่แล้ว แต่ทว่าเหล่าอัสตรีประดา
นั้นมีความเป็นมาอย่างไรกันแน่ ซึ่งงักซังคี้และสามเจ้าตะวันตกเฉียงใต้ ล้วน
แล้วเป็นผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือระบือในบู๊ลิ้มแห่งยุค กลับถูกทรมาณจนตายทั้ง
เป็น พวกนางก็ชั่วร้ายรุนแรงจนมิกล้าจะขบคิดคำนวณเสียแล้ว’

ในทันใดนั้น จุกใจได้คิดขึ้น จึงคำนึงต่อไปว่า

‘หรือว่าพวกซิกเจ้เก้ก้า (สัตว์ตมรณะ) ของแคว้นชินเกียงได้มาถึงแล้ว?’

‘เป็นไปมิได้ดอก ย่อมมิใช่พวกซิกเจ้เก้ก้าแน่นอน’

แต่แล้วก็กลับคิดคานความคิดเห็นของตนไปทันที คำนึงขึ้นอีกว่า

‘หากมันเป็นพวกซิกเจ้เก้ก้า ก่อนที่ลั้งซุยจะตายไปนั้น มีการติดต่อกับ
พวกมันมา ที่ฝั๋งศพของนาง ผู้อื่นมิทราบ แต่พวกมันย่อมมีอาจจะไม่
ทราบได้อย่างเด็ดขาด ตามที่ลั้งซุยยืนกรานจะอมไบลานสู่สวรรค์ไว้ในปาก
ก่อนบรรจุศพใส่โลง มาตราแม้นมีเจตนาจะรักษาซากเอาไว้ให้คงสภาพเดิม แต่
จุดประสงค์อันแท้จริง น่ากลัวมีจิตคิดจะมอบของวิเศษสุดในบู๊ลิ้มนี้ให้แก่ชาย

คนรักครั้งแรกของนาง คือบุตรประมุขพรรคชิกเจ้าเก่าอย่างแน่นอน เพื่อจะได้เสริมสร้างอำนาจการเมืองของพรรคชิกเจ้าเก่า ให้เก่งกาจสามารถจนไม่มีผู้ใดเทียมเทียบในแผ่นดิน อย่างนั้น หากแม้พรรคชิกเจ้าเก่าได้เข้ามาในตงจ้วน พวกมันก็สามารถเข้าไปหยิบฉวยของวิเศษได้โดยตรง โยต้องอ้อมค้อมมาฆ่าฟันผู้คนให้มากเรื่องมากราวไปเล่า'

อ้วงแซครุ่นคิดไปมา ก็ยังมีอาจคำนวณถึงความสำคัญของเหล่าสตรี ลึกลับประดานั้นได้เลย

หลังจากยืนขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงทอดถอนใจแล้วรำพึงว่า

"ช่างพวกนางเถิด เอาไว้ค่อย ๆ สืบหาในภายหลังก็ได้"

มองท้องฟ้าเห็นใกล้เวลายามสามแล้ว จึงซุกบอยผมยาวและปิ่นทองเข้าไว้ในอกเสื้อ จัดแจงจนทะมัดทะแมงแล้ว กระโดดออกจากหน้าต่างพุ่งข้ามหลังคาเข้าสู่พระราชวังทันที

ตลอดรายทางที่เร่งฝีเท้าอย่างรีบร้อน ก็ขบคิดไปพลาง

'ในพระราชวังมียอดฝีมืออันดับสูงอยู่มากมายกายกอง เราจะใช้วิธีการอันใดจึงสามารถเสาะหาตัวเป้าหมายที่ตก และฉ้อมฉนได้ง่ายกว่าได้?'

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ แน่ใจว่าเป้าหมายที่ตกอาจมีได้อยู่ในพระราชวัง ยังคงไปหาตัวฉ้อมฉนได้ง่ายกว่าจะถูกตองกว่า เพราะมันเป็นชั้นที่ ที่อาศัยก็ต้องมีบริเวณอันแคบเล็ก ง่ายต่อการหาว่ามากนักร

อีกครู่ใหญ่ให้หลัง กระโดดข้ามกำแพงวังอันสูงตระหง่าน ภายในกำแพงมีปราสาทราชวังมากมายซับซ้อนจนเนืองแน่น จะไปทราบได้อย่างไรว่าฉ้อมฉนได้ง่ายอยู่ในวังไหน

วังแรกที่ได้เข้าไปคือเชิงฮั่วเก็ง ภายในวังนี้เงียบวังเวงไร้ลุ่มเสียง

อ้วงแซฝ่าเข้าไปในส่วนลึกของวัง แต่ละวังภายในพระราชฐานต่างมีห้องเฉพาะให้พวกชั้นที่เป็นผู้ดูแลควบคุม มิว่าเครื่องต้นเครื่องทรงใดขององค์กษัตริย์ จะต้องผ่านการยินยอมของชั้นนี้ จึงจะสามารถนำขึ้นถวายได้ ในขณะนี้อ้วงแซพลันเห็นที่ริมประตูห้องชั้นนี้ มีชั้นที่ผู้หนึ่งกำลังนั่งสัปหงกอยู่

อ้วงแซถลันกายเข้าไป ตะปบมือคว้าชีพจรข้อมือของมันไว้ทันที

อ้วนแซทราบว่าคนที่คนสนิทขององค์ษัตริย์ในปัจจุบัน ผู้ที่มีความรู้ในวิชาฝีมือการต่อสู้ นั้นน้อยกว่าน้อยยิ่ง กล่าวว่ามันมีทราบดีถึงความร้ายกาจ ถ้าปากจะแผ่ร้องขอความช่วยเหลือ คนที่ผู้้นั้นพอพึ่งสละตั้งต้นมา อ้วนแซทราบยื่นมือไปปิดปากที่เริ่มอ้าของมันไว้ทันท่วงที แล้วกล่าวว่า

“หากเจ้าร้อง เราจะใช้กำลังบีบลงไป ชีวิตเจ้าก็จะแฉะดินทันที”

อ้วนแซทราบแล้วคลายมือออกอย่างแช่มช้า กล่าวสืบท่อไปว่า

“เจ้าอย่าได้คิดหลบหนี เรามีฝีมืออันเก่งกาจสามารถ จะปลิดชีวิตเจ้านั้นง่ายตายยิ่งกว่าเป่าซี่เถົาให้ฟุ้ง จงตอบคำถามของเราอย่างสัตย์จริงอย่าได้อำพราง”

คนที่จ้องมองดูอ้วนแซทราบเขม็งนิ่ง ด้วยความไหวหวั่นพรันพริ้ง พลันร้องเสียงสั่นระรัวว่า

“ท่าน...ท่านมิใช่ผู้เบียดอกหรือ ?”

อ้วนแซทราบเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เราถามเจ้าว่าในวังเชิงฮั่วเก็งนี้ มีคนที่เซียมอยู่ด้วยหรือไม่ ?”

คนที่ผู้้นั้นสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมา ตอบว่า

“ท่านคงถามนามยืมเจ้ากระมัง ผู้เบียดอก มันมิใช่ถูกท่าน...”

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ พลันชะงักคำมียอมกล่าวต่อไปอีก

อ้วนแซทราบเกิดความกลางแคลงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ริมถามว่า

“เป็นอย่างไร มันถูกเราทำอะไรไป ?”

คนที่อ้า ๆ อึ้ง ๆ อยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ถูกท่านฆ่าตายไปแล้ว”

อ้วนแซทราบตระหนกจนงงงัน ริมถามเสียงระรัวไปว่า

“อะไร มันหรือถูกเราฆ่าตายไป ? นี่เป็นเรื่องที่ผู้ใดว่ากล่าวกัน เรายังมีได้ฆ่ามันเลย”

คนที่ตอบเสียงสั่นขึ้นว่า

“ยืมจ้านั้นมีหน้าที่รับใช้ต่อกงจู้ พอวันรุ่งขึ้นที่กงจู้สุมพบกับผู้เบียดอก มึงที่ตักของราชวังก็ได้นำซากศพของมันกลับมาในวัง บอกว่าถูกผู้เบียดอกฆ่าเป็น

ผู้ฆ่าตาย”

อ้วงแซ่เค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ช่วยเจี้ยตุ่เล้ง (ฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร) แพ้ซง ที่แท้เจ้ามีแผนการมา
หักหลังเราอยู่แต่แรกแล้ว เฮอะ เราจะมีปล่อยปละเจ้าอย่างแน่นอน”

ในเวลาขณะนั้น เกร่างสองสายได้ถลันเข้ามาภายในห้อง พอทรงกาย
ได้ก็เค้นหัวร่อเสียงโหดเหี้ยมพลางกล่าวว่า

“ฮู้เบ๊เอี้ย ท่านมาได้พอดีทีเดียว”

ผู้ที่พุ่งกายเข้ามานั้นก็แต่งกายดูดั่งชั้นที่ อ้วงแซ่พอเห็นมันทั้งสอง
เป็นผู้ปราศจากใบหูข้างหนึ่ง จึงหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ถูกต้อง เรามามีสบโอกาส ทำลายความฝันอันสดชื่นของทั้งสอง
ท่านไป พวกท่านคิดจะทำอย่างไร?”

“ท่านเป็นนักโทษประหารของแผ่นดิน มีแต่จับท่านไปลงโทษตาม
กระบิลเมือง”

อ้วงแซ่ยิ้มเล็กน้อย พลันถือโอกาสลงมือเอาเปรียบก่อน ฝ่ามือทั้งสอง
สะบัดดูดั่งสายฟ้า จูโจมเข้าใส่ชั้นที่หูเดียวทั้งสองคน

ชั้นที่หูหนึ่งล้มตึงไปตามพลังมือ ส่วนอีกผู้หนึ่งนั้นมีปฏิกิริยาที่รวดเร็ว
ว่องไวกว่า มันถลันกายหลบออกไป อ้าปากคิดจะตะโกนขอความช่วยเหลือ
แต่อ้วงแซ่ไหนเลยจะปล่อยให้มันไปสร้างความแตกตื่นต่อทหารรักษาวังได้
รีบวัดฝ่ามือแล้วฟาดพลังอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวเข้าใส่ จากนั้น โถมกายถลัน
เข้าไปอย่างรวดเร็ว

ชั้นที่มีอาจจะเลี้ยวหลบหลีกอย่างไรไปได้อีก จำต้องยกฝ่ามือขึ้นต้านรับ
ถูกกระแทกจนเซถลาออกไปสองก้าว อ้วงแซ่ก็ได้ถลันตามติดเข้าไปในเวลา
กระชั้นชิด ใช้วิชาท่ามืออันพิกลพิสดาร คว่ำซึ้งพจรข้อมือของมันไว้อย่างมัน
เหมาะ ส่วนมือซ้ายประคบนิ้วสกดเข้าใส่จุดคี่ไฮ่ฮวกของมัน ใช้กำลังดัน
ออกไปอีกครั้ง มันก็ครางหนัก ๆ ในลำคอ กระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว
แล้วสิ้นใจตายทันที

สภาพเช่นนี้ สร้างความตื่นตระหนกให้แก่ชั้นที่คนแรกจนขวัญหนีดีฝ่อ

ต้องร้องอุทานขึ้นทันที

แต่เสียงร้องพอลงออกได้เล็กน้อย ก็สร้างความผิดสังเกตให้แก่ทหารรักษาวัง จนพากันทยอยเข้ามาสืบเสาะถามไถ่ภายในห้อง

อ้วนแซททราบว่าอยู่ต่อไปก็หาประโยชน์อันใดมิได้ จึงพุ่งกายออกจากห้อง พอดีพบกับทหารรักษาวังสองคนกำลังวิ่งเข้ามา อ้วนแซทพุ่งกายเฉียดผ่านมันทั้งสองไป พลอยถือโอกาสสกระบนิ้วสกดจุดจนล้มลงกับพื้น

รีบวิ่งออกจากวังเชิงฮั่ว เมื่อทราบว่ามีคนเงี้ยมถูกฆ่าตายไปแล้ววังอื่น ๆ ก็มิจำเป็นต้องไปอีก จึงวิ่งตรงสู่ลำน้ำสระสรง ผ่านบ่อเลี้ยงปลาข้ามสะพานอันงดงามแล้ว มุ่งหน้าย้อนไปทางต้นน้ำ

ลำน้ำสระสรงใสสะอาดไหลเอื่อย ๆ อ้วนแซทวิ่งพลางก็ใช้ความคิดคำนวณถึงสาเหตุของการตายฉือมีนเงี้ยมจนไปพลาง

เมื่อวิ่งไปได้ระยะหนึ่ง พลันเห็นตรูณีในอาภรณ์ดูจงก้านัลสองนางกำลังฉวยโอกาสที่มีแสงเดือนกระจ่างตา นั่งตกปลาอยู่ภายในลำน้ำสระสรงนี้ช่างเป็นเหตุพิกลจนเกินไปแล้ว ภายในพระราชวังกลับมีนางก้านัลกระทำเช่นนี้ มันช่างเป็นเรื่องที่มิเคยจะได้รับฟังมาก่อนเลย

สัญชาตญาณทำให้อ้วนแซทรู้สึกสงสัยว่าจะต้องเป็นความนัยอันซับซ้อนเป็นแม่นมั่น

จึงชะลอฝีเท้าให้แผ่วเบา พลิกกายไปทางด้านข้างหลายสิบเชี้ยว จากนั้นจึงย่องกริบอ้อมไปทางด้านหลังของนางก้านัลทั้งสองในรัศมียี่สิบเชี้ยว เร้นกายซุกซ่อนไว้

นางก้านัลทั้งสองเนื่องจากจดจ่ออยู่แต่การตกปลา จึงมิได้รู้สึกว่ามีผู้มาเร้นกายทางด้านหลัง

อ้วนแซทอยู่เป็นเวลาค่อนข้างใหญ่ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงพูดคุยของนางทั้งสองดังขึ้นว่า

“อ้วยเจ้เจ้ สระสรงที่ยาวจนถึงเพียงนี้ พวกเราจะตกเต่าตัวนั้นได้เมื่อใดกันเล่า ?”

“ตำม่วย ท่านท่นรำคาญมิได้แล้วหรือ ? ขอเพียงมีเต่าตัวนั้นจริง เรา

จะทำอย่างไรก็ต้องตกได้ในวันหนึ่ง ท่านร้อนรนไปไยเล่า”

“มิใช่ข้าพเจ้าจะร้อนรน เจ้เจ้ ที่ลี้ภัยพล่อยเท่านั้นเป็นแต่เพียงข่าวลือ อันเรื่องที่เร้นลับเช่นนี้ มิทราบว่กักจู้ (ประมุขหุบเขา) ไปฟังข่าวผีสารนี้มาได้แต่ใด ผู้ใดจะแน่ใจว่าเป็นความจริงหรือเท็จ ก็มอบหน้าที่ตกเต่าตัวนี้ให้แก่เตี้ยจู้ (ยกย่องบุตรของเจ้านายให้เป็นราชธิดา) อันเรื่องราวที่คว่ำลมโหมไล่เงานี้ กลับทำให้เราพี่น้องต้องมากินลมชมจันทร์ในริมน้ำอยู่ทุกคำคืนจนแสนจะขมขื่นใจแล้ว”

“ม้วยม้วย ระวังตัวไว้ด้วย หากให้เตี้ยจู้ได้ยั้วญาเหล่านี้ของท่าน ยังจะร่อนหน้าได้ติดหรือ”

ทั้งสองสตรีจึงเจียบบันลงไป แต่อ้วงแซกก็ได้ทราบแล้วว่า สตรีสองนางนี้หาใช่เป็นนางกานัลไม่ แต่เป็นผู้ที่ได้รับคำสั่งให้มาจากสตรีลึกลับเมื่อตอนหัวค่ำนั้นนั่นเอง มิหนำซ้ำ ยังฟังออกได้ว่าสตรีลึกลับนางนั้นยังต้องรับคำสั่งจากกักจู้จะไร่นั้นมาดำเนินงานอีกต่อหนึ่งด้วย

และที่สร้างความตื่นตระหนกให้แก่อ้วงแซกอย่างยิ่ง ก็คือนางทั้งสองกลับมาตกเต่าที่ลี้ภัยเคยพล่อยเมื่อคราครั้งก่อน หากแน้มมีเรื่องดังว่าจริง เต่าตัวนั้นย่อมจะต้องมีใช้เต่าธรรมดาสามัญแน่นอนทีเดียว

อ้วงแซกจึงใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว คำนึงขึ้นว่า

‘หรือว่าเต่าตัวนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับหลุมฝังศพของลี้ภัยอยู่?’

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น สตรีสองนางที่กำลังตกเบ็ดอยู่ ผู้ด้านซ้ายสะบัดมือกระตุกขึ้นข้างหนึ่ง ของรูปกลม ๆ มีน้ำหนักได้ถูกเหวี่ยงกลับมาทางด้านหลัง สตรีสองนางมีท่าที่อันแคล่วคล่องปราดเปรียวเป็นยิ่งนัก หันกลับมาโถมกายเข้าหา คว่ำวัตถุรูปกลมนั้นเอาไว้ในมือได้ทันท่วงที พากันให้ร้องเบา ๆ ขึ้นด้วยความปลาบปลื้มว่า

“ตกได้แล้ว ตกได้แล้ว เจ้เจ้รีบตีชุดไฟส่องดูว่าจะเป็นตัวนี้ใช่หรือไม่”

สตรีอีกนางหนึ่งรีบแกว่งชุดไฟจนมีแสงสีเขียวเรืองขึ้นส่องดู

อ้วงแซกก็เห็นถนัดตาว่า มันเป็นเต่าดำตัวใหญ่โต

สตรีสองนางส่องชุดไฟหาอยู่บนกระดองเต่าอย่างพิถีพิถันแล้ว

พากันร้องขึ้นพร้อมเพรียงกันว่า

“มิใช่ตัวนี้ บนกระดองของมันไม่มีแผนผัง”

แต่อ้วนแซกลับรู้ได้ด้วยไวยาญญา จริ่งดั่งที่คำนวณไว้แล้ว พวกนางกำลังต้องการได้ลายแทงแผนผังที่จะเข้าสู่หลุมฝังศพของลั้งฮุย แต่ผู้ใดจะเคยคาดคิดว่า ลายแทงแผนผังนั้นกลับมาสลักอยู่บนกระดองเต่ามีชีวิตตัวหนึ่ง หากมันเป็นเรื่องจริง อาจบางที ก็จะเป็นบุญแก่ไขสู่สุสานของลั้งฮุยที่นางทิ้งไว้ให้พวกพรรคซึกเจ้าก้า อ้วนแซคาดเดาว่า นั่นอาจเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ กระมัง

สตรีทั้งสองนางพากันปล่อยเต่าลงไปในลำน้ำสระสงระอีกครั่ง และเพียงเวลาไม่นานเท่าใด ก็ถูกนางตกขึ้นมาได้อีกหนึ่งตัว สตรีสองนางก็ลงพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง พลันกระโดดโลดแล่นขึ้นสูง จนกว่ายี่สิบเชียว ไห่ร้องเบา ๆ ขึ้นว่า

“ตัวนี้ใช่แล้ว อา ! เจ้เจ้ พวกเราช่างมีโชคอันประเสริฐเลิศเหลือ” ทั้งสองต่างมีคำนึงถึงสิ่งใด ๆ อีก เหวี่ยงคันเบ็ดในมือทิ้ง กระโดดปราดออกจากที่ไปหลายสิบเชียว

อ้วนแซใช้ความคิดรวดเร็วปานสายฟ้า คำนึงขึ้นว่า

‘เราจะต้องเข้าไปสกัดขวางนางทั้งสอง มิยินยอมให้นางได้ไปอย่างเด็ดขาด เต๋ยจูผู้นั้นเป็นสตรีที่มีความโหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่างสุดแสน หากแม่นให้นางได้ไป ไบลานสู่สวรรค์และเลื้อกิเลนหิมะ ย่อมจะต้องทำให้บูลิ้มทั่วทั้งแผ่นดินปั่นป่วนวุ่นวายจนเป็นแดนรกรกแล้ว’

เมื่อตกลงใจเช่นนั้น ขณะจะพุ่งกายออกไป

แต่ไม่คาดว่า ยังมีผู้รวดเร็วร้องไวกว่า บุรุษสองคนในอาภรณ์ชุดดำ มิทราบว่าเป็นกายอยู่ในที่แห่งใด มันพากันถลันออกมาขวางร่างของสตรีสองนางเอาไว้ กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“มอบบมา”

สตรีสองนางพลุกว่ยกกระโดดกลับไป ตวาดเสียงเบา ๆ ว่า

“ทั้งสองท่านเป็นพวกใดมาแต่ไหน ผู้ใดกล้ามากระทบต่อขุมขนบน

ร่างของอิวอิกักจู (ประมุขหุบเขาวังเวง)”

บุรุษชุดดำทั้งสองพากันหัวเราะเฮอะ เฮอะ เสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า
“เจ้าทั้งสองแน่จะถูกลงมาจากแดนอเวจี คินนี่ก็อย่าได้คิดจะหลีก
หนีออกไปโดยปลอดภัยเลย”

บุรุษชุดดำได้พุ่งกายขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน โถมเข้าไปอย่างรวดเร็ว
ปานเหินบิน

สตรีทั้งสองพากันทวาดเกรี้ยวกราดว่า

“พวกเจ้ารันทาที่ตาย !”

แขนเสื้อได้สะบัดขึ้น บุรุษชุดดำทั้งสองที่ลอยตัวอยู่เบื้องบนต่างดีดงก
หลายตลบ ร่วงพาดลงกับพื้นจนแน่นิ่งสิ้นใจตายไปเสียแล้ว

สตรีทั้งสองนางกำลังจะวิ่งออกไป ที่ด้านข้างพลันมีเสียงอันเย็นชา
กระดังดังขึ้นว่า

“เข็ม ไร้สภาพในแขนเสื้ออันโหดเหี้ยมอำมหิต”

สตรีทั้งสองต่างรีบเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความตื่นตระหนกตกใจ แต่
มิทราบว่าเป็นเสียงดังมาจากสารทิศใด

ในทันใด ที่ซึ่งไกลไปกว่าหลายสิบลวา พลันมีเสียงชายเสื้อผ้าปะทะลม
ดังขึ้น พร้อมกันนั้น เสียงอันสดใสปานระฆังเงินของสตรีนางหนึ่งได้ดังว่า

“อู๋ยี้ ต้ายี้ ระวังตัวไว้”

สตรีทั้งสองสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวว่า

“ได้ยี่มาแล้ว”

“เฮอะ ผู้ใดมาก็มีอาจช่วยชีวิตเจ้าทั้งสองให้รอดออกไปได้”

วาทะพอสอดคำ พลันมีเงาร่างมึ่มมืดที่หนักหน่วงอย่างยิ่งยวด พุ่งปราด
มาด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า โถมกายลงมาจากเบื้องบนอากาศ ดรุธนี้ทั้ง
สองพอรู้สึกตัว ก็จะใช้แขนเสื้อสะบัดเข้าต้านรับอีกนั้น แต่ไหนเลยจะทัน
ท่วงที เงาดำพอโถมเข้าไป เสียงกรีดร้องอันเจ็บปวดโหยหวนก็ดังขึ้นจน
สะท้านใจ ผสานกับเสียงหัวเราะเฮอะ เฮอะ อย่างประหลาดพิกล เงาดำ
นั้นกระโดดปราดขึ้นจากพื้นไปอีกคราหนึ่ง

เหตุการณ์ที่อุบัตินี้ อ้าวเซตต่างเห็นจนถนัดชัดเจน และ
ยังเห็นว่าสตรีทั้งสองที่ล้มลงแน่นิ่งกับพื้น ที่ทรงอกต่างถูกกรงเล็บตะกูดจน
ฉีกขาด อวัยวะภายในไหลเรื้อยราดออกมา ด้วยสภาพอันสยดสยองบาดตา
จนมิอาจทนดูได้ จนต้องโพล่งขึ้นอย่างลืมหึมาว่า

“ไว้วัยตุยฮู้ย (เล็บห้าปีศาจผลาญวิญญาณ)”

และในเวลาขณะนั้นเอง สตรีในชุดขาวสะอาดปานหิมะ ใบหน้าคลุม
ด้วยแพรขาวผืนบางเบา พุงกายเข้ามาดูจ้องประกายไฟ พอร่างเข้าถึงก็มีได้
ส่งเสียงอย่างไร รีบถีบเท้าพุงกายตามเงามืดที่ลี้ดลั่นไปอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เงาดำนั้นคล้ายดังได้พุ่งขึ้นสูงอีกสิบกว่าเชียวในช่วงพริบตา พลั้งอัน
หนักหน่วงมหาศาลพลันกระแทกเข้าใส่ศีรษะของสตรีชุดขาวอย่างหักโหม
สตรีชุดขาวอว้างตืดออกไปจนพลีสู่ด้านข้างไกลกว่าสิบเชียว กระโดดปราด
ขึ้นสู่อากาศตามติดไปอีกครึ่งหนึ่ง

แขนเสื้อขาวสะอาดสะบัดไปมาไม่หยุดยั้งดังคลุ้มคลั่ง เสียงซู่ซ่าหวีด
หวือของพลังลมคล้ายดังเป็นเกาทัณฑ์ผ่าอากาศ พุ่งปราดเข้าใส่เงาดำนั้นทันที

เงาดำนั้นพุงกายลงเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว หัวร่อเฮอะ เฮอะ เสียง
ประหลาดแล้วกล่าวว่า

“แผนผังเข้าสู่สุสานของลั้งฮุยได้อยู่ในมือของเล่าฮูแล้ว ไหนเลยจะ
เป็นสิ่งที่พวกเจ้าช่วงชิงกลับไปได้”

สตรีชุดขาวยังคงมีเสียงว่ากล่าว การจู่โจมโหดเหี้ยมดุร้ายอย่าง
สุดแสน แต่ละกระบวนท่า อ้ามหิตอย่างดุเดือดแกร่งกร้าว รุกไล่เอาชนะงาดำ
ต้องถอยกรูด ๆ อยู่ตลอดเวลา อ้าวเซตอ้ายแสงเดือนดาวบนท้องฟ้ามองเห็น
ถนัดตาว่า มันเป็นชายชราในเสื้อยาวสีดำ หน้าตาชั่วร้ายอัปลักษณ์ดัง
ราวกับภูตผีปีศาจ

ชายชราหน้าอัปลักษณ์ถูกสตรีชุดขาวรุกไล่จนปั่นป่วนวุ่นวาย แผล
ร่องเสียงประหลาดแล้วก็ไม่เลี้ยวหลบหลีกอีก พลันโถมกายมาที่เบื้องหน้า
สตรีชุดขาวอย่างหักโหมรุนแรง ยื่นมืออันดำสนิทพอมเกร็งดังราวขานก
ตะปบเข้าใส่ในมัดคอ

ลักษณะการตะกุกนี้รวดเร็วว่องไวปานสายฟ้า มีพลังหนักหน่วงดุจ
ดั่งเป็นส่วฟันพุ่งตรงเข้ามา หากมิใช่เป็นผู้ทรงฝีมืออันยอดเยี่ยมอย่างยิ่งดุจ
สตรีชุดขาวผู้นี้แล้ว ก็ยากจะหลบหลีกจากการตะกุกคว่ำของมันครานี้ได้

อ้วงแซอดมิได้ต้องบังเกิดความกังวลใจแทนสตรีชุดขาวจนเหงื่อโชกกาย
แต่มีาคาว่า ฝีมือของสตรีชุดขาวกลับนอกเหนือความคาดคำนวณ
ของอ้วงแซอย่างมากมาย มิเพียงไม่เลียงหลบหลีกเท่านั้น ยังกลับสะอึกทำ
ก้าวเข้าไปอีกหนึ่งก้าว มืออันผุดผ่องได้สะบัดพัดขึ้นต้านรับโดยฉับพลัน

ฝ่ามือและกรงเล็บของทั้งสองพอบปะทะกัน ชายชราชุดดำพลันแผดร้อง
เสียงประหลาด เซตัง ตึง ตึง ถอยกายไปห้าก้าวใหญ่ ตวาดเสียงเย็นชา
ขึ้นว่า

“เจ้าเป็นใคร ฝ่ามือซึ่งฮวงเจ๊าะเมะเจี้ย (ฝ่ามือลมเทพยดาผลาญชีพจร)
เจ้าไปฝึกได้แต่ใดมา?”

อ้วงแซพอได้ฟังก็สะท้อนขึ้นทั้งร่าง เพราะนั่นเป็นไม้ตายประจำตัวของ
เทียนฮี้บผู้บิดา เหตุไฉนจึงมาปรากฏอยู่ในตัวของสตรีชุดขาวอันลึกลับผู้นี้ได้
มันช่างเป็นเหตุการณ์อันประหลาดพิกลยิ่งนัก

อย่างลึมตัว ตาทั้งสองของอ้วงแซจับจ้องมองวิชาท่าเท้าของสตรีชุดขาว
จนแว่หนึ่ง พร้อมกันนั้น ได้รู้ว่าสตรีชุดขาวนางนี้ก็เป็นสตรีที่ถูกเรียก
เป็นเตี้ยจู้อะไรนั้น และจากปากคำของสตรีสองนางที่ตกเต่าอยู่เมื่อครู่ ทราบ
ว่านางมีชาติกำเนิดจากหุบเขาอิวอิวกิก แต่มีทราบว่าหุบเขาอิวอิวกิกอยู่ที่ใด
สังกัดในค่ายใดสำนักไหน

สตรีชุดขาวพอได้ฟัง ส่งเสียงอันสดใสบานระฆังเงินกล่าวขึ้นว่า

“ท่านในเมื่อฝึกวิชาไว้วางกายยั้งยืนเยี้ยว (เล็บห้าปีศาจผลาญวิญญาณ)
ของปีศาจเผ่ามาได้ และยังมีพลังการฝึกปรือที่แกร่งกว่าว่ามีใช้น้อย คาดว่า
คงจะเป็นห้าปีศาจศิษย์รักของปีศาจเผ่านั้นกระมัง?”

“ถูกแล้ว”

“พวกท่านห้าปีศาจเมื่อยึดครองการแผ่ฮวงซุ้ยของลี้่งซุ่ยในเม่งเล้งอยู่
เหตุไฉนจึงตะเกียกตะกายเข้ามาอาละวาดภายในพระราชวังเล่า?”

ชายชราชุดดำหน้าอัปลักษณ์แค้นเสียงขึ้นแล้วตอบว่า
“ศาลนุชาลั้งสุยในเม่งเล้ง แม้จะไม่เฝ้าอยู่ก็มีผู้กล้าเข้าไปรังควาน”
“เฮอะ มิแน่นักระมั่ง ในยามต้นของวันนี้ มีถึงสิบคนที่คิดจะบุกรุก
เข้าไปในเม่งเล้ง”

“เฮอะ ผู้ใดกัน คำนีไม่มีซากศพถูกประจานเลย”

สตรีชุดขาวหัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นผู้ฆ่าพวกมันไปเสียก่อนดอก”

“ท่านหรือ ?”

“เหตุใดจะมีได้ พวกท่านเข้าใจว่ายึดครองได้สถานที่ฝังศพของลั้งสุย
แล้วกระมัง นำหัวร่อนัก ข้าพเจ้าบอกว่า ที่นั่นเป็นอาณาเขตของอิ้วอิ้ว-
ก๊กจู้ ท่านมิเชื่อถือหรือ ? อย่างนั้นก็รอดูกันต่อไป อีกไม่นานนัก พวกท่าน
จะถูกฆ่าตายไปบ้าง แต่ขณะนี้ พวกท่านยังคงไปเฝ้าสุสานให้แกก๊กจู้อย่าง
ระแวงระวังด้วยเถิด”

วาทะของสตรีชุดขาวเพิงขาดคำ พลันมีน้ำเสียงอันสดใสกังวานของ
คนผู้หนึ่งแว่วมาแต่ไกลว่า

“ก๊กจู้ ก๊กจู้อะไรกัน”

กระแสเสียงของคนผู้นี้พอดังกระทบโสตของทุกคน ต่างรู้สึกชาวูบขึ้น
ในอก ชายชราหน้าอัปลักษณ์และสตรีชุดขาว พร้อมทั้งอ้วงแซ่ที่เร้นกายอยู่ใน
พุ่มไม้ ก็ตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีไปทันที

พริบตาที่คนทั้งสามตื่นตระหนกจนงงกันไปนั้น พลันรู้สึกสลายตาที่เบื้อง
หน้าอยู่วูบวาบ แล้วบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบห้ายี่สิบหก ในเสื้อลายพริ้วด้วยสีสัน
หลายหลาก มาปรากฏกายอยู่ในบริเวณนั้นดังราวปาฏิหาริย์

ท่ามกลางแสงเดือนอันกระจ่างนวลจ้า เห็นเป็นบุรุษหนุ่มหน้าอímเอิบ
สมบูรณ์ คิ้วดกหนาทั้งสองยาวจนจรดจอนหู ท่าที่เหี้ยมหาญองอาจ นอก
จากประกายตาจะมีแววชั่วร้ายไม่น่าเลื่อมใสนับถือแล้ว ทุกส่วนสัดทั่ว
สรรพางค์ ก็เด่นเป็นสง่าเหนือกว่าบุคคลทั่ว ๆ ไป ดังราวเป็นมังกรในมวล
หมู่มนุษย์

พอบุรุษหนุ่มรูปงามปรากฏกายขึ้น สายตาได้เลื้อบแลไปที่ชายชรา
อัปลักษณ์และสตรีชราขาวเฟื่องแวบเดียว ก็ชายปราดมาอย่างที่ซึ่งอ้วงแซะเร้น
กายซ่อนอยู่ เปล่งเสียงหัวร่ออันสดใสกังวานแลวกล่าวว่า

“ชนชาวภูมิลืมในตงวัน ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ลอบ ๆ เร้น ๆ แบบพวก
ภูตผีปิศาจทั้งสิ้นเลย”

อ้วงแซะพอได้ฟังก็หน้าร้อนวูบจนแดงฉาน รีบผุดลุกขึ้นยืนหัวร่อเบา ๆ
แลวกล่าวว่า

“เมื่อท่านกลัากล่าวว่าจันยโสโอหังเช่นนี้ คาดว่าต้องเป็นศิษย์ของ
ซิกเจ้เก้ก้า แคว้นชินเกียงอันไกลโพ้นนั้นแล้วกระมัง?”

บุรุษหนุ่มเลื้อยลายพร้อยส่งเสียงหัวร่อกังวานขึ้นอีกครั้ง พลังกล่าวว่า

“สายตาของท่านนับว่าไม่เลวเลย เราเซียวก้าจู้ (บุตรของประมุขพรรค)
ชินฮัซซ”

ทั้งสามคนในบริเวณนั้นต่างสะท้านขึ้นทั้งร่างอย่างรุนแรง เนื่องจาก
มันผู้นี้คือคนรักแรกของลิ่งฮุยนั่นเอง

อ้วงแซะใจเต้นระทึกรุนแรงไปกว่าทุกผู้ ตวาดท้วงขึ้นว่า

“ท่านหรือคือเซียวก้าจู้ของซิกเจ้เก้ก้า (สัตตมรณะ) นับถือมาเนิ่นนาน
เต็มทีแล้ว ข้าพเจ้าอ้วงแซะบุตรของเทียนฮั๊ปป (วีรบุรุษฟากฟ้า) อ้วงคุน ผู้เป็น
หนึ่งในห้ายอดอัจฉริยะพิภพ กำลังมีเรื่องรอคอยท่านมาเป็นเวลานาน
รอต้อนรับการมาของประมุขพรรคท่าน...”

วาจายังกล่าวมิทันขาดคำ เซียวก้าจู้แห่งพรรคสัตตมรณะชินฮัซซส่ง
เสียงหัวร่อดัง ๆ ขึ้นอีกแล้ว กล่าวว่า

“ท่านมิต้องกล่าวสืบไปดอก ข้าพเจ้าทราบที่ท่านคิดจะสืบเสาะข่าวคราว
ของบิดาท่านนั่นเอง”

“ถูกแล้ว”

“ดังนั้น ที่ท่านคิดจะเข้าไปในสุสานของลิ่งฮุย จกชิงเลือกเล่นหิมะเพื่อ
ดูบันทึกร่องรอยของบิดาท่านเมื่อครั้งอดีต?”

“ถูกต้องอีก”

เชียวกำจู้แห่งสัตตมรณะสีหน้าพลันบูดบึ้งอย่างแค้นเคืองขึ้น กล่าวว่า
“ลันหานั้นเป็นคนรักของเรามาแต่แรกเริ่ม นอกจากเราชินฮัซแล้ว
ผู้ใดก็อย่าได้คิดกำเริบไปพบนางอย่างเด็ดขาด !”

กล่าวแล้วมันรู้สึกลุกพลง่านดาลเดือดจนสุตรจับ ต้องคำรามเสียง
สนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“เราแค้นเคืองซึ่งซังต่อพวกเจ้าชาวตงจ้วนทุกคน เฮอะ เฮอะ เวลา
กำหนดของสามปีพอบรรลุลถึง ยามนั้นชนชาวตงจ้วนจะต้องได้ดูดีกันอย่าง
แน่นอน”

อ้วงแซฟงมันว่ามาเช่นนั้น พลันเย็นยะเยือกจนต้องสยิวกายขึ้น รำพึง
เบา ๆ ว่า

“กำหนดนัดสามปี ? กำหนดนัดสามปีพอบรรลุลถึง พรรคซิกเจ้ะก้า
ก็จะระดมกำลังเข้าบุกกรุงตงจ้วนแล้ว”

เชียวกำจู้ชินฮัซหวั่นว่เสียกังวลอย่างสับสนอย่างใหญ่หลวง กล่าวว่า
“ถูกแล้ว กำหนดนัดสามปีเหลือเพียงสิบวันเท่านั้นเอง ตลอดสามปี
มานี้ พรรคเรารักษาคำมั่นสัญญามิถามไถ่เรื่องของลันหาแม่แต่หนึ่งน้อยนิด แต่
ชนชาวตงจ้วนมีผู้ใดไปสืบเสาะหาที่ฝังศพของนางได้พบพาน ? เราเชียวกำจู้
กล้ากล่าวอย่างมั่นใจว่า บูลิมของตงจ้วนนั้น แม้กระทั่งกั๊จู้ (หัวหน้าหน่วยที่มี
ธงเป็นสัญลักษณ์) ของพรรคเราเพียงคนเดียว ก็อย่าได้คิดจะต้านทานรับ
เอาไว้ได้หยุดเลย”

กล่าวแล้วพลันเดินอย่างเนิบนาบเข้าหาชายชราชุดดำหน้าอ้อปลั๊กษณ์
อย่างเข้มข้ำ

ชายชรานำอ้อปลั๊กษณ์ยามนี้ มือกำเต้าที่ตกได้จากลำนํ้าสงสนานอย่าง
แนบแน่นมั่นคง มันถือเท้าถอยควับออกไปหนึ่งก้าว จับจ้องมองดูเชียวกำจู้
จนเขม็งนิ่ง กล่าวว่า

“เจ้าคิดจะทำอะไร ?”

ใบหน้าอันงามสง่าของเชียวกำจู้ ปรากฏแววเคียดขี้ขึ้นนูนหนึ่ง
กระซกเสียงว่า

“แผนผังเข้าสู่สุสานอยู่ในมือเจ้า จงคืนมา”

ชายชราอัปลักษณ์ชุดดำก็ทวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นบ้างว่า

“กำหนดนัดสามปียังมีบรรลู่ถึง ในเมื่อพรรคซึกเจ้าก็รักษาคำมั่นสัญญา ก็ไม่บังควรมารบกวนรังควานต่อเรื่อง เมื่อมีกระดองเต้านี้ ยามฟ้าสางก็สามารถเข้าสู่สุสานนั้นได้ หากท่านรักษาวาจาสัตย์ตั้งว่ามาจริง ก็เลิกล้มความคิดจะช่วงชิงแผนผังนี้ไปเสียเถิด”

“เฮอะ เจ้ากล่าวได้ไม่ผิดพลาดอยู่ดอก แต่ลายแทงนี้ล้นนาได้สร้างไว้เพื่อเราโดยเฉพาะเท่านั้น ไหนเลยจะยินยอมให้เจ้านำไปได้”

“วาจามีอาจจะว่ากล่าวเช่นนั้นเล่าสู่เพียงรู้แต่ว่า มันเป็นกฎเกณฑ์เข้าสู่สุสานของลี้ซุย โดยมีไปสนใจว่ามันจะเป็นสิ่งที่เหลือไว้ให้แก่ผู้ใด ๆ เลย”

เซียวก้าจูซึกเจ้าก็ทวาดอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“วจาบัดชอบอย่าได้กล่าว จงคืนมา”

ในลำคอของมณฑลันบังเกิดเสียงคัก คัก คัก ขึ้นสามครั้ง มันเป็นเสียงอันประหลาดพิกลจนเปรียบเทียบกับฉก อ้วงแซ่ สตรีชุดขาว พอได้ยินลำเนียงเสียงนี้ พลันรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน สมองหมุนตาลายจนทำก็ระหวยแทบมิอาจทรงร่างได้

เซียวก้าจูแห่งสัตตมรณะ ฉวยโอกาสที่คนทั้งสามชะงักกันไปวูบหนึ่งนั้น เลื้อยล่ายพร้อมของมันได้ถลันออกไป จนคล้ายตั้งเป็นเมฆที่แพรวพราวระยับจับตากลุ่มหนึ่ง คนทั้งสามยิ่งปากอ้าตาค้างจนงุนงง แต่เต่าตัวมหึมานั้นได้เข้าไปสู่มือของเซียวก้าจูแห่งสัตตมรณะแล้วอย่างง่ายดาย

มันอดมิได้ต้องเปล่งเสียงห้าวร่ออันก็ก้องกังวานแล้วกล่าวว่า

“หากมิใช่ยังไม่ถึงตามกำหนดนัด เจ้าทั้งสามในวันนี้ก็ต้องทั้งชีวิตไปนิยมโลกโดยสิ้นเชิงแล้ว”

มันห้าวร่อลงก็หันกายเดินออกไป

อ้วงแซ่สะท้อนขึ้นทั้งร่าง รีบพลัดกายตามติดเข้าไป ตะโกนก้องขึ้นว่า

“ร่องรอยของเทียนเฮี้ยบเป็นอย่างไรกันแน่ ?”

“เรามีทราบ เจ้าไปถามสองคนนั้นเถิด”

“วาทาของท่านมีความหมายอย่างไร ?”

“เรามีทราบ ถ้ามัวเองเกิด บิดาของเจ้ามีผู้ใดเป็นศัตรูคู่แค้นที่ยิ่งใหญ่ ?”

อ้วนแซะท่านขึ้นทั้งกายจนใจหายวาบ ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ก็ต้องม้อจุน (จอมอสูร) ตั้งไ้ชั่ว และก๊วยอ้วง (ภูตบด) ชั่วเม้งของ
ห้าัจฉริยะพิภพเท่านั้น”

“อย่างนั้น โฉนเจ้ามีไปหามันทั้งสองเล่า ?”

“มันทั้งสองก็ได้สูญหายร่องรอยไปพร้อมกับบิดาข้าพเจ้า หรือเป็นว่า...
หรือเป็นว่า...”

อ้วนแซะลั่นสีหน้าซีดเผือดไปทันที ริมฝีปากสั่นระริกจนมิอาจส่งเสียง
ต่อไปได้

เสียวก้าจู้แห่งสัตตมรณะพลันสะบัดแขนเสื้อ ร่างคล้ายตั้งเป็นเมฆอัน
หลากสีลายพริ้ว พุ่งปราดขึ้นสู่เบื้องบนอากาศ หัวร้องเสียงกังวานแล้วกล่าวว่า

“อย่าอ้า ๆ อึ้ง ๆ ไปเลย เจ้าหากมิเชื่อก็ลองสืบเสาะหาดู เวลาสิบวัน
ผ่านไปอย่าตายดั่งกะพริบตา ภายหน้าหากประสบกับเราเข้าอีก ฮา ฮา
น่ากลัวแม้เจ้าก็ต้องหลั่งเลือดลงสังเวทพล่งอันยอดเยี่ยมของเราแล้ว”

วาทาขาดคำว่างก็สูญหายร่องรอยไป

อ้วนแซะค่อยสงบอารมณ์ความพลุ่งพล่านลงได้บ้าง หันร่างมาดู เห็น
ชายชราหน้าอปลักษณ์และสตรีชุดขาวกำลังพุงกายอยู่เบื้องบนอากาศ แยก
ย้ายออกไปคนละทิศทางอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

อ้วนแซะลั่นึกขึ้นได้ว่า สตรีชุดขาวนางนี้รู้จักเพลงฝ่ามือซึ่งฮวงเจ้า-
แม่เจี้ย ซึ่งเป็นไม้ตายเฉพาะตัวของบิดาตน และน้องสาวก็ถูกนางจุดคร่า
เอาไป ตัดผมยาวสยายออกมาอย่างโหดเหี้ยม โทสะจึงได้พลุ่งพล่านดาลเดือด
สะบัดแขนทั้งสองขึ้น พุงกายด้วยวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยม ไล่ตามสตรีชุด
ขาวผู้นั้นอย่างไม่คิดชีวิต

ค่ายกลประหลาด

สตรีชุดขาวมีความว่องไวจัดตั้งเป็นปยุเมฆในสายลม ข้ามผ่านกำแพงพระราชวังแล้ว ฟุ้งสลือออกไปทางนอกนครเอียนจึงจุดตั้งเหินบิน

อ้วงแซ่ไหนเลยจะยินยอมปล่อยปะโอกาสการไล่ตามศัตรูคู่อาฆาตได้ รืบทุ่มเทกำลังทั้งมวลเท่าที่มีเข้าใส่วิชาตัวเบา ติดตามสตรีชุดขาวในระยะห่างกันร่วมหนึ่งร้อยเซี่ยะ โดยมีลูกทอดทิ้งให้ห่างหายไปกว่านั้น อ้วงแซ่ไล่ตามไปพลางก็ครุ่นคิดไปพลางว่า

‘ผู้ที่เป็นประมุขอยู่หลังฉากของนางคืออิ้วอิ้วก๊กจู้ อิ้วอิ้วก๊ก (หุบเขาวังเวง) อยู่ที่ไหน ? ก๊กจู้ (ประมุขหุบเขา) นั้นจะเป็นม้อจุน (จอมอสูร) หรือ กุ้ยอ้วง (ภูตบด) คนใดคนหนึ่ง ? เราจะต้องหาทางพิสูจน์ให้รู้แน่ชัด’

แล้วคำนึงต่อไปอีกว่า

‘น้องสาวถูกนางช่วงชิงเอาไป น้องเรามีได้ฝึกปรีวิชาการต่อสู้ มีความคิดอันคมขึ้นระทมทุกข์ มีความอ่อนแอมีอาจตรากตรำได้ นางย่อมไม่มีปัญญาหาทางหลุดหนีออกจากการกักกันเป็นแมนมนั้ แต่มีทราบว่ายี่จู่จะไรนางนี้ จับน้องเราไปกักขังไว้ในสถานที่ใด เราจะต้องติดตามหานางให้พบจนได้’

พอหวนคิดถึงเรื่องประดานี้ ตาทั้งสองพลันแดงฉานปานสายเลือด
รีบเร่งผิเท่าเข้าไปอีกอย่างไม่คิดชีวิต ร่างพุ่งปราด ๆ จู๊ดจ๊าดตกลจากฟากฟ้า
จนย่นระยะใกล้เข้าไปอีกมาก ห่างจากสตรีชุดขาวในรัศมีหนึ่งร้อยเชียวแล้ว
นับพลันนั้น อ้วงแซเกร็งลมปราณทวาดสุดเสียงไปว่า

“หยุด !”

สตรีชุดขาวหัวร่อแผ่วเบาปานระฆังเงิน นับว่าเป็นคำตอบมาให้ แต่
เท่าหาได้ชะลอช้าลงไปดังคำทวาดว่าไม่

อ้วงแซแค้นเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้น แล้วกล่าวว่า

“เรามีเชื่อว่าจะไล่ตามเจ้ามิดัน”

สตรีชุดขาวหัวร่อเสียงเบา ๆ มาให้อีกคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านจะไล่ตามข้าพเจ้าทัน ข้าพเจ้ายินดีที่จะน้อมส่งน้องสาวของท่าน
กลับไปที่นี่เดิมด้วยตนเองเลย”

อ้วงแซมิตอบได้อย่างไรอีก เพียงแต่ห่มเทกองลึงของชีวิตเร่งรัดตามติด
อย่างหน้าบึ้งตึงเครียด

การวิ่งไล่ไปเป็นระยะทางอันไกลโพย ที่เบื้องหน้าสายตาทลันกลายเป็น
ปารกร้าง สตรีชุดขาวเบี่ยงร่างพุ่งกายเข้าไปภายในพงหญ้าจู๊ดจ๊าดสายฟ้า
อ้วงแซกริดร่างพลุ่งกายไปทางด้านข้าง ทวาดอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“ท่านเพียงตอบคำถามของข้าพเจ้าบางประการ ค่าคินนี้ข้าพเจ้าก็จะ
ปล่อยปะละท่านกลับไป”

“ปัญหาของท่านนั้นข้าพเจ้าทราบแล้ว แต่ข้าพเจ้ามิยอมตอบแก่ท่าน
ดอก ท่านเลิกลื้มความคิดนี้เสียเถิด”

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นเราคอยดูกันต่อไป”

เห็นแน่ชัดว่า สตรีชุดขาวอยู่ในระยะรัศมีหนึ่งร้อยเชียว อ้วงแซแนใจ
ว่าพลังฝ่ามือของตนสามารถพุ่งได้ถึงในระยะนี้ จึงรีบถีบเท้าจนร่างพุ่งขึ้นสู่
เบื้องสูงดังควับใหญ่ สะบัดฝ่ามือฟาดพลังออกไปจนสุดกำลัง โถมเข้าไปใส่
ด้านหลังของสตรีชุดขาวอย่างรุนแรง

สตรีชุดขาวบิดเอวอันแน่นน้อย พลั้วร่างแฉลบออกไปห้าเชียว แต่

ปลายเท้าพอสัมผัสพื้น พลันสะบัดแขนทั้งสองจนร่างพุ่งปราดดุจตั้งเป็นนกนางแอ่นถลาลม เสื้อผ้าสีขาวพลีปลิ่วไสว นับเป็นท่าที่ทั้งงดงามสะคราญตาอย่างยิ่ง ร่างได้พุ่งไกลไปถึงเจ็ดแปดสิบเชียวแล้ว

อ้วงแซกก็หันร่างพุ่งกายติดตามไปถึงเจ็ดแปดก้าวอย่างเร่งร้อนปานสายลม ขณะคิดจะกระโดดขึ้นสู่เบื้องบนอากาศนั้น พลันตาลายไปวูบวาบ แล้วเห็นเบื้องหน้าล้วนแล้วแต่เป็นศิลาอันระเกะกระ ไหนเลยจะเป็นสถานที่เดิมซึ่งยืนอยู่เมื่อครู่เล่า

อ้วงแซกรีบชะงักร่างเอาไว้ทันท่วงที บ่นพึมพำขึ้นว่า

“ช่างอุบาทว์บัดซบจริง ๆ มันเป็นเรื่องอย่างไรเล่า ?”

อ้วงแซกหยุดกายเพ่งมองจ้องไปจนสุดสายตา เห็นเป็นแต่เงาอันแว้งว้างไพศาล ที่สุดของโขดศิลาอันระเกะกระนั้น มีเสียงน้ำตกได้ไกรกดังสะท้อนเลื่อนลั่นมา อ้วงแซกรู้สึกว่าสมองหมุนตาลาย จนมิแน่ใจว่าไปอยู่ในสถานที่ใดแล้ว

ในเวลานั้นนั้น มีเสียงหัวร่อคึกคักดังเบา ๆ คล้ายดังอยู่สุดแสนไกล แต่ก็คล้ายดังอยู่ใกล้ข้างกาย กล่าวมาว่า

“อ้วงแซ อ้วงแซ ท่านไหนมิไล่ตามอีกเล่า ?”

อ้วงแซทวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ดูมือดีกว่าท่านยังรู้วิชาमारอันชั่วร้าย แต่อธรรมย่อมไม่เอาชัยธัมมะได้ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ท่านรอต่อต่อไปเถิด”

กล่าวแล้วสะบัดร่างขึ้นสู่ท้องฟ้าในกระบวนท่าอุ้งเชิงเทียน (มังกรใหญ่ถลาฟ้า) เสื้อสีขาวสะบัดวูบร่างก็โถมตรงไปในทิศทางที่มีเสียงหัวร่อแต่พอกายกระโดดขึ้นจากพื้น พลันเห็นเบื้องบนศีรษะมีค่าคบใหญ่ยื่นออกมาขวางไว้ ตนแทบจะพุ่งเข้าชนใส่ต้นไม้ที่นั่นเข้าแล้ว

อ้วงแซคำรามขึ้นเบา ๆ รีบใช้กำลังถ่วงพันซึ่งพลั้กกายลงสู่พื้นจ้องมองไปอีกครั้ง ก็ต้องตะลึงงันจนปากอ้าตาค้าง ตนได้เข้ามาภายในป่าที่บดบังตั้งแต่เมื่อใดกันเล่า

และในป่าที่บดบังนี้ เห็นมีกองไฟลุกโพลงอยู่อีกทางด้านหนึ่ง อ้วงแซรู้สึก

มีความร้อนผ่าวจนยากจะทนทานต่อไปได้

เสียงของสตรีชูดขาวได้ดังแวมาจากนอกราวป่าอันสุดไกลว่า

“อ้วงแซ ขณะนี้ท่านยอมรับชะตากรรมเถิด ข้าพเจ้าสามารถบอกกับท่านได้ว่า ท่านถูกกักไว้ภายในขบวนค่ายกลไว้ยังตั้ง (ค่ายกลธาตุทั้งห้า) และค่ายกลนี้ก็เป็นค่ายถูกสร้างขึ้นด้วยมือของจักรวาลท่าน หากแม้ท่านสามารถออกมาจากค่ายกลได้ ก็นับเป็นวาสนาของท่านเอง ข้าพเจ้าแต่ยู้คำนึงถึงท่านที่ยังมีความงามสง่าน่าเลื่อมใส จึงมีอาจตั้งใจเช่นฆ่าท่านอย่างโหดเหี้ยมดูร้ายไปได้ มาตรมิเช่นนั้น ข้าพเจ้าโยนไฟเข้าไปกองเดียว ก็สามารถเผาผลาญท่านให้เป็นเถ้าถ่านได้”

เสียงได้เสียงบันไปในทันที

อ้วงแซฟังว่าเป็นค่ายกลธาตุทั้งห้าที่กักรู้สร้างขึ้น จึงรู้สึกพิศวงสงสัยอย่างใหญ่หลวง มีจิตคิดจะถามไถ่สตรีชูดขาวอีกสักหลายคำ แต่แน่ใจว่านางได้เสด็จไปไกลแล้ว จึงจำต้องกล้ำกลืนวาทที่จะถามไถ่เอาไว้ในอก ส่วนใจนั้นคำนึงต่อไปว่า

‘กักรู้โฉมมาสร้างค่ายกลไว้ยังตั้งอยู่ในที่นี้ สตรีชูดขาวเมื่อทราบเรื่องราวของกักรู้แล้ว อย่างนั้นผู้ที่คร่ำตัวกักรู้ไปเห็นที่จะต้องเป็นพวกนางอย่างแน่นอน’

อ้วงแซยังคิดยิ่งแค้น ความอามัหิตจึงฮือโหมจนอัดอกแทบระเบิดคำนึงว่า

‘หากแม้เราเผชิญกับนางอีกครั้ง เราจะต้องฆ่านางให้ได้’

แต่ในสถานการณ์ขณะนี้ ก็จนปัญญาจะออกไปจากค่ายกลไว้ยังตั้งนี้ได้แล้ว อ้วงแซใจร้อนรุ่มตั้งราวกับถูกไฟลุม กำหนดสามปีที่ชิกเง้าจะกำรับปาก เพียงเหลืออยู่อีกสิบวันเท่านั้นก็ครบกำหนด ตนจำจะต้องไปทางจู้ให้พานพบ ตามไถ่รู้ทางที่ฝั่งศพของลั้งฮุย ช่วงชิงเอาใบลานสู่สวรรค์และเลือกเล่นเกมมาให้ได้ก่อนเสียขลุ่ยของสัตตมรณะ

การชิงเอาฮ้วยเทียนป้วยเฮียะ (ใบลานสู่สวรรค์) ก็เพื่อขัดขวางมิให้ชิกเง้าแห่งชินเกียง จะมาสร้างกลียุคในตงจ้วน การได้เลือกเล่นเกมมา

ก็เพื่อสืบเสาะหาร่องรอยของบิดา ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม นับเป็นภาระ
ที่มีอาจะผลักดันให้ออกจากความรับผิดชอบได้

ในราวปามีตรัมวังเวง หัวทุกทิศทางเจียงนังไร้สัมเสียด อ้วงแขน
ปัญญาจะกระทำอย่างไรได้ จึงต้องทรุดกายนั่งลงกับพื้น พานถือโอกาสนี้
ล้วงเอาตำราของชายชราคราเหลืองออกมา ผีก็ปรือไปตามแนวทางวิชานั้น
จนเคลิบเคลิ้มเข้าสู่ภวังค์อันเลื่อนลอย

นอกขบวนค่ายกลไว้งยังตั้ง กลางวันและกลางคืนได้หมุนเวียนผลัด
เปลี่ยนกันตามจักรราศี แต่ภายในค่ายกลกลับมีตรัมวังเวงดุจดั่งเดิมมิแปร
เปลี่ยน ไม่มีทั้งทิวาและราตรี อ้วงแขนนั้นได้เข้าสู่ภวังค์ความเคลิบเคลิ้มอยู่แต่
แรก นอกจากในกายคล้ายดั่งมีกองไฟสุ่มรมร่าอยู่แล้ว ทุกสิ่งทุกประการ
ก็ได้ตกไปในความเลื่อนลอยมิรู้สึกตัว

ย้อนกล่าวถึงกงจู้ที่ถูกฉ้อมื่นเจียมกุนยืมจำใช้รถม้ามาندانคร่าตัว
ไปแล้ว ก็พลัดเปลี่ยนขึ้นสู่รถม้ามาเหนือทางนอกกำแพงเมือง หลังจาก
ควบขับไปแล้ว ฉ้อมื่นเจียมกุนยืมจำก็ถูกฆ่าตายไปในสถานที่นั้น

ภายในประทุรภณมาเหนือ นอกจากเก้าม้าที่ติดช่วยเจี่ยตุ้งเล้งแพ้ง
และกงจู้แล้ว ยังมีสตรีในอาภรณ์ชุดดำอีกสามนาง แต่ละนางแต่งกายรัดกุม
มีกระเป๋าสะพายหลัง สตรีสามนางมาตรงหน้ามีเจ้าหน้าคมคายงดงาม แต่
ต่างนั่งนิ่งเฉยมิขยับเขยื้อน บนใบหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก ปลอ่ยให้รถม้า
มาเหนือควบตะบึงไปอย่างไม่แยแสถามไถ่

อีกครู่ใหญ่ให้หลัง สตรีชุดดำทั้งสามนาง ผู้อยู่กลางพลันกล่าวกับ
เก้าม้าที่ติดว่า

“แพ้งจิบฮวบ (จิบฮวบคือตำแหน่งตุลาการ) ท่านอยู่ในสังกัดเล้งเต้ย
(ตำแหน่งมังกร) ขณะนี้เมื่อมอบนางมาให้แก่หงส์เต้ย (ตำแหน่งหงส์) หน้า
ของท่านเป็นอันสิ้นสุดลง ยามนี้ฟ้าใกล้จะสว่างแล้ว แพ้งจิบฮวบยังมีหน้าที่
ต้องกระทำ ขณะนี้ไปได้แล้ว”

เก้ามิ่งที่ตักผงกตริระแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะย้อนกลับไปที่พระราชวังอีก แต่ขอได้น้อมเรียนต่อเตี้ยจูของตำหนักข้าพเจ้าด้วย บอกว่าแพ้ขงเมื่อเสร็จสิ้นภาระหน้าที่ในราชวังแล้วไม่นานก็จะกลับไปรับใช้อยู่ภายในหุบเขาอีกครั้ง”

สตรีชุดดำผงกตริระแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะจำไว้ ท่านไปได้แล้ว”

เก้ามิ่งที่ตักครุ่นคิดอีกเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“กงจู่ถูกขู่เบ้สักดจุดหลับไว้ เวลาฟ้าสางก็จะคลายได้เอง ทั้งสามท่านมีอาจไม่ทราบได้”

“ทราบแล้ว ขอบพระคุณแพ้วจิ๊บฮวบที่กังวลแทน”

เก้ามิ่งที่ตักรีบแหวกม่านพุงกายปรวดออกไป มุ่งหน้าสู่ประตูเมืองอีกครั้งอย่างรวดเร็ว เมื่อย้อนถึงที่เดิมก็เก็บซากศพของฉือมิ่นเงี่ยมกุนและพวกชั้นที่เข้าไปในวัง

ฟ้าได้เริ่มสางขึ้นมาอย่างแจ่มจ้า กงจู่ก็ได้สติตื่นจากความฝัน พลันรู้สึกมีความกระเทือนอันรุนแรง นางที่ยังงัวเงียอยู่ พลันร้องขึ้นอย่างตื่นตระหนกว่า

“กั๊ง กั๊ง พวกเราเป็นอย่างไรไปแล้ว ?”

นางพอเพ็ญร้องออกจากปาก สายตาได้มองเห็นถนัดชัดเจน พลันเห็นมีสตรีชุดดำในอาภรณ์รัดกุมสะพายกระบี่สามนาง นั่งเรียงรายอยู่เบื้องหน้าของนาง ด้วยสีหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก จับจ้องมองดูนางด้วยประกายอันเจิดจ้าคมวาว

นี่เป็นเหตุการณ์ที่นางแม้จะคาดฝันก็ยังมิเคยเข้าใจว่าเป็นไปได้เลย ประสบการณ์นี้ทำให้นางสะดุ้งจนสุดตัว ใจเต้นรุนแรงถี่เร็ว สตรีทั้งสามนางนั้นมืออยู่ผู้หนึ่งได้จุดนางออกจากแพรเพลหาที่หุ้มห่อร่าง มุมปากปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ที่แทบจะสังเกตมิออก กล่าวว่า

“กงจู่ ท่านจงนั่งอย่างสงบเสถียรที่เบื้องตรงข้ามนี้ จงเชื่อฟังอย่างง่ายด้วย พวกเราไม่ทำร้ายต่อท่านดอก”

กงจืมีสีหน้าแตกตื่นด้วยความพิศวงสงสัย ถ้ามเสี่ยงจะถูกตะกั่ว
“พวกท่าน...พวกท่านเป็นใคร ? ข้าพเจ้าไฉนมาในสถานที่นี้ได้ ?
กัวนั้นเล่า ?”

สตรีชุดดำทั้งสามต่างพากันหัวเราะเบา ๆ ขึ้น

กงจืพลันรู้สึกหนาวเย็นผิวดปรกติ จึงรู้สึกว่ามันยังคงสวมใส่ชุดชั้นใน
ที่ผลิตเปลี่ยนก่อนนอนเมื่อคำคิณนั้นอยู่ นางมีศักดิ์ถึงกงจือันสูงส่งเปี่ยมอำนาจ
बारमी มาสวมใส่ชุดชั้นในปรากฏต่อสายตาผู้คน ช่างเป็นเรื่องมีอาจคาดคิด
ได้เลยจริง ๆ จึงตื่นตระหนกจนหน้าซีดเผือด กริตร้องขึ้นทันที

หนึ่งในสามสตรีชุดดำ ได้ล้วงมือไปหลังที่นั่งดึงเอาเสื้อนอกชุดหนึ่ง
วางไว้บนตักของกงจื กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“มิต้องตะโกนก้องร้องไป สวมใส่เสียเถิด”

กงจืถูกสีหน้าอันเย็นชากระด้างของสตรีทั้งสามนาง สร้างความตื่น
ตระหนกจนงงัน ในใจมาตรแม้นยังคงหวาดหวั่นระทึก แต่ก็มิกล้าจะส่ง
เสียงอย่างไร รีบสวมใส่เสื้อชั้นนอกแล้วนางได้ถามขึ้นด้วยเสียงสั่นเครืออย่าง
หวาดกลัวว่า

“ขอถามไถ่เสียทั้งสามท่าน จะสามารถบอกสาเหตุนี้ให้แก่ข้าพเจ้า
ได้หรือไม่ !”

สตรีชุดดำที่นั่งกลางจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา แล้วกล่าวว่า

“บอกกับท่านแล้ว นางกลัวท่านจะต้องกริตร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ
อีกคราหนึ่งดอก”

ดวงตากกลมโตที่สดใสหยาดเยิ้มของกงจื มีหยาดน้ำตาเอ่อคลอขึ้น
จนแวววับ แต่มิได้หยดหยาดลง สายหน้าแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ารับปากจะมีเรื่อง ท่านบอกมาเถิด”

สตรีชุดดำนางนั้นหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ง่ายตายเหลือเกิน ท่านยามนี้เป็นเชลยของพวกเราแล้ว !”

กงจืตื่นตระหนกจนกายสั่นสะท้าน แต่ก็มิได้กริตร้องออกไปจริง ๆ

ในที่สุด หยาดน้ำตาที่เอ่อคลอของนาง ก็หยดหยาดลงสู่ร่องแก้ม ส่ง

เสียงวิงวอนขึ้นอีกว่า

“อย่างนั้น พวกโกวเนี่ยเป็นพวกใด ข้าพเจ้ามีทราบบว่า พระราชาบิดาหรือตัวข้าพเจ้ามีศัตรูคู่อาฆาตอยู่เลย ?”

“เรื่องนี้ท่านต้องถามไถ่ เพียงท่านยอมเชื่อฟังตามคำสั่งอย่างว่าง่ายสงบเรียบร้อย พวกเราก็จะไม่ทำอันตรายต่อท่านให้รุนแรงไป”

ในใจของกงจูฟงแล่นปรากฏเงาร่างของอ้วนแซ่ขึ้น จึงรีบถามไปว่า

“ฮูเบีเล่า เขาก็เป็นเซลยไปแล้วหรือ ?”

สตรีชุดดำคั้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เฮอะ ฮูเบี ? มันมีใช้คนดีมาแต่ใดเลย มันฉวยโอกาสที่ท่านหลับสนิทอยู่ สกัดจุดหลักของท่านแล้วไปมั่วสุมกับสตรีอีกนางหนึ่ง ในเวลาขณะนั้น พวกเราจึงได้เชื่อเชิญท่านไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง”

กงจูฟงแล้วก็ถามขึ้นด้วยความมึนงงสงสัยอย่างยิ่งว่า

“เขาสกัดจุดหลักของข้าพเจ้าแล้วไปมั่วสุมกับสตรีอีกนางหนึ่ง ? เขาจะสกัดจุดหลักของข้าพเจ้าได้ด้วยเหตุผลใด ? แล้วสตรีอีกนางหนึ่งนั้นเป็นผู้ใดของเขา ?”

กงจูมีชีวิตอยู่แต่ในวังหลวง บริสุทธิ์ผุดผ่องไร้ราคะ ในห้วงแห่งความคิดของนางมีมิมลทินอันใดไปแปดเปื้อนกับเรื่องราวต่าง ๆ ในวงพวกนักเลงของโลกภายนอกยิ่งมีมีประสบการณ์ความรู้แม้แต่น้อยนิด ดังนั้น จึงได้ถามไปในลักษณะนี้

สตรีชุดดำหัวร่ออย่างกระดากกระเดื่อง แล้วกล่าวว่า

“กงจู ท่านช่างเป็นคนที่มีทราบบเรื่องราวอย่างไรเลย จุดหลักนั้นเป็นจุดหนึ่งในร่างของคนเรา เมื่อถูกสกัดแล้วก็จะหลับใหลมึนขึ้น ฮูเบีก็จี้สกัดจุดนั้นของท่านเอง จากนั้นก็ไปพบกับคนรักของมัน ท่านเห็นที่จะเข้าใจได้แล้วกระมัง ?”

กงจูพอฟังก็ผงกศีรษะเล็กน้อย หลังน้ำตาอย่างเสียวมัน รำพึงรำพันขึ้นว่า

“เราเข้าใจแล้ว แต่หวังว่าวาจาของพวกท่านจะเป็นคำหลอกลวงเถิด

เขามิคล้ายคนลักษณะนั้นเลย”

สตรีชุดดำกล่าวอย่างมิได้ยืนยันว่า

“เชื่อถือหรือไม่แล้วแต่ท่าน”

แต่ความจริง ดวงใจอันบริสุทธิ์ของกงจื๊อถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บแล้ว นางหวนคำนึงถึงเหตุการณ์เมื่อคืน ขณะที่เคลิบเคลิ้มจะหลับใหลนั้น ท่ามกลางความเลอะเลือน คล้ายดั่งมีกระแสนมอันอบอุ่นพัดมากระทบร่าง ทำให้นางหลับผล็อยไปทันที

ยามนี้เมื่อคิดขึ้นมา ก็รู้ทันทีว่าตัวที่อยู่ภายใต้แพรเปลาะไห่นเลยจะมีลมโชยพัดเข้าไปสัมผัสได้

เนื่องจากนางคำนึงถึงเหตุผลข้อนี้ขึ้นมา นางจึงได้บังเกิดความเศร้าเสียใจอย่างรุนแรง นางเกรงกลัวว่าวาจาของสตรีชุดดำนั้นจะเป็นความจริง แต่เมื่อหวนคิดถึงเหตุการณ์ที่หนึ่งเกี่ยวผ่านมาตามท้องถนนของเมื่อตอนกลางวันอีก นางก็คิดขึ้นได้ว่าผู้เป็นพ่อผู้ทรงพลังฝีมือการต่อสู้ยอดเยี่ยมสูงส่ง เป็นเรื่องที่แน่ใจได้อย่างยิ่งแล้ว อย่างนั้น อย่างนั้น...

น้ำตาของกงจื๊อปล้นไหลหลังลงมาดุจดั่งไข่มุกขนาดจากสาย นางเชื่อถือสนิทไปแล้ว

รถม้ายังคงวิ่งครืนครื้นโครมคราม กระแทกกระเทือนจนนางแทบทนทานมิได้

นางฉุกใจได้คิด จึงปล้นกล่าวเบา ๆ ว่า

“ไกวเนี่ย ข้าพเจ้าสามารถดูทางนอกรถได้หรือไม่?”

สตรีชุดดำเหลียวมองตากันไปแวบหนึ่งแล้ว จึงผงกศีรษะกล่าวว่า

“ท่านดูเถิด ท่านคิดจะทำอะไร?”

กงจื๊อได้ตอบไปทันที นางเลิกม่านเหลืองของประทุนมองออกไปทางด้านนอกประตู รถม้ายามนี้ก็กำลังตะบึงอยู่บนทางดินลูกรังที่มีป่าละเมาะอยู่ทั้งสองฟากข้าง

นางจึงได้วิ่งวอนขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“ข้าพเจ้าคิดจะลงไปล้างมือสักครั้ง ได้หรือไม่?”

ตาอันกลมโตของนาง ปรากฏแวววิงวอนขอร้อง นับว่าน่าสมเพช
เวทนาอย่างที่มีอาจขัดขึ้นได้

สตรีชุดดำที่นั่งกลางจับจ้องมองนางอย่างเย็นชา กงจู้จึงก้มศีรษะลง
กล่าวเบา ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าปวดเหลือเกิน โปรด...”

ความสลดรันทดอันน่าสมเพชเวทนาของนางนั้น ในที่สุด ก็ได้สั่น
หัวใจของสตรีชุดดำจนหวั่นไหว นางยกมือเล็กม่านเหลืองของประทุน ใช้
วาจาคำส่ายคำสั่งบอกกับสารณีไปว่า

“หยุดรถ”

เสียงทวาดเบา ๆ ได้ดังขึ้นหลายครั้งแล้ว รถม้าก็ชะลอช้าจวบจน
กระทั่งหยุดลง สตรีชุดดำมองออกมาทางหน้าต่างของรถไปทั่วทุกทิศทาง
แล้วจึงกล่าวว่า

“ท่านลงไปเถิด แต่อย่าออกห่างจากสายตาของพวกข้าพเจ้า และยัง
อย่าได้มีจิตคิดหลบหนี รีบไปแล้วรีบกลับ”

กงจู้มีรอยยิ้มอันตื่นต้นในพระคุณปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรก กล่าวว่า

“ขอบพระคุณในเจตนาความกรุณย์ของเจ้ผู้นี้”

“ไม่ต้องพิธีพิไร รีบไปเถิด”

กงจู้ลงจากรถม้าเดินฝ่าเข้าไปภายในกอหญ้า นางสาวใส่ชุดนอกที่
รุ่มร่ามมีเหมาะกาย รองเท้าก็หลวมเกินไป มักจะหลุดอยู่บ่อยครั้ง จนนาง
ต้องหยุดยั้งลง สวมใส่ใหม่เสมอ

แต่เมื่อเป็นจำนวนมากครั้งเข้า เหล่าสตรีชุดดำบนรถก็อดมีความหวาด
ระแวงขึ้นมิได้ สตรีทางด้านซ้ายได้เอ่ยขึ้นก่อนว่า

“ตัวเจ้าเจ้ ท่านดูว่ารองเท้าของนางไฉนเพียงเดินไม่กี่ก้าวก็หลุดออกมา
คราหนึ่ง ดูท่ามีใครจะเป็นปกติเสียแล้ว”

สตรีชุดดำที่นั่งกลางจับจ้องมองดูกงจู้จนแน่วแน่แล้วกล่าวว่า

“ซิกม่วย แก้ม่วย พวกท่านดูนางยามใดที่ก้มลงสวมใส่รองเท้า ยัง
มีอาภักิริยาอย่างไรนอกเหนือไปกว่านั้นหรือไม่ เราเองก็มีความระแวง

แคลงใจขึ้นบ้างแล้ว แต่ทว่า ดูท่าทีของนางเมื่อครู่นี้ ก็มิคล้ายดังจะมีความมุ่งหวังอันเป็นเล่ห์เหลี่ยมอย่างไรเลย”

สายตาของคนทั้งสามพากันจับจ้องมองดูงงจ้อยอยู่ทุกอากัปกิริยาบถ

รองเท้าของงงจ้อยได้หลุดออกไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว ยามเมื่อนางก้มลงสวมใส่รองเท้านั้น สตรีชุดดำพลันเห็นนางสวมใส่รองเท้าพลาด ก็ตั้งต้นหุ้ญาคาขึ้นมามากไปบนพื้นพลา

สตรีทั้งสามนางต่างเห็นขึ้นพร้อมเพรียงกัน จึงต่างบังเกิดความพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก

ทันใดนั้น สตรีชุดดำที่นั่งกลางได้อูทานขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

สตรีที่นั่งทั้งซ้ายขวา ต่างพากันถามด้วยความตื่นเต็นว่า

“เป็นอย่างไรไปหรือ ตัวเจ้ ?”

“พวกเราลืมเสียแล้ว ว่านางมีวิชาคายคุประตูกุลอันลึกซึ้งยอดเยี่ยมยิ่งนัก นางกำลังสร้างค่ายกลอยู่แล้ว พวกเราหลงกลจนพลาดท่า”

สตรีทั้งสามนางสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง เกรว้างตาได้ถลันออกจากรถดังควับ ๆ ๆ พุ่งปราดไปอย่างรวดเร็วว่องไว โถมเข้าใส่กงจู้ดุดังเห็นบิน

กงจู้เหลียวหน้ามามดู ก็ร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นตกใจ รีบใช้กำลังกระชากหุ้ญาคาขึ้นมาสวมต้น ใบหุ้ญอันแหลมคมได้บาดมือนางจนเป็นแผลลึก แต่นางก็มิอาจไปคำนึงถึงความเจ็บปวดได้แล้ว

นางถลันกายไปหลายก้าว พอเพ็งเลียบหุ้ญาคาทั้งสามต้นลงกับพื้นเงาทั้งสามสายก็โถมลงใส่ศีรษะ พร้อมกันนั้น ยังตวาดอย่างเกรี้ยวกราดมาว่า

“ท่านโยไมใช้ความคิดเสียบ้างเลยเล่า ว่าพวกเราเป็นบุคคลเช่นไร ไหนเลยจะพลาดท่าหลงกลท่านได้โดยง่ายตาย”

กงจู้รู้สึกว่าการอันแหลมคมที่สัมผัสจนผิวกายเจ็บแปลบยะเยือก นางก็ทราบว่ามีอาจจะหนีรอดออกไปจากการจู่โจมโหมใส่ในครานี้

ร่างของนางได้เอียงออกไปทางด้านข้างเพื่อหลบเลี่ยงตามสัญชาตญาณ

จนล้มพับไปทางด้านข้าง ร่างก็ลิ่งเกลือกอยู่กับพื้นไปหลายทอด เบิ่งตา
จ้องมองมาด้วยความตื่นตระหนกตกใจอีกครั้ง เห็นว่านางนอนอยู่ภายใน
โชดหินอันระเกะกระที่เว้งว่างไพศาล

นางจึงทราบได้ว่า ประสิทธิภาพของค่ายกลบังเกิดขึ้นแล้ว บนใบหน้าที่
ที่ผุดผาดสะคราญ ได้ปรากฏรอยยิ้มอันหดหู่น่าสมเพช ทรงกายลุกขึ้น
อย่างแช่มช้า จับจ้องดูทิศทางอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวกับทางด้านซ้ายเบา ๆ ว่า
“เจ้าเจ้านั้น ข้าพเจ้ามิอาจไม่กระทำเช่นนั้น ขอท่านโปรดได้อภัยด้วย”
ที่ด้านข้างพลันมีเสียงทวาดอย่างแค้นเคือง แล้วเงาดำสายหนึ่งได้พุ่ง
ฝ่าอากาศขึ้นไป

กงจู้เดินไปตามกฎเกณฑ์ของค่ายกล โดยเคลื่อนกายไปด้านข้างสาม
ก้าว แล้วถอยออกไปอีกหลายก้าว จนได้แลเห็นสตรีชุดดำนางนั้นยืนอยู่ด้วย
ตาอันเหลือกถลน หน้าบึ้งตึงเครียด เหลียวซ้ายแลขวาไปมามิหยุดยั้ง

กงจู้ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวเสียงราบเรียบไปว่า

“เจ้าเจ้ ข้าพเจ้ามิเข้าใจเลยว่า อยู่เบื้องนั้นเป็นสามข้าพเจ้า เขาเหตุไฉนที่
สกัดจุดหลังของข้าพเจ้าแล้วพรวดจากข้าพเจ้าไป แล้วท่านเหตุไฉนจึงได้มา
เห็นข้าพเจ้าเป็นศัตรูคู่แค้นไปด้วย”

สตรีชุดดำนางนั้นคล้ายดังได้ยินเสียงกงจู้โดยมิเห็นตัว พลันสะบัด
กระบี่ในมือขึ้นจนดังควับใหญ่ ตระเตรียมจะโถมกายไปตามทิศทางที่มีเสียง
กงจู้

กงจู้รีบกล่าวห้ามขึ้นว่า

“เจ้าเจ้ อย่าได้เสียเปรียบแรงโดยเปล่าประโยชน์เลย ท่านมิรู้ซึ่งถึงค่าย
กลนี้ อาศัยความวู่วามมานุกเฝ้า ชั่วทั้งชาตินี้ก็อย่าได้คิดออกจากค่ายกล
ซึ้งฮ้วงไว้อังตึ้งนี้เลย”

สตรีชุดดำก็เชื่อถือว่าวาจาของนางเป็นความจริง มือกุมกระบี่ได้ปล่อย
ห้อยลงอย่างแช่มช้า กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เอาเถิด นับว่าพวกเราต้องถูกโค่นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านว่านี่เป็น
ซึ้งฮ้วงไว้อังตึ้ง (ค่ายกลธาตุทั้งห้าทศนิยาม) ไ้ว้อังตึ้งเป็นค่ายกลอันธรรมดา

สามัญที่ง่ายตายอย่างยิ่ง ท่านอย่าได้ภาคภูมิใจไปเลย”

กงจื๊อตอบเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“ถูกแล้ว ค่ายกลไ้ว้ยังตั้งนั้นมิใช่ยากเย็น ฟังว่าชนชาวนักเลงอัน
ธรรมดาสามัญต่างมีความรอบรู้ในค่ายกลนี้แทบทั่วหน้า อันค่ายกลทั้งห้า
แบ่งออกเป็นสองชนิด หนึ่งคือค่ายกลดอกเหมยธาตุทั้งห้า (บัวฮวยไ้ว้-
ยังตั้ง) นั้นเป็นค่ายกลที่มียากจริง ๆ ผู้ชาญฉลาดปราดเปรียวอยู่บ้าง เพียง
มองสังเกตดูชั่วครู่ก็เข้าใจได้ แต่อันซ่งฮั้วงไ้ว้ยังตั้ง (ค่ายกลธาตุทั้งห้า
ทศนิยม) นั้นมีแบ่งแยกเป็นประตูใด ๆ ทุกทิศทางมีความเป็น ทุกทิศทางก็มี
ความตาย มันหาใช่จะเปรียบกับค่ายกลไ้ว้ยังตั้งธรรมดาสามัญได้ไม่ เจ้เจ้
ท่านสามารถบอกเรื่องราวบางประการแก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่ ข้าพเจ้ามีคิดจะ
สร้างความลำบากยากเย็นให้แก่พวกท่านดอก”

“ท่านบอกกับข้าพเจ้าก่อน ว่าน้องสาวทั้งสองของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร
ไปแล้ว”

กงจื๊อเยหน้ากวาดตามองไปมาแล้วกล่าวว่า

“นางทั้งสองร่วงลงไปใต้น้ำ แต่ไม่มีอันตรายใด ๆ ดอก”

“ข้าพเจ้าจะบอกกล่าวกับท่าน ท่านจะยอมปล่อยพวกนางออกไปใน
เวลาเดียวกันหรือไม่ ?”

“ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามิสร้างความลำบากยากเย็นแก่พวกท่าน”

“เอาเถิด ข้าพเจ้าบอกกล่าวกับท่าน ในปัจจุบันนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มทั่วทั้ง
แผ่นดิน ทุกคนต่างปรารถนาจะได้ท่านไป !”

กงจื๊อได้ฟังก็ต้องสยิวกายขึ้นอย่างหนาวเหน็บ ถ้ามด้วยความตื่น
ตกใจว่า

“นั่นเพราะสาเหตุอันใด ? เหตุไฉนข้าพเจ้าจึงมีความสำคัญถึงปานนั้น ?”

“เนื่องจากคนทั้งปวงปรารถนาจะได้ฮั้วยเทียนบ้วยเฮี้ยะ และเปี้ยลิ่งเอ้า
ที่ถูกฝังรวมกับลั้งฮุย อันของสองสิ่งนี้มีคุณค่าวิเศษสุดที่ชนชาวบู๊ลิ้มต่าง
มุ่งมันปรารถนาอย่างยิ่งยวด และของวิเศษทั้งสองประการ ยังเกี่ยวข้องถึง
ชะตากรรมของบู๊ลิ้มในดวงวัน แต่ผู้ที่สามารถเข้าถึงโลงของลั้งฮุ้ยนั้นก็คือ

ท่านเพียงคนเดียวจะกระทำได้ ดังนั้น คนทั้งปวงจึงต่างปรารถนาจะได้ท่านไป
ท่านเข้าใจสาเหตุแล้วกระมัง ?”

กงจื๊อเข้าใจแล้ว นางอุทานเสียงยาว ๆ หยาดน้ำตาพลันทะลักออกมา
ดุจดั่งทำนองหลาย กล่าวอย่างพลุ่งพล่านขึ้นว่า

“เจ้เจ้ท่านบอกมา อย่างนั้น ชูเบ๊ก็ต้องเป็นเพราะสาเหตุนี้จึงได้...”

วาจของนางมีอาจจะกล่าวให้จบประโยคได้ เพราะนางตื่นตันใจจนต้อง
สะอึกสะอื้นรำให้ขึ้น สตรีชุดดำจึงตอบไปว่า

“นั่นยังต้องถามไถ่อีก มันนั่นเป็นชนชาวภูลิมอยู่ชุด ๆ มิหนำซ้ำยังมี
พลังฝีมือไม่ต่ำทรมด้วย ที่มันได้สมัครเข้าสอบจนรับตำแหน่งจอหงวนอย่าง
โชคช่วย วาสนาอำนวยขึ้นจนได้เป็นชูเบ๊ จุดประสงค์นั้นหาใช้อยู่ที่อำนาจ
ราชศักดิ์ในสำนักไม่ และก็มีมีความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้ภรรยาอันสวยงาม
สะคราญปานเทพธิดาเยี่ยงกงจื๊อท่าน...”

“อา เจ้เจ้ ท่านอย่าได้กล่าวต่อไปเลย ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว”

น้ำเสียงกงจื๊อปลิ้นปล้อนพร่าจนมิเป็นคำ นางรำให้รำพันขึ้นด้วยความ
โศกสลดปานหัวใจแหลกสลาย

นางรำพึงรำพันด้วยน้ำตาว่า

“กวนั้น ท่านสร้างความผิดหวังต่อข้าพเจ้า ท่านสร้างความผิดหวังต่อ
ข้าพเจ้าเหลือเกิน ท่านที่มีรูปลักษณะอันองอาจสง่างาม มีความคมคายปาน
เทพบุตรจำแลงกาย ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่า ท่านจะกลายเป็นบุคคล
เช่นนั้นได้”

ดังนั้นเอง นางจึงปล่อยสตรีชุดดำทั้งสามไป ริมโศกได้ยินเสียงล้อรถ
เคลื่อนไถลออกไปทุกขณะ และนางก็ได้ทรุดกายซบคิดอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่
กับพื้นภายในค่ายกล

นางคล้ายดั่งได้ตกลงใจตามความคิด จึงทรงกายขึ้นอย่างแฉ่มซ้ำ
ขณะคิดจะออกจากที่นั่น พลันเห็นสตรีชุดดำทั้งสามควมซบม้วนพ่วงพิสดำ
พุ่งมาดุจดั่งเหินบิน ที่ด้านหลังของนางยังมีสตรีอายุเยาว์ติดตามมาจำนวน
หลายสิบ ในกลุ่มหมุ่มมามีเกี่ยวดองอยู่อีกหนึ่งหลัง เป็นสตรีชุดดำสีคนแบกอยู่

ความรวดเร็วของผีทำให้ได้ดำด้อยไปกว่าม้าพวงพินันแมแต่่น้อยนิด

กงจูมาตรแม่นอยู่ในค่ายกล นางก็ยังคงเห็นได้ถนัดชัดตา จึงต้อง
เลิกล้มความคิดที่จะออกไปจากค่ายกลเสีย เนื่องจากนางหากออกไปจาก
ค่ายกลแม้แต่ก้าวเดียว ก็จะต้องถูกจับกุมตัวไว้ในทันที

กลุ่มม้าและเกี้ยวดำได้มาถึงในเวลาอันรวดเร็ว เป็นสตรีชุดดำคนเดิม
เป็นผู้ชี้แนะ พวกนางทั้งมวลจึงได้พากันรายล้อมต่อค่ายกลเสี่ยงฮวังไว้อังต้ง
ที่มีรัศมีท่าหกลีบเขียวเอาไว้อย่างเข้มแข็งรัดกุม

ภายในเกี้ยวดำมีสตรีอาภรณ์ขาวสะอาดผ้าแพรขาวคลุมหน้าเดินออก
มานางหนึ่ง นางเดินตรงเข้ามาภายในค่ายกลมีหลบเสียง

กงจูพอเห็นก็ตื่นตระหนกตกใจยิ่ง คำนึงในใจว่า

‘ดูท่าอันสงบเยือกเย็นมิหวั่นหวาดของนาง หรือว่านางจะเข้ามาใน
ค่ายกลได้’

สตรีชุดขาวเดินมาจนถึงริมค่ายกลก็ชะงักเอาไว้ ส่งเสียงอันสดใส
ไพเราะปานระฆังเงินขึ้นว่า

“กงจูมีศักดิ์สูงส่งทรงคำมหาศาล บริวารของเซียวม่วย (น้องสาวเล็ก)
ไร้ความคิด ที่ได้ซึ่งได้ก้าวร้าวล่วงเกินให้ขุนช่องหมองใจ ยังหวังความกรุณา
ของกงจูโปรดได้อภัยด้วย เซียวม่วยตั้งอวงอ้วงมีจิตหลงใหลในรูปโฉม
โฉมพรรณอันสะคราญของกงจูอยู่นานแล้ว จะกรุณาประทานการพบปะ
สักคราได้หรือไม่?”

วาทะของสตรีชุดขาวมาตรแม่นกล่าวอย่างวทวนอ้อมค้อม แต่กงจูก็
ยังพอรู้ว่า มีถ้อยคำที่ขมขื่นอยู่อย่างชัดเจน จึงตอบอย่างระโหยไปว่า

“ข้าพเจ้าเห็นดเห็น้อยเหลือเกิน คิดจะพักผ่อนสักครู่ก่อน ข้าพเจ้า
ไม่ปรารถนาพบหน้าท่าน”

สตรีชุดขาวห้วนเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“กงจูเอนต้องขับไล่ผู้คนให้ไกลห่างถึงปานนี้?”

“ข้าพเจ้าทราบเจตนาการมาของพวกท่าน ซึ่งตั้งใจจะให้ข้าพเจ้าบอก
กล่าวสู่ทางเข้าสู่สถานของลั้งอี (อีคือน้ำหญิง) ให้แก่พวกท่าน สำหรับข้าพเจ้า

มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมบอกกล่าวแน่นอน”

“กงจู้ ท่านมีความคิดยืนกรานเช่นนี้จริง ๆ หรือ ?”

“ลั้งอีและข้าพเจ้ามีไมตรีต่อกันอย่างดีงามเมื่อครายังมีชีวิต เหตุไฉนข้าพเจ้าจะต้องบอกกล่าวกับผู้อื่น ไปขุดหลุมศพทำลายความสุขสงบของนางเล่า”

สตรีชุดขาวพลันหัวร่อคึกคักระว้ออยู่ครู่หนึ่ง

กงจู้กล่าวอย่างสงสยใจว่า

“มีอันใดที่น่าหัวร่อ ?”

สตรีชุดขาวชะงักเสียงหัวร่อไว้แล้วกล่าวว่า

“กงจู้ ท่านมีกุศลเจตนาอันดีงาม ลั้งซุยหากมีวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์นางย่อมต้องตื่นตันในพระคุณของท่าน แต่กงจู้มิบอกกล่าวกับผู้อื่น ตัวลั้งซุยเองก็เตรียมบอกต่อผู้อื่นอยู่แต่แรกแล้ว กงจู้ ท่านทราบหรือไม่ ?”

กงจู้สั่นศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิยินยอมเชื่อถือเรื่องเยี่ยงนี้ ที่นางได้สร้างค่ายกลเซยซ้วนตัง (ค่ายกลพันตลบ) ขึ้นมา ก็เพราะจะขัดขวางการรังควานของผู้ที่ปรารถนาไปหาหลุมฝังศพของนาง ไฉนเลยจะมีการเตรียมบอกกับผู้อื่นก่อน ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็มีอาจเชื่อถือได้”

“ก็เพราะท่านมิเชื่อถือ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมาบอกกล่าวกับท่าน ลั้งซุยได้เขียนแผนผังของค่ายกลนั้นอยู่บนกระดองเต่ามีชีวิตตัวหนึ่ง แล้วปล่อยให้ในลำน้ำสระสงของพระราชวัง รอคอยให้เซียวก้าจู้ของพรรคสัตตมรณะ (ชิก-เจ้าะก้า) แคว้นชินเกียง ที่เป็นคนรักแรกของนางเมื่อครั้งอดีตก่อนเข้ามาในวัง จับไปเป็นทาสและล่อลวงเพื่อพาของวิเศษไป จากนั้น ก็สามารถเป็นผู้เก่งกาจอันดับหนึ่งของแผ่นดิน ที่ข้าพเจ้ากล่าวไปแล้วเป็นวาจาอันสัตย์จริง กงจู้โปรดได้ใช้ความคิดให้สุขุมด้วย”

กงจู้พอได้ฟัง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมาอยู่หลายครา คำหนึ่งขึ้นว่า

“ที่แท้ยังมีความนัยอันซับซ้อนเช่นนี้เอง อา ลั้งอีเคยได้จับเต่าเข้าไปไว้ในห้องตัวหนึ่งจริง ๆ เราเคยถามนางว่า ไฉนจะเลี้ยงเต่าเอาไว้ นางก็กลบ

เกลื่อนอยู่ทั่วไป หรือว่าจะมีเรื่องเช่นนี้จริง ?

กงจู้ต้องจมอยู่ในวงค์อันหมกมุ่นอีกครั้ง นางที่มีจิตใจอันบริสุทธิ์ ผ่องใส พลันมีสีหน้าแย้มยิ้มขึ้นอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

“ตั้งใจเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าให้ชินชั้ชได้ไปเกิด มีอันใดจะมิถูกต้องด้วยเล่า ?”

สตรีชุดขาวตั้งอวงอ้วงคาดมิถึงว่า กงจู้จะกล่าววาทะเช่นนี้ออกมาได้ นางพลันถอยกายไปก้าวใหญ่อย่างรุนแรง ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“อะไร ? กงจู้ท่านยอมให้ของวิเศษสุดในประเทศแก่ชนต่างด้าวอย่าง ง่ายดาย ? และยังยินยอมให้บุลิ้มในตงจ้วน ต้องตกอยู่ภายใต้การมีของ ชนชาวต่างด้าวอันป่าเถื่อนหรือ ?”

กงจู้พอได้ฟังวาจานี้ ต้องสะท้านขึ้นทั้งร่าง กล่าวว่า

“อา เป็นความจริงทีเดียว แล้วจะทำอย่างไรเล่า ?”

ตั้งอวงอ้วงระบายลมออกจากปาก หัวร่อเสียงสดีโสปานระฆังเงินขึ้น อีกครั้ง กล่าวว่า

“ดังนั้น กงจู้ ข้าพเจ้าเห็นว่าบอกแก่ข้าพเจ้ามาเถิด นับว่าข้าพเจ้ารับใช้ แทนกงจู้ท่านก็ได้ ข้าพเจ้าเพียงชิงเอาฮ่วยเทียนป้วยเฮี้ยะและเปี้ยลิ่งเอ้ามา กับมือได้ ก็จะมีมอบให้แก่กงจู้ทันที รับรองมิตระบัดลัศย์คินคำ”

กงจู้ครุ่นคิดเล็กน้อย สายหน้าซ้า ๆ แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นเชลยของท่านอยู่ ท่านจะมอบให้ข้าพเจ้าได้อย่างไร มิต้อง ดอก ตั้งใจเจ้า ข้าพเจ้าตกลงว่าจะไปนำเอง”

สตรีชุดขาวผิดหวังอย่างรุนแรง พลันเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นเย็นชา กระด้างว่า

“กงจู้ ยังหวังว่าท่านโปรดใช้ความขบคิดให้รอบคอบด้วย”

“ข้าพเจ้าตกลงใจแล้ว”

สตรีชุดขาวพลันค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“กงจู้ ข้าพเจ้ามีกุศลเจตนาต่อท่านอย่างจริงใจ มาตรมิเช่นนั้น ท่าน น่ากลัวจะต้องสำนึกเสียใจภายหลังแล้ว”

กงจู้เห็นนางเปลี่ยนท่าทีได้อย่างรวดเร็วถึงปานนี้ พลอยหัวร่อแล้ว

กล่าวว่า

“ความปรารถนาดีของตั่งเจ้เจี๋ ข้าพเจ้าขอน้อมรับไว้ด้วยใจ”

สตรีชู้ตชาวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“กงจู้ ท่านสามารถอดอาหารได้เนิ่นนานเท่าใด ?”

กงจู้พอได้ฟังสีหน้าพลันบังเกิดความตื่นตระหนก มิต้องสงสัยก็ทราบได้ว่า พวกนางจะต้องล้อมเอาไว้ให้นางอดอาหารจนต้องยอมออกไปให้คร่าตัวทางนอกค่ายกลอย่างเด็ดขาด นางจึงอับจนถ้อยคำ มิอาจจะโต้ตอบออกไปได้

ในเวลานั้น นางพลันเห็นที่อันสุดไกล มีสตรีกลางคนอันสวยงาม ในอาภรณ์สีเหลือง หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มือถือแส้พัดละลิ่วพลิวตรงเข้ามาหา สตรีงามกลางคนชู้ตเหลืองผู้นี้ มีบุคลิกอันสูงส่งสง่าผิพรรณดามาก กงจู้พอได้เห็นก็บังเกิดความเคารพเลื่อมใสขึ้นจนจับใจ บนใบหน้าได้ปรากฏรอยยิ้มขึ้นอย่างลึมตัว เป็นรอยยิ้มอันบริสุทธิ์ผุดผ่องจากใจจริง ตาที่แวววาวหยาดยิ้มจับจ้องมองจนมิปรารถนาจะเบือนออกจากใบหน้านาง

กงจู้เห็นสตรีงามชู้ตเหลืองเดินมาแต่ไกล ด้วยฝีเท้าอันแคล่วคล่อง มิเร่งร้อน แต่ละลิ่วพลิวมาดุจดั่งเหาะเหินเดินอากาศ เพียงชั่วพริบตา ก็ได้มาถึงยังเบื้องหน้าของเหล่าสตรีชู้ตแดง เหลือง ม่วง ดำ ที่รายล้อมอยู่ทางนอกค่ายกลได้อย่างง่ายดาย

มีสตรีสามนางได้ถลันเข้าขวางเอาไว้ กล่าวว่า

“ท่านจงสำนึกตัวไว้ให้มากด้วย จงไปในสถานที่อื่นเถิด”

สตรีงามชู้ตเหลืองหาเมจิตรดำเนินไม่ ไบหน้ายังคงเคลื่อนด้วยรอยยิ้ม แส้พัดในมือยกขึ้นโบกเบา ๆ ตรูณที่อยู่เบื้องหน้าพลันต้องแยกย้ายออกไปเอง นางเดินข้ามสตรีเหล่านั้นพลางก็กล่าวเสียงแผ่วเบาไปพลางว่า

“ขอล่วงเกินแล้ว”

กงจู้กะพริบตาไปมา เห็นนางมาถึงยังเบื้องหน้าของสตรีชู้ตชาวตั้งอวงอ้วง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“แต่มีทราบบว่าท่านสามารถผ่านางไว้ได้ตลอดไปหรือไม่ ?”

วาจาในความหมายได้มุ่งสู่วาจาที่สตรีชูดขาวกล่าวมาเมื่อครู่ตนเอง
สตรีชูดขาวคล้ายดั่งงงเง้นไปชั่ววูบ แขนเสื้อสะบัดไปทางเบื้องหน้าวูบ
หนึ่ง นางมาตรแม่นจะแค้นเคืองอย่างยิ่ง แต่กระแสน้ำก็ยังคงสไลพาน
ระฆังเงินกล่าวว่า

“ท่านคิดจะซุบมือเปิบ หรือว่าเข้ามาขัดขวางรังควาน ไยไม่ไปสืบ
เสาะถามไถ่ดูสักครู่เสียก่อนเล่า ?”

พลันอันหนักหน่วงได้พุ่งเข้าไปสู่จุดสำคัญที่หว่างอกของสตรีงามชูดเหลือง
อย่างรุนแรง

สตรีงามชูดเหลืองโบกแส้พัดในมือขึ้นเบา ๆ ร่างพลั้วละลิวเข้าไป
พอดิต้านทานต่อพลังแขนเสื้อที่สตรีชูดขาวสะบัดมาอย่างมันเหมาะแล้ว
แส้พัดของนางก็สะบัดไปอีกครั่งอย่างพิสดารยิ่งยวด

สตรีชูดขาวตั้งอวงอ้วงต้องเซกลากอยไปสามก้าวอย่างมีอาจขัดขึ้นได้
ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านกล้า”

พลันยอร่างลงอย่างรุนแรง ฝ่ามือทั้งสองสะบัดฟาดออกไปในเวลา
พร้อมเพรียง จนพลันอันครั้นครั้นสนั่นหวั่นไหว

สตรีงามชูดเหลืองพลันสลายรอยยิ้มออกจากใบหน้า สะบัดแส้ในมือ
จนเป็นเงาอันมากมายเกลื่อนกลาด พร้อมกันนั้น กล่าวอย่างเคร่งเครียดขึ้นว่า

“ไฉนเนี่ย ท่านไปฝึกวิชาซึ่งชวงเจ้าจะแะเจี้ย (ลมเทพยดาผาญชีพจร)
จากผู้ใด ?”

เสียงระเบิดดังโครมขึ้นกึกก้อง เงาแส้พัดได้สลายไปจนสิ้นเชิง สตรี
ชูดเหลืองยังคงยืนอยู่ที่เดิม แต่สตรีชูดขาวตั้งอวงอ้วงนั้นเซกลากอยไปจน
ถึงเจ็ดแปดก้าว ร่างสิ้นระริกเบา ๆ อยู่ตลอดเวลา

เหล่าตรูณีที่รายล้อมอยู่รอบข้าง ต่างพากันตวาดก้องร้องขึ้น แล้ว
โถมกายเข้ากลุ่มรุมใส่สตรีงามชูดเหลืองโดยพร้อมเพรียงอย่างรวดเร็ว

สตรีชูดขาวตั้งอวงอ้วงรีบตวาดห้ามอย่างแค้นเคือง แล้วกล่าวว่า

“หยุด พวกเจ้ายังมีอาจต้านทานรับมือของนางได้”

กล่าวแล้วสะบัดหน้ามาเข้มนมองจ้องตูดตริงามชุดเหลือง เค้นเสียง
อันแคนเคื่องขึ้นว่า

“หากท่านกล้าทำกล้ารับก็จงประกาศนามออกมา เราแต่ยจู้จะจดจำนาม
ของท่านไว้ให้ตราตรึงใจ”

สตรีชุดเหลืองเหลือบไปภายในค่ายกลแวบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ผู้ลอยชายนอกสังคมมนุษย์ มิจำเป็นต้องใช้ชื่อเรียงเสียงนาม”

สตรีชุดขาวถอยกายไปครึ่งก้าว เป็นเวลาชั่วครู่จึงกล่าวอ้อมอ้อมขึ้นว่า

“ท่าน...ท่านคือจิบสุตเซียนจื่อ (เส้เทพธิดา) ที่เร้นกายออกไปจากบู๊ลิ้ม
เมื่อทำสิบปีก่อน ใช่หรือไม่?”

สตรีงามชุดเหลืองยิ้มโดยมิได้ตอบคำ

สตรีชุดขาวพลันโบกมือให้เหล่าตฤณีผู้เป็นบริวาร ร้องส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“กลับหุบเขา”

แล้วรีบหันร่างเดินไปยังเกี้ยวดำหลังนั้น ยืนอยู่หน้าเกี้ยวกล่าวต่อ
จิบสุตเซียนจื่อว่า

“เซียนจื่อ ฟังจากคำเล่าลือก็มีผู้ประจักษ์หน้ากันโดยตรง ตั้งอวงอ้วง
มีวาสนาได้พบโฉมของเทพธิดาท่านในวันนี้ ข้าพเจ้าขอจดจำท่านเอาไว้แล้ว”

จิบสุตเซียนจื่อมองดูนางจขึ้นไปบนเกี้ยวแล้ว จึงตอบอย่างยิ้มแย้มว่า

“บอกเจตนาของข้าพเจ้าต่อบิดาท่านด้วยว่า อย่าได้คิดฉวยโอกาส
อย่างใดไปเลย”

กล่าวแล้วตวัดมือขึ้นเล็กน้อย ประกายไฟสีแดงฉานได้พุ่งปราดออกไป
วัตถุลักษณะคล้ายฝ่ามือ ได้ปักตรึงลงไปบนนเกี้ยวสีดำจนดังจิก เหล่าตฤณี
ที่อยู่ทางนอกเกี้ยว กำลังจะก้าวขึ้นสู่หลังม้า พอได้เห็นก็ต้องร้องขึ้นด้วยความ
ตื่นตระหนกกว่า

“ประกาศิตหัตถ์ธอสูร (ม่อเจียเล้ง) ของก๊กจู้ (ประมุขหุบเขา) !”

ภายในเกี้ยวดำมีเสียงของสตรีชุดขาวตั้งอวงอ้วงดังขึ้นว่า

“ขอพระคุณในการประทานของเซียนจื่อ ผู้เยาว์ย่อมจะต้องบอกต่อให้”

แล้วพลันทวาดเสียงเย็นซาออกมาว่า

“ไปได้”

เหล่าตรูณีต่างมิกล้าฝ่าฝืน พวกมันขึ้นสู่อานม้าจนครบถ้วน แล้วคู้มกัน
เกี่ยวด้ามุ่งหน้าออกจากที่อย่างรวดเร็ว

ความรักอันพิสดาร

กงจูที่อยู่ในค่ายกลเห็นสภาพที่แปรเปลี่ยนไปของเหตุการณ์ตั้งแต่สตรีงามชุดเหลืองนามจิบสูตเขียนจื่อมาแล้ว จึงลอบครุ่นคิดในใจว่า

‘ท่านมีนามว่าจิบสูตเขียนจื่อ ช่างน่าฟังเหลือเกิน และต้องมีฝีมือยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง คนจำนวนมากมายถึงปานนั้น ต่างถูกท่านไล่หนีไปจนสิ้นเชิง ท่านมาช่วยเหลือเรา ส่งเรากลับไปที่วังไช่หรือไม่หนอ?’

นางคิดแล้วก็ลุกขึ้นเดินออกมานอกค่ายกล จนถึงข้างกายจิบสูตเขียนจื่อ ทరుกลงกราบแล้วกล่าวว่า

“ขอพระคุณเขียนจื่อที่ช่วยเหลือข้าพเจ้า หากมีไช่เขียนจื่อมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ต้องถูกพวกเหล่านั้นล้อมไว้จนอดตายไปเอง”

จิบสูตเขียนจื่อประคองกงจูขึ้นแล้วปลอบเสียงนุมนวลขึ้นว่า

“กงจูได้รับความตื่นตกใจมากไปแล้ว ขณะนี้ปลอดภัยแล้ว พวกนางมิกล้ากลับมาอีกดอก”

จิบสูตเขียนจื่อกล่าวไปพลางก็ใช้มือลูบศีรษะของกงจูไปพลาง พร้อมกันนั้นกวาดตาพิจารณาทั่วสรรพางค์กายของกงจูอยู่ไปมา ด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส

กงจู้ได้ฟังวาจาของจิ๊บสุดเขียนจื๊อแล้ว จึงถามเบา ๆ ว่า

“เขียนจื๊อ ท่านจะไปแล้วหรือ ?”

จิ๊บสุดเขียนจื๊อกุมมือของกงจู้ไว้ ลูบคลำพรางกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“เรายังมีอาจตั้งใจไปจากท่านได้ดอก ท่านประเสริฐเลิศเหลือเกิน”

คำประเสริฐเลิศเหลือที่เขียนจื๊อว่ามานี้ มิทราบว่าจะหมายถึงความงาม
สละสลวยของกงจู้ หรือว่าหมายถึงความสัตย์ซื่อนุ่มนวล หรือหมายถึงเรื่อง
อื่นใดอีก

กงจู้กล่าวอย่างปลานปลืมปีติว่า

“จริงทีเดียว เขียนจื๊อ ข้าพเจ้าก็อาจตั้งใจจากท่านไปได้ ขอ
ท่านโปรดไปอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าในวังสักเวลาหนึ่งได้หรือไม่ ?”

จิ๊บสุดเขียนจื๊อหัวร่ออย่างนุ่มนวลปรานี กล่าวว่

“ข้าพเจ้าท่องเที่ยวลอยชายมาจนเป็นนิสัยแล้ว ไหนเลยจะไปอยู่ใน
พระราชวังได้ หนูเอ๋ย ท่านยามนี้ก็ยังไม่วางใจจะกลับไปในวัง สมควรจะ
ปลีกตัวออกไปสักชั่วคราวก่อน”

กงจู้รู้สึกผิดคาดไปเล็กน้อย สายตาที่เป็นคำถามจับจ้องมองดูจิ๊บสุด-
เขียนจื๊อจนแว่นาง

เขียนจื๊อกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“หนูเอ๋ย เรื่องประดานี้ท่านมิเข้าใจได้ดอก ภายในพระราชวังของ
ปัจจุบัน กับท่านแล้วหาใช่เป็นสถานอันปลอดภัยไม่ ภายในนั้นมิผู้ที่ระ-
เตรียมจะช่วงชิงท่านเข้าไปปะปนอยู่เป็นจำนวนมากมายก่ายกองนัก”

“อา มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ เหตุไฉนข้าพเจ้าจึงสังเกตมิออกแม้แต
่น้อยเล่า”

เขียนจื๊อจูงมือกงจู้ไว้ กล่าวอย่างสนิทสนมขึ้นว่า

“พาเราเข้าไปดูในค่ายกลของท่านบ้างเถิด แก้มิ่งที่ตกผู้นั้นก็มิใช่เป็น
คนดีมาแต่ใด หนูเอ๋ย ขณะนี้ท่านมิต้องเกรงกลัวพวกมันแล้ว ไปพำนัก
ในที่อาศัยของเราสักชั่วคราวก่อน จะยินยอมหรือไม่ ?”

กล่าวแล้วเขียนจื๊อก็เข้าไปภายในค่ายกล กงจู้เดินนำจิ๊บสุดเขียนจื๊อ

เข้ามาชมทุกซอกมุมของค่ายกลซุงฮ้างไว้อึ้งตึง (ค่ายกลธาตุทั้งห้าศนิยม)
ด้วยความปีติยินดี เขียนจ้อชมดูแล้วก็กล่าวอย่างชมเชยว่า

“หนูเอ๋ย ท่านชาวนาฉลาดอย่างเหลือเกินแล้ว เรามีความพึงพอใจในตัวท่านมากทราบหรือไม่?”

กงจื๊อเงิกระอย่างยิ้มแย้ม แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็เช่นกัน เขียนจ้อท่านพำนักอยู่ที่ใด ? ไกลหรือไม่ ?”

จิ๊บฮุดเขียนจ้อรีบกล่าวขึ้นว่า

“มีไกล มีไกล ไปอยู่ที่พำนักเรา เรายังจะสอนวิชาป้องกันตัวให้แก่นานบ้างบางประการ ประเสริฐหรือไม่?”

กงจื๊อกล่าวอย่างตื่นตื้นยินดีว่า

“ประเสริฐเหลือเกิน ข้าพเจ้าจะไปที่พำนักของท่าน”

แต่แล้วพลันส่ายหน้าอย่างสลดหดหู่ กล่าวว่า

“เขียนจ้อ ข้าพเจ้าหากมิกลับไปทิวัง พระราชบิดาและพระราชมารดา จะต้องกระวนกระวายยิ่งนัก”

“มิเป็นไรไปดอก เราย่อมหาหนทางส่งข่าวให้แก่ทั้งสองท่านนั่นเอง”

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นก็ไปกันเถิด”

จิ๊บฮุดเขียนจ้อโอบอุ้มกงจื๊อขึ้นไว้อย่างตื่นตื้นยินดี กล่าวเบา ๆ ว่า

“ท่านหลับตาลงเสียเถิด”

กงจื๊อถามอย่างประหลาดใจขึ้นว่า

“ท่านจะเหาะเหินไปหรือ อา ประเสริฐเลิศล้ำแล้ว”

จิ๊บฮุดเขียนจ้อแย้มยิ้มโดยมิตอบคำ กงจื๊อเฝ้ามองตามคำบอกเล่า เขียนจ้อรีบสะบัดแล่บัดในมือขึ้นเบา ๆ ขยับเท้าเล็กน้อยร่างก็คล้ายดั่งเป็นควั่นสี่เหลืง พุ่งปราดออกจากที่จุดตั้งกระแสดมกรด ทั้งที่อุ้มกงจื๊ออยู่ในอ้อมแขน ละลือตรงไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

ในระหว่างทาง เนื่องจากความสนใจใคร่จะทราบอย่างรุนแรง กงจื๊อจึงได้เผยอเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย เห็นแต่หมู่ไม้ใบหญ้าบินย่อนไปทางด้านหลัง ปานสายฟ้า ตนมมาตรแม้นมิใช่ลอยตัวอยู่บนหมู่เมฆบนฟากฟ้า แต่ก็ยังสูง

ไปกว่าบนพื้นดินอยู่ประมาณหลายสิบเชียะ

นางอุทานเบา ๆ แล้วรำพึงกับตนเองว่า

“เทียบตั๋ปวยเกีย (เหาะเรียพื้นดิน)”

เชียนจื้อแย้มยิ้มแล้วกล่าวตำหนิขึ้นว่า

“ท่านมิเชื่อวาจาเสียแล้ว หนูเอ๋ย”

กงจื๊อจำต้องพริ้มตาลงอีกครั้ง อีกหลายชั่วยามผ่านไป ที่ริมโสตพลับ
ได้ยินเสียงสกุณาร้องจนแข็งแะ ลมเย็นที่โชยปะทะหน้าได้คลายลงไปโดย
สิ้นเชิง และจิบชุดเชียนจื้อก็ปล่อยนางลงกับพื้น กล่าวเบา ๆ ว่า

“ทิวทัศน์ในสถานที่นี้มีความงดงามตระการตายิ่ง เราชะลอฝีเท้าค่อย ๆ
เดินกันไปเถิด”

กงจื๊ออ้างอิงลิ้มตาขึ้นดู เห็นเทือกทิวเขาและลิวสุดสายตา หมูไม้
ใบหญ้าเขียวชอุ่มสดใส นางและจิบชุดเชียนจื้อกำลังเดินอยู่บนถนนศิลา
ละเอียด ข้างหนึ่งเป็นลำธารน้ำใส ชายฝั่งมีไม้ดอกขึ้นอยู่เรียงราย ส่งกลิ่น
หอมคลละคลุ้งจูงใจ

จึงรู้สึกปลอดภัยโปร่งโล่งอารมณ์จนแช่มชื่น ร้องชมเชยอย่างปลาบปลื้ม
ปิติว่า

“อา ข้าพเจ้ายังมิเคยจะมาเห็นสถานอันประเสริฐเลิศดีเช่นนี้ก่อนเลย
เชียนจื้อ นี่เป็นที่ใดกัน”

เชียนจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“นี่คือหุบเขาเล่งโหว่ก๊ก (หุบเขากระต่ายวิเศษ) ภายในป่าลึกของ
ภูเขาอึ้งซัว”

กงจื๊อสะดุ้งจนสุดตัวแล้วกล่าวว่า

“อึ้งซัว ? หรือว่าพวกเราได้พากันเดินทางมาเป็นระยะพันกว่าลี้แล้ว ?
เล่งโหว่ก๊ก (หุบเขากระต่ายวิเศษ) ? เหตุไฉนข้าพเจ้าจึงมิเห็นมีกระต่าย
แม้แต่ตัวเดียวเล่า ?”

เชียนจื้อเห็นท่าทางปิติลึงโลดของกงจื๊อถึงเพียงนั้น พลอยหัวร่ออย่าง
ปลาบปลื้มเบิกบานกล่าวว่า

“ในที่นี้มีกระต่ายแสนรู้อยู่มากมายหลายพันธุ์ด้วยจำนวนมีต่ำกว่า
หมื่น ๆ ตัว น่ากลัวมันทราบว่างงจู้ได้ยุรยาตรมาเยี่ยมเยียน จึงพากันไป
ตั้งแถวรอรับเสด็จของกงจู้ท่านกระมัง ?”

กงจู้ร้องอย่างลิงโลดว่า

“เขียนจื้อ หากมันเป็นจริง ข้าพเจ้าจะต้องจับสักคู่หนึ่งไปถวาย
พระราชบิดาและพระราชมารดา”

ทั้งสองเดินตามทางรอยเศษศิลาที่มีลัษณอันสดใสไหลริน

ลัษณน้อยสายนี้พลันวกออกไปทางด้านขวา ยามเขียนจื้อและกงจู้
เดินเลี้ยวกายไปนั้น เห็นเบื้องหน้าสายตามีกระต่ายนานาพันธุ์ที่สูมอยู่เป็น
จำนวนหมื่น ๆ จนคล้ายดังลูกคลื่นในมหาสมุทร กงจู้กระโดดโลดเต้นแล้ว
ร้องขึ้นว่า

“อา เป็นความจริงทีเดียว”

เขียนจื้อยิ้มเล็กน้อย ยกมือขึ้นก้ม พลันมีกระต่ายแดงฉานปาน
เปลวเพลิงตัวหนึ่ง พุ่งปราดเข้ามาด้วยความรวดเร็วปานเกาทัณฑ์ กระโดด
เข้าไปภายในอ้อมอกของเขียนจื้อ จากนั้น ส่งเสียงอ้อแอ้ปานทารกหัดพูด
ขึ้นว่า

“หนวดเหลือง หนวดเหลือง”

ลัษณน้อยเมื่อวกผ่านไปแล้ว ก็เข้าสู่ด้านลึกของหุบเขา สองฟากข้าง
มีผ่นังศิลาสูงชันจนเสียดฟ้า ภายในหุบเขามีแต่หมู่ไม้ใบดกชื้นเรียงราย
ปานเป็นพรมอันลายพริ้ว ดุจดังเป็นอุทยานบนสวรรค์ชั้นฟ้า เขียนจื้อ
พอได้ฟังเสียงอ้อแอ้ของกระต่ายแดง รอยยิ้มพลันสลายออกไปจากใบหน้า
สายตาทั้งสองปรากฏประกายอันเจิดจ้าแววับ กวาดมองไปบนหน้าผาอันสูง
ชันของสองฟากข้างเวบหนึ่ง จากนั้น จึงก้มศีรษะลงถามกระต่ายแดง
อยู่ว่า

“อยู่ที่ใด”

“ปลิดดาว ปลิดดาว”

กระต่ายวิเศษส่งเสียงอันอ้อแอ้ขึ้นตอบอย่างแสนรู้

จีบชุดเขียนจ้อหน้าเครียดลงทันที กล่าวว่า

“มันกล้างละเมิดอย่างไรร้ายาถึงปานนั้น หรือว่าได้ตีความแตก ถึงสิบสองกระบวนท่าแล้วลิดดาว (เตี้ยะแซ่จ๊วยี่สุด) ของเราแล้วกระมัง?”

กงจูเห็นกระต่ายสีแดงฉานพันธุ์ประหลาด สามารถกล่าวน้ำเสียง คล้ายดั่งมนุษย์ จึงตื่นเต้นสงสัยอย่างใหญ่หลวง ขณะคิดจะกล่าวคำ จีบ-ชุดเขียนจ้อก็ได้ยัดกระต่ายแดงเข้าไปในอ้อมอกของกงจู กล่าวกับกระต่ายแดงว่า

“ผู้นี้คือจูเจ้เจ้ อยู่เล่นกับท่านภายในหุบเขานี้เถิด เราไปชั่วคราวก็จะย้อนกลับมา”

กระต่ายแดงขดตัวอยู่ในอ้อมอกของกงจูอย่างเชื่องน่ารัก กงจูปลาบ-ปลื้มปีติจนใจเต้นระทึกถี่เร็ว

เขียนจ้อหันมากล่าวอย่างยิ้มแย้มกับกงจูว่า

“เรายังมีเรื่องสำคัญต้องกระทำ จึงขอล่วงหน้าไปก่อน ท่านอยู่เล่นกับ อั้งยี้ (หนูแดง) ในที่นี้สักครู่ก่อนเถิด”

กงจูกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

“เชิญเขียนจ้อเถิด อา ข้าพเจ้าปลาบปลื้มยินดีเหลือเกินทีเดียว”

เขียนจ้อยิ้มเล็กน้อย เงสีเหลืองขยับเพียงวูบหนึ่ง ร่างก็ได้อันตรธานไปจากสายตา

กงจูเพ่งทอดถอนหายใจด้วยความงุนงงสงสัย บังเกิดความเลื่อมใส นับถืออย่างสุดจะกล่าวได้

กระต่ายแดงในอกพลันร้องขึ้นว่า

“จูเจ้ รีบดู ตีกัน หนดเหลือง”

กงจูร้องขึ้นอย่างตื่นเต้นและยินดี รีบถามว่า

“อั้งยี้ เจ้าช่างวิเศษเหลือ หนดเหลืองนั่นคือผู้ใด?”

“มัน อั้งเล้งจ้อ ตีกับนาย หลายครั้งแล้ว สามปีติหนึ่งครั้ง จูเจ้ ไปดูกัน โอกาสหายากนัก”

กงจูหว่รพลงกล่าวว่า

“ต่อยติกันจะมีอันใดนำดูเล่า เราอยู่ในที่นี้มีไผ่สาธุกุสนหานดอกหรือ”
อึ้งย้งที่อยู่ในอ้อมอกกงจื๊อพลันรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมาแล้ว มัน
ดันรณพลางร้องว่า

“อึ้งย้งจะไป อึ้งย้งจะไป จูเจ้เจ้ ท่านก็ไป”

กงจื๊อเห็นยวกระต่ายแดงอึ้งย้งมิได้ จึงต้องกล่าวว่า

“เอาเถิด เราไปก็ไป”

อึ้งย้งได้รับความยินยอมจากกงจื๊อ พลันกระโดดปราดออกจากอ้อมแขน
ดังควับใหญ่ พุ่งปราดเดียวก็ไกลไปกว่าสามสี่สิบเหียบ ภูเขาใหญ่โตทั้งคู่ของ
มันโยกส่ายอยู่ไปมา วิ่งด้วยฝีมืออันรวดเร็วปานสายฟ้า ชั่วพริบตาเดียวก็
หาย่องรอยมิพพบ

กงจื๊อต้องยืนงงงันอยู่กับที่ ไหลเข้าไปในหุบเขาด้วยฝีมืออันชดช้อยรวดเร็ว
แต่ทางไหนเลยจะติดตามต่อกระต่ายวิเศษเหียงนั้นได้ทันเล่า สุดท้ายนาง
จำต้องเลิกล้มความคิดจะไล่ติดตามออกไป จึงก้าวข้ามเข้าไปทางด้านในของ
หุบเขาตามอารมณ์

เดินไปอยู่พักใหญ่ นางพลันเห็นเบื้องหน้ามีตึกศิลาเรียงรายอยู่สาม
หลัง ด้านหลังเป็นภูเขา ด้านข้างเป็นลำธารน้ำ ตึกศิลามาตรแม้นมีใหญ่โต
โอฬาร แต่กะทัดรัดงดงาม รอบข้างมีไม้ดอกพันธุ์ประหลาดปลูกเรียงราย
ส่งกลิ่นหอมคละคลุ้ง มีสีลั่นแพรพราวพราวพร่าตา

กงจื๊อรีบสับเท้าก้าวเร็วขึ้นกว่าเดิม เพียงมองไปก็เห็นกระต่ายแดงอึ้งย้ง
หมอบอยู่ทางมุมตึกศิลาหลังที่สามอย่างแน่วเนิ่ง มิเคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย

เสียงฝีเท้าของกงจื๊อสร้างความตื่นตัวให้แก่มันจนต้องส่ายหูทั้งสองแล้ว
รีบพุ่งกายปราดขึ้นไปบนบ่าของกงจื๊อ กล่าวเบา ๆ ว่า

“อย่าส่งเสียง จูเจ้เจ้ นายได้ยินจะโกรธเอา”

กงจื๊อหัวร่อแล้วดำเบา ๆ ขึ้นว่า

“ที่แท้เจ้ายังมารยาสาไถยร้ายนัก”

แต่นางก็รีบกระทำตามวาจาของกระต่ายแดง โดยย่องกริบไปที่ข้างตึก
ศิลาแล้วหยุดยั้งลง นางได้ยินเสียงลมกรรโชกดังอึงคะนึงขึ้นก็ก้มก้อง กระต่าย

แดงนั้นได้พุ่งไปหมอบอยู่ที่มุมตึกจนแหว่งมีเคลื่อนไหวอยู่เนิ่นนานแล้ว

กังจูลังเลเล็กน้อย ในที่สุด ก็ชะโงกหน้ามองไปทางสันตึก เห็นตึก
ศิลาบดตีแซ็ง (คฤหาสน์ปัลลิตดา) นี้ มีหน้าต่าอันกว้างใหญ่อยู่สู่บ้าน ม่าน
แพรสีเขียวสดได้ห้อยย้อยจนเรี่ยพื้น ผ่านหน้าต่าแต่ละบาน ต่างปัก
ดาวสิบสองดวง ซึ่งมีได้มีตำแหน่งแห่งที่ละม้ายเหมือนกันแม้แต่บานเดียว
นับว่าพิสดารเป็นยิ่งนัก

ที่ประตูข้างตัวตึกเปิดออกจนอ้ากว้าง ภายในนั้นเห็นจิบสุดท้ายยืนจื้อ
กำลังโบกเสื้บดในมือเบา ๆ ด้วยท่าที่อันเชื่องช้าเป็นยิ่งนัก แต่ละกระบวนท่า
สามารถเห็นจนถนัดชัดเจน แต่ละเสื้บดมีเสียงฝ่าอากาศจนดังหวีดหวิว
ซู่ซ่า และแปรเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างพิสดารประหลาดล้ำ

ผู้ที่ประมื่ออยู่กับเสื้บดจื้อนั้น เป็นชายชราหนวดเหลืองร่าเงยสูงใหญ่
ลำสัน มันยกฝ่ามือข้างเดียวขึ้นเสมอออก หันกายต่อสู่ไปมาอย่างแซมซ้า
แต่ละเสื้บดที่เสื้บดจื้อสะบัดพัดไป ฝ่ามือของมันก็รีบพุ่งพล่งออกมาเล็กน้อย
เป็นที่ต่อต้าน และรีบรั้งกลับโดยฉับไว

คนทั้งสองต่างมีท่าที่อันเคร่งขรึมจริงจัง มิมีความประมาทเลินเล่อ
แม้แต่น้อยนิด

กังจูมาตรม้วนมิมีความรู้ในเชิงการต่อสู้ แต่ก็ทราบว่ ทั้งสองขณะนี้อยู่
ในระหว่างความคับขันอันยิ่งยวด นางกลั่นลมหายใจเพ่งมองจ้องดู มิ
กล้าจะส่งเสียงใด ๆ ให้ดังขึ้นแม้แต่น้อยนิด

ในเวลาขณะนั้น พลันเห็นเสื้บดจื้อได้แปรเปลี่ยนกระบวนท่าจาก
เชื่องช้ามาเป็นว่องไว เสียงควับควี้วได้ดังขึ้นหลายครั้ง เงามีเหลือง
กระจายอยู่แวววิบวาววาว ก็มองหาร่างมิพบบพบแล้ว

ชายชราหนวดเหลือง ก็ตวาดเสียงกัมปนาทปานอสณิชาติพาดลง
พลันปรากฏประกายไฟลูกกลมใหญ่ระเบิดโครมออกมาจนสนั่นหวั่นไหวแล้ว
ภายในบริเวณตีแซ็งก็เสียงบันไร้สุมเสียงไป

ขวัญกังจูกระเจิดกระเจิงพอเพ่งมาอยู่กับตัว เพ่งมองจ้องไปอีกครั้ง
เห็นนายในตึกตีแซ็ง จิบสุดท้ายยืนจื้อและชายชราหนวดเหลือง พวกหนึ่ง

หันหน้าอยู่ห่างกันไกล ทั้งสองต่างมีสีหน้าซีดขาวกว่าเดิมไปเล็กน้อย

กงจื๊อขณะมีทราบว่ายามนี้ควรจะปรากฏกายเข้าไป หรือยังคงแฝงกายอยู่ด้านนอก กระต่ายแดงที่เจ้าเล่ห์เจ้ากล พลันกระโดดขึ้นไปบนไหล่ของนาง ส่งเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“ดีเสร็จแล้ว ดีเสร็จแล้ว จูเจี๋ยอย่าเพิ่งเข้าไป”

กงจื๊อกระทำไปตามความคิดของกระต่ายแสนรู้ โดยมีได้ปรากฏกายในฉับพลันทันด่วน

ยามนั้น ได้ยินเสียงชายชราหวดเลื่องถอนหายใจเบา ๆ กล่าวขึ้นว่า

“ลี้ม่วย เรายังคงจะวุ่นวายกันเช่นนี้อีกต่อไปหรือ ?”

“อืมม ยังมิปรากฏผลแพ้ชนะ ท่านไหนมากล่าววาจาเช่นนี้ขึ้นเล่า ?”

“ลี้ม่วย หะแรกเป็นเพียงวาจาสัพยอกประโยคเดียว แต่กลับทำลาย

ชีวิตคู่สู่สมอันสุขสันต์ของท่านและข้าพเจ้าจนมิอาจรวมรวมกันได้”

กงจื๊อได้ฟังถึงงั้นไป คำนี้ในใจว่า

‘ที่แท้ทั้งสองคือสามีภรรยากันนั่นเอง’

เขียนจื๊อตอบขึ้นว่า

“ท่านลำนึกเสียใจแล้วหรือ ? อืมม เล่งก้อ ท่านก็ได้ตีความในคัมภีร์ลู่ทังเก็ง (คัมภีร์อสนีบาต) แตกฉานขึ้นอีกไม่น้อยแล้ว จึงมีถึงแก่พ่ายแพ้ด้วยดีเชสุด (แล่ปลิดดาว) ของข้าพเจ้าได้ นับว่ามีความอุตสาหะน่าชมเชยยิ่ง แต่ข้าพเจ้ากลัวกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า วันเวลาใดที่ท่านและข้าพเจ้าอยู่รวมรวมกันเยี่ยงสามีภรรยาอีก ท่านจะต้องสยบยอมพ่ายแพ้แก่แล่ในมือของข้าพเจ้าอย่างเด็ดขาด”

ชายชราหวดเลื่องอึ้งเล้งจื๊อ พลันกระโดดขึ้นจากพื้นหัวร่อฮาฮาเสียงดังกึกก้อง แล้วกล่าวว่า

“ลี้ม่วย ท่านกล่าวไปกล่าวมาก็ยังคงเป็นวาจาประโยคเดิม ข้าพเจ้าในขณะนี้ยอมรับการพ่ายแพ้เสียเลยเป็นอย่างไร ?”

“ไม่ได้ ท่านหาใช่พ่ายแพ้จริงจึงไม่ การยอมรับความพ่ายแพ้ข้าพเจ้ามิต้องการ”

อึ้งเล่งจื้อร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ลี้ม่วย ท่านคิดจะหักโค่นข้าพเจ้าให้พ่ายแพ้ไปจริง ๆ นั้นเป็นสิ่งที่กระทำมิได้ดอก”

จิบฮุดเทียนจื้อก็ลุกขึ้นยืนอย่างเชื่องช้าสง่างาม ใบหน้าปรากฏรอยแย้มยิ้มอย่างเบิกบาน จีบจึงมองอึ้งเล่งจื้อแล้วกล่าวว่า

“เล่งกอ ในเมื่อข้าพเจ้าโค่นท่านให้พ่ายแพ้ลงมิได้ ท่านและข้าพเจ้าก็จำต้องแยกกันอยู่คนละทางดูจุนี้อีก”

อึ้งเล่งจื้อกล่าวอย่างมีโทสะว่า

“ลี้ม่วย ท่านพ่ายแพ้ด้วยฝ่ามือข้าพเจ้ามาถึงสามครั้งสามคราแล้ว ท่านยังมียินยอมรับความพ่ายแพ้ไปอีกหรือ ?”

“ไหนเลยจะง่ายตายถึงปานนั้น ข้าพเจ้ายังมิได้คำนวณแตกฉานค้นคว้าแชล่อเก็ง (คัมภีร์ดาราราย) จนแตกฉาน มาตราเส้นจะพ่ายแพ้ด้วยฝ่ามือของท่านอีกสิบครั้ง ข้าพเจ้าก็มียินยอมพ่ายแพ้แก่ท่านดอก”

“อย่างนั้น ท่านเข้าใจว่าเมื่อข้าพเจ้าพ่ายแพ้แล้ว ข้าพเจ้าจะยินยอมรับนับถือท่านหรือ ?”

“จะยอมรับหรือไม่แล้วแต่ท่าน แต่โดยสรุป จะให้ท่านและข้าพเจ้าอยู่กันเยี่ยงสามภรรยาดูจเดิม ก็ต้องให้ข้าพเจ้ามีแต่โค่นท่านจนพ่ายแพ้ และมียินยอมให้มีการสร้างแพ้อีกด้วย”

“ลี้ม่วย คาดมิถึงว่าท่านมีจิตต้องการเอาชนะถึงเพียงนี้”

“ท่านโยมิใช่ละม้ายคล้ายกันเล่า”

กงจู้ฟังวาทะโต้ตอบของคนทั้งสองแล้ว ก็นึกลอบหัวร่ออยู่ในใจอย่างขบขัน สองสามีภรรยาที่ต่างทรงพลังฝีมืออันสูงส่งยอดเยี่ยม แต่เพราะความต้องการเอาชนะในฝ่ายตรงข้าม และต่างมียินยอมอ่อนข้อให้แก่กัน จนกระทั่งทำให้ภรรยาและสามีที่รักกันยิ่ง ต้องแยกกันอยู่คนละทิศทาง ช่างโง่เขลาจนมิอาจจะหยิบยกเป็นตัวอย่างได้ที่เดียว

นางฮุดมียูจนต้องหัวร่อคิกออกไป

อึ้งเล่งจื้อพลันกวาดสายตาแลมา เห็นกงจู้สวมใส่เสื้อชุดดำอันหลวม

รุ่มร่ามอยู่ทางข้างกำแพง กงจู้รู้สึกว่ายาวตาของอึ้งเล้งจื้อมีประกายคมกล้า
แวววาวนำหวาดหวั่น เข้มมองจ้องนางจนแฉ่วหนึ่งมีกะพริบ

กงจู้รู้สึกมีความหวาดหวั่นพรันพริ้งอยู่บ้าง นางถอยกายไปครึ่งก้าว
หลบไปที่ผนังตึกเสียเลย

พลันได้ยินเสียงอึ้งเล้งจื้อห้วนฮาดังสนั่น กล่าวว่า

“ลิ่งม่วย สายตาของท่านนั้นมีพิศพลาดเลย ได้บุคลิกอันยอดเยี่ยม
ที่ยากจะทำใ้ใดเทียมในพิภพมาเป็นศิษย์ได้”

จีบซุดเขียนจื้อห้วนเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เป็นอย่างไ ? ท่านรู้สึกริษยาเสียแล้วหรือ ท่านจะกล้ารับศิษย์เข้า
ถ่ายทอดฝีมือมาทดสอบดูกับศิษย์ข้าพเจ้าเพื่อตัดสินผลแพ้ชนะระหว่างศิษย์
เราหรือไม่”

อึ้งเล้งจื้อห้วนสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีก กล่าวว่า

“ตกลง ถือว่าฉันเป็นสัจจะ ลิ่งม่วย กล้ารับรองว่า ข้าพเจ้ายังคง
มีต้องพ่ายแพ้แก่ท่าน ภายในเวลาสิบวัน ข้าพเจ้าจะให้มันมาต่อสู้กับศิษย์
อันยอดเยี่ยมของท่าน”

จีบซุดเขียนจื้อสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที กล่าวว่า

“เล้งกอ กำหนดนัดสิบวันมีรู้สึกเร็วเกินไปหรือ มีหน้าข้าผู้ใดจะไป
ทราบ ว่า ท่านได้รับศิษย์มาไว้ตั้งแต่เมื่อใด ความนี้จะมิมีเล่ห์กลอย่างไร
แอบแฝงอยู่หรือ ?”

อึ้งเล้งจื้อพลันกล่าวอย่างมีพอใจว่า

“ลิ่งม่วย ท่านและข้าพเจ้ามาตบแน่นมียินยอมพ่ายแพ้กันในเชิงวิชา
ฝีมือ แต่ท่านก็มีอาจเหยียดหยามประณามว่าในนิสัยใจคอและบุคลิกของ
ข้าพเจ้า”

จีบซุดเขียนจื้อกล่าวอย่างเสียใจขึ้นว่า

“เล้งกอ ม่วยจื้อกล่าวพลั้งพลาดไป ท่านอย่าได้มีโทษเลย ท่าน
และข้าพเจ้าก็ตกลงตามคำนัดหมายนี้เถิด”

แล้วพลันกล่าวอย่างเคร่งขรึมขึ้นว่า

“เล่งก้อ ท่านยังมิได้รับการอนุญาตจากข้าพเจ้าก็บุกรุกเข้ามาในเตี้ยะ-
แซฮึงของข้าพเจ้า นับเป็นสิ่งอันไม่สมควร ครั้นนี้ข้าพเจ้าอภัยให้แก่ท่าน
ภายนอกหน้าหากมันล่วงเกินเยี่ยงนี้อีก ก็อย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าจะมีโทษ
เกิดขึ้นเลย”

อึ้งเล่งจ้อกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“จริงแล้ว ลี้ม่วย ข้าพเจ้าก็ต้องขอภัยต่อท่าน ข้าพเจ้าจะไปแล้ว
ท่านจะยินยอมให้ข้าพเจ้าได้ใกล้ชิดกว่านี้หรือไม่”

“เพี้ย”

อึ้งเล่งจ้อหัวเราะเสียงดังสนั่นหวั่นไหว กงจูใจเต้นระทึกกรุนแรง รู้สึกมี
สายลมกรรโชกผ่านไปวูบหนึ่ง จึงรีบเหลียวแลมอง เห็นเงาร่างได้สูญหาย
ไปทางนอกหุบเขาใหญ่แล้วดังสายฟ้า

กงจูได้ฟังวาทะของคนทั้งสองแล้ว จึงคิดในใจว่า

‘เขื่อนจ้อจะรับเราเข้าเป็นศิษย์กระมัง?’

นางมีความปลื้มยินดีเป็นที่สุด หวนคำนึงถึงอยู่แว่อย่างแซแล้วก็
ครุ่นคิดต่อไปว่า

‘เขาเป็นชนชาวบูลิ้ม เขามีวิชาฝีมือที่เก่งกาจสามารถอย่างยิ่ง มิทราบ
ว่าเราจะสามารถฝึกปรีดฝีมือที่สูงส่งไปกว่าเขาได้หรือไม่ เฮอะ เขากระทำ
เยี่ยงนั้นกับเรา เราจะไม่อภัยให้แก่เขาอย่างแน่นอน’

ขณะนางครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงเขื่อนจ้อ
ร้องเรียกเบา ๆ อยู่ในตึกดีแซฮึงว่า

“หนูเอ๋ย เข้ามาเถิด”

กงจูเดินเข้าไปในตึกดีแซฮึง เห็นภายในตึกไม่มีเครื่องประดับใด ๆ เลย
นอกจากบนเพดานตึกมีคิลากลมสี่ซาวก็่อนเล็กก็่อนน้อยจำนวนพัน ๆ ผัง
ไว้เรียงรายดาดดาษตั้งราวกับเป็นดวงดาวบนท้องฟ้า

จิบฮุดเขื่อนจ้อยืนอยู่กึ่งกลางห้อง แยมยืมให้กับกงจูแล้วกล่าวว่า

“หนูเอ๋ย วาจาที่เรากล่าวกับอึ้งเล่งจ้อนั้น ท่านได้ยินจนหมดสิ้นแล้ว
หรือไม่?”

กงจื๊อใจเต้นระทึกอยู่ตลอดเวลา ตอบเสียงแผ่วเบาว่า

“ถูกแล้ว เขียนจ๊อ”

นางเพิ่งตอบออกไป พลันรู้สึกตึงที่ชายเสื้อ จึงก้มลงมองไป เห็นกระต่ายแดงจอมเจ้าเล่ห์กำลังคาบชายเสื้อของนางกระตุกอยู่เบา ๆ ตาสีแดงฉานอันกลมโตสดใส่ กระพริบให้แก่นางตลอดเวลาตั้งราวกับห้ามปรามไว้

กงจื๊อที่มีภูมิปัญญาอันชาญฉลาดปราดเปรียว ย่อมเข้าใจในความหมายของกระต่ายน้อย ใจยิ่งเต้นรุนแรงขึ้นไปกว่าเดิมอีก

จิบชุดเขียนจ๊อหัวเราะแค้น ๆ แล้วกล่าวว่า

“อึ้งย้ง เจ้าจอมชนที่มารยาสาไถย เมื่อครู่ลอบดูเราต่อสู้กับอึ้งเล่งจ๊อ ยังมิได้ถูกทำโทษ ขณะนี้ยังจะมีเล่ห์กระเท่ห์อันชั่วร้ายอย่างไรอีกเล่า”

กระต่ายแดงอึ้งย้งยกหูตั้งหู แล้วหันตัววิ่งปราดออกไปดุจดั่งสายฟ้าทันที เห็นที่คงกลัฏถูกทำโทษเป็นแน่

จิบชุดเขียนจ๊อจึงได้กล่าวอย่างยิ้มแยมกับกงจื๊อว่า

“หนูเอ๋ย เจ้ามีความคิดเห็นเป็นอย่างไร ?”

กงจื๊อรีบเดินเข้าไปหนึ่งก้าว คุณเข่าลงแทบเท้าแล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

“ศิษย์จู้จ้วงขี้งอกราบขอโทษ”

นางก้มกราบอย่างนอบน้อมยำเกรงสามครั้ง เป็นการไหว้ครูตามพิธี

จิบชุดเขียนจ๊อรับการกราบไหว้ของนางอย่างยิ้มแยมแจ่มใส จนครบสามครั้งแล้วจึงประคองขึ้นมา กล่าวว่า

“หนูเอ๋ย เจ้านับเป็นผู้มีส่วนสัตอันวิเศษสมบูรณ์ในการฝึกปรีชาฝีมือที่หาได้ยากยิ่งในพิภพจวนแดน ชือแป่พอเห็นเจ้าก็มีความรักใคร่อย่างจับใจ เจ้าเพียงตั้งหน้าปากเพียรมิทอดทิ้ง เราก็จะได้ถ่ายทอดยอวิชาในคัมภีร์แชล่อเก็ง (คัมภีร์ดาราราย) ประจำสำนักให้แก่เจ้าโดยสิ้นเชิง อันวิชาในคัมภีร์นี้ ยอดเยี่ยมสูงส่งอย่างไม่มีวิชาใดจะเทียมเทียบเปรียบได้เลย แม้กระทั่งตัวเราในปัจจุบัน ก็ยังค้นคว้าตีความมิแตกฉานจนครบทุกกระบวนวิชาได้”

กงจื๊อตอบอย่างนอบน้อมว่า

“ขอกราบรับคำของซือแป๋ คิษย์ยอมต้องมานะพยายามฝึกปรี้อมให้ เป็นที่ผิดหวังของซือแป๋ แต่ทว่าคิษย์ยังรู้สึกกังวลใจในพระราชบิดาและ พระราชมารดา ยังมีเขาที่ใจคด...”

กล่าวแล้วก็หวนคิดถึงการที่ฮู่เบี้อ้วงแซกแล่นเกล้งใช้นางเป็นเครื่องมือ โดยมิมีความรักอย่างจริงใจ ต้องบังเกิดความคับแค้นขมขื่นจนน้ำตาไหล พรากลงมา

จิบสูตเซียนจื่อกล่าวอย่างงุนงงสงสัยว่า

“หนูเอ๋ย ไฉนเจ้ารำให้เสียแล้วเล่า บิดามารดาของเจ้ามีบุญญาธิการ จนเป็นถึงราชันย์และราชินีในรัชกาลนี้ ก็ยอมไม่มีที่ใดควรจะต้องวิตกกังวล ใจไปเลย ออย่าว่าแต่เจ้าอีกไม่นานก็ยังคงสามารถกลับไปในพระราชวังได้ ไยต้องรำให้ด้วยเล่า”

กงจู้สายหน้ากล่าวสะอึกสะอื้นขึ้นว่า

“มิใช่...”

ครั้นแล้ว นางก้มหน้าหลังน้ำตา เล่าเรื่องที่ลี้ลับฝังตัวภายในขบวน ค่ายกลพันตลบ (เซยซ้วนตึง) ฮู่เบี้อ้วงแซเพราะต้องการจะสืบเสาะให้พบที่ ผังศพของลี้ลับจึงยอมตัวเข้าสอจนได้ตำแหน่งจอหงวน และได้รับพระ- ราชกรณานิคุณรับตัวเป็นฮู่เบี้อ จวบจนในคืนวิวาร์ ฮู่เบี้อสักจุดหลับของนาง หลบลิ้นหนีหน้าไปในเวลาตอนคืน จนทำให้นางถูกคร่ำตัวด้วยน้ำมือของพวก เหล่าร้ายที่คิดหวังตัวนางเป็นประโยชน์โดยถิถ้วน

จิบสูตเซียนจื่อพอได้ฟังก็มีโทสะพลุ่งขึ้นบ้าง กล่าวเสียงกระด้างว่า

“เจ้าเด็กผู้นั้นรังแกน้ำใจคนจนเกินไปแล้ว เราพบหน้ามันเมื่อใด จะ มิยอมมอภัยให้แก่มันอย่างเด็ดขาด”

กงจู้ผงกศีรษะแล้วพลอยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็จะมอภัยให้แก่เขา”

ทันใดนั้น นางหวนคิดถึงเรื่องราวระหว่างอั้งเล้งจื่อและเซียนจื่อที่เกิด ขึ้นเมื่อครู่ จึงกล่าวออกไปอย่างอดมิได้ว่า

“ซือแป๋ ท่านและอั้งเล้งจื่อซือแป๊ะผู้นั้น...”

จิบสุตเขียนจื่อพอได้ฟัง ก็กล่าวสอตน้อยอย่างยิ้มแย้มว่า

“หนูเอ๋ย เจ้ารู้สึกสงสัยใจกระมัง บอกกับเจ้าก็ได้ เขาฝึกปรีวิชาในคัมภีร์ล้วยท่งเก็ง (คัมภีร์อสนีบาต) นับเป็นวิชาในแนวทางอันร้อนแรงแกร่งกร้าว มิฝึกปรีถึงขั้นน้อยยุ่งคงกระพันเมื่อใด ก็กลัวเกรงต่อการทำลายร่างอันบริสุทธิ์เพราะการสมสู่ ดังนั้น เราก็ได้หวังดีต่อเขา โดยจับจุดอ่อนในนิสัยที่นิยมการเอาชนะต่อคู่มือ แสวงกลั่นแกล้งหาความยุ่งยากลำบากให้เพื่อจะได้มีต้องอยู่ร่วมรวมกันอีก เจ้าเข้าใจแล้วกระมัง”

กงจื๊อหน้าแดงฉานขึ้นทันที กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ซือแป่ ท่านอุตส่าห์คิดวิธีนี้ออกมาจนได้”

เขียนจื่อหัวร่อแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เอี้ยเท้า เจ้ากล้าหัวร่อเยาะซือแป่หรือ”

กงจื๊อพลอยหัวร่ออย่างเบิกบานใจแล้วกล่าวว่า

“ซือแป่ ความจริงนะหรือ ข้าพเจ้าดูองกว่าซือแป่มีจิตคิดต่ออั้งซูจื่อ (หมวดเหลือง) ซือแป่ะผู้นั้น...”

เขียนจื่อสะบัดส่ายบัดในมือ กงจื๊อแล่นรู้สึกมีใครจะถูกท่าน จึงต้องชะงักว้าจากเอาไว้ เขียนจื่อตำหนิอย่างยิ้มแย้มว่า

“เอี้ยเท้า เจ้าหากกล่าวต่อไปอีก เราก็จะหาโทษเจ้าแล้ว”

“เอาเถิด คิษย์มิกล้ากล่าวอีกแล้ว ขอซือแป่โปรดได้อภัยด้วย”

ทั้งสองจึงต้องหัวร่อกันอย่างครึกครื้นเบิกบาน

นับแต่นั้นมา กงจื๊อก็พำนักอยู่ภายในหุบเขาของจิบสุตเขียนจื่อ คร่ำเคร่งฝึกปรีวิชาฝีมือ ส่วนกระต่ายแดงอั้งยี่จอมเจ้าเล่ห์ ก็เสาะหาไปทั่วทั้งขุนเขาอั้งซัวอันกว้างใหญ่ เพ้นหาผลไม้ที่มีประสิทธิภาพในการบำรุงกำลังและสมุนไพรร้อนยอดเยี่ยม มาปรนเปรอให้แก่กงจื๊อย่างมิเห็นแก่เหน็ดเหนื่อย มิว่าผลไม้หรือสมุนไพรร้อนหาได้ยากยิ่งเพียงไร กระต่ายแดงแสนรู้ก็เสาะหามาจนได้

จิบสุตเขียนจื่อเพราะรุ่มร้อนจะส่งเสริมนางให้สำเร็จได้ภายในเวลาสิบวัน จึงมิเสียดายต่อการเสื่อมเสียกำลัง ยอมทุ่มเทพลังภายในเข้าถ้ำทอดให้

ทะลวงจุดเส้นชีพจรของนางอยู่ทุกวี่วันอย่างลำบากยากเย็น กงจู้จึงมีความ
รุดหน้าในฝีมืออย่างรวดเร็วปานปาฏิหาริย์ เพียงเวลาสั้น ๆ มีกัวัน ช่างเป็น
สิ่งที่ไม่มีความเชื่อได้ว่านางกลับกลายเป็นยอดฝีมืออันดับ
หนึ่งของบู๊ลิ้มแห่งยุคแล้ว และยังรุดหน้าอยู่ทุกเวลามีหยุดยิ่งอีกด้วย

ย้อนกล่าวถึงอ้วงแซ่ที่ถูกกักอยู่ภายในค่ายกษัตริย์ทั้งห้าทศนิยม (ซ่ง-
ฮ้าง-ไฉ่-ฮั้ง-ต้ง) เมื่อหาทางออกมิได้แล้ว ก็ทรุดกายลงนั่งกับพื้นเริ่มฝึกปรี
ไปตามพื้นฐานพลังภายในที่ชายชาวหนวดเหลืองมอบคัมภีร์ปกเหลืองให้แก่ตน
การขัดสมาธิเข้าฌานอย่างเจียบจงเคลิบเคลิ้ม จนผ่านไปสามวันก็ยังมิรู้สึกตัว

อ้วงแซมฝึกปรีพลังวิชาแขนงนี้ หะแรกมีความรื้อนแรงเป็นกลุ่ม
ก้อนอัดอยู่ในอก จวบจนกระทั่งถูกริดเร้นตกต่ำลงมาตลอดเวลา แต่อ้วงแซ
ครานี้กลับพบเห็นว่า ใจกลางฝ่ามือทั้งสองของตน มีสีแดงฉานสดใสปาน
เปลวไฟอันร้อนแรง จึงบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างใหญ่หลวง คำนี้ในใจว่า

‘นี่มันเป็นแนวทางวิชาอันใด ไฉนเมื่อฝึกปรีแล้วฝ่ามือทั้งสองจึง
กลายเป็นสีแดงฉานเล่า’

อ้วงแซรีบล้วงเอาคัมภีร์ปกเหลืองขึ้นมาดูอย่างรุ่มร้อน พลิกดูสาม
กระบวนท่าฝ่ามือที่มีบันทึกอยู่ในบทหลัง เห็นอักษรจารึกอย่างถนัดชัดเจนว่า
“ล้วยทั้งอัน” (อสันิบาทประทับ) สามตัว กระบวนท่าทั้งสามนั้นนิยามว่า ล้วย-
ฮ้วยเซียงเปาะ (อสันิบาทฟาดเพลิง) ล้วยเทียนเตี้ยจั้ง (อสันิบาทคะนอง)
ล้วยอันบ้อเซ้ง (อสันิบาทพิฆาต)

อ้วงแซตั้งอกตั้งใจค้นคว้าตีความในกระบวนท่าแรกล้วยฮ้วยเซียงเปาะ
(อสันิบาทฟาดเพลิง) พร้อมกับคิดในใจว่า

‘ดูท่าที่ฝ่ามือของเราแดงฉานไปทั้งสองข้าง และยามเดินกำลังตาม
แนวทางพลังภายในนี้ ตลอดร่างร้อนรุ่มตั้งราวกับถูกเพลิงอันร้อนแรงสุมอยู่
คงต้องเกี่ยวข้องกับกระบวนท่าฝ่ามือนี้เป็นแน่แท้’

อีกครั้งวันให้หลัง ก็พอจะจับเค้าของวิชาท่าฝ่ามือนี้ได้บ้าง จึงรีบลุก

ขึ้นยืนกวาดตามองไปในป่าทึบที่เว้งว่างสุดสายตา ในใจบังเกิดความแค้น
เคืองจนสุดที่จะรับได้จริง ๆ จึงรำพึงรำพันขึ้นดำใจว่า

‘นี่ความจริงเป็นค่ายกลที่ภรรยาเราได้สร้างขึ้น ตัวนางเองถูกแต่ยี่งู
ผู้บุตรของอิวอิกก็จู่จะไร้นั่นคร่าตัวไป ค่ายกลขบวนนี้ของนางกลับมากักขัง
เอาตัวเราเข้าเสียได้ ภรรยาและน้องสาวถูกคร่าตัว บิดามีร่องรอยมีดমন
มิทราบชัด และกำหนดเวลาสิบวันก็จะบรรลู่ถึงได้ในบัดดล พรรคชิกเจ้าะก้า
ของชินเกียง คงจะให้เสียก้าจู่ของมันมาจนชิงเอาของวิเศษในตัวของลั้งฮุย
ไปอย่างแน่นอน แต่เรากลับมาจมอยู่ในที่นี้ ลูกผู้ชายชาติชาตริที่เข้มแข็ง...’

พอคิดได้ถึงตอนนี้ เพลิงโทสะพล้นลุกฮือโหมจนสุดระยับ แผลเสียง
ขึ้นว่า

“เราอ้วงแซมมาตรแม่นจะแหลกลาญเป็นภัสสมุสิไปเพราะการนี้ ก็ไม่
ปรารถนาจะถูกกักขังไว้ในค่ายกล”

ทันใดนั้น จึงได้รวบรวมพลังขึ้นผ่นึกไปตามแนวทางวิชาที่ฝึกปรือมา
ในเวลาสามวัน สะบัดฝ่ามือฟาดไปด้วยกระบวนท่าลุยฮ้วยเซียงเปาะ (อสถิ-
บาตฟาดเพลิง) แต่อ้วงแซคาดฝันมิถึงเลยว่ ฝ่ามือนี้สามารถฟาดเป็น
ประกายร้อนแรงปานแสงเพลิงออกไปได้ พร้อมกันนั้นยังมีเสียงครืนครื้น
สนั่นหวั่นไหวปานฟ้าร้องดังมาอยู่ในระยะใกล้ ป่าที่เห็นเว้งว่างรกทึบพลันมี
เพลิงไหม้ขึ้นอย่างไม่น่าเป็นไปได้

อ้วงแซต้องปากอ้าตาค้างด้วยความตะลึงงัน ไหนเลยจะกล้าเชื่อถือ
ได้ว่าเป็นความจริง แต่ความร้อนแรงของเปลวเพลิงได้ฮือเข้ามากกระทบผิวกาย
จากนั้น กลุ่มควันได้ลุกโหมงขึ้นอบอวล ภาพเบื้องหน้ากลับกลายเป็นฉาก
เดิมโดยสิ้นเชิง เป็นยามย่ำสนรยาที่เลือนรางสลัว พุ่มไม้ใบหญ้าขึ้นรกร้างสูง
ท่วมเข้า

อ้วงแซตะโกนร้องขึ้นอย่างลึงโลดว่า

“เราออกจากที่กักขังได้แล้ว ได้ทำลายค่ายกลปีศาจด้วยเปลวเพลิง
อย่างมีมีเจตนาเลย”

อ้วงแซพลันถีบเท้าพุ่งกายไปด้วยความปิติ ทำให้ร่างละลิวขึ้นสูงถึง

หกเจ็ดสิบเขียะ ฝ่ามือทั้งสองถูไถกันไปอีกครั้ง แล้วพลังล้วยฮ้วยเซียงเปาะ (อสถิบาตพาดเพลิง) ก็ถูกสะบัดออกไปอีกครั้ง เสียงดังโครมจนแผ่นดิน สะเทือน ได้ระเบิดขึ้นจนกึกก้องสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟกระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศทาง ที่ซึ่งถูกฝ่ามือพาดเข้าใส่ มีเปลวไฟลุกขึ้นจนโชติช่วง ทำให้ทั่วทั้งเทือกทิวเขาแดงฉานไปเพราะแสงเพลิง

อ้วงแซขณะจะพุ่งตัวออกไป พลันได้ยินเสียงคนร้องอุทานขึ้นในที่ ซึ่งห่างไกลไปกว่าหนึ่งร้อยก้าว แล้วกล่าวมาว่า

“เอี้ยตัง ไฉนมิใช่กังจู เรานับว่าเสียเวลารอคอยอยู่ในที่นี้ถึงสองวัน อย่างหาประโยชน์ใดมิได้เลย”

“เตี้ยโ้ว ถูที่เดียว นางเป็นสตรีที่งดงามสะคราญปานเทพธิดา ข้าพเจ้าเอี้ยตังที่หวังจะแบ่งปันความงามของนางมาประโลมใจเสียบ้าง ก็กลับ กลายเป็นอากาศธาตุไปแล้ว”

อ้วงแซพลันได้ยินวาทะที่ก้าวร้าวล่วงเกินต่อกังจูอย่างสามหาว โทสะ พลันพรั่งพล่านอย่างรุนแรง และความแค้นเคืองเท่าที่มีอยู่ในหลายวันนี้ ต่างพากันห่มเหเข้าใส่ในตัวคนทั้งสองโดยสิ้นเชิง รีบหันร่างโถมกายไปใน ทิศทางต้นเสียงอย่างเร่งร้อน พร้อมกับกุเสียงดังสะท้านหวั่นไหวไปทั่วทั้งทุ่งร้าง อันกว้างขวาง

พร้อมกันนั้น ส่งเสียงทวาดก้องขึ้นว่า

“ผู้ใจกล้าบังอาจตนใด จงไล่ตัวออกมาให้เราด้วย”

ที่เบื้องหน้ามีเสียงอันเย็นชากระดังตอบขึ้นว่า

“อาศัยเจ้ายังไม่คู่ควรวาทะประโยคนี้”

อ้วงแซเหือดดาลปานมิเพลิงคลอกร่าง พลันผ่นึกกำลังในวิชาฝ่ามือ ล้วยเท่งอั้น (ฝ่ามืออสถิบาตประทับ) สายตาอันคมกล้าได้สอดสายจวนเห็น คนทั้งสองซุกซ่อนตัวอยู่ในที่ใด พลันโถมกายเข้าไปจนห่างอยู่เพียงยี่สิบเขียะ ก็ทวาดก้องสุดเสียงว่า

“คู่ควรหรือไม่เจ้าก็ทดลองดูเถิด”

เสียงสนั่นหวั่นไหวพร้อมกับประกายไฟกระจัดกระจายรอบทิศ ครืน

ครั้นปานอสนีบาตพาดเข้าใส่พื้นจนสิ้นสะท้อนเลื่อนลั่นทันที

เงาร่างสองสายพลันพุ่งกายแยกย้ายออกไป หินเอาชีวิตรอดจากเปลวเพลิงได้อย่างหวุดหวิดหวาดเสียว

อ้วงแซ่ไหนเลยจะยินยอมให้มันทั้งสองหนีเอาตัวรอดได้ ความจริงก็มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่แล้ว พอเห็นคนทั้งสองก็มีฝีมือมีตำหนามร่างที่ยังลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันย่อเอาติดเท้าจนพุ่งเข้าใส่ผู้ซื่อเอี้ยตั้งที่อยู่ด้านซ้ายอย่างหักโหมโหดเหี้ยม

เอี้ยตั้งและเตี้ยโ้วต่างอยู่ในเครื่องแต่งกายชุดสีดำ มีเครื่องแบบเยี่ยงเดียวกับเหล่าบุรุษชุดสีดำภายในสุสานเม่งเล้งที่เคยเห็นมามีผิดเพี้ยนทำให้อ้วงแซ่พอจะเข้าใจในฐานะของคนทั้งสองอยู่

ฝ่ามือคราแรกที่พาดพลาตผิไป ฝ่ามือครั้งที่สองก็ตามติดได้ในพริบตาท่ามกลางแสงเพลิงและเสียงอสนีบาตสนั่นหวั่นไหวที่บังเกิดขึ้น เอี้ยตั้งแผดร้องเสียงโหยหวนด้วยความเจ็บปวดรทรรำ

อ้วงแซ่มีสนใจว่ามันจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร รีบหันร่างโถมเข้าใส่บุรุษชุดดำที่หนีไปทางด้านขวาอย่างเร่งร้อน อ้วงแซ่มีฝ่าเท้าวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมเพียงไร กระโดดขึ้นลงสองสามครั้งก็ได้เข้าในรัศมีสามสิบเชี้ยวของบุรุษชุดดำนั้นแล้ว

ขณะยกฝ่ามือเตรียมจะพาดออกไป พลันนึกใจได้คิดขึ้น จึงคำนึงว่า ‘เอี้ยตั้ง เตี้ยโ้ว กอดเขารอคอยอยู่ที่นอกค่ายกลเป็นเวลาถึงสองวัน ด้วยจุดประสงค์อย่างไร ? เราโชนมิไว้ชีวิตของมันเอามาเค้นถามความนัยให้เป็นที่เข้าใจเสียก่อน จึงจัดการไปตามความสมควร’

ในที่สุด อ้วงแซ่ก็รังพลังฝ่ามือที่จะพาดกลับมา ตวาดขึ้นว่า

“หากรักชีวิตก็จงหยุดให้เรา”

เตี้ยโ้วน่ากลัวทราบว่าเอี้ยตั้งเสียชีวิตไปแล้ว พอได้ยินเสียงตวาดของอ้วงแซ่ที่ตั้งอยู่ในระยะกระชั้นชิด ความตื่นตระหนกตกใจของมันในครานี้ใหญ่หลวงจนตัวสั่นระริกตลอดเวลา สะกักเท้าเอาไว้แล้วกล่าวว่า

“ผู้กล้าหาญ โปรดไว้ชีวิต”

เงาสีเขียวถลันวูบ แล้วร่างอ้วนแซกก็มาปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าสายตา
ไบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ อย่างเหยียดหยามเยาะเย้ย กล่าวเสียงราบ
เรียบว่า

“จะไว้ชีวิตนั้นมียาก จงกล่าววาจาจริงอย่าได้อำพราง เจ้าเป็นใคร ?”

เตี้ยโพวสีหน้าเขียวคล้ำด้วยความหวาดหวั่น กล่าวเสียงสั่นเครือขึ้นว่า

“ยมทูตผู้ได้บัญชาของประมุขภูเขาเก้าหัวหัว”

“ยมทูต (อู๋มินไช้เจีย) ? ประมุขภูเขาของพวกเจ้าคือใคร”

“ประมุขก็คือประมุข”

“เจ้ากล้า !”

อ้วนแซกฝ่ามือขึ้นชูเหนือศีรษะ ใจกลางฝ่ามือแดงฉานปานแสงเพลิง
กระทบสายตาจนเจิดจ้า เตี้ยโพวตัวสั่นงันงกทันที รีบกล่าวขึ้นว่า

“ผู้กล้าหาญโปรดไว้ชีวิต บ่าวผู้ต่ำต้อยมิทราบว่ประมุขนั้นคือผู้ใด
จริง ๆ และมีว่าใครก็ไม่เคยเห็นท่านประมุขมาก่อนเลย”

“อา มันมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร ?”

“มิทราบได้”

“เจ้าคิดมีเล่ห์เหลี่ยมมูบาย เราจะไม่อภัยให้แก่เจ้าอย่างเด็ดขาด”

“บ่าวผู้ต่ำต้อยยกกล่าวความจริงทุกถ้อยกระทรวงความ”

“เอาเถิด ลองเชื่อเจ้าดูสักครั้ง เจ้าและเอี้ยตั้งมาเฝ้าอยู่ในที่นี้ด้วย
จุดประสงค์อันใด ?”

“รับคำสั่งจากท่านประมุขให้รอคอยกงจู้ เมื่อออกจากค่ายกลแล้วคร่า
ตัวกลับไปทูลเขา”

“เฮอะ อาศัยเศษสวะเยี่ยงเจ้าทั้งสอง จะกระทำเรื่องใหญ่นั้นได้สำเร็จ
หรือ กงจู้ได้ถูกผู้อื่นลงมือช่วงชิงตัดหน้าไปเสียก่อนแล้ว”

“จริงที่เดียว ชั่วจู้ (ประมุขภูเขา) สั่งมาว่า กงจู้ถูกเก้ามั่งที่ดึก
(สมุหราชของครักซ์) คร่าตัวออกมา มอบให้แก่เตี้ยจู้ (ราชธิดา) ผู้เป็นหัวหน้า
ตำหนักหงส์ของอิวอิวกิก นั่นต้องแสดงว่าถูกคว่ำตัวไปสู่อิวอิวกิกแล้ว”

อ้วนแซพอได้ยินก็สะท้านขึ้นทั้งร่าง ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“อะไร ? เจ้าว่าผู้คร่ำตัวงงจูไปคือฮ้วยเจี้ยตุ่เล้ง (ฝ่ามือโลหิตพิฆาต มังกร) แพ้ขงหรือ ?”

“ฮัวจูลั่งม่าวเป็นเซ่นนั้น”

“เฮอะ ฮ้วยเจี้ยตุ่เล้ง เราต้องปลิดชีวิตเจ้า !”

อ้วงแซหน้าเขี้ยวคล้ำด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยม สายตาเป็นประกาย กล้าจนจิตจำ เปลี่ยนน้ำเสียงถามขึ้นว่า

“เตี้ยโฬ้ว เจ้ารู้ว่าหุบเขาอิวอิวก็อยู่ที่ใดหรือไม่ ?”

“มิทราบได้”

“ยังมีอีกประการหนึ่ง ดูรูปแบบของเจ้าได้เป็นเยี่ยงเหล่าบุรุษชุดดำ ภายในสุสานเม่งเล้งมิผิดเพี้ยน น่ากลัวพวกเจ้าและมันเหล่านั้นต่างเป็นบริวารของฮัวจูคั่นนั้นกระมัง ?”

“ถูกแล้ว พวกนั้นเป็นศิษย์ห้าปีศาจ (ไว้วักย)”

“ศิษย์ห้าปีศาจ มันเป็นศิษย์ของก๊วยฮ้วง (ภูตบดีหัวหน้าผี) ศิษย์ห้าปีศาจชุด ๆ แต่แล้วไหนพวกมันจึงได้เรียนรู้วิชาเข็มทองไร้สภาพ (บ่อเสียง-กิมจำ) ของตักเก็น (สุภาพบุรุษแดนดิน) ได้ ?”

อ้วงแซพลันเย็นวาบไปทั่วร่างเมื่อได้คิด ตวาดก้องขึ้นว่า

“อย่างนี้ก็หมายความว่า ฮัวจูของเจ้าก็คือก๊วยฮ้วงซิวเม้งที่ได้สูญหาย ร่องรอยไปจากแผ่นดินเป็นเวลานานปีแล้ว”

“มิทราบได้”

อ้วงแซยกฝ่ามือที่แดงจางปานแสงเพลิงขึ้นอีกครั้ง ตวาดอย่างแค้น เคืองขึ้นว่า

“เจ้ากล้าบอกว่ามิทราบได้อีกเพียงประโยคเดียว เราจะฟาดเจ้าให้แหลกคามือไปทันที”

เตี้ยโฬ้วอ้าอึ้งจนมืออาจจะส่งเสียงออกไปได้ ในทันใดนั้น ได้แผดร้องโอดโอยขึ้นสุดเสียง ร่างโถมกายไปที่เบื้องหน้าจนดังโครมใหญ่ ลื่นใจตายไปทันที

เหตุการณ์อุบัติอย่างไม่คาดคิด ทำให้อ้วงแซคำรามอย่างเดือดดาล

คลังแค่น ถีบปลายเท้าแล้วพุ่งกายขึ้นสู่อากาศ ละลิ่วไปทางด้านซ้ายมือจุด
ตั้งสายฟ้า ฝ่ามือได้สะบัดฟาดออกไปพร้อมกับร่างพุ่งปราด เสียงครืนครืน
สนั่นหวั่นไหว พร้อมกับประกายไฟได้กระจัดกระจายขึ้นทันที

อสนีบาตเริ่มต้น

ที่ไกลไปกว่าสี่สิบวา มีเสียงเค้นหั่วร้ออันเย็นชาดังขึ้น แล้วเงาร่าง
สีดำสายหนึ่งได้ถลันหายวูบออกไป

อ้วงแซคลิ่งแค้นจนอกแทบระเบิด เมื่อโถมกายเข้าถึง เงาร่างนั้น
ก็ได้สูญหายลับตาจนไร้ร่องรอยไปแล้ว มิต้องสงสัยก็แน่ใจได้ว่า เงาร่างดำ
นั้นได้ฆ่าเตี้ยโพ้วเพื่อปิดปาก แต่พอหวนคำนึงอย่างลึกซึ้ง ก็ต้องเค้นหั่วร้อ
อย่างเหี้ยมโหดขึ้นแล้วกล่าวว่า

“สหาย เจ้ากระทำอย่างโง่เขลาเกินไปแล้ว นี่เป็นการรับสารภาพอย่าง
มิได้รีดเร้นค้นถามเลย เฮอะ บอกกล่าวกับชาวจุฬุเป็นเจ้านายของเจ้าให้ร้อ
คอยอยู่เถิด บอกกับมันว่า ‘ประกาศิตชิงหูไว้ผู้ต่อต้าน (บ่อเต็กโต๊ะเยื่อเหล้ง)’
ของเทียนเฮี้ยบ (วีรบุรุษปากฟ้า) เมื่อคราวอดีตปรากฏขึ้นแล้ว คำวันนี้ จะ
เปลี่ยนเป็น ‘ประกาศิตปลิดศีรษะ’ (บ่อเต็กปวยเท้าเหล้ง)’ เราอ้วงแซผู้บุตร
ของเทียนเฮี้ยบ อีกไม่นานก็จะไปเยี่ยมเยียนยังภูเขาก้าว้าว บอปปิตาจ
เผ่าให้ร้อคอยด้วย”

ที่ไกลไปกว่าสองสามร้อยวา มีเสียงอันเย็นยะเยือกดังแว่วขึ้นมาจาก

“เจ้าหากมิกลัวจะถูกฉีกกระชากออกให้เบะอ้า ก็จงแสหน้าเข้ามาเถิด”

“ศิระษะที่ถูกปลิดกระเด็นเป็นคนแรกของภูเขาเก้าฮั่วซัวก็คือเจ้า หากมีใจกล้าจงประกาศนามออกมา”

“องค์รัชฟ่ายซ้ายงูเท้า (ศิระษะวัว)”

“เฮอะ งูเท้าเบ้มีน (ศิระษะวัวหน้าม้า) อิวมีนไซ้เจีย (ยมทูต) ล้วนแล้วเป็นคนในขุมนรกอันต่ำช้า (บริวารของยมบาลส่วนมากตัวเป็นคนหน้าตาเป็นสัตว์ต่าง ๆ ตำนานจีนเล่ากันอย่างนั้น) เราจดจำเจ้าไว้ได้แล้ว”

“เจ้าก็มีต๋องยโสโอหังไป เอี้ยตัง เตี้ยโพ้วยอมมิใช่ตายเปล่าโดยไร้คุณค่าซดใช้ดอก”

อ้วงแซมไปแยะแสนใจต่อมันอีก เลือสี่เชียวพลั่วขึ้นแล้วร่างก็พุ่งปราด ๆ ไปในตัวเมืองเอียนจินอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว การวิ่งจนสุดฝีเท้าในครานี้ ด้วยความร้อนรนจะเข้าไปในเมืองให้ทันกำหนดเวลา พร้อมกันนั้นยังหวนคิดถึงเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้นมาในหลายวันนี่ เตี้ยจูผู้หนึ่งของอิวอิวก็สามารถปลิดชีวิตสองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้า เช่นฆ่าสามเจ้าของแคว้นตะวันตกเฉียงใต้ตายอย่างง่ายดาย ส่วนประมุขภูเขาเก้าฮั่วซัวนั้น สั่งให้หาปิศาจที่เป็นศิษย์เอก ไปเช่นฆ่าต่อผู้กล้าบุกรุกเข้าไปในเม่งเล้งอย่างสยดสยองนองเลือด พรรคซิกเจ้าย่าก้า (สัตตมรณะ) แห่งแคว้นชินเกียง ก็จะยกกำลังเข้ามาในตงจ้วน พรรคนี้มีความซิงซังรังเกียจพวกตงจ้วนทุกเผ่าพันธุ์ผู้คน การฆ่าฟันอันสยดสยองก็จะได้เริ่มเกิดขึ้นแล้วอย่างสามารถคาดเดาได้มีพลาดผิดเป็นแน่นอน โลหิตต้องเนืองนองไปทุกหย่อมหญ้า ความเดือดร้อนลำเค็ญเห็นจะยากต่อการช่วยเหลือแล้ว

อ้วงแซร่าฟุ้งขึ้นด้วยความคลั่งแค้นว่า

“กงจูถูกคร่าตัวเข้าไปในหุบเขาอิวอิวกิก ฮั่วยเจี้ยตุ้เล้งมอบตัววงจูให้แก่วิวอิวอิวกิก มันยอมต๋องรู้แน่วิวอิวกิกอยู่ไหน เราติดตามหามันแล้วจะไปตามหาผู้ใด ?”

อ้วงแซมมีผีเท้าอันรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง เพียงเวลาชั่วหม้อข้าวเดือดก็ได้เข้าไปถึงในตัวเมือง

ยามนี้เป็นเวลาพลบที่เพิ่งจุดได้เข้าไฟ แก้มึงที่ตึกยังมีอำนาจหน้าที่
ครอบคลุมทั่วทั้งตัวเมือง และเป็นเวลาที่มันจะออกมาสำรวจตรวจตรา อ้วงแซ
มารับประทานอาหารอย่างลวก ๆ พอประทังชีวิต แล้วมุ่งหน้าตรงไปยังวังหลวง

นอกกำแพงอันสูงชันตระหง่าน ทหารอันเกรงขามแปดคนยืนเรียง
รายอยู่หน้าประตูวังอย่างเข้มแข็ง

อ้วงแซเดินเข้าหาด้วยหน้าอันเหี้ยมเกรียมอำมหิตเข้าสู่หมู่ทหารรักษาวัง
ทหารรักษาวังต่างมองดูด้วยความพิศวงสงสัย

อ้วงแซมาถึงยังหน้าประตูก็หยุดยั้ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เรียกแก้มึงที่ตึกซึ่งเป็นหัวหน้าพวกเจ้าออกมาพบกับเรา !”

ทหารรักษาวังผู้หนึ่งชูทวนในมือแล้วตวาดอย่างมีโทสะว่า

“เจ้าเป็นใคร จึ่งใจกล้าบังอาจอย่างไรมารยาถึงเพียงนี้ ทราบว่าจะ
ต้องมีโทษทัณฑ์สถานใดหรือไม่ ?”

“เฮอะ เจ้าดูเราให้แน่ว่าเป็นผู้ใดเถิด สิ่งให้เรียกมันออกมาก็เรียก
มันออกมา”

ทหารรักษาวังอีกผู้หนึ่งแค้นเสียงแล้วตวาดขึ้นว่า

“เจ้าคืออยู่เบ๊ นักโทษอุกฉกรรจ์ของรัชกาลนี้”

อ้วงแซสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ประกบนิ้วทิ่มสีกัดออกไป ทหาร
รักษาวังผู้นั้นครางในลำคอแล้วหงายตึงกับพื้นไปทันที อ้วงแซกวาดสายตา
อันคมกล้าดูเหล่าทหารรักษาวังอื่น ๆ แล้วกล่าวว่า

“ผู้ใดหากกล้ากำเริบเลิບสานอีก ก็จงทดลองดู”

ทหารรักษาวังทั้งเจ็ดต่างพากันยืนตัวตรงด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

อ้วงแซถามไถ่ยังทหารคนแรกขึ้นอีกครั้งว่า

“จงเข้าไปเรียกมันออกมาเสียเถิด”

“ท่านหัวหน้าออกตรวจราชการแล้ว”

“เป็นความจริง ?”

“มิกำลังลือกกลงต่ออยู่เบ๊ท่านดอก”

“เอาเถิด รอเมื่อมันกลับมาถึงวัง จงบอกกล่าววาทาเราให้กับมันว่า

คำนี้เวลาสามเราจะคอยพบมันที่เทียนตัว (สถานบูชาเทพดาประจำเมือง) และบอกแก่มันอีกว่า หากมันระดมกำลังทหารไปมากมายแล้ว เราก็จะอาละวาดฆ่าฟันกันเป็นการใหญ่”

อ้วนแซกล่าวแล้วก็หันร่างเดินจากไป แต่ไม่คาดว่า พอเพิ่งก้าวไปไม่กี่ก้าว พลันได้ยินเสียงเกาทัณฑ์ดังมาทางด้านหลัง

จึงตวาดขึ้นอย่างแค้นเคือง พลั้วร่างเป็นวงกว้างโถมกลับไปที่ประตูวัง เห็นเหล่าทหารแต่ละคนต่างมือถือเกาทัณฑ์เตรียมจะเหินยวมา จึงตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

“พวกเจ้ารันทาที่ตาย”

ฝ่ามือตวัดฟาดทางเฉียงออกไป ทหารรักษาวังผู้หนึ่งแผ่ร้องจนกึกก้อง คีระปะลิวกระเด็นออกไปจนไกลกว่าสิบเชียว โลหิตพุ่งฉีดดุจดั่งน้ำพุ

อ้วนแซแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย หันกายเดินออกไปอีก รำพึงขึ้นกับตนเองว่า

“มิแสดงการกระทำอันเด็ดขาด ไม่ว่าผู้ใดก็มีชาติถึงกุศลเจตนาของเรานับแต่คำคินนี้เป็นต้นไป เราอ้วนแซจะให้เหล่าภูตผีปิศาจและโจรร้ายใจชั่วทั้งหลายต้องหลังเลือดขโมยดิน คีระปะลิดกระเด็นไปทุกตัวคน”

ร่างได้ก้าวละลือออกไปอย่างรวดเร็วด้วยท่าที่อันสง่ามีแรงร้อน

เทียนตัวอันเป็นลานกลมกว้างขวาง มีบันไดศิลาทอดขึ้นสู่เบื้องสูงที่เป็นแท่นบูชา อ้วนแซในเลื่อยยาวลิเชียว ยืนอย่างสงบอยู่ยังเชิงบันได

คินนี้ไร้แสงเดือน มีแต่ดาวแพรวพราวอยู่บนฟากฟ้ามากมาย อ้วนแซยืนอยู่อย่างที่ตั้งองค์ษัตริย์มาบวงสรวงเทพดา ด้วยท่าที่อันเยิบขลิ้มเคร่งเครียด หวนคิดถึงพวกพรรคชิกเจ้าเก่า ที่จะเข้ามาก่อวุ่นในตงจ้วนจนเกิดคดีฆ่าฟันอันนองเลือด และยิ่งรู้สึกว่ พวกเผ่าชาวฮั่นอันเป็นเจ้าของประเทศไหนเลยจะยินยอมให้ชนเผ่าอื่นเข้ามาเหยียดหยามยำเยี่ยงโหดเหี้ยมอำมหิตได้ ยิ่งรู้สึกว่ ร่องรอยของบิดา ภรรยาและน้องสาว ต้องติดตามหาให้พบ และยิ่งต้องปกป้องคุ้มครองแผ่นดิน สร้างความร่วมมือเป็นสุขอย่างสุดกำลังความสามารถ เป็นภาระที่มีอาจจะปลดเปลื้องไปจากความ

รับผิดชอบได้

ใบหน้าอ้วนแซในยามนี้ เบิกยื่นขาแบ่งความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ขณะนี้มีปรากฏการณ์อายุของบัณฑิตผู้คงแก่เรียนขึ้นตามบุคลิกอีกแม้แต่น้อย นิดแล้ว ใบหน้าที่งดงามสง่าคมสัน คิ้วเรียวตาสดใสริมฝีปากแดง อันเคย เป็นที่ลุ่มหลงต่อสตรี เปี่ยมด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยมจนน่าหวาดหวั่น พรันพริง

ยามสามได้บรรลุถึงแล้ว อ้วนแซกวาดตาสอดสายไปมาทั่วทุกทิศทาง มีแต่ความสงบวังเวงเป็นเพื่อนราตรียู่เพียงประการเดียว

อ้วนแซรำพึงขึ้นด้วยเสียงอันเย็นเยือกว่า

“ช่วยเจ็ยตุ้เล้ง คำคินนี้เจ้ามีมา เราจักติดตามหาเจ้าไม่พานพบหรือ ?

เฮอะ”

ในทันใดนั้น มีเงาร่างคนสายหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว อ้วนแซ พลันปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นบนใบหน้า กล่าวกับตนเองว่า

“มาแล้ว ประเสริฐมาก คำคินนี้เจ้าได้ดูดีอย่างแน่นอน”

อ้วนแซลอบผืนกลมปราดภายในขึ้นจนเข้มแข็งแกร่งกร้าว ยืนมั่นคง เป็นสง่าอยู่กับที่มิเคลื่อนไหว

เงาร่างคนสายนั้นได้เข้ามาถึงในเวลาชั่ววูบเดียว มันคือเก้าอี้มั่งที่ติดก ช่วยเจ็ยตุ้เล้งแพะงจริง ๆ แต่คำคินนี้ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดดำอัน รัดกุม ที่อกเสื้อมีรูปมังกรปักไว้อย่างเลือนราง

มันพอหยุดยั้งทรงกาย อ้วนแซก็เอ่ยปากถามอย่างเย็นชาว่า

“แพะง เจ้าก็มีใจกล้ำมาดั่งคำนัดหมายจริง เราขอถามเจ้า เจ้ารู้สึก ว่าอาการบาดเจ็บที่ได้รับมาในวันนั้น ทุเลาเป็นปกติแล้วหรือ ?”

ช่วยเจ็ยตุ้เล้งส่ายยิ้มแล้วกล่าวว่า

“มีรบกวนให้ถามไถ่ เจ้าเด็กชั่วร้ายเป็นนักรบที่พ่ายจากน้ำมือของเรา เหตุไฉนเรามิกล้ำมาเล่า”

“มีเจ้ามาเพียงลำพังคนเดียวหรือ ?”

“จัดการกับเจ้านั้น เราเพียงคนเดียวก็เหลือเฟืออยู่แล้ว โยต้องไปสร้าง

ความลำบากให้แก่ผู้อื่นเล่า และนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราได้ทิ้งตำแหน่ง
เก้าอี้ที่ติดอันวุ่นวายเลวร้ายอะไรนั้นอีกแล้ว”

อ้วนแซกลอกกลิ้งตาไปมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้าจะกลับไปปรับใช้ที่หุบเขาอิวอิวก็กินแน่ เฮอะ เก้าอี้ที่ติดอัน
ยอดเยี่ยม”

ฮ้วยเจี๋ยตู่เลี้ยงตื่นเต้นขึ้นเล็กน้อย ตวาดถามไปว่า

“ผู้ใดบอกเล่าแก่เจ้า ?”

“เฮอะ เจ้าคว่ำตัวงงจู้ออกมามอบให้แก่เจ้าตำหนักหงส์เตี้ยของอิวอิว-
กั๊กนั้น ผู้ใดจะมีทราบ ?”

ฮ้วยเจี๋ยตู่เลี้ยงหัวร่อฮาฮาอย่างกราดเกรี้ยวแล้วเคঁลเสียงว่า

“ถูกแล้ว เจ้าจะอย่างไร ?”

“เราตั้งใจมาเพราะการนี้นั่นเอง”

“เจ้ามาสายเสียแล้ว”

“มีสายดอก คีระชะของเจ้ายังคงตั้งอยู่บนป่าเป็นปรกติ”

ฮ้วยเจี๋ยตู่เลี้ยงเคঁลเสียงหัวร่ออันเกรี้ยวกราดขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่

“เด็กชั่วร้าย เจ้าอย่าได้เพื่อฝันให้มากไปเลย เมื่ออดีต เราแพ้ข-
เคยพ่ายด้วยน้ำมือบิดาเจ้ามาสองครั้งสองคราว แต่ก็เป็นการพ่ายแพ้อย่าง
หูดหิดเพียงนิดน้อย สำหรับเจ้าน่ะหรือ ? ยังห่างไกลกันมากมายนักดอก”

อ้วนแซตวาดเสียงสนั่นขึ้นทันทีว่

“เรามีปรารถนาจะได้คารมกับเจ้าให้เปลืองน้ำลาย จงบอกมา อิวอิวก็
อยู่ที่ใด ?”

“รับฝ่ามือเรลักรั้งก่อน จิงบอกแก่เจ้าก็มีเข้าไป”

อ้วนแซเคঁลหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“รับฝ่ามือไปครั้งหนึ่ง เจ้าก็จะมีโอกาสอีกเลย เอาเถิด ดูท่าเจ้าคินนี้
ย่อมมีอาจะจะไม่บอกออกมาได้ดอก”

อ้วนแซยกฝ่ามือขึ้นตั้งป้องอก ปรากฏว่าใจกลางฝ่ามือเป็นสีแดงฉาน
สดไส้ไปแล้ว กล่าวเสียงกระด้างว่

“ลงมือมา”

ฮั่วยเจี่ยตู้เล้งพอเห็นพลันพุ่งไปเล็กน้อย และก้มลงมองดูฝ่ามือของตนอยู่ไปมา ก็กลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิตเช่นกัน จึงร้องอย่างตื่นตระหนกขึ้นว่า “เจ้าก็ฝึกสำเร็จในฝ่ามือโลหิต (ฮั่วยเจี่ย) หรือ ?”

“บัดซบ”

ฮั่วยเจี่ยตู้เล้ง (ฝ่ามือโลหิตพิชิตมังกร) กระชากเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เอาเถิด เรามียอมเชื่อว่าเจ้าสามารถรับการจูโจมโหมอย่างสุดกำลังของเราได้แม้แต่ครั้งเดียว”

ดาทั้งสองขอมันปรากฏประกายอันหิยมเกรียมชั่วร้าย ร่างย่อลงเกร็งกำลัง ฝ่ามือทั้งสองพลันระเบิดฟาดออกมาอย่างดุเดือดรุนแรง ประกายสีแดงระเรื่อคล้ายโลหิตได้ทะลักออกมาพร้อมกับพลังฝ่ามือ จูโจมเข้าใส่อ้วงแซอย่างดุร้าย

อ้วงแซคำรามขึ้นด้วยความแค้นเคือง พลิกฝ่ามือทั้งสองผลักออกไปเช่นกัน พอพลังปะทะประกายไฟก็กระจายออก เสียงดังโครมกึกก้องจนสนั่นหวั่นไหว ฮั่วยเจี่ยตู้เล้งแผดร้องสุดเสียงขึ้นด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว หน้าขาวซีดจนปราศจากสีเลือด ฝ่ามือทั้งสองสั่นระริกตลอดเวลา เพราะถูกพลังฝ่ามืออสูรบาตประทัບของอ้วงแซ ฟาดใส่จนกลายเป็นดำเกรียมไปเล็กน้อย

อ้วงแซแม้จะรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านในอกเล็กน้อย แต่ยังคงยืนเด่นอย่างเย็นชาเยียงเดิม

ฮั่วยเจี่ยตู้เล้งใช้สายตาที่แดงฉานด้วยสายโลหิต จับจ้องมองดูอ้วงแซจนเขม็งนิ่ง แล้วกล่าวย้าอยู่ว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก เจ้าต้องการอย่างไร ?”

“อ้าวก็อยู่ที่ใด ?”

“อยู่ที่...ช่องเว้าของยอดเขาเมี่ยวฮง”

“ตัวก็กั๊กคือผู้ใด ?”

“ไม่...ไม่ทราบได้ อิวอิวก็กแบ่งออกเป็นสี่ตำแหน่งคือ มังกร กิลเลน หงส์ เต่า เราสังกัดในตำแหน่งหงส์ มีตำแหน่งเป็นตุลาการที่สาม”

“เราถามเจ้าว่าตัวประมุขหุบเขาคือผู้ใด ? เจ้าตำแหน่งหงส์เต๋ยนั้น ไฉนจึงฝึกปรือฝ่ามือลมเทพยดาผลาญชีพจร (ซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะ) ได้”

“กิกจู่จะเป็นผู้ใดเราไม่ทราบเลย เป็นความลึกลับ ส่วนเจ้าหงส์เต๋ยนั้นเป็นบุตรของกิกจู่”

ฮ้วยเจี๊ยะตู่เล็งกล่าวแล้วก็หัวร่ออย่างขมขื่นอีกครั้ง กล่าวว่า

“ค่านีเราพ่ายแพ้ในมือเจ้า เจ้าจำเอาไว้แล้วกัน เสียหายที่หูทั้งสองของเราสูญหายไปแล้ว ประกาศิตซึ่งหูไร้ผู้ต่อต้านของเจ้าก็มีประสิทธิภาพจะสั่งงานได้อีก”

อ้วงแซหน้าเครียดลงทันที กล่าวว่า

“ทหารรักษาวังมิได้บอกแก่เจ้าแล้วหรือว่า ประกาศิตซึ่งหูไร้ผู้ต่อต้านนั้นได้เปลี่ยนเป็นประกาศิตปลิดศีรษะตั้งแต่คำคินนี้เป็นต้นไป”

ฮ้วยเจี๊ยะตู่เล็งตัวสั่นระริกทันที เซลลาถอยไปหนึ่งก้าว คำรามเสียงสนั่นว่า

“เจ้าคิดจะแข่งฆ่าให้สิ้นเชิงเลยหรือ”

“เราปล่อยชีวิตเจ้าไว้ไม่ได้”

ฮ้วยเจี๊ยะตู่เล็งถอยกายกรูด ๆ ไปอย่างตื่นตระหนกตกใจ กล่าวว่า

“เจ้าฆ่าเราได้ ฆ่าแล้วเจ้าแม่สำนักก็เสียใจก็สลายเกินไป”

“นำหัวร่อ ผู้ชั่วช้าสารเลวในบู๊ลิ้มจุเจ้า เป็นโทษทัณฑ์ที่ได้รับอย่างสาสมแล้ว”

กล่าวแล้วยกฝ่ามือขึ้นตั้งเตรียมจะฟาดไป ในฉับพลันนั้น เสียงพลั้งผลได้กรโหมกมาดังควบใหญ่ อ้วงแซพลันรู้สึกมีประกายหลากหลายสีสว่างวูบขึ้นที่เบื้องหน้าจนตาลายไปเล็กน้อย เมื่อเพ่งมองจ้องอีกครั้ง ที่เบื้องหน้าได้มีร่างเซียวก้าจู่ของสัตตมรณะ ที่องอาจสง่างาม มายืนเด่นอยู่อีกผู้หนึ่ง

อ้วงแซสีหน้าเคร่งเครียดลง เตรียมพร้อมป้องกันอยู่อย่างเข้มแข็งกล่าวว่า

“ซินีฮัซ ไฉนท่านยืนมือเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระอีก ?”

ประมุขน้อยของพรรคสัตตมรณะซินีฮัซ ยืนเด่นดุจดั่งเป็นกษัตริย์เจ้าชีวิต เคঁหน้าห้าวอย่างยโสแล้วกล่าวว่า

“เป็นเจ้าอีกแล้ว ตามเหตุผล เจ้าที่และเลืมหวังจะได้ลายแทงหลังเต่าที่ลั่นหาปล่อยไว้ในสระสงรง เราก็ไม่บังควรปล่อยให้เจ้ามีชีวิตต่อไป แพ้ขงนั้นเป็นผู้ที่มีหน้าที่ดูแลเต่าลายแทงให้แก่เรา เจ้าจะกล้ำลงมือต่อมันหรือ ?”

อ้วงแซดอวยกายไปหนึ่งก้าวอย่างตื่นตระหนก ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“วาจานี้หมายความว่าอะไร ? มันกลายเป็นสายลับของพวกซิกเง๊าะก้าแล้วหรือ ?”

“สายลับ ? วาจาของเจ้าจงว่ากล่าวให้เรียบร้อยกว่านี้ด้วย มันคือตัวแทนของพรรคเราที่ตั้งไว้ในตงจ้วนต่างหาก”

อ้วงแซปากอ้าตาค้างอย่างงงงัน รำพึงรำพันขึ้นว่า

“มีเรื่องราวเยี่ยงนี้ด้วย อันคนที่ทรยศต่อบ้านเกิดเมืองนอน หักหลังบรรพบุรุษเยี่ยงนี้ ยิ่งมีอาจจะละเอาไปได้ แต่มันเหตุไฉนจึงชวงชิงตัวกงจูมอมไว้ในมือพวกอิ้วอิ้วก๊กอีกเล่า ไฉนมิใช่เป็นความนัยที่ยากต่อการขบคิดคาดเดา”

ฮ้วยเจี้ยตุ่เล็งมีความสงบเยือกเย็นขึ้นดุจดั่งเดิมอีกครั้ง เคঁนเสียงไปว่า

“ก็เพราะเช่นนั้น เราเมื่อเป็นตัวแทนของพรรคซิกเง๊าะก้าในตงจ้วน และยังเป็นตุลาการประจำตำแหน่งกรของหุบเขาอิ้วอิ้วก๊ก กงจูอยู่ใต้อิ้วอิ้วก๊กนั้น จะอย่างไรก็ปลอดภัยดีไปกว่าอยู่ในมือของเด็กชั่วร้ายเยี่ยงเจ้ามากมายกว่ากองนั้”

“หยุดปากอันโสมมของเจ้า”

อ้วงแซเคঁนเคื่องจนอกแทบระเบิด ตวาดเสียงก้องขึ้นแล้วก็ฉุกใจได้คิดจึงกล่าวดัง ๆ ว่า

“อย่างนี้ก็หมายความว่า หุบเขาอิ้วอิ้วก๊กและพรรคซิกเง๊าะก้าสุมหัวรู้กันใช่หรือไม่ ?”

เซียวก้าจูตวาดก้องขึ้นว่า

“บัดชบ หุบเขาอิวอิกก็เป็นตัวอะไร มันไม่มีศักดิ์ศรีคู่ควรดอก”

“อย่างนั้น ชิกเจ้าจะกำและอิวอิกก็มีความสัมพันธ์กันฉันใด ?”

เชียวกำจู้แห่งสัตตมรณะหว่าอย่างโยสแล้วกล่าวว่า

“พรรคเราเข้ามาเป็นผู้บงการในดวงวัน ผู้ใดกล้าบังอาจขัดชินคำประกาศิตของพรรคได้ เมื่อถึงเวลานั้น หากเจ้ามีสยบยอมค้อมศีรษะให้แก่พรรคในดวงวัน น่ากลัวจะไม่มีที่ให้เจ้ายืนหยดยังชีวิตต่อไปได้อีก”

อ้วงแซแค้นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำไปทันที แผลสุดท้ายไปว่า

“ซินีฮัซ ท่านมิต้องโยสโอหังเกินไปนัก ข้าพเจ้าจะสืบหาตัวบิดาตายลงด้วยน้ำมือของพวกสัตตมรณะจริงหรือไม่ หากใช่แล้ว พวกสัตตมรณะของท่านก็มีอาจหนีรอดชะตากรรมอันสยดสยองนองเลือดในดวงวันได้ดอก มิหนำซ้ำ เฮอะ เฮอะ ของวิเศษที่ตกทอดของลั้งฮุย ท่านจะได้ไปกับมือหรือไม่ นั่นขณะนี้ยังรู้สึกคุ้ยไ้อเร็วเกินกว่าเหตุมากดอก”

ชิกเจ้าจะกำเสียวจีหว่าอย่างดั่งก็กก้องอย่างมีอาจกลั่นได้ กล่าวว่า

“อ้วงแซ เราทราบแล้วว่าเจ้าเป็นบุตรของอ้วงคุณ บอกกล่าวกับเจ้าตามความจริงก็ได้ ส่งกงจู้ไปที่อิวอิกนั้น เป็นแผนการใส่โคลนป้ายผิดของเราเสียวจีเอง ในขณะนี้บู๊ลิ้มของดวงวัน มีว่าผู้ใดต่างปรารถนาจะได้กงจู้ไปอย่างร้อนรุ่ม ปลอ่ยให้พวกมันไปช่วงชิงกันเสียเถิด ชิงไปชิงมากงจู้ที่ถูกบีบคั้นจนทนมิได้ นางซึ่งมีศักดิ์ศรีสูงส่งเป็นถึงกงจู้ประจำรัชกาลนี้ เมื่อถึงเวลานั้นนางจะต้องปิดปากมียอมสยบต่อคำขู่เชือดบึงคับ ของวิเศษที่ลั่นนาตกทอดมานอกจากเราก็มิมีผู้ใดจะได้ไปดอก”

อ้วงแซพอได้ฟังวาจานี้ ก็ลอบคำนึงด้วยความตื้นตระหนก

‘นายเล็กของพรรคชิกเจ้าจะกำ ไม่เพียงจะมีพลังฝีมืออันสูงเยี่ยมยอดพิสดารเท่านั้น อาศัยเสื้อผ้าที่มันสวมใส่จนลายพร้อยแพรวพราวไปทั่วร่างกายลั่นตาต่อผู้พ่่มองจ้องดูยิ่งนัก ทำให้พลังภายในก็ยากจะผนึกตัวให้เข้มแข็งได้ มิหนำซ้ำ ยังมีความคิดอันละเอียดอ่อนซับซ้อนถึงปานนี้ ดูท่าพวกชิกเจ้าจะกำมิใช่เป็นเหล่าร้ายอันต่ำทรามธรรมดา จะกำจัดได้ง่ายดายนักแล้ว’

ซินีฮัซหว่าใส่หน้าอ้วงแซอย่างเย้ยหยันดูแคลนแล้วกล่าวว่า

“กับภรรยาแล้วยังไม่มีความสามารถจะคุ้มครองป้องกัน ยังมีหน้าไป
วิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องอื่น ๆ อีก เราก้าวมีเคยแยแสสนใจต่อเจ้าแม่แต่น้อยนิด
กำหนดนัยยังมีบรรลุถึง เราก็ไม่พึงปรารถนาจะตระบัดสัตย์ให้เสื่อมเสียจาก
เจ้าไปเสียเถิด”

โลหิตอันระอุของอ้วนแซ่เตีตพล่านไปทั่วร่างกายร้อนผะผ่าวจนสิ้น
ระริก ความตระหนงตัวในศักดิ์ศรีถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจนสุดจะ
กล่าวได้ ตาทั้งสองเบิกโพลงจนแทบมีประกายไฟกระจายออกมา แต่ก็ยืนเด่น
อยู่กับที่มิเคลื่อนไหว

ฮ้วยเจี้ยตุ่เล้งในขณะนั้น เดินเข้าไปรายงานเบา ๆ ว่า

“เชียวก้าวจู้ คนผู้นี้จะต้องเป็นมหาภัยภายหน้าของพวกเรา ยังคง
อย่าได้ไว้ชีวิตของมันจะประเสริฐกว่า”

ซิกเจ๊าะเชียวก้าวจู้พลันหันขวับกลับมา ผลักฮ้วยเจี้ยตุ่เล้งแล้วทวาด
ขึ้นว่า

“ไปได้”

ร่างพุ่งปราดขึ้นพร้อมกับเสียงกู่ดังสนั่นหวั่นไหว ผสานกับเสียงหัวร่อ
อันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนแล้วกล่าวมาว่า

“งูหอนหอนแมลงตามคุณ้ำ ไหนเลยจะกลายเป็นมังกรไปได้ ปล่อย
มันไปเถิด”

อ้วนแซ่เบ็งตาจนเหลือกลอน ร่างแน่นิ่งดุจตั้งเป็นรูปสลักจากศิลา เป็น
เวลาเนิ่นนานก็มีเคลื่อนไหว พลันทวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“มันคลั่งแค้นใจเราแทบตายแล้ว”

อ้าปากกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว กายก็ส่ายโง่งนจนแทบล้มลง
รำพึงขึ้นว่า

“เราสาบานจะต้องฆ่าเจ้ายโสโอหังผู้นี้ให้ได้ จะต้องให้ศิระษมันปลิด
กระเด็นออกไปเป็นร้อย ๆ พัน ๆ วา”

แล้วจึงก้าวเท้าอันโซซัดโซเซขึ้นไปบนแท่นบูชา ทรวดกายลงนั่งพนึก
ลมปรานพักพ่อนอออกมาล้าง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ผู้ดูแลสถานบูชาเมื่อตื่นขึ้น เห็นอ้วงแขนงขัดสมาธิ
อยู่บนแท่น ที่ปกเลื้อยมีคราบโลหิตติดอยู่ จึงรีบเข้าไปถามไถ่ด้วยความ
ตื่นเต้นตกใจว่า

“อา หนุ่มน้อย ไฉนมานั่งอยู่ในที่นี่ตามลำพังเล่า เจ้าพบเงรมาจาก
ถิ่นฐานดินแดนไกลกระมัง ? เจ้าได้ใช้มีสหายหรือ ?”

อ้วงแซ่ลูกขึ้นยืนส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“ขอบพระคุณท่าน มิมีเรื่องอันใดดอก ข้าพเจ้าเพียงแต่มาเที่ยวชม
ปูชนียสถานเท่านั้น”

กล่าวแล้วก็ตบฝุ่นบนเสื้อผ้า เดินอาด ๆ ออกจากสถานบูชา เห็นว่า
ยังเป็นเวลาเช้าตรู่ รอบบริเวณมีมีผู้คนมาเตร็ดเตร่ จึงสะบัดแขนเสื้ออัน
กว้างใหญ่อย่างรุนแรง ร่วงพุงปราดออกจากที่ประหนึ่งเหินบิน

ภูเขาเมียวฮงชั่วอยู่ทางด้านเหนือของนครเอียนจิน มาตรแผ่นดินห่าง
กันเพียงร่วมร้อยลี้ แต่เทือกทิวเขาที่สลับซับซ้อน ยากยิ่งต่อการปีนป่ายไป
มานัก แต่อ้วงแซ่ผู้ที่มีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่ง จึงโลดแล่นอยู่ภายใน
สถานอันทึบรันทดดังราวกับเดินอยู่บนที่ราบ รวดเร็วว่องไวประหนึ่งม้าป่า
อันคึกคะนอง

จวบจนกระทั่งยามใกล้เที่ยง อ้วงแซ่ได้มาถึงที่เชิงเขาเมียวฮงชั่วแล้ว
ใจคิดอยู่ว่า

‘หุบเขาอิวอิกก็อยู่ที่ช่องเว้าของภูเขานี้ ย่อมจะต้องเข้าไปในทิศทางนี้
หรือข้ามผ่านยอดเขาเมียวฮงชั่วไปเสียก่อน’

อ้วงแซ่ร่อนรนในการจะตามหาทางจู่ให้พบ จึงตกลงใจจะปีนป่าย
ข้ามยอดเขาเมียวฮงชั่วไปยังฝั่งตรงข้าม รีบสะบัดแขนพุงกายละลายไปอย่าง
เร่ร่อนรวดเร็ว ภูเขาที่มีความสูงชันกว่าหนึ่งพันสามร้อยเชียว มิแน่ว่าสูงชัน
เท่าใดนัก กินเวลามินาน อ้วงแซ่ก็ได้มาถึงยังยอดเขาอย่างไม่ลำบากกระไร

แต่พลันได้ปรากฏพบว่าบนยอดเขามีชายฉกรรจ์กลางคนยืนอยู่ก่อนแล้ว
ตลอดร่างสวมใส่อาภรณ์อันเนียนเนื้อรัดกุม สายตาเป็นประกายคมวาว
แกร่งกร้าว จับจ้องมองดูอ้วงแซ่ปีนป่ายขึ้นสู่ยอดเขาอย่างเยือกเย็น

อ้วนเซเมือขึ้นถึงยอดเขา มิได้คิดจะไปต่อแยมัน จึงหันหน้ามองไปอีกทิศทางหนึ่ง เห็นมียอดเขาซับซ้อนติดต่อกันถึงสี่ห้ายอด หุบเขาอิวอิกก็อยู่ทีหลังยอดเขาแห่งใดแน่เล่า ?

ยามอ้วนเซ้งเกิดความล้งเลอย่างมีอาจแนใจนั้น ชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบอันรัดกุมพลันสืบท้าก้าวเข้ามาหา ตาทั้งสองจับจ้องมองดูจนแว่นิ่ง

อ้วนเซ้งจุกใจคิดขึ้นว่า

‘หรือมันผู้นี้จะเป็นคนของหุบเขาอิวอิก’

ขณะเพ่งคิดเพียงเท่านั้น ชายฉกรรจ์ได้มาถึงเบื้องหน้า กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เด็กน้อย เจ้าทราบหรือไม่ว่าเป็นสถานที่ใด จึงกล้าบุกบันฝ่ามาตามลำพังคนเดียวอย่างมิเกรงอันตราย ?”

อ้วนเซ้งจ้องมองดูมัน เห็นชายฉกรรจ์มาตรงหน้ามีหน้าตาหี้ยมหาญหยาบกร้าน แต่ก็มีดูร้ายกระไรนัก และคล้ายดังไม่มีกุศลจิตต่อตนอย่างไรอีกด้วย

อ้วนเซ้งจึงตอบซ้ำ ๆ ไปว่า

“เพราะเหตุใด ? ยอดเขาเมี่ยวฮงซัวเป็นปูชนียสถานสำคัญของเมืองหลวง เหตุไฉนจึงมาได้ ?”

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่กล่าวอย่างมีพึงพอใจเล็กน้อยว่า

“เราเห็นเจ้ามีบุคลิกอันประเสริฐ หน้าตาคมคายสง่างาม วิชาตัวเบาที่โลดแล่นขึ้นมายอดเขา ก็นับว่าฝึกปรือได้จนพอจะถึงขั้น หากตายไปก็เป็นที่น่าเสียดาย ดังนั้น จึงตักเตือนเจ้าด้วยกุศลเจตนา แต่เราขอบอกกล่าวให้เจ้ารู้ตัวด้วยว่า ตลอดเวลาหลายปีมาแล้ว ยังไม่มีผู้ใดจะข้ามยอดเขาเมี่ยวฮงซัวนี้ได้แม้แต่คนเดียว”

อ้วนเซ้งยังคงกล่าวอย่างเข้มแข็งขึ้นว่า

“อ้อ อย่างนั้นก็แปลกมากไป ข้าพเจ้ายังมิเคยได้ฟังว่า บนยอดเขาเมี่ยวฮงซัวจะมีสัตว์ป่าอันดุร้าย หรืออูพิษหมื่น ๆ ปีกอยจับจ้องทำร้ายคนมาอาศัยอยู่ ไฉนจึงข้ามยอดเขาไปมิได้ ?”

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่พลันคำรามขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“เด็กบัดซบ ความตายมารออยู่เบื้องหน้าแล้วยังมีรู้สึกสำนึกตัว กล่าวอะไรในสัตว์ร้ายงูพิษ เราถือเหยียงปล่อยปละเจ้ามิได้แล้ว”

วาชาคาคำร่างก็โถมใส่ ฝ่ามือของมังกรน้ำดุจดั่งเป็นตาขอ ตะกุกเข้าใส่ใบหน้าอ้วงแซด้วยความเร็วรุนแรงปานกระแสนลม

อ้วงแซสะบัดแขนเสื้อขึ้นข้างเดียว ถอยกายไปสามก้าวแล้วหวาดเสียวกังวลว่า

“หยุดมือ !”

ถือเหยียงกล่าวเสียงทุ้มหนักขึ้นว่า

“เด็กน้อย เรามาคิดจะให้เจ้าตายกับมือ เจ้ายังคงรีบกลับไปเสียเถิด และเราก็มียาอาจจะหยุดมือได้ เนื่องจากมีผู้คอยจับจ้องสังเกตเราอยู่ เจ้ามีเรื่องอย่างไรแน่ จึงจะต้องข้ามยอดเขาเมี่ยวฮงซัวไปให้ได้ ?”

ถือเหยียงมาตรแมนจะกล่าววาชา แต่อาภัพกิริยาหาได้หยุดยั้งลงไม่ ร่างดีดพลีโถมเข้าใส่อ้วงแซอีกครั้งอย่างร้อนรน อ้วงแซถลันกายเลี้ยวออกไป ความคิดฟุ้งปราดขึ้นดุจดั่งสายฟ้า แน่ใจได้แล้วว่า ถือเหยียงผู้นี้มีเจตนาจะปล่อยตนให้ผ่านไป

ในห้วงพลันจึงได้เริ่มใช้วิชาฝ่ามืออันวิเศษพิสดาร คือวิชาฝ่ามือที่สร้างชื่อเสียงให้แก่เจิ้งเจ็กจื่อ ผู้เป็นหนึ่งในของฮั่นซัวซี้จื่อ จนสามารถครอบคลุมนำถือเหยียงไว้ภายใต้เงาฝ่ามืออันมากมายซับซ้อน แต่ก็ใช้ไปด้วยกำลังภายในเพียงครั้งเดียว พัวพันกันอย่างฉาบฉวยเพื่อตบตาต่อผู้ที่คอยจับจ้องสังเกตดู

อ้วงแซสะบัดฝ่ามือพาดจูโจมไปพลางก็กล่าวพลางว่า

“ข้าพเจ้าอ้วงแซ รู้สึกขอบพระคุณในกุศลเจตนาของสหายแซ่ฉืออย่างยิ่ง ข้าพเจ้าต้องการเข้าไปที่หุบเขาอิวอิกกั โปรตบอด้วยว่าไปในวิธีใด ?”

“ที่นี่เป็นดินแดนในเขตหุบเขาอิวอิกกัแล้ว เด็กน้อย เจ้าช่างมึนคิดต้องการมีชีวิตต่อไปจริง ๆ หรือ ?”

“ข้าพเจ้ามีเรื่องร้อนรนที่จะพบกัจู้้อย่างเด็ดเดี่ยว หรือมิเช่นนั้นพบกับเจ้าตำหนักหงส์ก็ยังพอได้อยู่”

“เด็กน้อย อาศัยฝีมือที่เจ้ามีนี้ ยังห่างไกลกันมากโขดอก เจ้ามีเรื่องเร่ร่อนอันสำคัญอย่างไรแน่เล่า?”

กล่าวแล้วสอดสายสายตาไปรอบบริเวณคราหนึ่งอย่างรวดเร็ว

อ้วงแซะสับด้ามมือจุ่มเข้าใส่ตุ้ดตั้งเป็นสายฝนไหมกระหน่ำ แต่ปากตอบไปว่า

“ประมุขตำหนักหงส์เตี้ยจุศุคร่าเอนน้องสาวและกงจู้ของข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าต้องการทวงถามคนกลับคืนไป”

ฉือเหลียงพลันร้องขึ้นว่า

“เด็กน้อย เจ้าจะต้องได้รับบาดเจ็บบ้างจึงจะถูกต้อง มาตรมิเช่นนั้น จะถูกเรียกระดมยอดฝีมือของตำหนักเรามามากมายก่ายกอง เข้ากลุ่มรุมทันที”

“อา อย่างนั้นท่านลงมือเถิด”

อ้วงแซะกล่าวแล้วสับด้ามไพล่ซ้ายขึ้นจนกลายเป็นช่องว่าง ฉือเหลียงตวาดก้องร้องว่า ตะกุกกรงเล็บตุ้ดตั้งสายฟ้า ฝ่าเข้าไปในแนวป้องกันจนเสียงดังควับใหญ่ บนไพล่ซ้ายของอ้วงแซะจึงถูกตะกุกจนผิวหนังขาดเป็นทาง โลหิตไหลหยดหยาดออกมาทันที

อ้วงแซะพลันตวาดก้องร้องขึ้น ฝ่ามือสับด้ามฟาดทะลักเข้าใส่ แต่แล้วพลันเชื่องช้าลงมาในทันใด แสร้งทำเป็นฝ่ายเสียเปรียบจนจะพ่ายแพ้อยู่แล้ว

จวบจนบัดนี้ ฉือเหลียงจึงได้กล่าวเบา ๆ ว่า

“อิ้วอิวกักหาได้จุศุคร่าสตรีที่เจ้าว่ามาสองคนไม่ เจ้าน่ากลัวเป็นผู้เบ้แล้วกระมัง?”

“ถูกแล้ว อย่างนั้นมันก็พิสดารเกินไป กงจู้และน้องสาวข้าพเจ้าต่างถูกเจ้าหงส์เตี้ยจุศุคร่ามาอย่างแน่ชัดทีเดียว”

“เราเป็นเพียงบริวารของตุลาการประจำตำหนักก็เล่น เรื่องราวใด ๆ ที่มีความสำคัญภายในหุบเขา นอกจากเตี้ยจู้และผู้อยู่เหนือไปแล้ว บรรดาบริวารทั้งหลายไม่มีทางจะทราบได้เลย”

“อย่างนั้น ข้าพเจ้ายังจะต้องเข้าไปติดตามหาคนทั้งสองภายในหุบเขา”

“เจ้าไปไม่ได้ดอก เพียงแต่ทางเว้งว้าง (อิวอิวเก็ง) เจ้าก็ต้องหลงจนไม่มีทางข้ามผ่านไปได้”

“แต่ข้าพเจ้าจะต้องผ่านไปอย่างเด็ดขาด ท่านบอกกล่าวกับข้าพเจ้าว่าควรไปในทิศทางใดก็พอ”

“ข้ามยอดเขาแห่งนี้ไป และผ่านอีกยอดหนึ่งก็ถึงแล้ว”

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะต้องขอล่วงเกินแล้ว”

อ้วงแซกกล่าวพลางชูคำรามเสียงสดใส จนสะท้อนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งเทือกเขา ฝ่ามือพลันกลับกลายเป็นอีกวิชาหนึ่ง สะบัดฟาดจนพลังพุ่งแผ่ออกเป็นระลอกมิหยุดยั้ง นือเหลียงคำรามขึ้นสุดเสียงแล้วว่า

“เด็กร้ายกาจ เจ้าอมฤมิไว้”

ใบหน้าอ้วงแซกปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ขอบพระคุณสหายที่ได้ช่วยเหลือด้วยใจจริง”

กล่าวแล้วสะบัดฝ่ามือฟาดออกไป พร้อมทั้งตวาดว่า

“อยู่ !”

นือเหลียงแค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย หรูดกายสวลงกับพื้นบนยอดเขาเมียวฮงชั่วขณะที่

อ้วงแซกถลันกายออกไป พร้อมกับส่งเสียงกู่อันยาวนานสดใส ละลือลงสู่เบื้องล่างของยอดเขาทันใด

พอเพ่งถึงไหล่เขา พลันเห็นมีชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ยืนเรียงรายกันอยู่สามคน สกัดกันขวางทางเอาไว้อย่างประสงคร้าย

อ้วงแซมิได้หยุดกายลงเพราะการขัดขวางของมันเลย ฝ่ามือหนึ่งยกขึ้นป้องอก โถมกายกระแทกเข้าไปและตวาดว่า

“หลีกทาง !”

ชายฉกรรจ์อันรัดกุมทั้งสาม ยืนนิ่งมียอมหลบหลีก ผู้อยู่ด้านซ้ายตวาดขึ้นด้วยเสียงกึกก้องว่า

“เด็กบัดซบ เจ้าหาที่ตาย”

ทั้งสามคนมีกิริยาเป็นไปในลักษณะเดียวกัน ต่างสะบัดฝ่ามือฟาด

ออกมาสามคราวอย่างหนักหน่วงรุนแรง จนพลั้งดังครืนครั่นสนั่นหวั่นไหว
อ้วงแซตวาดก้องขึ้นบ้างว่า

“เป็นพวกเจ้าต่างหากที่หาที่ตาย”

อ้วงแซรีบพนักกำลังภายในขึ้นถึงแปดส่วน เลื้อยเขี้ยวถลันวูบออกไป
เสียงโครม โครม โครม ได้ดังขึ้นสามครั้งอย่างรวดเร็วปานประกายไฟ ได้
ประทัพรอยฝ่ามือไว้ที่ทรวงอกของชายฉกรรจ์ทั้งสามคนละครั้ง แต่เป็นกำลัง
ที่รั้งเอาไว้ได้อย่างพอเหมาะพอควร โดยหาทำอันตรายต่อมันทั้งสามจริง ๆ ไม่
เนื่องจากน้องสาวและกงจู่ถูกกักขังเอาไว้ เกรงว่าทำอันตรายต่อพวกประดานี้
แล้ว กระทบกระเทือนใจจนอิวอิกก็จุ่มโทะสะขึ้นมา จนต้องหาทางล้างแค้น
ต่อตน ดังนั้น จึงกระทำดุจดั่งเคยกระทำกับสามเจ้าภาคตะวันตกเฉียงใต้
เพียงประทัพรอยฝ่ามือไว้ที่หว่างกลางอกเสื้อของคนทั้งสามไปคนละครั้ง เพื่อให้
มันรู้ว่าลำบาก จะได้หลบหนีไปเสีย

แล้วหัวร่อเบา ๆ พลังกล่าวว่า

“เราจะปลิดชีวิตของพวกเจ้า ก็ง่ายตายดุจดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น”

แล้วถลันกายเฉียดผ่านร่างชายฉกรรจ์ทั้งสามไปอย่างรวดเร็ว
แต่ร่างพอเพิ่งห่างไม่กี่วา ที่ด้านหลังพลันมีเสียงลมดังสนั่นหวั่นไหว พุ่งปราด
ขึ้นสู่เบื้องสูงทันที

นี่มันต้องเป็นสัญญาณประภาทन्ตเป็นแม่นมั่น

บนยอดเขาเบื้องตรงข้าม พลันปรากฏร่างคนขึ้นห้าหกคนทันที

เพียงชั่วพริบตา ก็เพิ่มพูนขึ้นอีกหลายคน

เนื่องจากยอดเขาทั้งสองอยู่ตรงข้ามกัน ดังนั้น จึงเป็นที่เห็นได้ถนัด
ชัดตา

อ้วงแซตกลงใจจะต้องหากงจู่พบให้ได้ จึงคำนึงในใจว่า

‘เป็นโชควาสนาหรือเคราะห์ร้ายอย่างไรก็ไม่มีทางเสียหลบหลีกได้
มาตรแม้นในอิวอิกก็จะมีภัยอันตรายอันโหดเหี้ยมดุร้ายสักเพียงไร ก็ต้อง
ฝ่าเข้าไปดูสักครั้ง’

อ้วงแซมีความปราดเปรียวดุจดั่งสายฟ้า ฝ่าเท้ารวดเร็วสุดจะกล่าวได้

เพียงชั่วครู่ก็มาถึงยังหุบเขาช่องแคบเล็กทางดินเขา จากนั้น จึงกระโดดโลดแล่นขึ้นไปบนยอดเขาที่สอง ซึ่งมันคือประตูของอิวอิวกักเป็นแน่แท้

อ้วงแซพอฟเพิ่งลงถึงเชิงเขา ขณะจะกระโดดขึ้นสู่ยอดเขาที่สองนั้น เสียงแผดร้องอันเจ็บปวดโหยหวนก็ได้ดังขึ้นจนกึกก้อง รีบเหลียวมองไป เห็นมีชายชราหน้าซีวร้อปลักษณะในเสื้อยาวสีดำทำคน โคมลงมาดุจดั่งเป็นพายุร้าย ที่เข้ายฆกรรจซึ่งขวางทางอยู่สามคน ต่างถูกฟาดตายคาที่ไปแล้ว ทรวงอกถูกฉีกกระชากจนอวัยวะภายในเรื้อราด

ในชายชราอปลักษณ์ชุดดำทั้งห้า เพียงคนเดียวเท่านั้นที่มีกรงเล็บขุมโชคด้วยโลหิตสด ๆ

อ้วงแซเต็นตระหนกเป็นยิ่งนัก คำนึงขึ้นว่า

‘นี่จะต้องเป็นห้าปีศาจศิษย์เอกของเก้าฮั่วซัวจูแน่นอน จริงดั่งวาจาของนายเล็กพรรคชิกเจ้าก๊ำบอกมาไม่ผิดพลาด อิวอิวกักจุดคร่ากงจูและน้องสาวเรามา ก็ดุจดั่งตอแหยไฟให้สุ่มใส่แท้ ๆ บูลี้มน่ากลัวจะต้องร่วมกำลังกันเข้ากลุ่มมรุมจูโจมมันในคราวนี้เอง’

ศิษย์ห้าปีศาจฟุ้งกายปราดลงมาดุจดั่งสายฟ้า เสียงแหวกฝ่าอากาศดังสนั่นหวั่นไหว ด้วยอาณภาพอันน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่ง

อ้วงแซมีเจตนาจะหลีกทางให้ห้าปีศาจเป็นพวกล่วงหน้าไปก่อน

อ้วงแซเข้าใจว่าเป็นอุบายอันเหมาะสม จึงลอบหัวร่ออยู่ในใจ แต่พลันเห็นนายในช่องเขาอันแคบยวนี้มีหล่มโคลนอยู่แห่งหนึ่ง กว้างประมาณห้าสิบกว่าเชียว โคลนภายในหล่มนั้นชันคล้าย

ที่ข้างหล่มมีสุสานร้างอันกว้างใหญ่ หนาขึ้นกรุงรังอย่างน่าสลดใจ

อ้วงแซเห็นห้าปีศาจได้ฟุ้งปราดจนเข้ามาในระยะหนึ่งร้อยเชียว ก็ผนึกลมปราณขึ้นจนเข้มแข็ง ฟุ้งกายล่อลวงข้ามบึงหล่มโคลนออกไป มาหยุดยั้งเท้าอยู่บนสุสานร้าง หันหน้าประสานมือให้แก่ศิษย์ห้าปีศาจ กล่าวอย่างอึดอัด

“ข้าพเจ้ามีกล้าจะหักหน้าเข้าล่วงล้ำก่อน สมควรจะให้ท่านผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้าแห่งเก้าฮั่วนำหน้าไป เชิญเถิด”

ศิษย์ห้าปีศาจต่างงงกันไปรูปหนึ่งทันที ชะงักร่างเอาไว้ ใบหน้าอันชั่วช้าอัปลักษณ์ทั้งห้า มีสายตาอันแหลมคมเย็นชาจับจ้องมองมาบนตัวอ้วนแซ เป็นจุดเดียวกันทั้งสิ้น

ชายชราชุดดำหน้าอัปลักษณ์ผู้หนึ่งแค้นเสียงเย็นชา แล้วกล่าวว่า
“เป็นเจ้าอีก”

อ้วนแซมั่นใจว่า ในจำนวนห้าคนนี้จะต้องมีหนึ่งคนที่ได้เผชิญกันมาทางริมน้ำสระสงฆะภายในวังหลวง เพียงแต่ดูมียอกว่าเป็นคนใดเท่านั้น

ยามนั้นจึงหัวร่อเบา ๆ ขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายินยอมจะเปิดทางให้ผู้เก่งกาจกว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นศิษย์เอกของเก้าฮั่วซัวเซียมเถิด”

ชายชราอัปลักษณ์ผู้หนึ่งพลันส่งเสียงหัวร่ออันประหลาดพิกลแล้ว
กล่าวว่า

“เด็กน้อย เจ้ามาที่นี่เพื่อกระทำการเรื่องอันใดแน่ ?”

อ้วนแซกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ปณิธานที่มีคล้ายคลึงกับไม่ปรารถนาพัวพันด้วย ข้าพเจ้าไม่มีความจำเป็นใดจะต้องบอกเล่าให้แก่พวกท่าน”

ชายชราหน้าอัปลักษณ์อีกผู้หนึ่งกล่าวเสียงกระด้างว่า

“มันเพียงจะคิดเป็นมือสามคอยดักตวงโอกาสเท่านั้น ยมทูตของภูเขานี้สองคนนั้น ก็ตายด้วยมือของมันทันทีเอง”

ชายชราอัปลักษณ์ชุดดำอีกผู้หนึ่งพลันทวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“จัดการเจ้าเด็กบัดซบนี้เสียก่อน จึงไปว่ากล่าวเรื่องอื่นกัน”

เสียงได้ดังพร้อมกันกับร่างที่แผ่นโผน เสด็จขยับกระจายออกจนแหวกฝ่าอากาศดังซู่ซ่าหวีดหวิว โถมเข้าใส่อ้วนแซอย่างโหดเหี้ยมดุร้าย

อ้วนแซสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“พวกท่านรังแกคนจนรุนแรงเกินไปนัก อย่าเข้าใจว่าข้าพเจ้าเกรงกลัวพวกท่านเลย ภูเขาเก้าฮั่วซัวข้าพเจ้าจะต้องไปอย่างแน่นอนในภายหน้า พวกท่านเร่งร้อนไปไยเล่า”

วาทาพอเพิงขาดคำ หนึ่งในห้าปีศาจได้กระโดดปราดข้ามหล่มโคลนมา
หาแล้ว อ้วงแซดवादก้องร้องขึ้นอย่างแค้นเคือง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปทันที
พลังอันมหาศาลปานมรสุมได้ทะลักไปในบัดดล

ชายชราอัปลักษณ์ถูกสกัดไว้ในหว่างกลางอากาศ ร่างจึงชะงักงันไปวูบ
หนึ่ง พลันภูเสียงโหยหวนสะท้อนอย่างหนักแน่นรุนแรง ปลายเท้าได้แตะ
ไปบนหลังเท้าอีกข้างหนึ่ง รวดเร็วว่องไวดุจตั้งเกาทัณฑ์ ยังคงพุ่งปราดไป
ในท่าเดิมมิเปลี่ยนแปลง

หลังเลียดปิศาจร้าย

อ้วนแซ่ใจหายวาบ ทราบว่าเมื่อห้าปีศาจออกมาโดยพร้อมพรัก ตนเห็นทีมีอาจต้านทานรับมือได้ ขณะนี้มีแต่มาได้เท่าใดก็ถือว่าเท่านั้น โดยฉับพลัน ได้ผีนึกกำลังไปในแนวทางฝ่ามือลွှ่ยทั้งอื่น (ฝ่ามืออสนีบาตประทับ) ส่งเสียงกังวานขึ้นว่า

“ในเมื่อพวกท่านมารนหาที่เอง นั่นก็มีอาจตำหนิว่าข้าพเจ้าแล้ว”

พลันพุ่มลมปราณออกจนสุดกำลัง ฝ่ามือสะบัดฟาดจนเสียงสนั่นหวั่นไหว ประกายไฟกระจายไปในบัดดล

หนึ่งในห้าชายชราอัปลักษณ์แผ่ร่องอย่างเจ็บปวดจนโยยหวน ร่างปลิวละลือร่วงลงไปภายในหล่มโคลนทันที

ในเวลาขณะนั้น อ้วนแซ่พลันได้ยินเสียงดังมาจากหลุมศพที่ได้ทำเป็นเสียงท่มหนักของชายชราที่กล่าวชมขึ้นว่า

“วิชาฝ่ามืออันประเสริฐ”

อ้วนแซ่สะดุ้งสุดตัวด้วยความตื่นตระหนก แต่ไม่มีเวลาจะไปสะเทาะให้รู้ตัว เพราะเห็นชายชราชุดดำอัปลักษณ์อีกผู้หนึ่ง กู่เสียงก็ก้องโยยหวน

ร่างได้ใช้ความรวดเร็ววิ่งไวอย่างสุดจะคาดคิด เพียงขยับวูบหนึ่งก็โถมฝ่าอากาศไปรับร่างของชายชราอัปลักษณ์ ที่จะร่วงลงไปภายในหล่มโคลนไว้ แล้วพุ่งปราดกลับมาที่เดิมได้ดังสายฟ้า

ศิษย์ทำปิตายามนี้จึงเหลือเพียงสี่ปีศาจ ที่พอจะลงมือกลุ่มรุมต่อสู้ได้ และยังจะต้องแบ่งออกอีกผู้หนึ่งไปคุ้มครองรักษาพยาบาลต่อผู้ได้รับบาดเจ็บ

ชายชราอัปลักษณ์ทั้งสี่ จึงมีสายตาโชติช่วงด้วยเพลิงอาฆาตมาดร้าย เข้มมองจ้องดูอ้วงแจจนแค้นมิจะเพริบ

อ้วงแซ่ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ รวบรวมสมาธิตั้งใจเตรียมพร้อมอยู่เต็มที่ ในใจก็บังเกิดความเดือดดาลพลุ่งพล่านแสนสาหัส คำนึงขึ้นว่า

“ตนมาที่อิวอวกักเพื่อติดตามหาทงจูและน้องสาวร่วมสายโลหิต แต่กลับมาเผชิญกับเจ้าบัดซบทั้งห้าที่มีรู้จักดีช้วนนี้เสียได้”

พลันได้ยินเสียงอันแกร่งกร้าวของชายชราดังแว่วมาจากใต้ดินที่เป็นหลุมศพขึ้นว่า

“เจ้าจงระวังตัวไว้ให้มากด้วย สี่ปีศาจที่กลุ่มรุมมาโดยพร้อมเพรียงกันนั้น แม้กระทั่งเราขอทานเฒ่าก็ยังคงระยอต่อมันสักสามส่วน”

อ้วงแซ่จึงแน่ใจว่า ที่ใต้ดินอันเป็นหลุมศพนี้มีคนแฝงกายอยู่จริง ๆ ผู้นั้นเรียกตนเองเป็นขอทานเฒ่า ก็ย่อมจะต้องเป็นกระยาจกที่มีอายุสูงวัย แต่อ้วงแซ่ยังมีกำลังใจจะพะวักพะวนไปสนใจได้ จำต้องยกเรื่องราวของผู้ที่อยู่ในสุสานนี้เอาไว้เสียก่อน ตั้งหน้าตั้งตาเตรียมรับมือต่อสี่ปีศาจ ที่จะอาละวาดออกมาในครานี้

สี่ปีศาจต่างกู่เสียงประหลาดพิกลขึ้นพร้อมเพรียงกัน ด้วยกระแสเสียงอันสุดจะระคายไสตรประสาท

ในนับพลันทันใด คล้ายดังมีพายุกรรโชก เมฆดำมาสามกลุ่มก้อน ลือลือด่าอันกว้างใหญ่ของมันแบ่งพองแล้วโถมฝ่ามาดุจดั่งคลื่นคลั่งฟ้นเพื่อน

ร่างยังมีทันจะเข้าถึง อ้วงแซ่ก็ได้รับรู้สึกว่ามีพลังลมอันแหลมคมกรรโชกมาใส่ผิวกายจนสวบร้อนไปทั่ว

อ้วนแซบปรามระยับใจอย่างเด็ดเดี่ยว ย่อเท่าตริงร่างมั่นคงแล้วก็ทุ้มเท
พลังภายในขึ้นจนถึงลิบส่วน สะบัดพัดฝ่ามือลู้ยั้ทั้งอันออกไปจนสุดกำลัง
ประกายเจิดจ้าพอปรากฏ เสียงระเบิดอันสนั่นหวั่นไหวปานแผ่นดินถล่มทลาย
ก็ได้ตามติดทันที

อ้วนแซบสุดลมหายใจอันรุนแรงเข้าไป พลั้วกายถอยออกถึงสามสิบเชียว
และสะบัดพัดฝ่ามืออสั้บาตพาดเพลิง (ลู้ยั้ช่วยเซียงเป้าะ) ซับ ๆ ซ้อน ๆ
ไปหลายครา ในอึดใจเดียวพาดไปถึงสามฝ่ามือ จนภายในช่องเขาคันแคบ
เล็ก คล้ายดั่งมีสายฟ้าพาดอยู่ไม่ขาดหู เสียงครืนครันสนั่นหวั่นไหวจนลิ้น
สะเทือนจิตใจอยู่ระมม แม้กระทั่งหล่มโคลนอันสกปรกก็ยังกระฉอกอยู่จน
ป่นป่วนกระจัดกระจายออกไปทั่วบริเวณ

อ้วนแซบพอเพ็งรังฝ่ามือกลับแล้วมองไป พลันได้ยินเสียงเค้นหัวร่อ
อันเย็นชาดังขึ้น บังเกิดความตื่นตระหนกเป็นยิ่งนัก เห็นสามปิศาจยามนี้
หน้าได้ซีดขาวไปกว่าเดิมเล็กน้อย แต่กลับยืนอยู่ยังสามมุม รายล้อมอ้วนแซ
เอาไว้อยู่ในระยะห่างไกล

อ้วนแซบเมื่อครู่ที่พาดฝ่ามือไปสามครั้งสามครา มาตรการนั้นมีพลังลมอัน
รุ่มร้อนดั่งราวเปลวเพลิง ทำให้สีหน้าของพวกมันซีดขาวลงไปบ้าง แต่ก็
มีอาจทำอันตรายต่อพวกมันได้เลย

ยามนี้พวกมันได้เคลื่อนเท้าปีบวงล้อมเข้ามาอย่างแน่นหนา เนื่องจาก
พลังฝ่ามือของอ้วนแซบโหดเหี้ยมอำมหิตจนเกินไป ดังนั้น พวกมันจึงมิกล้า
จะโถมเข้าจู่โจมอย่างผลิผลาม อ้วนแซบใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว ก็ทราบ
เจตนาของพวกมันได้ด้วยปัญญา จำต้องยืนยื้มแย้มอย่างกับมิมีความ
อนาทรร้อนใจ กล่าวว่

“ศิษย์รักแห่งเก้ายั่ว พวกท่านเข้ามาเถิด ข้าพเจ้าอ้วนแซบเล่านี้กตเอง
ได้ว่าย่อมมีอาจต้านทานการกรลุ่มรุมจากท่านทั้งสามคนได้ แต่พวกท่านหาก
จะมากำจัดข้าพเจ้านั้น อย่างน้อยพวกท่านยังต้องใช้ชีวิตถึงสองคนมาแลก
ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว ศิษย์ห้าปิศาจของประมุขภูเขาเก้ายั่วชั่ว อาจบางที่จะ
เหลือเพียงศิษย์สามปิศาจเท่านั้นเอง”

สามปิศาจส่งเสียงหัวร่ออันเย็นชาขึ้นอยู่ครู่ใหญ่ แล้วกลับยืนนิ่งมิรุก
กระชั้นเข้ามาอีก

อ้วนเซแนใจว่า พวกมันก็บังเกิดความไหวหวั่นพริ้งขึ้นแล้วเช่นกัน
พลันตวาดเสียงกึกก้องกังวานว่า

“เหล่าภูตผีปิศาจทั้งหลายจงฟังไว้ ข้าพเจ้าถามพวกท่านว่ามาเพราะ
งจู้ และต้องการคลี่คลายปริศนาหลุมฝังศพของลี้ซุ่ยจึงมากัน ? หาก
มันเป็นเช่นนั้น พวกท่านละเอียดเรื่องสำคัญมิกระทำ แต่กลับมาตอแย
ข้าพเจ้าอย่างตั้งอกตั้งใจ นี่มันเป็นเหตุผลกลใดกันเล่า ?”

สามปิศาจพากันสะท้านขึ้นทั้งร่าง คล้ายดังถูกวาจาของอ้วนเซแนจี้ใจดำ
อย่างถนัดถนี่

อ้วนเซไหนเลยจะปล่อยปะโอกาสให้ผ่านไปได้ จึงกล่าวสืบท่อขึ้นว่า

“นายเล็กแห่งซึกเจี๋ยก้า ได้แต่ทำลายแหงจากสระสงไปแล้ว ดุสถานการณ์
เท่าที่เห็น อีกเพียงไม่กี่วันมันก็จะเข้าไปในสุสาน เพื่อชิงของวิเศษไปแล้ว
อิวอิวก็อยู่ที่ด้านหลังของยอดเขาแห่งนี้เอง พวกท่านมิไปในที่นั้น แต่กลับ
มาเสียเวลาเสียกำลังพัวพันกันในที่นี้ นับเป็นความโง่เขลาอย่างที่ผู้ชาญฉลาด
มิยอมกระทำ”

สามปิศาจเหลียวมองตากันแวบหนึ่งเป็นเชิงถามไถ่ความในใจ

อ้วนเซพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“พวกท่านมิว่าผู้ใด ก็ไม่ต้องหวังจะได้ของวิเศษของลี้ซุ่ยอีกแล้ว ฮือ
เข้ามาเถิด”

กล่าวพลางยกฝ่ามือขึ้นไขว้ สะบัดฟาดออกไปอย่างหักโหมดุร้าย
เสียงครืนครืนสนั่นหวั่นไหวได้ระเบิดจนแผ่นดินสะเทือน สามปิศาจต่างกู่เสียง
โหยหวนสะท้าน พุ่งกายด้วยความรวดเร็วปานสายลม เสาสีดำแผ่พองขึ้นวูบ
หนึ่ง ก็พากันถอยกลับไปยืนในที่เดิมได้ทุกคน

ขณะเวลานั้น เบื้องบนยอดเขาพลันบังเกิดเสียงหัวร่อฮาฮาคลุ่มคลั่ง
กังวาน เกรางอันล้ำสันสูงใหญ่ในอารมณ์ม่วนและแดงสองคน ต่างได้นำชาย
ชราในอารมณ์รึดกุมมาแปดคน กระโดดลงลิ่วลงจากยอดเขาดุจดั่งเหินบิน

ศิษย์ทำปิศาจพอได้เห็น พลันมีหนึ่งปิศาจหันหน้ามากล่าวกับอ้วงแซด้วยเสียงกระด้างว่า

“เจ้าเป็นคนที่ฉกฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้คนยามอยู่อันตรายหรือไม่ ?”

อ้วงแซถูกใจได้คิด กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“พวกท่านคงเกรงกลัวว่าข้าพเจ้าจะฉวยโอกาสปลิดชีวิตของผู้ได้รับบาดเจ็บนั้นกระมัง ? เฮอะ พวกท่านไว้วางใจเถิด”

ชั่วพริบตาเดียว ผู้คนที่ลงมาจากยอดเขาก็โถมกายลงถึงเบื้องล่างแล้วในเวลาเดียวกันนั้น ปิศาจตัวหนึ่งได้พุ่งกายเข้าหาชายชราสูงใหญ่ในอารมณ์สีม่วง ตะปบมือได้ก็ตะกุกเข้าใส่ พร้อมทั้งตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ประกาศนามขึ้นรับความตาย”

ชายชราชุดสีม่วงสะบัดฝ่ามือฟาดรับจนพลังดังครืนครื้น เสียงระเบิดดังโครมเมื่อปะทะกันอย่างถนัดถนี่ ชายชราชุดสีม่วงแค้นเสียงขึ้นแล้วถอยกายไปเพียงครึ่งก้าว แต่หนึ่งในห้าปิศาจกลับแผดร้องขึ้นสุดเสียง แล้วเซดลาถอยไปแปดก้าวใหญ่อย่างไม่คิดชีวิต ตวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“ซึ่งฮวงเจ้เจ้าแม่เจ้ (ฝ่ามือลมเทพยดาผลาญชีพจร) !”

อ้วงแซใจเต้นระทึกอย่างรุนแรง โลหิตอันระอุเดือดพลุ่งพล่านกระโดดปราดเข้าไปใส่ชายชราชุดสีม่วง ร่างยังมีทันถึงก็คำรามเสียงสนั่นอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ท่านคืออิวอิวกิกจู ใช่หรือไม่ ? รีบบอกมา”

ชายชราชุดสีม่วงกวาดตาพิจารณาอ้วงแซด้วยท่าที่มีอำนาจน่าเกรงขามกล่าวว่า

“เจ้าคือบุตรของเทียนเฮี้ยบกระมัง ? ประเสริฐมาก เจ้ารอคอยไว้อีกสักครู่ เมื่อเราใส่ส่งเจ้าพวกปิศาจต่ำทรามนี้แล้ว จะมาเผชิญกับเจ้าดู”

อ้วงแซแค้นเสียงกระด้างขึ้นว่า

“ก็ได้ ข้าพเจ้ารอท่าน”

ชายชราชุดสีม่วงหันไปกวักมือเรียกชายชราชุดสีแดงแล้วกล่าวว่า

“เทาเฮีย ปล่อยมือเต็มที่เถิด”

บุรุษชุดสีแดงนี้มีอายุกลางคน หน้าตาคมคายสง่างาม มีบุคลิกที่น่าประทับใจยิ่ง มันกวาดตาแลไปมาทั้งซ้ายขวาอยู่แวบหนึ่ง ลังเลียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“ก่อนจะได้รับคำสั่งของเตี้ยจุ่มังกรและกิเลนทั้งสองแล้ว มิว่าผู้ใดก็จะสอต่อมือเกี่ยวข้อโดยพลการมิได้”

เหล่าชายฉกรรจ์อันกำยำเข้มแข็งทั้งสิบกว่าคน ที่ยืนอยู่ด้านหลังของบุรุษชุดสีม่วงและสีแดง ต่างรับคำขึ้นโดยพร้อมเพรียงอย่างเข้มแข็ง

แล้วจึงพากันแยกย้ายไปยืนสองฟากข้าง ด้วยท่าที่อันเยือกเย็นเป็นสง่า อ้วนแซเหลือบแลดูคนประดาน้อย่างถึถ้วน รู้สึกตื่นตระหนกตกใจอย่างลอบเร้น เพราะคนประดานี้ต่างมีท่าที่คึกคักเข้มแข็ง อายุอยู่ในวัยสูงกว่าสี่สิบปีทั้งสิ้น จึงคำนวณในใจว่า

‘หรือว่าบุรุษชุดสีม่วงและสีแดง ก็คือเตี้ยจุ่มังกรและกิเลนแห่งหุบเขาอิวอิวกัก โดยหาใช่ตัวประมุขหุบเขาอิวอิวกักไม่ ส่วนคนเรียงรายทั้งสองแถวนี้คือเหล่าตุลาการอันมีอำนาจอยู่ในตำแหน่งมังกรและกิเลนทั้งสองแห่ง?’

อ้วนแซพอได้คิดเช่นนั้น ก็ลอบนับอยู่ในใจ เห็นคนทั้งสองแถวนี้แถวหนึ่งมีเก้าคน แต่อีกแถวหนึ่งเหลือเพียงแปดคน จึงลอบคำนวณอย่างแนใจว่า

‘เป็นความจริงทีเดียว อันแถวที่มีแปดคนนั้นจะต้องเป็นเหล่าตุลาการแห่งตำแหน่งมังกร จำนวนนี้ขาดตัวช่วยเจ็ดตัวแล้วแพะงไปหนึ่งคน คำนวณจากพลังฝีมือของช่วยเจ็ดตัวแล้วมาวัด อย่างนั้น พลังฝีมือของเตี้ยจุ่มังกรและกิเลนทั้งสองคนนี้ มิใช่เราจะต้านรับมือได้อย่างแน่นอนแล้ว’

แต่สีหน้าอ้วนแซหาได้มีแววหวาดทวนพรั่นพรึงแม้แต่น้อยไม่ ยังยืนแน่นิ่งโดยสงบเยือกเย็น เห็นบุรุษชุดสีม่วงและแดงต่างเดินตรงไปยังที่ซึ่งห้าปีศาจอัปลักษณ์ยืนอยู่อย่างแช่มช้า

บุรุษชุดสีม่วงและแดงพากันหยุดกายห่างจากห้าปีศาจร่วมสิบสี่เยาะ บุรุษชุดสีแดงกล่าวเสียงกังวานว่า

“รับทราบนามศิษย์ห้าปีศาจของประมุขเก้าชั่วชั่วมาเนิ่นนานไซ้ วันนี้พอ

ได้เห็น ก็รู้สึกมีใช้เป็นผู้ที่มีนามอันจอมปลอมจริง ๆ ข้าพเจ้าเตย์จูของตำหนัก
กิเลนแห่งอิวอิกัก เทาแปะชวน ขอลวงเกินแล้ว”

บุรุษชุดสีม่วงก็ประสานมือขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเตย์จูตำหนักมังกรแห่งอิวอิกัก ฉันทักฮุย”

นอกจากหนึ่งปีศาจที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสแล้ว อีกสี่ปีศาจต่างถอยกาย
ไปหนึ่งก้าว ชายชราหน้าตาอัปลักษณ์ชุดดำผู้หนึ่งได้ร้องขึ้นด้วยความตื่น
ตระหนกว่า

“ประมุขป้อมบ้อเซ่งเป้า (ป้อมอำมหิต) แห่งทะเลตังไฮ้ ทิมีนม้อเอี้ย
(เงาสุรหน้าเหี้ยม) ฉันทักฮุย จังก้วงหมู่บ้านสวนท้อแห่งป่าชายแดนทักษิณ
เจ็กมื่นปวยม้อ (อสุรบินหน้าหยก) เทาแปะชวน ก็คือท่านทั้งสอง กลับมา
รับตำแหน่งเตย์จูของตำหนักมังกรและกิเลนในอิวอิกัก ?”

เตย์จูมังกรและกิเลนต่างเหลือบเลตากันแวบหนึ่ง บนใบหน้าปรากฏ
รอยยิ้มที่มีคล้ายจะละม้ายการยิ้มแย้มขึ้น

ชายชราชุดดำหน้าอัปลักษณ์ผู้หนึ่ง สะบัดมือขึ้นแล้ววาดเสียงกริยาว
กราดว่า

“พวกเราไม่รบกันแล้ว ไปกันเถิด”

สี่ปีศาจได้มีผู้หนึ่งอุ้มปีศาจที่บาดเจ็บสาหัสขึ้นไว้ พุ่งกายสู่อากาศ
ปราด ๆ ออกไปอย่างรวดเร็ว

บุรุษชุดสีม่วงพลันวาดเสียงกระดังว่า

“ช้าก่อน”

เงาสีม่วงถลันวูบขึ้น รวดเร็วว่องไวไปกว่าห้าปีศาจมากมายนัก จึง
สกัดหน้าห้าปีศาจเอาไว้ได้ทันทั่วที่ หน้าสีเขียวคล้ำได้โหดเหี้ยมอำมหิตอย่าง
น่าหวาดหวั่น กล่าวเสียงเย็นเยือกขึ้นว่า

“เราเตย์จูได้รับคำสั่งจากกิกิฉู้ มาตรแมนมิถึงกับปลิดชีวิตของพวก
ท่าน แต่พวกท่านที่บุกรุกเข้าในเขตหวงห้าม หุบเขาเรากลับมีอาจจะปล่อย
ปลະให้พวกท่านจากไปได้อย่างง่ายดายตามอารมณ์เช่นนี้ดอก”

วจาพอขาดคำ สี่ปีศาจต่างก็ตะปบนิ้วทั้งห้าคว่ำออกไปด้วยความ

รวดเร็วว่องไวปานสายฟ้า ในขณะที่ฝ่ายตรงข้ามยังมีทันตั้งท่ารับมือ เล็บทำ
ปิกาคตะปะปวิญญาน พากันตะกุกเข้าใส่ทรวงอกของเต้ยจู้ตำหนักมังกรโดย
พร้อมเพรียงกัน

เต้ยจู้ตำหนักมังกรทวาดก้องร้องขึ้น พลังฝ่ามืออันเข้มแข็งแกร่งกร้าว
ถูกสะบัดจนกลายเป็นเสียงครืนครืนสนั่นหวั่นไหว เสียงแผดร้องโอดโอยดัง
ขึ้นอย่างโหยหวน แล้วหนึ่งในสี่ปีศาจได้ปลิวกระเด็นสูงไปกว่ารวมยี่สิบเชีเย
แล้วจึงร่วงพาดลงกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว ทวารทั้งเจ็ดมีโลหิตทะลักออกมา
มิขาดสาย

แต่ทว่า ปกเสื้อของเต้ยจู้ตำหนักมังกรฉีกแตกลุ่ยก็ถูกตะกุกขาดเป็น
ทางยาวไปสองแห่ง พุงกายปราดออกทางด้านขวาไกลถึงยี่สิบเชีเย ส่วนอีก
สามปีศาจรีบทิ้งปีศาจตัวที่ได้รับบาดเจ็บเพราะน้ำมือของอ้วงแซลงกับพื้น พา
กันถีบเท้าหนีไปตั้งรกรากกับกลุ่มคลังพื้นเพือน

เต้ยจู้ตำหนักมังกรฉีกแตกลุ่ยผกศีรษะด้วยหน้าอันโหดเหี้ยมอำมหิต
กล่าวเบา ๆ ว่า

“พอแล้ว”

พลงยกมือขึ้นทัก ออกคำสั่งไปว่า

“ตุลาการที่เก้าของตำหนักเรา จงสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาจับปีศาจทั้ง
สองตัวนี้ ส่งกลับไปทู่เงาเก้าอ้ว บอกว่าได้รับคำสั่งจากกักจู้ให้ส่งคืนไป”

มีผู้หนึ่งในสองแถวนั้นรับคำสั่ง แล้วก็เดินออกมาจัดการตามคำสั่ง

ในยามนั้น อ้วงแซเห็นเต้ยจู้ตำหนักมังกรฉีกแตกลุ่ย มีพลังฝ่ามือที่
สูงส่งไปจนถึงขั้นนี้ ในใจก็บังเกิดความตื่นตระหนกอยู่บ้างอย่างซ่อนเร้น แต่
ก็ทราบดีอยู่ว่า เต้ยจู้ตำหนักมังกรผู้นี้ ใช้แต่พลังฝ่ามือลมเทพยดาผลาญ
ซีฟจร (ซึ่งฮวงเจีจะเมะเจี๋ย) อยู่ตลอดเวลาโดยมิเคยเปลี่ยนท่า ผู้ที่เสียชีวิต
ด้วยฝ่ามือพลังลมเทพยดาผลาญซีฟจรนั้น มีสัญลักษณ์เป็นไปโดยประการ
เดียวทุกคน ก็คือทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้ามีโลหิตทะลักออกมามีหยุดยั้ง

อ้วงแซมิรอให้เต้ยจู้ตำหนักมังกรเข้าหา ก็ทนทานต่อการอัดอั้นมิได้ก่อน
กระโดดปราดออกไป ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“พลังฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะนี้ ท่านไปฝึกได้จากผู้ใดกัน ?”

เต๋ยจู้ตำหนักมังกรทิมันม้อเอี้ย (เงาสุรหน้าเหลี่ยม) เหลือบแลดูอ้วงแซ ด้วยสายตาอันเหยียดหยามดูแคลน กล่าวว่า

“เจ้าเข้าใจว่ามีแต่บิดาของเจ้าจึงรู้จักวิชาฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะหรือ ?”

อ้วงแซกระซอกเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“พลังฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะ เป็นวิชาไม้ตายที่มีเฉพาะบิดาข้าพเจ้าทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดจะแอบอ้างอย่างไรย่างอาจได้ ข้าพเจ้าขอถามท่าน ก็กิจของพวกท่านนั่นคือม้อจุน (จอมอสูร) ตั้งไฉ่ชวน ที่เป็นหนึ่งในห้ายอดอัจฉริยะของพิภพใช่หรือไม่ ?”

ทิมันม้อเอี้ย (เงาสุรหน้าเหลี่ยม) ฉับตักฮุ่ย สีหน้าเคร่งเครียดลงทันที
ตอบว่า

“เจ้ามิต้องทราบว่ากิจของพวกเราจะเป็นผู้ใด”

“น่าหวัร่อ หากมันเป็นตั้งไฉ่ชวนแล้ว เฮอะ บิดาของเรจะต้องถูกมันประทุษร้าย หรือยังคงกักขังอยู่ในหุบเขาอิ่วอิ่วก็ก็เป็นแน่นอน”

ทิมันม้อเอี้ยมีสีหน้าบูดบึ้งอย่างแค้นเคือง กล่าวว่า

“วาจาบัดซบ เจ้าเด็กน้อย เจ้ากล้าบังอาจบุกรุกเข้ามาในหุบเขา ควรทราบว่เราเต๋ยจู้จะไม่อภัยให้แก่เจ้าเด็ดขาด”

อ้วงแซพลันคิดถึงกงจู้และน้องสาวขึ้นมาได้ พร้อมกันนั้น ก็ยังพอคาดเตาได้อย่างแน่ใจสักเจ็ดส่วนว่ บิดาของตนยังคงอยู่ในหุบเขาแห่งนี้ จึงพลอยมีโทสะพลุ่งพล่านขึ้นอย่างสุดจะสะกดเอาไว้ได้เช่นกัน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่

“อิ่วอิ่วก็ก่อก่อดคร่ำภรรยาและน้องสาวของเราแล้ว เราไม่สมควรจะเข้ามาถามหาหรือ ?”

วาจาพ้อขาดคำ ได้ฉะนี้กำลังในวิชาฝ่ามือสู้ยั้ทั้งอื่น ตวัดฟาดโครมออกไปอย่างโหดเหี้ยมดุร้าย คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวว่

“คีนภรรยาและน้องสาวของเรามา”

เสียงระเบิดปานอสันิบาตฟาดลั่นได้บังเกิดขึ้น ตัวเต๋ยจู้ของตำหนัก

มังกรถีบเท้าฟุ้งกายไปไกลกว่าห้าสิบเชียว และตวาดก้องร้องขึ้นอย่างแค้นเคือง
ปานคลุ้มคลั่ง ร่างพอฟลิวลงสู่พื้นก็ฟุ้งปราดขึ้นสู่อากาศ เงามีม่วงกระจาย
เข้ามาอย่างรุนแรง อ้วงแซพอเพ็งรังฝ่ามือกลับ พลังอันแหลมคมจำนวน
มากมายกายกอง ได้โถมทะลักเข้าจู่โจมใส่ตัวแล้ว

จึงตื่นตกใจอย่างยิ่ง พลังฝ่ามืออสถิรบาตพาดเพลิงถูกใช้ไปเป็นคำรบ
ที่สองทันที

พลังอันรุนแรงไร้ขอบเขต เป็นเปลวเพลิงฮือโหมกระจัดกระจายทั่ว
ทุกทิศทาง

แต่ยี่งูตำหนักมังกรพลันเปล่งเสียงหัวร่ออันสนั่นหวั่นไหวปานฉีกแพร
ฟุ้งกายปราดขึ้นสู่เบื้องบนอากาศ อ้วงแซงเยหน้ามองไป เห็นเงาสีม่วง
กระจายครอบคลุมลงมาอย่างหึกโหมดุร้าย

อ้วงแซบปกรามตัดสินใจ ฝ่ามือทั้งสองสะบัดฟาดไปโดยพร้อมเพรียง
กัน เสียงครืนครืนสนั่นพร้อมกับประกายไฟฟุ้งปราดขึ้นสู่เบื้องสูง ปะทะใส่
ร่างของมันอย่างตรง ๆ

คาดคิดไม่ถึงว่า เบื้องบนท้องฟ้าจะมีพลังที่หนักหน่วงยิ่งกว่าพะเนิน
เหล็กหมื่น ๆ ตำลึงกระแทกลงมาเช่นกัน พลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะก็บังเกิด
เสียงระเบิดปานดินถล่มฟ้าทลายได้อุบัติขึ้น เงามีม่วงสลายหายวูบออกไปโดย
กะทันหัน ตัวเตี้ยงูของตำหนักมังกร ฟุ้งกายออกไปจนไกลกว่าห้าสิบเชียว
เมื่อลัมผัสพื้นแล้วยังเซถลาออกไปอีกหลายก้าว

แต่อ้วงแซนั้นกลับรู้สึกว่ เลือดลมพลุ่งพล่านไปทั่วกาย จนต้องอ้า
ปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกมากองใหญ่ หน้าซีดเผือดจนไร้สีเลือด ที่
นัยน์ตา หู จมูก ก็มีหยาดโลหิตไหลซึมออกมาบ้างแล้ว

ร่างยามนี้ส่ายโงนเงนปานจะล้มลง แต่ยังคงรวบรวมกำลังยืนหยัด
เอาไว้มิยอมล้ม

ทันใดนั้น เสียงอันเข้มแข็งของชายชราได้ดังแว่วเข้ามาว่า

“เจ้าหนู ประเสริฐมาก รับไว้แล้วกลืนไป ต่อสู้อีก หากเจ้าพ่ายแพ้
เฮอะ สถานที่นี้ก็จะเป็นสุสานฝังร่างของเจ้า”

อ้วงแซพอเพ็งงงัน เงามีแดงฉานสายหนึ่งก็พุ่งปราดมาใส่ใบหน้า
รีบยื่นมือออกไปรับ ที่แท้เป็นยาเม็ดสีแดงฉานโตประมาณไข่ไก่ อ้วงแซ
มิได้ขบคิดลึงเล็กร้อปากกลืนลงไปทันที

เพียงชั่วพริบตาเดียว อาการบาดเจ็บได้ทุเลาไปดั่งปลิดทิ้ง จิตใจ
คึกคักเข้มแข็ง พลังเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมเป็นทวีคูณ

อ้วงแซเหลียวหน้ามองไป เห็นบนเทือกเขาที่ไกลกว่าหนึ่งร้อยวา มี
ชายชราหนวดเหลืองนั่งอยู่บนศิลาก้อนมหึมา ทั้งสองมาตรแมนจะอยู่ใกล้
กันกว่าหนึ่งร้อยวา ยังพอเห็นนัยน์ตาของชายชราที่มีประกายกล้านำหวาดหวั่น

อ้วงแซทราบว่าเป็นอั้งเล่งจื้อซือแป๋ จึงบังเกิดความปีติยินดีเป็นอย่างนัก
รีบร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ขอบพระคุณ ซือแป๋”

อั้งเล่งจื้อตวาดตำหนิขึ้นว่า

“อย่าได้กล่าวบัดซบไป จงหุบตีพวกมันให้กระอักโลหิตทุกตัวคนแล้ว
จึงมาพบหน้าเราได้”

อ้วงแซรีบรับปากอย่างเข้มแข็ง ตะโกนก้องขึ้นว่า

“ฉันทึกขลุ่ย รับฝ่ามือเร่อีกสักครั้งดู”

เต๋ยจู้ตำหนักมังกรและตำหนักกิเลน พร้อมทั้งตุลาการอีกสิบเจ็ดคน
ของสองตำหนัก เห็นถนัดชัดตาว่าอ้วงแซกระอักโลหิตออกมา พอได้กลืนกิน
ยาเม็ดสีแดงของชายชราหนวดเหลืองเข้า จิตใจคึกคักท่าที่เข้มแข็ง จึงพา
กันบังเกิดความพิศวงสงสัยอย่างใหญ่หลวง

ยามนั้น อ้วงแซก็ได้ทำหายขึ้นแล้วอย่างกระเหี้ยนกระหือ

จิ้งกั่วงแห่งสวนดอกท้อป่าชายแดนทักษิณ ซึ่งเป็นเต๋ยจู้ตำหนักกิเลน
เทาแปะชวน พลันหันไปกล่าวกับเต๋ยจู้ตำหนักมังกรว่า

“ฉินเฮีย โปรดพักผ่อนสักชั่วคราว ให้ข้าพเจ้าเข้าจัดการกับมันเถิด”

มันผู้มีบุคลิกองอาจหน้าตาสง่างาม เดินอย่างเนิบนาบตรงมาหาอ้วงแซ

อั้งเล่งจื้อได้ส่งเสียงออกมาทั้งที่ไกลกว่าหนึ่งร้อยวาว่า

“เจ้ามิเชื่อฟังวาจาของเรา เพียงฝึกวิชาฝ่ามือลွှ่ยทั้งอันี้ได้กระบวนท่า

เดียว หากแม่น้ำกระบวนท่าที่สองก็ฝึกปรือสำเร็จ วันนี้อย่อมมีต้องให้เราปรากฏตัวขึ้นมาช่วยเหลือแล้ว”

อ้วงแซงใจได้คิดทันที จึงร้องไปว่า

“ถูกแล้ว ซือแป่ ข้าพเจ้าจำได้ว่ากระบวนท่าที่สองคือล้วยเทียนเตี้ยจั่ง (อสนีบาตคะนอง)”

“อย่างนั้น เจ้าก็ทดลองดูสักครั้ง แต่ทว่า จะต้องเป็นฝ่ายมีชัยโดยจะพ่ายแพ้ไม่ได้”

อ้วงแซงลุกพลอบใจจนเข้มแข็งคึกคัก จับจ้องมองหน้าเง็กมื่นปวยม้อ (อสุรบินหน้าหยก) เทาเปะชวนจนแน่วนิ่ง

เทาเปะชวนหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“พอมิผู้หนุนหลังก็กำเริบเสิบสานแล้วหรือ รับไว้”

พลันตัวฝ่ามือฟาดเอาพลังอันมีประกายหลายหลากสี อ้วงแซงพอเห็นก็ร้องโพล่งออกไปด้วยความตื่นตกใจว่า

“ท้อฮวยช่วยกักเจ๊ย (ฝ่ามือดอกท้อละลายกระดูก) !”

อึ้งเล่งจื้อพลันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นบ้างว่า

“เจ้าหนู ใช้ฝ่ามืออสนีบาตประทับ (ล้วยเท้งอันเจ๊ย) ฟาดมัน”

อ้วงแซงรวบรวมกำลังอันมหาศาลปานเทพยดา สะบัดฝ่ามือฟาดออกไปจนเสียงครืนครื้นสนั่นหวั่นไหว ประกายเพลิงแพรพรายจนโชติช่วง เง็กมื่นปวยม้อต้องแผ่ร้องสุดเสียง ถีบเท้าพุ่งกายถอยออกไปได้เจ็ดสิบเชี้ยวอย่างลุลกลน

อ้วงแซงถีบปลายเท้าพุ่งกายออกไปดุจตั้งเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง สะบัดฝ่ามือขึ้นฟาดไปในกระบวนท่าล้วยเทียนเตี้ยจั่ง (อสนีบาตคะนอง) จนเสียงสนั่นกึกก้อง ทำให้กรวดทรายกิ่งไม้ใบหญ้าปลิวกระจัดกระจายคลอลุ้งจนมืดครึ้มไปทั่วทั้งบริเวณ

เง็กมื่นปวยม้อแผ่ร้องเสียงโหยหวนจนกึกก้อง ร่างส่ายโงนแงไปไม่กี่ครั้ง ก็อ้าปากกระอักโลหิตออกมาหลายกอง

อ้วงแซงคิดจะซ้ำเติมเข้าไปอีกฝ่ามือ เพื่อบงลั่นชีวิตอันชั่วร้ายของมัน

แต่พลันนึกใจได้คิดขึ้นว่า กงจู้และน้องสาวยังอยู่ในหุบเขาอิวอิวกิก เราอาจจะใช้ความอำมหิตชั่วร้ายไปกระตุ้นโทสะกักจู้ให้เดือดดาลขึ้นได้

แต่ยฺจู้ตำหนักมังกรที่สวมใส่ชุดสีม่วง ยืนทางด้านข้าง พลันทวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“เหล่าตุลาการทั้งหลาย จงกำจัดเจ้าเด็กชั่วร้ายให้เราด้วย”

แต่หากคาดไม่ว่า วาจาพอฟังขาดคำ อ้วงแซ่ได้สะบัดพัดไปในบัดดล เสียงครืนครื้นปานอสณิบาตได้อุบัติขึ้นอีกครั้ง ทิมน่มมือเอี้ยฉินแตกสลายในยามฉุกละหุก รีบสะบัดฝ่ามือขึ้นต้านรับ พร้อมกับร่างที่ถีบเท้าพุ่งปราดไปทางด้านข้างอย่างร้อนรน

เสียงระเบิดได้ดังขึ้นอีกครั้งจนกึกก้อง ทิมน่มมือเอี้ยมาตรแม้นจะเลื่องลือได้อย่างรวดเร็วปานสายฟ้า แต่ยังถูกปลายพล้งพัดเข้าใส่จนต้องครางหนัก ๆ ในลำคอ อ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกมากองใหญ่

อ้วงแซ่อดมิได้ต้องหัวร่อฮาฮาเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวขึ้นว่า

“ซือแป๋ ข้าพเจ้ามีชัยแล้ว”

หากคาดไม่ว่า ในขณะที่ความตื่นเต้นภาคภูมิเพิ่งบังเกิดขึ้น เหล่าตุลาการของสองตำหนักในอิวอิวกิกที่มีจำนวนถึงสิบเจ็ดคน พากันทวาดก้องร้องขึ้นโดยพร้อมเพรียง เกร่างพลุกพล่านวุ่นวายอย่างสับสน ทั้งหมดทั้งฝ่ามือพัดฝ่าอากาศเข้าจู่โจมโหมใส่ในเวลานั้นทันที

พร้อมกันนั้น มีเสียงเกาทัณฑ์สัญญาณถูกยิงขึ้นสู่ท้องฟ้าสามดอกซ้อน ๆ

อ้วงแซ่ทวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“พวกเจ้าหากมีมอบตัวกงจู้และน้องสาวของเราออกมา วันนี้เราจะทะลวงเข้าไปอาละวาดในหุบเขาอิวอิวกิก”

ฝ่ามือทั้งสองของอ้วงแซ่สะบัดพัดไปมาดุจดั่งสายฟ้า ประกายไฟกระจัดกระจายอย่างร้อนแรง ตุลาการทั้งสิบเจ็ดคนของตำหนักมังกรและกิเลนร่างปลิวกระเด็นไปทั่วทุกทิศทาง แต่ละคนกระอักโลหิตออกมาเป็นกอง ๆ

อึ้งเล้งจื่ออดมิได้ต้องเปล่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวจนกึกก้อง กล่าว

ขึ้นว่า

“ประเสริฐมาก ฟาดได้วิเศษแท้ ขณะนี้เราจับเจ้าไว้เป็นศิษย์ทายาท เพื่อถ่ายทอดยอดวิชาแล้ว”

อ้วงแซ่ร้องฝ่ามือทั้งสองกลับ น้อมกายลงคารวะแล้วตอบว่า

“ขอกราบขอบพระคุณซือแป๋ที่การุญย์”

“แต่ทว่า เจ้าจงจำไว้ ในเมื่อเป็นศิษย์ทายาทของเราแล้ว ยามประมือต่อสู้กับศัตรู จะต้องเอาชัยได้เพียงประการเดียว โดยมีอาจพ่ายแพ้อย่างเด็ดขาด หากแพ้สักครั้ง เจ้าจะต้องถูกอัปเปหิออกจากสำนัก มียินยอมรับเอาไว้ช่วงใช้อีกต่อไป”

“ทราบแล้ว ซือแป๋”

ในทันใดนั้น ภายใต้แผ่นดินอันเป็นหลุมฝังศพ มีเสียงดำทึกล้ำหัวร่อดัง ๆ ขึ้นว่า

“เจ้าหมวดเหลือง ช่างแปะทองใส่หน้าของตนเองอย่างมิได้ละอายใจ เสียเลย ตัวของท่านเข้าใจว่า แต่ละคราในการต่อสู้แล้วมีชัยทุกครั้งไปหรือ ?”

อึ้งเล้งจื้อพลันผุดลุกขึ้นยืน ใบหน้าปรากฏแววเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง กล่าวว่

“เราเคยพ่ายแพ้ผู้ใด ? นั่นมันคือขอทานอ้วงซุนที่มีรักดีหรือ ?”

เสียงอันทุ้มหนักได้หัวร่อขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“ท่านยังจำข้าพเจ้าผู้เป็นเล้าตี (น้องชาย) ได้อยู่หรือ ? ฮา ฮา ท่านเคยเอาชนะต่อจิบฮุดเซียนจื่อได้บ้างหรือไม่ ?”

“ไยมิเคยได้ชัยเล่า ?”

“แต่แต่ละครั้งต่างมีชัย ?”

“ก็กล่าวได้”

“ฮา ฮา คำ ‘ก็กล่าวได้’ อันร้ายกาจ”

“เรามิเคยจะพ่ายแพ้มาก่อนเลย มาตรมิเช่นนั้นไยต้อง...”

อึ้งเล้งจื้อพลันชะงักคำไว้มิกล่าวต่อไป ผู้อยู่ในหลุมจึงกล่าวต่อขึ้นว่า

“ไยต้องเหินห่างจากนงคราญ เจียบเหงาอ้างว้างไร้ผู้รับทุกข์ใช้หรือ
ไม่ ? ฮา ฮา”

อึ้งเล่งจื้อพลันกระโดดลงลิ่วจากที่ซึ่งไกลกว่าห้าสิบเชียว แซนทั้งสอง
ทางอัดตั้งเป็นพญาบึกษา ร่อนละลิ่วลงไปเหนือหลุมฝังศพนั้น ใช้สันเท้า
ขยี้อยู่บนปากหลุมพร้อมทั้งกล่าวว่า

“ขอทานน้องเรา ปากเจ้าหากมีมีหุรดคอยปิด เราก็จะให้เจ้าได้ลองลิ้ม
ชิมรส ‘โค้วจิ้น’ (สะเทือนภูเขาหลาย) ดูน้าง”

อึ้งเล่งจื้อพอขยี้เท้าไปในคราวนี้ อ้วงแซพลอยรู้สึกว่ ที่ซึ่งตนยืนอยู่
มีความสั่นสะเทือนเล็กน้อยจริง ๆ

ในหลุมมีเสียงหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“อึ้งฮู้จ้อ (หนวดเหลืองแซ่ฮู้) ข้าพเจ้าผู้น้องยินยอมแพ้อ่านมาอยู่
เนิ่นนานเต็มทีแล้ว ไยต้องทำเช่นนั้นเล่า”

“อย่างนั้น เจ้าจงออกมาให้เรา ชุกอยู่ในหลุมอันรกร้างก็จะสามารถ
กระทำเรื่องได้สำเร็จหรือ ?”

“อะไร ท่านได้ทราบเรื่องที่ข้าพเจ้าจะกระทำแล้วหรือ ? อย่างนั้นล้อ-
กอกอของข้าพเจ้า...”

“หยุดปาก”

อึ้งเล่งจื้อปรายตามองดูอ้วงแซพลางกล่าวว่า

“เจ้าไปขุดหลุมนั้นออกมา แล้วตามเราไปเถิด”

อ้วงแซกล่าวอย่างลั้งเลใจว่า

“ชื่อแป่ ข้าพเจ้าคิดจะเข้าไปในหุบเขาอิ่วอิ่วก็สักครั้ง”

“ไม่ได้ ไม่มีเวลาแล้ว พลึงฝีมืออันต่ำต้อยน้อยนิดของเจ้า ไหนเลย
จะไปทานเทียบเปรียบฝีมือศิษย์ของลิ่งม่วยได้ ยังเหลือเวลาอีกเพียงสามวัน
เท่านั้น เจ้าจะต้องมานะพากเพียรอย่างเต็มที่จึงจะใช้ได้”

“อะไร ข้าพเจ้าจะไปเทียบเทียบเปรียบกับศัตรูหรือ ?”

อึ้งเล่งจื้อกล่าวอย่างมีพึงพอใจเล็กน้อยว่า

“วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว จงรีบขุดหลุมศพนั้น ลากคอขอทานอ้วงซุน

ออกมา”

อ้วนแซ่จ๋าต้องกระโดดข้ามหล่มโคลนไปตามคำสั่ง ยืนมือตะกุกเนินดินอันเป็นหลุมศพร้าง

เตี้ยจู้ของต่าหนักมั่งกรและกิเลน พร้อมทั้งตุลาการที่ได้รับบาดเจ็บจนกระอักโลหิตไปทั้งสิบเจ็ดคน เมื่อพบเห็นว่าภายในสุสานร้างนี้ยังมีคนซ่อนกายอยู่ ก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัยกันเป็นอย่างยิ่ง

อ้วนแซ่กำลังก้มหน้าก้มตาชุดอยู่นั้น ที่ริมโสตพลันได้ยินเสียงอันแผ่วเบาดังราวกับปีกแมลงหวี่ขึ้นว่า

“อ้วนแซ่หลานเรา เจ้าข่างเป็นผู้มีบุญวาสนาอันใหญ่ยิ่งนัก ที่สามารถฝากตัวเป็นศิษย์ของอึ้งฮู่จื่อได้ บิดาเจ้าเมื่อทราบแล้ว น่ากลัวจะต้องตื่นเต้นดีใจจนหัวร่อหุบปากมิลงเป็นแน่”

อ้วนแซ่ชุดคู้แผ่นดินอยู่ตลอดเวลา โดยมีได้ตอบคำอย่างไร เสียงอันแผ่วเบาแต่ชัดเจนได้ดังขึ้นอีกว่า

“แต่ทว่า เราขอบอกกล่าวกับเจ้า วาจาที่ซือแป๋กล่าวมาเมื่อครู่ ว่า จะพาเจ้าไปต่อสู้กับศิษย์ของลี้ม่วยนั้น เราคิดไปคิดมา เรื่องราวจะต้องเป็นอย่างที่เราคาดหมายเป็นแน่นอน มันทั้งสองต่อยตีกันมาเป็นเวลายาวนาน จนสุดจะเบื่อหน่าย จึงได้สั่งสอนศิษย์ให้ไปต่อยตีกันต่อไป อย่างนั้นก็พอจะกระทำได้แล้ว หลานเราจงฟังไว้ เจ้าพ่ายแพ้ลงด้วยน้ำมือของนางจึงจะเป็นเรื่องอันถูกต้อง เพราะนับได้ว่าเจ้ากระทำบุญกุศลที่ใหญ่ยิ่งไปประการหนึ่ง”

อ้วนแซ่งุนงงโดยมิเข้าใจ คำนี้ขึ้นว่า

‘เราพ่ายแพ้แล้ว ซือแป๋จะอุปเปทิเราออกจากสำนัก โดยมียินยอมให้รับใช้ตลอดไป ไฉนว่าสร้างกุศลผลบุญเสียแล้วเล่า?’

ผู้อยู่ในหลุมศพหัวร่อเบา ๆ กล่าวขึ้นอีกว่า

“เจ้ามิเข้าใจกระมัง อันเรื่องนี้เจ้ามิอาจจะไม่เข้าใจได้ อึ้งฮู่จื่อมาตรแมนปากบอกว่ายินยอมให้เจ้าพ่ายแพ้ต่อผู้ใด แต่ในใจของมันเป็นนั้น ยังหวังให้เจ้าพ่ายแพ้อย่างแน่นอน มาตรมิเช่นนั้น มันแม้ฝึกปรือจนมีฝีมือสูงเยี่ยม เทียมเทพยดา เข้าขั้นคงกระพันอย่างไม่มีอันตรายกล้ำกราย ก็จะมี ความ

หมายอย่างไรด้วยเล่า ?”

อ้วงแซ่ยกงนงสงสัยมิเข้าใจ ยามชุดคู่แผ่นดินนั้น แสร้งเคาะเบา ๆ ไปสองสามครั้ง ผู้อยู่ในหลุมจึงหัวร่อแล้วกล่าวอีกว่า

“เรื่องราวภัยตายมิซับซ้อนเลย สิ่งง่ายที่มันเรียกนั้นก็คือภรรยาในนามที่มีเคยจะได้แต่ต้อง นางจะต้องเอาชัยตัวอึ้งฮู่จื่อให้ได้สักครั้งหนึ่ง จึงจะยินยอมอยู่กินกันโดยสมบูรณ์ อึ้งฮู่จื่อที่ตั้งหน้าเอาชัยอย่างเข้มแข็งนั้น ทำให้เพราะมีจิตปรารถนาอย่างจริงจังไม่ เนื่องจากมันมีอาจารย์ที่ต้องการเอาชัยชนะคนอย่างรุนแรง และอาจารย์ของมันได้บังคับให้มันสาบานอย่างสาหัส ดังนั้น มันจึงมีอาจจะพ่ายแพ้ต่อผู้ใดได้อย่างเด็ดขาด เจ้าเข้าใจแล้วกระมัง ?”

อ้วงแซ่เคาะเบา ๆ ลงไปอีกสามครั้ง ผู้อยู่ในหลุมศพจึงกล่าวว่า

“เมื่อเจ้าเข้าใจก็ประเสริฐแล้ว เจ้ากระทำไปตามความคิดเห็นเถิด เราจะไม่บอกข่าวกับเจ้าอีกเรื่องหนึ่ง ตัวอิวอิกก็กลัวที่รำลือกันนั้น เเท่าที่เราสืบเสาะคาดเดา เข้าใจว่าจำเป็นต้องเป็นจอมอสูรแซ่ตั้งเสียเป็นส่วนใหญ่ เทียนเฮี้ยบบิดาเจ้าและพี่ชายเรานั่งเกียก (มนุษย์อัศจรรย์) ล้อเพียว ก็เห็นท่าจะถูกกักตัวอยู่ในอิวอิกก็เสียแปดส่วนเป็นแน่”

อ้วงแซ่พอได้ฟังปลันสะท้านขึ้นทั้งร่างอย่างรุนแรง

“อ้วงแซ่หลานเรา เเท่าที่เรามาเฝ้ากายอยู่ในสุสานนี้ ก็เพราะต้องการจะสืบเสาะหาร่องรอยของมันทั้งสอง สำหรับคำรำลือเกี่ยวกับของวิเศษภายในหลุมฝังศพของลั้งฮุยนั้น...”

อ้วงแซ่ตื่นเต้นตึงเครียดจนสุดจะกล่าวได้ จนมือทั้งสองก็ลื้มการตะกุกตะกั่นอย่างลื้มตัว

อึ้งฮู่จื่อตวาดขึ้นว่า

“รีบชุดคู่ลากคอมันออกมา”

ผู้อยู่ในสุสานกล่าวขึ้นอีกว่า

“เราเห็นว่าน่ากลัวกว่าเป็นข่าวที่พวกมันแสร้งปล่อยออกไปให้ปันป่วนจะได้บิดเบือนความสนใจของผู้คน อ้วงแซ่หลานเรา เรื่องราวภายในหลุมศพลั้งฮุยนั้นมิว่าจะเป็นความจริงหรือเท็จ ก็ต้องสืบเสาะให้รู้แจ้งแก่ใจจึงจะได้

แต่ในความคาดคำนวณของเรา เห็นที่จะมีพลาดผิดไปเป็นแน่”

อ้วนแซเคาะเบา ๆ ลงไปอีกสามครั้งเป็นที่เห็นด้วย

“ประเสริฐมาก เราจะไปแล้ว ภายในสุสานใต้ดินนี้มีอุโมงค์ซ่อนไข
ไปมาจนกว้างขวางไพศาล มันมาตรฐานแน่นอนจะพลิกสุสานทั้งหมดขึ้นมา ก็
มีอาจหาตัวเราได้พานพบ อ้วนแซหลานเรา เจ้าตามซื้อแป้ไปเสียเถิด”

เสียงได้เงียบหายไปในบัดดล อ้วนแซจึงงงันไปรูปหนึ่ง แต่แล้วรีบ
ตะกุกตะกักอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ในที่สุดก็ปรากฏเป็นโพรงขึ้นมาแห่งหนึ่ง
แต่ภายในโพรงนั้นมีตัวประหลาดซึ่งผมปกปุยยุ่งเหยิง กำลังเคลื่อนไหวอยู่
อย่างแซมซ้า

อ้วนแซสะดุ้งจนตัวลอย เมื่อเพ่งมองไปอีกครั้ง ที่แท้ก็เป็นใบหน้าอัน
สกปรกมอมแมม ผมเผ้าหนวดเครายุ่งเหยิงกระจุยกระจาย ปากกว้าง บน
ใบหน้านายมนี้กำลังอ้าออกจนเห็นฟันขาวแวววาว หัวร่อให้แก่อ้วนแซจนรู้สึก
พะอืดพะอมแทบต้องอาเจียนออกมา

แล้วพลันได้ยินเสียงอันแผ่วเบาปานปีกแมลงหวี่ดังขึ้นอีกว่า

“เราลืมบอกแก่เจ้าไปสองเรื่อง จงจำไว้...นับแต่บัดนี้ไป เมื่อเจ้าท่องเที่ยว
ในวงพวกนักเลงแล้ว หากมันพบปะกับบุรุษอายุเยาว์มีไฟแดงที่หว่างคิ้ว
หวังว่าเจ้าจงคุ้มครองดูแลด้วย ประการต่อไปนี่ก็คือ เจ้าจงตั้งใจสืบเสาะ
หาสถานที่ซึ่งมีนามบ๊อเมี้ยกั๋ง (ดินแดนนิรนาม) สถานที่นั้นเราอาจจะซุกซ่อน
ตัวเองต่อไปได้แล้ว อึ้งฮู้จ้อทำลายรังของเราไป วันหน้าเราขอทานเผ่าจะ
ได้คิดบัญชีรายนี้กับมัน อ้วนแซหลานเรา ถนอมตัวไว้ให้มากด้วย”

ใบหน้าอันเต็มไปด้วยขนที่ยุ่งเหยิง หดลงจากที่แล้วหายลับตาไป

อ้วนแซตะกุกตะกักอยู่อีกมีกี่ครั้ง โพรงก็ได้กว้างใหญ่ขึ้นจนอีกมากมาย
อ้วนแซโผล่ศีรษะเข้าไปกวาดตามองดูอยู่ครู่หนึ่ง เห็นมีอุโมงค์ที่แยกย้าย
หลายทิศทางตั้งว่าจริง ๆ แต่ภายในนั้นไหนเลยจะมีเงาของผู้คนปะปนด้วยเล่า
จึงกลับมาโน้มกายการะต่ออึ้งเล้งจ้อ แล้วกล่าวว่า

“ซื้อแป้ มันหนีไปแล้ว”

อึ้งเล้งจ้อกวาดตาไปมา พลิกกายไปชะโงกมองดูบ้าง หัวร่อฮาฮาเสียง

ก็ก่อกองกังวานแล้วกล่าวว่า

“ช่างเป็นขอกทานอ้วงซุนที่ไม่รักดี เจ้าเกรงกลัวเราหรือไม่ปรารถนาจะพบเรา ? เอาเถิด เจ้าหนู เราไปกันได้”

อ้วงแซ่ห้อยมือลงตอบอย่างนอบน้อมว่า

“ซือแป๋ ข้าพเจ้าปรารถนาจะเข้าไปทางงูในหุบเขาอิวอิวก็กลัวกลัวจะเพราะส่วนตัวหรือส่วนรวม ข้าพเจ้าก็ต้องเข้าไปหาหนงให้พบจึงจะถูกต้อง”

อึ้งเล่งจื้อจับสายตาเพ่งมองจ้องหน้าอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างตื่นเต็นว่า

“เหตุไฉนจึงว่าเพราะส่วนตัวและส่วนรวม ?”

อ้วงแซ่กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“โดยส่วนตัว นางคือภรรยาของข้าพเจ้า อันลูกผู้ชายชาติชาตรี ไหนเลยจะคุ้มครองป้องกันภรรยาของตนไว้มิได้ โดยส่วนรวม ปัจจุบันนี้พวกพรรคซึกเง็กเจ้าก้าแห่งแคว้นซินเกียง ก็กำลังยกมาจะย่ำยีต่อแผ่นดิน ในตงจ้วนจะต้องเกิดภพภัยอันร้ายแรงจนคล้ายกลียุค นาง...”

อึ้งเล่งจื้อโบกมือขึ้นอย่างเบือหน่ายรำคาญ กล่าวว่า

“มิต้องว่ากล่าวไปแล้ว เจ้าหนู เพียงเจ้าโค่นศิษย์ของลี้ม่วยให้พ่ายแพ้ลงแทนเรา เราก็จะปล่อยเจ้าให้ไปที่ใดได้ตามอารมณ์ จะกระทำเรื่องอันใดก็ไม่เกี่ยวข้องขัดขวาง เพียงแต่ในสามวันนี้ เจ้าจะต้องตั้งหน้าตั้งตาฝึกปรือฝีมือกับเราอย่างแน่นอเด็ดขาด จะปฏิเสธบ่ายเบี่ยงไม่ได้ ไปเถิด”

วาจาทอเพิงขาดคำ รีบคว้าข้อมือของอ้วงแซ่ไว้อย่างแนบแน่น ถีบเท้าพุ่งกายขึ้นสู่ท้องฟ้า ช่างละม้ายปักษาที่ถลนหายไป เงาร่างทั้งสองเพียงถลนอยู่มีที่คราก็สูญหายร่องรอยไปจนสิ้นเชิง

ยามนั้น บนยอดเขาปากทางอิวอิวก็ มีสตรีในอาภรณ์ขาวสะอาดนางหนึ่งยืนอย่างแน่วหนึ่ง ใบหน้านางมาตรแม้นมีแพรขาวคลุมไว้ แต่สายตาที่ทะลุออกมานอกแพร เป็นแววแห่งความเลือนลอยรันทด

อาณาจักรความรัก

บนยอดเขาสูงหนึ่งของอิงชัว มีสตรีโฉมสะคราญปานเทพธิดา
มือถือแล่ปัดอยู่สองคน ยืนเคียงคู่ด้วยกันปานเป็นเทพธิดาจุติมาจากฟ้า
นางหนึ่งสวมใส่ชุดสีเหลืองอ่อน นางหนึ่งสวมใส่ชุดเขียวอ่อนสดใส ลีอ่อน
ของอาภรณ์ กอปรกับรอยยิ้มที่อ่อนโยนนุ่มนวลบนใบหน้าของนางทั้งสอง ยิ่ง
รู้สึกเนิ่นเห็นถึงความงามสง่าอันบริสุทธิ์ผุดผ่อง

สตรีงามกลางคนที่สวมใส่สีเหลืองอ่อน หันไปกล่าวอย่างยิ้มแย้มกับ
ดรุณีลีเขียวอ่อนอันสดใสว่า

“อึ้งย้ง อึ้งเล่งซือแปะของเจ้า มิทราบจะหาศิษย์อันยอดเยี่ยมมารับ
การถ่ายทอดได้หรือไม่ ขณะนี้เรามีความสำนึกเสียใจขึ้นบ้างแล้วจริง ๆ เรา
ไม่สมควรจะทุ่มเทยอดวิชาไม้ตายให้แก่เจ้าจนสิ้นเชิงมิเหลือเหลือไปเลย”

ดรุณีลีเขียวพลอยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ซือแป๋มิถ่ายทอดยอดฝีมือให้แก่ข้าพเจ้า ก็จะได้รับข้าพเจ้าไว้เป็นศิษย์
ไปไยเล่า ?”

ตาอันสดใสปานประกายดาวของนางกลอกกลิ้งแล้ว พลันหัวร่อคิกคัก

กล่าวว่า

“ซือแป๋ ท่านอย่าได้ถือสาหาความเลย อู่ยี้ทราบความในใจของซือแป๋แล้ว”

สตรีงามกลางคนด่าอย่างยื้มแย้มว่า

“เมื่อสัปดาห์ก่อน เจ้าช่างมีความนุ่มนวลเยือกเย็นอย่างน่ารัก แต่ขณะนี้พออยู่ใกล้กับอู่ยี้แล้ว ก็เลวร้ายไปเสียแล้ว เจ้าทราบอะไร ? ซือแป๋มีความในใจอะไรกัน ?”

“ซือแป๋ ท่านกลัว...”

สตรีทั้งสองนางนี้คือ จีบสุดเซียนจื้อและเจิ้งฮั่วกงจู้จู้อ้วงอู่ยี้เอง จีบสุดเซียนจื้อพอได้ฟัง พลันคว้าข้อมืออันผุดผาดของกงจู้ขึ้น บีบไปเล็กน้อยแล้วดุด้วยใบหน้าอันยื้มแย้มว่า

“อู่ยี้ เจ้ายิ่งนานยิ่งกลับบ้างอาจล่วงเกินซือแป๋แล้ว เราเกรงกลัวอันใด ?”

กงจู้เจ็บที่ข้อมือเล็กน้อยจึงร้องว่า

“โอ๊ย ซือแป๋ อกายให้ข้าพเจ้าเถิด อู่ยี้กายหน้ามิกล้าแล้ว ซือแป๋มิกล้าฟ้ามิกล้าดิน กลัวแต่สิ่งซือแปะจะมีศิษย์ที่สู้ข้าพเจ้ามิได้ ทำให้ฮั้งเล่งซือแปะต้องร่างกายทรุดโทรม จนมิอาจฝึกปรือให้สำเร็จในชั้นอยู่ยงคงกระพัน”

กงจู้พลันย่อกายลง สะบัดข้อมือจนหลุดจากการเกาะกุม พลิกกายออกไปไกลกว่าร้อยเซี่ยะ ส่งเสียงหัวร่ออันสดใสเจื้อยแจ้วขึ้นอีกแล้ว

จิบสุดเซียนจื้อกล่าวอย่างคล้ายตำหนิคล้ายปิติขึ้นว่า

“เอ๊ยเท้าผีสาธ เราทราบว่าคุณมีความฉลาดปราดเปรียว มาเถิด ซือแป๋มีตำหนิเจ้าดอก”

กงจู้เดินเข้าไปหาอย่างยื้มแย้มแจ่มใส จีบสุดเซียนจื้อถามขึ้นว่า

“อู่ยี้ เราขอถามเจ้า ลักครู่เมื่อเจ้าได้พบกับศิษย์ของซือแปะแล้ว เจ้าจะจัดการกับมันในสถานใด ?”

กงจู้ตอบเสียงดัง ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าจะใช้แส้ปัดไปบนใบหน้ามันให้มีรอยโลหิตเป็นเส้นสาย จะ

ต้องให้มันยินยอมรับความพ่ายแพ้อย่างจริงใจจึงจะเลิก라”

“เอี้ยเท้าผีสง เจ้ากล้า ?”

“อา ซือแป๋ อย่างนั้นข้าพเจ้านี้ก็ปล่อยให้มันทำร้ายข้าพเจ้าจนมีบาดแผลไปทั่วร่าง เป็นอย่างไร ?”

“เฮอะ จีบฮุดเซียนจื้อไหนเลยจะมีศิษย์อันต่ำต้อยดั่งเศษสวะเช่นนั้น”

กงจู๋หัวร่ออย่างเบิกบานสำราญใจจนเสียงกึกก้อง กล่าวว่า

“อย่างนั้น จะให้ข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าประมือต่อสู้กับมัน อันการต่อสู้ด้วยกำลังฝีมือนั้น มิได้ช่วยก็ต้องพ่ายแพ้ จะหลอกหลวงโดยหวังเอาโชคช่วยมิได้ดอก”

จิบฮุดเซียนจื้อเสริมทำเป็นมีโทสะขึ้นว่า

“อึ้งยี้ เจ้ากล้ามีเชื้อฟางวาจาของซือแป๋ การพิสูจน์ฝีมือกับศิษย์ของอึ้งเล่งซือแป๋ในวันนี้ จะเอาชนะต่อมันมิได้ และก็มิอาจพ่ายแพ้อย่างยับเยินด้วย มาตรมึเช่นนั้น เราจะหักกระดูกเท้าทั้งสองของเจ้า เรียกให้เจ้าเป็นผู้พิการไปชั่วทั้งชาตินี้”

กงจู๋รับคำอย่างยื้มแยมแจ่มใสว่า

“ทราบแล้วซือแป๋”

จิบฮุดเซียนจื้อพลันจับจ้องสายตาดูอยู่บนใบหน้ากงจู๋ กล่าวสืบต่อไปว่า

“เฮอะ อึ้งยี้ เจ้ามีความมั่งคั่งมาสะคราญเกินไป ศิษย์ของอึ้งเล่งซือแป๋เมื่อพบหน้าเจ้า ไยมิถูกความมั่งคั่งมาแพนเทพิดาของเจ้า ดึงดูดความสนใจจนลุ่มหลงขวัญกระเจิงไป จิตใจสมาธิเห็นที่จะกระเจิดกระเจิง ซึ่งต้องพ่ายแพ้ อย่างมีน่าสงสัย ยังคงใช้แพรชาวลุ่มหน้าเอาไว้จะเหมาะสมกว่า”

กงจู๋หน้าแดงฉานขึ้นทันที กล่าวโต้เถียงด้วยเสียงอันดังว่า

“ซือแป๋ วาจาของท่านนี้มีถูกต้องแล้ว อึ้งเล่งซือแป๋และซือแป๋ท่านต่อสู้กันมาเป็นเวลาหลายสิบปี เคยพ่ายแพ้กับท่านมาแม้แต่คราวเดียวหรือ ?”

“เพี้ย ! เอี้ยเท้าผีสง อย่าได้ทำปากกล้าคารมจัดไป”

แล้วพลันดึงเอาผ้าเช็ดหน้าแพรขาวส่งให้กงจู๋ กงจู๋จึงจำต้องพันไปทั่วทั้งหน้าและศีรษะ หัวร่อคึก ๆ คัก ๆ แล้วกล่าวกับจิบฮุดเซียนจื้อว่า

“ซื่อแป่ ข้าพเจ้าจะให้ซื่อแป่ท่านสนใจตั้งหวังอย่างแน่นอน”

จิบสูตเขียนจื้อพลอยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“นี่จึงจะเป็นเด็กน่ารักกว่านอนสอนง่ายของเรา”

อาจารย์และศิษย์ทั้งสองพากันหัวร่ออย่างครื้นเครงเป็นเวลาคู่ใหญ่
ในขณะนั้น ที่เหือกเขามีเงาสีแดงพุ่งปราดขึ้นมาดุจตั้งเป็นเกาทัณฑ์หลุดจาก
แหล่ง มันคือกระต่ายเจ้าเล่ห์อั้งยี่นั่นเอง

มันพอถึงก็กระโดดเข้าซุกในอกของจิบสูตเขียนจื้อ กล่าวเสียงอ้อแอ้
ดุจทารกขึ้นว่า

“หมวดเหลืองมาแล้ว หมวดเหลืองมาแล้ว”

จิบสูตเขียนจื้อใจเต้นระทึกอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ทราบแล้ว อั้งยี่ อั้งสูจื้อมาคนเดียวหรือ?”

“ยังมีเลื้อยขาวอีกคน เขียนจื้อ มันหน้านิ้วคิ้วฆมวดอยู่”

จิบสูตเขียนจื้อกล่าวอย่างงุนงงว่า

“มันหน้านิ้วคิ้วฆมวดอย่างเศร้าใจ?”

จิบสูตเขียนจื้อท่าทีเคร่งขรึมลงทันที กล่าวกับกงจิวว่า

“อั้งยี่ ได้ยินหรือไม่ ศิษย์ของอั้งเล่งซื่อแป่หน้านิ้วคิ้วฆมวด แสดง
ว่าต้องมีความหมกมุ่นกังวลอย่างใหญ่หลวง กล่าวว่ารู้เจ้ามิได้เป็นแน่ และ
เล่งกอกก็มีความรุนแรงในอารมณ์ปรารถนาเอาชนะ มันจึงมีใครมีความมั่นใจ
ในการต่อสู้ ดังนั้น จึงหน้าตาหมองคล้ำด้วยความวิตกกังวล”

เสียงหัวร่อของกงจิวดังออกมาจากแพรคลุ่มหน้า กล่าวขึ้นว่า

“ซื่อแป่ ท่านไว้วางใจได้เต็มที่ อั้งยี่จะมีให้มันต้องพลาดพลั้งเสียที่
ไปดอก”

จิบสูตเขียนจื้อหน้าแดงสดไล่ขึ้นทันที กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ศิษย์ที่น่รักของเรา เราไว้วางใจได้แล้ว”

กงจิวลั่นชี้ไปที่เหือกเขาเบื้องล่าง กล่าวว่า

“ซื่อแป่ ท่านดู อั้งเล่งซื่อแป่และซื่อเฮียผู้นั้นมิใช่มาแล้วหรือ”

จิบสูตเขียนจื้อมองตามปลายนิ้ว ได้เห็นอั้งเล่งจื้อและบุรุษอายุเยาว์

ในเลี้ยววาลีเซีย กำลังเดินตรงไปยังหุบเขาที่ตนาอาศัยอยู่จริง ๆ นางสาวัด
แขนเสื้อขึ้นข้างหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“อึ้งย้ง ไปกันเถิด เรากลับไปรอพวกทั้งสองอยู่ภายในหุบเขา”

เงาทั้งสองถลันหุบก็ละลือพลุ่งลงจากยอดเขา เซียนจื๊อนางงูและ
อึ้งย้งกลับสู่หุบเขาแล้ว

แต่อึ้งเล้งจื๊อและอ้วงแซ่ที่กำลังเดินอยู่บนทางทอดสู่หุบเขา อึ้งเล้งจื๊อ
เกรงกลัวอย่างยิ่งว่า อ้วงแซ่จะสู้ศิษย์ของเซียนจื๊อไม่ได้ ตลอดสายทางมึนทึบ
ว่าได้กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังกับอ้วงแซ่เป็นครั้งที่เท่าใดแล้ว

“ศิษย์รัก จงจำไว้ เจ้าจะต้องเอาชนะโดยมีอาญาพ่ายแพ้อย่างเด็ดขาด
หากแพ้ไป เราจะอัปเปหิเจ้าออกจากสำนัก จะมิยอมให้มารับใช้อย่างเด็ดขาด”

อ้วงแซ่ก็รับปากอยู่แต่คำเดียวมึนทึบก็ครั้งเช่นกัน

แต่ในใจนั้นกลับร้อนรุ่มอย่างสุดจะกล่าวได้ คำนี้ขึ้นว่า

‘กำหนดการฝึกศพนครสามปีของลี้ซุ่ย จะถึงในเที่ยงวันพรุ่งนี้แล้ว
นายเล็กแห่งพรรคชิกเจ้าจะก้าว จะต้องเข้าไปในที่ฝึกศพนครตามแผนผังบนกระดอง
เต่า เสาหาไปตามลายแทงนั้นจนพบที่ฝึกศพลี้ซุ่ยอย่างแน่นอน แต่แล้ว
งูจื๊อเล่า ? เรายังจะมีเวลาไปสืบหานางได้ในที่ใดกัน ?’

ตลอดเวลาสามวันนี้ ท่ามกลางการกระตุ้นเร่งเร้าจากอึ้งเล้งจื๊อซือแป๋
ที่เคี่ยวเข็ญ พลั้งมืออันนั้นหลุดหนักไปกว่าเดิมมากมายก่ายกอง รวดเร็วที่สุด
ที่จะคาดคำนวณได้ แต่เมื่อเห็นวันเวลาผ่านไปทุกขณะ ความหวังที่จะหา
หลุมฝังศพของลี้ซุ่ยก็ยิ่งเลื่อนวางไปทุกครา ด้วยจิตใจอันหนักอึ้งตึงเครียด
ที่รุมเร้าอยู่อย่างรุนแรง ทำให้อ้วงแซ่ต้องซบผอมลงไปทีละน้อยทีละน้อยแล้ว

พร้อมกันนั้น อ้วงแซ่ก็คำนึงถึงวาจาของมนุษย์ประหลาดได้หลุมศพ
ภายในหุบเขาอิวอิกัก มีหลายครั้งที่ได้และเล็ดลอดตามความคิดเห็นของ
อึ้งเล้งจื๊อซือแป๋ แต่ไม่เคยได้รับความพึงพอใจอย่างไรเลย ถามไถ่อย่างไรก็
มิเข้าใจได้สักครั้ง

ขณะนี้ ที่ฟ้านักของจิบฮุดเซียนจื๊อซึ่งอยู่ในหุบเขา ได้เห็นเบื้องหน้า
สายตาแล้ว

อึ้งเล่งจื๊อปล้นตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมา ชะงักกายโหมมือเรียกให้อ้วงแซ
หยุดฝีเท้าไว้เช่นกัน

อ้วงแซจึงถามอย่างสงสัยใจว่า

“ซือแป๋ เรื่องอันใดกัน ?”

อึ้งเล่งจื๊อกล่าวอย่างสง่าผ่าเผยมีอำนาจว่า

“ศิษย์เรา เจ้าจะเผชิญกับศิษย์ของลิ่งม่วยในชั่วครู่แล้ว นางนั้นเป็น
อัจฉริยะอันประเสริฐที่ยากยิ่งจะพบบได้ในรอบร้อยปีของบู๊ลิ้ม ซือแป๋จะ
ขอสั่งแก่เจ้าอย่างหนักแน่นจริงใจอีกครั้งว่า เจ้าแม้จะเสียชีวิตก็ต้องคิดเอา
ชัยนางให้ได้”

อ้วงแซกล่าวอ้อมแอ้มขึ้นว่า

“ซือแป๋ ศิษย์จะทุ่มเทพลังความสามารถให้ถึงที่สุดเลยทีเดียว”

“ไม่ได้ หากแม่นเจ้าเอาชนะนางมิได้...”

อึ้งเล่งจื๊อยังกล่าวมีทัศนคติว่า อ้วงแซพล้นหวนคิดถึงวาจาของมนุश्य
ประหลาดในหลุมใต้ดินผู้นั้นขึ้นมา จึงตอบไปทันทีว่า

“ซือแป๋ก็มีอาจล่อยชายอย่างไว้อันหาได้อีกแล้ว”

ในความรู้สึกนึกคิดของอ้วงแซนั้น หากแม่นตนพ่ายแพ้ด้วยน้ำมือศิษย์
ของจื๊อสุดเขียวนี่แล้ว ซือแป๋ก็สามารถอยู่ร่วมกับภรรยาโดยสมบูรณ์ นั้น
นับเป็นสิ่งอันประเสริฐสุดเหลือเกินทีเดียว

อึ้งเล่งจื๊อได้ฟังวาจานี้โดยกะทันหัน พลันคว้าข้อมืออ้วงแซเอาไว้อย่าง
แนบแน่น ร้องด้วยความตื่นตระหนกว่า

“เจ้าหมายความว่าอะไร ? ผู้ใดบอกกล่าวเรื่องนี้แก่เจ้า”

อ้วงแซเห็นซือแป๋มีความตื่นเต้นจนถึงปานนั้น ก็เปลี่ยนความคิดอย่าง
รวดเร็ว ถามขึ้นว่า

“ซือแป๋ เรื่องอันใดกัน ? ผู้ใดบอกกล่าวเรื่องอันใดให้แก่ข้าพเจ้า ?”

ตาทั้งสองของอึ้งเล่งจื๊อเป็นประกายคมกล้าแวววับ จับจ้องแน่วหนึ่งอยู่
ที่นัยน์ตาของอ้วงแซ เห็นมีประกายอันลึกลับซื่อเปิดเผย แผ่ด้วยความคมวาว
แกร่งกร้าว อ้วงแซได้แยมยิ้มให้อย่างมีตื่นเต้นตกใจในบัดดล กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหากแม่นยำนางมิได้ ซื่อแป๊ะไม่เคียวเซ็งจื้อบังคับข้าพเจ้าฝึกปรีหรือฝีมืออยู่ทุกวันก็แปลกไป ซื่อแป๊ะเมื่อจะเร่งเร้าให้ฝึกปรีพลั่งฝีมือ แล้วนั้นก็ทำให้ซื่อแป๊ะไหนเลยจะมีวันเวลาอันว่างไร้งานกระทำ เทียวล่อยชายได้ดุจตั้งปักขานพากฟ้าย่างสุขสำราญใจเล่า?”

ความตื่นเต็นตึงเครียดของอึ้งเล้งจื้อได้คลายลงไปทันที ปล่อยข้อมืออ้วงแซออกแล้วแค้นเสียงอันหนักหน่วงขึ้น พลางกล่าวว่า

“หากแม่นยำพ่ายแพ้ไป เราก็คงไม่มีเจ้ามาเป็นศิษย์ ยังมีเวลาว่างไปล่อยชายท่องเทียวอย่างสบายอารมณ์ดอก”

อ้วงแซนึกท้อรวออยู่ในใจอย่างครึ้นเครง คำนึงขึ้นว่า

“นากลัวมิแน่นัก ทั้งวันมีภรรยามาควบคุมบังคับอยู่เคียงข้าง ไหนเลยยังจะมีเวลาว่างไปเตร็ดเตร่อย่างล่อยชายได้เล่า”

อ้วงแซลอบคำนวนอยู่ในใจขึ้นอีกว่า

“อันเรื่องนี้มิอาจตัดสินใจอย่างวู่วามไปได้ เราต้องกระทำไปตามสถานการณ์ที่เห็น หากแม่นยำซื่อแป๊ะและเซียนจื้อ ต่างมีนิสัยที่ผิดแปลกแตกต่างจนมิอาจอยู่ร่วมรวมกันได้จริง เราไหนเลยจะผานการคิดดีให้แก่ทั้งสองได้เล่า เรื่องราวนี้จะต้องกระทำไปตามนิสัยและความในใจของคนทั้งสองจึงจะได้”

อ้วงแซคำนวนอยู่ในช้อนั้นแล้ว ใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มอย่างมีเลศนัยขึ้น แต่ทว่า อ้วงแซก็เกรงกลัวอย่างจริงใจ ที่จะถูกอึ้งเล้งจื้ออับเป็หือออกจากความเป็นศิษย์ ในที่สุด ก็ลองเลียบเคียงขึ้นว่า

“ซื่อแป๊ะ หากศิษย์ด้านทานมิได้จริง ท่าน...”

อึ้งเล้งจื้อพลันมีโทสะพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง กระซกเสียงขึ้นว่า

“หากเจ้ากล่าววาทานมาเสียแต่แรก ต่อให้เจ้ามีภูมิปัญญาฉลาดเพียงไร มีส่วนลัดอันวิเศษเพียงไหน เราก็มิยินยอมรับเจ้าไว้เป็นศิษย์อย่างเด็ดขาด ยังมีทันทประมือต่อสู้กับผู้อื่น ก็บังเกิดจิตคิดระย่อท้อถอยอยู่ตั้งสามส่วนแล้ว ไหนเลยจะละม้ายคล้ายคลึงผู้เป็นศิษย์ของเราได้”

อึ้งเล้งจื้อกล่าวแล้วก็ก้าวยาว ๆ เข้าไปในหุบเขา อ้วงแซจึงต้องตามต้อย ๆ ไปโดยมิกล้าจะว่ากล่าวอย่างไรอีก

เพิ่งเข้าสู่หุบเขามินานัก ก็เห็นจิบชุดเขียนจื่อและกงจู้ที่คลุมหน้ามา ยืนรอคอยอยู่ทางปากหุบเขาเพื่อต้อนรับ

จิบชุดเขียนจื่อจับจ้องมองดูอ้วงแซจนตาเขม็งมิกะพริบ ในใจก็ลอบชมเชยขึ้นว่า

‘บุคลิกและส่วนลัดอันสูงส่งของอึ้งยี้ ก็นับว่าเป็นดั่งอัญมณีที่ยังมิได้เจียรไน ยากเย็นต่อการสรรหาในรอบร้อยปีของบู๊ลิ้ม แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้ดูท่าที่ยังประเสริฐเลิศล้ำไปเสียกว่า เล่งกอลข้างมีสายตาคมกล้าเหลือเกิน’

นางครุ่นคิดอยู่เช่นนั้นแล้ว จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มกับอึ้งเล่งจื่อว่า

“เล่งกอล ท่านรับศิษย์อันประเสริฐเลิศเหลือเกิน ขอแสดงความยินดี และขออวยพรด้วย”

อึ้งเล่งจื่อเหลียวมองดูอ้วงแซแวบหนึ่ง ต้องเปล่งเสียงหัวร่ออย่างภาคภูมิใจจนกึกก้องกังวาน

แต่ในเวลาขณะนั้น กงจู้ผู้คลุมหน้าพอเห็นอ้วงแซ นางสะท้านขึ้นทั้งร่างอย่างรุนแรง ใบหน้าหลังผำกลับกลายเป็นหมองคล้ำด้วยความสลดหดหู่ คำนึงถึงความเลียดเย็นในการที่ผู้เบี๊ยะทิ้งนางไปในคืนแรกของวิวาที้ หยาดน้ำตาได้ไหลพรากลงมาทันที

แต่ทว่า นางมาตรแม้นจะหลังน้ำตาก็ไม่มีผู้ใดจะได้พบประสบเห็น นางบังเกิดความคับแค้นขมขื่นขึ้นจนจับใจ คำนึงขึ้นว่า

‘เฮอะ ท่านนั่นเอง นับว่าเป็นชะตาของฟ้าดินที่ลิขิตมาอย่างไม่บิดเบือน วันนี้เราจะไม่อภัยให้แก่ท่านแน่’

เนื่องจากความแค้นเคืองที่นางมีต่ออ้วงแซ จึงได้ลืมหูลืมตาเรื่องที่จิบชุดเขียนจื่อสั่งมิให้พ่ายแพ้ และมีให้เอาชัยไปจนสิ้นเชิง นางลอบตกลงใจว่า

‘เราจะต้องสั่งสอนมัน เราจะต้องทำให้มันได้รับโทษทัณฑ์สาสมกับความผิด’

นางยืนชมกรามอย่างคลั่งแค้นอยู่ทางด้านข้าง โดยมีได้วักกล่าวอย่างไรขณะนั้น อึ้งเล่งจื่อกลับร้องอุทานขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ลิ่งม่วย คิษย์ของท่านไหนจึงคลุมหน้าขึ้นมาเล่า เพราะกลัวการพบกับเรอซือแปะ หรือว่ากลัวพบปะต่อคิษย์ที่ต่ำต้อยของเรา ?”

จิบฮุดเซียนจื๊อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เล่งกอ ข้าพเจ้าเป็นผู้เรียกให้นางคลุมไว้ ท่านอย่าได้ถามว่าเพราะสาเหตุอันใดเลย แต่สรุปแล้ว เล่งกอในครานี้หากกลัวจะต้องพ่ายแพ้แน่นอนตลอดสิบวันมานี้ นางนั้นมีความมานะพยายามฝึกปรืออย่างเข้มแข็งยิ่ง”

อึ้งเล่งจื๊อหวดเคราพลั่วปลิวกระจาย เถียงด้วยเสียงกระด้างว่า

“ลิ่งม่วย ผลสุดท้ายยังมีปรากฏขึ้น ท่านมิรู้ลี้กจะกล่าวเร็วกว่าเหตุเกินไปดอกหรือ แต่ข้าพเจ้าจะขอประกาศกล่าวไว้ก่อนว่า คิษย์ของเราผู้นี้ก่อนจะได้เข้ามาปวารณาตัวนั้น ก็มีพลังฝีมือที่สูงส่งอย่างยิ่งอยู่แล้ว ท่านคงมิคิดว่าอยู่ติธรรมไปกระมัง ?”

จิบฮุดเซียนจื๊อหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวว่

“วิชาฝีมืออันธรรมดาสามัญ มาตราแม้จะเป็นบุคคลอันมีชื่อเสียงเรียงนามในวงพวกนักเลง ไหนเลยจะอยู่ในความแยแสสนใจของข้าพเจ้าได้” กงจูพอได้ฟังก็ลอบคำนึงขึ้นอย่างแค้นเคืองว่า

‘มันย่อมจะเป็นผู้มีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมอยู่แล้ว มาตรมิเช่นนั้น ไหนเลยจะสกัดจุดหลักของเราจนสิ้นสติไปได้เล่า’

อ้วงเซ้นยืนเฝ้าอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ฟังการพูดคุยของอึ้งเล่ง-จื๊อซือแปะและจิบฮุดเซียนจื๊อ ที่กอกอม่วยม่วยกันตลอดเวลา มิหนำซ้ำยังได้เห็นท่าทีที่สนิทสนมกลมเกลียวของคนทั้งสองอย่างแนบแน่น ไหนเลยจะละม้ายคล้ายกับผู้ซึ่งมีความกินแหนงแคลงใจกันมาเป็นเวลาหลายสิบปี

จึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นน้อย ๆ อย่างลึมตัว ในใจตกลงอย่างมั่นคงว่า ยินยอมรับการลงโทษอย่างดูร้ายกรั๊วกรวดของอึ้งเล่งจื๊อซือแปะ ก็จะต้องพ่ายแพ้กับมือของคิษย์จิบฮุดเซียนจื๊อไปให้ได้

ขณะนั้น จึงสืบเท้าเข้าไปสองก้าว ประสานมือคารวะต่อจิบฮุดเซียนจื๊อจนอบน้อม ขณะอ้าปากจะกล่าวคำ แต่หาคำไม่ได้ จิบฮุดเซียนจื๊อสะบัดส่ายมือขึ้นวูบหนึ่ง พลันมีพลังอันไร้สภาพที่เข้มแข็งทะลักตรงเข้ามาสู่ร่าง

นางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ก่อนที่จะพิสูจน์จนรู้ผลแพ้ชนะกับศิษย์ของเรา นั้น ยังต้องมี
การระตามมารยาท”

อ้วงแซ่ความจริงเป็นผู้มีนิสัยอันแกร่งกร้าวตระหนวยอย่างยิ่งอยู่แล้ว พอ
ได้ฟังกึ่งงันไปวูบหนึ่ง พลังอันไร้สภาพที่หนักหน่วงพอโถมทะลักเข้ามา
กระทบกาย จึงลอบคั่นเสียงอยู่ในใจแล้วคิดขึ้นว่า

‘มาตรแม้นจะเสียกิริยาต่อท่าน เราก็จะต้องรับแค้นของท่านในคราวนี้
สักครั้ง’

จึงได้แผ่ฟุ้งพลังเข้าไปฝ่ามือทั้งสองอย่างลอบเร้น อาศัยการการวะแล้ว
ทรงกายขึ้นตรงในคราวนี้ พุ่มเทก้าลังภายในออกไปถึงเจ็ดส่วน ฝ่ามือทั้งสอง
ลอบพลิกอยู่ในแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ ฟุ้งพลังออกไปปะทะต่อพลังที่ไร้สภาพ
นั้นโดยตรง

จีบสุดเขียนจื่อความจริงคิดจะทดสอบดูอ้วงแซ่สักครั้ง จึงใช้กำลังไป
เพียงสองส่วน หากคาดไม่ว่า อ้วงแซ่กลับใช้กำลังถึงเจ็ดส่วนเข้าปะทะด้วย
นางจึงกายสันไปเล็กน้อย สีหน้าแปรเปลี่ยนลงทันที รีบพุ่มเทพลังเข้าไปจน
ถึงท่าส่วน

อ้วงแซ่รู้สึกในบัดดลว่า มีภูเขอันหนักหน่วงโถมทลายมาเข้าใส่ จน
ต้องเซถลาถอยกายไปห้าก้าว แพบมีอาจทรงกายเอาไว้ได้แล้ว

อากัปกิริยาเหล่านี้ ไหนเลยจะอำพรางสายตาของอึ้งเล้งจื่อไปได้ จึง
หัวร่อฮาฮาเสียงดังกังวานแล้วกล่าวว่า

“ลี้ม่วย เป็นอย่างไร ? ยังพอจะสั่งสอนได้หรือไม่ ?”

จีบสุดเขียนจื่อหน้าแดงฉานขึ้นวูบหนึ่ง ตอบว่า

“เล้งกอ ภายใต้อุ้งมือยอดขุนพลย่อมไม่มีทหารอันอ่อนแอ ข้าพเจ้า
เองก็แทบจะต้องพลาดท่าเสียทีต่อมัน”

แต่ที่ว่า จีบสุดเขียนจื่อมาตรแม้นจะมีพึงพอใจในอ้วงแซ่ที่มีนิสัย
ต้องการเอาชนะอย่างรุนแรงอยู่บ้าง แต่ในส่วนลึกของหัวใจ ก็คล้ายดังผลึก
ศิลาใหญ่ออกไปจากอก คำนึงขึ้นว่า

‘อึ้งย้งทำมีอาจด้านทานฝีมือของมันจริง ๆ มันจะต้องเป็นฝ่ายมีชัย โดยไม่มีทางพ่ายแพ้แล้ว’

กงจื๊อได้ฟังว่าชื่อแป๊ะลาดท่าเสียที จึงแค้นเสียงอันเย็นชาขึ้น แล้วกล่าวว่า

“ช่างเป็นคนที่ไร้สัมมาคารวะ มิรู้จักที่ต่ำที่สูง โทษนี้เราจึงเกลียดต่อการจะได้เห็นบุคคลเช่นนี้อยู่เสมอมา”

อ้วงแซและกงจื๊ออยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาอันสั้น ๆ มาตรฐานทั้งสองฝ่ายในยามนั้น ต่างถูกบุคลิกอันสวยงามสะคราญ และองอาจสง่า ดึงดูดความสนใจจนบังเกิดความรักหลงใหลในฝ่ายตรงข้าม แม้เวลาจะสั้น แต่ความรักก็หนักแน่นมิคลอนแคลน แต่ทว่า น้ำเสียงที่วากล่าวยังมีเจนนุกระไรนัก ดังนั้น อ้วงแซจึงจำนำเสียงของกงจื๊อได้

อ้วงแซพอได้ยินกงจื๊อตำหนิตน ก็รู้ตัวว่าเสียมารยาทไป จึงรีบกล่าวอย่างนอบน้อมถ่อมตัวว่า

“ข้าพเจ้าผู้พ้อโง่งเงลาทราบว่ายเสียมารยาทแล้ว ขอขอม่วยโปรดอย่าได้นึกเย้ยหยันไปเลย”

กงจื๊อร้องพ่นแล้วกล่าวว่า

“ช่างไร้เหตุผลเสียจริง ผู้ใดไปเป็นขีอม่วยของท่าน ชื่อแป๊ะของเราท่านยังมิได้มีความเคารพนับถือ ท่านยังจะมาเยยแสนใจต่อข้าพเจ้าด้วยหรือ ช่างเป็นผู้เสแสร้งปลอมแปลงอย่างเลวร้ายเสียจริง”

กงจื๊อจ่นอ้วงแซหน้าแดงฉาน อ้า ๆ อึ้ง ๆ มีอาจตอบออกไปได้ หุลักหูลิเป็นที่ยิ่ง

แต่หาคาดไม่ว่า อึ้งเล่งจื้อและจีบซุดเซียนจื๊อพอได้ฟังคนทั้งสองโตการมกันขึ้นมาแล้ว ต่างปรายตามองหน้ากัน คล้ายดังมีความยินดีในภพภัยของฝ่ายตรงข้ามก็ปานกัน ทั้งสองจูมมือกันแล้วเดินไปนั่งอยู่บนศิลาใหญ่ที่ไกลกว่าหนึ่งร้อยเชียว นั่งเคียงไหล่กันดูด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

อ้วงแซแลเห็นอึ้งเล่งจื้อชื่อแป๊ะและจีบซุดเซียนจื๊อ จูมมือกันไปอย่างสนิทสนม ยิ่งตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ครั้งนี้ ลอบ

คำนึงขึ้นว่า

‘วาจาของคนประหลาดในสุสาน นับว่ามีผิดพลาดจากความจริงเลย ซื่อแป้นั้นมีความรักนางอย่างแนบแน่นลึกซึ้ง เพราะต้องการเอาชนะคะคานกันตามอารมณ์ดอก จึงต้องแย่งย้ายกันอยู่คนละทิศทางมาเป็นเวลานานปี มิอาจจะอยู่กินร่วมกันฉันสามีภรรยาด้วยความรักที่มีไม่ มันจะเป็นเรื่องใช้ได้ อย่างไม่ไรกัน?’

กงจู้ก็เบือนหน้ามองลอดผ้าคลุมออกไป หยาดน้ำตาของนางไหลหลั่งลงมาเนื่องนองมิขาดสาย ในใจร้องขึ้นว่า

‘ซื่อแป้นี้ข้าพเจ้าต้องสร้างความผิดหวังแก่ท่านแล้ว ข้าพเจ้าหากมีลงมือสั่งสอนอย่างดุเดือดต่อผู้ใจคดนี้สักครั้ง ไหนเลยจะระบายความแค้นเคืองในอกของข้าพเจ้าออกไปได้’

กงจู้เบือนหน้ากลับมาจับจ้องดูอ้วงแซ่ ประกายตาแวววาวเจิดจ้าด้วยความแค้นเคืองอย่างสุดแสน

อ้วงแซ่ก็จับจ้องมองดูนาง แต่จะหว่ารอก็มีไข้ จะมิหว่ารอก็มีเชิง ในฉับพลันทันใดนั้น เสียงของอึ้งเล้งจื๋อด้วงแว่วเข้ามาว่า

“ศิษย์รัก หลายวันมานี้เราเคียวเชิญบังคับให้เจ้าฝึกปรี้อฝีมือด้วยเจตนาอย่างไร?”

อ้วงแซ่ตอบเสียงเนิบนาบไปว่า

“ศิษย์เข้าใจได้อยู่ ซื่อแป่ ซื่อมวยผู้นี้ใช้แพรคลุมหน้า นางคงมีความงามสะคราญเป็นยิ่งนัก ข้าพเจ้าคิดจะได้เห็นโฉมหน้าของนางสักครั้ง”

อึ้งเล้งจื๋อหว่ารอฮาฮาเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวมาว่า

“ขอเพียงเจ้ามีความสามารถ ก็จงกระชากแพรคลุมหน้าของนางออกมา ดูให้ถนัดชัดตาไป”

“มิง่ายดายเยี่ยงนั้นดอก หากมันก้าวร้าวล่วงเกินต่อศิษย์รักของเรา ก็จงระวังหน้าอันสง่างามของมันจะถูกสักเป็นลายดอกไม้ฉันทพริ้วยดอก”

อ้วงแซ่เหลือบแลดูท้องฟ้า เห็นเป็นเวลายามเที่ยงคิดถึงเรื่องเกี่ยวกับสุสานของลี้ชฺยที่ฝังฝังในวันพรุ่งนี้แล้ว จึงลอบสอดลมหายใจอันหนาวเหน็บ

กล่าวต่ออึ้งเล้งจื้อด้วยเสียงดังกังวานว่า

“ซือแป๋ ข้าพเจ้าเที่ยงวันพรุ่งนี้จะต้องเร่งรุดกลับสู่เมืองหลวง ฉวยโอกาสที่นายเล็กซิกเจ้าแห่งกังหนำยังมีทหารมาถึง รอคอยมันอยู่ในที่นั่นก่อน เพราะบัดนี้มีแต่ฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ทราบถึงสุสานฝังลี้ลับอยู่ที่นี่”

กงจื๊อได้ฟังวาจานี้ พลันสะท้านขึ้นทั้งร่างทันที

สายตาคมกมลมีอำนาจของอึ้งเล้งจื้อ จับจ้องมองดูอ้วงแซ่แล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด เอาเถิด ขอเพียงเรื่องราวทางนี้จัดการเรียบร้อย เจ้าก็ไปได้เลย”

“ซือแป๋ หรือว่าท่านจะมียินยอมช่วยเหลือต่อศิษย์สักกำลังหนึ่งจริง ๆ ?”

อึ้งเล้งจื้อกล่าวอย่างรำคาญใจขึ้นว่า

“เราบอกแก่เจ้ามาแต่แรกแล้วว่า เราเป็นคนลอยชายที่ท่องเที่ยวไปตามอารมณฺ์ มิปรารถนาจะยื่นมือเกี่ยวข้องกับถามไถ่ต่อเรื่องความผิดชอบชั่วดีของบุปฺลิ้ม”

อ้วงแซ่หลบหัวร่ออยู่ในใจ คิดว่า

‘นับแต่บัดนี้ไป ท่านก็อย่าได้เป็นคนลอยชายท่องเที่ยวตามอารมณฺ์อีกเลย’

พลันประสานมือทั้งสองขึ้นคารวะกล่าวต่อกงจื๊อว่า

“ซือม่วย เชิญลงมือเถิด ท่านและข้าพเจ้าต่างมีอาจขัดขืนคำสั่งของซือแป๋ จึงต้องขอร้องอย่าได้ตำหนิในความล่วงเกินของซือเฮียเลย”

กงจื๊อสะบัดแส้บัดในมือขึ้น แล้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เชิญได้”

“ซือม่วยลงมือมาก่อนเถิด”

“ไม่ ยังคงเป็นท่านลงมือมาก่อน ในเมื่อท่านสามารถก้าวร้าวล่วงเกินซือแป๋ข้าพเจ้าได้ ยังมีกล้าจะลงมือจู่โจมข้าพเจ้าก่อนหรือ ?”

อ้วงแซ่ถูกกงจื๊อเสียดสีแดกดันมาหลายครั้งหลายครา จึงบังเกิดโทสะขึ้นบ้างเล็กน้อย คำนึงในใจว่า

‘ก็ได้ เราไหนเลยจะเกรงกลัวในตัวท่าน ดูว่าเราจะต้องแสดงฝีมืออยู่ในแบบตัดไม้ข่มนามแก่ท่านสักครั้งหรือไม่’

แต่ใบหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น กล่าวว่า

“ซื่อม่วยเมื่อมิยินยอมลงมือก่อน ผู้พ้องโง่เขลาจำต้องขอล่วงเกินแล้ว”

วจาพอขาดคำ พลันสะบัดฝ่ามือฟาดออกไปในกระบวนท่าแรกด้วยวิชาล้วยฮ้วยเซียงเปี๊ยะ (อสนีบาตฟาดเพลิง) ท่ามกลางประกายเจิดจ้าแพรวพรายดั่งแสงเพลิงที่พวยพลุนั้น กงจื๊อร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น สะบัดแล่บัตินมือแล้ว เเงสั๊กก็กระจัดกระจายไปทั่วทั้งห้องฟ้าอันกว้างใหญ่

แต่ทว่า อ้วงแซ่ได้ลงมือจู่โจมอย่างหักโหมก่อน กงจื๊อจะอย่างไรก็เชิงเข้าไปกว่าเล็กน้อย เเงสั๊วที่ยู่ภายใต้การคุ้มครองจากเงาเสี้ยนมากมายซับซ้อน ต้องถอยกรูด ๆ ออกไปถึงเจ็ดแปดก้าวจึงสามารถทรงกายเอาไว้ได้

จิบชุดเซียนจื่อที่นั่งดูอยู่ด้านข้าง ชมวดคิ้วแนบแน่นแล้วกล่าวกับอึ้งเล้งจื่อว่า

“เล่งกอ คิษย์ของท่านผู้นี้มีนิสัยอันร้อนวู่วามและโหดร้ายเหลือเกิน”

อึ้งเล้งจื่อหัวเราะฮาฮา แล้วกล่าวว่า

“สมควรจะเป็นเช่นนั้น มาตรมิเช่นนั้น เราไหนเลยจะพึงพอใจในตัวมันได้”

ความปลานปลื้มภาคภูมิใจของอึ้งเล้งจื่อปรากฏอยู่ในน้ำเสียงและหน้าตาโดยสิ้นเชิง แต่จิบชุดเซียนจื่อกลับส่ายหน้า ลอบรู้สึกละอายใจในความอยุติธรรมต่อกองจื๊ามากไปแล้ว

กงจื๊อพลาดท่าในกระบวนท่าแรก ถูกอ้วงแซ่รุกไล่เป็นฝ่ายจู่โจมจนกระทั่งต้องรับมือเป็นพัลวัน นางได้ใช้กระบวนท่าแซ่ล่อสุดฮวบ (เส็ดดาราราย) จนกลับกลายเป็นเงาเส้ซั๊บ ๆ ซ้อน ๆ อย่างแน่นหนา เสียงดังซู่ซ่าติดต่อกันมิหยุดยั้ง ห่อหุ้มคลุมร่างเอาไว้ทั่วสรรพางค์กาย

อ้วงแซ่หัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน พล้งฝ่ามืออสนีบาตฟาดเพลิงได้รั้งกลับมา เสียงดังโครมครามระเบิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อพล้งฝ่ามืออสนีบาตคะนอง

(ล้วยเทียนเตี้ยจั่ง) ถูกฟาดออกไป ทำให้พลังฝ่ามืออันหนักหน่วงปานภูเขาลลาย โถมทะลักออกไปอย่างมิได้ให้ความเวทนาปราณี ครอบคลุมเข้าสู่กัณฐีด้วยความโหดเหี้ยมดุร้าย อุปมารมธุมนอันคลุ้มคลั่ง

กัณฐีต้องตวาดขึ้นด้วยความตื่นตระหนกอีกครา พลังตลอดร่างของนางได้ท่วมทะลักเข้าสู่แล่นในมือจนสิ้นเชิง สะบัดฟาดฟันไปมาอย่างซูลมุน แต่ทว่านางฝึกปรือวิชาฝีมือเพียงสิบวันเท่านั้น มาตราแม้จะอาศัยผลไม้และสมุนไพรอันวิเศษสุดมาช่วยเพิ่มพูนกำลังภายใน แต่จะอย่างไรก็มีอาจทัดเทียมกับอ้วงแซ่ที่เริ่มฝึกปรือมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย จนมีพื้นฐานอันเข้มแข็งแกร่งกร้าวกว่านางนั้นรู้สึกว้าไปทั้งสองแขนอยู่แล้ว ตลอดร่างก็สิ้นระริกเบา ๆ ใบหน้าหลังแพรคลุมจากสีแดงฉาน ได้กลับกลายเป็นขาวซีดไปแล้ว

ฝ่ามือในครานี้ได้จู่โจมใส่นางจนต้องถอยกายไปอีกเจ็ดแปดก้าว

จิบฮุดเซียนจื้อที่เพ่งมองจ้องดู ลอบทอดถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

“เล่งกอ อึ้งย้งมีไ้จะเป็นศัตรูต้านมือศิษย์ของท่านได้”

อึ้งเล่งจื้อยังหัวร่อดังไปกว่าเดิม กล่าวว่า

“ลิ่งม่วย ขอยืมวาจาของท่านมาใช้สักครั้ง ในอึ้งมือของขุนพลอันเข้มแข็งย่อมไม่มีทหารอันอ่อนแอ ฮา ฮา ขอเพียงมันใช้กระบวนทำอสณีบาดพิฆาต (ล้วยอินบ้อเซ้ง) ศิษย์ของท่านก็ต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอนแล้ว”

จิบฮุดเซียนจื้อผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“อาจบางที อึ้งย้งจะต้องได้รับอันตรายก็เป็นได้”

“ท่านเจ็บปวดใจมากกระมัง”

วาจาอึ้งเล่งจื้อพอเพ็งขาดคำ อ้วงแซ่ก็ได้สะบัดฝ่ามือฟาดออกไป ฝ่ามือในครานี้กลับไร้อุ่มเสียงวีแววอย่างไร อึ้งเล่งจื้อกล่าวพึมพำขึ้นว่า

“ล้วยอินบ้อเซ้ง (อสณีบาดพิฆาต) ถูกใช้ออกไปแล้ว ศิษย์ของท่านพ่ายแพ้แน่นอน”

พลันเห็นกัณฐีถลันกายหลบออกอยู่วูบหนึ่ง กระบวนท่าแล้แปรเปลี่ยนไปโดยกะทันหัน กลับกลายเป็นวิชาเส้าปิตดาว (เตี้ยะแซฮุดฮวบ) แล้ทุกเส้นได้ลุกขึ้นปานกับลวดเหล็ก โถมแทงเข้าสู่ตัวอ้วงแซ่ เป็นการดีที่ได้

อย่างโหดเหี้ยมดูร้ายนำหวาดหวั่น

อึ้งเล็งจ๊อแทบมิกล้าเชือสายตาของตนเอง จนต้องอุทานขึ้นเบา ๆ

กงจู้ได้ทวาดเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“วันนี้โกวเนี้ยมียอมปล่อยปละท่านแน่”

แล้วปัดในมือของกงจู้ ในช่วงพริบตาที่ได้สะบัดพัดไปในกระบวนท่าพิสดารปานมีเทพยดาช่วย ทางเส้นผ่าอากาศจนดังซู่ซ่าหวีดหวิว ด้วยอาณาภาพอันน่าตื่นตระหนกตกใจยิ่ง

จีบชุดเชียนจี้จู้รู้สึกผิดคาดหมายไปบ้าง

อ้วงแซกกลับเปลี่ยนกระบวนท่าฝ่ามือไปในเวลาขณะนี้ ใช้วิชาท่าฝ่ามือที่เจิ้งเจ็กจ๊อเคยถ่ายทอดฝึกสอนเข้าต้านรับ ดูจากผิวเผินทางด้านนอก เห็นพลังฝ่ามือนั้นดังครืนครันสนั่นหวั่นไหว มิได้ต่ำต้อยความเก่งกาจสามารถไปกว่า แต่ความจริงนั้น อ้วงแซกกำลังตกตายเป็นสิทธิ์เหลี่ยมอยู่ เพราะแม้พลังฝีมือจะรุนแรงด้วยเสียงลมสักเพียงไร แต่หาได้ใช้กำลังภายในออกไปถึงห้าส่วนไม่

พลังฝ่ามือลွှ้ยอันบ้อแข็ง (อสันนิบาตพิฆาต) ที่พัดไปเมื่อครู่ อ้วงแซกก็ลอบทอนกำลังภายในจนต่ำไปถึงสี่ห้าส่วน ดังนั้นเอง การเป็นฝ่ายรุกไล่จึงได้กลับกลายเป็นอยู่ทางกงจู้ กงจู้พอรู้สึกปลอดภัยไปจากพลังกดดันอันหนักหน่วง นางจึงยอมมีฝีมือดูร้ายขึ้นไปกว่าเมื่อครู่อีกมากมายกายกองนัก

กงจู้รุกไล่ตลอดเวลาอย่างเอาจริงเอจัง

อ้วงแซกแล้วจะถูกซื่อแป๊ะเห็นร่องรอยพิรุฑ จึงทวาดเสียงก้องกังวานว่า

“ทำแล้วอันประเสริฐ”

แล้วเสแสร้งแกล้งทำเป็นขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน โหมเข้าไปหักล้างอย่างหมายเสียงชีวิต ในพริบตาเดียวก็ตวัดพัดฝ่ามือไปแปดครั้งซ้อน ๆ แต่ละฝ่ามือมีพลังอันหนักหน่วงเข้มแข็ง

กงจู้ทวาดเสียงสดใส แลในมือสะบัดพัดอย่างหักโหมดูร้ายเสียงดังควบควើว มิได้ด้อยอาณาภาพไปกว่าเลย

ฉับพลันนั้น นางบิดเท้าพลี้ออกเป็นท่าอันพิสดาร สะบัดแล้วพัดดัง

ควับไปอย่างโหดร้าย

อ้วนแซพลันร้องอุทานขึ้นเบา ๆ อย่างตื่นตระหนก

ที่ป่าช้ายามนี้ถูกปลายแล้ฟ้าดเข้าใส่ไปคราหนึ่ง ชนแล้ที่ม้วนกระซอก ทำให้เลื้อยสี่เขี้ยวต้องขาดกระจุยออกไปหนึ่งชิ้น

กงจู้รุกไล่ได้เปรียบก็มีจิตใจคึกคักขึ้นอีกอักโข เมื่อหวนคิดถึงอ้วนแซที่ข่มเหงน้ำใจ และกลั่นแกล้งนางอย่างมิมีความรักจริงจัง ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้นเคือง จึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“อย่าเพ่งหนี วันนี้โกวเนี่ยจะต้องให้ท่านได้ดูดีแน่”

อ้วนแซตัวดำมือฟาดไปสามครั้งซ้อน ๆ กงจู้กระโดดเลี้ยวหลบหลีกอย่างแคล่วคล่อง และพลันสะบัดแล้ฟ้าดออกไปอีกควับใหญ่ยั้งที่หว่างเอว เสียงผ่าขาดดังแควก เมื่อเลื้อยสี่เขี้ยวถูกกระซอกขาดออกไปอีกหนึ่งชิ้นใหญ่

อึ้งเล่งจื้อและจีบซุดเขียนจื้อ ต่างตื่นตระหนกจนหน้าถอดสีไปในเวลาเดียวกัน

อึ้งเล่งจื้อมีโทสะอย่างสาหัส ตะโกนก้องจนหน้าแดงฉานไปว่า

“ศิษย์เรา เหตุไฉนเจ้ามิใช้ฝ่ามือลู้ยั้ทั้งอันฟาดใส่นาง”

จีบซุดเขียนจื้อนั้นกายสั่นระริกอยู่เบา ๆ หน้าซีดขาวจนไร้สีเลือด ร้องเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

“อึ้งยี้”

เหตุการณ์ที่นางห้วนวิตกได้บังเกิดขึ้นแล้ว นางมิปรารถนาให้กงจู้โค่นอ้วนแซจนพ่ายแพ้ลงกับมือ นางนั้นรักอึ้งเล่งจื้อ ความรักของนางนั้นบริสุทธิ์ ผุดผ่อง นางมิปรารถนาให้อึ้งเล่งจื้อต้องจมอยู่ในความรักและการมรณัจจนสูญเสียอนาคต นางหวังให้อึ้งเล่งจื้อฝึกปรือจนเข้าขั้นอยู่ยงคงกระพัน แล้วจึงอยู่กินด้วยกันอย่างสุขสมบูรณ์ตามป่าเขาลำเนาไพร ใช้ชีวิตร่วมเรียงเคียงคู่จุดดั่งเทพบุตรเทพธิดาบนท้องฟ้าจวบชั่วกาลนาน

ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมาไป ความตั้งใจในรักลักษณะนี้มีเคยเปลี่ยนแปลง กล่าวได้ว่า ใช้ความกล้ากลืนฝืนทนอย่างขมขื่นยิ่ง ขณะนี้เมื่อเห็นกงจู้จะโค่นอ้วนแซให้พ่ายแพ้ลงกับมือ แล้ววันเวลากายภาคหน้าจะหาเหตุผล

โคมปาฏิสฺส มีให้อั่งเล้งจื้อพัพันต่อนางเล่า ?

แต่อั่งเล้งจื้อนั้นกลับรู้สึกว่าการพ่ายแพ้ในสำนักนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอายและมีอาจภัยให้ได้อย่างเด็ดขาด ดังนั้น จึงเดือดดาลปานภูเขาไฟระเบิดข้อสำคัญก็คือว่า อั่งเล้งจื้อเคยสาบานอย่างสาหัสอยู่ต่อหน้าซือแป๋ ดังนั้นจึงมีความคิดเห็นในเรื่องแพ้ชนะอย่างรุนแรงที่สุด แต่ไหนเลยจะทราบว่าการคิดเห็นของอ้วงแซผิดแปลกไปจากตนอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ

อ้วงแซและกงจู้ต่างได้ยินเสียงร้องของอั่งเล้งจื้อและจิบฮุดเทียนจื่อในเวลาพร้อมเพรียงกัน คนทั้งสองต่างเบือนหน้าไปมองดูซือแป๋ของตัวเว็บหนึ่ง กงจู้รู้สึกเศร้าเสียใจขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่อ้วงแซกลับลอบหัวร่ออย่างครั้นครัง

เส้าในมือของกงจู้จึงได้เชื่องช้าลงเล็กน้อย

อั่งเล้งจื้อพลันแผดร้องเสียงก้องขึ้นทันทีว่า

“ล้วยเท้งอันเป็นวิชาฝ่ามือที่ไม่มีผู้ใดเทียบเท่าทั้งแผ่นดิน แต่เจ้าสละปมเด่นกลับมาใช้ปมด้อยด้วยเหตุผลใด ?”

อ้วงแซขณะนั้นก็ฉวยโอกาสที่กงจู้สะบัดเส้าปัดเชื่องช้าลงเล็กน้อย พลั้วกายถอยออกไปทำเซี่ยะตุ้ดตั้งสายลม ฝ่ามือทั้งสองยกขึ้นป้องเสมอออกยืนเด่นเป็นสง่าอยู่กับที่โดยมิเคลื่อนไหว

กงจู้ได้รู้ตัวขึ้นในฉับพลันทันใด จึงทวาดเสียงกริ้วกราดว่า

“ท่านมีวิชาความสามารถเก่งกาจอย่างไร จงให้ออกมาโดยสิ้นเชิงเถิด”

เส้าปัดในมือพลันกลับกลายเป็นมังกรร้ายจากปากฟ้า พุ่งแผ่ลงมาพร้อมกับพลังอันกระจัดกระจายอย่างเข้มแข็ง

อ้วงแซทวาดเสียงแผ่วเบา

มือทั้งสองตวัดขึ้นแล้ว ปรະกายสีแดงสองสายพลันพุ่งปราดออกมา แต่ไม่มีลุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ แม้แต่น้อย หากเม้นพลังฝ่ามือล้วยอันบ้อเซ้ง (อสเนื้บัตพิฆาต) พาดเข้าใส่กงจู้อย่างจริงจังแล้ว นางไหนเลยจะต้านทานรับเอาไว้ได้

อ้วงแซเมื่อพาดพลังฝ่ามือจะกระทบกับกายนางนั้น รีบร้งพลังภายในกลับมาไว้อีกสามส่วนอย่างลอบเร้น

อึ้งเล้งจื้อยีนกำหนดตัวสั้น เบิกตาทั้งสองจนกลมโตปานกระดิ่ง จับ
จ้องมองดูพลังของอ้วงแซ่ที่ทะลักเข้าไปในงูแล้วก็คิดในใจว่า

‘นางจะต้องพ่ายแพ้ด้วยฝ่ามือฉันอย่างแน่นอนเด็ดขาด’

เสียงอสนีบาตลั่นครืนครืนดังแว่วมาอย่างเลื่อนราง กงจู้สับดะแป้นไป
แล้ว ตลอดร่างก็ถูกรอบคลุมไว้อย่างแน่นหนาเข้มแข็ง กายส่ายไปมาเล็กน้อย
ทำสะกิดพื้นร่างพลันคล้ายดั่งเป็นเกาทัณฑ์หลุดออกจากแหล่ง พุ่ง
ปราดเข้าไปใส่อ้วงแซ่ด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้า เพลงกระบวนท่าลับลิดดาว
(เตี้ยะเชซุดฮวบ) มีความพิสดารลึกซึ้งอย่างยิ่งยวด เพียงสับดะมีอุบหนึ่ง
ปลายแส้ก็ฟาดเข้าไปอีกครึ่งอย่างหักโหม

อ้วงแซ่เบี่ยงกายหลบเลี่ยง แต่แส้กลับวกตามติดไปดุดังมีนัยน์ตา
ปลายแส้ม้วนขึ้นวนบหนึ่ง ก็ฟาดเข้าไปใส่กลางหลังอ้วงแซ่ได้อย่างแม่นยำถนัด
ถนัดจนดังควับใหญ่ เลือของอ้วงแซ่ขาดกระจายจนเห็นผิวกายถนัดชัดตา

อ้วงแซ่สร้างทำเป็นชูคำรามขึ้นอย่างแค้นเคืองว่า

“โกวเนี้ย ท่านอำมหิตยิ่งนัก”

แล้วจึงพลันสับดะฝ่ามืออสนีบาตฟาดเพลิง (ลุยฮ้วยเซียงเงาะ) ออกไป
ในทันที แต่กงจู้ได้หลบเลี่ยงหนีไปเสียก่อนแล้ว เสียงแล้ควับเคียวได้ดังขึ้น
ติดต่อกันสามครั้ง แต่ละแล้มาในทิศทางอันพิสดารไม่อาจคาดเดาได้ แล้แรก
ฟาดเข้าไปใส่ไหล่ซ้ายของอ้วงแซ่ แล้สองแทบจะพันเอวคอของอ้วงแซ่เอาไว้ได้
แต่แล้ที่สามนั้น กลับเฉียดผ่านใบหน้าอันคมคายไปอย่างหวุดหวิด मात्र
แม้สัมผัสกับผิวกายอันขาวสดใส แต่พลังลมจากปลายแส้ก็กรีดผ่านใบหน้า
จนชาไปทั้งแถบ

จึงพลันร้องโอดโอยแล้วเงยศีรษะถลันดู หลบเลี่ยงไปได้ไกลกว่า
สิบเชียวทันที

อึ้งเล้งจื้อแค้นเคืองจนตัวสั้นระริก หนวดเคราผมเผ้าลุกชี้ขึ้น ตาทั้งสอง
เหลือกถลนปานจะมีแสงเพลิงพวยพุ่งออก กำหนดชูร่อนแล้วตวาด
ก้องว่า

“บัดชบ มิรักดี มิรักดี”

จิบสุตเขียนจื๊อนั้นมีประกายตาอันพิสดารอยู่จนเจิดจ้า เหลือบมองดู
อึ้งเล้งจื๊อแวบหนึ่งแล้วก็ทอดถอนหายใจยาว ๆ ทรุดกายนั่งลงบนศิลาใหญ่
อีกครั้ง อ้วงแซเหลือบแลดูคนทั้งสองแวบหนึ่ง พร้อมกับคำนึงในใจว่า

‘ชื่อแป่ ข้าพเจ้าทำเพราะกุศลเจตนาต่อท่านดอก ท่านมิดูสีหน้าท่าที่
ของจิบสุตเจ๊กเสียบ้างเล่า’

จึงพลันแส้รงทำเป็นละม้ายคล้ายคลึงขึ้นกว่าเดิม ด้วยสีหน้าอันสลด
หดหู่ ลอบพเนืกลมปรารถนารุ่งเร็วขึ้นสู่ใบหน้าจนแดงฉาน และยังทำมือไม้เป็น
พัลวันต่อการปิดป้องเสียอีก

กงจื๊อนั้นลอบแค้นเคืองที่อยู่เบื้หลอกลวงนางอย่างหาความจริงใจมิได้
ความแค้นยังมีได้สลายออกไปจากห้วงความคิด นางทวาดเสียงเกรี้ยวกราด
ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“วันนี้ข้าพเจ้าจะต้องให้ท่านมาวิงวอนขอความกรุณาจนได้”

กระบวนเพลงเส้ของนางยิ่งดูร้ายขึ้นกว่าเดิม รุกไล่ตลอดรายทางจน
ทำให้อ้วงแซตกอยู่ภายใต้อาณาพเส้ที่ครอบคลุมมาทั่วทุกทิศทาง อึ้งเล้งจื๊อ
ดูจนต้องกระหีบเท้าอยู่เร็ว ๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ ตลอดเวลา

ในฉับพลันทันใด กงจื๊อทวาดเสียงก้องขึ้นว่า

“อยู่ !”

พลันเห็นอ้วงแซเซลดลากระเด็นออกไปถึงห้าก้าวทันที

พร้อมกับในพริบตานั้น เสาสี่เหลี่ยมถลันวูบหนึ่ง กงจื๊อได้ตามเข้าไปจุดตั้ง
เป็นเงาประจำตัว มือวัดวัดพร้อมกับเส้ได้ฟาดลง อ้วงแซต้องครางหนัก ๆ
ในลาคอขึ้นอีกครั้ง เทมามีอาจทรงกายได้มั่นคง ต้องเซลดลาตลอดเวลาโดย
ไม่มีท่าจะต้านทานรับมืออย่างไรได้อีกแล้ว

กงจื๊อระบายความคลั่งแค้นออกจากอก ก็เหลือบแลดูอ้วงแซแว
บหนึ่ง เห็นใบหน้ายามนี้ปรากฏแววเจ็บบ้างซึมซ่นอยู่เล็กน้อย นางจึงได้รั้ง
เส้ปิดกลับคืน ยืนอย่างสงบเฉยด้วยความคิดว่า

‘ท่านมีฝีมือเพียงเท่านั้นเอง ก็กล้ำารังแกผู้คนถึงปานนั้น’

ในฉับพลันทันใด นางฉุกใจได้คิด หวนคำนึงถึงวาจาของอ้วงแซที่ว่า

วันพรุ่งนี้จะมีคนเข้าไปชุดหลุมฝังศพของลั้งฮุย เพื่อชิงของวิเศษไป ลั้งฮุย
นั้นความจริงมีไมตรีกับนางอย่างสนิทสนมแนบแน่น และเคยร่วมกันค้นคว้า
ตีความวิชาค่ายคูประตูกลมา อยู่ร่วมรวมกันเป็นเวลาเนิ่นนานวันอย่างรักใคร่
จริงใจ จึงยอมมีน้ำใจไมตรีพอกพูนขึ้น แต่ลั้งฮุยกลับมิเคยเอ่ยอ้างถึงนาย
เล็กแห่งพรรคชิกเจ้าะก้าที่เป็นชายคนรักแรกของนางเลย วาจาสิ่งเสียของ
ลั้งฮุย คือต้องการจะอมช่วยเทียนป้วยเฮียะ และสวมใส่เสื้อเปียลั้งเอ้าเท่านั้น
แต่เจตนาอื่น ๆ ของลั้งฮุย นางยังไม่มีทางจะทราบได้ วันนั้นพลันได้ยินว่ามี
ผู้จะไปชุดหลุมฝังศพของนางเพื่อชิงของวิเศษ สำหรับนางแล้วนับว่าเป็น
เรื่องที่มีเคยคาดคิดไว้มาก่อนเลย นางคำนึงในใจว่า

‘เราจะต้องถามไถ่เขาให้แน่ใจว่าเป็นเรื่องอย่างไรงั้น และเขาที่ได้เข้า
สอบจนชิงตำแหน่งจอหงวน และได้เป็นผู้เบิกีเพราะต้องการของวิเศษของ
ลั้งฮุยจริงหรือไม่ เราจะต้องถามไถ่ให้รู้แน่แท้ใจ’

กงจื๊อได้คิดเช่นนั้น ก็อ้าปากจะถามไถ่ไปตรง ๆ

แต่อ้วงแซ่ได้เดินคอตกอย่างสลดหดหู่ไปถึงเบื้องหน้าอึ้งเล่งจื้อแล้ว
คุกเข่าทั้งสองลงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ซือแป๋ ซือม่วยมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมสูงส่ง ศิษย์ด้านทานมิอยู่...”

วาจาต่อไปยังมีทันจะกล่าวออก อึ้งเล่งจื้อแค้นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำ
เคร่งเครียด ตวัดเท้าเตะผางเข้าใส่อย่างกะทันหัน จนอ้วงแซ่ปลิวกระเด็นไกล
ไปกว่าสิบเฮียะ จึงตวาดขึ้นด้วยความคลั่งแค้นว่า

“เจ้าบัดซบที่ไม่รักดี ผู้ใดต้องการศิษย์เยี่ยงเจ้าอีก จงรีบใส่หัวไปให้
เราเป็นการด่วน เราพอเห็นหน้าเจ้าก็มีโทษะ รีบใส่หัวไปเถิด ชั่วทั้งชาตินี้
เจ้าอย่าได้คิดมาพบหน้าเราเป็นอันขาด”

อ้วงแซ่ถูกเตะหนึ่งเท้าอย่างถนัดถนี่มีเบา รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านไป
ทั่วร่าง แต่แข็งใจกล้ำกลืนไว้ ใบหน้าที่ซีดเผือดได้ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น
หมอบกราบกับพื้นไปคราหนึ่ง ก็หันไปกราบต่อจิบฮุดเซียนจื่อมิได้กล่าววาจา
อย่างไรแม้แต่คำเดียว หันกายเดินออกไปทางนอกหุบเขา

ในพริบตานั้น กระต่ายแดงอึ้งย้งได้พุ่งปราดดังควับเข้ามาปาดสายฟ้า

โถมเข้าไปในอ้อมอกจิ๊บสุดเซียนจ๊อ แล้วร้องอ้อแอ้วว่า

“ปิศาจโสมม ปิศาจโสมม”

จิ๊บสุดเซียนจ๊อพอได้ฟังก็นั่งงุนงงไปวูบหนึ่ง เอียงหน้ามองไปบนยอดเขา พลันมีเสียงหัวเราะฮาฮ่าอันกึกก้องกังวานของผู้หนึ่งดังแว่วลงมา แล้วกล่าวว่า

“หนวดเหลืองผู้มีอาวุโส หากเมื่อนานมีที่ใดไม่ถูกต้องต่อศิษย์ของท่าน ฮา ฮา เราอึ้งจ๊อจะเป็นคนแรกที่ก่อความรำคาญเรื่องกับท่าน ท่านเคยสาบานอย่างสาหัสต่อหน้าซือเป่มา แต่ศิษย์ของท่านนั้นมิได้สาบานด้วยเลย อันการแพ้ชนะนั้นเป็นเรื่องธรรมดาของการต่อสู้ หากเมื่อนานทุกคนในแผ่นดิน ต่างเป็นเยี่ยงท่านไปถ้วนทั่ว ทุกคนต่างก็เป็นผู้มีชัยชนะ ไท้เลย จะมีผู้พ่ายแพ้ด้วยเล่า เท่าของท่านในคราวนั้น ฮา ฮา ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านจะต้องเสียใจภายหลังอย่างรุนแรงแล้ว”

อึ้งเล้งจ๊อพอได้ยิน พลันลุกพรวดขึ้นอย่างดุเดือดแค้นเคือง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ขอทานอึ้งซุน เจ้ามาสรังเล่ห์ร้ายอันใดในที่นี้”

เสือเหลืองถลันวูบจนกลายเป็นเงาจาง ๆ พุ่งปราดขึ้นสู่อากาศละลิ่วไปทางยอดเขาปานสายฟ้า

จิ๊บสุดเซียนจ๊อนั้นกลับนั่งตัวตรงมิเคลื่อนไหว กล่าวขึ้นดังคล้ายจะเข้าใจในเรื่องว่า

“ไค้อ้วงจ๊อ (ขอทานรัชทายาท) พบมัน !”

แล้วพลันกวักมือเรียกกงจู้ให้เข้าหา ซึ่งไต้ยั้งอ้วงแซ่ก็ได้เดินออกไปไกลกว่าหลายสิบวาแล้วกล่าวว่า

“เจ้าไปถามไถ่มัน ว่าก่อนที่มันจะมาในหุบเขานี้ ได้พบหน้ากับไค้อ้วงจ๊อ (ขอทานรัชทายาท) มาบ้างหรือไม่ ?”

กงจู้รับคำแล้ววิ่งตรงไปยังที่อ้วงแซ่อย่างรวดเร็ว

อัปเปหิจากสำนัก

กงจิวจึงมาถึงด้านหลังอ้วงแซแล้วจึงร้องว่า

“นี่ ชื่อแป่ของข้าพเจ้ามีวาจาจะถามท่าน”

อ้วงแซมิได้เหลียวหน้ากลับไปเลย ยังคงเดินก้มหน้าอย่างสลดหดหู่
นอกเขา

กงจิวถลันกาย แลลבר่างมาที่เบื้องหน้าอ้วงแซ ขณะจะกล่าวเข้าไปอีก
ครั้งนั้น และนางยังคิดว่า ตนควรจะฉวยโอกาสนี้ถามไถ่ให้เข้าใจถึงเรื่องการ
ชุดหลุมฝังศพของลี้ซุยด้วย

อ้วงแซก็ได้เอ่ยปากก่อนนางด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า

“มีวาจาอันใด เอาไว้ไปกล่าวกันที่นอกหุบเขาเถิด”

กงจิวฟังดูก็รู้สึกเหมาะสมอยู่ จึงได้เดินเคียงคู่ไปอย่างมีรังเกียจ ทั้งสอง
ต่างสงบปากคำมิได้ส่งเสียงอย่างไร

กงจิวเดินพลางก็เหลือบแลดูอ้วงแซไปพลาง เห็นยามนี้มีสีหน้าอันเข้ม
แข็งเด็ดเดี่ยว กงจิวจึงสะท้อนใจอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

‘ดูท่าทีของเขาเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งวิชาฝายบู๊และฝายบู๊อยู่ชุด ๆ

บุรุษหนุ่มที่องอาจสง่า มีความมั่นคงลึกลับชื่อ ไฉนจึงได้มีการกระทำอันเลวร้าย
ต่อเราขึ้นได้เล่า ?

กงจู้จึงต้องถามเสียงแผ่วเบาอย่างลึมตัวขึ้นว่า

“ซือเฮีย มีชื่อเสียงเรียงนามว่ากระไร ?”

“อ้วงแซ่”

อ้วงแซ่ยังคงมิได้มองหน้านาง เพียงส่งเสียงตอบอย่างเย็นชากระด้าง
กงจู้สะท้อนขึ้นทั้งกาย คำนึงว่า

‘เขามีนามอ้วงแซ่ มิใช่อ้วงยู่ยกุน ?’

กงจู้ที่ชาญฉลาดปราดเปรียว เข้าใจได้ด้วยไวปัญญาว่า ในเมื่อเขามี
เจตนาจะมาหลอกลวงตน อ้วงยู่ยกุนย่อมต้องเป็นนามที่ปลอมแปลงมา
แน่นอน นางพอลิดได้เช่นนั้นก็ถามไถ่ไปอีกว่า

“ฟังซือแปะท่านว่า ท่านเป็นฐูเบ๊ของรัชกาลนี้ ใช่หรือไม่ ?”

“ฐูเบ๊”

ใบหน้าอ้วงแซ่พลันปรากฏรอยยิ้มอันประหลาดพิกล แต่แล้วพลัน
กลับกลายเป็นเคร่งเครียดเย็นชา ใบหน้าปรากฏแววอำมหิตโหดเหี้ยม มิได้
ว่ากล่าววาจาใด ๆ อีก กงจู้เห็นพอเอ๋ยถึงฐูเบ๊ ทำให้อ้วงแซ่คิดถึงการที่กงจู้
ถูกคร่ำตัว และทำลายแผนการจะเข้าไปชุดศพลี้ซุยในเม่งเล้ง เพื่อคลี่คลาย
ปริศนาการที่บิดาของตนพอไปเยี่ยมสำนักพรคชิกเจ้าเก่าแล้วก็มิกลับมา
ว่าจะป็นตายร้ายดีอย่างไร เพลิงโทสะได้ลุกฮือไหมขึ้นเผาผลาญความรู้สึก
อย่างรุนแรงทันที

อ้วงแซ่เผยหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้า เห็นอาทิตย์ได้คล้อยต่ำลงไปบ้าง จาก
อึ้งซัวไปถึงเมืองหลวง อย่างน้อยจะต้องห่มเหมืให้ทั่วอย่างสุดกำลังเป็นเวลา
หนึ่งวันเต็ม ๆ จึงจะบรรลุลูกได้ ดังนั้น จึงรีบเร่งฝีเท้าให้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิมอีก

กงจู้เห็นอ้วงแซ่พอได้ยินนางเอ๋ยถึงเรื่องฐูเบ๊ สีหน้าพลันกลับกลายเป็น
อำมหิตโหดเหี้ยม มิทราบว่อ้วงแซ่กำลังคิดเห็นเป็นอย่างไร แต่กงจู้ผู้มีความ
กินใจอยู่แต่แรกแล้ว จึงเข้าใจผิดคิดว่า นามฐูเบ๊ได้เป็นที่เสื่อมเสีย
เกียรติภูมิของอ้วงแซ่ไป นางจึงลอบแค้นเสียงอยู่ในใจแล้วคำนึงว่า

“ช่างเป็นผู้ยโสโอหังยิ่งนัก เราจึงฮั้วกงจู้ก็จะแยะแสนใจต่อท่านด้วย หรือ ? วางปมทิ้งไปไย ?”

เพียงชั่วครู่ ทั้งสองก็มาถึงนอกหุบเขา อ้วงแซะซังกเท้าไว้ทันที กล่าวว่

“เอาเถิด ท่านมีความสามารถอย่างไรก็หุบเทือกมาให้หมดสิ้นเลย ข้าพเจ้าจะขอโน้มรับทราบอีกสักหลายท่ากระบวนเพลง”

กงจู้ฟังจนสะเทือนขึ้นทั้งร่าง ตวาดไปว่า

“ท่านคิดจะแก้แค้นหรือ ?”

“แล้วแต่ท่านจะว่าอย่างไรก็ได้ ในเมื่อข้าพเจ้าทำหยาต่อท่านอย่างเปิดเผยตรง ๆ ว่าจะขอรับทราบฝีมือ”

กงจู้ความจริงเป็นอิสตรีที่มีความนุ่มนวลเปี่ยมการุณย์ธรรม ยามนี้ก็ยังแค้นเคืองจนต้องขยี้สันเท้าแล้วกล่าวว่า

“ก็ได้ นี่เป็นท่านแสหาเอง”

พลันสะบัดเส้าบัดแล้วพาดจู่โจมออกไปก่อน อ้วงแซะเบี่ยงกายหลบเลี้ยวออกไป กงจู้พอพาดพลาดผิดก็ขยับเส้าบัดซบซ้อนไปสามครั้งด้วยการจู่โจมอย่างโหดเหี้ยมดุร้าย เข้าใส่จุดสำคัญในร่างอ้วงแซะทั้งสิ้น จนเสียงควับเควี่วสนั่นหวั่นไหว

อ้วงแซะยับร่างเลี้ยวหลบไปอีกครั้ง กล่าวเบา ๆ ว่า

“สามกระบวนท่าได้หลบให้ตามมารยาทแล้ว ท่านจงระวังตัวด้วย”

ในฉับพลันทันใด ร่างของอ้วงแซะพลันสลายกลายเป็นควันสีเขียว กงจู้ได้รู้สึกรู้ว่าเบื้องหน้าสายตาเพียงมีเงากระจายหายวูบจนตาลายพรางพราย แล้วบ่าทั้งสองและกลางหลังรู้สึกร้อนวูบวาบขึ้นเล็กน้อยทันที

นางตวาดเสียงกราดเกรี้ยว สะบัดเส้าบัดพาดมาอย่างกับคลุ้มคลั่งทันที แต่อ้วงแซะได้ไปยืนอยู่ยังห่างกันกว่าสามสิบเชียวแต่แรกแล้ว กล่าวว่า “ซื่อม่วย พบกันใหม่ในโอกาสหน้า”

ร่างได้ฟุ้งปราดขึ้นพร้อมกับเสียงที่ขาดคำ ใช้วิชาตัวเบาจนร่างคล้ายตั้งปยุ่นุ่นในสายลม ละลืพลีวหายไปท่ามกลางเทือกทิวเขาในชั่วพริบตา

กงจู้คลั่งแค้นจนต้องกระเทีบบเท้าอยู่เรา ๆ แค้นเสียงขึ้นว่า

“คาดไม่ถึงว่าท่านจะเป็นตัวข้าสารเลวถึงปานนั้น”

สายตาเมื่อก้มมอง พลันเห็นสองไหล่ของตนมีรอยฝ่ามือดำเกรียม
ประทับอยู่ พอยื่นมือไปปัด รอยดำเกรียมบนเสื้อก็กระเจายเป็นัวสุมธุลีลง
สู่พื้น จึงตื่นตระหนกจนต้องอุทานขึ้นสุดเสียง ร่างก็ส่ายโงนแงไปมา
มีเสียงจิบชุดเซียนจื๋อดังมาจากทางด้านหลังในบัดดลนั้นว่า
“อู๋งยี้ เจ้าเป็นอย่างไรไป ?”

กงจู้มิทราบจะตอบอย่างไรได้ทันที

จิบชุดเซียนจื๋อผงกศีรษะน้อย ๆ กล่าวว่า

“เราดูออกแต่แรกแล้วว่า เจ้ามีอาจต้านทานรับมือมันได้ แต่มันกลับ
เป็นฝ่ายพ่ายแพ้เสียอีก อันความเรื่องนี้จะต้องมีลบลมคมในอย่างไรแฝงอยู่
มันจะต้องไปเชื่อฟังวาจาของขอทานโสโครกนั้นเป็นแน่มันแน่ แต่ทว่า นี่ก็นับ
เป็นกุศลเจตนาของมันเป็นประการหนึ่ง”

กงจู้จึงงงไปอยู่ชั่วครู่ จึงสามารถคำนึงซึ่งถึงเรื่องได้ กล่าวว่า

“ที่แท้เขากระทำเพราะเรื่องนี้เอง”

แต่จิบชุดเซียนจื๋อสีหน้าพลันเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“อู๋งยี้ แต่เจ้านั้นหาใช้มิทราบความรู้ลึกนึกคิดของเราไม่ เราดูการ
เอาชัยของเจ้าในคราวนี้ ตั้งอกตั้งใจอย่างสุดกำลังเหลือเกิน”

แต่มีคิดว่า วาจาของจิบชุดเซียนจื๋อพอขาดคำ กงจู้พลันรำให้ดัง ๆ
ขึ้นทันที

จิบชุดเซียนจื๋อรีบเปลี่ยนน้ำเสียงกล่าวขึ้นว่า

“อู๋งยี้ เจ้าร้องไห้ก็มีประโยชน์อันใดด้วย มันมีเจตนาจะพ่ายแพ้ต่อ
มือเจ้า และเจ้าหากให้การอมมือต่อมันสักเล็กน้อย ทั้งสองก็สู้กันอย่างคู่คี่
กำลัง ไยมิใช่จะตบตาไปได้อย่างง่ายดายดาดอกหรือ แต่เมื่อเป็นไปดังนี้แล้ว
เจตนาที่เรากล้ากลืนฝืนทนมาเป็นเวลาหลายสิบปี นับว่าสูญเสียเปล่าโดยหา
คุณค่ามิได้เลย”

กงจู้ยิ่งรำให้อย่างเจ็บช้ำน้ำใจขึ้นกว่าเดิม

จิบสุตเขียนจื่อพลันจูงมือนางไว้แล้วกล่าวว่า

“อึ้งยี้ ซือแป้ได้ตำหนิเจ้าไปอย่างมีตั้งใจอยู่หลายคำ ก็มินั๋นว่าสำคัญ
อย่างไรไปเลย มิต้องร้องไห้ กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียก่อน วันนี้เจ้าเห็นด-
เหนื่อยเมื่อยล้ามาก จงไปพักผ่อนให้สบายสักคราหนึ่ง”

จิบสุตเขียนจื่อกลับคล้ายตั้งมารดาอันเปี่ยมด้วยความปรานี ปลอบโยน
ตอกลงจื่ออย่างเอือกเออาใจ แต่กัจจุพลันโถมกายเข้าไปในอ้อมอกเขียนจื่อร่ำไห้
ร่ำพันจนเสียงดัง ๆ ว่า

“ซือแป้ มิใช่ มิใช่ ข้าพเจ้าเกลียดเขา”

จิบสุตเขียนจื่อหน้าเครียดทันที กล่าวอย่างมีเชื่อถือขึ้นว่า

“อะไร ? อึ้งยี้ เจ้าเกลียดมันหรือ ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเกลียดเขา ข้าพเจ้าเกลียดเขา เมื่อตอนนั้นข้าพเจ้า
คลั่งแค้นจนปรารถนาจะฆ่าเขาลงกับมือ”

จิบสุตเขียนจื่อกล่าวอย่างมีเข้าใจเลยว่า

“อึ้งยี้ ไฉนเจ้าจึงไปเกลียดชังมันถึงปานนั้น หรือว่าเพราะมันได้รับ
พลังมือเราไปคราหนึ่ง นั้นมันเป็นเพราะเราจะทดลองดูพลังฝีมือของมันเท่านั้น
เอง มีสาเหตุใดจะต้องไปชิงชังถึงปานนั้น เด็กที่โง่เขลา”

กัจจุหยุดร่ำไห้แล้ว แต่ยังคงซุกหน้าอยู่ในอกของเขียนจื่อ กล่าว
เบา ๆ ว่า

“ซือแป้ เขา...เขาก็คืออึ้งแป้”

วาจาประโยคนี้ออกหลุดออกจากปาก เสียงร่ำไห้ก็ได้ตั้งขึ้นอีกครั้ง

จิบสุตเขียนจื่อพอได้ฟังก็ต้องอุทานเสียงยาวนาน มีอาจจะว่ากล่าว
อย่างไรออกไปได้อีกแล้ว

อีกครู่ใหญ่ นางพลันหัวร่อคิกขึ้นแล้วกล่าวว่า

“ช่างจริงดังว่า มิใช่ศัตรูก็ไม่ประคบคู่กัน”

กัจจุพลอยหัวร่อคิกคักขึ้นทั้งน้ำตา กล่าวเสียงสดใสขึ้นว่า

“ซือแป้ สำหรับเรื่องนี้ ท่านต้องออกรับและตัดสินให้ข้าพเจ้า เขา
บอกว่าจะไปตีเมืองหลวง ซึ่งต้องปรารถนาจะและเล็มของวิเศษของลั๊งอี่เป็น

แน่แท้ ซือแป๋ ข้าพเจ้าควรกระทำอย่างไร ?”

จิบสุตเซียนจื้อครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวว่า

“เจ้าก็ไปเถิด หากแผนการที่มันทรยศต่อเจ้าเพราะต้องการของวิเศษนี้จริง ก็ยอมมีอาจรรย์ให้แก่มันได้ แต่มันอาจบางที จะมีสาเหตุอันคับแคบอื่นใดแอบแฝงอยู่ก็เป็นได้ เราจะร่วมทางกับเจ้าไปสักครั้ง มิต้องวิตกว่าสืบหาสาเหตุอันแท้จริงของมันมิได้ดอก”

“ถูกแล้ว ซือแป๋ ข้าพเจ้ามียินยอมอภัยให้เขาแล้ว”

นางรับปากมีทันขาดคำ พลันมีเงาสีเหลืองถลันวูบขึ้นที่เบื้องหน้าแล้ว อึ้งเล่งจื้อก็พาตัวมายืนอยู่ ตาทั้งสองจับจ้องมองดูจิบสุตเซียนจื้อจนแน่วหนึ่ง ไบหน้าปรากฏแววประหลาดที่จะหวั่นก็มีใช่ จะบูดบึ้งก็มีเชิง

จิบสุตเซียนจื้อหลบสายตาของอึ้งเล่งจื้อ แล้วถามเสียงเนิบนาบขึ้นว่า

“ขอทานโสโครกไปแล้วหรือ ?”

อึ้งเล่งจื้อมิได้ตอบคำถามของนาง เพียงแต่เหม่อมองจ้องดูจนเคลิบเคลิ้มงงนอนอยู่เช่นเดิม

จิบสุตเซียนจื้อพลันมีสีหน้าแดงระเรื่อขึ้นจนถึงใบหู กล่าวด้วยความแค่นเคืองขึ้นเล็กน้อยว่า

“ไหนท่านมาจับจ้องมองดูข้าพเจ้าในลักษณะนี้ หมายความว่ากระไร ?”

อึ้งเล่งจื้อพลันกุมมืออันผุดผ่องของเซียนจื้อไว้ กล่าวเสียงเบา ๆ ว่า “ลึงม่วย”

จิบสุตเซียนจื้อสะท้อนขึ้นทั้งร่าง รีบชักมือกลับแล้วกล่าวว่า

“เล่งกอ ท่านเป็นอย่างไรรึเปล่า คล้ายดังจะผิดจากปรกติมากมาอยู่”

“หามิได้ ลึงม่วย ท่านมิใช่บอกว่า เมื่อโค่นข้าพเจ้าจนพ่ายแพ้แล้ว ขณะนี้...”

วาทายังมีทันขาดคำ จิบสุตเซียนจื้อพลันบังเกิดความคิดฟุ้งปราดดุจดั่งสายฟ้า จึงหวั่นอึกคึกเสียงสดใสแล้วกล่าวว่า

“ผู้ใดโค่นผู้ใดพ่ายแพ้ ?”

“ก็ยอมเป็นศิษย์มีรักดีของเราคนนั้นพ่ายแพ้ไปแล้ว ลึงม่วย ข้าพเจ้า

รักท่าน”

อึ้งเล้งจื้อกล่าววาทจาบอกรักที่มีความหมายนุ่มนวลซาบซึ้ง แต่รู้สึก
กระเสเสียดังกระด้างระคายหูยิ่ง กงจื๊ออยู่ด้านข้างพอได้ฟัง ก็หันกายเดิน
กลับเข้าไปในหุบเขา ทั้งคนทั้งสองเอาไว้อตามลำพัง

จิบสูตเขียนจื่อหัวร่อดังขึ้นกว่าเดิมกล่าวว่า

“เล้งก้อ หน้าท่านหนาขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใดกันเล่า ที่แท้ยุ่งยี้เป็นฝ่าย
พ่ายแพ้อยู่ซัด ๆ ไฉนท่านว่าศิษย์ของท่านเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ท่านดูที่หลังไหล่
ของยุ่งยี้แล้วก็ทราบได้เองดอก”

อึ้งเล้งจื้อรีบเหลียวหน้ามองไป เห็นกลางหลังของกงจื๊อมือรวยฝ่ามือ
ใหม่เกรียมประทับอยู่ จึงร้องโพล่งไปว่า

“นั่นเป็นเพราะอาณาภาพฝ่ามือลุ้ยอันบ้อแข็ง (อสณิบาตพิฆาต) !”

“ย่อมต้องแน่นอน อึ้งย้งนั้นความจริงมิใช่จะต้านทานรับมือของมัน
ได้เลย”

อึ้งเล้งจื้อมองดูจิบสูตเขียนจื่อด้วยความงุนงงสงสัย ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“มันเป็นไปได้อย่างไรกัน เห็นซัด ๆ แล้วว่ามันพ่ายแพ้โดยมิมีทางสู้
ท่านมิใช่ได้เห็นประจักษ์มากับตาดอกหรือ ?”

“อันฝ่ามือลุ้ยอันบ้อแข็งนั้น ท่านก็มิใช่ได้เห็นประจักษ์ตาว่าประทับอยู่
บนหลังของยุ่งยี้ดอกหรือ มิต้องว่ากล่าวให้มากความไปดอก ในหุบเขาปั๊ก-
เล่านี้ (มี้รังคน) ก็ไม่ยอมให้ผู้ใดมารีรออยู่ได้ ท่านไปเสียเถิด”

“อะไร หุบเขาปั๊กเล่านี้ (มี้รังคน) ?”

“ถูกแล้ว เป็นนามที่ข้าพเจ้าเพิ่งตั้งขึ้น หุบเขามี้รังคน (ปั๊กเล่านี้)”

หนวดเคราสีเหลืองของอึ้งเล้งจื้อสั่นพลັงทั้งที่ปราศจากลมโชน กล่าว
ตะกุกตะกักขึ้นว่า

“ลี้ม่วย ข้าพเจ้ารอคอยมาเป็นเวลาหลายสิบปี แต่ท่านกลับปฏิเสธ
ขับไล่จนไกลห่างถึงเพียงนี้ทีเดียวหรือ มีบางครั้งที่ข้าพเจ้ามักใคร่ครวญขึ้นว่า
ท่านนั้นเป็นภรรยาของข้าพเจ้าใช่หรือไม่ ?”

จิบสูตเขียนจื่อได้ฟังวาจານี้โดยกะทันหัน นางพลันสะท้านไปทั้งใจ

และพลอยรู้สึกว่าจะออกจะรุนแรงต่ออึ่งเล้งจื้อมากไปอยู่ นางจึงแยมยิ้มแล้ว
กล่าวอย่างนุ่มนวลขึ้นว่า

“เล้งกอ เราสองอยู่กันในขณะที่นี้มีใช้ประเสริฐดอกหรือ ท่านใช้
พลังความร้อนแรงของผู้บริสุทธิ์สามารถค้นคว้าตีความและฝึกปรือในวิชาลึ-
แทงก์ได้โดยแตกฉานสมบูรณ์ เพียงหวังว่าท่านสามารถฝึกปรือจนบรรลุ
ถึงขั้นอยู่ยงคงกระพันได้รวดเร็วเท่าใด ข้าพเจ้าโยมิใช่เป็นคู่กับท่านอยู่จน
จวบชั่วฟ้าดินสลายไปดอกหรือ ? เล้งกอ ข้าพเจ้านั้นกระทำให้เพราะมีเจตนา
ดีต่อท่านดอก หรือว่าท่านจะเข้าใจว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไร้น้ำจิตน้ำใจเยี่ยงนั้น
จริง ๆ ?”

จีบสุดเชียนจื้อมในที่สุด ก็ได้สารภาพความในใจที่เก็บไว้อย่างเร้นลับ
ออกมา อึ่งเล้งจื้อมจึงได้รู้ในบัดดล แต่จะอย่างไรก็ยังคงกล่าวขึ้นด้วยความ
สลดหดหู่ว่า

“ลึงม่วย เอาเถิด ข้าพเจ้าไปแล้ว ดูท่าเจ้าไค้อจื้อมยังนับว่าพอมี
เหตุผลอยู่บ้าง ลำบากเสียใจที่มีเชื่อฟังคำตักเตือนของมันเสียแต่แรกเริ่ม จน
ทำให้ต้องดำรงชีวิตอยู่ด้วยวันเวลาอันคับแคบขมขื่น ชั่วชีวิตหนึ่งจะมีเวลา
ยืนยาวอยู่สักเพียงไร ข้าพเจ้ามาตรแม้นฝึกปรือวิชาในคัมภีร์ลึแทงก์จน
สำเร็จ ก็จะมีคามหมายอย่างไรด้วย ลึงม่วย ในเมื่อท่านมีเจตนาแน่วแน่
เช่นนั้น เราสองไยต้องครองเป็นสามีภรรยากันเล่า”

กล่าวแล้วก็หันร่างเดินออกไป

จีบสุดเชียนจื้อมองหลังที่กว้างใหญ่ฝั่งผายของอึ่งเล้งจื้อมด้วยหยาด
น้ำตาที่เอ่อคลอจนเปียกชุ่ม ราพึงราพันขึ้นว่า

“วันเวลาเร่งเร้าคนให้ชรา หลายสิบปีมาที่ผ่านไปอย่างไรคุณค่า เรา
เป็นฝ่ายถูก หรือว่าผิดพลาดไปแล้ว ?”

นางพลุ่งพล่านดาลใจเป็นยิ่งนัก จึงร้องโพล่งออกไปว่า

“เล้งกอ”

อึ่งเล้งจื้อมได้ยินก็รีบชะงักท่าเหลียวหน้ามาถามว่า

“ลึงม่วย เรื่องอันใด ?”

คนทั้งสองยามนี้ได้ห่างกันประมาณร้อยกว่าวา จีบสุดเขียนจ้อพยายามสะกดความพลุ่งพล่านของอารมณ์จนสุดความสามารถ จนสีหน้าราบเรียบเป็นปกติ กล่าวเสียงเยือกเย็นออกไปอย่างยื้มแย้มว่า

“ท่านจะไปที่ไหน?”

อึ้งเล่งจ้อจับจ้องมองนางด้วยตาอันเป็นประกายกล้า ชั่วครู่จึงตอบเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“สถานที่นี้มีรังผู้คน ก็ย่อมมีสถานที่อื่นซึ่งรังคนอยู่ ลี้ม่วย ถนอมตัวด้วย ข้าพเจ้าไปแล้ว”

กล่าวจบเลื้อยเหลือองได้สะบัดวูบขึ้น ร่างพลันพุ่งปราดข้ามยอดเขาอย่างรวดเร็วประหนึ่งเหินบิน

จีบสุดเขียนจ้อสะท้านไปทั้งร่าง ใบหน้าอันงดงามสะคราญกลับกลายเป็นหมองคล้ำอย่างสลดหดหู่ ยืนงงงันดูจดังเป็นรูปสลักอยู่ครู่ใหญ่ มือทั้งสองจึงได้เริ่มสั่นระริกขึ้นเบา ๆ ราพึงว่า

“หรือว่าเขาจะเลิกร่างจากเราไป เราเชื่อว่านับแต่นั้นก็จะตัดสะบันในสัมพันธรักของเรา”

ในแกนแท้ของหัวใจนางปวนปั่นดั่งราวกับมรสุมอันคลุ้มคลั่ง สุดที่จะระงับให้สงบราบเรียบลงได้ นางเหม่อมองดูเสปัดในมือแล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

“เล่งก้อ ภายภาคหน้าข้าพเจ้าแม้จะเสียชีวิตลงด้วยฝ่ามือลูยแห่งอื่นของท่าน ก็จะต้องเสี่ยงเข้าหักโค่นท่านให้พ่ายแพ้ลงสักครั้ง เพื่อช่วยเหลือท่านได้สมมาดปรารถนา”

นางครุ่นคิดในลักษณะนี้แล้ว หยาดน้ำตาก็ไหลหลั่งลงมามีขาดสายเจียบงันลงด้วยความสลดหดหู่

ในหุบพลับทันใด ภายในหุบเขามีเสียงทวาดอย่างกราดเกรี้ยวดังขึ้นจากนั้น มีเสียงหัวร่อเคี้ยก เคี้ยก อย่างยโสโอหังดังตามติดขึ้น กล่าวว่า

“ฮา ฮา ฮา เจ้าหากหนีออกจากฝ่ามือของเล่าฮูไปได้ เราก็เสียทีที่เรียกว่า...”

นามของบุคคลผู้นั้นยังมีทันจะประกาศออก พลับมีเสียงกงจู้ทวาด

สวดขึ้นกลางคัน

จีบชุดเขียนจื่อพลันมีสีหน้าโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นทันที สะบัดแส้ปิดแล้วพุ่งปราดเข้าไปภายในหุบเขาปึกเล่านี้ดังราวกับเป็นหมอกควัน

นางพอเหยียบย่างเข้าสู่หุบเขา เห็นชายหน้ายาวอาภรณ์สีดำ และชายมุ่นมวยสองแฉกในอาภรณ์สีดำอีกผู้หนึ่ง กำลังรุมจู่โจมกังจูเพียงคนเดียว บุรุษชุดดำทั้งสองคนนี้มีเพลงฝ่ามือที่ประหลาดพิสดารอย่างยิ่งยวดครอบคลุมกังจูเอาไว้ในพลังลมของฝ่ามือจนมีอาจหลบเลี่ยงออกไปได้

กังจูมาตรแม้นจะคงสะบัดแส้ปิดจนเข็มแข็งแกร่งกร้าว แม้จะเป็นลมฝนก็มีอาจสาดซัดเข้าไปได้ แต่บุรุษชุดดำทั้งสองคนนี้มีเพลงฝ่ามืออันพิกลพิสดารปานปาฏิหาริย์ มีบ่อยครั้งที่เปลี่ยนจากฝ่ามือมาเป็นกรเล็บตะกูดไป สามารถตะกูดฝ่าเข้าไปภายในเงาแส้ปิด กังจูจึงเกิดการทุลักทุสนมือไม้เป็นพลันไปทันที ต้องหวาดก้องร้องอยู่มิขาดเสียง เปี่ยมด้วยอันตรายที่โอบรัดเข้ามาทุกฝีก้าว

“อาคันตุกะทรงเกียรติมาแต่ใด ในเมื่อสู่หุบเขาปึกเล่านี้ของข้าพเจ้า เหตุใดไม่บอกกล่าวสักคำหนึ่งเพื่อจะได้ออกไปต้อนรับเล่า”

บุรุษชุดดำทั้งสองพอได้ฟังก็รีบวิ่งฝ่ามือกลับ ยืนเคียงไหล่กันแล้วบุรุษผู้มีมวยผมสองแฉก ประสานมือคารวะพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าผู้เท่าเทียมสององค์รักษาทิ้งชายชาวกู๋เบ่แห่งประมุขเขาเก้าชั่วชั่วได้รับคำสั่งจากประมุข ขอเชื้อเชิญเจิ้งฮั่ววงศ์กรุงฉินไปที่เถียนจิงสักครา มิคาดว่ายังคงสร้างความรบกวนให้แก่เขียนจื่ออีก หวังว่าโปรดได้อโหสิด้วย”

จีบชุดเขียนจื่อกวาดตามองดูใบหน้าคนทั้งสอง พลันเคঁหน้าว้อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“งูเบ่เอ็งเอี้ยง ดูท่านทั้งสองยังคิดว่ามีหน้าม้าศิระวะวู้จริงดังนามมิดิเพี้ยนเลย (เสียตีสี่ว่าเป็นพวกมาจากขุมนรก)”

บุรุษชุดดำที่มุ่นมวยผมเป็นสองแฉกตอบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าทั้งสองมาตรแม้นมีสมญานามในวงพวกนักเลงว่าหน้าม้าศิระวะวู้ นามนั้นแม้ในวงพวกนักเลงจะมีเป็นที่วันกลัวจนถอดสี่ แต่ก็พอ

มีชื่อเสียงอยู่บ้าง หวังเขียนจ๊อได้ส่งเสริมด้วย”

จีบสุดเขียนจ๊อสีหน้าเครียดลงทันที กล่าวว่า

“เดียร์จรรยาที่มาแปดเดือนต่อหุบเขาของเรา ยังให้เราส่งเสริมอันใด”

“ท่านประมุขมีประกาศิตที่มีอาจบิดเบือนขัดขึ้นได้ ขอให้ปล่อยงงจิตตามพวกข้าพเจ้าไปสักครั้ง”

จีบสุดเขียนจ๊อมิได้ยกแขนทำท่า แต่ส่ายบดในมือพลันลุกขึ้นขึ้นทุกเส้น หัวร่อขึ้นอย่างแค้นเคืองแล้วกล่าวว่า

“กงจู้อยู่ที่ใด”

จากนั้น หันมากล่าวกับกงจู้ว่า

“ศิษย์เราเข้ามา เจ้าก็มีใจกล้าบังอาจเกินไปแล้ว ที่กล้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับทหารเอกหน้าม้าหัววของยมโลก มิเกรงกลัวว่ามันจะบันทึกโทษทัณฑ์ของเจ้าไว้ในสมุดแห่งความตาย ขับไล่ไสส่งลงไปในขุมนรกหรือ ?”

หน้าม้าศิระวะทั้งสองเหลียวมองตากันแวบหนึ่ง ผู้นำยาวดั่งม้าพลันชี้ไปที่กงจู้แล้วกล่าวว่า

“นางคือเจิ้งฮั่วกงจู้ !”

จีบสุดเขียนจ๊อมองมันอย่างเหยียดหยามดูแคลนแล้วกล่าวว่า

“นางเป็นศิษย์ของเราชัด ๆ ไฉนว่าเป็นกงจู้ ?”

หน้าม้าศิระวะมีท่าทีแค้นเคืองขึ้นบ้าง ดังราวจะลงมือจู่โจมแล้ว ในทันใดนั้น ที่ด้านในหุบเขาพลันมีเสียงหัวร่อดัง ๆ อย่างหยาบคาย กล่าวว่า

“ฮา ฮา... เเหอ เเหอ... จีบสุดเขียนจ๊อเป็นบุคคลเยี่ยงไร จึงกล้ามียินยอมรับว่านางเป็นกงจู้ ?”

งูเห่า (หัวว) เบมีน (หน้าม้า) พอได้ฟังก็เหลือบแลตากันเป็นสัญญาณพลันตวาดก้องขึ้นว่า

“เขียนจ๊อ ท่านประมุขมีคำสั่งอันเข้มแข็งหนักแน่นดุจดั่งขุนเขาขอโทษด้วยที่ข้าพเจ้าทั้งสองจะก้าวร้าวล่วงเกินแล้ว”

เงาสีดำถลันวูบรวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้า ร่างพุ่งเข้าถึงพร้อมทั้งเสียงที่กล่าวออก นิ้วทั้งห้าตะกุกไปด้วยกระบวนท่าทำปิตาจะปะปวิญญาณ (โง้ว-

ก๊วยตุยฮั่นเยี้ยว) เข้าใส่ทรวงอกของกงจื้ออย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย

จิบชุดเซียนจื่อความจริงก็มีโทษเดือดดาลอยู่แล้ว พลันส่งเสียงหัวร่ออันสดใสปานระฆังเงินขึ้นอย่างยาวนาน สะบัดมือวูบหนึ่งแล้ก็กระจายจนพรั่งพรายเต็มท้องฟ้าภายในรัศมีห้าสิบเชียว ต่างครอบคลุมอยู่ภายในอาณาภาพของเส้นนาง

พร้อมกันนั้น นางยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“งูเห่าเบมีน พวกท่านทราบนามในอดีตของเรามาบ้างหรือไม่ ?”

งูเห่าเบมีนร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“เซียนจื่อมีเพลงเล่ห์อันยอดเยี่ยมเทียมเทพยดา แต่ข้าพเจ้าก็สนใจที่ต้องกระทำตามคำสั่ง ขอได้ไว้ชีวิตด้วยเถิด”

ทั้งสองมาตรแน่นตอบคำพูด แต่ก็ร่วมมือกันใช้ห้าปีศาจควาญญานเข้าจู่โจมโหมใส่อย่างโหดเหี้ยมชั่วร้าย ยามตะปบควาแต่ละครั้ง มีเสียงพลังลมดังซู่ซ่าหวีดหวิว พลุ่งพล่านไปมาอย่างแคล่วคล่องอยู่ภายใต้เงาเส้นมากมาย

จิบชุดเซียนจื่อยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“พวกเจ้าเคยได้ยินนามชาฮุดนึ่ง (สตรีสามแล้) มาบ้างกระมัง ?”

งูเห่าเบมีนพลันแผดเสียงร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“เซียนจื่อ คือชาฮุดนึ่ง (สตรีสามแล้) ของอดีตเมื่อหลายสิบปีก่อน ?”

จิบชุดเซียนจื่อตอบเสียงเนิบนาบว่า

“ถูกแล้ว พวกเจ้าเพียงรับแล้ของเราได้สามครั้ง เราก็ไม่ปรารถนาจะหาเรื่องให้เดือดร้อน แต่ทว่า...”

วาทต่อไปของนางยังมีทันจะกล่าวออก พลันสะบัดแล้ขึ้นอีกครั้งอย่างรุนแรง

ทันใดนั้น เสียงแผดร้องอันโห่หวนได้ดังขึ้นสองครั้ง เงามดำสองสายพุ่งกระเด็นไกลออกไปสามสิบกว่าเชียว ร่วงโครม โครม ลงสัมผัสพื้นแล้วก็เสียบนันทันที

กงจื้อเหลือบแลตามองไป เห็นใบหน้าของคนทั้งสองได้ละเหลว ไหน

เลยจะมีลักษณะคล้ายดังผู้คนอีก เพราะถูกเส้จำนวนพัน ๆ เส้นของจิบสุต-
เขียนจื่อ พาดไล่ไปหน้าไปจนเป็นเช่นนี้ ตายด้วยลักษณะอันอเนกอนาถ
บาดตายยิ่ง

กงจื๊อจึงต้องสุดลมหายใจอันหนาวเหน็บเข้าไปอย่างสะพรึงกลัว
แต่จิบสุตเขียนจื่อหาได้สนใจไยดีด้วยไม่ สายตากวาดมองไปทั่วทุก
ทิศทางภายในหุบเขา แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“สหาย ไยไม่ปรากฏตัวออกมาพบกันสักครั้ง”

ทั่วทุกด้านเงียบงันไร้สัมผัสเสียงของผู้ใดจะตอบโต้มาเลย

จิบสุตเขียนจื่อหัวเราะเสียงเย็นชา ริมฝีปากได้เผยขึ้นเล็กน้อย ส่ง
เสียงกู่เบาอย่างนิ่มนวลรีนหู พลันเห็นกระต่ายแดงอึ้งย้งพุ่งปราดออกมาทาง
ยอดเขาเบื้องหน้าดุจดังสายฟ้า

จิบสุตเขียนจื่อถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“อึ้งย้ง มีศัตรูแฝงกายอยู่ภายในหุบเขา เจ้าหนีหายไปอยู่ที่ใดเสียเล่า ?”

กระต่ายแดงอึ้งย้งตอบเสียงอ้อแอ้ขึ้นว่า

“ไปแล้ว ไปแล้ว หนีไปหมดแล้ว”

“ทั้งลันมีจำนวนเท่าใด ?”

“แปดคน แปดคน”

จิบสุตเขียนจื่อสีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่พลันทอดถอนหายใจ
ยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“ชะตากรรม นามของชาสุตนี้หน้ากลัวจะต้องปรากฏในวงพวงนักเลง
อีกแล้ว”

พลันหันมากล่าวกับกงจื๊อว่า

“อึ้งย้ง เจ้าไปจัดแจงข่าวของแล้วเดินทางกันเถิด ซื่อแป๊ะจะไปเป็นเพื่อน
เจ้าในเมืองหลวงสักครั้ง ตามทางยังมีวาจาจะว่ากล่าวกับเจ้าอยู่บ้าง เราจะ
รอเจ้าอยู่ที่นี้ รีบไปแล้วรีบมาด้วย”

กงจื๊อรับคำแล้ววิ่งกลับเข้าไปภายในตึกคิลา แล้วจิบสุตเขียนจื่อและ
กงจื๊อจึงได้ออกจากภูเขาอึ้งซั่ว เร่งรุดไปตลอดทั้งคืนมุ่งสู่เมืองหลวง

ส่วนอ้วนแซ เมื่อวิ่งไปจากภูเขาลูกนั้น เป็นเวลาหลังเที่ยงแล้ว จิตใจของอ้วนแซยามนี้ ได้บินไปวนเวียนอยู่ภายในเมืองหลวงก่อนร้างเสียอีก เพราะการติดตามหาทางจู่มีพบ วิธีการอันเดียวที่จะเข้าไปในสุสานของลั้งซุย ก็คือการลอบสะกดรอยตามนายเล็กของซิกเจ้เก้า แต่วิธีการนี้มีหวังสำเร็จได้ อย่างเลือนรางเหลือประมาณ แต่จำเป็นต้องกระทำไปตามโชคชะตาเท่านั้น

อ้วนแซคำนวณแนใจว่า จะต้องเร่งรุดไปที่เม่งเล้งก่อนขึ้นฮัชนายเล็กของซิกเจ้เก้า ร่างกายแผ่ตัวเอาไว้ก่อน หรืออาจจะลงมือกำจัดบุรุษชุดดำ ที่อยู่ในฮวงซุ้ยของลั้งซุยไปเสียเลย

อ้วนแซรีบเร่งฝีเท้าพุ่งกายไปดุจดั่งเหินบิน

เมื่อถึงยังเยียนจิงก็เป็นเวลากว่ายามสี่แล้ว มิได้รีรอชักช้า รีบเร่งรุดสู่เม่งเล้งทันที

เมื่อถึงยังลานลาดเทของสุสานเม่งเล้ง จึงหยุดครุ่นคิดเล็กน้อยจึง ปลุกกายละลือขึ้นไป แต่ที่ลานหน้าอันรกร้างหน้าฮวงซุ้ยของลั้งซุย มีสภาพ อันอเนจอนาถอย่างยิ่งยวด เพราะมีซากศพนอนระเกะกระอุอยู่เกลื่อนกลาด หลายซาก

อ้วนแซลงเลใจเล็กน้อย พร้อมทั้งคำนึงว่า

‘มันย่อมต้องเป็นฝีมือของผู้ยึดครองฮวงซุ้ยที่มีรู้จักเป็นตายร้ายดี วันพรุ่งนี้ก่อนที่ซึนฮัซจะเข้าไปในสุสานลั้งซุย เราจะต้องกำจัดมันไปเสียก่อน แต่เราจะต้องตามมันเข้าไปได้สุสาน จะต้องมีสถานร่างกายอย่างเหมาะสม จึงจะได้ที่ทางอันประเสริฐสุด ต้องแผ่กายอย่างเร้นลับอยู่ที่ปากทางเข้าได้สุสานของฮวงซุ้ยแห่งนี้เพียงที่เดียวเท่านั้น’

พอได้ตกลงใจเช่นนั้น จึงก้าวยาว ๆ ตรงเข้าไปในฮวงซุ้ยของลั้งซุย เมื่อยืนอยู่ต่อหน้าศาลบูชา บนใบหน้าได้ปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ดุจดั่งเมื่อคราว ครั้งแรกอีก กล่าวเสียงราบเรียบไปว่า

“สหาย ข้าพเจ้ามาอีกแล้ว แต่ทว่า ข้าพเจ้าผู้ยากไร้ในขณะนี้ได้ทราบ

ว่าสหายคือพวกเหล่าใดแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังจะต้องเข้าไปอย่างเด็ดขาด”

แต่มีคาถาว่า วาจาพหุชาตคำ ทางด้านข้างของศาลบุชਾਲังสุย พลันมีเสียงอันสดใสปานระฆังเงินดังแว่วเข้ามาว่า

“เป็นอยู่เป็นของรักษากลั่นอยู่แท้ ๆ แต่กลับเรียกตนเองเป็นผู้ยากไร้ ผู้ใดจะเหยียดหยามประณามตัวเองเยี่ยงอย่างท่านถึงปานนี้ ?”

อ้วงแซะเทือนขึ้นทั้งร่าง คำนึงในใจว่า

“นางก็มาแล้ว ?”

เมื่อระบับใจเอาไว้ได้ จึงเลียบแลไปที่ด้านข้างซ้ายมือแวบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เต้ยจู้ของตำหนักหงส์ แห่งอิวอิกก็อยู่ที่นี่ มิต้องถามไถ่ย่อมทราบได้ จุดประสงค์ของท่านและข้าพเจ้ามีละม้ายเหมือนกัน แต่ทว่า ท่านชุกกายอยู่ในที่นั้นจะมีคุณประโยชน์อันใดเล่า ?”

“เฮอะ ผู้ที่อยู่ในละแวกนี้ยังมากมายก่ายกองนักดอก”

“อา ในที่นี้ได้เป็นที่แฝงกายของมังกรและหงส์ ข้าพเจ้าสมควรจะใคร่ครวญถึงเรื่องนี้เสียบ้าง ท่านว่ายังมีผู้ใดอีก ?”

ที่ด้านขวาพลันมีเสียงของสตรีอายุเยาว์นางหนึ่งดังแว่วมาแต่ไกลว่า

“ยังมีเรา ท่านคาดมิถึงกระมัง ?”

อ้วงแซ่ต้องเหลียวหน้ามองไปอีกครา แต่มิเห็นผู้ใด จึงต้องถามไถ่อย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านเป็นใคร ?”

“อิมม์ เมื่อวานยังได้รับการประทานจากท่านมาสามฝ่ามือ รอยไหม้เกรียมยังคงไหมเฝ้ามิจางหาย เหตุไฉนลืมเลือนเสียแล้วเล่า บอกกับท่านก็ได้ ท่านอย่าหวังจะได้สมบัดดีดกทอดของลั้งสุยในสุสานเลย”

“อา ซือม่วยนั่นเอง ท่านก็มา ผู้พี่อันโง่เขลาที่ใช้ฝ่ามือประทับใส่ซือม่วยนั้น เป็นความจำเป็นอันคับแค้นสุดจะหลีกเลี่ยงได้ ซือม่วยยังคงกินใจอยู่อีกหรือ ?”

“แน่นอน หากท่านมิกระทำเช่นนั้น ซือเปะก็จะขับไล่ท่านออกจาก

สำนักใช้หรือไม่ อยู่เบ๊เอี้ย เหตุไฉนท่านมิพากงจื๋มไปด้วยเล่า ฟังว่ากงจื๋มสามารถ
เข้าไปนำของวิเศษจากสุสานได้ ท่านพามาจะประเสริฐเลิศดีเพียงไร ? จะ
ได้ย่นเวลาต่อการรอคอยตัวซินฮัซอะไรนั้นไปเสียดอก”

“ซือหม่วย อันเรื่องราวเหล่านี้ท่านต่างทราบแล้วหรือ ? ถูกทีเดียว
กงจื๋มหากมิถูกพวกอิวอวกักคร่ำตัวไป ข้าพเจ้าย่อมจะพากงจื๋มด้วยกันอย่าง
แน่นนอน”

“เฮอะ จอมมารยาที่หลอกลวงคนอย่างชั่วช้าเช่นท่าน ข้าพเจ้าคิดว่า
กงจื๋มหากแม้รู้ซึ่งถึงอุบายอันชั่วร้ายของท่านแล้ว นางต้องแค้นเคืองท่าน
อย่างหนักหนาสาหัสยิ่ง ไหนเลยจะยินยอมตามท่านมาด้วยกัน ท่านอย่า
ได้คิดไฝ่ฝันไปเลย”

โบน้าอ้วงแซ่บัดเดียวแดงบัดเดียวขาวซีด กล่าวตะกุกตะกักขึ้นว่า

“ซือหม่วย ท่านกลับดำคนขึ้นมาเสียแล้ว”

“ข้าพเจ้ามิดำท่าน ท่านก็ต้องถูกผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินกันด่าสาปแช่ง
ที่เห็นประโยชน์แล้วทรยศต่อสัจจะ นี่เป็นการกระทำของผู้มีธัมมะจะ
ยินยอมหรือ ?”

อ้วงแซ่พลุ่งพล่านเป็นยิ่งนัก ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ซือหม่วย ข้าพเจ้ามีความคับแค้นที่กระทำไปอย่างจนใจดอก”

“ความคับแค้น ? เฮอะ ท่านแม้จะมีความคับแค้นที่ยิ่งใหญ่เพียงไร
ก็ไม่บังควรกระทำการอันให้ร้ายต่อผู้อื่น แล้วหาประโยชน์เข้าใส่ตัว อย่าได้
เรียกข้าพเจ้าเป็นซือหม่วย ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีชื่อเสียเยี่ยงท่าน”

อ้วงแซ่คำรามเสียงสนั่นขึ้นว่า

“ท่านเห็นข้าพเจ้าดำช้าสารเลวเกินไปแล้ว”

“ท่านความจริงก็เป็นผู้เลวทรามดำช้าอยู่แล้ว”

อ้วงแซ่เจ็บช้ำน้ำใจปานถูกกรีดเฉือน แผดคำรามดุจดั่งกับคลุ้มคลั่ง
ขึ้นว่า

“ซือหม่วย !”

แล้วพลันส่งเสียงหัวร่อดุจดั่งคลุ้มคลั่งพ่นเพื่อน ด้วยเสียงอันโห่หวน

สะท้อน กล่าวว่า

“ฮา ฮา ฮา ซื่อม่วยดำได้ประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าอ้วงแซ่ชั่วข้าสารเลว
เกินไป ยังประเสริฐที่ข้าพเจ้ามิได้กล้ำกรายความบริสุทธิ์ผุดผ่องของกงจู้ให้
เป็นราศีไป ผ่านจากวันพรุ่งนี้โดยปลอดภัยแล้ว ข้าพเจ้าอ้วงแซ่จะไปประกาศ
เลิกล้มพิธีวิวาห์ภายในเมืองหลวงต่อหน้าผู้คนอันมากมาย ข้าพเจ้าทราบดีว่า
กงจู้ผู้มีความสูงส่งทั้งศักดิ์ฐานะและเกียรติภูมิ ข้าพเจ้าที่เลวทรามต่ำช้านี้
ความจริงก็มีมีค่าคู่ควร”

ในเวลาขณะนั้น ภายในศาลบูชาของลี้ซุยพลันมีเสียงเค้นห้าวร่อน
เย็นชาดังขึ้นแล้วกล่าวว่า

“เฮอะ มาตรแมนเจ้าจะเลิกล้มพิธีวิวาห์กับกงจู้ไป เจ้าก็ยังคงเป็นผู้
ทรยศอันไร้น้ำจิตน้ำใจ”

อ้วงแซ่คำรามอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เจ้ารับไว้”

วาจามิทันขาดคำ เกรว่งสี่เขี้ยวถลันรูด ฟุ้งปราดเข้าไปภายในศาลบูชา
ของลี้ซุย แต่เมื่อเพ่งมองจ้องถนัดภายในศาลบูชาอันเล็กกระจอยของลี้ซุย
กลับมีชายร่างสูงใหญ่ในอาภรณ์ชุดดำเก่าคนยืนเรียงรายเป็นครึ่งวงกลม หัน
หน้าออกทางประตูอยู่

อ้วงแซ่กวาดสายตามองดูคนทั้งเก้าอย่างรวดเร็ว ในจำนวนนั้นมิมีศิษย์
ของภูตบดี (กุ้ยอ้วง) ปะปนอยู่ด้วยแม้แต่คนเดียว

อุบายชิงสมบัติ

อ้วงแซ่สุดลมหายใจเข้าไปอย่างรุนแรง ยกฝ่ามือทั้งสองขึ้นตั้งเสมอกอก
กล่าวว่า

“ประกาศนามมารับความตาย”

ผู้อยู่ทางด้านขวาสุดแค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เจ้ายังไม่คู่ควร”

อ้วงแซ่พลันใช้ความเร็วที่สุดดึงสายฟ้า สองฝ่ามือกระแทกออกไปในวิชาลุยฮ้วยเซียงเปาะ (อสณีบาตฟาดเพลิง) เสียงครืนครันโครมครามได้ดังขึ้น พร้อมกับประกายไฟอันเจิดจ้า คนทั้งเก้าต่างผนึกกำลังฟาดออกด้านรับอย่างหักโหม เสียงดังโครมจนแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่นได้ระเบิดขึ้น อ้วงแซ่พลันรู้สึกว่า คล้ายดังมีภูเขามหาพังทลายลงยังเมืองหน้า จนต้องเซถลากระเด็นออกไปจากนอกศาลาบูชาอย่างมิอาจต้านทานได้

แต่อ้วงแซ่ยังมีทันทรงกายได้มั่นคง ภายในศาลาบูชามีเสียงทวาดอันเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“อยู่ต่อหน้าแก้งักเงียมลื้อ (ยมบาลขุนเขาทั้งเก้า) ไหนเลยจะยอมให้

เจ้ามีชีวิตรอดไปได้ มอบชีวิตมา”

เงาร่างสีดำสองสายพุ่งปราดออกจากศาลาบูชาจุดตั้งประกายไฟ นิ้ว
ทั้งห้างอขึ้นจุดตั้งตาขอ ตะกุกเข้ใส่ทรวงอกอ้วงเช้อย่างโหดเหี้ยมดุร้าย

อ้วงแซ่ตื้นตระหนกจนหน้าถอดสี ร้องอุทานเสียงดัง ๆ แล้วลืมห่าง
ถลึงไปกับพื้น ฉวยโอกาสที่ถลึงร่างนั้นลอบเปลี่ยนลมปราณไปอีตหนึ่งทันที

เงาร่างสีดำพ้อโถมพลาดผิด ก็พลีวายุตะกุกเข้ใส่อีกครั้งดังสายฟ้า

อ้วงแซ่ตื้นเท้ากระโดดลุกขึ้น ตวาดก้องสุดเสียงแล้วลุยเหินเตี้ยจ้ง
(อสนีบาตคะนอง) ถูกฟาดออกไปโดยฉับพลันทันด่วน เสียงดังครืนครืน
ได้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง มีเสียงแผดร้องอย่างโหยหวนของร่างดำทั้งสองจุดตั้ง
กับอสนีบาตที่ฟาดใส่ ร่างปลิวกระเด็นไกลออกไปสามสิบกว่าเชียวะ ตลอด
ร่างดำเกรียม ลื่นใจตายไปทันที

ภายในศาลาบูชาของลั้งซุ่ย พลันมีเสียงซู่คำรามอย่างแค้นเคืองดังขึ้น
จนสนั่นหวั่นไหว เงาร่างสีดำทั้งเจ็ดสายพากันทยอยออกมาอย่างรวดเร็ว พล้ง
ฝ่ามือตึงควับเคียวอย่างโหดเหี้ยมดุตันไปทันที

อ้วงแซ่ประกายตาเจิดจ้าจุดตั้งสายฟ้า แค้นเสียงเย็นชาแล้วถอยกาย
ไปครึ่งก้าว กล่าวอย่างหนักแน่นขึ้นว่า

“ผู้ไม่ต้องการชีวิตก็เข้ามาเถิด”

วาจาทอหลุดออกจากปาก เงาร่างเจ็ดสายพลันพุ่งปราดฝ่าอากาศ
ตรงเข้าหา อ้วงแซ่ไม่มีการเกร็งท่าทาง ฝ่ามือทั้งสองได้กระแทกพลังอัน
ไร้ลุ่มเสียงและสภาพออกไป พร้อมกันนั้น กล่าวขึ้นว่า

“บอกกับเก้าชั่วชั่วของพวกเจ้า ว่ามันจะมาในสภาพไร ข้าพเจ้าอ้วงแซ่
ก็จะรับไว้ วันนี้ข้าพเจ้าจะล่องเกินแล้ว”

พลันมีเสียงครางหนัก ๆ ได้ดังระฆังขึ้นหลายต่อหลายครั้ง เงาดำเจ็ด
สายที่พุ่งปราดตรงเข้ามา พลันมีสามคนฟาดแน่วลงกับพื้น ลื่นใจตายไปใน
บัดดล แต่ละคนมีรอยฝ่ามือดำเกรียมประทับอยู่ยังทรวงอกจนเด่นชัดถนัดตา

ส่วนเงาดำอีกสี่สายพลันถูเสียงโหยหวนสะท้าน พุ่งกายถอยออกไปกว่า
ห้าสิบเชียวะปานกะพริบตา

อ้วนเขียนเด่นอยู่กับที่เดิม ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ได้เริ่มปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ในลักษณะพิเศษของตน กล่าวว่า

“ผู้ใดยังกล้าเข้ามาทดลองพลังฝ่ามือลွှ้ยอินบ้อเซ้ง (อสนีบาตพิฆาต) ของข้าพเจ้าอีก”

ในทันใดนั้น เสียงกู่ได้ดังมาจากลานเทของเม่งเล้ง

เสียงปานระฆังเงินทางด้านซ้ายได้กล่าวขึ้นอย่างแค้นเคืองว่า

“ข้าพเจ้าบอกให้ท่านระวังตัวไว้ เต๋ยจูมั่งกรกิเลน และเต่าทั้งสามของหุบเขาเรามาถึงแล้ว เมื่อคราก่อนท่านหุบเต็จจนเต๋ยจูมั่งกรและกิเลนทั้งสองต้องกระอักโลหิต แค้นนี้มันเหล่านั้นจะต้องชำระล้างให้ได้”

อ้วนแซสลายรอยยิ้มออกไปจากหน้า กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“มาได้ถูกต้องแล้ว พวกมันมีมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังจะกลับไปหา มันเสียอีก แม้กระทั่งท่านที่เป็นเต๋ยจูของตำหนักหงส์ก็รวมอยู่ด้วย”

“ท่านคิดจะทวงน้องสาวและกงจูคืนไปกระมัง ? ข้าพเจ้าบอกกับท่านก็ได้ กงจูและน้องสาวของท่าน ท่านจะไม่มีทางทวงคืนไปจากมือข้าพเจ้าได้เลย”

“เพราะเหตุใด ?”

“มีเพราะเหตุใด เนื่องจากนางทั้งสองมิได้อยู่ภายใต้ความคุ้มครองป้องกัน !”

อ้วนแซหวนคิดถึงทัณฑ์ทรมาณอันโหดเหี้ยมอำมหิตของสตรีที่เป็นเต๋ยจูตำหนักหงส์ขึ้นได้ ขนจึงลุกเกรียวไปทั่วทั้งกายด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง คำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“ท่านได้ฆ่านางทั้งสองไปแล้วหรือ ?”

เสียงลมปะทะชายเสื้อได้ดังมาอย่างถึยิบ และชะงักลงไปในบริเวณใกล้เคียง เบื้องหน้าสายตาได้ปรากฏบุรุษกลางคนในอาภรณ์สีแดง คราม และม่วงขึ้นสามคน นั้นย่อมจะต้องเป็นเต๋ยจูตำหนักมั่งกร กิเลน และเต่าแห่งหุบเขาอิวอวกก็อย่างมิต้องสงสัย

เต๋ยจูมั่งกรสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ส่งเสียงกระด้างขึ้นว่า

“ฆ่าแล้วจะเป็นอย่างไร ?”

“เฮอะ เฮอะ เป็นอย่างไรหรือ ? ภายในเวลาสามวันนี้ พวกเจ้าหากมี มอบตัววงจู้และน้องสาวของเราออกมา พวกเจ้าดูว่าเราจะทำอะไรต่อไปเถิด”

ในทันใดนั้น อ้วงแซพลันสะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่หนึ่งในแก๊งก๊วยมล้อ ที่เหลือชีวิตอยู่เพียงสี่คนด้วยความรวดเร็วปานประกายไฟ พร้อมทั้งตวาดไปว่า

“ยังมีหลุมทางไสหัวไปให้เราอีก”

บุรุษชุดดำผู้นั้นล้มฟาดกับพื้นไปตามพลังมือทันที ที่ทรงอกยังคง ปรากฏรอยฝ่ามือดำเกรียมประทับอยู่อย่างเด่นชัดถนัดตา

อ้วงแซตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“อิวอิวก็หากแน้มมียอมมอบตัววงจู้และน้องสาวของเราออกมาภายใน อีกสามวันให้หลัง เราจะไปหลังเลือดพวกมันล้างอิวอิวก็”

เตี้ยจู้ของตำหนักมังกิเลน และเต่า พอเห็นก็ตื่นตระหนกจน หน้าถอดสี กล่าวขึ้นว่า

“เด็กชั่วร้าย ได้รับวิชาจากอั้งเล่งจื้อมาโดยสมบูรณ์แล้ว”

คนทั้งสามจึงต้องพลีกายถอยออกไปห่างกว่าห้าสิบเชียวอย่างลืมหูลืม ตันที

ส่วนชายฉกรรจ์สามคนแห่งแก๊งก๊วยมล้อที่ร่อแร่ทุลักทุเล ต่างพากัน ทุ้งเสียงโหยหวนสะท้าน แล้วกล่าวว่า

“เด็กบัดซบ เจ้ารอดดูต่อไปเถิด”

ทั้งสามพากันถีบเท้าพุ่งกายออกไปอย่างรวดเร็ว

อ้วงแซกวาดสายตามองดูผู้อยู่ในบริเวณ หัวร่อเบา ๆ สะกิดปลาย เท้าพุ่งกายปราดเข้าไปภายในศาลบูชาของลั้งซุย ในศาลที่มีบริเวณห้าสิบ กวาเชียวเว้งว่างเปล่า ที่กึ่งกลางนอกจากมีแท่นบูชาตั้งป้ายชื่อของลั้งซุย สำหรับจุดธูปสักการะแล้ว ไม่มีสิ่งใด ๆ มากระทบสายตาอีก แม้กระทั่ง สถานอันร้นลับพอจะซุกซ่อนกายไว้ก็ไม่มี

อ้วงแซจึงต้องคำนึงอยู่ในใจขึ้นว่า

“ปากทางเข้าที่ฝั่งศพของลั้งซุย ตามคำร่ำลือว่าอยู่ในศาลบูชาแห่งนี้เอง

แต่สภาพเท่าที่เห็น ปากทางเข้าที่ฝั่งศพของนางจะอยู่ในที่นี้จริง ๆ หรือ ?

คิดพลางก็สืบลูกเท้าเข้าไปภายในศาลบูชา พลันรู้สึกว่พื้นที่เหยียบอยู่นั้นมิแข็งแรงแรงตามปรกติ จึงก้มหน้ามองไป เห็นพื้นทั่วทั้งศาลบูชาทุกแห่งหนต่างเคยถูกขุดขึ้นมาจากนเป็นร่องรอย มิต้องสงสัยก็แน่ใจว่า เป็นพวกที่ประมุขเก่าชั่วชั่วส่งมากระทำแน่นอน

อ้วงแซยิ่คำนึงขึ้นด้วยความมึนงงสงสัยว่า

‘หรือคำรำลือจะมิตตรงกับความจริง ? หากมันเป็นเช่นนั้น น่ากลัวเราไม่มีหวังจะได้เข้าไปในสุสานของลั้งฮุยเสียแล้ว’

ขณะครุ่นคิดอย่างสงสัยใจนั้น พลันเห็นเงาสีเขียวถลันวูบออกมาเตี้ยจู้ของตำหนักมั่งกรแห่งอิวอิวก็กได้มายืนอยู่ที่หน้าประตูศาลบูชา นางยังคงใช้แพรขาวคลุมศีรษะและหน้าตาอยู่ดุดเดิม

นางได้ส่งเสียงท้วงขึ้นก่อน จากนั้นจึงกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วขึ้นว่า

‘ข้าพเจ้าจะเข้าไปได้หรือไม่ ?’

อ้วงแซยิ่โห่ขึ้นเล็กน้อย แล้วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

‘ท่านหะแรกโฉนมิกล้าเข้ามา ? เห็นข้าพเจ้าขับไล่พวกยมบาลทั้งเก้าของเก่าชั่วชั่วจากไปแล้ว ก็มาขู่มือเบบอย่างนั้นหรือ ?’

อ้วงแซยิ่พลันฉุนใจได้คิดขึ้นว่า

‘ที่เราจะซ่อนตัวในศาลบูชานี้ สมควรต้องกระทำอย่างเร้นลับไว้รื่องรอยมิให้ชนีฮัชนายเล็กแห่งพรรคชิกเจี๊าะก้าวรู้ตัว จึงสามารถติดตามมันเข้าไปในสุสานได้อย่างสำเร็จ หากมันผู้คนเพิ่มมากขึ้น เป้าหมายสายตาก็ย่อมใหญ่โตตามไปด้วย จะต้องถูกมันพบเห็นว่ามีผู้คนเร้นกายอยู่ แผนการของเราทั้งมวลย่อมจะต้องพังทลายโดยสิ้นเชิงแล้ว’

พอได้คิดเช่นนั้น จึงกล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

‘ไม่ได้ ข้าพเจ้าอ้วงแซยิ่ไหนเลยจะเป็นเครื่องมือถูกผู้อื่นใช้สอย’

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์สืบลูกเท้าเข้าไปในศาลบูชา กล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

‘ไม่ได้ก็ต้องได้ ท่านจะถือสิทธิ์ยึดครองหรือ ?’

อ้วงแซยิ่มือทั้งสองขึ้นเล็กน้อย กล่าวอย่างมิพอใจว่า

“ท่านคิดหาที่ตายกระมัง ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ก็ไม่ได้”

เต๋ยจูตำหนักหงส์หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“สถานที่นี้มีใช่เป็นสมบัติของท่าน”

นางพลันกวักมือไปทางนอกศาล

เต๋ยจูของตำหนักมังกรกิลเลนและเต่า ต่างฟุ้งกายตามติดเข้าไปทันที
รวมตัวเป็นสี่เต๋ยจูแห่งอิวอิวก๊กโดยพร้อมพรัก

อ้วงแซพลันหัวร่อเสียงดังกังวานแล้วกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก พวกท่านทั้งสี่เข้ามาโดยพร้อมเพรียงกันเกิด พวกท่าน
ก็มีถ้ามไถ่ตนเองเสียบ้างว่า สามารถรับฝ่ามืออสัณนิบาตพิฆาต (ลุยอินบ้อเซ้ง)
ของข้าพเจ้าอยู่หรือไม่”

เต๋ยจูตำหนักหงส์หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“อ้วงแซ หากท่านคิดจะต่อยุติกัน พวกเรามีหรือจะเกรงกลัวในตัวท่าน ?”

สี่เต๋ยจูแห่งอิวอิวก๊กต่างมีท่าทีอันเคร่งขรึมจริงจัง ลอบพเน็กลมปราณ
ขึ้นจนเข้มแข็งแกร่งกร้าว อ้วงแซยิ้มเล็กน้อย ขณะจะลงมือจู่โจมออกไปนั้น
เบื้องหน้าสายตาทพลันมีประกายสีครามถลันวูบ แล้วปรากฏร่างบุรุษรูปร่าง
ในชุดสีครามขึ้นอีกผู้หนึ่ง

ในศาลบุชา ทั้งสี่คนนี้ต่างเป็นยอดฝีมืออันดับสูงแห่งยุค ได้เห็น
บุรุษหนุ่มชุดสีครามมีนัยน์ตาอันสดใสเป็นประกายกล้ำอยู่จนแวววาว อ้วงแซ
และเต๋ยจูทั้งสี่คนของอิวอิวก๊ก ต่างแน่วแน่ว่าบุคคลผู้นี้ย่อมต้องมีพลังฝีมือ
อันยอดเยี่ยม แต่ไม่มีสักคนที่จะรู้จักว่าเป็นใคร

อ้วงแซเป็นผู้ถามไถ่ขึ้นก่อนว่า

“ท่านเป็นใคร ?”

บุรุษหนุ่มรูปร่างชุดสีคราม กวาดตามองดูคนทั้งสี่แวบหนึ่ง มิได้ตอบ
คำถามออกไป เพียงแต่รำพึงรำพันขึ้นอีกว่า

“อาศัยกำลังของพวกเราทั้งห้า น่ากลัวจะเพียงพอกระทำได้แล้ว”

สายตาสอดส่ายไปมาอีกครั้ง พิจารณาดูทุกหนแห่งของห้องภายใน
ศาลบุชาอย่างละเอียดถี่ถ้วน คิ้วอันเรียวงามขมวดมุ่นเล็กน้อย กล่าว

เขา ๆ ว่า

“นี่กลับมีความลำบากยากใจเล็กน้อยแล้ว”

อ้วนแซ่ร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ท่านมีเจตนาเป็นอย่างไรกันแน่ ?”

บุรุษหนุ่มรูปงามมองดูอ้วนแซ่แวบหนึ่ง แล้วกล่าวว่า

“อ้วนเฮีย อย่าเพิ่งร้อนรุ่มไป เมื่ออดีตกาลนั้นอ้วนได้เหยียบแห่งทำ
อัจริยะของพิภพ มาตราแผ่นดินลี้ภัยร้อนแรงแกร่งกร้าว แต่ก็มีคล้ายดังท่าน
ที่ว่ามกระวนกระวายถึงปานนี้ อ้วนเฮียจะฟังข้าพเจ้ากล่าวสักคำหนึ่งได้หรือไม่
คือเลิกราความกินแทนแกล้งใจกับเตี้ยจู้ทั้งสี่ของอิ้วอิ้วก็ไปสักชั่วคราก่อน ?”

อ้วนแซ่กล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

“พวกมันหลุดคร่าภรรยาและน้องสาวของข้าพเจ้าไป ความอาฆาตแค้น
นี้ยากที่จะคลี่คลายไกลเกลี่ยได้”

บุรุษรูปงามกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“อ้วนเฮีย ข้าพเจ้าขอถามท่าน ที่ท่านมาในคราวนี้ เพราะต้องการใคร
จะได้ของวิเศษภายในสุสานลี้ญี่ฮุ่ยหรือไม่ ?”

“จะต้องได้อย่างเด็ดขาด”

บุรุษหนุ่มรูปงามปรากฏรอยยิ้มขึ้นบนริมฝีปากกล่าวว่า

“อ้วนเฮีย ท่านล่ำฟั่งจะมีกำลังเพียงพอหรือ พรรคสัตตมรณะ (ซิก-
เจ๊าเก้า) นั้น มีความยอดเยี่ยมไปทั้งเจ็ดประการ ฝ่ามือมรณะ กระบี่มรณะ
ดรรชนีมรณะ เสี่ยงมรณะ ดนตรีมรณะ แสงสีมรณะ ราคะมรณะ
แต่ละประการต่างพิสดารจนสุดจะกล่าวได้ และก็มีอาณาพวยอย่างยิ่งใหญ๋
ไพศาล ส่วนตัวเสียวจู้ของสัตตมรณะนี้ ก็ฝึกปรือจนเชี่ยวชาญชำนาญใน
ฝ่ามือมรณะ กระบี่มรณะ ดรรชนีมรณะ ท่านลองถามไถ่ตนเองว่า จะมี
ความเก่งกล้าสามารถทัดเทียมได้หรือไม่”

อ้วนแซ่พอได้ฟังก็ลอบตื่นตกใจอย่างยิ่งยวด คำนั้นขึ้นว่า

‘บุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นใคร เหตุไฉนจึงได้รู้ซึ่งถึงความสำคัญของพรรค
ซิกเจ๊าเก้า เพราะชนชาวมู๊ลิ้มในตงว้วน ยังต่างสงสัยแคลงตั้งราวกับ

เป็นปริศนาที่มีอาจคลี่คลายได้เลย มันจะต้องมีความสำคัญอันน่าสนใจอย่าง
จริงแท้

แต่อ้วงแซกลับตอบไปว่า

“มิว่าเสียวจู้ของซิกเจ้าจะกำจะมีพลังฝีมือที่พิสดารสักเพียงไร แต่เมื่อ
สถานการณ์บีบบังคับ ก็ต้องต่อสู้กันอย่างมีอาจเลิกรา ข้าพเจ้าหาใช่ว่าหว่น
พรั่นพริ้งแม้แต่อย่างไรไม่ อย่าว่าแต่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ยังมิมีเจตนาที่จะ
หักล้างผลาญกับมันกันตรง ๆ เลย”

บุรุษหนุ่มรูปงามยิ่งหัวร่อตั้งขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่

“แม้รู้แน่แท้ใจว่าใช้มิได้ ผู้ชาญฉลาดก็ย่อมมิยอมกระทำ อ้วงเฮีย
คิดจะเร้นกายอยู่ทางด้านข้าง ฉวยโอกาสที่มันมึระวังป้องกัน ตามติดเข้า
ไปภายในสุสานของลั้งฮุยไซหรือไม่ ? หากมันมีความคิดเช่นนั้นอยู่จริง ก็
ออกจะไร้เดียงสาเกินไปแล้ว”

อ้วงแซถูกว่ากล่าวจนหน้าแดงจนถึงใบหู ความจริงนั้น อ้วงแซก็มี
ความคิดขั้นสุดท้ายในลักษณะนี้จริง และมีเคยใคร่ครวญให้รอบคอบไปกว่า
นั้น เมื่อผ่านการชักบอกของบุรุษหนุ่มชุดสีคราม ตัวอ้วงแซเองก็รู้สึกว่าเป็น
วิธีการอันอ่อนด้อยดุจดั่งไร้เดียงสาเกินไป เพราะมันไม่มีทางจะกระทำได้
อย่างแน่นอน จึงอ้าอึ้งจนถ้อยคำไปทันที

บุรุษหนุ่มรูปงามเหลือบแลดูแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อไปว่า

“อ้วงเฮีย ข้าพเจ้ามิว่าจาเปิดเผยตรง ๆ จนเกินไป หวังว่าอย่าได้นึก
ตำหนิตีเตียนเลย บัดนี้ หากมิให้สมบัติอันทรงค่ามหาศาลของลั้งฮุยตกไป
ในน้ำมือของชนชาวต่างด้าว ก็มีแต่ให้บุญลื้มของตงจ้วนทุกเชื้อสาย ร่วมรวม
กำลังเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว สามัคคีกลมเกลียวกัน อย่ามีความบาดหมาง เข้า
ต่อต้านต่อชนิฮัซที่จะล่วงล้ำมาในสุสานลั้งฮุยวันพรุ่งนี้เถิด อ้วงเฮีย ท่าน
ทราบเจตนาและความหมายของข้าพเจ้าแล้วหรือไม่ ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ของอิวอิวก็กล่าวสอดขึ้นว่า

“ความหมายของท่านก็คือ ต้องการให้เราทั้งหลายคนนี้ ร่วมกำลังกันเข้า
ต่อต้านกับเสียวจู้ของซิกเจ้าจะกำหรือ ?”

“ตั้งโกวเนี่ยมีปัญหาขนาดนี้เลย ยิ่งเพียวกว่ามาก็ถูกต้อง ข้าพเจ้า
มีเจตนาเช่นนี้จริง ข้าพเจ้าคิดว่าอาศัยกำลังฝีมือของเราทั้งหกคน ย่อมสามารถ
ช่วงชิงลายแทงหลังเต่าจากมือของซินฮัซมาได้อย่างแน่นอน”

อ้วนเชลอบคำนึงในใจว่า

‘วิธีการนี้นับว่าประเสริฐเลิศนัก มาตรการนี้มีสามารถช่วงชิงลายแทง
กระดองเต่ามาได้ ก็ยังสามารถขัดขวางมิให้ซินฮัซหลงสู่สุสานได้ตามสะดวก
อย่างนั้น ชั่วเย็นบ๊วยเฮี้ยะก็มีติดตอกอยู่ในเงื้อมมือของพวกซิกเจ๊ะก้าได้
ชั่วคราว แล้วเราก็พยายามทุ่มเทกำลังความสามารถเข้าช่วยเหลือจนจู่ออกมา
อาจบางที ยังมีความหวังเลื่อนรางอยู่บ้าง’

ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้มนั้น ที่นอกศาลบุชาพลันมีคนปรากฏ
ขึ้นอีก แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขอร่วมมืออีกผู้หนึ่งได้หรือไม่ ?”

อ้วนเซเห็นเป็นศิษย์ทายาทของจีบฮุดเซียนจื้อ จึงบังเกิดความตื่นเต้น
ยินดีเป็นอย่างยิ่ง คำนึงในใจว่า

‘นางมาตรการนี้มีลงรอยกับเรา แต่จะอย่างไรก็เป็นพวกเดียวกัน เมื่อ
ถึงคราวสำคัญยังพอจะช่วยเหลือต่อกันได้ มีแต่คุณประโยชน์ต่อเราโดยหา
มีอันตรายไม่’

จึงรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

“ยากนักที่ซื่อม่วยก็มาด้วย ทำให้เพิ่มพูนกำลังขึ้นอีกมากมายกายกอง
มุ่งหวังปรารถนาอยู่อย่างยิ่งยวดแล้ว ไหนเลยจะได้หรือไม่เล่า”

บุรุษหนุ่มรูปงามเห็นนางก็มีผ้าคลุมหน้าเป็นแพรขาว จึงถามอย่าง
ยิ้มแย้มว่า

“โกวเนี่ยแซ่กระไร ?”

กงจื๊อประสานมือคารวะแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจื๊อฮั่น”

กล่าวแล้วก็เดินไปทางมุมซ้ายอย่างสง่าผ่าเผย ยืนนิ่งอยู่ทางผนังศาล
บุชา เอนหลังฟังลงไปเสียอีกด้วย

แต่หากคาดไม่ว่า เตี้ยจู้ตำหนักกิเลนของอิวอิวกักในยามนั้น พลัน
ถามบุรุษหนุ่มชุดสีครามขึ้นว่า

“ท่านก็ประกาศนามออกมาเสียบ้างเถิด”

บุรุษหนุ่มรูปงามพลันถลึงตาจ้องมองดูมันแล้วกล่าวว่า

“เทาแป๊ะชว่น จิ้งจิวของหมู่บ้านดอกท้อกำลังติดตามหาตัวท่านอยู่
ท่านมีรู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้านั้นกลับรู้จักท่าน ท่านคิดจะมีเพชฌายอย่างไรแฝง
อยู่หรือไม่?”

ในศาลบุษยามาตรแมนมีตมิตสนธิ แต่คนทั้งปวงก็ยิ่งเห็นมันมีสีหน้า
แปรเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง อ้าปากคล้ายดังจะกล่าวคำพูด แต่แล้วรีบกลับ
กลืนกลับไป เงียบงันโดยมิได้ส่งเสียงว่ากล่าวขึ้นอีก

ยามนั้น บุรุษหนุ่มชุดสีครามส่งเสียงดังกังวานว่า

“ข้าพเจ้าลื้อเฮา เมื่อสามวันก่อนเพิ่งมาจากแคว้นทิเบตของซิกเจ้าย่ก้า
เนื่องจากหลายปีมานี้ พวกซิกเจ้าย่ก้าได้ระดมสะสมกำลัง ครุ่นคิดอยู่แต่
จะยกเข้ามารุกรานราวี่ต่อชนชาวตงจ้วน เสียวจิวของซิกเจ้าย่ก้ายิ่งได้ล่องล่ำ
เข้ามา เพื่อเตรียมสร้างเหตุการณ์ภายในนี้ฝ่ายแรกก่อน อันซิกเจ้าย่ก้า
มีอาณาพ้องยิ่งใหญ่ มีกำลังที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว ยามนี้น่ากลัวเดินทางกัน
มาแล้ว ของวิเศษในสุสานลั้งฮุยนั้น มีความสำคัญที่เกี่ยวพันถึงชะตากรรม
ของบู๊ลิ้มในตงจ้วนว่าจะดำรงคงอยู่หรือสูญสลายไป ข้าพเจ้ามีความคิดเห็น
ว่า เมื่อช่วงชิงลายแทงจากกระดองเต่าได้แล้ว ก็เข้าไปในสุสานนำของวิเศษ
มา จากนั้นหาสถานที่อันร้นลับสงบเงียบ เราเจ็ดคนมาร่วมค้นคว้าวิชาภายใน
คัมภีร์นั้นเป็นอย่างไรว?”

คนทั้งหกต่างเงิบงันมิได้ส่งเสียงคัดค้านหรือสนับสนุน

อ้วงแซพลันกล่าวขึ้นว่า

“ลื้อเฮีย ข้าพเจ้าหาใช่มาเพราะฮ่วยเทียนป้วยเฮี้ยะไ่ม่ แต่ข้าพเจ้า
มาเพราะ...”

วาจายังมิทันจะกล่าวจบคำ บุรุษหนุ่มรูปงามลื้อเฮารีบกล่าวสอดขึ้นว่า

“อ้วงเฮีย มิต้องบอกออกมาดอก เรื่องราวของท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจ

ละเอียดยึดถ่วงแล้ว”

อ้วนเซียงบังเกิดความพิศวงสงสัยรุนแรงไปกว่านั้น คำนี้ในใจว่า
‘คนผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไรกันเล่า คล้ายดังตัวรู้เรื่องราวทุกประการ
ก็ปานกัน’

บุรุษหนุ่มรูปงามมิได้ไปสนใจไยดีด้วยอีก ส่งเสียงดัง ๆ กล่าวขึ้นอีกว่า
“ทุกท่านเมื่อมีความเห็นขัดแย้งอย่างไร ก็ตกลงใจกันในวิธีนี้เลย
ขณะนี้ขอเชิญท่านทั้งหลายแยกย้ายออกไปเร้นกายให้มิดชิด เมื่อถึงเวลา หวัง
ว่าต้องลงมือช่วงชิงลายแทงกระดองเต่ามาไว้ให้จงได้ แต่อย่ากระทำอันตราย
ต่อคน เสียวจู้ซิกเจ้าเงาะกำหากำหมั้นเป็นอันตรายอยู่ในสถานที่นี้ ผลสุดท้าย
ก็จะต้องอุบัตಿಯ่างมึนล้าไปคาดคิดคำนวณจริง ๆ”

วาจาพอขาดคำ พลันเห็นเงาสีแดงถลันวูบ เต๋ยจู้ซิกของตำหนักกิเลน
แห่งอิวอิวก๊กเทาแป๊ะชวน เป็นคนแรกที่ถลันเข้ายึดแท่นบูชาวิญญานของ
ลี้ซุ่ยทางกลางศาลบูชา เพราะนั่นเป็นที่แห่งเดียวซึ่งสามารถหลบซ่อนได้
อย่างมิดชิด

ในเวลาขณะนั้น ภายในศาลบูชาคล้ายดังมีเสียงลั่นขึ้นเบา ๆ อยู่อย่าง
เลื่อนราว คนทั้งปวงต่างงنگันไปวูบหนึ่ง มิทราบว่าเป็นเสียงอันใด แต่ทว่า
ก็หาร่องรอยพิรุณมิพบแม้แต่น้อยนิด จึงมิไปสนใจไยดีอีก

อ้วนเซมองดูผนังอันแว้งว้างเปล่าทุกด้านของศาลบูชา แล้วกระโดด
ออกไปจากศาลเป็นคนแรก ซุกกายเข้าไปในพงหญ้าข้างศาลบูชา จนหายลับ
ตาไปทันที

ผู้คนภายในศาลบูชาพากันทยอยออกมาทางด้านนอกอย่างเร่งร้อน
เร้นกายอยู่ในละแวกใกล้เคียงจนไร้ร่องรอย

เต๋ยจู้ซิกของตำหนักกิเลน คิดดูรู้สึกไม่เหมาะสม หากชีนฮัซเข้าไป
ตรวจตราดูภายในศาลบูชาแล้ว มันจะเป็นคนแรกที่ต้องเผชิญกันตรง ๆ
ไยมิเป็นอันตรายอย่างไม่น่าแสร้งเข้าหาหรือ มันจึงรีบกระโดดลงจากแท่นบูชา
ลงมา ยามนี้ ภายในศาลบูชาเหลือเพียงงงจู้อยู่คนเดียว ซึ่งยังยืนอยู่ที่เดิม
มิได้ไปหลบซ่อนตัวทางด้านนอก มิซยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีกด้วย

เง็กมีนปวยม้อเทาเบ๊ะชวนมองดูนางแวบหนึ่ง จึงถามขึ้นว่า

“ท่านมีออกไปหรือ?”

กงจืตตอบอย่างราบเรียบขึ้นว่า

“หากแน่นท่านมิยินยอมเ็นกายอยู่ในสถานที่นี้ ก็มอบที่ต่อให้ข้าพเจ้าเถิด”

เง็กมีนปวยม้อเทาเบ๊ะชวนมิได้มีท่าทีอย่างไร เพียงสะกิดปลายเท้า
พุ่งกายออกไปจากศาลบูชาทันที ยามนั้น นอกศาลบูชาผีเสื้ออ้วนแว้งร้องเรียก
ขึ้นดัง ๆ ว่า

“ชื่อม่วย ท่านอยู่ในศาลบูชาเพียงลำพังคนเดียว จงระมัดระวังตัวไว้
ให้มากด้วย”

กงจืตได้ส่งเสียงโต้ตอบออกไป แต่กลับกล่าวรำพึงรำพันขึ้นว่า

“ล้วนแล้วเป็นเศษสวะที่เก้งก้างแต่ปากทั้งสิ้น”

นางถลันกายวูบหนึ่งก็ไปถึงผนังด้านหลังศาลบูชา ในที่นั้นมีประตูน้อย
อยู่บานหนึ่ง นางรีบก้มกายมุดหายเข้าไป

เสียงลั่นเอี้ยดอัดได้ดังขึ้นอย่างแผ่วเบาอีกสองครั้ง ผนังนั้นประกบ
เข้าหากันอย่างสนิทมิมีพิรุณเลย

เวลาขณะนั้น ท้องฟ้าได้เลื่อนรางเพราะใกล้ยามสาม บนลานสุสาน
เม่งเล้งเงียบวังเวงไร้ลุ่มเสียงสำเนียงใด ๆ หากมิใช่เป็นผู้ที่ร่วมกระทำงาน
ด้วยตนเอง ยังจะมีผู้ใดกล้าเชื่อถือได้ว่า ละแวกใกล้เคียงนี้ยังมียอดฝีมือ
อันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มแห่งยุคถึงหกคนเ็นกายแอบแฝงอยู่เล่า

ที่ซึ่งอ้วนแซกกายหมอบซ่อน เป็นพงหญ้าห่างจากด้านซ้ายศาลบูชา
ลึงซุยประมาณสองร้อยวา ได้หลบตาฉนิกลมปราณพักผ่อน เพื่อเตรียม
รับมือต่อสภาพการเช่นผ้ออย่างโหดเหี้ยมดุร้าย ที่จะกล้ากรายมาในเวลากลางวันนี้

แต่ทว่า พลันได้ยินเสียงของล้อเฮาบุษบุษงามชุดสีคราม กล่าวอย่าง
แผ่วเบาขึ้นว่า

“อ้วนเฮีย ข้าพเจ้าจะไปที่ท่านได้หรือไม่?”

อ้วนแซพั่งว่าล้อเฮาเพิ่งกลับมาจากดินแดนทิเบต ในใจนั้นรุ่มร้อน
ปรารถนาจะเลียบเคียงถามถึงข่าวการร่วมมือของห้าอัจฉริยะในพิภพที่ไป

เยี่ยมเยียนต่อพรรคชิกเง้าะกำว่าเป็นอย่างไรไป มิหนำซ้ำ ยามนี้ก็มีควม
ระแวงแคลงใจในความเป็นมาของลื้อเฮาอยู่อย่างยิ่ง พอได้ยินเสียงถามจึงรีบ
ตอบไปว่า

“ยินดีเป็นที่สุด”

เสียงดังควับขึ้นเบา ๆ แล้วเสียงชายเสื้อผ้าปะทะลมก็ได้บังเกิดขึ้น เงา
สีครามถลันวูบมาจนถึงที่ข้างกายได้จุดตั้งสายลม

อ้วงแซ่ตั้นตระหนกตกใจขึ้นเล็กน้อย ต้องชมเชยไปว่า

“ลื้อเฮียมีวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมเหลือเกิน”

“วิชาที่ต่ำต้อยน้อยนิด ไหนเลยจะกล้ารับคำชมเชยที่ผิดความจริงจาก
ทายาทของเทียนเฮี้ยบในอดีตได้”

“มิกล้า”

บุรุษหนุ่มรูปงามลื้อเฮาก้มหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงทอดถอนหายใจ
แล้วกล่าวว่า

“อ้วงเฮีย ท่านคิดจะทราบถึงเรื่องของห้าอัจฉริยะในพิภพ ที่ไปเยี่ยม
เยียนต่อพรรคชิกเง้าะกำบ้างหรือไม่ ?”

อ้วงแซ่หะแรกก็งุนงงไป รู้สึกว่าลื้อเฮาผู้นี้สามารถคาดเดาความในใจ
ของตนจนแม่นยำได้ทุกรื่องราว หากแม่นยำมาตั้งตัวเป็นศัตรูกับตน นั้น
ย่อมต้องเป็นศัตรูที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างยิ่งยวดทีเดียว

อ้วงแซ่ไม่มีทางจะกลบเกลื่อนปฏิเสธ จำต้องผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ลื้อเฮีย โปรดแนะนำลั้งสอนมา”

ลื้อเฮาทอดถอนใจขึ้นอีกครั้งแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าได้ไปที่ดินแดนชาวอิสลามในทิเบตตั้งแต่เมื่อครั้งปีก่อนนั้น
ได้ใช้เล่ห์กระเท่ห์กลอุบายทุกประการออกไปจนสิ้นเชิง จึงสืบทราบได้ว่า
ห้าอัจฉริยะของพิภพเมื่อครั้งอดีต หาได้ไปถึงยังที่ตั้งสำนักชิกเง้าะกำไม่ และ
ก็แน่นอน ย่อมมิได้ไปเยี่ยมเยียนประมุขพรรคชิกเง้าะกำอีกด้วย”

อ้วงแซ่สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ร่างลั่นระริกมิหยุดยั้ง รีบถามว่า

“จริงดังที่ข้าพเจ้าคาดหมายไว้ บิดาข้าพเจ้าจะต้องถูกประทุษร้ายใน

ระหว่างทางอย่างแน่นนอน เสอะ อิวอิวกิกจู้ เก้าฮั่วซัวจู้ เราคิดว่ามันทั้งสอง จะต้องเป็นม้อจุน (จอมอสูร) และก๊วยอ้วง (ภูตบดี) อย่างแน่นนอนเด็ดขาด ต้องเป็นมันทั้งสองที่ประทุษร้ายต่อบิดาเรา เราหากมีจับมันมาบดขยี้ให้ เหล็กกลายเป็นภัสสมฤติ ก็จะสามารถไม่ยอมอยู่เป็นผู้นั้น”

ล้อเฮาพลันตอบอ้วงแซเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“อ้วงเฮีย โปรดอย่าเพิ่งพลุ่งพล่านเดือดดาลไป ในความคิดเห็นของ ข้าพเจ้านั้น ความนี้จะต้องมีเลศนัยอย่างไรแอบแฝงอยู่เป็นแน่มนั้น ปัจจุบัน ลองสมมุติว่าอิวอิวกิกจู้และเก้าฮั่วซัวจู้ก็คือม้อจุนและก๊วยอ้วง แต่อาศัยกำลัง ฝีมือของมันทั้งสองคน ที่นับว่าอ่อนด้อยกว่าทุกคนภายในห้าอัจฉริยะพิภพ มันทั้งสองไหนเลยจะสามารถประทุษร้ายต่อเทียนเฮียบ ตักุน นิ่งเฮียบ ทั้งสามคนลงได้ในเวลาพร้อมเพรียงกันเล่า”

อ้วงแซมสติแจ่มใสขึ้นกว่าเดิมเมื่อครู่อีกมากมาย แล้วกล่าวว่า

“อย่างนั้น มาหวังจะได้บันทึกภายในเล่มเปี้ยลิ่งเอ้าของลั้งฮุ่ยในสุสาน เสียก่อน ย่อมทราบเรื่องราวความเป็นจริงโดยสิ้นเชิงแล้ว”

บุรุษรูปงามชุดสีครามล้อเฮาผงกศีรษะเล็กน้อย ทอดถอนหายใจขึ้น อีกครั้ง

อ้วงแซพลันจุกใจได้คิดด้วยไพบัญญา ถามขึ้นว่า

“มีทราบวล้อเฮียเป็นศิษย์ของยอดคนผู้ใด ?”

ล้อเฮากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“วันหน้าย่อมทราบได้เอง โปรดอภัยที่ข้าพเจ้าต้องขออำพรางเอาไว้ ชั่วคราวก่อน”

ยามนี้อาทิตย์อุทัยได้เริ่มสาดแสงสีทองมาที่ละน้อย อ้วงแซมมองดู ใบหน้าอันอึมเิบสมบุรณ์ของล้อเฮา พลันสังเกตพบว่า ที่กลางคิ้วซ้ายของ ล้อเฮามีไฟสีแดงอยู่เม็ดหนึ่ง จึงทวนนึกถึงวาจาของมนุษย์ประหลาดภายใต้ สุสานร้าง ในหุบเขาอิวอิวกิกขึ้นมาได้ว่า หากเมื่อนวันหน้าพบกับบุรุษหนุ่ม ที่มีไฟแดงในคิ้วซ้ายเมื่อใด ก็จงช่วยเหลือคุ้มครองให้ด้วย

อ้วงแซจึงอ้าปากคิดจะถามไถ่ แต่มีคำดวล้อเฮาพลันถามขึ้นก่อนว่า

“อ้วนเฮีย ท่านจะเลิกเล่นการวิวาทกับกงจู้ไปจริง ๆ หรือ ?”

เป็นคำถามที่เอ่ยออกมาอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุเลย ทำให้อ้วนแซงงันจนมิทราบจะตอบอย่างไรออกไปได้

ล้อเฮารับกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบท่อไปว่า

“ข้าพเจ้าเนื่องจากรู้สึกสนใจใคร่จะทราบเท่านั้น จึงถามไปอย่างล່วงเกินเสียมารยาท คิดดูว่า ตำแหน่งซูเบ๊เอี้ยที่สูงทั้งอำนาจราชศักดิ์ กระเดื่องทั้งปารมีที่ทุกคนทั่วแผ่นดินต่างมุ่งมันปรารถนาอย่างรุนแรง แต่อ้วนเฮียกลับยินยอมสละไปอย่างไม่ไยดี จิตใจที่กว้างขวางเปิดเผยไร้ความโลภโมโหสิ้นของอ้วนเฮียนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเลื่อมใสนับถือจนหมดหัวใจเลย”

อ้วนแซได้ฟังก็บังเกิดความหม่นหมองอย่างมาก กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“กงจู้มีศักดิ์ศรีดุจตั้งกิ่งทองใบหยก งามสะคราญปานเทพธิดา ข้าพเจ้าไหนเลยจะเสียสละออกไปได้ แต่เพราะข้าพเจ้าจะสืบสายให้พานพบร่องรอยของบิดา จึงมีอาจจะไม่กระทำไปในลักษณะนี้ ทะแรกนั้นเข้าใจว่านางมิทราบเจตนาของข้าพเจ้าอยู่ รอเมื่อเรื่องราวสำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าให้ความรักและคุ้มครองนางอย่างประเสริฐก็เพียงพอแล้ว แต่มีคำด่าว่า นางถูกพวกอิ้วอิ้วกั๊กคร่ำตัวและยุยงก่อวุ่นอย่างชั่วร้าย จึงเป็นสถานการณ์บีบบังคับจนข้าพเจ้าจะต้องเลิกเล่นพิธีวิวาทกับนางให้จงได้”

ล้อเฮาผงกศีรษะน้อย ๆ พลันกระซิบเบา ๆ ว่า

“มีคนมาแล้ว”

อ้วนแซรีบเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ ได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบพื้นดังอย่างแผ่วเบาในทิศทางนี้

จึงโผล่ศีรษะออกไปดู เห็นแต่ยี่จู้ตำแหน่งหงส์ของอิ้วอิ้วกั๊ก กำลังเคลื่อนไหวตรงเข้ามาอย่างเข้มช้า

อ้วนแซจึงส่งเสียงไปอย่างไม่พึงพอใจว่า

“ประมุขตำแหน่งหงส์ ท่านลืมนะว่าพวกเราขณะนี้กำลังใช้ความสงบเพื่อรอรับศัตรูผู้กล้าแข็งดอกหรือ ไฉนจึงมาปรากฏตัวเดินผ่านเสียเล่า”

แต่ยี่จู้ตำแหน่งหงส์ยังมีทันจะตอบคำ ที่ซึ่งไกลไปร่วมร้อยวา กลับมี

เสียงอันเย็นชากระดังกล่าวขึ้นว่า

“เจ้าเด็กทั้งสอง กำลังใช้เพทุบายอันชั่วร้ายอย่างไร ?”

อ้วงแซกวาดตามองไปในละแวกนั้นแล้ว สีหน้าพลันเคร่งเครียดลงทันที กล่าวว่า

“ประมุขตำหนักหงส์ จะให้ประเสริฐ ท่านอย่าได้ใช้จิตใจของผู้ต่ำช้าไปคำนวณหัวใจของผู้มีธัมมะเลย ความเป็นจริงนั้น พวกท่านแต่ยจู้ทั้งสี่ยังเป็นที่น่าระแวงแคลงใจมากไปเสียกว่า”

แต่ยจู้ตำหนักหงส์เคঁลเสียงเย็นชามาว่า

“อ้วงแซ พวกท่านสองสามภรรยา กลับมาเล่นละครตบตาผู้คนได้อย่างยอดเยี่ยมยิ่ง”

อ้วงแซบังเกิดความมีนงสงสัยอย่างมากมาย ขณะคิดและถามไถ่ออกไป พลันได้ยินที่ลานลาดเทของเม่งเล้ง มีเสียงกู่ยาวสะท้านกังวานมา อ้วงแซตวาดเบา ๆ ขึ้นว่า

“รีบหลบซ่อนเป็นการด่วน”

แต่ยจู้ตำหนักหงส์รีบย่อกายมุดหายเข้าไปในพงหญ้า เสียงฝีเท้ามาได้ดังระรัวเข้ามาจนใกล้ คนทั้งปวงมองลอดออกไปตามสุ่มทุมพุ่มไม้ เห็นม้าฟ่วงพีสีดำสนิท มีบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคายในอาภรณ์ลายพริ้วหลายหลาก สีจันเจ็ดจัสะดุดตา นุ่งอย่างสง่าผ่าเผย มันคือเสียวจู้ของซิกเจ้เจ้ากำซิ่นยี่ซุนนั่นเอง

อ้วงแซและผู้อื่นที่ซุกกายอยู่ในพงหญ้า พวกเขายังเกิดความตื่นเต้นจนตึงเครียด แม้กระทั่งลมหายใจก็ต้องกลั่นไว้ จับจ้องมองดูจนเขม็งหนึ่ง

อ้วงแซนั้นครุ่นคิดอยู่ในใจว่า

‘เฮอะ เจ้าตัวร้าย มาล่วงหน้าก่อนกำหนดอยู่ตั้งหลายชั่วยามทีเดียว’

ซิ่นยี่ซุนมิได้ลงจากม้าในทันใด มันสอดสายสายตาที่คมกล้ำมีอำนาจกวาดมองไปรอบบริเวณศาลบุชาลั้งซุยบนเม่งเล้งหนึ่งตลบ แล้วจึงจับจ้องมองไปภายในศาลบุชางจนแน่วหนึ่ง

อ้วงแซเย็นวาวจนจับใจ คำนี้ขึ้นว่า

‘ซื่อม่วยเร้นกายอยู่ภายในศาลบูชา ในเมื่อมันมีความระมัดระวังตัวขึ้นแล้ว ซื่อม่วยเห็นที่จะต้องถูกมันประสบพบเห็นอย่างมีน้าสงสัย’

จึงได้ลอบบังเกิดความวิตกกังวลแทนกงจูจนเหงื่อแตกเต็มหน้าผาก

ในที่สุด มันพลัดกายลงจากหลังม้า ก้าวเหิน ๆ ตรงไปยังหน้าศาลบูชา เปล่งเสียงหัวร่อฮาฮาดังกึกก้องกังวานขึ้นก่อน กล่าวว่

“ได้รับการช่วยเหลือดูแลสุสานของลันนาจากท่านมาเป็นเวลาหลายปี ข้าพเจ้านี้ฮัซซอกกล่าวขอบพระคุณต่อท่านก่อน กำหนดเวลาสามปีได้บรรลุถึงแล้ว ข้าพเจ้าจะเข้าไปพบกับลันนาแล้ว ท่านออกมาเถิด”

อ้วงแซหน้าตื้นตันด้วยความกระวนกระวาย คำนึงขึ้นว่า

‘ซื่อม่วย ท่านเร้นกายมีอยู่เสียแล้ว’

บุรุษหนุ่มชุดสีครามก็จับจ้องมองดูซิ่นฮัซจนแฉ่งมิกะพริบ

เตี้ยจืดำหนักหงส์นั้นกลับเค้นหัวร่อเสียงแผ่วเบา กล่าวรำพึงรำพันกับตนเองขึ้นว่า

“นางลงไปอยู่เนิ่นนานแล้ว ในศาลบูชาไหนเลยจะมีคนอยู่อีกเล่า”

แต่ทว่า อ้วงแซมิได้สนใจไปฟังวาจาของนาง ดังนั้น จึงยังมิทราบว่ ซื่อม่วยอันอ่อนแอที่มีแพรขาวคลุมหน้า ก็คือกงจูที่ตนเพียรค้นหาอย่างซูลมุน วุ่นวายมาเนิ่นนานนั้นเอง

ส่วนเตี้ยจืดำหนักหงส์ ได้เห็นกงจูถูกจับชุดเชียนจื้อช่วยเหลือไปกับตา และนางคาดเดาได้จากแล้ที่กงจูถืออยู่อย่างมั่นใจ เมื่อเห็นนางยังคงอยู่ภายในศาลบูชามิยอมออกมา ก็เริ่มบังเกิดความระแวงแคลงใจ และคาดเดาได้ว่า นางก็คือกงจูนั้นเอง แต่ทว่า นางเพียงคาดเดาเอาไว้เท่านั้น ยังมิกำลังจะปักมั่นได้อย่างแนใจเด็ดเดี่ยว

นางคิดอยู่ว่ กงจูจะต้องเข้าไปในสุสานเพื่อนำของวิเศษ เสียวจูของซิกเจ้าเจ้ากำเรียกนางมื่อออกมาดอก

เสียวจูซิ่นฮัซเห็นในศาลบูชาไม่มีผู้ใดเดินออกมาตามเสียงเรียก จึงกล่าวดัง ๆ ขึ้นอีกว่

“ตลอดสามปีที่ผ่านไป มีซากศพถูกเหวี่ยงกระเด็นจากศาลบูชาใน

เม่งเล้งของยามวิกาลแทบทุกคืน เป็นเรื่องที่ลือร่ำลือไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มของแผ่นดิน
เหตุไฉนท่านยังมีออกมา ข้าพเจ้านับหนึ่งถึงสาม หากท่านยังมีออกมา ข้าพ-
เจ้าก็จะเป็นความเกรงใจในตัวท่านอีกแล้ว”

เป็นความจริง มันได้เริ่มนับหนึ่ง สอง สามขึ้นมา แต่ก็ยังมีเห็นมี
ผู้ใดปรากฏตัวเลย

อ้วงแซ่ร้องเบา ๆ ขึ้นด้วยความร้อนรนเป็นที่สุดว่า

“ลื้อเฮีย พวกเราปรากฏตัวออกไปกันเถิด”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์สอดขึ้นว่า

“ท่านอย่าได้เสแสร้งให้ละม้ายเหมือนถึงปานนี้เลย ร้อนรนใจไปไยเล่า”

อ้วงแซ่แค้นเคืองจนต้องเค้นเสียงว่า

“ซื่อม่วยข้าพเจ้าเพียงลำพังคนเดียว ไหนเลยจะต้านทานฝีมือของมันได้”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์เค้นเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

“ท่านยังอุตส่าห์กล่าวออกมาจากปากได้อีก ท่านสามารถตอบตาผู้อื่น
แต่ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคนหลอกลวงอำพรางได้ง่ายดายเล่า”

อ้วงแซ่พลันมีโทสะพลุ่งพล่านเป็นการใหญ่ขึ้นบ้าง กล่าวเสียงหนัก ๆ
ขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าไปหลอกลวงท่านในเรื่องใด ?”

“ในใจท่านก็รู้แน่นอนอยู่แล้ว ข้าพเจ้าขอถามท่าน กงจู้อยู่ที่ใด ?”

อ้วงแซ่พอได้ยินนางเอ๋ออ้างถึงกงจู้ ยังมีไปขบคิดความหมายในวาจา
ของนาง โทสะได้พลุ่งพล่านขึ้นจนฮือโหมก่อนแล้ว คิดในใจว่า

‘ยามนี้เราจะต้องให้ความร้ายกาจแก่นางดูสักเล็กน้อยไปทันที พร้อมกันนั้น
ก็ให้ซินฮัซได้รู้ว่าสถานที่นี้มีผู้คนร้นกายแอบแฝงอยู่ จะได้แบ่งเบาอันตราย
ของซื่อม่วยให้เบาบางลงไป เพราะจะอย่างไร การปรากฏตัวขึ้นในเวลาช้า
หรือเร็วก็ละม้ายเหมือนกัน’

อ้วงแซ่พอได้คิดเช่นนั้น พลันประกบนิ้วดุจดั่งปลายทวน ที่มสัดดอก
ไปทันที พลังจากปลายนิ้วแหลมคมจนฝ่าอากาศดังหวีดหวิว จูโจมเข้าใส่
เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ นิ้วที่อ้วงแซ่จัสกัดไปในครานี้ เป็นไม้ตายอันสุดยอดของ

เจียะเทาะจู ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่อันชั่วชั้ว ไหนเลยจะดำด้อยไปได้

เต๋ยจูตำหนักหงส์รีบพุ่งกายขึ้นเบื้องสูงเพื่อหลบเลี่ยง ฝ่ามือทั้งสอง สะบัดพาดลงมาอย่างหักโหมโหดร้าย พร้อมทั้งทวาดเสียงกราดกรัวยาวว่า

“อ้วงแซ ข้าพเจ้ารู้อยู่แต่แรกแล้วว่า ท่านเป็นคนมีจิตคิดมิชื่อ เต็มไปด้วยเพทุบายอันชั่วร้ายเชื่อถือมิได้”

อ้วงแซย่อกายลงเล็กน้อย ขณะหยามมือจะพาดรับพลังของนางอย่างตรง ๆ นั้น

ล้อเฮาที่อยู่ปล้นตัววัดฝ่ามือพาดออกมาในทางเฉียง ซึ่งต้านทานพลังฝ่ามือของเต๋ยจูตำหนักหงส์ได้พอดีพอดี ทวาดก้องขึ้นว่า

“พวกเรารีบบุก จูโกวเนี่ยได้ลงมือต่อสู้กับซินฮั้วเข้าแล้ว”

เต๋ยจูตำหนักหงส์รู้สึกผิดคาดหมายขึ้นเล็กน้อย รีบเหลียวหน้ามองไปก็ให้เห็นที่เบื้องหน้าศาลบูชาล้งฮุย กงจูได้ถูกรุกไล่จนออกมานอกศาลบูชา แล้วบัดนี้เมื่อสะบัดพาดไปมาดุจดั่งเป็นกังหันต้องพายุ พร้อมกันนั้น ยังส่งเสียงร้องดัง ๆ ขึ้นว่า

“พวกท่านรีบเข้ามาเถิด”

เสียวจูซิกเจ้าเงาะกำส่งเสียงหัวเราะฮาฮานั่นห้วนไหวตลอดเวลา กล่าวว่า

“คาดไม่ถึงว่าฆาตกรเทียมที่ไม่มีผู้ใดต้านทานรับมือได้เป็นเวลาหลายปี จะกลับกลายเป็นอิสตรีดุจดั่งเจ้าไปได้ เราเสียวจูจะใช้เพียงสามกระบวนท่าก็ให้เจ้าเหลือแต่ซากศพที่ปลิวกระเด็นไปทันตา”

กล่าวแล้วตัววัดฝ่ามือพาดมาอย่างหักโหม จนกงจูต้องเซถลาถอยกายออกไปโดยมิอาจต้านรับได้

อ้วงแซและล้อเฮาชูคำรามขึ้นอย่างแค้นเคือง ถีบปลายเท้าพุ่งปราดออกไปจนสุดกำลัง ทวาดก้องขึ้นพร้อมเพรียงกันว่า

“เจ้ากล้า”

แต่ฝ่ามือที่สองของซินฮั้วได้พาดออกไปแล้ว ด้วยกระบวนท่าที่พิกลพิสดาร กอปรกับพลังอันหนักหน่วงมหาศาล กงจูไหนเลยจะต้านทานรับเอาไว้ได้หยุด เสียงดังโครมระเบิดขึ้นก็ก้อง ร่างกงจูจึงถูกพาดจนปลิวกระเด็น

ขึ้นสู่เบื้องสูง ร่วงละลิวลงห่างจากที่เคยถึงสามสิบกว่าเซี่ยจันเสียงสนั่น
หวั่นไหว

อ้วงแซแค้นเคืองอัดดอกแพะเบิดตาย ร่างยังลอยอยู่หว่างกลางอากาศ
ก็ตัวดำมือฟาดออกไปจนเสียงระเบิดดังปานแผ่นดินถล่มหลาย ดุจดั่งเป็น
อสณิบาตที่ฟาดไล่ไม่ผิดเพี้ยน ท่ามกลางประกายไฟที่กระจัดกระจายนั้น
ซินฮัซก็ตัวดำมือฟาดเข้าด้านรับพอดี

พลังฝ่ามือทั้งสองพองกระทบกัน เสียงระเบิดได้ดังขึ้นปานฟ้าถล่ม
เสียงจู่ของซิกเจ้จะก้าเซถลาถอยไปสามก้าว พลังฝ่ามือของล้อเฮาก็บุกจู่โจม
เข้าไปถึงตัว ลมฝ่ามือของล้อเฮานี้ยังมีประกายจาง ๆ เจ็ดสีคละเคล้าอยู่อย่าง
เลื่อนรางด้วย

ซินฮัซรีบตัวดำมือซ้ายฟาดออกด้านรับอย่างเร่งร้อน ร้องขึ้นด้วย
ความตื่นตระหนกว่า

“ท้อฮวยตักเจี้ย (ฝ่ามือพิษดอกท้อ)”

ในขณะนั้น เต้ยจู้ทั้งสี่ของหุบเขาอิวอิกก็ได้เร่งรุดเข้าสมทบกันพอดี
แต่มีคาตาว่าซินฮัซได้ส่งเสียงคักคักออกจากลำคออย่างประหลาดพิกล
ยิ่ง ร่างมันหมุนคว้างอยู่หลายตลบ ลีสันอันลายพร้อยแพรวพราวของอาภรณ์
กอกวนนัยน์ตาและประสาทของผู้กลุ่มรุมจันเลอะเลือนไป

ล้อเฮากลับตวาดก้องขึ้นไปในขณะนั้นว่า

“รีบถอย วิชาท่าช่วยฮ้วยเก้าเจี้ยง (เสียงหมุนตลบเก้ารอบ) และเตี้ยก-
บูมีฮู้น (ผีเสื้อบินเลียนวิญญาน) ของซิกเจ้จะก้า สันสะเทือนความรู้สึกของ
ผู้คนอย่างร้ายแรงเหลือ รีบหนี”

อ้วงแซและพวกต่างพากันกระจายออกไปทั่วทุกทิศทางโน้นที่ มีแต่
เต้ยจู้ดำหนักเต่าเพียงคนเดียวที่สืบทอดเท้าก้าวเข้าไปเล็กน้อย นิ้วของเต้ยจู้ได้
สกัดออกมาจนดังควากใหญ่ ทำให้มีเสียงแผดร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดจน
โหยหวน ประกายโลหิตกระจายออกไปทันที

ลุยอินบ้อเซ้ง

เดย์จูดำหนักเต่าหัวที่มลงกับพื้น ลื่นใจตายไปในทันที
เสียวจูซึกเจ้าะก้าย่งสงเสียงคัก คัก ถี่เร็วขึ้นไปกว่าเดิม มันเป็นเสียง
ประหลาดพิกลอย่างที่มีเคยได้ยินมาจากที่ใดเลย

อ้วงแซและคนทั้งปวงเมื่อได้ยินเสียงอันประหลาดนี้ รู้สึกเล็ด
ลมปราณพลุ่งพล่านไปทั่วกาย จิตใจเลอะเลือนมิแจ่มใส จึงรวบรวมสมาธิ
ตั้งอกตั้งใจ จึงได้รู้สึกผ่อนคลายความกระอักกระอ่วนไปได้มากโข แต่ทว่า
พลันรู้สึกมีพลังอันแหลมคม ทะลวงเข้าใส่ที่เบื้องหน้าทรวงอกอย่างรวดเร็ว

พร้อมกันนั้น ชี้นี้ฮัซทวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เจ้าเด็กน้อย เป็นเจ้าอีกแล้ว วันนี้เราไม่ยกยให้แก่เจ้าอีกดอก”

อ้วงแซตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก รีบวัดฝ่ามือพาดต้านรับเสียงดังความ
บังเกิดขึ้นจนสุดไส พลังจากปลายนิ้วของชี้นี้ฮัซที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว กลับ
ฝ่าทะลวงพลังฝ่ามือของอ้วงแซเข้ามาทำอันตรายที่ร้ายได้อีกอย่างไม่คาดคิด

อ้วงแซตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบเบี่ยงร่างออกไปในบัดดล รู้สึก
เจ็บแปลบที่ไหล่ซ้ายอย่างแสนสาหัส โลหิตสด ๆ ไหลรินลงมาทันที

อ้วนแซ่เดือดดาลอย่างยิ่งนัก ตะโกนกร้องสุดเสียงว่า
“ลื้อเฮีย หากไม่ทำอันตรายผู้คน ไหนเลยจะช่วงชิงของวิเศษมาได้”
ลื้อเฮียยังคงเยือกเย็นเป็นปกติ ซีนีฮั้วร้องเสียงประหลาดพิกลขึ้นอีก
ครั้ง ทำให้ลื้อเฮียก็มีวิธีการจะกำราบปราบปราม จึงตอบเสียงดัง ๆ ไปด้วย
“ลงมือจัดการกับมันเถิด”

พลันตัวดำมือโครมออกไป ประกายเจ็ดสีที่เลื่อนรางครอบคลุมเข้า
ใส่เสียวจู้อย่างรุนแรง

เสียวจู้คล้ายดังมีความหวั่นเกรงในพลังฝ่ามือพิชิตกองทัพของลื้อเฮียอยู่
บ้าง มันกระโดดปราดออกไปทางด้านข้างห้าเสี้ยว

อ้วนแซ่ล้มปรมาณูอีกอึดหนึ่ง แล้วลอบผนึกกำลังในแนวกระบวน
ทำล้วยอันบื้อแข็ง (อสณิปาตพิฆาต) อย่างเข้มแข็ง

เซียวก้าจู้ได้เปลี่ยนเสียงดัก คัก อันประหลาดพิกลออกไปในทันใด
กลับกลายเป็นเสียงกู กู กู ทำให้อ้วนแซ่เลือดลมปรมาณูแตกซ่าน รู้สึก
สมองหมุนตาลายจนรีบธิบเท้าถอยกายอย่างลนลาน เซียวก้าจู้ตัวดก้องขึ้น
สุดเสียง ตัวดำมือฟาดซ้ำซ้อนเข้ามาถึงสามครา

พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงมหาศาล ทะลักออกมาดุจดั่งภูเขาล่มทลาย
เตี้ยจู้ดำหนักมั่งกรและกิเลนของหุบเขาอิวอิกัก ส่งเสียงครางหนัก ๆ ใน
ลำคอขึ้นแล้วร่างปลิวกระเด็นไกลออกไปสิบกว่าเสี้ยว โลหิตสด ๆ ถูกกระอัก
เป็นลำยาวทันที

ลื้อเฮียและอ้วนแซ่ ต่างตื่นตระหนกตกใจจนหน้าถอดสี เห็นท้าวว่า
ในระหว่างคนทั้งเจ็ดนี้ มีสี่คนเสียชีวิตไปแล้ว ฉวยโอกาสที่เซียวก้าจู้หยุด
เสียงอันประหลาดพิกลลงไป รวบรวมสมาธิตั้งใจแล้วพุ่งกำลังภายในขึ้นมา
จนเต็มที ตัวดำฟาดโครมครามสนั่นหวั่นไหวออกไปในทันที พลังฝ่ามือพอ
ทะลักออกไป ประกายไฟก็ได้กระจายขึ้นพร้อมกับแสงสีอันเลื่อนราง เซียว-
ก้าจู้กระโดดปราดออกไปได้ยี่สิบกว่าเสี้ยว จึงนับว่าหลบเลี่ยงอย่างหวุดหวิด
พอดี

เตี้ยจู้ดำหนักหงส์กำลังยืนอยู่ทางด้านข้างของมันอย่างมั่นใจเหมาะ นาง

ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดดุจดังระฆังเงิน แล้วตวัดฝ่ามือจูโจมเข้าไปสองครั้งซ้อน ๆ เชี่ยวกำจูชีนฮัซเคนหัวร่อเสียงเย็นชา ตวัดฝ่ามือฟาดรับอย่างหักโหม ตรง ๆ เสียงระเบิดดังโครมจนแผ่นดินสะเทือนได้เกิดขึ้น ชีนฮัซหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ร่างสายโง่งนแล้วรีบถอยออกไปสองก้าว แค้นเสียงหนัก ๆ แล้วกล่าวว่า

“ซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะ (ฝ่ามือลมเทพยดาพลาญชีพจร) !”

ที่ทรวงอกของมันปรากฏคราบโลหิตขึ้นอยู่สามหย่อม ล้วนแล้วแต่ฟกช้ำดำเขียวทางผิวกายเท่านั้น แต่ได้ย้ะจูตำหนักหงส์ร้องเสียงดังแล้วกระอักโลหิตออกมา ร่างปลิวกระเด็นไกลออกไปสามสิบกว่าเชี๊ยะ ชีนฮัซหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งแล้วกล่าวอีกว่า

“ซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะก็มีความเก่งกล้าเพียงเท่านั้นเอง”

อ้วงแซแค้นเคืองอย่างสุดแสนสาหัสแล้ว ตวาดก้องไปว่า

“ชีนฮัซ วันนี้เราจะให้ศิระเจ้าปลิวกระเด็นไกลไปจากร่างสามสิบเชี๊ยะ”

กล่าวแล้วก็ตวัดฝ่ามือฟาดออกไป ท่ามกลางเสียงระเบิดอันสนั่นหวั่นไหว ฝ่ามือที่ฟาดไปยังคงเป็นท่าฝ่ามืออสนีบาตฟาดเพลิงดุจดเดิม

ชีนฮัซหัวร่อเสียงดังก็ก้องกังวานยิ่งกว่าเดิม กล่าวว่

“เด็กน้อย เจ้าเป็นบุตรของอ้วงคุนหรือ แม้จะเป็นบิดาเจ้าที่มีฉายานามว่าเทียนเฮียบ ก็โยจะมาทำอะไรกับเราได้”

ฝ่ามือข้างเดียวของมันยกขึ้นโบก พลังอสนีบาตฟาดเพลิงกลับถูกต้านทานกันออกไปได้ มือซ้ายของมันพลันประกบนิ้ว ทิ่มสีกัดฝ่าอากาศมาอย่างแหลมคม

อ้วงแซบิดร่างเลียงออกไปเช่นกัน ฝ่ามือตวัดฟาดพลังอสนีบาตฟาดเพลิงไปอีกครั้งหนึ่ง

ชีนฮัซตะโกนก้องขึ้นว่า

“เจ้าฟาดไปฟาดมาก็มีเพียงกระบวนเท่านั้นอย่างเดียว เจ้ารับไว้”

ล่อเฮาพลันสะอึกร่างเข้าไปอีกก้าว พลังฝ่ามือพิชดกท้อได้ถูกกระแทกออกไป พร้อมกันนั้น ร่างพลีวเป็นวงกว้างละลือขึ้นไปดุจดังเป็นปักษาถาเมฆ

ว่องไวอย่างสุดแสน แขนทั้งสองกางอ้าแล้วโถมกายเข้าหาซินีฮัซอย่างโหด
เหี้ยมดุร้าย

ฝ่ามือทั้งสองในยามนั้น มีพลังอันร้อนแรงแผ่ด้วยแสงสีหลายหลาก
จนลายพร้อยอีก

ซินีฮัซมิกล้าจะรับพลังฝ่ามือพิชดกท้อในทางหักโหมตรง ๆ จึงรีบ
แฉลบร่างกระโดดเลี้ยวหลบหนี แต่ลื้อเฮามีความคิดอันละเอียดรอบคอบ
เปี่ยมด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบาย ที่ซึ่งแผ่นร่างโถมกายไปนั้น พอดที่อยู่เหนือศีรษะ
ซินีฮัซที่กระโดดเลี้ยวออกมา

ซินีฮัซได้กลิ่นเหม็นคุ้งกระทบจุมูกขึ้นเล็กน้อย ลื้อเฮาก็ได้มาลอยตัว
อยู่เหนือศีรษะมิถึงสามเสี้ยวเท่านั้นจึงตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง
แค่เสี่ยงขึ้นแล้วจะกระโดดกลับไปก็ไมทันห่วงที่ จึงรีบย่อกายต่ำลงกว่าเดิม
ฝ่ามือทั้งสองเหวี่ยงขึ้นสู่เบื้องสูง ใช้กระบวนท่าเหียนอ้วงทะทะทะ (จอมสวรรค์
ทวนหอ) มีเจตนาที่จะรับการจู่โจมโหมใส่ของลื้อเฮาอย่างตรง ๆ ไป

อ้วงแซพพเห็นก็ทราบว่าจะแย่งเป็นแน่แล้ว จึงทวาดเสียงก้องไปว่า

“ลื้อเฮีย ใช้มิได้ รับพลีหลบออกไป”

ส่วนตัวอ้วงแซพพได้ผินีกำลังในแนวทางฝ่ามือลื้อฮัซอันบ้อแซ้ง (อสนีบาต
พิฆาต) ขึ้นจนเปี่ยมล้น แล้วทวัดฟาดออกไปอย่างเจียบงันไร้สัมเสียด
สำเนียงใด ๆ

วาทของอ้วงแซพพขาดคำ พลันได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่นจนแผ่นดิน
สั่นสะเทือน จากนั้น เสียงแผดร้องอย่างเจียบปวดได้ดังขึ้นสองครั้ง ซินีฮัซ
ทั้งกายตรงไปที่เบื้องหน้า ร่างกลิ้งเกลือกไปมาอยู่กับพื้นสองตลบ แล้วก็แผด
ร้องอย่างโหยทวนสะท้านขึ้นว่า

“ลันนา...ลัน...นา...”

ร่างกระตุกไปมาอยู่ไม่กี่คราก็ขาดใจตายไป

แต่ลื้อเฮาก็ถูกกระแทกจนปลิวละลือออกไปสามสิบกว่าเสี้ยว โลหิต
กระอักออกจากปากมิหยุดยั้ง ใบหน้ายิ่งขาวซีดจนไร้สีเลือด น้ำหวาดหวั่น
ไปกว่าเดิม และลมหายใจขาด ๆ หวัง ๆ น่วิตก

อ้วงแซ่ฟ่งกายไปที่ด้านข้าง แล้วร้องขึ้นอย่างลุลกลนว่า

“ลื้อเฮีย ลื้อเฮีย”

ลื้อเฮาทอดถอนหายใจเบา ๆ แล้วลื่นสติสมประดีไป

อ้วงแซ่คิดถึงวาจาของชายประหลาดที่อยู่ในสุสานร้างขึ้นมาได้ จึงคำนึง
ในใจว่า

‘เรามีช่วยเหลือนั่น ผู้ใดจะยินยอมช่วยเหลือนั่นอีกเล่า’

แต่พลันหวนคิดขึ้นได้ว่า ชี้นี้ฮัซยามนี้มีลายแทงบนกระดองเต่า ซึ่งเป็นกุญแจเข้าสู่สุสานของลั้งฮุยติดตัวมาอย่างแน่นนอน จึงรีบหันกายเดินไปที่
ซากศพชี้นี้ฮัซ ค้นหาจนได้กระดองเต่ามา บนหลังกระดองได้ปรากฏรอย
เขียนขบวนการคล้ายกลเซยซ้วนตัง (คล้ายกลพันตลบ) อยู่อย่างเด่นชัดถนัดตา

อ้วงแซ่ร้องเสียงลั่นเครื่องขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดีเป็นที่สุดว่า

“เราสามารถเข้าไปในสุสานของลั้งฮุยแล้ว”

แต่อ้วงแซ่หากแน้มเข้าไปในสุสานลั้งฮุยยามนี้ ลื้อเฮาที่บาดเจ็บสาหัส
นอนแน่นิ่งกับพื้น หายใจวริยรินอย่างร่อแร่รอความตาย ไยมิเป็นการเสีย
เวลารักษาพยาบาลให้ผ่านไปเล่า

จึงมีความขบคิดล้งเลอย่างไรรอีก ลอบคำนวณในใจว่า

‘เราจะต้องนำมันกลับไปพยาบาลในโรงเตี๊ยมให้ปลอดภัยเสียก่อน
ก็มีเห็นว่าจะเชื่องช้าเสียเวลานัก’

ดังนั้น จึงรีบเดินไปที่ข้างกายลื้อเฮา ขณะจะก้มลงโอบอุ่มนั้น พลัน
ได้เห็นเตี้ยจู้ตำหนักมังกรของอิวอิวก๊กที่ด้านข้าง ไม่คำนึงถึงว่ามันได้รับ
บาดเจ็บอันสาหัสอย่างยิ่งอยู่แล้ว ยามนี้ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนโซเซเซตวาด
อย่างเดือดดาลว่า

“เจ้า...เจ้าได้กระดองเต่าลายแทงแล้วก็จะคิดหนีหรือ”

เตี้ยจู้ตำหนักกิเลนและหงส์ของอิวอิวก๊กทั้งสองต่างก็พยายามกล้ำกลืน
ฝืนใจขึ้นยืน เขม่นมองจ้องมาด้วยความแค้นเคืองกล่าวว่า

“เติกน้อย เจ้าคิดจะทำลายคำมั่นสัญญาหรือ”

อ้วงแซ่เห็นคนทั้งสามมีท่าทีตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง จึงกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“มีมีเรื่องเช่นนั้นดอก เราเพิ่งแต่คิดจะพาล้อเฮียไปรักษาในสถาน
อีกแห่งหนึ่งแล้วจึงย้อนกลับมา”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์พลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

“ทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีคนที่ติงมาถึงปานนั้นดอก อ้วงแซ หากท่านคิด
ทำลายคำมั่นสัญญา ฮุบเอาลายแทงไว้เป็นสมบัติตามลำพัง อิวอิวก็จะมี
มียอมเลิกรากับเจ้าอย่างแน่นนอนเด็ดขาด”

กล่าวแล้ว เนื่องจากบาดแผลอันสาหัสกำเริบขึ้นจนมิอาจทรงกายเอา
ไว้ได้อีก ต้องกระแทกร่างนั่งลงกับพื้นจนดังสนั่น

เตี้ยจู้ตำหนักมังกรและกิเลนทั้งสอง เป็นฝ่ายเดินโซเซตรงเข้าหา
อ้วงแซบ้าง

อ้วงแซกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“พวกท่านจะต้องการให้ข้าพเจ้าพาพวกท่านเข้าไปในสุสานของลั้งซุย
ขณะนี้เลยหรือ พวกท่านลองถามไถ่ตัวเองว่า จะสามารถทรงกายเอาไว้ได้
หรือไม่ ที่ข้าพเจ้าทำเช่นนั้น ก็เพื่อจะให้พวกท่านมีเวลาไปขบคิดให้รอบคอบ
เท่านั้นดอก”

“วาจาบัดซบ ท่านมอบกระดองเต่าลายแทงออกมาเสียก่อนเถิด”

อ้วงแซหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

“เตี้ยจู้ทั้งสี่ของอิวอิวก็ ไม่มีคนหนึ่งคนใดที่ทรงสัจจะธัมมะ ข้าพเจ้า
ไหนเลยจะโง่เขลาบัดซบถึงเพียงนั้น พวกท่านจะเชื่อก็เชื่อ มิเชื่อก็ต้องเชื่อ
อย่างแน่นนอน ข้าพเจ้าจะพาล้อเฮียไปพำนักในที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง แล้วจึงจะ
ย้อนกลับมาอีก”

อ้วงแซมิได้ไปคำนึงถึงเตี้ยจู้ตำหนักมังกร กิเลน และหงส์ ที่ตวาด
ด่าอย่างคลั่งแค้นเดือดดาล ก็โอบอุ้มร่างลื้อเฮียววิ่งลงไปจากลานลาดเทของ
เม่งเล้งอย่างละลือดุจดั่งสายลม แต่อ้วงแซเพิ่งจากเม่งเล้งไปไม่กี่กลน ก็พลัน
เห็นมีชายชราอารมณ์ดำสามคน พุงปรวด ๆ ตรงเข้ามาดุจดั่งเป็นสายฟ้า

มันทั้งสามเมื่อเห็นอ้วงแซโอบอุ้มลื้อเฮียววิ่งอย่างสุดฝีเท้า จึงพากัน
อ้าแขนขวางทางเอาไว้ ถามขึ้นว่า

“ท่านมาจากเม่งเล้งใช่หรือไม่ ?”

“ถูกแล้ว”

“ซีนี่ฮั้วผู้เป็นเสี่ยวจู้ของซิกเจี๊ยะกัมาถึงแล้วหรือไม่ ?”

อ้วงแซทราบได้แน่วแน่ใจว่า พวกมันทั้งสามเป็นคนที่เก่าฮั้วฮั้วจู้ส่งมา และก็ไม่มีเจตนาจะถ่วงเวลาให้ชักช้าไป จึงกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

“มาแล้ว”

ชายชราทั้งสามรีบถามอย่างร้อนรนขึ้นว่า

“แย่นั่น มันมาก่อนกำหนดเวลาเสียแล้ว”

และพากันวิ่งเฉียดผ่านร่างอ้วงแซออกไปอย่างสุดฝีเท้า

แต่พลันมีชายชราผู้หนึ่งร้องอุทานและกล่าวว่า

“ดูรูปลักษณะและการแต่งกายของคนผู้นี้ มีใช่เจ้าเด็กอ้วงแซที่เป็น
ฮูเป่ตอกหรือ ?”

“อา ! จริงทีเดียว มิอาจจะปล่อยให้มันไปตามอารมณ์ได้ แค่นของ
เก้งกัเยี่ยมล่อ จะต้องชำระล้างอย่างเด็ดขาด”

จึงพากันหันกายวิ่งไล่ตามเข้ามา อ้วงแซได้ใช้วิชาตัวเบาวิ่งปราดออก
จากที่ไปโดยมิได้สนใจไยดี แต่หาคาดไม่ว่า วิชาตัวเบาของชายชราอาภรณ์
ดำทั้งสามคนนี่ ต่างยอดเยี่ยมเป็นยิ่งนัก พร้อมกันนั้น อ้วงแซยังต้องอุ้มร่าง
ล่อเฮาให้เป็นน้ำหนักถ่วงอยู่อีกด้วย

เพียงเวลาไม่นานนัก ก็ถูกชายชราทั้งสามไล่จี้จนมาถึงข้างกาย

อ้วงแซพลันฉุนใจได้คิด คำนึงขึ้นว่า

‘เรายังคงลงมือก่อน จึงจะเป็นฝ่ายได้เปรียบอย่างแน่นอน’

ความคิดพอลุบติขึ้น พลันชะงักเท่าทันขวบกลับไปอย่างกะทันหัน
ชายชราทั้งสามมัวแต่วิ่งอย่างสุดฝีเท้ามิอาจหยุดยั้งร่างได้ทันท่วงที จึงพากัน
โถมตรงเข้าหาอย่างหักโหม อ้วงแซพลันตวัดฝ่ามือฟาดออกไปอย่างสุดกำลัง
แล้วตวาดว่า

“บอกกับฮั้วจู้ของพวกท่านด้วย ว่าข้าพเจ้าอ้วงแซขอน้อมรอได้ทุก
เวลาโอกาส”

พร้อมกับเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสั่นสะเทือนนั้น ชาย
ชราทั้งสามมีทันจะตั้งหลักเตรียมตัว รีบตัวดฝ่ามือออกปกป้องอย่างซุ่มน
วุ่นวาย ประกายแสงไฟดุจดังสายฟ้าก็ได้พุ่งเข้ามาถึงแล้ว ทั้งสามต่างตื่น
ตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบถีบเท้าพลีว้างออกไปจนไกลกว่าห้าทศกิลิเยะทันที

อ้วงแซ่ไหนเลยจะปล่อยให้พวกมันมีโอกาสดังหลักเตรียมตัว ตัวด
ฝ่ามือฟาดพลังลွှ่ยเห้งอื่นออกไปอีกสามครั้งสามครา ความหนักหน่วงรุนแรง
ของอานุภาพดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มทลาย จนกรวดทรายปลิว
กระจายคละคลุ้ง ปากร้องกู่เสียงสดใส่กังวาน รัตลือเฮาในมือแนบแน่นแล้ว
พุ่งกายปราดออกไปดุจดังเป็นหมอกควัน ขณะชายชราทั้งสามยังสะทกสะท้าน
งุนงงอยู่นั้น หลบลิ้นหนีไปจนไกลตาอยู่แล้ว

ชายชราทั้งสามรอนเมื่อกรวดทรายได้เบาบางลงบ้างแล้ว จึงมองจ้อง
ไปอีกครั้ง กลับมิเห็นจะมีเงาร่างอ้วงแซ่อยู่ในบริเวณนั้นเลย จึงแค้นเคือง
จนกระโดดโลดเต้น แผลรื้องก้องต่ำด้วยความอาฆาตว่า

“เจ้าลูกเตี้ยรัจฉานล่าสอน จะต้องมีสักวันหนึ่งที่เกี้ยวชั่วจัดการกำจัด
เจ้าออกไป”

แล้วรีบหันร่างเร่งรุดตรงไปยังเม่งเล้งอย่างรีบร้อน

อ้วงแซ่โอบอุ้มลือเฮาวิ่งอย่างมียอมหยุดยั้งพักผ่อน จวบจนกระทั่ง
ถึงยังนอกเมืองเตียงเพ้งด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วปานสายฟ้า ยามนี้ได้ห่างไกล
จากเม่งเล้งร่วมสิบลิ้ว พลันเห็นที่ด้านข้างมีเหล่าสตรีในอาภรณ์ลายพริ้วเป็น
สีสังฆดงามสะดุดตา บ้างยืนบ้างนั่ง แยมั้มให้กับตนอย่างสนุกสนาน
อ้วงแซ่เหลือบแลเห็นอิสตริกกลุ่มนี้มีเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ประหลาดพิกลไปกว่า
ชนชาวตงจ้งวันทั้งหลาย ใจจึงตื่นระทึกขึ้นในทันใด พร้อมกันนั้นก็ยิ่งรู้สึก
พิศวงสงสัยว่า สตรีประดานี้รวมกันเป็นกลุ่มก้อน แสดงว่าย่อมมิใช่เป็นสตรี
ชาวบ้านอันธรรมดาสามัญเป็นแน่แท้

อ้วงแซ่มีปปรารถนาจะต่อแยะให้มากเรื่อง จึงรีบกำหนั่วงไปอย่างเร่งร้อน

พอเพิ่งผ่านทางของกลุ่มอิสตริก นางเหล่านั้นพลันส่งเสียงหัวร่อคึกคัก
ขึ้นพร้อมเพรียงกันจนแซ่แซ่

เสียงพูดคุ้ยอันประหลาดพิกลอย่างมิเคยได้ฟัง ดังเกรียวกราวเจ็ย
แจ้วขึ้นมาในครานั้น

จากกระแสเสียงที่ฟังมออกเหล่านี้ คล้ายดังกำลังหัวร่อใส่อ้วงแซ่ก
ปานกัน

อ้วงแซ่กเหลียวหน้าถลึงตากวาดมองดูพวกนางอย่างเคื่องซุ่นไปแวบ
หนึ่ง แล้วยังคงก้มหน้าเดินทางต่อไปอย่างไม่ไยดี

แต่ในนับพลันนั้น มีเสียงอันสดใสกังวานร้องดัง ๆ ว่า

“อีหาซา...อีหาซา”

เหล่าตรูณีที่สวมใส่อาภรณ์ลายพร้อยด้วยสีสันเจิดจ้าบาดตา พลัน
คล้ายดังเป็นฝูงผีเสื้อที่โบยบินอยู่เบื้องบนนุพผา ละลิวเข้าห้อมล้อมอ้วงแซ่
เอาไว้ในทันที

อ้วงแซ่ซักเท้าเอาไว้ กล่าวขึ้นด้วยความพิศวงสงสัยว่า

“ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบด่วนอันสำคัญอยู่ พวกท่านเหตุไฉนมาล้อมข้าพเจ้า
เอาไว้เล่า ?”

เสียงอันประหลาดพิกลได้ดังขึ้นมาจากคราหนึ่ง

อ้วงแซ่จึงทวาดอย่างซุ่นเคื่องขึ้นว่า

“พวกท่านว่ากระไร ? ซ่างประหลาดพิกลคนเสียเหลือเกิน”

อ้วงแซ่กล่าวพลางในใจก็บังเกิดความคิดอย่างรวดเร็ว ดูจากอาภรณ์
ของเหล่าอิสตรีประดานี้ เป็นชนชาวเผ่าอิสลามอยู่ซัด ๆ หรือว่าเป็นบริวาร
ของพรรคซิกเจ้าเงาะ อ้วงแซ่พอได้คิดเช่นนั้น จึงถามเสียงดัง ๆ ว่า

“พวกท่านทั้งหลาย เป็นอิสลามเผ่ายุอยู่ของทิเบตใช่หรือไม่ ?”

พลันมีอิสตรีนางหนึ่งกล่าวเป็นภาษาฮั่น (จีน) ย้อนถามมาว่า

“ท่านเป็นสุนัขจวนตรอกไรที่ฟังฟังหรือ ?”

อ้วงแซ่ถลึงตาจนแทบถลน ทวาดเสียงก็ก้องด้วยความคลั่งแค้นว่า

“เหตุไฉนท่านเอ๋ยปากมาด่าคนเล่า ?”

“ดูท่าที่ที่หน้อย่างเถลือกถลนของท่าน หรือว่ามีไซ้เป็นสุนัขที่ถูกไล่ล่า ?”

อ้วงแซ่ยิงเคื่องแค้นไปกว่าเดิมอีกมากมายนัก กล่าวเสียงกระดังว่า

“ท่านกล่าวว่าย៉ากยิ่งคำเดียว ข้าพเจ้าก็จะไม่เกรงใจท่านแล้ว”

ดรุณีนางนั้นหัวร่อคิกคักแล้วกล่าวว่า

“ท่านคิดจะต๋อยตีคนกระมัง ? อย่างนั้น ท่านก็จะกลายเป็นสุนัขตกน้ำไปเสียดอก”

อ้วนแซพลันยกมือขึ้นเสมอออกอยู่ข้างหนึ่ง ดรุณีนางนั้นร้องเสียงแหลมเล็กขึ้นว่า

“การูอิทา”

มันคล้ายตั้งเป็นคำสั่ง ที่เหล่าดรุณีทั้งปวงพอได้ยิน เลื้อยอันลายพริ้วพลันกระจัดกระจายหมุ่นคว้างดุจดั่งร้ายรำเพลงเร็ว อ้วนแซรู้สึกสมองหมุ่นตาลายแก้วหูลั่นอื้ออึงขึ้นทันที เห็นเบื้องหน้าสายตามีแต่สีสันแปรวพรายหมุ่นคว้างอยู่อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว แม้กระทั่งร่างของดรุณีเหล่านั้นก็มองมิถนัดชัดตาแล้ว

อ้วนแซจึงบังเกิดความตื่นตระหนกตกใจจนหน้าถอดสี หวนคิดถึงเลื้อยลายพริ้วของซินีฮัซผู้เป็นเลียวจูแห่งพรรคซิกเจ้ะก้า จึงร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“พวกท่านเป็นบริวารซิกเจ้ะก้า”

ขบวนการร้ายรำพลันชะงักลงทันที ดรุณีนางนั้นกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“ถูกแล้ว นี่คือบริวารปราสาทแสงสี (ไซเก็ง) ของซิกเจ้ะก้า ข้าพเจ้าว่าท่านเป็นสุนัขลูกไล่ล่ามิได้พลาดผิดไปกระมัง ดูท่านที่โอบอุ้มสหายอันบาดเจ็บ รีบเร่งหลบหนีอย่างมิดชิดชีวิตเช่นนี้ นั่นคงจะต้องเป็นสุนัขที่ถูกเชียวก้าจูของพวกเราไล่ล่ามาไม่ผิดพลาดแน่”

อ้วนแซแค้นเสียงหนัก ๆ ขึ้นโดยมิได้กล่าวอย่างไร

ดรุณีนางนั้นคงกล่าวอย่างยื้มแย้มขึ้นอีกว่า

“ที่แท้ท่านยังคงมีนิยยอมแพ้ต่อเลียวจูกระมัง ?”

อ้วนแซเค้นหัวร่อเสียงเย็นชาทวาดไปว่า

“หลีกไป มิเช่นนั้นข้าพเจ้าจะลงมือแล้ว”

ดรุณีนางนั้นตอบเสียงอืดอาดขึ้นว่า

“เร่งร้อนไปโย บอกกับพวกเราเสียก่อนว่าเสียวจู้มีความสบายดีหรือไม่?”
อ้วงแซ็คติอยู่ในใจว่า

“มีอาจบอกกล่าวกับพวกนางได้เป็นอันขาด ว่าซินีฮัซซูกูเราฟาดตายคามือด้วยวิชาทำล้วยอันบ้อแซ้ง (อลสนีบาตพิฆาต) ด้วยสถานการณ์ของปัจจุบันมากำนวน พวกซิกเจ้จะทำได้มาปรากฏภายในสถานที่นั้นอย่างกะทันหัน แสดงว่าก่อนซินีฮัซจะไปที่เม่งเล้ง มันต้องวางเส้นสายหน่วยป้องกันอยู่ในช่วงสลิปส์ของเม่งเล้งอย่างแน่นอนหนั้นคง แต่ทว่า พวกมันมีอาจจะห่างจากเม่งเล้งไกลเกินไปนัก เพราะจะเป็นร่องรอยพิรุณให้ผู้อื่นพบเห็น จะทราบว่ซิกเจ้จะกำทำลายคำสัตย์สาบานของตนเองไป

ดังนั้น จึงตวาดอย่างเดือดดาลขึ้นว่า

“เฮอะ ซินีฮัซทำอันตรายคนไปถึงสี่คน มันมีมีผลสุดท้ายอันประเสริฐเลิศดีอย่างไรดอก”

ดรุณีนางนั้นพลันตวาดขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามิได้ถามว่าเสียวจู้ทำอันตรายผู้คนไปเท่าใด เสียวจู้ถูกคนขัดขวางมิให้เข้าไปพบบันนากายในสุสาน การทำอันตรายคนก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องลงมือ ข้าพเจ้านั้นถามท่านว่า เสียวจู้เป็นอย่างไรรึ?”

อ้วงแซ็คหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เฮอะ มันสงบเรียบร้อยดีมาก”

“อะไร เสียวจู้สงบเรียบร้อยมาก? วาจาของท่านหมายความว่าอะไร?”

อ้วงแซ็คได้แต่แยมยิ้มโดยมิตอบไป

ดรุณีนางนั้นกลอกกลิ้งตาไปมา พลันรู้ได้ขึ้นว่า

“อา ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว เสียวจู้คงต้องเข้าไปพบบันนากายในสุสานอย่างแน่นอน จึงยอมมีความสงบเรียบร้อย เนื่องจากพวกท่านหาเสียวจู้มิพบานพบ มิได้ยินลึ้มเสียงของเสียวจู้ เพราะเสียวจู้ได้อยู่ภายใต้สุสานของบันนากายอย่างสงบเรียบร้อย ใช่หรือไม่?”

อ้วงแซ็คหลบหัวเราะในใจอย่างครั้นเคร่ง แต่ปากตอบไปว่า

“ถูกแล้ว มันไปพบกับลั้งฮุยแล้ว มันเป็นคนรักกัน ก็ย่อมจะต้อง

ไปพบพานกับนางอย่างแน่นอน”

ดรุณีนางนั้นจึงหันกายกลับ ส่งเสียงอันประหลาดพิกลขึ้นดังระว้อยุ
รวดเร็ว เป็นภาษาอิสลามนั่นเอง

เหล่าดรุณีมากมายพอได้ฟังเช่นนั้น พลันมีเสียงหัวร่อต่อกระซิก
กันขึ้นอย่างสนุกสนานทันที เลือกลีลาอันเจิดจ้าบาดตาได้คล้อยออกพลีพลิวไสวไป
ตามลม ร่ายรำไปพลางก็ส่งเสียงร้องเพลงไปพลาง มันเป็นเพลงแห่งความ
สุขที่พวกนางร้องขึ้นด้วยความครึกครื้น

อ้วงแซเห็นสตรีทั้งปวง ทั้งร่ายรำทั้งร้องเพลงขึ้นมาโดยมิสนใจไยดีต่อ
ตนอีก จึงก้มมองดูล้อเฮาที่โอบอุ้มเอาไว้ในอ้อมแขนแวบหนึ่ง แล้วเหลือบ
แลอย่างเย็นชากระด้างไปยังเหล่าดรุณีอีกครั้ง จึงสืบท้าก้าวออกไปทางด้าน
ข้างทันที

เหล่าดรุณีมากมายพากันโห่ร้องหัวร่อเสียงกึกก้องสดใส แล้วฮือ
กันเข้ามาขวางหน้าเอาไว้อีกดงเดิม

อ้วงแซแผดเสียงกึกก้องขึ้นว่า

“หลีกไป”

เหล่าดรุณีทั้งมวลโหมเลยจะไปแยแสสนใจด้วย ดรุณีที่รู้จักภาษาอัน
นั้นกลับปลิกตัวไปยืนอยู่อีกข้างหนึ่ง ใบหน้ามีท่าทีคล้ายจะยิ้มแต่ก็คล้ายจะบึ้ง
กล่าวว่า

“ท่านมีความสามารถที่จะลวงออกไปเลย”

อ้วงแซร้อนรนใจในการจะรักษาพยาบาลต่อล้อเฮา มิคำนึงถึงการ
ขัดขวางของเหล่าดรุณีสีแปลกตา ยังคงสืบท้าตรงไปที่เบื้องหน้าและลอบ
ผนึกกำลังภายในเอาไว้จนเข้มแข็งแกร่งกร้าว พอมาถึงยังเบื้องหน้าเหล่าดรุณี
ร่วมสามก้าว พลันผลักรอกออกไปทันที

พลังอันไร้สภาพได้ทะลักออกจากฝ่ามือ ทำให้สตรีที่ขวางอยู่ทาง
เบื้องหน้า ภายถ่ายโงนเงนไปมา ในทันใด ก็คล้ายดั่งเป็นนกยูงรำแพนหาง
ประกายหลายหลากสีที่เจิดจ้าบาดตา พลุกพล่านอยู่ไปมาจนอ้วงแซรู้สึก
แผ่นดินหมุนคว้างฟ้าวนเวียน ตาลายพรำมัวไปในบัดดล

จึงรีบถีบเท้าถอยกายออกไปรวมสิบเขียะ คำนึงขึ้นว่า

‘มารยาสาไถยนัก นี่มันจะต้องเป็นหน่วยแสงสีมรณะของซึกเง้าะก้า อย่างแน่นอน ดูท่าเราหากไม่ลงมือเช่นฆ่าอย่างโหดเหี้ยม ก็ไม่มีทางจะทะลวงออกไปได้เป็นแน่’

พอได้คิดเช่นนั้น จึงหันไปถลึงตาจ้องมองดูสตรีที่สามารถกล่าวภาษาอื่นได้ กล่าวว่า

“โกวเนี้ย วันนี้ข้าพเจ้ามีคิดจะหาเรื่องขึ้น แต่หาใช่เพราะเกรงกลัวในพวกท่านไม่ ขอให้ท่านจงใช้ความขบคิดให้รอบคอบด้วย”

ดรุณีนางนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านมีคิดจะเกิดเรื่องราว แต่ข้าพเจ้ากลับพึงปรารถนาจะให้ไม่มีเรื่องท่านมิกลัว แล้วพวกเราก็จะเกรงกลัวท่านด้วยหรือ ?”

อ้วงแซมิเดือดดาล แต่กลับกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เอาเถิด ในเมื่อพวกท่านต้องการหาความยุ่งยากลำบากเข้าสู่มนัสชีวิตสหายข้าพเจ้าที่ร่อแร่ปางตายนี้ การช่วยเหลือจำต้องรีบร้อนกระทำยิ่งกว่าไปช่วยดับไฟ ข้าพเจ้าไม่อาจจะคำนึงถึงเรื่องอื่นใดให้มากมายเกินไปแล้ว”

กล่าวจบ อ้วงแซยังคงเดินไปในทิศทางที่ตนถอยมาเมื่อครู่ จนห่างจากเหล่าสตรีทำก้าวแล้วจึงหยุดยั้งเอาไว้ ยิ้มน้อย ๆ พลางกล่าวว่า

“ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะลงมืออย่างจริงจังแล้ว พวกท่านระวังตัวไว้ด้วย”

พลันยกฝ่ามือขึ้นเสมอออก ตวัดฟาดออกไปทันที พลังได้ทะลักฝ่าอากาศจนดังสนั่นหวั่นไหว

อ้วงแซในคราวนี้ ใช้กำลังภายในออกไปเพียงทำส่วน และมีได้ใช้ด้วยวิชาฝ่ามือลุยแทงอื่น พลันเห็นสตรีเสื้อลายพร้อยนางหนึ่ง สะอึกกายเข้ามาหนึ่งก้าว ตวาดอย่างยิ้มแย้มว่า

“อาอีนา”

และก็ตวัดฝ่ามือขึ้นฟาดรับเช่นกัน พลังทั้งสองพองกระแทกเข้ากระทบเสียงระเบิดดังโครมขึ้นเบา ๆ อ้วงแซพลันรู้สึกว่ พลังฝ่ามือของสตรีนางนี้

มีความเข้มแข็งมีใช้น้อย จนร่างของตนต้องสายโง่งนถอยกายไปสามก้าวทันที

แต่ตรุณีเลื้อยหลากลากสียังคงยืนเด่นอยู่กับที่ดุจดั่งเดิม คล้ายดั่งมิได้ใช้กำลังอย่างหักโหมมาเลย

อ้วงแซคติดอยู่ในใจว่า

‘บริวารอันธรรมดาสามัญของพรรคชิกเง๊ะก่า ก็มีพลังฝีมือที่บรรลู่ถึงขั้นนี้แล้ว นับว่ามีอาจจะว่ามวลชาติความระมัดระวังได้จริง ๆ ประมุขของพวกเขาเหล่านี้ มิทราบว่าจะมีพลังฝีมือที่สูงส่งไปจนถึงขั้นใดกันแน่’

อ้วงแซคุดลมปราณเล็ก ๆ เข้าไปคราหนึ่ง พลังภายในได้เริ่มผนึกเข้าตามแนวทางฝ่ามืออสนีบาต (ล้วยแท่งอื่น) จนใจกลางฝ่ามือแดงฉานปานเปลวเพลิง

แต่เหล่าตรุณีทั้งปวงกลับหัวร่อต่อกระชิกกันอย่างครึกครื้น โดยมิได้แยแสสนใจในตัวอ้วงแซว่าจะมีความร้ายกาจอย่างไรเลย

สตรีที่อยู่ด้านข้างนางนั้น กล่าวเป็นภาษาฮั่นมาอีกว่า

“อาคัยฝีมือที่ต่ำต้อยน้อยนิดของท่าน ยิ่งกล้ำมาวดโอ่อ่างยิ่งโขด้วยหรือ ขอบอกตามความสัตย์จริงว่า อันหลายสิบคนในสถานที่นี้ มิว่าคนใดคนหนึ่ง มีฝีมือที่สูงส่งไปกว่าท่านชั้นหนึ่ง ในเมื่อท่านยินยอมจะกลายเป็นสุนัขตกน้ำ ก็อย่าได้ไปตีโพยตีพายตำหนิผู้อื่นอีกเลย”

อ้วงแซแค้นเสียงขึ้นอย่างมิพึงพอใจ

ในฉับพลันทันใด ตวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวว่า

“ผู้ใดกล้าขัดขวางข้าพเจ้า นางก็จะมีชีวิตอีกแล้ว”

เหล่าตรุณียิ่งพากันส่งเสียงหัวร่อดังไปกว่าเดิม บางคนยังหัวร่อจนตัวอไปงอมา

อ้วงแซเหือดดาลคลั่งแค้นแสนสาหัส ตวาดก้องขึ้นสุดเสียงแล้วตวัดฝ่ามือฟาดกวาดออกไป เสียงระเบิดปานอสนีบาตได้ฟาดลั่น ตรุณีสามคนได้กริรร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดจนโหยหวน เลือดเนื้อกระจาย ซากศพดำเกรียมคล้ายถูกเพลิงไหม้ เหล่าตรุณีทั้งปวงพากันตื่นตกใจจนแตกฮือออก

ไปทันที อ้วงแซงวยโอกาสนั้นรีบถีบเท้าพุ่งปราดออกไปสามสิบกว่าเชียว วิ่ง
อย่างมิดชีวิตไปในทันที

“นาอี้อูลา”

เหล่าอัสตริพากันตะโกนร้องขึ้น แล้ววิ่งตามไปทางด้านหลังอย่าง
คลุ้มคลั่งเป็นทิวแถว

มีสตรีเสื้อลายพริ้วที่อายุสูงกว่าทุกคนอยู่สี่คน ฝีเท้ารวดเร็วอย่าง
พิกลยิ่งนัก มันกระโดดอยู่มีกี่ครั้งก็ได้ไล่อ้วงแซงเข้าไปจนกระชั้นชิดแล้ว

อ้วงแซงตัวดำมือฟาดกลับมาใส่ พร้อมทั้งหันหน้ามาตวาดอย่าง
แค้นเคืองว่า

“พวกท่านหากยังมีรู้สึกสำนึกตัว อย่าได้ตำหนิว่าข้าพเจ้าโหดเหี้ยม
ดูร้ายเลย”

ประกายสายฟ้ากระจายออกมาขัดขวางการกระชั้นของสตรีทั้งสี่เอาไว้
อ้วงแซงไหนเลยจะยินยอมพัวพันกันอีกต่อไป รีบพุ่งร่างไปไกลหลายสิบวา
อย่างเร่งร้อนรวดเร็ว แต่ที่ด้านหลังพลันมีเสียงลาอุ...ลาอุ...

เสียงอันแหลมคมพุ่งฝ่าขึ้นไปเบื้องบนอากาศอย่างรวดเร็ว

อ้วงแซงใจได้คิด คำนึงขึ้นว่า

‘ดูท่าพวกซิกเจ้าจะกำคงโอบล้อมอยู่ในรัศมีสปีลันจนแน่นหนา หาก
แม้พวกมันยามใดได้ทราบว่ เสียวจูของพวกมันได้ตายด้วยน้ำมือของ
เราแล้ว มันคงจะต้องมาหักล้างผลาญชีวิตกับเราอย่างไม่ยอมเลิกกราเป็น
แม่นมั่น พลังฝ่ามือลุยแทงอันของตนมาตรแม้นจะฝึกปรือสำเร็จแล้ว แต่
พลังการฝึกปรือก็มีอยู่จำกัด ยากจะต้านทานเหล่ายอดฝีมืออันดับสูงของ
พวกซิกเจ้าจะกำ ที่จะทุ่มเทกำลังมาเสี่ยงชีวิตกับตนได้ ยังคงรีบหนีเอาตัวรอด
เป็นยอดประเสริฐ’

อ้วงแซงเมื่อได้คิดเช่นนั้น ทุ่มเทกำลังทั้งมวลวิ่งออกไปอย่างสุดฝีเท้า
เพียงชั่วพริบตาที่วิ่งไกลไปกว่าสามลี้

ที่ราวป่าโปร่งข้างทาง ในทันใดนั้น มีชายฉกรรจ์อารมณ์เยี่ยงชาว
มุสลิม มือถือกระบี่ยาว ถลันกายออกมาขวางทางเอาไว้เป็นจำนวนแปดคน

อ้วงแซตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวอยู่แล้ว จึงพุ่งกายเข้าไปโดยมิยอมหยุดเท้า
ถามไถ่กัน

ชายอิสลามทั้งแปดพากันตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“หยุดอยู่นั่น”

อ้วงแซตวัดฝ่ามือฟาดออกไป พลังที่ไร้สภาพไร้สัมผัสเสี่ยงของอสนีบาต
พิฆาต (ลู้ยอันบ้อแซง) ก็ทะลักออกไปทันใด เสียงแผดร้องอันโหยหวนได้ก้อง
ขึ้นสองครั้ง มีชายฉกรรจ์อิสลามแห่งทิเบตสองคน ได้ล้มลงคาหลังไปในทันที

อ้วงแซตพาลงเสียงกู่ยาวสะท้านกังวาน ตวัดฝ่ามือฟาดกระบวนท่า
อสนีบาตฟาดเพลิงออกไปอีกครั้ง ด้วยอานุภาพอันน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ
เหล่าอิสลามที่เหลืออยู่อีกหกคน รีบพากันกระโดดร่างเลี้ยวหลบอย่างลุกลน
จนห่างไกลไปหลายเชียว อ้วงแซตรำคาญขึ้นอย่างแค้นเคืองว่า

“ผู้ใดขวางเราต้องตาย”

แต่จากพอฟังขาดคำ พลังลมได้ดังขึ้นควับใหญ่ พลังที่เย็นยะเยือก
ได้โถมทะลักมากระหนาบแล้ว อ้วงแซตมีปฏิกิริยาอันแคล่วคล่องว่องไวปาน
สายฟ้า รีบย่อร่างลงเล็กน้อย ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปอีกครั้งดังคลุ้มคลั่ง
จากนั้น ตวัดซ้ำซ้อนกันเข้าไปถึงสามฝ่ามือ พลังดังสนั่นหวั่นไหวปาน
ฟ้าถล่มหลายไปทันที

เสียงอสนีบาต ปรกาศไฟ กรวดหินดินทรายคละคลุ้งจนอบอวล
ไปทันที มีชายฉกรรจ์ชาวอิสลามอีกสองคน ที่ถูกพลังอันร้ายกาจกระแทก
จนแหลกอยู่กับที่ ทันใดนั้น ได้ยินหนึ่งในสี่ของผู้ที่เหลือตะโกนก้องขึ้นว่า

“หรือว่ามันเป็นเทพเจ้าอสนีบาตกระมัง ?”

อ้วงแซตส่งเสียงหัวร่อกึกก้องกังวานแล้วกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เราคือเทพเจ้าอสนีบาต !”

เสียงโครมครามได้บังเกิดขึ้นกึกก้องอีกครั้งหนึ่งเมื่ออ้วงแซตวัดฝ่ามือ
ฟาดจุโจมไปอย่างหักโหมดุร้าย

กระป๋องของคนที่ตั้งสัปดาห์วัดแกว่งออกด้านรับแล้วรับหลบลิ้นหน้า
ออกไป อ้วงแซตมีความร้อนรุ่มดังราวมีไฟสุ่มอก ลอบชำเลื่องดูล้อเขา

ที่บาดเจ็บสาหัสในอ้อมแขน หากมันชักช้าเสียเวลาในการต่อสู้อีก ก็คงเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตอย่างแน่นอน จึงรีบพุ่งกายออกไปอย่างหักโหมตรง ๆ ละทิ้งทางหลวงอันกว้างใหญ่มืดดำเข้าไปภายในราวป่าโปร่งข้างทางทันที

ในเวลาขณะนั้น ล้อเฮาที่ในอ้อมแขนพลันได้ตรงขึ้นเบา ๆ ขยับเขยื้อนร่างอยู่เล็กน้อย จึงลืมหึว ๆ กล่าวเสียงระโห่ขึ้นว่า

“อ้วงเฮีย พระคุณในการช่วยชีวิตครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอสำนึกไว้ชั่วชีวิต ข้าพเจ้าเมื่อผ่านการฝึกกำลังพยาบาลตัวเองมาอยู่ครูหนึ่ง ก็รู้สึกทุเลากว่าเดิมมากอยู่ ปลอ่ยข้าพเจ้าลงเถิด”

อ้วงแซ่ไหนเลยจะยินยอมเชือถือ รีบกล่าวขึ้นว่า

“ล้อเฮีย ฝ่ามือประณพยาบาลไปตามสบายเถิด ข้าพเจ้ายังสามารถต้านทานพวกมันได้อยู่ดอก”

ล้อเฮียจับสายตาที่ฝ่าฟางไว้ประกายอยู่บนใบหน้าอ้วงแซ่หนึ่งนาน อีกครู่ใหญ่จึงกล่าวว่า

“ไม่ อ้วงเฮีย คัตรูอันร้ายกาจรายล้อมอยู่รอบข้างแล้ว ท่านมีอาจต่อสู้ยึดเยื้อได้นานนักดอก”

“ข้าพเจ้าแม้จะสลະชีวิต ก็จะต้องทะลวงออกจากวงล้อมของพวกมันให้ได้”

ล้อเฮียส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

“อ้วงเฮียลืมนะไปว่ายังมีความอาฆาตแค้นของบิดาเป็นภาระที่ยิ่งใหญ่อยู่ หรือ รีบปลอ่ยข้าพเจ้าลงเถิด ข้าพเจ้าสามารถคุ้มครองป้องกันตัวเองได้อยู่ดอก อ้วงเฮียได้รับลายแทงกระดองเต่าไปแล้ว เหตุไฉนไม่ฉวยโอกาสนี้เข้าไปในสุสานของลั้งฮุยเล่า ข้าพเจ้ายังมีอีกเรื่องหนึ่งขอวิงวอน มิทราบที่ท่านจะรับปากข้าพเจ้าได้หรือไม่ ?”

อ้วงแซ่หงนงอยู่เล็กน้อยก็ตอบว่า

“มีเรื่องอันใด เอาไว้ไปว่ากล่าวกันในโรงเตี๊ยมเถิด เพราะจะอย่างไร สุสานลั้งฮุยก็ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปได้ จะไปช้าหรือเร็วก็ได้ผลเท่ากัน”

กล่าวแล้วก็มิค้ำหนึ่งว่าล้อเฮียจะยินยอมพร้อมใจหรือไม่ รีบวิ่งฝ่าป่า

ไปร่งออกไปอย่างรีบร้อน อีกครู่ใหญ่ให้หลัง ก็ออกมาจากป่าไปร่งแห่งนั้นได้ เห็นเบื้องหน้ามีทางน้อยอันคดเคี้ยวอยู่สายหนึ่ง ไม่คำนึงว่ามันจะทอดไปสู่สารทิศใด รีบวิ่งไปตามทางน้อยสายนั้นจนถึงดงคลุ้มคลั่ง

ในทันใด พลันเห็นเบื้องหน้ากลายเป็นภูเขาอันสูงชันขวางไว้ จึงนึกได้ด้วยปัญญาว่า

‘เมี่ยวฮงซัว เมี่ยวฮงซัวอยู่ในเขตมณฑลเซียงเพ็ง เรากลับวิ่งมาจนถึงเทือกเขาเมี่ยวฮงซัวเข้าได้ แต่อิวอิกก็จะเป็นสถานที่พำนักพักผ่อนได้อย่างไรกัน’

ในฉับพลัน ก็ถูกใจคิดถึงสุสานร้างที่ขอทานอ้วงซุนผู้นั้นเคยร้นกายเข้าซุกซ่อน ด้านในมีอุโมงค์ที่ซับซ้อนกว้างใหญ่ไพศาล จึงลอบคำนวณว่า

‘เราไปไม่พาล้อเฮียเข้าไปหลบซ่อนตัวในนั้นสักชั่วครวรก่อน ดูהלือเฮียเมื่อสามารถนีกกำลังเข้ารักษาพยาบาลตัวเองได้อยู่ คงไม่มีอันตรายที่ร้ายแรงอะไรเป็นแน่ เราช่วยเหลื่อลือเฮียอีกกำลังหนึ่ง ก็มีหวังจะทุเลาเป็นปกติได้ในเวลาอันรวดเร็ว’

อ้วงเซจึงกวาดตามองหาทิศทางจนแม่นยำแล้วรีบมุ่งหน้าสู่ยังยอดเขาเมี่ยวฮงซัวทันที

ลือเฮาส่งเสียงแผ่วเบาถามขึ้นว่า

“อ้วงเฮีย พวกเราจะไปที่ใด?”

“สถานที่นี้คือเมี่ยวฮงซัว ที่ตั้งหุบเขาอิวอิกก็ ข้าพเจ้ามีสถานที่อันเร้นลับอย่างยอดเยี่ยมแห่งหนึ่งพอซุกซ่อนกายไว้ได้ชั่วครว”

ลือเฮาทอดถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

“พระคุณที่อ้วงเฮียการุณย์ต่อข้าพเจ้า ตราทรงใจจบจนวันตาย”

“อย่าได้กล่าวเช่นนั้นเลย ลือเฮีย ท่านและข้าพเจ้าพอเพียงพบประสมกันก็ดุจตั้งเป็นสหายคบหาผืนนี้ ยังหวังว่าลือเฮียอย่าได้รังเกียจเด็ดฉันท์เลย”

หาคาดไม่ว่า ลือเฮาพลันมีน้ำตาหยดหยาดลงมาสองสาย ผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ท่านและข้าพเจ้าต่างมีความคับแค้นละม้ายเหมือนกัน ในการสืบเสาะ

หาร่องรอยของบิดา ยังต้องหวังพึ่งกำลังอันยิ่งใหญ่ของอ้วงเฮียเข้าช่วยเหลือ
ข้าพเจ้าจะเรียกอ้วงเฮียว่าตัวกอได้หรือไม่ ?”

อ้วงแซ่ทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี รีบกล่าวว่า

“เฮาดี บิดาท่านคือผู้ใด ?”

“นึ่งเกียก (มนุษย์อัจริยะ) ล้อเทียว”

“อา มิน่าเล่า”

อ้วงแซ่หวนคำนึงถึงเรื่องที่ขอทานประหลาดอ้วงซุน มาหลบซ่อนกาย
อยู่ภายใต้สุสานร้างอันซับซ้อน ก็เพราะมีเจตนาจะสืบเสาะตามหาร่องรอย
ของนึ่งเกียก (มนุษย์อัจริยะ) ล้อเทียว ขอทานประหลาดบอกอ้วงแซ่ว่า
เมื่อพบปะกับผู้ที่มีไฟแดงบนคิ้วแล้ว จงช่วยเหลือไว้ให้มากด้วย ที่แท้มันก็
คือบุตรของนึ่งเกียกนั่นเอง

อ้วงแซ่วิ่งอย่างเร่งร้อนรวดเร็วเป็นเวลาคู่ใหญ่ ไม่นานนักก็มาถึงยัง
หุบเขาอันแคบเล็กเรียวยาว เมื่อเห็นทุกทิศทางไร้ผู้คน รีบกระโดดปราด ๆ
ลงไปมุดหายไปในกลุ่มศพร้างแห่งหนึ่งอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เทพเจ้าอสึบาต

อุโมงค์ภายในสุสานใต้ดิน มีมากมายกายกองจนซับซ้อนยุ่งเหยิงจริง ๆ อ้วงเซคาคูมิถึงว่า สถานที่นี้ไหนมีสุสานร้างที่กว้างใหญ่ไพศาลอยู่ แต่ขณะนี้จะต้องจัดการเรื่องอาการบาดเจ็บของล่อเฮา นับเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง จึงไม่มีเวลาจะไปขบคิดคำนวณให้มากนัก

ด้านขวามือเป็นอุโมงค์ที่มีความกว้างใหญ่กว่าทุกสาย ซอนไซขึ้นสู่ทางผิวดิน ลึกล้าจนเป็นความมืดมิดที่เบื้องหน้า และอุโมงค์สายนี้ยังได้มีศิลาปูลาดเป็นขั้นบันได ผนังอุโมงค์ก็มีศิลาสร้างขึ้นกันการพังทลายอีกด้วย

อ้วงเซคาคูมิเข้าไปในส่วนลึกของอุโมงค์ไปพลาง ก็กล่าวถามเบา ๆ ไปพลางว่า

“เฮาดี ท่านขณะนี้รู้สึกเป็นอย่างไร ?”

“ข้าพเจ้าประเสริฐดีอยู่ ตัวกอ นี่เป็นสถานที่อันใด ?”

“เป็นสุสานโบราณที่รกร้างมานานนับพันปีแห่งนี้ เนื่องจากภายในสุสานมีอุโมงค์ซับซ้อนมากมายกายกอง จึงมิต้องวิตกว่าจะมีผู้คนมารบกวนการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บของเฮาดี”

ลื้อเฮาอุทานขึ้นด้วยความตื่นตัน

อ้วงแซเดินตามอุโมงค์ไปได้อีกระยะหนึ่ง ท่ามกลางความมืดครึ้มสลัว อ้วงแซที่ฝึกปรีณจนสามารถมองเห็นภายในความมืดของราตรีนั้น เห็นว่าสถานที่นี้มีความสะอาดและแห้งพอสมควร จึงปล่อยลื้อเฮาลงจากอ้อมแขน พลังกล่าวว่า

“เฮาตี๋ ฟ่านักในที่ตรงนี้เกิด อุโมงค์ในสุสานซับซ้อนยุ่งเหยิงยิ่ง หากเข้าไปลึกเกินไป น่ากลัวจะหาทางออกมิพบ”

ลื้อเฮากล่าวเบา ๆ ว่า

“ตัวกอ ความคิดเห็นของข้าพเจ้าผู้น้อง อ้วงเฮียยังคงกลับไปทีสุสานของลั้งฮุยในเม่งเล้งเถิด นอกจากสืบหาร่องรอยบิดาของท่านและข้าพเจ้าที่สูญหายไปเพราะการเยี่ยงมเยี่ยงนชิกเจ้าะก้ำจู้แล้ว ก็คือฮ้วยเทียนบ้วยเฮียะของวิเศษสุดตั้งแต่โบราณกาลอันหาค่ามิได้ วิชาที่มีบันทึกอยู่ในใบลานนั้นเป็นยอดวิชาที่สูงสุดอย่างไม่มีใดเทียมเทียบเปรียบได้ตั้งแต่โบราณกาลจวบจนขณะนี้ ขณะนี้พวกชิกเจ้าะก้ำก็ได้บุกรุกเข้ามาในตงจ้วนแล้ว เมื่อมันเห็นเสียวิธิตายไป ลายแทงกระดองเต่าก็สูญหาย เพื่อกำจัดภยันภัยในภายหลัง มันจะต้องปิดตายสุสานของลั้งฮุยไป เมื่อยามนั้น อ้วงเฮียมาตรแมนจะมีลายแทงกระดองเต่า ก็จะมีประโยชน์อย่างไรอีกเล่า”

อ้วงแซพอได้ยินเหตุผลเช่นนี้ พลันสะท้านขึ้นทั้งร่างคำนึงขึ้นว่า

‘เฮาตี๋มีภูมิปัญญาอันปราดเปรียวรอบคอบยิ่ง นับว่าเป็นเหตุผลอันสมควรจะเชื่อฟัง’

แต่กลับสั่นศีรษะปฏิเสธ กล่าวว่า

“ถูกแล้ว วาจาของเฮาตี๋นับว่ามีเหตุผลสมจริง แต่ข้าพเจ้าจะทอดทิ้งท่านไปตามลำพังได้อย่างไรกัน หากแมน...” วายายังกล่าวมิทันจบ ลื้อเฮาพลันกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังว่า

“ตัวกอ ไม่ตรีที่ท่านมีต่อข้าพเจ้าผู้น้อง ชั่วชีวิตนี้ของข้าพเจ้าจะจารึกเอาไว้อย่างตราตรึง แต่เรื่องราวนั้น มีหนักเบาช้าเร็วมีละม้ายเหมือน ข้าพเจ้าผู้น้องมาตรแมนได้รับบาดเจ็บจากการจู่โจม แต่เมื่อผ่านการผจญกลมปราน

พยาบาลมาอยู่คู่อันหนึ่งแล้ว ก็พบว่าพันเชตอันตรายออกไปได้ แต่เรื่องราวทางเม่งเล้งมีความรื้อรอนดังราวกับเปลวไฟกำลังเผาไหม้ ตัวกอโชนไปสละเรื่องสำคัญมาจดจ่อต่อเรื่องไร้สาระ ทั้งเรื่องเร้งร้อนมากระทำเรื่องเชื่องช้าเสียเล่า”

อ้วงแซงกศิริชะรับปากอยู่ตลอดเวลาอย่างเห็นด้วย

ล้อเฮาพลันส่งเสียงดังขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยว่า

“ตัวกอ ไปเถิด มิต้องเป็นห่วงกังวลข้าพเจ้าดอก”

อ้วงแซงกศิริชะมีความลังเลอยู่อีกเช่นเคย กล่าวเสียงอ้อมแอ้มขึ้นว่า

“อย่างนี้ออกจะเป็นการเย็นชาต่อเขาตีมากไป”

ล้อเฮาพลันมีสีหน้าแค้นเคืองขึ้นบ้างเล็กน้อย กล่าวว่า

“ตัวกอ หากมันเป็นเช่นนั้นอีก ข้าพเจ้าก็จะไม่คำนึงถึงบาดเจ็บที่สาหัสอย่างไร ไม่กล้าจะรบกวนต่อตัวกออีกต่อไปแล้ว”

อ้วงแซงกศิริชะบึ้งบึ้งคับจนไม่มีปัญญาจะทำอย่างไรได้ จึงจำต้องเอ่ยขอโทษขอโพยแล้วกล่าวว่า

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าผู้พี่ก็จะขอไปที่เม่งเล้งสักครั้ง แต่จะพยายามเร่งรีบกลับมาอย่างสุดฝีมือให้ เขาได้จ้ะรักษาพยาบาลตนเองเป็นอย่างดีอยู่ในที่นั้น อย่าได้ทำให้เสียโอกาสการพยาบาลอันปลอดภัยไปเลย”

ล้อเฮาแซงกศิริชะรับคำ อ้วงแซงจึงหันร่างถอยออกไปจากสุสานร้างยามนี้เป็นเวลาเย็นสนธยา อ้วงแซงกระโดดปราด ๆ ขึ้นไปยังไหล่เขา ขณะคิดจะกระโดดขึ้นสู่ยอดเขานั้น พลันเห็นยอดเขาทางเบื้องหน้า ที่เป็นปากทางเข้าอิวอิกัก มีผู้คนปรากฏตัวขึ้นมากลุ่มหนึ่งกำลังพุ่งตรงมายังยอดเขาแห่งนี้ด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วปานประกายไฟ จึงฉุกใจได้คิดคำนึงขึ้นว่า

“หรือว่าพวกอิวอิกักได้ทราบที่เราอยู่ในสถานที่นี้”

อ้วงแซงรีบซุกร่างหมอบอยู่หลังก้อนหินใหญ่ จ้องมองดูความเคลื่อนไหวของคนประดาน้ำอย่างสงบเยือกเย็น กลุ่มคนเมื่อลงจากยอดเขาแล้วก็มุ่งสู่ยังลานสุสานร้าง อ้วงแซงจึงบังเกิดความตื่นตกใจเป็นยิ่งนัก

กลุ่มผู้คนเมื่อมาถึงปากทางเข้าใต้สุสานร้าง ก็ได้พากันไปชนก้อนหิน

ใหญ่มาเป็นจำนวนมาก กองสุมปิดปากทางเข้าเอาไว้อย่างแน่นหนา จนมีโอกาสจะเข้าออกได้อีกแล้ว จากนั้น เสียงหัวร่อกันดังสนั่นหวั่นไหวก็บังเกิดขึ้น มีเสียงหนึ่งกล่าวว่า

“เจ้าเด็กอ้วนแซ ในที่สุดเจ้าก็ต้องมีวันตกเข้ามาในเงื้อมมือของอิรวิกัก สวรรค์มีทางเจ้ามิเดิน แต่กลับมุ่งเข้ามาภายในอาณาเขตของหุบเขาเรา เจ้าเข้าใจว่ามีผู้ใดไปล่วงรู้การกระทำของเจ้า แต่เจ้าพอเข้ามาในเทือกเขาพวกเราก็คทราบแล้ว ยังจะมีวาจาใดจะกล่าวได้”

อ้วนแซหวนคิดว่า ล้อเฮายังอยู่ภายใต้สุสานร้างแห่งนี้ ในเมื่อเป็นสถานที่ที่มีอาจจะอยู่อาศัยได้ ยังคงไปหาสถานที่อื่นมาพักรักษากายจึงจะปลอดภัย ขณะคิดจะปรากฏตัวออกไปขับไล่ไล่ส่งพวกอิรวิกัก พาล้อเฮาหลบหนีไปที่อื่นนั้น

ข้างกายพลันมีเสียงของชายชราดังขึ้นเบา ๆ ว่า

“เจ้าไปเถิด เรื่องราวในสถานที่นี้ เจ้าไม่ต้องเกี่ยวข้องแล้ว”

อ้วนแซมาหมอบซ่อนเร้นกายในที่นี้ แต่ถูกผู้อื่นล่วงรู้ได้โดยตนยังมีทราบแม้แต่น้อย จึงบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบเหลียวหน้ามองไป เห็นที่ห่างจากตนประมาณสี่สิบวา บนคำคอบสนกิ่งอหิงของชะง่อนผามีขอทานชราผมแผ่รุ่งเป็นกระเซิง หน้าตาสกปรกมอมแมม หนวดเครางอหิงดังราวกับม้วนไหม ตาที่กลมโตถลนนั้นมีประกายเจิดจ้าแวววาวนั่งอยู่

อ้วนแซถูกใจได้คิดว่า

‘ขอทานชราผู้นี้จะต้องเป็นไค้อ้วงจื้อ (ขอทานรัชทายาท) ที่อึ้งเล่งจื้อ ชื่อแป๊ะเคยบอกอย่างแน่นอน’

จึงรีบเอ่ยปากกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ข้าพเจ้าอ้วนแซ ท่านคงเป็นแป๊ะแป๊ะที่เมื่อหลายวันก่อน เพิ่งส่งเสียงให้ได้ยินโดยมิปรากฏตัวให้ได้พบกระมัง ?”

ขอทานชราจับสายตาอันเจิดจ้าอยู่บนร่างของอ้วนแซจนแน่นิ่ง รำพึงรำพันขึ้นว่า

“อึ้งฮู้จื้อนับว่ารับศิษย์อันยอดเยี่ยมได้อย่างจริงแท้แน่นอน เจ้าเฒ่า

นั่นมีชะตาขึ้นในยามชราเสียแล้ว”

แต่ก็ผิงกัศระอันมีผมย่งเป็นกระเซิง พलगกล่าวว่

“ถูกต้อง เจ้าหากแน่นต้องการทราบร่องรอยของบิดาเจ้า ยังมีริบไป
อีก ฉวยโอกาสที่พวกชิกเงาะก้ายังมิได้ระดมกำลังมาโดยพร้อมพรั่ง รีบเข้าไป
นำของวิเศษภายในสุสานของลั้งฮุย มาตรมิเช่นนั้น จะไม่ทันการแล้ว”

อ้วงเชริบรับปากลนลานอยู่หลายคำ ไค้อ้วงจื้อพลันกล่าวอย่างยิ้ม
แย้มว่า

“ล้อเฮาผู้หลานเจ้าก็ได้เห็นแล้ว มันมีบุคลิกและนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ?”

อ้วงเซงงันไปวูบหนึ่ง โดยคาดความหมายของคำถามนี้มีได้ จึง
ตอบไปว่า

“เฮาตี้นับเป็นมังกรในมวลหมู่มนุษย์”

“ประเสริฐมาก อย่างนั้น หากภายหลังเจ้าทำให้มันมีความคับแค้น
ซุ่นเคื่องเมื่อใด เราจะต้องให้เจ้าได้นำตัวกันทีเดียว รีบไปเถิด แต่ทว่า พรรค
ชิกเงาะก้าในขณะนี้ กำลังมีโทะสะเดียดดาลปานภูเขาหลายเพราะการตายของ
เสียวจู้ จะติดตามหล่ายซั้งฮูเป้ (ฮูเป้เทพเจ้าอสนีบาต) มาคิดบัญชี เจ้าใน
ขณะนี้ได้กลายเป็นหล่ายซั้งฮูเป้ตามความคิดเห็นของพวกชิกเงาะก้าไปแล้ว
ควรระวังตัวไว้ให้มากด้วย”

อ้วงเซนิกหัวร่ออยู่ในใจ ที่ตนกลับกลายไปได้สมญานามเช่นนี้มา
ปากรับคำขึ้นว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าผู้หลานขอลาก่อน”

อ้วงเซเซงโกงหน้าไปมองจ้องดูเหล่าผู้คนชาวฮิวฮิวกัก ที่ยังออกรอคอย
อยู่ทางปากสุสานร้าง ฉวยโอกาสที่พวกมันมิทันระวังตัว รีบยัดร่างพุ่งกาย
ปราดออกไปจากหลังก้อนหินใหญ่อย่างรวดเร็ว แต่พอร่างพุ่งไปได้เพียงสอง
สามก้าว ก็ได้ยินเสียงไค้อ้วงจื้อร้องบอกมาว่า

“อย่าลืมเสียเล่า บ้อเมี้ยแก้ง (สถานนิรนาม)”

อ้วงเซจ๋าได้อย่างแม่นยำแล้ว เกรว้างสีเขียวได้พุ่งปราดข้ามยอดเขา
ไป เพียงชั่วครู่ก็ออกจากเทือกทิวเขาเมียวฮงซัว มุ่งสู่สุสานเม่งเล้งอย่างเร่ง

ร้อนรวดเร็ว ยามเมื่อใกล้จะถึง ท่ามกลางความเลือนรางของวิกาล ได้เห็นมี
ร่างสตรีนางหนึ่ง กำลังเดินอย่างแฉะช้ำอยู่ที่เบื้องหน้า

สตรีนางนี้มีรูปร่างอ้วนแอ่นแน่นน้อย อ้วนแซกกำลังคิดจะวิ่งผ่านนาง
ไปโดยมิปรารถนาจะเกี่ยวข้อง

แต่นางนั้นคล้ายดั่งว่า ที่กลางหลังยังมีนัยน์ตาดอกขึ้นอยู่ก็ปานกัน
เพราะชะงักทำหันทายมาอย่างกะทันหัน กล่าวว่า

“ในที่สุด ข้าพเจ้าก็รอท่านจนพานพบ”

อ้วนแซงเหยหน้ามองไป เห็นมีแพรวาคลุมเอาไว้อย่างมิดชิด นางคือ
ชื่อม่วยที่ได้สูญหายไปในการต่อสู้กับซินฮั้ว ผู้เป็นเลียวจูของซิกเจ้เจ้า
นางพอได้รับบาดเจ็บแล้วก็ลื่นร่อนรอยไปจากเม่งเล้ง จนตนสอคล้ายตาหา
มิพบ จึงต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความตื่นเต้นพลางกล่าวว่า

“อา ชื่อม่วย ท่านเอง”

“อย่าได้เรียกข้าพเจ้าเป็นชื่อม่วย !”

“มิเรียกก็มีเรียก แต่ทว่า ท่านและข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์กันใน
สำนักของอาจารย์ ไหนเลยท่านจะเปลี่ยนแปลงได้ตามอารมณ์”

คนผู้นี้คือกงจื๊อนั่นเอง นางหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ท่านเป็นศิษย์ที่ถูกอัปเปหิออกจากสำนักแล้ว”

อ้วนแซงผินหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ในเมื่อท่านเห็นข้าพเจ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะด้านหน้ามา
เรียกหาอีกเล่า ขอลาก่อน”

กงจื๊อเดินหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวขึ้นอีกว่า

“อย่าเพิ่งไป ความอัปยศของสามฝ่ามือที่ปากทางหุบเขาบู๊กลีวก็
สมควรจะมาชำระสะสางกันเสียที จงรับสามแฉ่ของข้าพเจ้าเอาไว้แล้ว ท่าน
จะไปที่ได้ก็เชิญตามสบาย”

อ้วนแซงคาดมิถึงว่า นางยังคงติดใจในเรื่องนั้นมิเลือนลืม จึงยิ้มพลาง
ตอบว่า

“เมื่อครานั้น ข้าพเจ้าเนื่องจากจะพาสานรอยริ้วของชื่อแป๊ะและชื่อเจ็ก

ให้อยู่กินเยี่ยงสามีภรรยาโดยสมบูรณ์ หาใช่พ่ายแพ้ด้วยฝีมือที่แท้จริงไม่ แต่กลับกระทบเอาโทสะชื้อแป้อย่างรุนแรง ถูกอัปเปหิออกจากสำนัก จึงบังเกิดความพลุ่งพล่านขึ้นจนลืมหูลืมตา นัดหมายชื้อม่วยให้ออกนอกหุบเขา ความใดที่ล่วงเกินก้าวร้าวไป ยังหวังว่าโปรดได้อภัยด้วย”

กงจู้ตวาดเสียงแหลมเล็กกว่า

“เรียกท่านอย่าเรียกข้าพเจ้าว่าชื้อม่วย ข้าพเจ้ามิใช่เป็นชื้อม่วยของท่าน ท่านเองนั่นแหละทั้งภรรยาก็ยังมีอาจคุ้มครองป้องกันเอาไว้ได้ ยังมีหน้ามารับตนเป็นชื้อเฮียของผู้อื่นอีก วันนั้น ในเมื่อท่านมีจิตคิดจะส่งเสริมชื้อแปะและชื้อแป๋ให้เข้าใจกัน ยินยอมกล้ำกลืนฝืนรับความพ่ายแพ้ ก็ไม่บังควรที่จะลงมือจัดการข้าพเจ้าทางปากหุบเขา ในเมื่อท่านไม่มีจิตใจกว้างขวางพอจะเสียสละตนเองตั้งปากว่าไว้ ก็อย่าตบหน้าตนเองให้บวมแล้วมาโอ้อวดเป็นคนอ้วนเลย แสดงฝีมือมาเถิด คำนี้ข้าพเจ้าจะขอปลงล้างความอัปยศอดสูในครานี้”

อ้วงเซถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ท่านจะต่วยตีหรือ ท่านมิใช่เป็นคู่มือของข้าพเจ้าดอก”

“ไม่มีเรื่องเช่นนั้นแน่ ในสามกระบวนท่า ข้าพเจ้าหากมิฟาดท่านจนต้องกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้น ข้าพเจ้าก็จะมิแช่जू ขอบอกกล่าวกับท่านตามความจริงว่า ข้าพเจ้าชิงชังท่าน ข้าพเจ้าจะให้ท่านได้รับทัณฑ์ฆาตกรรมอย่างทุกซ์ระทมเพราะการกระทำของข้าพเจ้า”

อ้วงเซสะท้านใจอย่างรุนแรง ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

“อา ท่านชิงชังข้าพเจ้า ? เหตุไฉนท่านจึงชิงชังข้าพเจ้า หรือว่าเพราะสามฝ่ามือในครานั้น ? ข้าพเจ้ามิเชื่อ”

กงจู้กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เมื่ออยู่ที่เม่งเล้ง ข้าพเจ้าได้บอกกล่าวแก่ท่านอย่างชัดเจนไปแล้ว ท่านเป็นคนที่ตบตาอำพรางผู้อื่น และหลอกลวงตนเอง เป็นลูกผู้ชายจอมปลอมต่ำช้า เปลือกนอกของท่านมีความมองอาจส่งอย่างเปี่ยมด้วยธัมมะ แต่ความจริงกลับกระทำการให้ร้ายผู้อื่น โดยสรรหาประโยชน์ใส่ตัว อันบุคคลเช่นนี้

ข้าพเจ้าไปไม่ชิงชิงรังเกียจ”

อ้วงแซ่ร้องเสียงขึ้นด้วยเสียงดัง ๆ ว่า

“ข้าพเจ้ามิได้ประทุษร้ายให้ท่านเสื่อมเสียอย่างไรแม้แต่น้อยนิดเลย”

กงจื๊วห่อคิกคักเสียงสดใส พลันตวาดขึ้นว่า

“รับมือได้”

มีอันผุดผ่องที่ไหลอยู่ทางด้านหลังพลันได้ยกขึ้นเบา ๆ แล้สืขาวได้ถูกสะบัดจนพลิวละลือ พุ่งเข้าไปโบหน้าอ้วงแซ่พร้อมทั้งตวาดเสียงกราดเกรี้ยวกว่าเดิมว่า

“กระตองเต่าลายแทงในตัวเขียวกำจื๊วขึ้นฮัซ ท่านสูบเอาไว้มตามลำพังคนเดียว ส่วนอีกหกคนต่างได้รับบาดเจ็บ ท่านยังว่ามีได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าแม้แต่น้อยนิด”

อ้วงแซ่ขบจนถ้อยคำโต้เถียง จึงรีบถอยกายออกไปครึ่งก้าว

คาดไม่ถึงว่ากงจื๊วยังคงใช้เส้ามาในกระบวนท่านั้นมิแปรเปลี่ยน ขยับขึ้นอีกครั้ง แล้พลันคล้ายดั่งเป็นนกยูงรำแพน คลือออกมาจนกว้างใหญ่และยังมีพลังอันร้นลับที่หนักหน่วงยุ่นเหินยวอย่างสุดแสน กระแทกตรงมาใส่โบหน้าในบัดดล

เพียงขยับข้อมือวูบเดียว แล้ก็ได้ห่างจากโบหน้ามาถึงสามนิ้วเท่านั้น

อ้วงแซ่ต้องร้องสุดเสียงขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ หายร่างไปทางด้านหลังด้วยกระบวนท่าสะพานเหล็ก หลบเลี่ยงการจู่โจมของกงจื๊วไปได้ แต่กงจื๊วมิทราบว่าเป็นอย่างไรไป เพียงเวลาคำคืนเดียว พลันฝีมือรุดหน้าไปกว่าเมื่อคราก่อนมากมายก่ายกองเหลือเกิน

เห็นนางหั่วร้องเสียงเบา ๆ ขึ้น แล้แซอันผุดผ่องได้กดต่ำลง แล้พลันดังควับขึ้นอย่างแหลมคม พาดใส่ที่ท้องน้อยของอ้วงแซ่อย่างถนัดถนี่แม่นยำ

อ้วงแซ่ครองหนก ๆ ในลำคอ ลมปราณที่จุดศูนย์มิอาจจะเกร็งให้รวมตัวได้อีก ต้องกระแทกกายนึ่งกับพื้นดังโครมใหญ่ กงจื๊วยังมีพลังเลแม้แต่น้อยนางสะบัดแล้ปัดเข้าควับควี้ยสามครั้งซ้อน ๆ ไปบนร่างอ้วงแซ่ทันที

สองบ่าและกลางหลัง เลื้อขาดกระจายจนเห็นเนื้อ และถูกฟาดจน

หือเลือดเป็นเส้น ๆ

อ้วงแซมิโสะพล่งปลานขึ้นจนอัดอกอย่างรุนแรง รีบรั้งลมปราณขึ้นอย่างหักโหม ผนึกกำลังลุยแทงขึ้นขึ้นเตรียมจะฟาดออกไป แต่มีคาคาว่างจูยังกลับว่องไวไปเสียกว่า แขนอันผุดผ่องของนางสะบัดขึ้น แล้วยาวได้ฟันเข้าที่รอบคออย่างแนบแน่น ตวาดแผ่วเบาว่า

“อ้วงแซ หากท่านกล้าขยับเขยื้อนสักน้อย ข้าพเจ้าจะแผ่ฟุ้งกำลังออกไปจัดการชีวิตของท่านให้ปลิดปลงลงเลย”

อ้วงแซแค้นเสียงหนัก ๆ ออกมา แต่ก็มิกล้าจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจริง ๆ

กังจูจึงได้ล้วงเอากะดาศออกจากอกเสื่อมาแผ่นหนึ่ง โยนไว้ที่เบื้องหน้าแล้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“สุสานของลิ่งซุยมิต้องไปแล้ว นำไปดูเองเถิด นั่นเป็นของท่าน”

กล่าวแล้วก็ตั้งเสื่อออกมาจากลำคออ้วงแซ พลิกกายเล็กน้อยก็พุ่งไปได้ไกลกว่าสามสิบเหี้ยะ กระโดดอีกสองครั้ง หายลับไปในความมืดของวิกาล แต่นางมาตรเมื่อนจะไปได้ไกลโซแล้ว ยังคงมีเสียงของนางดังแว่วมาเป็นคราสุดท้ายว่า

“อ้วงแซ หากท่านยังมีจิตใจอันเลวร้าย ภายหน้าพบกับโกวเนี้ยเมื่อใดโกวเนี้ยจะปลิดชีวิตท่านทันที”

เสียงขาดหาย ทุกสิ่งพลันเงียบงันจนวังเวงไป

อ้วงแซทราบแน่วนางไปไกลมากแล้ว แต่ยังได้ยืยนาจที่นางว่ากล่าวมาอย่างแผ่วเบาจนชัดเจน จึงรำพึงรำพันขึ้นว่า

“แปลกแท้ ซือม่วยทางเปลือกนอกมีท่าทีโหดเหี้ยมอำมหิตต่อเรายิ่ง แต่ฟังวาจาที่นางกล่าว คล้ายดังมีความกังวลสนใจในตัวเราเหลือเกิน นี่มันเป็นเพราะเหตุอันใด ? หรือว่านางก็มีความทรงจำอันดีงามในตัวเรา ?”

แต่อ้วงแซเมื่อคิดถึงตนที่เป็นคนผ่านการวิวาห์มาแล้ว จึงต้องหัวร่อขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้นได้ คำนี้ในใจว่า

“เป็นไปได้อย่างไรกัน นางทราบแน่ว่าเราเป็นบุรุษที่มีภรรยาแล้ว

‘ไหนเลยจะมีความคิดอันพึงชานเช่นนั้นอีกเล่า’

อ้วนเข็มเล็กน้อยตะกายลุกขึ้นยืนในทันใด ก้มเก็บกระดาดแผ่นที่
กงจิวโยนมาอยู่ข้างกายขึ้นดูอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส อาศัยแสงดาวอันเลื่อนราง
มามองจ้องดู เห็นบนกระดาดนั้นมีอักษรเขียนไว้ว่า

‘เล่าสู่ชั้นสู่ภูเขายืนชั้วตามคำนัดหมายของสหาย เมื่อผ่านไปที่ย่างบึง
ซาเออ พลันเห็นมีห้าคนกำลังต่อสู้อย่างดุเดือด เมื่อสนใจสังเกตจึงจำได้ว่า
เป็นห้าอัจฉริยะพิภพ อันมีเกียรติภูมิเลื่องลือในบุลิ้มของตงวันเช่นเทียนเอี้ยบ
ตี่กุน นั้งเกียก ม้อจุน กุ้ยอ้วง

‘เล่าสู่ตัดขาดจากเรื่องราวการวิวาทบาดหมางของบุลิ้มมาเป็นเวลานาน
นานแล้ว มิปรารถนาจะสอดมือเข้าเกี่ยวข้องกับถ้ามไถ่อีก จึงหยุดยืนดูอยู่เท่าที่
ยามนั้นเห็นม้อจุนและกุ้ยอ้วง รวมมือกันต้านรับเทียนเอี้ยบได้จนคู่คี่กำลัง
อย่างโชคดี นั้งเกียกนั้นชิงชิงรังเกียจในความชั่วอย่างรุนแรง พอร่วม
วงการต่อสู้เข้าด้วย ม้อจุนและกุ้ยอ้วงก็ปรากฏลงพ่ายแพ้ขึ้นในทันที การ
ต้านทานได้อ่อนด้อยจนกระทั่งจะถึงแก่พ่ายแพ้ ในช่วงพริบตาที่จะบังเกิด
ผลแพ้ชนะนั้น พลันเห็นชายชราสวมหมวกเยี่ยงนักพรตหน้าตาสดใสที่เร้นกาย
อยู่ทางด้านข้าง คนผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมจนมีอาจคาคำนวณ เลือดดำเพียง
กระพือออกมา เทียนเอี้ยบและนั้งเกียกก็ได้รับบาดเจ็บจนพุบไปกับพื้น ตี่กุน
ถลันเข้าไปหวังช่วยเหลือ ถูกม้อจุนและกุ้ยอ้วงรุมเข้าสะกดเอาไว้ นั้งเกียก
เดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง พองตาดำเสียงดังสนั่น ถูกม้อจุนแลกุ้ยอ้วงพาดใส่
ไปคนละฝ่ามือจนกระอักโลหิตสิ้นสติหายใจร่อแร่ปางตายไป ม้อจุนและ
กุ้ยอ้วงจึงได้คว้าตัวเทียนเอี้ยบและตี่กุนแยกย้ายกันไป เล่าสู่เนื่องจากสะกด
รอยตามชายชราหน้าตาสดใสสวมหมวกนักพรต จึงทราบว่ามันคือผู้อาวุโส
รักษาดาราชของพรรคชิกเจ๊ะก้า เมื่อย้อนกลับมาตงวันอีกครั้ง นั้งเกียกนั้น
มิทราบไปที่ใดแล้ว พอตีพบพวกทูตสันถวไมตรีนำเครื่องบรรณาการมา
จิมก้องต้ององค์ขัตติย์เรา จึงได้ใช้ฝีมือทั้งคำบอกเล่าเรื่องราวในของที่
จะบรรณาการ เพื่อเป็นประจักษ์พยานในภายภาคหน้า

จากผู้พนจรนิรนาม’

อ้วนแซเมื่อได้เห็นคำบอกเล่าชิ้นนี้แล้ว มือทั้งสองพลันสั่นระริกอย่างรุนแรง แผลร่องก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“บิดาเรามีได้ไปพบประมุขพรรคซิกเจ้าะก้าจริง ๆ ในระหว่างทางถูกม้อจุนตั้งไ้ช้วนและก๊วยอ้วงชิงมั่งคร่าตัวเอาไป เป็นเรื่องเช่นนี้จริง ๆ หรือ ? มีนำเล่า แต่ยี่จู้ทั้งสี่ของอิวอวิกกี้จึงพากันรู้จักพลั้งฝ่ามือลมเพยดาผลาญชีพพรของบิดาเรา อย่างนั้น อิวอวิกกี้จะต้องเป็นม้อจุนตั้งไ้ช้วนแล้ว”

อ้วนแซบังเกิดความมึติยินดี และเดือดดาลคลั่งแค้นผสานกันจนสับสนที่มึติยินดีคือทราบร่องรอยของบิดาตน ที่เดือดดาลคลั่งแค้นก็คืออิวอวิกกี้จู้ในช่วงฉับพลันทันใด ตาทั้งสองเบิ่งพองจนคล้ายจะมีเปลวไฟแผ่พุ่งออกมา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคันเสียงขึ้นว่า

“ผู้อาวุธรักษาตรา (คนถือตราของพรรค) แห่งซิกเจ้าะก้า มันจึงเป็นตัวการที่ทำร้ายต่อบิดาเราให้ตกเป็นเชลยอย่างแท้จริง”

แต่แล้วหวนคิดขึ้นอีกว่า

‘เหตุไฉนมันต้องประทุษร้ายต่อบิดาเราเล่า บิดาเรามีจุดประสงค์จะไปเยี่ยมเยียนประมุขซิกเจ้าะก้าอยู่แล้ว ถูกต้อง มันจะต้องได้รับคำสั่งของประมุขพรรคมา จึงกล้าลงมือลอบทำอันตรายบิดาเรา เพราะเป็นการตัดทอนกำลังของบู้ลิ้มให้ต้อย และก็ยังผลักรถนี้ให้แก่อู่อื่นเป็นการใส่ร้ายป้ายผิดส่วนม้อจุนและก๊วยอ้วง ก็ละโมภโลภหลงในพลังฝีมือวิชาไม้ตายของบิดาเรา จึงคร่าตัวกลับไปเร้นกายเปลี่ยนชื่อเสียง บิบบังคับให้ถ่ายทอดยอดวิชา...’

อ้วนแซยังคิดกายยั้งสั่นสะท้านอย่างรุนแรง หยาดเหงื่อไหลพรากลงมาดุจตั้งเป็นสายฝนโหมซัด ร้องด้วยความคลั่งแค้นว่า

“อา บิดาเอ๋ย ท่านคงต้องได้รับทัณฑ์ทรมานอันเจ็บแค้นแสนสาหัส อา บิดาเอ๋ย ด้วยนิสัยที่ร้อนแรงแกร่งกร้าวของท่าน น่ากลัวยอมตายก็มิยินยอมถ่ายทอดยอดวิชาไม้ตายให้แก่ก่อสุรร้ายตัวนั้นอย่างแน่นอน แต่ทว่า...”

อ้วนแซเมื่อคิดถึงตอนที่เอนจอหน้าแล้ว ต้องร้องขึ้นด้วยความเจ็บข้ำลำเค็ญ กายอ่อนระทวยจนพุบลงกับพื้น ว่าจะให้สะอึกสะอื้นแล้วรำพันว่า

“เราต้องล้างแค้น เราจะต้องเข่นฆ่าผู้ที่ทำให้บิดาเราได้รับทรมาน ด้วย

ฝีมืออันโหดเหี้ยมอำมหิตเป็นทวีคูณ...”

แต่ทันใดนั้น ตามีประกายเจิดจ้าแวววับ กระโดดขึ้นจากที่ มองจ้องดูกระดาดซึ่งทำไว้อย่างแนบแน่นจนเลื่อนลอย คำนึงขึ้นว่า

“นางไปได้แต่ใดมา อันเรื่องนั้นนอกจากจะมีอยู่ในลือเปี้ยลึงเข้าในสุสานของลึงฮุยที่เม่งเล้งพอจะสืบหาได้แล้ว หรือว่ายังมีที่อื่นใดไปสืบเสาะได้อีกแห่งหนึ่ง อันข้อความที่บอกมานี้ มาตราแม้นมีเหตุผลพอจะเชื่อถือได้อยู่หลายส่วน แต่จะมีหลักฐานใดมายืนยัน ? เราอาจจะเชื่อถือนางได้โดยง่ายดายนัก เท่าที่เราขบคิดคำนวณ นี่คงเป็นเพราะความคาดหมายในหัวคิดของนางเพียงคนเดียว และเข้าใจว่าถูกต้อง จึงได้เขียนบอกมา”

อ้วงแซพอได้คิดเช่นนั้น ก็ชักกระดาดเข้าไว้ในอกเสื้อ ก้าวยาว ๆ ตรงไปที่เม่งเล้งอย่างเร่งร้อน ยามนี้ห่างจากเม่งเล้งมีไกลเท่าใดนัก ตลอดสายทางกลับมิพานพบพวกของซิกเจ้ก้าแม่แต่คนเดียว จึงกลับรู้สึกพิศวงสงสัยยิ่ง

ดูว่าเหลือระยะทางอีกเพียงสองสามลี้ก็จะถึงเม่งเล้งแล้ว ในทันใดนั้นเสียงลมอันแหลมคมได้ดังขึ้นกระทบโสต แล้วปรากฏชายชราอาภรณ์ดำนัยน์ตาข้างเดียวขึ้นมาขวางทางเอาไว้ หน้าของม่นขาวซีดจนไร้สีเลือดแม้แต่น้อยนิด

คนผู้นี้พอปรากฏตัวก็ยืนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว จ้องสายตาก็มีอยู่ข้างเดียว แหน่หนึ่งบนใบหน้าอ้วงแซจนเป็นประกายแวววาว

อ้วงแซคำนวณมื่อกว่าคนผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร จึงประสานมือการะแล่วกล่าวว่า

“ขอผู้อาวุโสโปรดหลีกทางให้สักเล็กน้อย”

อ้วงแซในขณะนี้ มาตราแม้นเลื้อบนบ่าทั้งสองและกลางหลังจะขาดกะรุ่งกะริ่ง จนเห็นรอยฟกช้ำของผิวเนื้อ แต่ก็ยังมีอาจกลบเกลื่อนรูปลักษณะที่องอาจสง่างาม ความสูงส่งของบุคลิกประจำตัว ชายชราหน้าตาเดียวเค้นเสียงหัวร่ออันเย็นชาขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจ้าคือบุตรชายของอ้วงคุน ที่เจ้าอารมณ์ไร้ความคิดจนบัดชบนั้น

กระมัง คาดว่าเจ้าก็มีใช้เป็นคนตัวดีอย่างไรไปได้ดอก”

อ้วงแซฟงผู้นี้เหยียดหยามประณามบิดาตนอย่างเต็มปาก จึงมีสีหน้า
บูดบึ้งตึงเครียดขึ้นทันที กล่าวว่า

“ท่านเป็นใคร ? จึงกล้าเอ่ยปากประณามคน”

“เฮอะ เฮอะ ด่ามันว่าบัดซบสักคำสองคำ ยังนับว่าเป็นการให้เกียรติ
มันเสียอีก”

ทันใดนั้น มิเห็นว่าสืบท่าเคลื่อนไหวอย่างไร ก็มีเงาดำพลันวูบเข้ามา
ชายชราตาเดียวได้พลีร่างจนถึงลิบกว่าเหยยะ มายืนอยู่ยังเบื้องหน้าอ้วงแซ
เพียงสามเหยยะอย่างเยือกเย็นชาปานปิศาจ ยืนมือที่แห้งเกร็งดำสนิทดุจดั่ง
ขานกออกมา แล้วทวาดเสียงเย็นชาว่า

“เอามา”

อ้วงแซถอยกายไปหนึ่งก้าวอย่างรุนแรง สูดลมหายใจลึก ๆ ผนึก
กำลังภายในขึ้นจนเข้มแข็งแกร่งกร้าว กระซอกเสียงด้วยความแค้นเคืองว่า

“เฒ่าอุบาทว์ที่ไร้เหตุผล จะทำอะไรไป ?”

ชายชราที่มีตาข้างเดียวปรากฏประกายอันเจิดจ้าเย็นยะเยือก แค้น
เสียงขึ้นว่า

“ยังจะต้องถามไถ่ ก็ย่อมต้องการลายแทงกระดองเต่าที่เป็นบุญเจ
เข้าสู่สุสานของลี้ซุ่ย !”

อ้วงแซพลันสะท้านขึ้นทั้งร่าง แต่สีหน้ายังคงปรากฏรอยแค้นยั้มอยู่
เล็กน้อย กล่าวว่า

“ผู้ใดบอกกับท่านว่าลายแทงกระดองเต่าอยู่ที่ข้าพเจ้า ?”

“เล่าสู่ไม่มีเวลามากมายถึงปานนั้น เจ้าจะนำออกมาหรือไม่ ?”

“ท่านมิบอกก็แล้วไป แต่ท่านนั้นเป็นผู้ใดกันแน่ ?”

ชายชราตาเดียวแค้นเสียงหัวร่อเสียงเย็นชาขึ้นสองสามคำจึงกล่าวว่า

“เด็กน้อยที่ฆ่าเหยียวก้าวสู่ของชกเงาะก็ไป นับว่าคราเดียวก็สร้างชื่อเสียง
เกียรติภูมิของเจ้า ลือเลื่องกระดองเต่า จนได้รับสมญาว่าชิงลี้ซุ่ยเบ๊ (สุเบ๊
เทพยดาอสนีบาต) อันน่าฟัง แต่เล่าสู่เก๋ฮั่วซัวจู้ (ประมุขภูเขาเก๋ฮั่ว) มิได้

แสบแสนใจในตัวเจ้าดอก จงนำมา”

วาทาสุดท้ายพอลอดคำ ร่างได้พลัวเข้ามาอีกสามก้าว ทั้งสองจึงยืน ประจันหน้าอย่างสามารรถ เอื้อมมือเข้าสัมผัสกันได้ อ้วงแซ่ไหนแทบจะมี เหนือเย็นเยะเยือกไหลพราวออกชุ่มโชกกาย รับผิดชอบต่อเล็กละเอียดฟูฟ่องปราด ถอยไปได้ลึกกว่าเซี่ยะ ตะโกนกองเสียงดัง ๆ ว่า

“ท่าน...ท่านก็คือเก้าชั่วชีวิต!”

“ถูกแล้ว เจ้าเด็กแซ่อ้วง เจ้าทำอันตรายศิษย์ทั้งห้าของเราไป และยังหักโค่นพวกแก๊งก์เยี่ยมลือไปอีก ทุ่งเจ้าเบ๊มันที่เป็นสององค์รักษ์ ก็ต้องตาย ไปด้วยแล้งของนางขอลานเผ่าผู้นั้น เฮอะ เฮอะ บัญชีเหล่านี้เราประมุขจะ รวบรวมใส่ศิระของเจ้าเพียงคนเดียวทั้งสิ้น”

อ้วงแซ่ใช้ความคิดอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า พลันแปลงเสียงหัวร่ออัน สดใสกังวาน แล้วยกกล่าวว่า

“ชีวิต ท่านอย่าได้คุยเชื่องโง่ใหญ่โตไปเลย ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าคุณศิษย์ ห้าปีศาจนั้นเป็นศิษย์ชั้นเยี่ยมของภูตบดีชีวเม้ง ที่เป็นหนึ่งในห้าอัจฉริยะของ พิกพเมื่อครั้งอดีต โดยมีทราบเลยว่า พวกมันทั้งห้าจะมีความสัมพันธ์อันใด อยู่กับท่าน”

ชายชราตาเดียวกระซกเสียงขึ้นว่า

“เด็กอุบาทว์ นี่เจ้ารู้แล้วยังแสร้งถาม เราปล่อยปลະเจ้ามิได้แล้ว”

ตาข้างเดียวของมันเป็นประกายโหดร้ายจนแวววาว แผดเสียงหัวร่อ แหลมเล็ก เลื้อยอันทันกว้างใหญ่สะบัดขึ้นวูบหนึ่ง อ้วงแซ่รู้สึกเบื้องหน้ามี ปรากฏอันวูบวาบ แล้วมีพลังลมอันแหลมคมทำสาย ฟุ้งทะลวงเข้าไปใส่ ทรวงอกมาด้วยความรวดเร็วว่องไวจนไม่มีโอกาสจะขบคิดได้ทัน

จึงตวาดถองร้องขึ้น ถีบปลายเท้าฟุ้งกายไปเบื้องบนอากาศจะหลบหลีก ออกได้ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“อย่างนั้น ท่านก็เป็นภูตบดีชีวเม้งแล้ว ใช่หรือไม่?”

“เราเป็นประมุขเก้าชั่วชีวิต เจ้าเด็กชั่วร้าย นับว่ายอดเยี่ยมผิดธรรมดาจริง” สะบัดแขนเลื้อยอันทันกว้างใหญ่จนมีเสียงดังฟื๊บบบอย่างหนักแน่น ร่าง

ดูจดังเป็นเงาตามตัว พุ่งปราดเข้าหาในชั่วพริบตา กระบวนท่าห้าปีศาจตะปบ
วิญญาณ รวดเร็วว่องไวประหนึ่งสายฟ้า เพียงกะพริบตาก็มาถึงยังเบื้อง
หน้าได้ อ้วงแซriebใช้กำลังถ่วงพันซัง โดยมีรอให้มันเข้ามาใกล้กาย รีบ
พุ่งร่างลงสู่พื้นดินได้อีก

เก้าชั่วชั่วจูหิวร่อเสียงแหลมเล็กขึ้นอีกครั้ง กล่าวว่า

“ยอดฝีมือของเก้าชั่วชั่ว ไม่มีคนใดจะต้านทานรับมือเจ้าได้ เรา
ประมุขในวันนี้ ยังจะปล่อยปลະเจ้าหลบหนีออกไปได้อีกหรือ”

ร่างโถมลงมาจากเบื้องบนอากาศอย่างหักโหม ยังมีทันจะถึงตัวพลัง
กรงเล็บก็ได้แผ่พุ่งเข้ามาก่อนแล้ว เสียงดังควากปรากฏขึ้น อ้วงแซพลัน
รู้สึกเย็นวาบขึ้นไปทีกลางหลัง เล็บของห้าปีศาจตะกุกวิญญาณกระซอกเอา
หลังเลื้อยทั้งแถบขาดกระจัดกระจายไปทันที

อ้วงแซใจหายวาบ คำนึงขึ้นว่า

“หวาดเสียวเหลือเกิน มันน่าจะมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ
รีบถีบปลายเท้าพลีวร่างเสียงหลบออกไปได้ห้าก้าวต้งสายฟ้า ผนีก
กำลังลมปราดขึ้นในแนวทางฝ่ามืออสณิबाट (ลุยแห่งอัน)

เก้าชั่วชั่วจูในครานี้มิได้ตามติดเข้ามดั่งคาดคิด มันยกแขนขึ้นแล้ว
กระแทกฝ่าอากาศมาอย่างเบา ๆ พลังลมฝ่ามือลະลิวมาอย่างไรรื่นหนักและ
ปราศจากเสียง แหวกฝ่าอากาศจนดั่งสนั่นดุจเคย

อ้วงแซจึงตะลึงงันไปวูบหนึ่ง ความคิดพองเพิงอุบัติ พลันรู้สึกว้าฝ่ามือ
ที่เก้าชั่วชั่วจูโจมมานี้ ดูจดังเป็นกำแพงเหล็กกล้าที่ไร้สภาพ หนักหน่วง
รุนแรงดูจดังภูเขาล่มทลาย อ้วงแซพลันทวนคิดขึ้นได้ จึงทวาดขึ้นด้วย
ความตื่นตกใจว่า

“ไห้อือซิงกง (พลังเทพดาไร้สภาพ) ของตี๋กุน (สุภาพบุรุษแดนดิน)
เฉียงก้าวซ้อ”

จะเสียงหลบหลีกก็มีทันท่วงทีแล้ว ไหนเลยจะกล้าเลนเล่อไปได้ รีบ
ตัวดฝ่ามือฟาดพลังออกไปในกระบวนท่าลุยเทียนเตี้ยจั้ง (อสณิबाटคะนอง)
เสียงระเบิดดั่งโครมขึ้นดูจดังภูเขาล่มแผ่นดินทลาย พลังไร้สภาพได้ปะทะ

กับพลังมีสภาพ ทั้งสองพอกระทบกัน ผู้ใช้ทั้งสองฝ่ายก็ต่างรู้สึกสะท้านขึ้น
ทั้งกาย พลังฝ่ามือปลาสนาการจนสาบสูญไปด้วยกันทั้งสองคน

อ้วงแซหวนคิดถึงข้อความในกระดาดที่กึ่งจู่ทั้งไว้ให้แก่ตน จึงคำราม
เสียงสนั่นหวั่นไหวว่า

“ก๊วยอ้วง (ภูตบดี) ชิวเม้ง เจ้าที่หน้าด่านไร่ยางอาย ตั๊กนุตั้งง้าวซ้อ
มีน้ำใจอันเมตตาการุณย์ มีวิชาการแพทย์อันยอดเยี่ยมเทียมเทพยดา มี
ปณิธานช่วยเหลือชีวิตสัตว์ทั้งหลายอย่างน่าเคารพเลื่อมใส และยังมีมีการ
แก่งแย่งชิงดีกับผู้คนชาวโลก เจ้าที่ฤๅโทดชั่วร้ายยิ่งกว่าภูตผีปิศาจ ขณะนี้
ทำอะไรกับตั๊กนุไปแล้ว”

เก้าฮั่วซัวจู้ก็ทวาดเสียงกราดเกรี้ยวบั้งว่า

“วาจาบัดซบ เจ้าเด็กน้อย นามลู่ซิ่ง (เทพเจ้าอสนีบาต) ได้มาอย่าง
มิผิดความจริงเลย รับมือไว้”

กล่าวแล้วแขนเสื้อซ้ายสะบัดขึ้นวูบหนึ่ง จนพลังไต้ฮือซิ่งกงทะลัก
ออกมาอีกครั้ง ร่างดำได้พุ่งตามติดเข้ามาดุดังประกายไฟ มือขวายื่นออก
มาตะกุกไต่ กระบวนท่าทรงเล็บห้าปิศาจตะปบวิญญูณ รวดเร็วว่องไว
ประหนึ่งสายฟ้า พุ่งเข้าใส่ทรวงอกของอ้วงแซฮือครา

อ้วงแซหวนดก้องร้องขึ้นว่า

“มาได้ประเสริฐ”

ฝ่ามือซ้ายตวัดฟาดออกไปอีกครา ในกระบวนท่าลู่เทียนเตี้ยจั้ง
(อสนีบาตคะนอง) ฝ่ามือขวานั้นกลับฟาดพลังลู่เทียนบ้อเซ้ง (อสนีบาตพิฆาต)
ที่ไร้สภาพและลุ่มเสียงเช่นกัน ทำที่นั่นแครงเคียดสำรวม จับจ้องมองดู
หน้าเก้าฮั่วซัวจู้โดยมิกล้าประมาทเลินเล่อ คำนึงในใจว่า

‘ฝ่ามือทั้งสองครานี้ จะเป็นการชี้ชะตาพ่ายแพ้หรือชัยชนะได้แล้ว’

ไหนดลยจะกล้าไม่หุ่มเทกำลังทั้งมวลออกไปโดยสิ้นเชิงเล่า

พลังไต้ฮือซิ่งกงปะทะกับพลังลู่เทียนเตี้ยจั้ง แล้วก็ปลาสนาการจน
ไร้ร่องรอยไปอีกครั่ง

แต่ห้าปิศาจตะปบวิญญูณ เพียงถลันวูบก็มาถึงตัว จนห่างจาก

ทรวงอกของอ้วงแซมถึงสองนิ้ว อ้วงแซเบ่งตาทั้งสองขึ้นจนเหลือกลนด้วยความแค้นเคือง ยืนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว จับจ้องมองหน้าเก่าชั่วชั่วจวนแซม

นิ้วทั้งห้าของเก่าชั่วชั่วจวนมีเล็บยื่นยาวออกมาพร้อมหนึ่งนิ้ว ยามนี้ได้ฝังเข้าไปในกล้ามเนื้อที่ทรวงอกของอ้วงแซแล้ว อ้วงแซกัดฟันฟันทนเอาไว้ ในทันใดนั้นเก่าชั่วชั่วจวนแผดร้องเสียงสะท้อนเลื่อนลั่นอย่างเจ็บปวด เขาตำถลันวูบก็เผลอไปไกลได้ทำลึบเซี่ยะ เมื่อก้มลงมองดูทรวงอก เห็นเป็นรอยฝ่ามือใหม่เกรียมสีดำสนิท จนแม้กระทั่งผิวหนังก็มีรอยใหม่ ที่ริมโศตยังไต่ยิบเสียงครืนครันคล้ายดังอสณิมาตลั่นอยู่แต่ไกล

เก่าชั่วชั่วจวนปรากฏประกายตาอันหวาดหวั่นพรึบพรึบขึ้น กระซากเสียงว่า
“เจ้าเด็กชั่วร้าย คาคมถึงว่าเจ้าจะได้รับฝีมือจากอึ้งฮู่จือที่เป็นตัวประหลาดไว้โดยสิ้นเชิง”

อ้วงแซก็มีโลหิตไหลรินที่ทรวงอก ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกจนลั่นระริก

แต่ปากกลับเค้นเสียงอันเย็นชาออกไปว่า

“ปีศาจเฒ่า เจ้านับเป็นคนแรกที่หนีออกไปจากพลังฝ่ามืออึ้งฮู่จือของเราได้”

“เฮอะ เฮอะ เจ้าอย่าได้โง่โง่ไป พลังห้าปีศาจตะปบวิญญาน (ไว้วัยตุยฮั่นเยี้ยว) ของเราก็มิเคยใช้โดยไร้ความหมาย เจ้าจะมอบกระดองเต่าลายแพงออกมาหรือไม่”

ในเวลาขณะนั้น พลันได้ยินเสียงตึก ตึก เบา ๆ ขึ้นสองครา เสียงแรกไกลไปกว่าหนึ่งร้อยวา เสียงที่สองก็ใกล้เข้ามาในรัศมีสี่สิบวาแล้ว อ้วงแซและเก่าชั่วชั่วจวนต่างบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง พอตั่งสติขึ้นก็ได้ยินเสียงซราที่เข้มแข็งดังมาว่า

“เก่าชั่วชั่วจวน เก่าชั่วชั่วจวนที่มีกรงเล็บมิเคยใช้อย่างไร้ความหมาย สหายเก่าที่คบใหม่ ท่านยังจำข้าพเจ้าอิวอิกักจู้ได้หรือไม่ ?”

อ้วงแซพอได้ฟังก็แค้นเสียงขึ้นแล้วกล่าวว่า

“อิวอิกักจู้ ข้าพเจ้ากำลังติดตามหาท่านอยู่ทีเดียว”

ที่ปรากฏกายมานี้เป็นชายชราอาภรณ์เขียวชาด้วนข้างหนึ่ง ร่างสูงใหญ่
ลำสัน ใบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กับวาจาวังแซคล้ายดังมิได้ยิน แม้กระทั่ง
สายตาก็ยังมิยอมเหลียวแลมาดูเลย

เก้าวัวชั่วจู้เบ่งตาข้างเดียวของมันจนเจิดจ้า แสยะยิ้มอย่างชั่วร้าย
แล้วกล่าวว่า

“เป็นท่านจริง ๆ”

แต่สีหน้าพลันเคร่งเครียดลงในฉับพลัน เย็นยะเยือกจนน่าหวาดหวั่น
พรันพริ้ง ทวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

“ท่าน ท่านมาทำอะไร ?”

อิวอิวก็จู้คล้ายดังมีกลิ่นอายของปีศาจร้ายครอบงำอยู่ทั่วกายก็ปานกัน
ใบหน้าที่เคร่งเครียดเย็นชา ปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อยอย่างน่าชิงชัง กล่าวว่า

“แล้วท่านมาทำอะไร ?”

เก้าวัวชั่วจู้ถอยกายไปครึ่งก้าว กระซกเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ศาลภูซาล้างสุขในเม่งเล้ง พวกเราเก้าวัวชั่วเฝ้ารอคอยมาเป็นเวลาถึง
สามปีเต็ม ๆ ไหนเลยจะยินยอมให้ท่านยื่นมือเข้าช่วงชิงด้วย”

อิวอิวก็จู้ก็ได้กล่าวเสียงกระด้างเข้าไปเช่นนั้นว่า

“อิวอิวก็ส่งสายลับเข้าไปดำเนินงานภายในพระราชวัง ไปตกเต่าที่
สระสงอยู่ทุกคำคืน ไหนเลยจะยอมรามือให้ผู้อื่นโดยง่ายตายด้วยเล่า”

เก้าวัวชั่วจู้ยังมีโทสะดาลเดือดไปกว่าเดิม กล่าวว่า

“ศิษย์ห้าปีศาจของภูเขาเรา ศิษย์เก้าจิ้งจอกงี่ยมล่อ (ยมบาลเก้าภูเขา)
ได้รับอันตรายจนบาดเจ็บล้มตาย กอปรกับงูเห่าเบ๊มีนสององค์รัชที่ต้องเสีย
ชีวิต มันเป็นคุณค่าที่สูงส่งล้นเหลือแล้ว”

“เฮอะ เต๋ยจู้ทั้งสี่ของหุบเขาเรา ก็ไหนเลยจะเสียชีวิตและบาดเจ็บไป
เปล่า ๆ มิมีค่าตอบแทนได้เล่า”

อ้วงเซียมนี้บังเกิดความตื่นตระหนกจนเหวี่ยงเย็นยะเยือกไหลท่วมกาย
พร้อมกันนั้น เมื่อเห็นจอมอสูรร้ายทั้งสองมิได้มีความแยแสสนใจตนแต่
น้อยนิด ก็บังเกิดความแค้นเคืองจนสุดที่จะกล่าวได้ กอปรกับจะสืบทราบ

ดูว่าบิดาของตนถูกกักขังไว้ภายในหุบเขาอิวอิกกหรือไม่ว่า จึ่งพลันทวาดเสียงสนั่นหวั่นไหวออกไปว่า

“เก้ายั่วชั่วจู้ อิวอิกกจู้ ท่านทั้งสองได้เห็นข้าพเจ้าเป็นคนเช่นไรไปแล้ว ?”

พลางยื่นมือล้วงเอากระดองเต่าลายเหงะออกจากอกเสื้อ กวัดแกว่งอยู่บนอากาศแล้วกล่าวสืบต่อไปว่า

“กระดองเต่าลายเหงะอยู่ที่นี่ ผู้ใดมีความสามารถก็ดาหน้าเข้ามาชิงเอาไปเถิด”

ตาข้างเดียวของเก้ายั่วชั่วจู้พอเพ็งมีประกายเจิดจ้า พลันบังเกิดเสียงดังตึก เมื่อไม้เท้าของอิวอิกกจู้กระแทกใส่พื้น โคมกายเข้ามาจนดังควับใหญ่ รวดเร็ว่องไวจนอ้วงแซกมีอาจคาดคิดได้ถึง

อ้วงแซทวาดก้องขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามืออสนีบาตฟาดเพลิงออกไปจนดังสนั่นหวั่นไหวในบัดดล

อิวอิกกจู้แผ่ร้องเสียงดังกึกก้อง ตวัดฝ่ามือฟาดด้านรับ จนเสียงพลั้งอันครึ้นครั่นสิ้นประสาทได้โถมไล่ไปทันที

อ้วงแซพอได้ฟังก็ทราบว่ มันคือพลังลมฝ่ามือเทพยดาพลาญชีพจรของบิดา จึ่งร้องขึ้นอย่างเจ็บช้ำน้ำใจว่า

“ปีศาจเฒ่า เจ้าทำอะไรต่อบิดาเราแล้ว”

พลังฝ่ามือล้วยอันบ้อแข็งได้ถูกฟาดออกไปอย่างหักโหมตรง ๆ

แต่ตัวอ้วงแซเองก็มิกล้าจะเผชิญกับพลังฝ่ามือซึ่งขวางเจ้าแม่เจี้ยนในด้านตรงได้ รีบเบี่ยงกายถลันออกไปได้หลายก้าว อิวอิกกจู้หมุนกายเปลี่ยนทิศไปทางเบื้องบนอากาศ แล้วพุ่งควับกลับสู่พื้นที่ไกลไปกว่าสี่ห้าสิบบา

หัวร่อเสียงเฮอะ เฮอะ แล้วกล่าวว่า

“เด็กบัดซบ วันนี้เจ้าอย่าได้คิดหนีออกไปจากเงื้อมมือของเล่าฮูเลย”

แต่ว่าจาพอดคำ พลันตะโกนก้องขึ้นว่า

“เด็กน้อย ระวังตัวไว้”

อ้วงแซตื่นตกใจอย่างยิ่ง รู้สึกเย็นวาบขึ้นที่หลัง เพราะเก้ายั่วชั่วจู้ได้ลอบลงมือจู่โจมแล้ว พอมิทันระวังตัว นิ้วทั้งห้าที่มีเล็บยาวเหยียด ได้ปัก

ลงไปในกล้ำมเนื้อแล้ว หูดหวิดหวดเสียวอย่างยิ่งยวด จึงคำรามเสียงดัง
สนั่นหวั่นไหว สะบัดมือฟาดพลังลွှัยอื่นบ้อแข็ง (อสันบาตพิฆาต) ออกกลับ
ไปทันที

เก้าชั่วชั่วจู้เป็นกาตาแวออยู่แล้ว เสียงดังควากบังเกิดขึ้น ที่กลางหลัง
ของอ้วงแซถูกเก้าชั่วจู้ตะกุกยจนเนื้อหนึ่งขาดออกไปแผ่นหนึ่ง อ้วงแซแผด
ร้องขึ้นสุดเสียง เซกလာตรงไปที่เบื้องหน้าหลายก้าว

ครั้นแล้ว จึงแผดเสียงคำรามดุจดั่งคลุ้มคลั่งฟันเพื่อนขึ้นว่า

“ปีศาจเฒ่า เราขอเสี่ยงชีวิตกับเจ้าแล้ว”

พลาโถมกายเข้าตะลุมจู้โจมตีอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว เสียงครืนครื้นได้ดัง
ถึยิบดุจดั่งเป็นประทัดแตก ประกายไฟกระจัดกระจายออกมาอย่างรวดเร็ว
รุนแรง ท่ามกลางความฉุกะทุกนี้ เก้าชั่วจู้เปล่งเสียงหัวร่อเคี้ยก เคี้ยก
ดังพิกล ได้ใช้กระบวนท์ที่รวดเร็วปานแสงภูตพรายไร้สสาร กระโดดโลด
แล่นอยู่รอบข้างอ้วงแซไปมาอย่างรวดเร็ว

อ้วงแซได้แต่แค้นเคืองปานมีเพลิงเผาผลาญร่าง แต่ก็มิอาจทำอันตราย
อย่างไรกับปีศาจเฒ่าได้

อิ้วอิ้วก็จู้ในขณะนั้น กระแทกไม้เท้าใส่พื้นดังตึก ร่างโถมตรงมาดุจ
ดั่งเป็นสายฟ้า สะบัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ทรวงอกอย่างแม่นยำ พลังความเย็น
ยะเยือกทะลักใส่ร่างจนหนาวเหน็บเสียดกระดูก ในที่สุด มันทก็ได้ใช้วิชา
เก้าอิ้วอิมเจีย (ฝ่ามือขุมอเวจี) อันเป็นไม้ตายประจำสำนักของมันออกมาแล้ว

อ้วงแซจวบจนบัดนี้ก็มิได้เป็นที่ข้องใจอีกว่า ฝ่ายตรงข้ามคือม้อจุน
(จอมอสูร) ตั้งใจชั่วอย่างมิต้องสงสัย จึงแผดคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหวขึ้นว่า

“อสูรเฒ่าอันชั่วร้าย ในที่สุดเจ้าก็ใช้กระบวนท์ฝ่ามือเก้าอิ้วอิมเจียออก
มาแล้ว เราอ้วงแซสาบานมิยอมอยู่ร่วมฟ้ากับเจ้าทั้งสอง”

พลาทุ้มเทพพลังทั้งตัวถึงสิบสองส่วน สะบัดฟาดในกระบวนท์ฝ่ามือ
ลွှัยทั้งอันออกไป เสียงระเบิดครืนครื้นปานอสันบาตฟาดลั่นอยู่อย่างรุ่มรวย
ประกายไฟแลบอยู่แปลบปลาบ ทะลักเข้าครอบคลุมใส่อิ้วอิ้วก็จู้ และ
เก้าชั่วจู้จนสุดฝีมือ

ทั้งสองต่างมิกำลังด้านรับพลังฝ่ามือนี้ในด้านตรงอย่างหักโหม ได้แต่กระโดดเลี้ยวหลบหลีก ใช้ชีวิตต่อสู้จนฉวยทางรอบกายด้วยเพทุบายอันชั่วร้าย อิวอิวก็กลัวหวั่นว้อเสียงสนั่นปานคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

“ซัวจู้ ท่านดูว่าวันนี้ผู้ใดจะเป็นฝ่ายได้สายแทงกระดองเต่าไป”

“เฮอะ เฮอะ นอกจากข้าพเจ้าแล้วไม่มีผู้ใดจะได้”

“ช่างหน้าด้านไร้ยางอายเสียเหลือเกิน ข้าพเจ้าขอพนันกับท่านว่า สายแทงกระดองเต่าท่านมีอาจจะลูบคลำสัมผัสได้แม้แต่น้อย”

“เฮอะ ดูกันต่อไปเถิด”

วาจาดังนี้พอลงปาก ฟฝ่ามือพลันตัวดีขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย อ้วงเซพลันแผ่ร้อมดั่งกีก้องกังวาน มือซ้ายขวาบจนหมดความรู้สึก กระดองเต่าในมือมีอาจจะกำเอาไว้อย่างแนบแน่นได้อีก ต้องปลิวกระเด็นหล่นไปบนพื้นดิน

อิวอิวก็กลัวตะโกนก้องสุดเสียงว่า

“บ้อเสียงซึ่งจำ (เซิมเทพยดาไร้สภาพ)”

วาจานี้พอเปล่งออก ร่างก็โถมตรงไปที่กระดองเต่าสายแทง เก้าชั่วซัวจู้ไหนเลยจะยินยอมให้ผู้อื่นซุบมือเปิบได้โดยง่ายตาย มันพลอยโถมกายเข้าไปข้างอย่างเร่งร้อน คนทั้งสองไปถึงได้ในเวลาอันพร้อมเพรียงกัน จึงต่างทุ่มเทพลังทั้งตัวออกฟาดไปจนสุดกำลัง

เสียงระเบิดดังโครมปานฟ้าถล่มดินทลาย เสียงผีเห่าดังตึง ๆ เมื่อพากันถอยกายไปคนละสามก้าวใหญ่ แล้วต่างจับจ้องมองหน้ากันด้วยความอาฆาตมาดร้าย

อิวอิวก็กลัวสีหน้าเย็นชากระดังกล่าวว่า

“ซัวจู้ มิได้พบไม่กี่ปี ท่านก็มีพลังฝีมืออันชั่วร้ายเพิ่มพูนขึ้นอีกแล้ว”

เก้าชั่วซัวจู้เค้นหวั่นว้อเสียงเย็นชาแล้วตอบว่า

“ฉันใดฉันนั้น ฉันใดฉันนั้น”

ทั้งสองเขม่นมองจ้องกันอยู่เป็นเวลาชั่วครู่ ไหล่ขยับเล็กน้อยก็โถมเข้าใส่อีกครั้ง

อันตรายรายล้อม

ทั้งสองยังคงโถมกายเข้าใส่กันด้วยความรวดเร็วแรงร้อน

เสียงระเบิดดังโครม โครม ได้อุบัติขึ้นสองครั้งซ้อน ๆ ทั้งสองต่างคราวในลำคอขึ้นเบา ๆ เซกลาถอยกายไปคนละเจ็ดแปดก้าว ยามนี้สีหน้าของมันได้เริ่มบังเกิดความวิตกจนเคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิมแล้วทั้งคู่

อิวอิวก็จู้ส่งเสียงเย็นยะเยือกขึ้นว่า

“ซัวจู้ ข้าพเจ้าใช้ฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊าะเมะเจี๊ยะ (ฝ่ามือลมเทพยดาพลาญชีพจร) ท่านจะใช้พลังฝ่ามือใดมาต้านรับ ?”

“กีกจู้ ไหฮือซิงกง (พลังเทพยดาไร้สภาพ) พอพาออกไป มาตรแมนมีอาจทำอันตรายต่อท่านได้ แต่ท่านก็มีมีทางได้ท่ามีเปรียบแม้แต่น้อยนิดเลย”

“หากแมนข้าพเจ้าใช้เจ็กเอี้ยงจี้ (ดรรชนีเอกะสุริยัน) ?”

อ้วงแซ่คำนึงขึ้นด้วยความตื่นตระหนกว่า

‘ยอดวิชาไม้ตายอันลือลั่นของบิดาเรา ต่างถูกมันฝึกปรือสำเร็จโดยสิ้นเชิงแล้ว !’

เก้าฮั่วซัวจู๋ค้นหั่วร่อแล้วตอบว่า

“อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็มีแต่ใช้เข็มเทพยดาไร้สภาพ (บ้อเสี่ยงซึ่งจำ) ออกต่อต้านเท่านั้น ข้าพเจ้าได้สร้างเข็มทองอาบยาพิษอันร้ายกาจเป็นพิเศษสามเล่ม หากท่านใช้เจ็กเอี้ยงจี (ดรฺรชนเอกะสุรียัน) ออกมา มิเห็นว่า จะสามารถปลิดชีวิตของข้าพเจ้าได้ แต่เข็มอันไร้สภาพอาบยาพิษทั้งสามเล่มนั้น ท่านยอมมีอาจหนีรอดออกไปได้”

อิวอิวกักจู๋ลือกกลิ้งตาไปมาแล้วกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก อย่างนั้นท่านก็ทดลองดู”

อ้วงแซแค้นเคืองจนปรารภนาให้มันทั้งสองตกตายไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน แขนซ้ายในยามนี้ถูกเข็มไร้สภาพของเก้าฮั่วซัวจู๋ฝังอยู่ในจุดกระดูกตรงข้อศอกจนชาด้านมีอาจเคลื่อนไหวได้ตั้งใจนึก แต่แขนขวาก็ยังเป็นปกติมิกระทบกระเทือน และก็ไม่ได้รับอาการบอบช้ำภายในอย่างไรด้วย

อ้วงแซคำนึงอยู่ในใจว่า

‘เรายืนปกป้องคุ้มครองกระดองเต่าลายแพลงอยู่ในที่นี้ ดูว่าพวกเจ้าผู้ใด กล้ามากระทบกระทั้งมัน’

จึงได้ลอบพินิจกลมปรารถนากายใน แผลพุ่งเข้าใส่แขนขวาเพียงข้างเดียว ตาทั้งสองจับจ้องมองดูจอมมารร้ายด้วยประกายอันเจิดจ้าแวววาว

อิวอิวกักจู๋และเก้าฮั่วซัวจู๋ ต่างพากันสืบท้าไปทางกระดองเต่าลายแพลงคนละก้าว ทั้งสองต่างทราบดีว่า คราวนี้เป็นการต่อสู้ด้วยชีวิตเป็นเดิมพัน ไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อได้แม้แต่น้อยนิด

คนทั้งสองพอเพ่งย่างไปได้เพียงสามก้าว

พลันได้ยินทางด้านซ้ายมีเสียงฝีเท้าดังแว่วเข้ามา พร้อมกันนั้น มีเสียงกระแอมแหบ ๆ ดังขึ้นสองครั้ง กล่าวอย่างแซมซำมาว่า

“พยัคฆ์ร้ายเมื่อหมายเช่นฆ่ากัน ย่อมต้องมีตัวหนึ่งได้รับบาดเจ็บ มาตรฐานเช่นนั้น ก็เป็นอันตายไปด้วยกันทั้งคู่ ท่านทั้งสองอย่าได้ต่อสู้กันเลย”

อ้วงแซเหลียวหน้ามองไป เห็นผู้ที่มาเป็นหญิงสาวผอมเพี้ยวแห้ง ตาทั้งสองลือกลงไปในบ่า ร่างทั้งเล็กทั้งเตี้ย มือถือไม้เท้าหงิกอันมึนหีมา ทาง

หัวสลักเป็นรูปมังกรอยู่

อิวอวกักจูและเก้าฮั่วชวี่ พลับพลาหม่อมองจ้องดูหญิงสาวผอมแห้งนี้ อย่างเนิ่นๆ ถอยกายไปครึ่งก้าวแล้วต่างร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจว่า

“นางเฒ่าชีนี่กู”

อ้วงแซ่ได้ยินพลอยรู้สึกสะท้านขึ้นทั้งร่าง ร้องโพล่งออกไปว่า

“ชีนี่กู ! นางเฒ่าชีนี่กูที่โค่นทำ้อัจฉริยะของแผ่นดินลงไปในอดีต”

ชีนี่กูเหลือบแลดูอ้วงแซ่แวบหนึ่ง ตาที่ลึกลงในเบ้าทั้งสองมีประกาย เจิดจ้าแวววาวอย่างน่าหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง ใบหน้าผอมเกร็งไร้เนื้อหนังของ มนส์นักระตุกอยู่วูบหนึ่ง กล่าวขึ้นอย่างครึ่งยืมครึ่งบึ้งว่า

“หนุ่มน้อย ท่านคือลู่อี่งซึ่งอยู่เบ๊ (อยู่เบ๊เทพเจ้าอสนีบาต) กระมัง ? เรา ผู้เฒ่ากลับลืมตัวเสียมารยาทไปแล้ว”

อ้วงแซ่แน่ใจว่า นางเฒ่าชีนี่กูผู้นี้มีตำแหน่งอันสูงส่งอยู่ในพรรคชิก-เจ้เก้า จึงผินใจหวั่นรอให้แล้วกล่าวว่า

“มิกล้า”

ชีนี่กูกล่าวอย่างยืมแยมขึ้นอีกว่า

“เชิงฮั่ววงจูเมื่ออดีต นับว่ามีไมตรีกับเราผู้เฒ่าอยู่บ้าง นางสามารถ เลือกลาแม่ที่ตีเย้ยมดุดังเป็นมังกรในมณฑลหนุ่มมนุษย์เช่นท่าน ก็นับว่าเป็น บุญวาสนาของนาง แต่เสียดาย...”

นางกล่าวถึงคำเสียดายแล้ว ใบหน้าพลันบุดบึ้งเย็นชา กวาดตา พิจารณาดูอ้วงแซ่อยู่หลายตลบ จึงกล่าวสืบต่อไปว่า

“อภัยที่เราผู้เฒ่าพิรุฬามากไป ดูรูปลักษณะของเซียงกง น่ากลัวมิใช่ เป็นผู้มีอายุยืนยาวอย่างไรเลย”

อ้วงแซ่ได้ยืนวาจาในนิยามกะทันหัน ต้องหวั่นรอฮาฮาเสียงดังกึกก้อง แล้วกล่าวว่า

“ชีนี่กูผู้อาวุโส ท่านมีวาจาใดก็กล่าวมาได้เต็มที่เลย ไยต้องอ้อมค้อม วากวนไปให้มากมายหลายเรื่องเล่า เป็นความจริง เชียวก้าจูชีนี่ฮัซของพรรค ท่าน ได้ตายด้วยฝ่ามือของข้าพเจ้าเอง แต่ชิกเจ้เก้าที่เย่อหยิ่งโส เหยียด

หยาบทั่วทั้งชนชาวบูลิ้มในแผ่นดินตงจ้วน ดุจดั่งเป็นเศษสวะไร้ความหมาย
ลองถามดูว่า ข้าพเจ้าอ้วนแซกก็เป็นลูกผู้ชายอันมีเลือดเนื้อที่อุ่นระอุ ไหน
เลยจะยินยอมให้มันอาละวาดอย่างเลวทรามชั่วร้ายได้”

นางเฒ่าซีนี่ถูกระแทกไม้เท้าหัวมังกรกับพื้นเบา ๆ จนลึกลงเข้าไป
ร่วมหนึ่งเซี่ยะ ใบหน้าที่พอมแห้งไร้นือหน่ง เคঁนครอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยแล้ว
กล่าวว่า

“อา ผู้เยาว์น่ากลัว ช่างเป็นวาจาสมจริงทีเดียว เรากลับคาดมิถึงว่า
บูลิ้มในตงจ้วน จะมีวีรบุรุษรุ่นเยาว์เยี่ยงท่านก่อกำเนิดขึ้นมาได้ นับว่าน่า
นับถือ น่านับถือจริง ๆ”

อ้วนแซกสีหน้าเคร่งเครียดลงทันที ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า

“หยุดปาก ท่านกล้าเอ่ยวาจาเสียดสีแดกดันมาอีก ดูว่าข้าพเจ้าจะ
ฉีกกระชากปากอันโสम्मของท่านได้หรือไม่”

อ้วนแซและอิวอิวกิกจู้ เก้าฮั่วซัวจู้ เห็นนางเฒ่าซีนี่มีพลังภายใน
ที่ฝึกปรือมาจนสูงส่งลึกซึ้งอย่างสุดคาดคำนวณ และตัวอิวอิวกิกจู้และเก้า-
ฮั่วซัวจู้ ก็มีไชจะพึงเคยพบนางเป็นคราแรกมา ดังนั้น จอมอสูรทั้งสอง
ได้มีความไหวหวั่นจนใจสั่นระรัวอยู่แล้ว

นางเฒ่าซีนี่งูมิได้ตอบคำพูดที่เปี่ยมด้วยการท้าทายอย่างแค้นเคืองของ
อ้วนแซ แต่หันหน้ามาหัวร่อให้อิวอิวกิกจู้และเก้าฮั่วซัวจู้พาลงกล่าวว่า

“มิได้พบกันเนิ่นนานแล้ว บัดนี้สมควรจะเรียกหาว่าอะไร?”

นางมร่อให้อิวอิวกิกจู้และเก้าฮั่วซัวจู้ตอบมา ก็เดินตรงไปยังกระดอง
เต่าลายแพง

อิวอิวกิกจู้และเก้าฮั่วซัวจู้ต่างปรายตาบอไปแก่กันไปทันที

อ้วนแซรีบร้อนอย่างลุลกลน ตวาดก้องขึ้นทันทีว่า

“หยุด !”

นางเฒ่าซีนี่งูมิได้แยแสสนใจด้วย ยังคงก้าวช้า ๆ ตรงไปจุดเดิม
มิหยุดลง

อันกระดองเต่าลายแพงนี้ ห่างจากเบื้องหน้าอ้วนแซประมาณห้าเซี่ยะ

เมื่อเห็นนางเฒ่าชีนีก็ยังคงมิหยุดยั้งตามคำตวาดว่า ก็แผ่ฟุ้งกำลังภายในขึ้น
สู่ลำแขนจนสุดตัว ตระเตรียมอยู่อย่างพร้อมพรักจนตัวเกร็ง

ชีนีภูห้าวรอใส่หน้าแล้วกล่าวว่า

“ไม่มีประโยชน์ดอก หนูน้อย ฝีมือที่ต่ำต้อยของท่านนี้จะใช้ได้
อย่างไรกันเล่า”

ในฉับพลันทันใด ไม่เท่าหัวมังกรของนางสะกิดใส่พื้น ร่างก้าวปราด
ออกไปอย่างรวดเร็ว จนถึงยังเบื้องหน้ากระตองเต่าที่เพียงยื่นมือก็จะคว้า
มาได้ อ้วงแถมขบคิดล่งเล พลังลွှ้ยอินบ้อเซ้ง (อสเนบาตพิฆาต) ก็ตัวพัด
ออกไปอย่างหักโหมสุดกำลัง พร้อมกับตวาดก้องขึ้นว่า

“รณหาที่ตาย”

นางเฒ่าชีนีภูคล้ายตั้งรู้ถึงความร้ายกาจของกระบวนทำนืออยู่บ้าง นาง
มาตรแม่นจะมีถึงกับถูกรุกจนต้องถอยร่นหลบหนี แต่ไม่เท่าหัวมังกรก็พลัน
สะบัดขึ้น จนประกายเจิดจ้ากระจายออกเป็นกลุ่มก้อน พร้อมกันนั้นฝ่ามือ
ซ้ายก็พัดออกจากซอกแขนขวา ปะทะกับพลังฝ่ามืออ้วงแซอย่างหักโหม
ตรง ๆ

แต่พลังฝ่ามือของนางพอเพิงทะลักออก พลันก็ต้องอุทานขึ้นจนสุด
เสียง แขนซ้ายสั่นระริกอย่างรุนแรง ไม่เท่าหัวมังกรกระแทกลงสู่พื้น ร่าง
ฟุ้งควับจนไถลออกไปได้สองร้อยกว่าเชียว

และอ้วงแซก็ตรงหนัก ๆ ในลำคอ เลือดลมที่ทรวงอกพลุ่งพล่าน
ปั่นป่วนจนแทบจะกระอักออกมา แต่ทว่า สันดานอันเข้มแข็งตระหนงของ
เทียนฮี้บผู้ให้กำเนิด ยังมีอยู่ครบถ้วนในสายเลือด จึงกล้ำกลืนโลหิตที่จะ
กระอักออกมาให้ลงไปนอกอีกครั้งหนึ่ง

ใบหน้าอ้วงแซมาตรแม่นชืดเผือดจนไร้สีเลือด แต่ยังคงแสรั้งยืนเด่น
เป็นสง่าดุจดั่งมิมีความผิดปกติอันใด มิหนำซ้ำ ยังปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ
ออกมาอีกด้วย

แขนซ้ายของนางเฒ่าชีนีภูดำไปถึงครึ่งท่อน แต่ยังคงสั่นระริกอย่าง
รุนแรง ตาทั้งสองปรากฏประกายอันโหดเหี้ยมชั่วร้ายจนแวววาว จับจ้อง

มองอ้วนแซเซมิ่งนึ่ง เห็นมีท่าที่เป็นปรกติไร้อันตราย มิมีความผิดปกติไป
กว่าเดิมแม้แต่น้อยนิด จึงบังเกิดความตื่นเต้นตกใจอย่างใหญ่หลวงจนมืออาจ
ข่มลงได้ ต้องร้องไปว่า

“หนุ่มน้อย นามลู่ซึ่งอยู่เป็นนับว่าไม่ผิดพลาดจากความจริง ชิกเจ้าะก้า
มีศัตรูอันเข้มแข็งขึ้นแล้ว”

อ้วนแซหุบปากแนบแน่นมิตอบคำ เพราะทราบดีว่า หากมันเอ่ย
กล่าวออกไป จะต้องเป็นพิรุณให้นางเฉ่าจับได้อย่างแน่แท้

นางเฉ่าชีนีงูมิเห็นอ้วนแซตอบคำพูดมา โทสะที่อดดอกปล้นหนุ่มเขา
ไสอิ่วกิกจู้และเก๋ฮั่วซัวจู้ทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“เจ้าบัดซบที่หน้าด่านไร่ยางอายทั้งสอง ยังมาอยู่ในที่นี้ทำอะไร ? จง
รีบไสหัวไปให้เราเป็นการด่วน”

อิ่วกิกจู้และเก๋ฮั่วซัวจู้พากันนุทานด้วยความตื่นเต้นแล้วถามว่า

“ชีนีงู เป็นวาจาอะไรของท่าน ?”

“ไสหัวไป เรบอกกว่าไสหัว พวกเจ้าก็จงไสหัวไปก็แล้วกัน”

อิ่วกิกจู้หวั่นหวาด ๆ พลังกล่าวว่า

“ชีนีงู นางขทานเฉ่าต่างด้าวเพียงคนเดียว แต่กลับลนลานเข้ามา
อวดอ้างความเก่งกล้าภายในตงจ้วนอย่างมิเจียมตัว เฮอะ เฮอะ คำนี้เรา
ขอดูว่าเจ้าจะรู้สึกสำนึกตัวบ้างหรือไม่”

อิ่วกิกจู้และเก๋ฮั่วซัวจู้ เคยได้รับความร้ายกาจของนางเฉ่าชีนีงู
มาแล้ว แต่ขณะนี้เห็นแขนซ้ายของนางบาดเจ็บด้วยฝ่ามือของอ้วนแซไป ก็
พอที่จะล้างแค้นการพ่ายแพ้กับนางเมื่อครั้งอดีตมา อย่างไรก็ตามทั้งสอง
ยังมีใจเดียวกันในการจะล้างแค้นลบความอับยศอดสู โอกาสที่ปลอดโปร่ง
เช่นนี้ จะไปหาที่ไหนได้อีกเล่า

ชีนีงูมีกำลังความเข้มแข็งรุนแรงอยู่มากหลาย แต่ความรู้สึกนึกคิด
นั้นขาดความรอบคอบละเอียด ใจเขาลอยอย่างน่าหวั่น นางคาดไม่ถึงว่า
ขุนพลที่เคยพ่ายแพ้มา กับมือเมื่อครั้งอดีต กลับกล้าสามารถเอ่ยคำมตี
ฝีปากมาได้ถึงกับนาง

จึงเดือดดาลจนสั่นดานอันอำมหิตพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง คงไม่เท่า
หัวมังกรในมือจนกลายเป็นประกายอันเจิดจ้าเย็นเยียบ โคมทะเลักเข้า
ครอบคลุมใส่อิววิกักจู้ทันที

อิววิกักจู้ก็มียินยอมอ่อนข้อ คำรามเสียงกึกก้องแล้วกล่าวว่

“ซินีกู สถานที่นี้ก็จะเป็ฯสุสานฝังกระดูกของเจ้า”

พลั่งเจ็กเอี้ยงจี้ได้ถูกทิ่มสัักตอออกไปดังควากใหญ่

นางเผ่าซินีกูนั้นมีไม้เท้าคู่มือที่หลอมหล่อจากเหล็กกล้าอันเหนียวแน่น
อย่างเยี่ยมยอด อย่าเห็นว่านางควงขึ้นด้วยแขนเพียงข้างเดียวเลย หมัดนั้น
ยังมีความหนักหน่วงรุนแรง รวดเร็วดุจดังกระแสนมกรด ไม่มีช่องว่างรอย
โหวใด ๆ แม้แต่น้อย จึงบังเกิดเสียงดังเปรื่องอันสดใสัักวาน พลั่งเจ็กเอี้ยงจี้
มีอาจจะทะลวงผ่านมานไม้เท้าของนางเข้าไปได้

อิววิกักจู้ตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง รีบย่อร่างถอยกายไป
หนึ่งก้าว ร้องขึ้นว่

“ซัวจู้ นางขอทานเผ่ามิถูกกำจัดไป ท่านและข้าพเจ้าจะรักษาหน้าไว้
อย่างไรได้”

เก้าฮัวซัวจู้รับคำแล้วพลั้กายตรงเข้าหา ร่วมมือกับอิววิกักจู้ทุ่เม
พลั้การฝึกปรือที่มีมาคนละหลายสิบปี กลุ่มรุมจู่โจมต่อนางเผ่าซินีกูอย่าง
หักโหมโหดเหี้ยม ทำให้เกิดการต่อสู้อันซูลมุนุ่นวายไปในบัดดล กลับลืม
เลื่อนต่ออ้วงแซ มิได้แยแ่สนใจอย่างไรอีก

การต่อสู้ของยอดฝีมือทั้งสาม ได้เข้าขั้นอันดุเดือดไปที่ละน้อย เสียง
ตวาดก้องร้องด่า กระเทือนเลื่อนลั่นไปจนไกลกว่าหนึ่งลี้ เสียงพลั่งดังครืน
ครืนสนั่นหวั่นไหว กระจัดกระจายไปรอบบริเวณ และการต่อสู้ได้เริ่มไกลออกไป
จากที่เดิมทุกขณะ จวบจนกระทั่งห่างไปหลายสิบวาแล้ว

อ้วงแซได้โอกาสอันปลอดเช่นนี้ จึงคิดขึ้นว่

‘ยามนี้มีหลบหนีไป จะรอโอกาสได้อีกเล่า’

จึงเก็บกระดองเต่าลายแทงแล้วลุกขึ้นยืน กลั้กลืนฝืนความบอบชั้
ภายในที่เจ็บปวดร้าวไว้ วิ่งโซ่ซัดโซ่เชือกจากที่ ล่านักตัวได้ดีว่ ไม่มี

กำลังความสามารถอันใดที่จะเข้าไปในสุสานของสิ่งสุญภายในคำคืนวันนี้อีกแล้ว
อย่างนั้น เรื่องแรกที่รีบด่วน คือต้องหาสถานที่อันรื่นลับเงียบสงบ
มารักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บภายในเสียก่อน จึงไปดำเนินเรื่องอื่น

อ้วงแซ่วังโซซัดโซเซออกไปได้ไกลประมาณร้อยกว่าก้าว ทันใดนั้น
ได้ยินเสียงวัตถุผาอากาศดังมาหวีดหวิว จวบจนเมื่อเงยมองไปด้วยความตื่น
ตกใจนั้น เสียงก็ได้โถมเข้ามาใส่ศีรษะแล้วอย่างรวดเร็วรุนแรง

เพราะอ้วงแซ่ได้รับบาดเจ็บอันสาหัสอยู่ มาตรมิเช่นนั้น ไหนเลยจะ
ถูกโถมเข้าใส่ได้อย่างง่ายดายเช่นนั้น

อ้วงแซ่เพิ่งร้องโพล่งออกจากปากว่า

“แย่นะ”

วัตถุที่โถมเข้าใส่ในครานี้ ก็คล้ายดั่งเป็นรูรัยมีชีวิต ยิ่งรัดยิ่งแนบ
แน่นไปทุกที

อ้วงแซ่ท่ามกลางความตื่นตระหนกตกใจ ยังยื่นมือออกไปลูบคลำ
ที่แท้เป็นเชือกน้อยโตประมาณนิ้วก้อยเส้นหนึ่ง ได้รวบรวมอยู่ที่ลำคออย่าง
แนบแน่น ในใจอ้วงแซ่กลับคลายความตื่นตระหนกลงไปได้กว่าเดิม คำหนึ่ง
ขึ้นว่า

‘เรามีพลังภายในที่ฝึกปรือมาอย่างเข้มแข็งแกร่งกร้าว เชือกเพียง
เส้นเดียวจะหาอย่างไว้กับเราได้เล่า’

จึงลอบฉีกลมปราณภายในขึ้นฉับขึ้นไป แต่มีคำด่า เหตุการณ์
กลับนอกเหนือความคาดหมายอย่างรุนแรง มิฉับขึ้นก็ยังพอทำเนา แต่พอฉับ
เข้า เชือกเส้นนั้นคล้ายดั่งฝังเข้าไปในเนื้อ เจ็บปวดจนต้องแยกเขี้ยวขึงฟัน
ขึ้นกล่ำกลืน

จวบจนบัดนี้อ้วงแซ่จึงทราบว่ มันเป็นเชือกที่ได้ทำขึ้นเป็นพิเศษ
หาใช่เป็นเชือกธรรมดาที่ตนจะสะบัดให้ขาดออกจากกันได้ไม่

ในฉับพลันทันใด จึงทวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“เป็นผู้ใดที่ลอบทำร้ายอย่างไฉ่อย่างอาย”

วาทพอฟังเปล่งออก เชือกก็รัดแน่นขึ้นกว่าเดิม กระซากร่างจน

กระเด็นออกไปถึงสิบกว่าเชียะ มือทั้งสองก็ยังถูกครูดกับพื้นจนถลอก โลหิตไหลซึม ดังนั้นอ้วนแซจึงทราบว่ามันเป็นบ่วงอันแน่นหนา ซึ่งตนบัดนี้ได้กลายเป็นเชลยของฝ่ายตรงข้ามไปแล้ว

เชือกนั้นมึนทราบว่ายาวเท่าใด เพราะอ้วนแซมมองไม่เห็นผู้ที่ใช้เชือกมาคล้องคอ และจุดกระซากลากตนไปเลย รู้สึกตึงที่ปลายเชือก ร่างก็ถูกลากเดินออกไปอีกหลายก้าว

ยังประเสริฐที่เท้าทั้งสองพอจะก้าวตามไปได้อยู่ จึงลุกขึ้นยืนขึ้นในทันใด

อ้วนแซพอเพ่งย่น ก็ได้ยินเสียงสตรีนางหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“ลู่ซิงฮู่เบ่ี ผู้อาวุโสชั้นนี้ของพรรคเราบอกว่าท่านเป็นคนไม่มีอายุยืนยาวได้นั้น ไม่ผิดพลาดอย่างแน่นอนเด็ดขาด จงตามไปอย่างว่าง่าย ๆ เถิด มาตรฐานเช่นนั้น ความเจ็บปวดทรมานก็เป็นการรันทดตัวเอง”

อ้วนแซแค้นเสียงขึ้นอย่างแค้นเคือง โดยมีได้ว่ากล่าวอย่างไร

เชือกได้ตึงขึ้นอีกวูบหนึ่ง อ้วนแซจำเป็นต้องก้าวเท้าตามไป แต่ในใจบังเกิดความคับแค้นอย่างสุดแสนทนทานได้ คำนึงขึ้นด้วยความอาฆาตมาดร้ายว่า

‘ฮั้งฮู่จื่อซือแป๋ของเรา หากแม่นทราบวา คิษย์ของท่านถูกเหยียดหยามอย่างน่าอับยศอดสูเช่นนี้ ท่านคงจะต้องบดขยี้เราจนตายคามือไปเป็นแน่แท้ เพราะเราทำให้ท่านผู้เฒ่าต้องเสื่อมเสียเกียรติภูมิจนมีอาจแบกหน้าเอาไว้ได้’

อ้วนแซคิดคำนึงต่อไปว่า

‘เราจะต้องดูให้รู้แน่ๆ ผู้ที่ใช้บ่วงคล้องคอเราเป็นผู้ใด เรามีจับนางมาบดขยี้ให้แหลกลาญเป็นน้ำสมธูลีก็สาบานจะไม่ใช่ผู้คนอีก’

อ้วนแซคิดไปพลาง เชือกที่รั้งค่อนั้นถูกดึงเร็วขึ้นกว่าเดิมไปพลาง ทำให้อ้วนแซต้องรีบขอยเท้าก้าวเร็วขึ้นกว่าเดิมไปด้วย จึงบังเกิดความแค้นเคืองจนต้องแผดร้องด่าอย่างเจ็บแค้นไปตลอดทาง

แต่สตรีที่จุดกระซากลอยเบื้องหน้า กลับส่งเสียงหัวเราะว่าด้วยความพึงพอใจ

อ้วงแซทวาดก้องขึ้นว่า

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ !”

“รับรองว่ามีใช่เป็นสหายของท่านก็แล้วกัน ท่านผีนทนอีกสักครู่เถิด
อีกไม่กี่กลก็จะถึงแล้ว”

“ข้าพเจ้ามิเดินแล้ว”

“จะเดินมิเดินตามใจท่านได้ด้วยหรือ ?”

เชือกเส้นนั้นได้ตึงขึ้นอีกครั้ง อ้วงแซจึงถูกกระชากจนเซถลาออกไป
หลายก้าว

อ้วงแซพลันเห็นที่เบื้องหน้ากว่ายี่สิบเชีเยะ มีต้นไม้ใหญ่ร่วมสองคนโอบ
อยู่ต้นหนึ่ง ก็ฉุกใจได้คิดด้วยไวยปัญญา พลันวิ่งเข้าไปอ้อมต้นไม้ไปสองรอบ
อย่างรวดเร็ว ทำให้เชือกเส้นนั้นพันไปบนต้นไม้อย่างแนบแน่นอยู่หลายรอบ

เมื่อเป็นเช่นนั้น สตรีที่เบื้องหน้าแม้จะมีกำลังเข้มแข็งไปกว่านี้อีก
มากมาย ก็หลุดกระชากลากอ้วงแซไปไม่ได้แล้ว

จวบจนบัดนี้ อ้วงแซจึงส่งเสียงเถียงขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าบอกไม่เดินก็ไม่เดิน”

แต่ว่าจาพอเพ่งขาดคำ เงามีชาวถลันรุมมาที่เบื้องหน้า แก้มซ้ายขวา
ถูกตบฉาด ๆ เข้าไปสองครั้งอย่างรุนแรง ทำให้ร้อนผะผ่าวคล้ายดังถูกไฟเผา
เข้าไส้ เพลิงโทสะลุกฮือโหมจนจับใจไปทันที

เมื่อเงยหน้ามองไป เห็นที่เบื้องหน้าเป็นตรุนีชุดขาวนางหนึ่งซึ่งมีแพร
ขาวคลุมหน้า อ้วงแซเข้าใจว่าเป็นเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ของอิ้วอิ้วก๊ก จึงบังเกิด
โทสะพลุ่งพล่านเป็นการใหญ่ ทวาดสุดเสียงขึ้นว่า

“เจ้าเอง”

“เราเอง จะทำอะไร ? อ้วงแซ เจ้าที่ไร้ยางอาย ไฉนวันนี้ก็มาตก
อยู่ในเงื้อมมือของเราได้”

“เจ้าคิดจะอย่างไรกับเรา ?”

“เฮอะ เจ้าสูบเอากระดองเต่าลายแทง ทั้งให้พวกเราที่ได้รับความเจ็บ
อันสาหัสทั้งสามคนไว้อย่างไม่ยุติ จะอย่างไร ? เจ้าว่าควรจะทำอย่างไร ?

วันนี้โกวเนี่ยจะให้เจ้าตายก็มีได้ อยู่ก็มีไหว”

กล่าวแล้วฝ่ามืออันขาวสะอาดสะบัดขึ้น ตบผาด ๆ เข้าใส่ใบหน้าไป
อีกสองครั้ง จนแก้มของอ้วงแซบวมแดงก่ำไป

อ้วงแซความจริงได้รับบาดเจ็บภายในจนบอบช้ำยิ่ง แฉ่งใจกลักริ้น
โลหิตไวกนอก ยามนี้เมื่อถูกเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ของอิ้วอิ้วก็กระตุ้นความแค้น
เคืองจนพลุ่งพล่าน โทสะจึงเดือดดาลมีอาจะรับได้ ต้องอำปากกระอักโลหิต
ออกมาดังไอ้กัใหญ่ แผลรื่องสุดเสียงขึ้นว่า

“มันแค้นจนแทบตายแล้ว”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์เห็นเช่นนั้น ก็มีความตื่นเต้นตกใจอย่างช่อนเร้น แต่
นางยังคงเค้นเสียงอันแค้นเคืองขึ้นว่า

“อ้วงแซ ท่านคิดว่ากระอักโลหิตแล้วก็จะขู่ให้ข้าพเจ้าตื่นตกใจขึ้นหรือ ?
ไปเสียดี ๆ มิว่าท่านจะกระอักอะไรออกมาก็ตาม จงเดินตามข้าพเจ้าไป
โกวเนี่ยวันนี้จะไม่อภัยให้แก่ท่านอย่างง่ายตายเป็นอันขาด”

นางเดินออกไปได้สองก้าว ตวัดมือตบไปบนกลางหลังอ้วงแซเบา ๆ
สามครั้ง อ้วงแซก็อำปากกระอักโลหิตสีคล้ำออกมาอีกกองโต จวบจนบัดนี้
จึงรู้สึกปลอดภัยที่ทรงอกขึ้นกว่าเดิมไปมากมาย

จึงเยยหน้าจับจ้องมองดูเตี้ยจู้ตำหนักหงส์

นางมีความหยิ่งยโส มิได้เหลียวแลไยดี ยังคงหันหลังให้แล้วเดิน
ออกไป กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“ท่านอย่าเข้าใจว่าข้าพเจ้าช่วยเหลือให้ท่านกระอักโลหิตเสียออกจาก
อกโดยสิ้นเชิง เพราะสาเหตุอื่นเลย ข้าพเจ้าเพียงแต่ทำให้ท่านสามารถ
เดินทางได้เท่านั้น”

อ้วงแซเห็นท่าที่ที่เย็นชากระด้าง เปี่ยมด้วยความหยิ่งยโสของนางถึง
ปานนั้น พลันก็หวนคิดถึงการตายอย่างสยดสยองของสองประหลาดแห่ง
ขุนเขาเทพเจ้า และสามเจ้าภาคตะวันตกเฉียงใต้ บังเกิดความหนาวเย็น
จับใจไปทันที คำนี้ขึ้นว่า

‘นางเป็นสตรีที่มีความโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งกว่าอสรพิษร้ายเสียอีก

บัดนี้เรากำลังอยู่ในเงื้อมมือของนาง น่ากลัวมีอาจจะมัวสนาช่วยให้ชะตา
ยืดยาวออกไปได้อีกแล้ว'

ในเมื่อได้คิดเช่นนั้น กลับมีความเยือกเย็นกว่าเดิมอีกอักโข ลูกขึ้น
ยืนแล้วกล่าวว่า

"ไปก็ไปเถิด ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ท่านเป็นนางมารร้ายที่ฆ่าคนได้
โดยมิต้องกะพริบตาเลย"

ขณะนั้น เตยจูตำหนักหงส์ได้ไปคลายเชือกที่พันอยู่รอบต้นไม้ใหญ่
ออกแล้ว กล่าวว่า

"อันเชือกไหมสวรรค์ที่พันธนาการท่านนี้ เหนียวแน่นจนมิเกรงกลัว
ว่าท่านจะหลบหนีหายไปได้ดอก ไปเสียดี ๆ"

อ้วงแซวจนขณะนั้นจึงทราบว่ เชือกที่พันธนาการท่านนั้นเป็นไหม
สวรรค์ หาใช่เชือกธรรมดาไม่ เตยจูตำหนักหงส์ได้คลายเชือกไหมสวรรค์
ออกแล้ว ก็คล้ายดังจิ้งจอกตัวหนึ่ง เดินไปที่จุดหมายอย่างเร่งร้อน
รวดเร็ว

อ้วงแซวรู้สึกเป็นรสชาติอันขมขื่นสุดจะฝืนทนได้ จึงทวาดก้องไปว่า

"ท่านจะต้องการให้ข้าพเจ้าไปในที่ใดกันแน่"

"เฮอะ ข้าพเจ้าจะต้องการให้ท่านไปชมอเวจี ท่านจะเห็นเป็นอย่างไ
รอย่าได้พรั่นเพื่อพิรุณไปเลย"

นางใช้กำลังกระซากลากอ้วงแซวออกไปได้อีกหลายก้าว แล้วก็เงย
หูฟังอย่างตั้งใจ

เตยจูตำหนักหงส์เมื่อชะงักเท้ามีก้าวเดิน อ้วงแซกก็ยอมชะงักเท้าเอา
ไว้บ้างเป็นธรรมดา เมื่อเงยหูฟังอย่างตั้งใจ เสียงมโหรีจากเครื่องสายดัง
ระรินหูน่าฟังยิ่ง แต่ก็สั่นจิตใจอย่างพิกลพิสดารนัก

เสียงมโหรีนั้นดังแว่วมาตามลม ดูดตั้งเป็นกระแสลมในฤดูใบไม้ผลิ
ที่มีมนต์ขลังจนผู้คนต้องลุ่มหลง อ้วงแซและเตยจูตำหนักหงส์คล้ายดังได้
ดื่มสุราอันหอมหวานวิเศษเข้าไปจนเมามาย ความเคลิบเคลิ้มลุ่มหลงได้ทำให้
คนทั้งสองเดินอย่างช้า ๆ ตรงไปยังเสียงมโหรีที่ดังแว่วมา ดูดตั้งกับเป็นคน

สูญเสียดิถีมาอาจจะข่มใจได้อีกแล้ว

ทั้งสองเดินไปได้ร่วมร้อยก้าว สองฟากข้างพลันมีชายฉกรรจ์ใน
อาภรณ์อันประหลาดพิกลจำนวนสิบกว่าคนถลันออกมา ในมือต่างถือกระบี่
ยาวประกายเจ็ดจ้าวอยู่พรักพร้อม จับจ้องมองดูอ้วงแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์
จนแน่นิ่ง

แต่อ้วงแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์คล้ายดังมิได้พบเห็น ยังคงเดินตรง
ไปยังต้นเสียงมโหรีด้วยความมีนงเคลิบเคลิ้มมิหยุดยั้ง

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ประหลาดจำนวนสิบกว่าคนใช้ภาษาที่ประหลาดพิกล
พูดคุยกันอยู่จ่อแจ มันเป็นภาษาอิสลาม และเสียงพูดคุยกของคนทั้งปวงนี้
อ้วงแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ ก็คล้ายดังมิได้ยินด้วย

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบกว่าคน จึงเดินตามหลังคนทั้งสองไปในบัดนั้น

เดินไปอีกไม่กี่ไกลนัก ที่เบื้องหน้าปรากฏเป็นอิสตรีขึ้นสองกลุ่ม หนึ่ง
กลุ่มนั้นมีอาภรณ์สีล้วนหลายหลากจนเจิดจ้าบาดตา อีกกลุ่มนั้นมีความงาม
สะคราญปานเทพธิดา ท่าทีชดช้อยมีเสน่ห์น่าหลงใหลรัญจวน ช่างเป็น
กลุ่มสตรีที่มีความผุดผาดสะคราญอย่างน่าลุ่มหลงเหลือเกิน

แต่ทว่า อ้วงแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ ได้ถูกเสียงมโหรีครอบคลุม
จิตใจเอาไว้จนเชื่องซึมอยู่แต่แรกแล้ว กับเรื่องราวและเหตุการณ์ทางภาย
นอก มิได้สนใจรับฟังรับทราบเลย แม้จะมีอาวุธมาค้ำยังเบื้องหน้า ทั้งสอง
ก็มีทราบบว่าเป็นอันตรายที่ร้ายแรงอย่างไรแล้ว

ความจริง ทั้งสองต่างได้ถูกเสียงของมโหรีมรรณะครอบงำประสาท
ความรู้สึกเอาไว้จนเลื่อนลอยลืမ်ตัว เหล่าผู้ที่ปรากฏกายขึ้นมาทั้งสามกลุ่มนั้น
ล้วนแล้วแต่เป็นบริวารของซึกเจ๊าะกำในสังกัดกระบี่มรรณะ แสงสีมรรณะ และ
ราคะมรรณะ

อันพรอคซึกเจ๊าะกำนี้ ได้แบ่งออกเป็นเจ็ดปราสาท คือปราสาทฝ่ามือ
มรรณะ กระบี่มรรณะ ดรรชนีมรรณะ เสียงมรรณะ แสงสีมรรณะ ดนตรี
มรรณะ และราคะมรรณะ อันปราสาทฝ่ามือ กระบี่ และดรรชนี ทั้งสามแห่ง
ล้วนแล้วเป็นบุรุษเพศ ส่วนแสงสี ดนตรี ราคะ ทั้งสามปราสาทนั้นเป็น

อิสตรี แต่ปราสาทเสียงมรณะนั้นเป็นบุรุษสตรีอย่างละครึ่ง พรรคซิกเจ้าก็ได้รวบรวมเอาผู้มีภูมิปัญญาอันยอดเยี่ยมทั่วทั้งแคว้นทิเบตเป็นจำนวนมากมายหลายร้อยคนทั้งบุรุษสตรี นอกจากจะถ่ายทอดวิชาฝีมือการต่อสู้ให้อย่างเข้มแข็งแล้ว ยังถ่ายทอดวิชาอันชั่วร้ายไปตามภูมิปัญญาของพวกเขา ในชนชาวนูลิ้มของตงจ้วน หากแมนมีใช้เป็นยอดฝีมือที่เปี่ยมด้วยความชาญฉลาดปราดเปรียว มีการฝึกปรือที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ก็ยากยิ่งจะต้านทานรับเอาไว้ได้

ยามนี้ สาวกของปราสาทแสงสีมรณะ เนื่องจากเคยถูกอ้วงแซ่ใช้พลังฝ่ามือลွှ่ยทั้งอินจูโถมจนล้มตายไปหลายคน จึงมีความอาฆาตแค้นอยู่อย่างยิ่ง เมื่อเห็นอ้วงแซ่ถูกมโหรีมรณะครอบงำจิตใจเอาไว้ได้ ก็พากันฮือเข้ามาหวังจะล้างแค้น

ในหมู่บริวารกระบี่มรณะ พลันมีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งร้องเสียงดัง ๆ ว่า “ทำไมได้น้องเรา คนผู้นี้คือลู่ชิงชู่เบ๊ เป็นตัวการที่ลงมือพิฆาตเซียวก้าจูไปกับมือ ก้าจู (ประมุข) ยังมีมา อย่างน้อยก็ต้องคร่าตัวมันไปมอบให้ซีอินเจียงเล่า (ผู้อาวุโสรักษาดร่า ซึ่งเป็นผู้อาวุโสตำแหน่งสูงสุด) เพื่อรับคำพิพากษา”

เหล่าดรุณีของปราสาทแสงสีมรณะ จุกใจได้ว่าเป็นเหตุผลอันสมควร จึงมิได้ฮือกันเข้าเช่นฆ่าดังตั้งใจ แต่ยังคงกล่าวขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“คนผู้นี้หากแมนมิได้รับโทษทัณฑ์ให้ฆ่าทั้งห้ากระซกซกคพของพรรคเรา ก็ยากจะระบายความคลั่งแค้นในใจออกได้”

ขณะนั้นในหมู่บริวารปราสาทระคะมรณะ พลันมีดรุณีงามนางหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

“หากแมนซีอินเจียงเล่ามอบให้ปราสาทเราเป็นผู้ลงโทษ จะต้องเรียกให้มันจะตายก็ไม่ได้ จะรอดก็มีไหวไปทีเดียว”

ดรุณีของปราสาทแสงสีมรณะกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“พวกท่านจะให้มันกลายเป็นปีศาจระคะหรือ ไหนเลยจะเป็นเรื่องง่ายตายอย่างนั้นเล่า ในโลกนี้ไม่ว่าภูตผีประเภทใด คนเราก็กินสลายหน้า

หลักหนักันโดยสิ้นเชิง มีแต่ปีศาจระคระคอง ที่ฮือกันเข้าหาอย่างกระเที้ยน-กระเทืออยู่ ว่าแต่พวกพี่น้องของท่าน แต่ละคนมีความงามสะคราญปานเจ้าแม่ลุ่มเมือง นั้นมันจะต้องดุจดั่งล่องลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นฟ้า แยมั้มไปไหนปรกพอย่างยินยอมพร้อมใจทีเดียว”

ดรุณีของปราสาทระคระคองมน้ำลายแล้วกล่าวว่า

“ปากพล่อยเหลือร้ายนัก ช่างไร้ศีลธรรมความสำรวมจริง ๆ”

คนทั้งกลุ่มใหญ่ว่ากล่าวกันอย่างครึกครื้น ทวีรต่อกระซิกกันทางด้านหลัง อ้วนแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์เดินทางไปในท่ามกลางแสงเดือนดาวที่กระจ่างพร่างพราย เป็นขบวนอันโอ้อ่าผ่าเผย แต่เสียงมโหรีนั้นคล้ายดังตั้งอยู่ทางเบื้องหน้าตลอดกาล มีอาจจะเดินให้บรรลุถึงได้

อ้วนแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ ยังคงเลือนลอยเคลิบเคลิ้มมิได้สติขึ้นขณะเวลานั้น ที่ซึ่งไกลไปร่วมสองร้อยวา พลันมีเสียงคำรามสนั่นหวั่นไหว ปานอสรีบาตพาดลงมาอย่างรุนแรง

อ้วนแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ คล้ายดังได้ถูกทวาดไล่หน้าอย่างกะทันหัน ก็ปานกัน ทั้งสองต่างอุทานขึ้นด้วยความตื่นตะัน ได้สติสัมปชัญญะคืนมาในทันที เสียงมโหรีที่ดังแว่วอยู่ห่างไกล ก็คล้ายดังถูกเสียงคำรามนี้รบกวนจนชะงักงันไปทันที

เหล่าบริวารของปราสาทระปิรมณะ แสงสิมรณะ และระคระคองสามกลุ่มที่เดินตามมาทางด้านหลัง พลันตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง ฉวยโอกาสที่อ้วนแซและเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ยังมิได้สติโดยสมบูรณ์ดุจดั่งเดิม คำรามขึ้นสุดเสียงจนสนั่นหวั่นไหว

กระบี่พากันพุ่งจู่โจมดุจดั่งสายลม ประกายเจิดจ้าพร่างพรายจนจับตา แต่ละคนมีท่าที่อันโหดเหี้ยมดุร้าย พุ่งกระบี่ในมือเข้าจ่อที่ยังคอยหอยและทรวงอกของคนทั้งสองไว้ ส่งเสียงอูวา อูวากันจนสนั่นหวั่นไหว คล้ายดังต้องการให้คนทั้งสองรามีออรการจับกุม

อ้วนแซความจริงถูกเตี้ยจู้ตำหนักหงส์มัดมือทั้งสองไว้ ดิ้นรนมิหลุดออกมาได้ เมื่อเห็นสถานการณ์เบื้องหน้าเป็นเช่นนั้น ทราบว่าตกอยู่ในเงื้อม

มือของบริวารพรรคสัตตมรณะ จึงหันมาเขม่นมองจ้องดูเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ ด้วยความชิงชังอาฆาตไปครึ่งหนึ่ง

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ก็อยู่ภายใต้อำนาจปกครองบีบีที่จี้มไว้ นางกัมศิระชะ โดยมิกล้าจะส่งเสียงว่ากล่าวอย่างไรได้

แต่ในลับพลันทันใด ร่างอันสูงใหญ่ล่ำสันของอึ้งเล่งจื้อผู้เป็นซือแป๋ อ้วงแซ พลับกั้วสวบ ๆ ตรงออกมาทางด้านข้าง หนวดสีเหลืองพลั่วปลิวไสว ตาเป็นประกายแวววาวเปี่ยมด้วยอำนาจบาปมี นัยน์ตาทั้งสองคล้ายตั้งเป็น คบเพลิงในความมืด จับจ้องมองมาในทิศทางนี้อย่างน่าหวาดหวั่น

ร่างของอึ้งเล่งจื้อยังมีมาถึง แต่เอ่ยปากทวาดอย่างดุตันก่อนว่า

“ศิษย์เรา เจ้าทำให้เสื่อมเสียหน้าอาจารย์ไปโดยสิ้นเชิงแล้ว ประกาศิต ไร้ผู้ต่อต้านของเจ้าเอาไว้ที่ใดแล้วเล่า”

อ้วงแซพอได้ฟังอึ้งเล่งจื้อยังเรียกตนเป็นศิษย์อีก ก็บังเกิดความตื่นเต้น ยินดีเป็นที่ยิ่ง คำนิ่งในใจว่า

‘เราเข้าใจว่าซือแป๋จะอัปเปหิยอมรับเราเป็นศิษย์อีกแล้ว ที่แท้ท่าน เพียงแต่ข่มขู่เราให้กลัวเกรงไปเท่านั้นเอง’

จึงพลอยร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นบ้างว่า

“ซือแป๋ เสียงมโหรืนั้นพิกลพิสดารจนเกินไป ศิษย์ไม่มีปัญญาจะ ต้านทานขัดขวางได้”

“หยุดปาก นั่นเป็นเพราะเจ้ามีจิตใจอันชั่วร้ายไม่บริสุทธิ์ จึงยอมตก อยู่ในพิษวิชาอันเลวทรามต่ำช้าของเหล่ามารร้ายไป”

“ซือแป๋ โปรดออกกำลังช่วยเหลือข้าพเจ้า”

“เฮอะ”

อึ้งเล่งจื้อพอฟังแค้นเสียงออกจากปาก ชายฉกรรจ์มือถือกระบี่ยาว ทั้งห้าคน พากันฮือตรงเข้าไปมิได้ว่ากล่าวอย่างไร ก็เลือกกระบี่แทงใส่ในลับพลัน อึ้งเล่งจื้อยกมือโบกไปเพียงคราเดียว ชายฉกรรจ์ถือกระบี่ทั้งห้า ต่างพากันเซถลาออกมาอย่างเสียหลัก

อึ้งเล่งจื้อกระซกเสียงด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

“พวกเจ้าเป็นบริวารของปราสาทกระบี่มรณะอันชั่วร้ายกรรมัง เรียก
หัวหน้าของพวกเจ้าออกมา”

บริวารปราสาทกระบี่มรณะทั้งห้าคน มิได้วักกล่าวอย่างไร พลันสลับ
กระบี่จนมีเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ประกายแผ่พุ่งเป็นเส้นโค้งอันสวยงาม กรีด
ฝ่าอากาศพุ่งปราดเข้าหา อ้วงแถมองดูด้วยความตื่นตระหนกตกใจ คำหนึ่ง
ขึ้นว่า

‘เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม ตัวกระบี่ที่จุโจมไปในทางโค้ง แหวกฝ่า
อากาศจนบังเกิดเสียงดังหวีดหวิว มีความรวดเร็วประหนึ่งอสณิบาตพาดใส่
อันเพลงกระบี่ที่พิสดารพิกลอย่างเหลือร้ายนี้ สามารถเรียกว่าเป็นกระบี่มรณะ
ได้อย่างภาคภูมิใจเดียว’

อึ้งเล้งจื้อก็มีสีหน้าเคร่งขรึมลงไปในบัดดล ตวาดท้วงขึ้นว่า

“ศิษย์ชั่วร้ายของชาวต่างด้าว จะมาสร้างอานุภาพอันใดเกิดขึ้นได้เล่า”

กระบี่ยังมิทันจะพุ่งเข้าใส่ร่าง อึ้งเล้งจื้อก็แสดงอานุภาพอันยิ่งใหญ่อก
มา เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่นดังฟ้าผ่าลงมาใส่ จนเป็นประกายไฟสว่างวูบขึ้น
ในบัดดล พร้อมกันนั้น เสียงแผดร้องอย่างเจ็บปวดจนโหยหวนได้ดังขึ้น
หลายครั้งหลายครา อึ้งเล้งจื้อยังยืนอยู่ในที่เดิมมิได้เคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย
แต่ชายฉกรรจ์ที่ถือกระบี่ทั้งห้าคน มิมีร่องรอยปรากฏอยู่ในที่นั้นเสียแล้ว
บนพื้นเหลือแต่เพียงซากที่ไหม้ดำเกรียมกองอยู่หลายกองเท่านั้น

อ้วงแซ่คิดในใจว่า

‘พลังฝ่ามือลุยทั้งอันของซือแป๋ นับว่าฝึกปรือจนบรรลุขั้นสูงสุดสูงดุจ
ดั่งเทพยดาแล้ว เพียงอานุภาพของฝ่ามือคราวนี้ พวกชิกเจ้ายะก้าจะมีผู้ใดต้าน
ทานเป็นศัตรูได้’

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น พลันมีเสียงกู่ก้องกังวานฝ่าอากาศมาอย่างรวดเร็ว

อึ้งเล้งจื้อพลันร้องดัง ๆ ว่า

“ศิษย์เรา วิชาเลวร้ายของเหล่ามารชิกเจ้ายะก้าไม่น่ากลัว เจ้าจง
ระวังตัวไว้ให้มากด้วย”

วาจาพอฟังขาดคำ เสียงกู่ก็ได้มาถึงตัวแล้ว ที่ละลิวลงมาจากอากาศ

เป็นชายชาวอาภรณ์ดำสวมหมวกเยี่ยงนักพรต หน้าตาสดใสมีราศี อ้วนแซ่พอเห็นก็ร้องขึ้นว่า

“ซื่อแป้ มันคือซื่ออันเจี้ยงเล่าของพรรคซิกเจ้เก้า มัน...”

วาจาต่อไปยังมีทันจะกล่าวออกจากปาก แขนเสื้อดำอันกว้างใหญ่ของซื่ออันเจี้ยงเล่าแห่งซิกเจ้เก้าก็ถูกสะบัดแล้วกล่าวว่า

“รีบพามันไปที่หน้าสุสานของลันนา รอเราไปจัดการพิพากษาโทษมัน”

บริวารทั้งสามปราสาทของซิกเจ้เก้า ต่างรับคำขึ้นพร้อมเพรียงกันจนสนั่นหวั่นไหว

แล้วจึงได้ข่มขู่บังคับให้อ้วนแซ่และเตี้ยจืดำหนักหงส์เดินออกไปจากที่นั่น

แต่อ้วนแซ่ยังคงเขม่นมองจ้องดูซื่ออันเจี้ยงเล่าจนแค้นหนึ่ง เห็นมันหันหน้าหาอึ้งเล่งจื้อ ประสานมือขึ้นคารวะแล้วกล่าวว่า

“อึ้งเล่งจื้อก็คือท่านหรือ ประมาจารย์อันยอดเยี่ยมของตงจ้วน เสียมารยาทไปแล้ว”

อึ้งเล่งจื้อเขม่นมองจ้องมันจนตามิจะพริบ กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“มิวิชามารร้ายอย่างไร ก็จงใช้ออกมาให้เต็มที่ อย่าได้พิพริไธอย่างไรไปเลย”

ซื่ออันเจี้ยงเล่าเค่นหัวร่ออย่างชั่วร้าย ฉับพลันนั้น เสื้อดำของมันสั่นพลิวขึ้นทั้งที่ปราศจากลมโซย อึ้งเล่งจื้อพลันคำรามดังกึกก้องสนั่น เสียงโครมได้บังเกิดขึ้นปานแผ่นดินถล่มทลาย เมื่อฝ่ามือลွှ่ยแทงอันได้ฟาดออกไปจนพลังกระจายสู่ท้องฟ้า พร้อมกันนั้น มีเสียงกู่อันกราดเกรี้ยวดังสะเทือนเลื่อนลั่น จากนั้น เสียงโครมได้บังเกิดขึ้นอีกครั้งจนแผ่นดินสั่นสะเทือน

กรวดหินดินทรายปลิวกระจายคละคลุ้ง ผงคลีมีดครีมีไปทั่วทั้งบริเวณทันที

จากนั้น ได้ยินเสียงอึ้งเล่งจื้อหัวร่ออย่างสนั่นหวั่นไหว กล่าวขึ้นว่า

“วิชาอันประเสริฐ นอกจากภรรยาของเราแล้ว ท่านเป็นศัตรูผู้กล้าแข็งที่สุดเท่าที่เล่าสู่เคยเผชิญมาในชีวิต รับมือได้”

เสียงโครมครามครืนครันได้ดังขึ้นอีกสองครั้งปานอสันibatฟาดทลาย

เสียงกู่ที่กราดกรี้ยวโหยหวน เสียงทวาดก้องร้องด่า ได้ผ่นขึ้นจนซุลมุน
วนวายไปทันใด

อ้วงแซและสาวกพรรคซิกเจ้ะก้า พากันดูการต่อสู้ด้วยความตื่นเต้น
จนอกสั่นขวัญระทึก นี่ช่างเป็นสภาพการต่อสู้อันหฤโหดดุจดั่ง ที่มีเคยพบ
เห็นมาก่อนเลย อ้วงแซลื้มตัวจนต้องแผ่ร้องสุดเสียงไปว่า

“ซือแป๋ อย่าปล่อยมันให้หลุดรอดไป”

อึ้งเล้งจ้อส่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องสนั่น ตอบว่า

“ซือแป๋มีพ่ายแพ้ออก เจ้าวางใจได้ หากมันพ่ายแพ้ เจ้าก็มีเห็น
ซือแป๋อีกแล้ว”

อ้วงแซพอได้ฟังก็แน่ใจว่า ซือแป๋มีถึงแก่พ่ายแพ้อย่างแน่นอน หาก
มันพ่ายแพ้จริง นิสัยที่ร้อนแรงแกร่งกร้าว คงถึงกับต้องฆ่าตัวตายไปใน
สถานที่นั้น จึงยังบังเกิดความวิตกกังวลแทนอึ้งเล้งจ้อจนเนื้อเต้นตัวสั่นไป

อึ้งเล้งจ้อและซืออินเจี้ยงเล่า หักโหมกันอย่างตรง ๆ แต่ละฝ่ามือปะทะ
กันแบบมียอมอ่อนข้อหลบหลีก สร้างความตื่นตระหนกสะท้านใจต่อผู้พบ
เห็นยิ่งนัก แต่คนทั้งสองยังต่อสู้ยิ่งเคลื่อนไหวไปจากบริเวณทุกครา อ้วงแซ
เองก็ถูกข่มขู่บังคับให้ออกไปอีกคนละทิศทางอยู่ตลอดเวลา ยิ่งเดินก็ยิ่งไกล
จวบจนกระทั่งมิได้ยินเสียงการต่อสู้อีกแล้ว

อ้วงแซสุดปัญญาจะขัดขึ้นอย่างไรได้ ถูกพวกสาวกซิกเจ้ะก้าบีบบังคับ
จนเดินตรงไป ไม่นานนัก ก็ได้เห็นที่ลานลาดเทของเม่งเล้ง มีการเตรียม
พร้อมป้องกันอยู่อย่างพรักพร้อมเข้มแข็ง บริวารพรรคซิกเจ้ะก้าทุกห้าก้ามี
หนวดยะว้งภัยไ้หย่อมหนึ่ง ทุกสิบก้ามีกองระวังเหตุยึดที่มั่นอยู่อย่างเข้มแข็ง

ที่เบื้องหน้าสุสานอันโอฬารของกษัตริย์สิบเอ็ดรัชกาล ยังมีพวกหัวหน้า
ชั้นสำคัญของซิกเจ้ะก้า ยืนเรียงรายกันเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วยจำนวน
มากมายกายกอง แต่ละคนมีสีหน้าคลั่งแค้นเย็นชา ยืนเงยบั้นอย่างสำรวม
ยามนี้เมื่ออ้วงแซกวาดตามองดูเตี้ยจู้ดำหนักหงส์ที่อยู่ด้านข้างแวงหนึ่งแล้ว
กล่าวว่า

“ขณะนี้ท่านสมควรจะแก้มัดไ้โหมสวรรค์มาได้แล้วกระมัง ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์กล่าวว่า

“เมื่อถึงบนนั้นจึงแก้ก็มีเข้าไป ท่านเป็นฆาตรกรตัวสำคัญของพรรค
ซิกเจ๊ะก้า ข้าพเจ้าจับกุมท่านได้ นับเป็นความดีความชอบประการหนึ่ง
อาจบางที พวกมันจะปล่อยข้าพเจ้าไปเพราะเรื่องนี้ก็มีแน่แท้”

อ้วงแซกระซากลเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ไร้ยางอาย”

ทั้งสองถูกคุมตัวไปจนถึงเบื้องหน้าเม่งเล้ง อ้วงแซเห็นเขียวกำจู้ของ
พรรคซิกเจ๊ะก้า ได้ถูกปลดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจนเต็มยศโอ้อ่าสง่า นอน
แน่นิ่งอยู่ภายในโลงหยกที่สลักขึ้นอย่างสวยงาม วางอยู่ยังหน้าสุสานของ
ลั้งฮุย ส่วนผู้ยืนอยู่ทางด้านข้างนั้นคือนางเฒ่าซินีญู

อ้วงแซพอถูกควบคุมตัวเข้าถึง นางเฒ่าซินีญูมีประกายตาอันโหดเหี้ยม
ชั่วร้ายเป็นประกายแวววาว เข้มมนมองจ้องดูด้วยความอาฆาตแค้น จนหน้าตา
หฤโหดดั่งราวสัตว์ร้ายได้รับบาดเจ็บ

สุสานลึงชุย

อ้วงแซเมื่อเห็นแววอาฆาตแค้นอย่างเหี้ยมโหดชั่วร้ายบนใบหน้านางเผ่าซีนี่กูแล้ว ก็ลอบต้อนตระหนกตกใจอยู่บ้าง เหลียวหน้ามองดูเต๋ยจูตำหนักหงส์ แค้นเสียงอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“รีบแก้มัดเชือกไหมสวรรค์เสียที ท่านทำร้ายผู้อื่นจนเป็นภัยแก่ตัวเอง มีประโยชน์อะไรด้วยเล่า”

เต๋ยจูตำหนักหงส์แห่งอิ้วอิวกัก ซึ่งมีนามตั้งอวงอ้วง ก็ได้ทราบถึงบรรยากาศอันหนักอึ้งตึงเครียดของเม่งเล้ง และยังรู้ลึกว่าแฝงไว้ด้วยความเหี้ยมโหดอำมหิต เปี่ยมด้วยกลอันอำพรางอันนองเลือด เหล่าสาวกซิกเจี๊ยะก้าตัวสำคัญ พวกเขามาอยู่ที่นี่หน้าเม่งเล้งโดยสิ้นเชิง แต่กลับไม่มีคบไฟแม้แต่ดวงเดียว คนทั้งปวงยืนตัวตรงแน่วนิ่งอยู่อย่างเงียบงัน สายตาทั้งมวลจับจ้องมองดูซากศพเขียวก้าจูชีนฮัซที่ในโลงหยกสดใส บัดเดี๋ยวก็เคลื่อนสายตาจากซากศพ มาจับจ้องอยู่บนใบหน้าอ้วงแซ ดวงตากล้วยดังมีเพลิงแห่งความแค้นลุกโชติช่วงจนน่าหวาดหวั่น

อ้วงแซทราบดีว่า คำนี้ต้องมีอันตรายร้ายแรงมากไปกว่าโชคดีย่าง

แน่แท้ แต่ก็มิอาจรามีหรือความตายอย่างง่ายดาย ได้ลอบพนักลมปราน
ภายในให้ราบเรียบสมบุรณ คำนี้ขึ้นว่า

‘เรามาตรแมนจะได้รับบอบข้าจากกำลังฝ่ามือ ขอเพียงมีโอกาสพนัก
กำลังให้รวมตัวได้ ก็ยังพอจะเสี่ยงชีวิตเข้าต่อสู้จนสุดฝีมือได้อีกดอก’

แล้วหันหน้ามาเข้มนมองดูเตี้ยจืดดำหนักหงส์อย่างอาฆาตแค้น

เตี้ยจืดดำหนักหงส์นั้นแม้จะมีผ้าคลุมหน้าอยู่ชั้นหนึ่ง แต่ประกายตาที่
ปรากฏมานอกผ้า ก็ยังมีแววแห่งความไหวหวั่นพรันพรัง ซึ่งแน่นอน นาง
บังเกิดความหวาดกลัวในสายตาที่เปี่ยมด้วยความอาฆาตแค้นของอ้วงแซ่ขึ้น
มีอนางที่กำลังอยู่บนมเชือกไหมสวรรค์ มิทราบว่ายับไปในท่าที่อย่างไร เพียง
สะบัดอิกเล็กน้อย เชือกไหมสวรรค์ที่พันธนาการอยู่บนร่างอ้วงแซ่ พลันได้
คลายจนหลุดออกมาโดยสิ้นเชิง

พลันได้ยินเสียงนางเผ่าซิ่นีฎกระแทกไม้เท้าห้วงมกลงบนพื้นเบา ๆ
เค้นเสียงเย็นเยียบขึ้นว่า

“ลู่ซังสู่เบ๊ ที่พรรคเราเชื่อเชิญท่านมา นับเป็นเหตุอันจำใจอย่างยิ่ง
เนื่องจากเชี่ยวชาญด้านการทากรบรุษสตรีคู่หนึ่งมาสั่งเวยวิญญาน ท่าน
มาตรแมนแต่งงานแล้ว แต่เราผู้เผ่ายังมีสายตาที่ไม่เลอะเลือน ดูออกว่าท่าน
ยังเป็นบุรุษอันบริสุทธิ์มิเคยเสียตัว ทั้งสองท่านพอดีนำมาเป็นเครื่องบัดพลี
อันประเสริฐที่หาไม่ได้แล้ว”

อ้วงแซ่และเตี้ยจืดดำหนักหงส์ พากันสยิวกายขึ้นด้วยความหนาวเหน็บ
อย่างลึมตัว

ทั้งสองยังมีทันจะเอ่ยปากกล่าวคำ พลันได้ยินเสียงเหล่าสาวกที่อยู่
ทางด้านข้างมีผู้หนึ่งชู้คำรามอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“ซิกเจียงเล่า (ผู้อาวุโสคนที่เจ็ด) เจ้าเด็กอุบาทว์นี้ทั้งไว้รังแต่จะมีเหตุ
เภทภัยเกิดขึ้น มิสู้เริ่มทำพิธีสั่งเวยในบัดนี้เสียเลย”

ส่วนอีกด้านหนึ่ง ก็มีคนจำนวนมากส่งเสียงร้องสนับสนุน เดินฝ่า
ออกมาจากแนวมุ่นหน้ามายังอ้วงแซ่อย่างกระหึ่นกระหือ

เหล่าฝูงชนที่เกิดความเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างรุนแรง อ้วงแซ่ยัง

บังเกิดความตื่นตระหนกขึ้น รีบสุดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปหลายครั้ง สอด
สายสายตาอันคมกล้าดูทางรอบกาย เห็นทุกแห่งหนเต็มไปด้วยบริวารของ
พรรคชิกเจ้าเงาะ ไหนเลยจะมีช่องว่างให้ห้วงทะเลวงล้อมหนีรอดออกไป
ได้เล่า

นางเผ่าชีนี่งูโบกมือขึ้น แล้วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ท่านทั้งหลายอดทนเอาไว้ก่อน เพียงรอให้จินคิวจีเยะหัวหน้าผู้อาวุโส
ย้อนกลับมาถึง ก็จะเริ่มพิธีสังเวยทันที มิรีรอให้เชื้องูเข้าไปอย่างเด็ดขาด
เฮอะ คาดว่ามันทั้งสองจะอย่างไรก็ไม่อาจหนีรอดออกไปได้ดอก”

เต๋ยจูตำหนักหงส์แห่งอิวอิกัก พลันรำให้ขึ้นแล้วกล่าวว่า

“จะอย่างไร ดูท่าพวกเราเห็นที่ต้องตายในที่นี้อย่างแน่นอนแล้ว”

อ้วงแซกลับเยือกเย็นดุจตั้งเป็นปรกติ ทอดสายตาเย็นชาจ้องมอง
หน้านางแล้วกล่าวว่า

“มีอันใดจะน่าร้องไห้ด้วย อีกสิบกว่าปีให้หลังก็ยังเป็นบุรุษชาติอาชานะ
เกิดมาใหม่ได้ ไกวเนี่ยอันยิ่งใหญ่เอ๋ย แต่ทว่า ข้าพเจ้าอ้วงแซมิสืบทราบถึง
ร่องรอยของบิดา จึงตายก็ยังไม่อาจชมตาให้กลับได้”

อ้วงแซกล่าวแล้วเหลือบแลไปยังฮวงซู่ของลี้ซู่ยในเม่งเล้งแวบหนึ่ง
ศาลบุชยามนี้มีดมืดสนิทวิเวกวังเวง อ้วงแซสุดลมหายใจลึก ๆ เข้าไปอีก
หลายครั้ง แผ่พุงลมปราณไปรอบร่างที่ละน้อยอย่างแซมซ้า

นางเผ่าชีนี่งูส่งเสียงขึ้นอีกว่า

“อ้วงแซ เจ้าอย่าคิดหลบหนีไปเลย อยู่ต่อหน้าเราผู้เผ่าท่านลงถาม
ตัวเองว่าจะมีความสามารถหลบหนีนี้หายได้ด้วยหรือ เมื่อครู่ หากมิใช่
เพราะเผ่าบัดซบทั้งสองตัวนั้นมาก่อวุ่น นากลับท่านจะต้องถูกห้ำมำกระชาก
ซากศพไปเสียแล้ว”

เต๋ยจูตำหนักหงส์เมื่อได้ฟังคำห้ำมำกระชากซากศพ นางตัวลั่นระริก
ขึ้นทันที

ชีนี่งูเค้นหัวรอเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ดูท่านยังใช้แพรขาวคลุมหน้าอยู่ได้ บริวารจงไปกระชากผ้าคลุมหน้า

ของนางออกมา”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์กริ์ร้องเสียงแหลมขึ้นว่า

“ไม่ได้ พวกท่านทำเช่นนั้นไม่ได้”

นางเฉาซิ่นกุกระแทกไม้เท้าลงกับพื้น หัวร่อต้ง ๆ แล้วกล่าวว่า

“ไม่ได้หรือ ? แต่เราจะทำให้ได้ ท่านเป็นบุตรของม้อจุน (จอมมอสุร)
ใช้หรือไม่ ? ฟังว่ามารดาท่านมีความงามสะคราญปานเทพธิดา ข้าพเจ้า
กลับต้องการขอต่อท่านว่า มีความงดงามสะคราญถึงขั้นใด”

แล้วใช้วาจาที่คล้ายดังคำสั่ง ตวาดขึ้นว่า

“กระซากออกมา”

ที่ด้านข้างมีชายฉกรรจ์ถลันกายออกไปคนหนึ่ง ถลามาที่เบื้องหน้าเต๋ยจู้
ตำหนักหงส์ ยื่นมือก็จะไปกระซกแพรคลุ่มหน้าของนาง แต่ทว่า มิทราบ
เป็นเพราะเหตุใดมือพอเพ็งสัมผัสกับแพรขาว พลันตัวอ่อนระทวยลงกับพื้น
โดยมิได้ส่งเสียงครวญคราง บิดกายไปมามีก็ครั้งก็สิ้นใจตาย

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ยังร้องเสียงดังขึ้นกว่าเดิมว่า

“ข้าพเจ้าว่าไม่ได้ก็ไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาจะฆ่ามัน แต่มันรันทาที่
ตายเอง จะตำหนิข้าพเจ้ามิได้ดอก”

นางเฉาซิ่นกุมีประกายตาแวววาวอย่างโหดเหี้ยมขึ้นวูบหนึ่ง กระซาก
เสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“ประเสริฐมาก เจ้าโหดร้าย เจ้าเก่งกล้า แต่เรากลับจะต้องดูว่าเจ้า
โหดร้ายเก่งกล้า หรือว่าจะเป็นเราเหนือกว่า”

กล่าวแล้วเคลื่อนกายเข้ามาอีกสามก้าว ไม้เท้าห้วงมกรยกขึ้นชี้มาตรง ๆ
จะใช้เท้าไม้เท้าเขี่ยผ้าคลุมหน้าของเต๋ยจู้ตำหนักหงส์ นางจึงต้องกริ์ร้องเสียง
แหลมด้วยความตื่นตระหนก ถอยกายกรูด ๆ ออกไปสามก้าว

เหตุการณ์ทั้งมวลนี้ อ้วงแซมมองดูอย่างสนใจ คำนึงขึ้นว่า

“นางเป็นบุตรของม้อจุน ? อย่างนั้น ประมุขอิ้วอิ้วก็ก็คือม้อจุนโดย
มิต้องสงสัยแล้ว แต่เหตุไฉนนางจึงยินยอมให้ผู้คนได้เห็นโฉมหน้าอันแท้
จริงเล่า หรือว่าในที่นี้จะมีลอบลับอันใดแอบแฝงอยู่”

อ้วนแซพโด้ยอินเช่นนั้น จึงกล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“เต้ยจู้ อย่างมากท่านก็ให้ผู้อื่นได้เห็นหน้าตาไปเท่านั้น มีอันใดจะใหญ่โตจนกระทำให้ได้เล่า ขณะนี้ท่านตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น ข้าพเจ้าเห็นว่ายังคงรู้ตัวมีความสำนึกเสียบ้างจะประเสริฐกว่า อย่าได้สร้างความตื่นเต้นวุ่นวายไปนักเลย”

เต้ยจู้ตำหนกหงส์ได้ฟังวาจาของอ้วนแซ พลันบังเกิดความคิดขึ้นอย่างกะทันหัน คำนึงขึ้นว่า

“เราไปไม่ขออาศัยกำลังมันมาช่วยเหลือสักครั้ง เข้าขัดขวางการขู่บังคับของนางเฒ่านี้ไว้”

จึงส่งเสียงเคঁนหวัรอย่างเย็นชาโดยปราศจากต้นสายปลายเหตุ กล่าวว่า

“อ้วนแซ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ามาเปิดเผยความทุเรศต่อหน้าพวกมันในบัดนี้หรือ ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเป็นเช่นนั้น แม้ตัวท่านเองก็มีได้รับเกียรติภูมิอย่างไรไปดอก”

อ้วนแซจุกใจได้คิดขึ้นทันที ทามว่า

“วาจาท่านนี้หมายความว่าอะไร ? ท่านจะทุเรศหรือไม่ กับข้าพเจ้าอ้วนแซก็มีเกี่ยวข้องกันเลยแม้แต่น้อยนิด”

“อะไร ? ท่านกลัากล่าววาจานี้ออกมา ท่านช่างเป็นตัวบดขบที่ไม่รักดี เมื่อแรกต้องตำหนิว่าพระราชบิดาของเราพระเนตรพิการ !”

อ้วนแซพโด้ยฟังพลันตื่นตกใจจนหน้าถอดสีไปทันที ร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ท่านว่าอะไร ? ท่านหรือคือเจิ้งฮั่วกงจู้ภรรยาของข้าพเจ้า ?”

“อีมม์”

“ไหนท่านมิมบอกออกมาเสียแต่แรกเล่า ?”

“ข้าพเจ้าแค้นท่าน ข้าพเจ้าชิงชังท่านที่เป็นผู้หลอกลวงไร้ศีลธรรม !”

ขณะนั้น ไม้เท้าของนางเฒ่าซินกุชู่ไปจนจะเขี่ยแพรคลุมหน้าของเต้ยจู้ตำหนกหงส์อยู่แล้ว

อ้วนแซมิได้ขบคิดลึงเลก็ตวาดก้องสุดเสียงว่า

“หยุดมือ”

แต่นางเฒ่าชินีถูกเป็นบุคคลชั้นใดแล้ว นางเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ที่เปี่ยมด้วยความโหดเหี้ยมชั่วร้าย กับเสียงตวาดว่าของอ้วงแซ่นั้น มิได้สนใจใยดีด้วยไม้เท้าหุ้มกรจะสัมผัสกับแพรคลุมหน้าของเตี้ยจู้ตำหนักหงส์แล้ว

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์กรีดร้องเสียงแหลมด้วยความตื่นตระหนกอีกครั้ง ทางถอยด้านหลังได้ถูกสกัดเอาไว้แล้วด้วยเหล่าสาวกซึกเงี้ยวกำเป็นทิวแถว จึงมีแต่ต้องหงายร่างออกไป โดยมีอาจกระโดดถอยอีก

อ้วงแซเห็นชินีภูมิได้หยุดมือดังคำตวาดว่า และเข้าใจผิดคิดว่าเตี้ยจู้ตำหนักหงส์นั้น คือกัจฉ์อ้วงอึ้งตัวจริง จึงรีบสุดลมปราณอันหนักหน่วงผนึกกำลังขึ้นในแนวทางฝ่ามือลู้ยแทงอื่น ตวัดแขนฟาดฝ่ามือออกไปทันที

ฝ่ามือลู้ยแทงอื่นที่ฟาดไปในครานี้ ไร้สัมผัสแว่ทั้งสิ้น จนเมื่อชินีรู้สึกรู้สิดำพล้งฝ่ามือก็กระทบกายแล้ว นางร้องขึ้นด้วยความตื่นตกใจ กระแทกไม้เท้าหุ้มกรลงกับพื้น ร่างถลันวูบก็เผลอไปได้ไกลกว่ายี่สิบเชีเยะ รวดเร็วว่องไวประหนึ่งเหินบิน ร่างยังกระโดดหลบหลีกไปมา เซลหลายอย่างเสียหลักอยู่หลายก้าว ใบหน้าปรากฏแว่อำมหิตอย่างโหดเหี้ยม จนคล้ายดังภูตผีปิศาจ เข้มมองจ้องดูอ้วงแซ กรีดร้องเสียงแหลมขึ้นว่า

“ประเสริฐแท้ ลู้ยซึ่งสูเบ๊ ในที่สุดท่านก็ลงมือแล้ว”

อ้วงแซเค้นหัวร่อขึ้นสองสามครั้งกล่าวว่า

“ท่านผู้เฒ่า คادمิถึงว่า จะมีความโหดเหี้ยมดุร้ายถึงปานนี้ หาก मैंคิดจะกระทบกระทั่งนางอีก ข้าพเจ้ายินยอมเสี่ยงชีวิตให้ตกตายไปในบัดดล จะไม่ยอมให้ท่านแสดงความโหดร้ายออกไปได้อีก”

ที่ไหล่ขาของนางเฒ่าชินีถูกรอยฝ่ามือของอ้วงแซขึ้นอยู่อย่างชัดเจน เป็นฝ่ามือประทับอยู่บนต้นแขน เลื้อแถบนั้นไหม้เป็นถ้ำดำเกรียมชายฉกรรจ์ทางด้านข้างสี่คน พวกถลันวูบออกมาเมื่อจะประคองชินีเอาไว้

นางเฒ่าชินีถูกเหวี่ยงตกตาลเป็นการใหญ่ ตวาดขึ้นว่า

“พวกเจ้าจงไปยืนให้ห่างเราทันที เราซึกเงี้ยวเงี้ยว (ผู้อาวุโสอันดับเจ็ด) ไหนเลยจะต่ำต้อยถึงปานนั้น”

นางกล่ำกลืนฝืนทนความเจ็บปวดรวดร้าว ความจริงแขนซ้ายของนาง

ได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว ยามนี้ยังได้รับบาดเจ็บเพิ่มเข้าไปในแขนขวา จนทำให้แขนแทบจะยกมิขึ้น เท่าก็เบาพลั่วจตุตังไรกำลังจะทรงกาย แต่นางยกมือที่ถือไม้เท้าขึ้น ละทิ้งเตี้ยจู้ตำหนักหงส์มั่งสู่อ้วงแซอย่างอาฆาตมาดร้าย ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“ลุยชิงสู่เบ๊ นามของท่านเพียงคืนวันเดียวก็สามารถสิ้นสะเทือนบุญลั้มได้อย่างเต็มภาคภูมิแล้ว คำนี้ท่านตกอยู่ในเงื้อมมือของพรรคชิกเง้าะก้า ก็จะไม่มีการรอดชีวิตออกไปได้โดยเด็ดขาด แต่มาตรแม่นเป็นเช่นนั้น ก่อนที่ท่านจะถูกจับสังเวทหน้าวิญญูณฉีวกำจู้ เราชีนุกูเจียงเล่ายังยินยอมที่จะขอต่อสู้กับท่าน ที่เป็นยอดฝีมืออันดับสูงสุดในตงจ้วนแห่งยุค”

วาชของนางพอลาดคำ พลันคงไม่เท่าในมือจนกลายเป็นม่านอันหนักหน่วงเข้มแข็ง พุ่งเข้าไปใส่ศีรษะอ้วงแซอย่างหักโหมดุตัน

แต่แล้วพลันได้ยินเสียงลมพุ่งมาควับใหญ่ เงาสีดำล้นวูบ ก็มีร่างผู้หนึ่งร่วงพาดลงกับพื้นดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้น เสียงดังไ่ก้แล้วโลหิตสด ๆ ถูกกระอักออกมาเป็นกองโต ลื่นสตีไปทันที

นางเฒ่าชีนุกูกระแทกไม้เท้าชะงักงันเอาไว้ พลันได้ยินเสียงบริวารชิกเง้าะก้าพากันร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

“จินคิวเจียะ หัวหน้าเจียงเล่า”

ในทันใด มีบริวารพรรคเจ็ดแปดคนรีบถลันกายออกไปสู่ชีอินเจียงเล่า ที่ได้รับบาดเจ็บอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

เหตุการณ์อุบัตินอกเหนือความคาดคิด ชีนุกูต้องบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวขึ้นว่า

“คาดมิถึงว่าบุญลั้มในตงจ้วน ยังมีผู้สามารถทำอันตรายต่อตัวเจียงเล่า (หัวหน้าผู้อาวุโส) ได้”

นางในยามนั้นมีความลนลานขึ้นบ้าง สะบัดไม้เท้าขึ้นรังไว้ พลอยเดินเข้าไปตรวจตราดูอาการบาดเจ็บของจินคิวเจียะ อ้วงแซยืนดูอยู่ทางด้านข้าง ลอบบังเกิดความปิติยินดีอยู่ในใจ คำนี้ขึ้นว่า

‘มันในที่สุดก็มีอาจจะต้านทานรับมืออึ้งเล่งซือแป๋ได้ ดูความบาดเจ็บ

สาหัสของมัน น่ากลัวร่อแร่ปางตายเสียแล้ว'

อ้วนแซครุ่นคิดไปพลางก็กระแจะกายเข้าใกล้เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ไปพลาง กล่าวเบา ๆ ว่า

"กงจู้ ข้าพเจ้าค้นหาท่านจนลำบากยากเย็นเหลือเกิน"

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ลอบหัวร่ออยู่ในใจ แต่ปากนั้นคันเสียงอันเย็นชาขึ้นเบา ๆ แล้วตอบว่า

"ท่านติดตามหาข้าพเจ้าไปโย ลายแทงกระดองเต่าของลี้ซุยกี้ได้อยู่ในมือท่านแล้ว ท่านโยจะมาเห็นข้าพเจ้ามีความหมายอย่างไรก็"

อ้วนแซได้ฟังน้ำเสียงที่นางกล่าวมาเช่นนั้น เข้าใจว่านางยังคงซิงซังคลั่งแค้นตนอยู่ จึงอับจนถ้อยคำจะแก้ตัวไปในทันที

ขณะนั้น นางเฒ่าชีนีงูลงมือจุดจี้กับสายลม ดวงสะบัดไม้เท้าจนดังครืนครื้น จี้สกัดจุดสำคัญในร่างจินคิ้วเจี๊ยะอย่างรวดเร็ว สีหน้าท่าทางนางเคร่งเครียดอย่างอัศจรรย์ เมื่อจี้สกัดจุดในร่างจินคิ้วเจี๊ยะแล้ว ไม้เท้าก็ได้วางไว้ข้าง ๆ หรูดกายนั่งขัดสมาธิ นวดฟันไปตามร่างของจินคิ้วเจี๊ยะอย่างเร่งร้อน เพียงเวลาชั่วครู่ สายตาอันคมกล้าของอ้วนแซได้ดูออกว่า หน้าผากนางมีหยาดเหงื่อไหลชุ่มโชก สีหน้าก็ได้แปรเปลี่ยนไปที่ละน้อย

บริวารกลางคนที่อยู่ทางรอบข้างหลายคน มิได้ขบคิดอย่างไรก็หรูดกายนั่งลงทางด้านหลังนางเฒ่าชีนีงู ต่างยกฝ่ามือขึ้นทาบไว้บนจุดเมี่ยมึงฮวกที่กลางหลัง ถ่ายทอดพลังลมปราณภายในเข้าช่วยเหลือนางทุกคน

หน้าสุสานเม่งเล้งจึงได้เงียบงันว่างเปล่าไปในทันที ไม่มีผู้ใดจะส่งเสียงทำลายบรรยากาศอันเคร่งเครียดนี้เลย

สายตาที่เป็นประกายกล้าทุกคู่ ต่างจับจ้องมองดูใบหน้าอันซีดเผือดของจินคิ้วเจี๊ยะเป็นตาเดียว เห็นว่าหน้ามันยามนี้ได้เริ่มมีสีเลือดขึ้นที่ละน้อยอย่างแซมซ้า

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ปล้นใช้ศอกสะกิดอ้วนแซ แล้วกระซิบขึ้นว่า

"ยามนี้มีลมมือกำจัดพวกมัน จะรอไปถึงเมื่อใดเล่า?"

อ้วนแซ ทายาทของเทียนเฮี้ยบ ที่มีรั้มมะอันสูงส่ง ลั้จะนำเลื่อมใส

ไทน์เลยจะยินยอมกระทำเรื่องราวที่เสื่อมเสียเกียรติภูมิเช่นนี้เล่า จึงส่ายหน้า แล้วตอบว่า

“ลูกผู้ชายยอมไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติมผู้อยู่ในอันตราย”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์แค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“ท่านหรือคือลูกผู้ชาย ?”

อ้วงแซ่เข้าใจว่า นางเสียดสีตนที่ยอมตัวเป็นขี้ข้าเข้าหลอกลวงงงจู้ โดยหวังจะให้ตนเป็นกุญแจนำสู่สุสานลี้ภัยในเม่งเล้ง ในใจมาตรแม่นั้นจะเป็น รสชาติอันขมขื่นที่สุดจะกล้ำกลืน แต่ก็จำต้องสะกดใจเอาไว้ กล่าวเสียง นุ่มนวลขึ้นว่า

“เนี้ยจ้อ (นามที่สามี่เรียกภรรยา) ข้าพเจ้ากล้าสาบานต่อฟ้าดิน เจตนา เมื่อแรกเริ่มของข้าพเจ้า มาตรแม่นั้นจะเป็นที่ผิดพลาดต่อท่าน แต่ข้าพเจ้าก็ หาได้มีเจตนาจะสร้างความผิดคิดร้ายในตัวท่านอย่างไรไม่ ข้าพเจ้าสมควร จะได้รับการอโหสิจากท่านบ้างไม่มากก็น้อย”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“อโหสิ ? แน่نون ท่านจะต้องมีหลักฐานมายืนยันให้ประจักษ์แจ้ง ได้เสียก่อน”

อ้วงแซ่ลอบปีติยินดีอย่างซ่อนเร้น คำนึงขึ้นว่า

‘นางรู้ลึกอ่อนลงบ้างแล้ว’

จึงรีบกล่าวขึ้นว่า

“เนี้ยจ้อ (นามที่สามี่เรียกภรรยา) ข้าพเจ้ามีความข้องกังขาอย่างมิอาจ เข้าใจได้เลยว่า ไฉนท่านจึงตกไปในเงื้อมมือของพวกอิวอิกก มิหนำซ้ำ ด้วย วิชาฝีมือที่ท่านมีอยู่ที่นี่ สามารถเบียดแทรกเข้าไปในหมู่อันดับหนึ่งของบูลิ้มได้ อย่างเต็มภาคภูมิซัด ๆ และในเวลาสั้น ๆ เพียงไม่ถึงหนึ่งเดือนนี้ ท่านสามารถ ฝึกฝีมือจนยอดเยี่ยมสูงส่งได้ ข้าพเจ้าแทบจะมึนล้าเชื่อถือเลย หรือว่าท่าน ความจริงมีพลังฝีมืออยู่ก่อนแล้ว ?”

“แล้วแต่ท่านจะคิดเห็นเป็นอย่างไร เชื่อถือหรือไม่แล้วแต่ท่าน”

ขู่เบ้อ้วงแซ่เหลียวมองดูนางแวบหนึ่ง แต่นางมีแพรขาวคลุมหน้าจึง

มองมือออกถึงสีหน้าของนางจะเป็นไปในลักษณะใด อ้วงแซ็คติดอยู่ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

“เนี่ยจื้อ ข้าพเจ้าได้เห็นกับตาว่า ท่านลงมือฆ่าสามเจ้าตะวันตกเฉียงใต้ และสองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้า เหตุไฉนท่านจึงต้องฆ่าพวกมัน สามเจ้าตะวันตกเฉียงใต้มาตรแมนเป็นเหล่าโจรร้ายในแผ่นดิน แต่ก็มีได้สร้างความโหดเหี้ยมชั่วช้าเกินไปนัก หากมีโทษทัณฑ์ควรแก่การตายไม่ สองประหลาดแห่งขุนเขาเทพเจ้า ยิ่งเป็นผู้มีธัมมะอันน่านับถือ จนมิต้องว่ากล่าวกันแล้ว การกระทำทุกประการของท่าน จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้าคิดแล้วยังมีความหวาดหวั่นมิหายเลย”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์กล่าวเสียงเย็นชาขึ้นว่า

“พวกมันมีจิตคิดประสงค์ร้ายต่อสุสานลี้ซุ่ยในเม่งเล้ง ลี้ซุ่ยเป็นสหายรักของข้าพเจ้ามาตั้งแต่เมื่ออยู่ในวัง ข้าพเจ้ามีอาจจะอภัยให้พวกมันได้อย่างเด็ดขาด”

อ้วงแซะจะกล่าวสืบท่อไป เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ปลี่ยนกล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า

“ท่านเอาแต่ถามไถ่เรื่องเหล่านั้นไปใยเล่า ? หรือว่าท่านกลางแคลงระแวงว่าข้าพเจ้าแอบอ้างปลอมเป็นกษัตริย์กระมัง ? ขณะนี้ท่านยังอยู่ในกลุ่มสาวกซิกเจ้ะก้า ในเมื่อไม่ปรารถนาลงมือฆ่าเติมผู้อยู่ในห้วงอันตราย แต่การทะเลงออกจากวงล้อมอันแน่นหนา ยามนี้นับเป็นโอกาสที่ทำได้ยากยิ่ง จงรีบขบคิดวิธีการลงมือกระทำเถิด”

วาทะของนางสะกิดให้อ้วงแซะรู้สึกตัวขึ้นจนใจสะท้านหวั่นไหว เห็นเหล่าบริวารซิกเจ้ะก้าพากันจกด่ออยู่ในอาการบาดเจ็บของจิ้นคิ่วเจี๊ยะอย่างแน่วเนือง มีสนใจเรื่องอื่นใด

อ้วงแซะอดสายสายตาดูสถานการณ์รอบข้างแล้ว หากจะทะเลงวงล้อมของสาวกซิกเจ้ะก้า แทบเป็นสิ่งที่ลำบากจนมิอาจกระทำได้ ในทันใดนั้น สายตาเหลือบไปดูศาลบุชาลี้ซุ่ยที่มีดมิตสนิหังวงนำหวาดหวั่น

ความคิดได้พุ่งปราดสู่ห้วงสมอง ยื่นมือเข้าไปนอกเลื้ออย่างแซมซ้า

ลูปคล้ำดูลายแทงกระดองเต่าแล้วคำนึงว่า

‘มีแล้ว เราไปไม่ฉวยโอกาสที่พวกมันมีทันระวัง พากงจืหนีเข้าไป
ภายในสุสานของลั้งซุยเสียเล่า’

เมื่อตกลงใจในลักษณะนั้น ก็กระซิบกับเตี้ยจืตำหนักหงส์ขึ้นว่า

“จากสถานการณ์เท่าที่เห็น จะทะลวงวงล้อมมันหลบหนีออกไปเป็น
เหตุการณ์ยากจะกระทำได้โดยปลอดภัย มิหนำซ้ำ ข้าพเจ้าก็ได้รับบาดเจ็บ
อันสาหัสอยู่ บัดนี้มีแต่ต้องทะลวงฝ่าเข้าไปในศาลมูซาของลั้งซุยเสียก่อน
และตัวท่านเองก็รู้ซึ้งถึงค่ายที่ฝังศพของลั้งซุยจนแม่นยำ นับเป็นวิธีที่ง่ายตาย
ต่อการกระทำอย่างยิ่ง”

เตี้ยจืตำหนักหงส์พอได้ฟัง ต้องสะท้านใจอย่างรุนแรง คำนึงขึ้นว่า

‘เราไหนเลยจะไปทราบถึงแนวทางค่ายกลในสุสานได้ มาตรมิเช่นนั้น
ข้าพเจ้าของภายในสุสานโยมิตกเป็นสมบัติของเราตั้งแต่แรกเริ่มแล้วเล่า แต่ทว่า
วิธีการนี้ก็นับว่าประเสริฐอย่างยิ่งยวดทีเดียว’

จึงตอบออกไปทันทีว่า

“เหตุการณ์ผ่านไปเป็นจำนวนหลายปี ค่ายกลนั้นก็ยุ่งเหยิงซับซ้อน
อย่างยิ่ง ข้าพเจ้ากลัวว่าจะลืมนั่นไปบ้างเป็นบางส่วน กลับทำให้เสียเรื่อง
สำคัญไปดอก ยังกระทำไปตามลายแทงกระดองเต่าที่ท่านได้มา จึงจะแม่นยำ
ถูกต้องกว่า หากคิดจะไป ก็ควรลงมือเป็นการด่วนเลย”

ทั้งสองเมื่อปรึกษาหารือตกลงกันได้ สายตาสอดส่องไปยังเหล่า
บริวารซึกเจ้าะก้า ที่รายล้อมรอบบริเวณอีกครั้งอย่างระมัดระวัง

หากคาดไม่ว่า การสอดส่องสายตานั้นครานี้ พลันได้ยินเสียงสาวกผู้หนึ่ง
ทวาดก้องขึ้นว่า

“ระวังลู่ซึงฮูเป่! สายตากลอกกลิ้งมีเลศนัยแฝงอยู่ คงจะคิดหลบหนี”

สาวกซึกเจ้าะก้าจำนวนมากมาย เมื่อถูกเสียงตะโกนก้องร้องว่ามาเช่นนั้น
ต่างหันหน้ามาจับตาดูอ้วงแซและเตี้ยจืตำหนักหงส์เป็นจุดเดียวกันทันที

ในยามนั้นมีผู้ตะโกนก้องร้องดังขึ้นกว่าเดิมว่า

“ตัวเจี้ยงเล่าก็ได้มาแล้ว รีบจัดการกับคนทั้งสองให้อยู่มือ เตรียมมา

สั่งเวทย์ต่อเชียวกำจู้ได้”

บริวารชิกเง้าพากันให้ร้องจนสะเทือนเลื่อนลั่น สองปากข้างมีเหล้า
ตรุนีของปราสาทแสงสีมรณะถลันออกมามากมายหลายคน เลื้อยที่ลายหลาย
หลากสีจนเจิดจ้าบาดตา สะบัดพลีพลิวไสวตามจังหวะการร่ายรำ ส่วนทาง
ด้านข้าง ยังมีมวลงหม่อสตรีได้กรีดนิ้วอันผุดผ่อง ดัดไปบนเครื่องดนตรีที่
วางทาบอยู่บนเชาอย่างรวดเร็ว

เพียงชั่วพริบตา พรรคชิกเง้ากำ นอกจากมวลงหม่อที่กำลังช่วยเหลือ
เผ่าจินคิวกี้เจี้ยนนั้นแล้ว ต่างได้ใช้วิชาอันชั่วร้ายทรงอาณุภาพ ลงมือมาหวัง
จะสะกดอ้วงแซและเต๋ยจู้ตำหนักหงส์อย่างโหดเหี้ยม

อ้วงแซเห็นและได้ยินเหตุการณ์ดังนั้น ในใจรู้สึกตื่นเต้นจนเลือดลม
พลุ่งพล่านหวั่นไหว ทราบแน่แท้ใจว่าอันตรายที่ร้ายแรงจะต้องอุบัติในช่วง
คับขันนี้แล้ว หากยังมีคิดทะลวงหลบหนี จะต้องถูกพวกนี้จับกุมไว้ นำไป
สั่งเวทย์ต่อวิญญาณเชียวกำจู้เป็นแน่แท้

ทันใดนั้น จิ้งทุมเทกำลังภายในทั้งมวลเท่าที่มี ตวาดก้องร้องขึ้นปาน
อสันบาตพาดลงว่า

“กงจู้ รีบหนี”

มือซ้ายคว้าไปยังไหล่ของเต๋ยจู้ตำหนักหงส์ เท้าถีบไปบนพื้นร่างพุ่ง
ปราดออกจากที่ไปทางด้านข้าง รวดเร็วว่องไวจนพวกชิกเง้ากำเองก็ต้องนึก
ชมเชยในความว่องไวของพลั้งครั้งนี้

กาลมูชาล้งซุยห่างจากที่อ้วงแซและเต๋ยจู้ตำหนักหงส์ยืนอยู่มีถึงยี่สิบเชิยะ
อ้วงแซนำเต๋ยจู้ตำหนักหงส์ฝ่าไปจนสุดผีเท้า ในครานี้ นับเป็นสิ่งง่ายตายที่
เพียงถลันกายก็สามารถฝ่าเข้าไปได้

แต่ทว่า ทั้งสองมาตรแน่นเข้าไปในกาลมูชาของล้งซุยได้ แต่เสียงพิณ
ที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณทางนอกกาลมูชา ยังคงดังก้องกังวานมิขาดหาย
คนทั้งสองรู้สึกหัวใจสั่นหวั่นไหวจนเคลิบเคลิ้ม เลือดลมปรมาณแตกซ่านมิอาจ
ผนึกกันได้ ยังรู้สึกสมองหมุนตาลายอย่างรุนแรงขึ้นทุกครา

อ้วงแซไหนเลยจะกล้าประมาทเลินเล่อ ทราบแน่แท้เป็นห่วงคับขันของ

ชีวิตแล้ว แข็งใจกล้ากลืนพลังภายในขึ้นสะกดต่อความพลุ่งพล่านในอกที่
ปานจะแตกทำลายเพราะเสียงพิณ พร้อมกันนั้น รีบล้วงเอากะดองเต่า
ลายแทงยัดเข้าไปในมือเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ ร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“รีบดูปากทางเข้าสู่สานลั้งฮุยอยู่ในที่ใด”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์นั้น ความจริงได้ถูกเสียงพิณมรณะก่อกรวนจนตัว
สั่นไหวแทบจะล้มลงแล้ว นางส่งเสียงอันระโหยโรยแรงว่า

“น่ากลัวซ้ำพเจ้ามีโอกาสจะกระทำได้แล้ว”

อ้วงแซพพอได้ยินก็ตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง พลันตวาดก้องร้องขึ้นดุจ
ดังเป็นอสัณนิบาตพาดลง

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์สะท้อนขึ้นทั้งร่าง จิตใจแจ่มใสไปกว่าเดิมมากมาย
รีบกล่าวว่า

“รีบตะโกนก้องต่อ ๆ ไปอีก ยิ่งดังยิ่งประเสริฐมาก”

อ้วงแซจึงทราบได้ว่า เสียงตวาดของตนนี้รับกวนต่อเสียงพิณมรณะ
ไปได้บ้าง

อ้วงแซมิทวาดต่อไปอีก แต่กลับห่อปากกุเสียงยาวสะท้อนกังวาน เสียง
ที่กึกก้องปานฟ้าร้องนี้ ทำให้เตี้ยจู้ตำหนักหงส์มีสติแจ่มใสขึ้นกว่าเดิมได้อีก

นางรีบก็มอมองดูลวดลายบนกระดองเต่าอย่างเร่งร้อน เพื่อเสาะหา
ปากทางเข้าสู่สานของลั้งฮุย

แต่ทว่า ในเวลาขณะนั้น ที่นอกศาลบูชาพลันมีบริวารซึกเจ้าะก้า
จำนวนหนึ่งฮือเข้ามาที่ประตู

อ้วงแซห่มเทพลึงเข้ากุอย่างไม่คิดชีวิตไปพลาง ก็แผ่ฟุ้งกำลังภายใน
เข้าไปในแนวทางฝ่ามือลู้ย هنگอันไปพลาง สะบัดพาดจนบังเกิดเสียงดังสนั่น
หวั่นไหว เมื่อกระบวนท่าล้วยฮ้วยเซียงเปาะ (อสัณนิบาตพาดเพลิง) ทะลักออกไป
ประกายไฟดุจดั่งสายฟ้า พาดเข้าไปส่วกบบริวารซึกเจ้าะก้าที่ฮือเข้ามาอย่าง
หึกโหมโหดร้าย

บริวารซึกเจ้าะก้าพากันแผ่ร้องด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ต้องฮือ
กันออกไปจากศาลบูชาอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว แต่ในชั่วพริบตา ก็ทะลวงฝ่า

เข้ามาอีกครั้งอย่างไม่ยินยอม

อ้วนแซ่จำเป็นต้องตัวฝ่ามือฟาดไปซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ พร้อมกันนั้น ก็มีอาจจะหยุดยั้งเสียงกู่เพื่อทำลายเสียงพินมรณะให้ปั่นป่วนได้ เพื่อเต๋ยจู้ตำหนักหงส์จะได้มีสมาธิไปตรวจตราค้นหาปากทางเข้าสู่สานของลี้ซุ่ย

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ประคองกระดองเต๋ยยกขึ้นมาจนชิดกับสายตา ก็มลงพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่เนื่องจากลายแทงบนกระดองเต๋ยมีเส้นสายซับซ้อนมากมายจนยุ่งเหยิง เต๋ยจู้ตำหนักหงส์มาตรแมนชาญฉลาดปราดเปรียว แต่เวลาสั้น ๆ นี้ ยังมีอาจจะทำให้พานพบได้โดยง่ายตายเลย

อ้วนแซ่ที่ร่างได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว ทางหนึ่งต้องส่งเสียงกู่อย่างสุดกำลัง เสียงกู่นี้ความจริงก็เสื่อมสูญต่อพลังภายในอย่างรุนแรงอยู่แล้ว กอปรกับต้องตัวฝ่ามือฟาดออกไปทีละครั้ง ทีละครั้ง เพื่อดำเนินหาเหล่าบริวารชิกเง้าที่ฮือกันเข้ามาโดยไม่หยุดยั้ง ไหนเลยจะทนทานอยู่ได้นานสักเพียงไร

เวลาผ่านไปอีกชั่วครู่ เสียงกู่ของอ้วนแซ่ได้เริ่มเบาลงไปทุกครา พลังฝ่ามือที่ฟาดออกไปก็ไร้อำนาจพุดจั่งเมื่อแรกเริ่มแล้ว โดยนัยกลับกัน พวกบริวารชิกเง้าก็กลับเพิ่มจำนวนขึ้นมากมายกว่าเดิมอีก พวกฮือเข้ามาภายในศาลบุชาจนล้นหลามอยู่ทางนอกประตู

อ้วนแซ่มีแต่กำลังใจอันเข้มแข็ง ที่ยอมตายก็มียินยอมให้ถูกคร่าตัวไว้ กัดฟันต้านรับไปอย่างเต็มพินที่สุด

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ก็มพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนอยู่ครู่หนึ่ง มาตราแมนพอจะจับเค้าอยู่บ้าง แต่เนื่องจากยังหาปากทางเข้ามิพานพบ นางจึงร้องขึ้นด้วยความรู้มร้อนกระวนกระวายว่า

“ปากทางเข้าอยู่ที่ใดเล่า เหตุไฉนข้าพเจ้าจึงหามิพานพบ”

อ้วนแซ่เนื่องจากสูญเสียพลังไปมากมายเกินไป ทำให้อาการบอบช้ำได้เริ่มกำเริบขึ้นอีก จนรู้สึกเท้าเบาหวิวแทบจะทรงกายมิอยู่ ตาก็แดงฉานด้วยสายเลือด พลังชะงักเสียงกู่เอาไว้ กล่าวกระหืดกระหอบด้วยความลนลานหวั่นใจว่า

“มิว่าอย่างไรก็ต้องหาให้พานพบ มาตรมิเช่นนั้นชีวิตของท่านและ

ข้าพเจ้า นับว่าต้องถูกฝังไว้ที่นี่แล้ว”

เต๋ยจูตำหนักหงส์ยิ่งกระวนกระวายเท่าใด ก็ยิ่งมีอาจเข้าใจในเส้นสายของลายแทงเลย

ในขณะนั้น มีบริวารซึกเจี๊ยะกำจนวนแปดคนได้ฮือกันเข้ามาทางปากประตูศาลาบูชาได้แล้ว

อ้วงแซพลันตวาดก้องขึ้นสุดเสียงว่า

“กงจู นี่เป็นฝ่ามือครั้งสุดท้ายของข้าพเจ้าแล้ว หากท่านยังหาผีพานพบเราก็ไม่มีทางรอดออกไปได้ทันท่วงที”

กล่าวพลางรวบรวมกำลังลมปราณทั้งหมดเท่าที่มีในชีวิต สะบัดพัดออกไปในกระบวนท่าลุยเทียนเต๋ยจั้ง (อสุนีบาตคะนอง) จนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว เศษปูนปลิวกระจัดกระจายคละคลุ้ง บริวารซึกเจี๊ยะกำพากันแผดเสียงร้องจนดังอึกทิกกึกก้อง บัดนั้น เต๋ยจูตำหนักหงส์พลันร้องเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“หาพบแล้ว อยู่ที่นี่เอง”

นางถลันกายไปที่ผนังด้านขวาของศาลาบูชา ยื่นมือปาดไปวูบหนึ่ง ผนังศิลานั้นพลันยุบหายกลายเป็นช่องทางเข้าแห่งหนึ่งขึ้นมาทันที

นางร้องเสียงดังขึ้นอีกครั้งอย่างรวดเร็วว่า

“รีบมาเถิด อีกสักครู่มันก็จะปิดเข้าไปเองแล้ว”

แต่อ้วงแซยามนี้สูญสิ้นกำลังไปจนมิเหลือเหลือแล้ว จึงล้มโครมลงกับพื้นในศาลาบูชา มีอาจจะมีกำลังลนลานไปหานางตามเสียงร้องเรียกได้

เต๋ยจูตำหนักหงส์รีตร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ถีบปลายเท้าพุ่งปราดตรงเข้ามา คว่ำแขนของอ้วงแซ หิ้วไปทางปากช่องผนังอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว

ที่นอกศาลาบูชามีเสียงตวาดก้องร้องด่าดังมาจนอื้ออึง ในทันใดนั้นมีชายฉกรรจ์ของซึกเจี๊ยะกำถลันเข้ามาได้อีกสามคน

เต๋ยจูตำหนักหงส์สะบัดฝ่ามือปาดออกไปในพลั้งวิชาซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี๊ยะ (ฝ่ามือลมเทพยดาผาญชีพจร) ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ผู้ไม่ต้องการชีวิตก็เข้ามาเถิด”

ชายฉกรรจ์บริวารซึกเจ้าทั้งสามพากันเซตลาอย่างเสียหลักไปสองก้าว แต่หาได้หนีออกไปเพราะถูกจูโจมไม่ เต๋ยจูตำหนักหงส์เห็นเป็นโอกาสที่มีเพียงชั่วพริบตาเดียว พลันถีบปลายเท้ากระโดดถอยปราดออกไป วิ่งอีกสองสามก้าวก็มาถึงยังช่องทางเข้าที่ผนังศิลา

ชายฉกรรจ์ซึกเจ้าทั้งสามพากันตวาดก้องขึ้นว่า

“พวกมันจะเข้าไปในสุสานของลันนาแล้ว”

จึงมีคนโหมกายเข้ามาในเวลาขณะนั้นอย่างมากมาย เต๋ยจูตำหนักหงส์ตวาดกราดเกรี้ยวขึ้นอีกครั้ง ตวัดฝ่ามือฟาดพลังฝ่ามือซึ่งซวงเจ้าแม่เจี้ยเข้าไปอีกสามคราซ้อน ๆ มันเป็นวิชาไม้ตายอันยอดเยี่ยมของเทียนเฮี้ยบที่กระเดื่องดัง บริวารซึกเจ้าทั้งสามจึงมีผู้หนึ่งถูกฝ่ามือฟาดจนล้มแต่ดินลงกับพื้นไป

เต๋ยจูตำหนักหงส์ฉวยโอกาสที่มีอยู่เพียงน้อยนิด เหวี่ยงร่างอ้วนแซเข้าไปในช่องทางนั้นก่อน แล้วนางจึงถลันกายตามติดเข้าไปจุดตั้งสายฟ้า ยืนเฝ้าที่ปากทางเข้าอย่างกระวนกระวาย

ยามนี้ภายในศาลบุษามิบริวารซึกเจ้าทั้งสามพากันฮือเข้ามาอีกห้าหกคน พอเห็นมีช่องทางเข้า ต่างก็พากันโหมกายมาอย่างมีค่านึงถึงอันตรายใด ๆ อีก

เต๋ยจูตำหนักหงส์บังเกิดความร้อนรุ่มกระวนกระวายอย่างสุดแสน นางคำนึงว่า

‘เราจะต้านทานต่อผู้คนจำนวนมากมาน้อย่างไรกัน’

แต่นางก็กังวลใจไปโดยใช่เหตุ เพราะขณะที่เหล่าบริวารซึกเจ้าทั้งสามกายจนจบจะถึงนั้น ศิลาที่ยุบหายไปเป็นช่องก็ได้พุ่งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว จุดตั้งเป็นสายฟ้า ผนังศิลาปิดสนิทไปจนมองมิเห็นร่องรอยพิรุณใด ๆ ไปทันที

เต๋ยจูตำหนักหงส์ระบายลมออกจากปากเหือกใหญ่อย่างโล่งอก

จวบจนบัดนี้นางจึงมองเห็นว่า มันเป็นอุโมงค์ที่แคบเล็กสายหนึ่งซ่อนหายไปทางด้านเฉลี่ยอย่างเอียงลาด ภายในอุโมงค์มืดมืดจุดตั้งเป็นวิกาลอันดึกสงัด ยืนเฝ้าก็ยังมีเห็นนิ้วของตน

นางจำถึงอุโมงค์ที่มีซิดอยู่บนลายแทงกระดองเต่าว่าอุโมงค์สายแรกเป็นช่วงระยะสั้น ๆ เท่านั้น เมื่อถึงที่ทางแยกแล้วยังมีอุโมงค์อีกห้าสายที่ยื่นไปตามทิศทางต่าง ๆ กัน นางทราบว่าจะไปถึงยังที่วางศพของลั้งซุยนั้น จะต้องนับไปตามอุโมงค์สายสองทางด้านขวาจึงจะมีผิดทาง

นางรีบอ้อมอ้วงแซขึ้นไว้แล้วเดินลนลานไปในทางนั้นทันที

แต่อ้วงแซยามนี้สิ้นสติสมประดีไปแล้ว เต๋ยจูตำหนักหงส์ยื่นมือไปรอกที่จุมูก ก็ต้องตื่นตระหนกจนตัวเย็นเฉียบ นางร้องโพล่งไปว่า

“อ้วง...แซ ท่านเป็นอย่างไร เหตุไฉนท่านจึงไม่มีลมหายใจแล้วเล่า”

อ้วงแซสูญเสียกำลังภายในไปจนสิ้นเชิง จึงสิ้นสติไปเพราะความอ่อนล้าไปไหนเลยจะได้ยินเสียงตะโกนก้องร้องเรียกของเต๋ยจูตำหนักหงส์เล่า

ในอุโมงค์ที่มีมิติสมมติเหินเยะเยือกว้างแวงนี้ เต๋ยจูตำหนักหงส์จะอย่างไรก็เป็นอิสตรีอายุเยาว์ เมื่อต้องอยู่โดดเดี่ยวลำพัง จึงบังเกิดความหวาดกลัวจนละล้าละลัง ตะโกนก้องสุดเสียงว่า

“อ้วงแซ อ้วงแซ อา แซกอกอ ท่านมีอาจเป็นเช่นนี้ จะให้ข้าพเจ้าอยู่คนเดียว แล้วเข้าไปด้านในได้อย่างไรกัน”

ครั้งแรกที่เต๋ยจูตำหนักหงส์ได้เห็นหน้าอ้วงแซ ก็รู้ตัวว่ามีความรักในอ้วงแซอย่างซาบซึ้งหนักแน่นแล้ว นางปรกติมาตรแมนจะฆ่าคนดุจดั่งขี้มดปลวก มีนิสัยอันเย็นชากระด้างหฤโหด แต่ยามนี้ก็ได้ปรากฏสัญชาติญาณของอิสตรีออกมาโดยสิ้นเชิงมิเหลือหลอ กับบุรุษที่นางรักอย่างจริงใจ อดมิได้ต้องเรียกเป็นกอกอขึ้นมาแล้วอย่างลืမ်ตัว

อ้วงแซมีลมหายใจอันร่อแร่ มิซยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย

เต๋ยจูตำหนักหงส์บีบนิ้วไปที่วรา่องออย่างร้อนรน แต่ทว่านางในทันใดนั้น ได้ยินเสียงวัตถุหนัก ๆ กระแทกใส่ผนังศิลาดังแว่วมา นางจึงสะดุ้งตกใจคำนึงว่า

‘ช่องทางเข้าสู่สานลั้งซุย ได้ถูกพวกซิกเง้าะกำพบเห็น เพียงอีกชั่วครู่ก็จะต้องถูกพวกมันหลาเข้ามาได้เป็นแน่’

นางจึงหยุดการวาดฟันให้แก่อ้วงแซ โอบอ้อมไว้ในอ้อมอกเดินคลำไป

ตามอุโมงค์อันมืดมิดอีก ผนังศิลาถูกของหนักกระแทกส่งเสียงดังถี่เร็วขึ้นกว่า
เดิมทุกครา กลับทำให้นางบังเกิดความกล้าขึ้นกว่าเดิมอีกเช่นกัน

แต่อุโมงค์ทอดนี้มีความมืดมิดจนเกินไป ยามเดินเห็นก็เชื่องำเป็น
ยิ่งนัก พลันได้ยินเสียงที่ด้านหลังดังโครมใหญ่ขึ้นจนกึกก้อง แสดงว่าผนัง
ศิลาถูกกระแทกจนพังทลายลงไปแล้ว

นางจึงบังเกิดความกระวนกระวายอย่างสุดแสน จนแทบจะล้มลงไป
เพราะเสียหลัก รีบเร่งฝีเท้าวิ่งไปที่เบื้องหน้าอย่างร้อนรน และในเวลานั้น
นางยังคล้ายดังได้ยินเสียงฝีเท้าดังแว่วมาทางด้านหลังอีกด้วย

พร้อมกันนั้น มีเสียงหนัก ๆ ของคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

“ที่นี่มืดเหลือเกิน รีบไปหาคบไฟมาส่องทาง”

เตยจู้ตำหนักหงส์แน่แกใจว่า บริวารซึกเจ้าจะทำได้เข้ามาในอุโมงค์แล้ว
นางจะต้องรีบไปให้ถึงทางแยกของอุโมงค์เพื่อหลบเลี่ยงการตามล่า ฝีเท้าจึง
ได้เร่งเร็วขึ้นกว่าเดิม ทันใดนั้น นางพลันเห็นเบื้องหน้ามีประกายสีเขียวเรือง
สาดส่องออกมาอย่างเย็นยะเยือก ใจก็เต้นระทึกขึ้นอย่างถี่เร็ว

แต่ทว่า นางเมื่อไม่มีทางถอยออกไปได้ ก็จำต้องกัดฟันฝ่าตรงไปที่
เบื้องหน้าอย่างหักใจ เมื่อไปได้อีกหลายสิบเชียวะ วกลงทางมุมหนึ่งอย่าง
รวดเร็ว ที่เบื้องหน้าสายตาก็สว่างเจิดจ้าขึ้นทันใด

เตยจู้ตำหนักหงส์ตั้งอวงอ้วง ระวังใจอยู่ครู่หนึ่ง เห็นเบื้องหน้าเป็น
อุโมงค์ทำสายแยกย้ายกันออกไป บนอุโมงค์ทุกสายมีแสงเขียวเรืองส่องอยู่
รำไรจนพอมองเห็นได้ถนัดชัดตา

จวบจนบัดนี้นางจึงทราบว่ แสงสีเขียวเรืองนี้ได้ส่องออกมาทางด้านใน
จึงไม่ขบคิดคำนวณ ก็เลือกอุโมงค์ด้านขวาสายที่สอง วิ่งตรงเข้าไปอย่าง
เร่งร้อนรวดเร็ว

ไม่นานนัก อุโมงค์วิ่งผ่านจนถึงปลายทาง กลับกลายเป็นอุโมงค์
อีกทำสายเช่นกัน ในครานี้นางเลือกเดินสายกลาง ไปประมาณชั่วหม้อข้าว
เดือตนางได้ผ่านทางแพร่งไปถึงเจ็ดแห่ง จึงครุ่นคิดขึ้นว่า

‘แม้เนื่ว่าพวกซึกเจ้าจะสามารถเข้ามาจนถึงในสุสาน พวกมันไม่มี

ลายแทงกระดองเต่าคอยชี้แนะ ก็จะต้องสูญเสียกำลังและความคิดมากมาย และอุโมงค์ทางแยกในสุสานก็มีอยู่อีกมิตราบเท่าใด ไม่ต้องกลัวว่าพวกมันจะหาเราได้พานพบแล้ว'

นางมีความอุ่นใจขึ้นอีกมากมาย จึงวางอ้วงแซลงอย่างแผ่วเบา ราฟิ่งขึ้นว่า

“แซกอ เราในที่สุตก็นับว่าปลอดภัยได้ชั่วคราวแล้ว”

มิกาดว่าวจาของนางพอขาดคำ อ้วงแซพลันตอบคำพูดของนางขึ้นว่า

“ถูกแล้ว เนี้ยจื้อ อย่าเพิ่งหยุดยั้ง เดินต่อไปที่เบื้องหน้าเถิด”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์งันเพียงวูบหนึ่ง ก็ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

“ท่าน...ท่านได้สติแล้ว อา ทำให้ข้าพเจ้ากระวนกระวายจนแทบตายเสียแล้ว”

อ้วงแซส่งเสียงอันอ่อนระโหยว่า

“เนี้ยจื้อ ขอบพระคุณในการช่วยเหลือและพยาบาล ข้าพเจ้าใช้กำลังจนเกินตัว ยามนี้มาตรแม้นจะมีสติขึ้น แต่ทว่าร่างก็ไร้กำลังโดยสิ้นเชิง ลมปราณที่ยังหลงเหลืออยู่เล็กน้อย มิอาจจะโคจรไปทั่วร่างได้ มิทราบว่าจะถึงเวลาใดจึงสามารถเป็นปรกติดุจเดิม”

“อา นั้นมันเป็นความผิดของข้าพเจ้าเอง ที่ได้เข้ามาในสุสานลี้ภัยเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงต้องทำให้ท่านก่อกองมิขาดเสียง ฟาดฝ่ามือมิหยุดยั้ง จนต้องสูญเสียพลังภายในไปจนสิ้นเชิง”

“มิต้องว่ากล่าวอย่างนี้เถิด หากแม้นไม่มีท่าน ข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นเนื้อมนุษย์ของพวกซึกเจี๊ยะก้าแล้ว พวกเราริบเดินกันเถิด หาโลงศพลี้ภัยให้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว ข้าพเจ้า...”

อ้วงแซกลับมีความพลุ่งพล่านขึ้นอย่างรุนแรง เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ถามขึ้นว่า

“ไฉนท่านจึงพลุ่งพล่านถึงปานนี้ สงบใจเอาไว้บ้างเถิด เพราะมันจะทำให้ร่างกายท่านเป็นอันตรายไปเสียดอก”

“จริงแล้ว ข้าพเจ้าพลุ่งพล่านเหลือเกิน ท่านลูปคล่ำที่ทรงออกข้าพเจ้าดู

หัวใจเต้นอย่างถี่เร็วจนเหลือเกินใช่หรือไม่ เป็นความจริง เนี่ยจื้อ ข้าพเจ้า
ปลาบปลื้มยินดี แต่ก็มีอาการเกรงกลัวอยู่บ้าง เนื่องจากข้าพเจ้ามีทราบร่อง
รอยของบิดาเป็นเวลานับนานปี ข้าพเจ้าเชื่อว่าบิดาข้าพเจ้ายังมีได้ตาย ข้าพเจ้า
จะต้องหาท่านให้พบพบอย่างเด็ดขาด”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ปลอบเบา ๆ ขึ้นว่า

“แซก ทานอย่าเพิ่งไปคิดเรื่องอื่นใดให้ร้อนรนใจไปเลย ข้าพเจ้าจะ
ถ่ายทอดพลังให้แก่ท่านสักส่วนหนึ่งก่อน ให้ท่านสามารถมีกำลังเพิ่มพูนขึ้น
กว่านี้ แล้วเราจึงพากันไปก็ไม่สายดอก”

“ไม่ เนี่ยจื้อ ข้าพเจ้าในขณะนี้ เป็นปกติดี ซือแป่ได้ทะลวงชีพจร
ทั่วร่างของข้าพเจ้าจนปลอดโปร่งแล้ว ขอเพียงมีเวลาให้ผณีกลมปราณได้สัก
หนึ่งชั่วยาม ก็จะมีพลังขึ้นได้ไม่ช้านัก ท่านจงถนอมตัวเองเอาไว้เถิด”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์จำต้องตามใจอ้วงแซ นางก้มลงโอบอุ้มเดินตรงไป
ที่เบื้องหน้าอีก แต่ยามนี้อ้วงแซได้สติแจ่มใสขึ้นแล้ว กลิ่นของบุรุษเพศที่มี
ได้ซ่อนไซ้เข้าไปในนาสิกนาง จนทำให้รู้สึกว่ามีกลิ่นเคลิบเคลิ้มจนแทบตัว
อ่อนระทวยอย่างมีอาจจะบรรยายได้

อ้วงแซก็เป็นเช่นนั้น กลิ่นหอมของดุริยพรหมจารีในกายเต๋ยจู้ตำหนัก
หงส์ แผ่ซ่านจนเคลิบเคลิ้มลุ่มหลง ทำให้สมาธิของการฝึกลมปราณตาม
ลำพังแตกซ่านมีอาจรวมตัวได้ จนต้องรำพึงขึ้นว่า

“เนี่ยจื้อ ภายท่านมีกลิ่นหอมเหลือเกิน”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ปลาบปลื้มยินดีจนหัวใจพองโต แต่ปากกลับกล่าว
อย่างแง่งอนขึ้นว่า

“อย่าทำเหลวไหลไป มาตรมีเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะปล่อยท่านไม่สนใจ
อีกแล้ว”

อ้วงแซกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“กงจู้ ท่านเป็นภรรยาของข้าพเจ้า นับเป็นการเหลวไหลอย่างไรได้เล่า”

“ข้าพเจ้ามีเกี่ยว หากเมื่อนานกล่าววาจาเยี่ยงนั้นมาอีก ข้าพเจ้าก็จะ
ไม่ไยดีท่านแล้ว”

“เอาเถิด เอาเถิด ข้าพเจ้ามิกล่าวแล้ว”

ทันใดนั้น อ้วงแซหวนคิดถึงอีกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงถามไปว่า

“เนี่ยจ้อ ข้าพเจ้าในขณะนี้จึงทราบว่าได้พ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของท่าน โดยสิ้นเชิงแล้ว ที่แท้ท่านมีพลังอันยอดเยี่ยมอยู่แต่แรก แต่อำพรางข้าพเจ้าไว้จนมืดตืดเหลือเกิน ท่านช่วงชิงน้องสาวของข้าพเจ้าไป ตัวเองหลบหนีแล้วยังป้ายผิดให้แก่ชกอ่องไว้วัง อันเรื่องราวเหล่านี้เป็นฝีมืออันยอดเยี่ยมของท่าน แต่ข้าพเจ้ากลับกลายเป็นตัวโง่เง่าที่ไม่เข้าใจเลย”

เตี้ยจู้ตำหนกหงส์ พอได้ฟังก็บังเกิดความตื่นตกใจอย่างยิ่ง นางจะต้องกลบเกลื่อนเรื่องราวให้ไร้พริฐ จึงมีอาจะไม่ระวังวาจาอย่างรอบคอบได้ นางยิ้มแล้วกล่าวอย่างสละสลวยขึ้นว่า

“ผู้ใดเรียกท่านไม่มีเจตนาอันดีงามเล่า กล่าวอย่างจริงใจ ในยามนั้น ข้าพเจ้าแค้นเคืองท่านจนแทบตายทีเดียว”

อ้วงแซหวนมีความพิศวงสงสัยในประการที่กึ่งจู้กลับกลายเป็นหนึ่งในสี่เตี้ยจู้ของหุบเขาอิวอิกักได้อย่างไรนั้น หลังจากขบคิดชั่วครู่จึงจะเอ่ยปากถามไถ่ต่อไปอีก

เตี้ยจู้ตำหนกหงส์พลันชะงักเท่าเอาไว้อย่างกะทันหัน

ชายชราลือเขียว

นางร้องซู้ขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“อย่าส่งเสียง ข้าพเจ้าคล้ายดังได้ยินเสียงผิดปรกติขึ้นบ้าง”

อ้วงแซกก็พลอยมีท่าที่ตื่นเต้นขึ้นเช่นกัน กระซิบเบา ๆ ว่า

“ท่านได้ยินเสียงอันใด”

“คล้ายดังเป็นเสียงผีเท้า”

อ้วงแซกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นไปไม่ได้ดอก ในสุสานของลั้งซุยนนอกจากท่านและข้าพเจ้าแล้ว
ไม่มีผู้ใดสามารถเข้ามาได้อีก ไหนเลยจะมีเสียงผีเท้าของบุคคลที่สาม นำ
กลั้วท่านฟังผิดไปแล้วกระมัง”

“ข้าพเจ้ามิได้ฟังผิด นั่นเป็นเสียงผีเท้าอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าคิดว่า
คงต้องเป็นพวกบิรารชิกเจ้าะก้า แต่พวกมันไหนจึงเดินล่องหน้าพวกเรามา
ก่อนได้ หรือว่าจะมีทางลัดอีกสายหนึ่ง ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ปล่อยอ้วงแซลงกับพื้น ทั้งสองพากันหลบเสียงไปยืน
แนบกับผนังอุโมงค์ เงียหูฟังอย่างตั้งใจ จึงได้ยิน มีเสียงผีเท้าดังมาทางเบื้อง

หน้าของคนทั้งสองอย่างหนัก ๆ จนชัดเจน

แต่ทว่า เพียงครู่เดียวเสียงนั้นก็หายไปจนมิได้ยินอีกแล้ว

ทั้งสองรอคอยอยู่เป็นเวลาชั่วครู่ ก็มีได้ยินสั้มเสียงอื่นใด อ้วงแซ
ฆมวดคิ้วแล้วกล่าวว่า

“ในสุสานลี้ซุ่ยร้างมาเป็นเวลานานปี น่ากลัวเสียงนั้นมิใช่เป็นเสียง
ผีเท่าคนกระมัง อาจบางที เป็นเสียงสัตว์อื่นใดที่เข้ามาอาศัยในอุโมงค์ใต้ดิน
ข้าพเจ้าเห็นว่าเราคงมุ่งหน้าเข้าไปด้านโน้เถิด”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ก็คิดมื่ออกถึงเหตุผลอื่นใดได้ จึงต้องอุ้มอ้วงแซเดิน
ตรงไปที่เบื้องหน้าอีก

อุโมงค์ใต้ดินที่เขียวเรืองเย็นเยือกจับใจ เตี้ยจู้ตำหนักหงส์อุ้มอ้วงแซ
เดินออกไปได้ไม่กี่ก้าว ทันใดนั้นที่เบื้องหน้าสายตามีเสียงทู่หนักของชายชรา
กล่าวขึ้นว่า

“ผู้ที่มาหยุดไว้”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์และอ้วงแซ พากันสะดุ้งตกใจพร้อมเพรียงกัน อ้วงแซ
รีบร้องอย่างเร่งร้อนว่า

“ปล่อยข้าพเจ้าลง และโปรดช่วยข้าพเจ้าสักกำลังหนึ่ง ตบฝ่ามือใส่จุด
ตั้งซึ้ง (อยู่ที่ท้องน้อย) ด้วยกำลังสักสามส่วนทอดลงดู”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ส่ายหน้าแล้วกล่าวว่า

“อย่าเสียงอันตราย ให้ข้าพเจ้าพิสูจน์ดูว่าเป็นบุคคลผู้ใดจึงมาปรึกษา
กันใหม่”

แล้วนางพลันลดเสียงให้ต่ำลง ถามไปว่า

“ท่านเป็นผู้ใด สุสานลี้ซุ่ยนับเป็นความลับของญี่ลี้ม ท่านเข้ามาได้
อย่างไรกัน ?”

“เฮอะ อยู่ต่อหน้าเล่าฮู ในญี่ลี้มไม่มีความลับอันใดเหลืออยู่”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์พลันได้ยินเสียงผีเท่าหนัก ๆ เดินเข้ามาในด้านนี้อย่าง
เข้มขั้

อ้วงแซอดมิได้ต้องร้องเสียงดัง ๆ ถามไปว่า

“มิว่าท่านจะเป็นใคร ท่านไปที่ศพของลั้งฮุยมาแล้วหรือ ?”

“จะไปหรือไม่ก็ได้ผลเท่ากัน”

“น่าหวัร่อ ท่านนำฮ้วยเทียนบ้วยเฮียะอันวิเศษสุดของบู๊ลิ้มไปแล้วจึงยอมว่าได้ผลเท่ากัน !”

ไม่มีเสียงตอบมา พร้อมกันนั้น เสียงฝีเท้าก็พลอยเจียบหายไปด้วย เต๋ยจู้ตำหนักหงส์กล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

“ไหนท่านไม่ส่งเสียงออกมาอีกเล่า”

นางกล่าวแล้วก็ได้ฝนที่กำลังฝ่ามือลมเทพยดาผลาญขึ้นด้วยความตื่นเต้นลื้มตัว สายตาล้างแพรคลุมหน้าจับจ้องมองเซมิงดูจนแว่หนึ่ง ภายในอุโมงค์สี่เหลี่ยมเรื่องนี้เป็นทางตรง แต่ไม่มีเงาร่างของผู้ใดปรากฏกายขึ้นเลย

ทันใดนั้น เต๋ยจู้ตำหนักหงส์รู้สึกว่ ที่ข้างกายคล้ายดังมีความผิดปกติเกิดขึ้น ใจจึงเต้นอย่างรุนแรง รีบหันขวับกลับมา นางแทบกริ๊ดร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกเพราะอกสั่นขวัญหาย

ในเวลานะนั้น อ้วงแซกั๊ตวาดขึ้นว่า

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ในขณะนั้นจึงเห็นถนัดชัดตา ว่าที่ข้างกายเป็นชายชรา อารมณ์เซียวร่างสูงโปร่ง คิ้วทั้งสองยาวผิวดปรกติห้อยลงมาคลุมหน้าตา มีทราบว่าได้มาอยู่ที่ข้างกายของตนตั้งแต่เมื่อใด

นางยกมือซ้ายขึ้นป้องเสมอออกอย่างลื้มตัว หงายฝ่ามือตรงเข้าใส่ชายชราอารมณ์เซียว จับจ้องมองตาจนแว่หนึ่งมีกลักะพริบเลย

ชายชราอารมณ์เซียวแค้นเสียงเบา ๆ ขึ้นเล็กน้อย กล่าวกับเต๋ยจู้ตำหนักหงส์ว่า

“พลั้งฝ่ามือชิงฮวงเจ้ะแะเจี้ย ท่านไปฝึกได้จากผู้ใด ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ใจหายวาบคิดขึ้นว่า

‘เรายังมิทันพาดฝ่ามือไป มันก็ทราบว่เราฝึกปรือพลั้งชิงฮวงเจ้ะ-แะเจี้ยสำเร็จแล้ว คนผู้นี้ันบ่มีความสำคัญน่าตื่นตระหนกอย่างยิง’

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์มีทราบสมควรตอบอย่างไรออกไป จึงพลอยแค้น

เสียงอันเย็นชาขึ้นบ้าง ย้อนถามไปว่า

“ท่านเข้ามาในที่นี้ได้อย่างไร ?”

คิ้วอันยาวเหยียดของชายชราขมวดขึ้นเล็กน้อย กล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

“ท่านมียอมบอก”

ทันใดนั้น เลื่อยยาวสี่เหลี่ยมได้ถูกสะบัดขึ้นก็ปาดเข้าไปในหน้าเตี้ยजूตาหนักหงส์ นางตื่นตระหนกตกใจยิ่ง พล่งฝ่ามือที่ได้เกร็งไว้ในมือทั้งสองก็สะบัดฟาดออกต้านรับทันที

หาคาดไม่ว่า พล่งฝ่ามือของชายชราที่ผลักออกไปนี้ได้กระจายออกโดยกะทันหัน มืออีกข้างหนึ่งได้ตะปบเข้าไปด้วยความพิสดารประหลาดล้ำปานสายฟ้า ว่องไวจนมืออาจจะเล็งหลบหลีกได้ทันทั่วทั้ง

เตี้ยजूตาหนักหงส์กรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก นางทราบดีว่าจะหลบหลีกอย่างไรก็ไม่มีทางรอดพ้นได้ จึงจำต้องหลับตา รอความตายเพียงประการเดียวเท่านั้น

แต่ชายชราอารมณ์เยียวกลับแค้นเสียงเบา ๆ ฝ่ามือที่จวนจะถึงทรวงอกของเตี้ยजूตาหนักหงส์ ได้กระชากรั้งกลับมาโดยกะทันหัน กล่าวว่า

“วิชาที่ถ่ายทอดอีกต่อหนึ่ง นับว่าสูญเสียแก่นแท้ของซึ่งฮวงเจี๊าะเมะเจี๊าะไปแล้ว เรากล้ายืนยันอย่างมั่นใจว่า เจ้าฝึกปรือมาจากเฒ่าแซ่ตั้งนั้นอย่างแน่นอน”

อ้วงแซและเตี้ยजूตาหนักหงส์พอได้ฟังวาจานี้ ต่างบังเกิดความสะท้านใจอย่างรุนแรงไปทันที แต่ทั้งสองมาตรแม้นจะมีความตื่นตระหนกอย่างรุนแรงสาเหตุกลับมิได้ละม้ายเหมือนกัน เตี้ยजूตาหนักหงส์ตื่นตระหนกตกใจที่วาจาของฝ่ายตรงข้ามมิได้พลาดผิดความจริง เพราะพล่งฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊าะเมะเจี๊าะของนาง ฝึกปรือมาจากมือจุนจริง ๆ แต่อ้วงแซนั้นกลับตื่นตระหนกที่ว่าสามารถนำวาจานี้มายืนยันได้อย่างชัดเจน ว่าเทียนเฮียบู้เป็นบิดาของตนได้ถูกมือจุนคร่าตัวเอาไปอย่างแน่ชัด

จึงต้องถามไถ่เสียงดังอย่างมิอาจอดกลั้นได้ว่า

“วาทะของท่านมีหลักฐานอันใดมายืนยัน”

ชายชราอารมณ์เขียวจ้องหน้าอ้วนแซ่แวบหนึ่ง พลันหัวร่อคึกคักขึ้น แล้วกล่าวว่า

“เจ้าในเมื่อมิเรียนรู้ถึงฝ่ามือซึ่งสูงเจ้าะเมะเจ็ย เราบอกแก่เจ้า เจ้าก็มีเข้าใจ”

“ในเมื่อท่านมิยินยอมบอกมาอย่างเปิดเผย อย่างนั้น วาจาเมื่อครู่ของท่านก็เป็นความจริง”

ชายชราอารมณ์เขียวหัวร่อเฮอะ เฮอะ เสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“พลังฝ่ามือซึ่งสูงเจ้าะเมะเจ็ย ได้ถ่ายทอดมาจากจอมจักรพรรดิสมเทพยดา (ซึ่งสูงได้ดั่ง) ผู้เป็นประมุขผู้มีในดวงวันเมื่อครั้งอดีต ภายหลังถ่ายทอดให้แก่เทียนฮิดเซียงหยินของคุณล้น แล้วจึงถ่ายทอดต่อให้แก่ฝ่ามืออ้วนคุณที่มีฉายาเทียนเฮี้ยบ ยังพอนับว่าสมบูรณ์มิบกพร่อง อันฝ่ามือซึ่งสูงเจ้าะเมะเจ็ยนี้มีเก้ากระบวนท่า แต่ละกระบวนท่าพิสดารลึกล้ำอย่างยอดเยี่ยม แต่เมื่อครู่เล่าสู่เพียงใช้กระบวนท่าหนูไฮ่ติ้มเก็ง (ทะเลบัวกลืนปลาหว) นางกลับมีอาจลึกล้ำปิดป้องได้ เฮอะ เฮอะ ซึ่งสูงเจ้าะเมะเจ็ย อย่างมากก็ฝึกปรือได้เพียงหกกระบวนท่าเท่านั้น และยังมีอาจฝึกจนสมบูรณ์ไร้ข้อบกพร่องอีก”

กับวิชาประจำตระกูลนั้น อ้วนแซ่มาตรแมนมิเคยฝึกปรือ แต่ก็เคยไต่ยืนตั้งแต่เมื่อครั้งยังเยาว์วัย กับวาทะที่ชายชราเลื้อยเขียนว่ากล่าวมา จึงต้องปากอ้าตาค้างด้วยความตื่นตระหนก เพราะชายชรากล่าวได้ถูกต้องมีพลาดผิดเลย

อ้วนแซ่หวนคิดดูก็รู้สึกว่าเป็นความจริง บิดาของตนจะต้องถูกม้อจุนฉวยโอกาสทำอันตรายไปในระหว่างทางที่รวมตัวห้ำหั่นอัจฉริยะ จะไปเยี่ยมเยียนประมุขซึ่งเจ้าะก้าเป็นมั่นคง

น้ำเสียงจึงต้องแปรเปลี่ยนไปเป็นอ่อนโยนกว่าเดิมอีกมากมาย ถ้ามว่า

“ขอถามผู้อาวุโสทรงนามอันสูงส่งว่าอะไร ? ผู้อาวุโสสามารถบอกวิชาไม้ตายประจำตระกูลของบิดาออกมาได้อย่างถูกต้อง คาดว่าคงมีความ

รู้จักมักคุ้นกับบิดาข้าพเจ้า ผู้เยาว์อ้วนแข็งแรงมีเรื่องจะขอรับทราบ หวังว่าผู้
อาวุโสโปรดได้กรุณาส่งเสริมด้วย”

แต่ยจู้ตาหนักหงส์พอได้ฟังอ้วนแข็งแรงมีน้ำเสียงที่มีอาณาเขตแค่นกับฝ่ายตรง
ข้าม กลับยังอ่อนหวานขอร้องอีก มันก็ต้องสงสัยว่าอ้วนแซ่คิดจะสืบเสาะร่อง
รอยของเทียนเฮียน โดยถามไถ่ว่าพลังฝ่ามือซึ่งฮวงเจี๊ยะเมะเจี้ยไฉนจึงถูก
มือจุนฝีกปรือเอาไว้

นางจึงต้องถอยกายไปหนึ่งก้าวด้วยความลึ้มตัว ขณะจะใช้วาจาออก
ห้ามปรามมิให้ชายชราชุดเขียวส่งเสียงตอบนั้น

มีคาคว่าชายชราชุดเขียวพอได้ฟังอ้วนแซ่ประกาศนามของตนเองไป
พลันมีประกายตาสว่างจ้าอยู่แว่ววับ เข้มมองจ้องดูอ้วนแซ่แล้วหัวร่อเฮอะ
เฮอะ เสียงเย็นชาขึ้นเป็นเวลาชั่วครู่

คิ้วยาวเหยียดทั้งสองของมันเป็นลั่นระริกอยู่ตลอดเวลา ใบหน้าปรากฏ
แววโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างน่าหวาดหวั่น

อ้วนแซ่พอเห็นสีหน้าท่าทีของชายชราเป็นเช่นนี้ ก็งั้นงั้นไปทันที โดย
มีอาจะว่ากล่าวอย่างไรได้อีก

ชายชราหัวร่ออยู่ครู่หนึ่ง จึงส่งเสียงเย็นชาถามขึ้นว่า

“เจ้าก็คือลูยั้งผู้เบ๊ ที่ฟาดเขี้ยวกำจัญของซิกเจี๊ยะก้าตายคามือ จนมี
ชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทั้งแผ่นดินในช่วงเวลาคืนเดียวกระมัง ? คาคมิถึงว่าจะ
มาเผชิญกับเจ้าในค่ายกลเซยซ้วนตึง (พันตลบ) นับว่าเป็นการพบอย่างบุญพา
วสนาช่วยแท้ ๆ เฮอะ เฮอะ”

อ้วนแซ่เนื่องจากสูญเสียกำลังภายในไปมากมายกายกอง อาการบอบช้ำ
ก็ยังมีเหลือเป็นปรกติ จึงตอบอย่างระโหยโรยแรงว่า

“มิกล้า เขียวกำจัญของสัตตมรณะมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ข้าพเจ้า
ผู้เยาว์เป็นฝ่ายได้ชัยชนะอย่างโชคช่วยแท้ ๆ”

ชายชราอารมณ์เขียวคล้ำดังมิได้สนใจฟังวาจาของอ้วนแซ่ พลันหัน
หลังให้แล้วกล่าวเสียงเย็นชาสืบต่อไปว่า

“ถูกแล้ว เราและบิดาเจ้าเคยมีความสัมพันธ์กันอยู่บ้าง”

วาจาพอฟังขาดคำ อ้วงแซ่ปถามอย่างร้อนรนว่า

“เมื่อครูผู้อาวุโสเอ๋ยถึงพล่งฝ่ามือซึ่งขวางเจ้าแม่เจี้ยของกงจู้หัดมาจาก
ม้อจุนตั้งไ้ชั่ว ม้อจุนตั้งไ้ชั่ว โฉนจึงรู้จักวิชาฝ่ามือลมเทพยดาผาญชีพจร
อันเรื่องนี้ข้าพเจ้าผู้เยาว์รู้สึกพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง”

แต่มีคำตอบว่า ชายชราเลื่อนเขี้ยวกลับมิตอบคำถามของอ้วงแซ่ โดยส่ง
เสียงเย็นชากระด้างว่า

“อ้วงแซ่ มารดาของเจ้าเล่า ?”

อ้วงแซ่หน้าหมองคล้ำลงทันที ตอบว่า

“ท่านผู้เฒ่าเมื่อคลอดน้องสาวข้าพเจ้าแล้วก็สิ้นชีวิตไป”

“อา เรากลับมิตราบเรื่องนี้เลย”

อ้วงแซ่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ผู้อาวุโสก็รู้จักกับมารดาที่ล่วงลับไปแล้วหรือ ?”

“ท่งแป๊ะเจ็กหงส์ (หงส์หยกแห่งท่งแป๊ะ) มีความงามสะคราญกว่าใคร
ในใต้หล้า มิว่าผู้คนชนชาวภูลิมในสารทิศใด ผู้ใดมิตราบได้เล่า”

“อา คาดมิถึงว่ามารดาจะมีสมญานามอันยิ่งใหญ่ถึงปานนั้น
ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังมีเคยได้ยินผู้ใดเล่ากล่าวให้ฟังมาเลย คำนี้เพิ่งเป็นครั้งแรก
ที่ได้ยินผู้อาวุโสบอกกล่าวเล่ามา”

ในเวลาขณะนั้น เตี้ยจู้ตำหนักหงส์พลันสะกิดอ้วงแซ่เบา ๆ และ
ปรายตาออกไปให้ อ้วงแซ่หงงไปรอบหนึ่ง พลันก็ฉุกใจได้คิดว่า

‘ชายชราอาภรณ์เขียวผู้นี้ นับว่ามีความพิสดารน่าสงสัยอย่างยิ่ง จะ
เป็นผู้มีความเป็นมาอย่างไรกันแน่ โฉนจึงเข้ามาในสุสานของลั้งฮุยได้เล่า
อันค่ายกลเขยชวนตั้ง นับเป็นค่ายกลที่ลั้งฮุยค้นคว้าตามตำราที่มีภายใน
ราชสำนักอยู่สามปีเต็ม ๆ จึงสามารถบัญญัติขึ้นมาได้ มันมีความสูงส่งพิสดาร
จนสุดจะเปรียบปาน แต่แล้วโฉนชายชราผู้นี้จึงเข้ามาได้อย่างง่ายดาย’

แต่อ้วงแซ่พอได้คิดถึงตอนนั้น ชายชราเลื่อนเขี้ยวพลันส่งเสียงเย็นชา
ขึ้นว่า

“อ้วงแซ่ เจ้ามิต้องเดาสู่ไปให้เสียสมองดอก ทั่วทุกหนแห่งในแผ่นดิน

ยังไม่มีที่ใดซึ่งเราสามารถจะไปได้เลย”

อ้วนแซและเตี้ยจู้สะท้านขึ้นทั้งร่าง ชายชราเหลือเชียวกล่าวสืบท่อไปว่า

“ป่วยเอี้ยะจินเก็ง (คัมภีร์โบลาน) และเบี่ยลิ่งเอ้า (เลื้อกิเลนหิมะ) ใน
โลงของลั้งซุย ได้ถูกผู้อื่นนำไปก่อนแล้ว ที่ตั้งศพของนางจึงถูกเราปิดตาย
เจ้าไปก็หาประโยชน์อันใดมิได้ สำหรับร่องรอยของบิดาเจ้านั้น เฮอะ เจ้าไป
ทวงถามคนได้จากเผ่าแซ่ตั้งเถิด”

อ้วนแซได้ยินถึงตอนนี้ ตาทั้งสองพลันเบิกโปนจนเหลือกถลน ร้อง
สุดเสียงไปว่า

“อะไร !”

ชายชราเหลือเชียวพลันหันขวับกลับมา ท่ามกลางแสงเรืองรองของ
ประกายสีเขียวในอุโมงค์ที่สาตส่อง ใบหน้าชายชราอาภรณ์เขียวในยามนี้ปิด
เบี้ยวจนน่าหวาดหวั่นสะท้านขวัญ ตาทั้งสองมีประกายอันโหดเหี้ยมชั่วร้าย
จนแวววาว หน้าที่เขียวคล้ำนั้นคล้ายดังมีความแค้นเคืองจนสุดจะระงับไว้ได้
มือทั้งสองก็คล้ายดังลั่นระริกอยู่เบา ๆ อีกด้วย

ตาอันคมกล้าประหนึ่งกระบี่ทั้งสองเล่ม จับจ้องอยู่บนใบหน้าอ้วนแซ
จนแน่วหนึ่งเป็นเวลาเนิ่นนานโดยมิมีเสียงว่ากล่าว จากนั้น ใบหน้าได้ผ่อน
คลายลงไปทีละน้อย ๆ จนเป็นปกติ

เวลาผ่านไปอีกครู่ใหญ่ มันทพลันล้วงเอายาเม็ดสีแดงจานปานเปลว
เพลิงออกจากอกเสื้อ มือซ้ายยกขึ้นโบกไปเบา ๆ อ้วนแซพลันสะท้านขึ้นทั้ง
ร่างจนต้องอ้าปากอูทานขึ้นด้วยความลึมตัว

ในช่วงพริบตาที่อ้วนแซอ้าปากอูทานนั้น ชายชราอาภรณ์เขียวก็ดีดยา
เม็ดสีแดงจานปานเปลวเพลิงในมือพุ่งเข้าสู่ปากอ้วนแซอย่างแม่นยำ อ้วนแซ
ต้องกลืนลงไปอย่างลึมตัว กลืนหอมหวานจนขึ้นกระทบนาสิกจนรู้สึกชุ่มฉ่ำ
ไปทั้งลำคอ

อ้วนแซและเตี้ยจู้ดำหนักหงส์ มาตรแมนจะรู้สึกตื่นตระหนกจนงงงัน
แต่ชายชราอาภรณ์เขียวก็หันหลังให้อีกแล้ว กล่าวอย่างเย็นชากระด้างว่า

“อ้วนแซ เรื่องราวใด ๆ ในชั่วชีวิต เป็นลิขิตจากชะตาของปางก่อน

เจ้าอย่าได้ไปตำหนิติเตียนผู้ใดเลย อีกสามวันให้หลัง จะมีสตรีนางหนึ่งมาหาเจ้า หากเจ้าสามารถเอาชนะในตัวนางได้ก็พอทำเนา มาตรมิเช่นนั้น เจ้าจงระวังตัวไว้ให้มากด้วย เล่าชุกกล่าวไว้เพียงเท่านี้ ทุกสิ่งก็อยู่แต่วาสนาของเจ้าเท่านั้น”

พอกล่าวจบ อ้วงแซและเต้ยจุ้ตำหนักหงส์ รู้สึกสว่างวูบวาบขึ้นที่เบื้องหน้า แล้วชายชราอารมณ์เหววกี่สูญหายลับตาจนไร้ร่องรอยไป

พร้อมกันนั้น อ้วงแซพลันรู้สึกว่ามีพลังความร้อนอันอบอุ่นแผ่เข้ามาขึ้นจากจุดศูนย์ตรงท้องน้อย จึงบ่นพึมพำขึ้นว่า

“ประหลาดแท้”

แล้วรีบหลุดกายนุ่งขัดสมาธิ ผนึกลมปราณขึ้นอย่างคร่ำเคร่ง

เต้ยจุ้ตำหนักหงส์จึงจำต้องยืนคุ้มครองป้องกันที่ข้างกาย แต่นางยังมีความพิศวงสงสัยในตัวชายชราอารมณ์เหววกี่มีรูปร่างคล่องแคล่ว ที่มันสามารถบอกโพล่งออกมาถึงร่องรอยของเทียนเอี้ยบ โดยเฉพาะยังบอกว่า อีกสามวันให้หลังจะมีสตรีนางหนึ่งมาหาอ้วงแซ ทำให้นางลอบบังเกิดความตื่นเต้นตกใจอย่างใหญ่หลวง นางคำนวณมื่อกว่า ชายชราอารมณ์เหววกี่นี้จะมีที่มาอย่างไร แต่ทว่า ในช่วงชีวิตของนางยังมีเคยเห็นบุคคลที่ส่องอันตรายพลังฝีมือสูงเยี่ยมทัดเทียมกับชายชราประหลาดผู้นี้เลย ยามนั้น นางมองดูรูปลักษณะที่งดงามสง่าน่าลุ่มหลงของอ้วงแซ พลันหวนคิดถึงอนาคตของตนแล้ว ก็บังเกิดความหม่นหมองรันทดขึ้นอย่างมิอาจอดกลั้นได้

นางรำพึงรำพันอยู่ในใจว่า

‘แซกอ ข้าพเจ้าหลอกลวงท่าน แต่หวังว่าภายหลังท่านอย่าได้มาชิงชิงข้าพเจ้าเลย’

แล้วพลันหวนคิดถึงสถานการณ์ของตนและบิดา นางก็บังเกิดความคับแค้นขึ้นอย่างขมขื่น อดมิได้ต้องยกผ้าคลุมหน้าขึ้นซับหยาดน้ำตา ขบคิดคำนวณด้วยความคร่ำครวญต่อไปว่า

‘ตามเหตุผล มันสมควรจะเป็นศัตรูคู่แค้นอันยิ่งใหญ่มหาของเราและบิดา แต่เรากลับมามีจิตลุ่มหลงในตัวมันจนมิอาจข่มใจได้เช่นนี้ เราจะทำ

อย่างไรเล่า'

นางต้องจับจ้องมองตุ๋อ้วงแซ่อีกครั้ง เห็นยามนี้เคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์
ความลืมตัวไปแล้ว เพราะกำลังเดินลมปราณจนถึงขั้นคับขันของชีวิต

เต๋ยจูตำหนักหงส์มีความคิดอุบัติขึ้นวูบหนึ่ง ปรกติตาปรากฏแวว
หกโหดจนโชติช่วง กลับคืนสู่นิสัยอันอำมหิตของนางอีกครั้ง จึงเคลื่อนกาย
เข้าไปอีกเล็กน้อย จนห่างจากอ้วงแซ่มาถึงหนึ่งเชียว ฝ่ามือผุดผาดยกขึ้น
เบา ๆ ก็จะถูกตลงไปบนจุดเป๊าะฮวยฮวกบนขม่อมของอ้วงแซ่อย่างแม่นยำ

แต่ยามเมื่อฝ่ามือนางจะสัมผัสถึงนั้น พลันสะท้อนขึ้นทั้งร่าง รีบหดมือ
กลับมา คำนึงขึ้นว่า

'เรามีอาชงเช่นสำนังไปได้ เราจะทำให้มันไม่ยอมลงมือทำอันตรายต่อ
บิดาเรา เราต้องทำให้มันมาลุ่มหลงรักในตัวเราจนมิอาจถอนตัว โดยสรุปแล้ว
เราต้องการให้มันมาเป็นกรรมสิทธิ์ของเรา'

นางพอได้คิดเช่นนั้น ก็ระบายลมออกจากปากยาว ๆ และพลอยทรุด
กายนั่งลงทางด้านข้าง ระวังป้องกันอ้วงแซ่เอาไว้อย่างเคร่งเครียด

เวลาผ่านไปประมาณสองชั่วยาม อ้วงแซ่เมื่อได้รับตัวยาอันตราย
ประสิทธิภาพของชายชราอาภรณ์เขียวช่วยเหลือ จิตใจความรู้สึกก็คึกคัก
แจ่มใส อาการบาดเจ็บที่ได้รับอยู่เมื่อแรกเริ่ม พลังภายในที่เสื่อมเสียจน
ร่อยหรอไปเมื่อคราวก่อน ก็ได้พากันปลาสนาการดุจดั่งปลิดทิ้ง

อ้วงแซ่กระโดดปราดขึ้นจากที่ ร้องย้าอยู่ว่า

"ยาอันวิเศษ ยาอันวิเศษ มิทราบว่ายายชราอาภรณ์เขียวนั้นคือผู้ใด"

เต๋ยจูตำหนักหงส์เมื่อเห็นอ้วงแซ่ได้สติแล้ว พลอยลุกขึ้นยืนบ้าง คว่า
มืออ้วงแซ่ไว้ด้วยความปิติยินดีอย่างสุดแสน กล่าวด้วยความลึงโลดว่า

"แซกกอ ท่านเป็นปรกิตแล้ว ? ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกแทนท่านอย่างเหลือ
เกิน ข้าพเจ้าเห็นว่าชายชราอาภรณ์เขียวผู้นั้น จะต้องมิใช่เป็นคนประเสริฐ
เลิศดีอย่างไรเลย"

อ้วงแซ่พลอยผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"มันจะเป็นคนดีหรือคนเลว ในขณะที่ยังมีอาชงมันใจได้ แต่ข้าพเจ้า

มีความรู้สึกอย่างแน่นแฟ้นว่า กับข้าพเจ้ามันยังไม่มีเจตนาร้ายอย่างไรมาแสดงออกเลย”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์กล่าวขึ้นว่า

“ท่านอย่าเพิ่งเชื่อมั่นในตนเองถึงเพียงนั้น มันบอกว่าที่ฝังศพของลี้ซุ่ยเคยมีคนผ่านไปก่อน และยังมีนาของวิเศษสุดทั้งสองประการออกไปด้วย วาจันนี่ก็เป็นที่มีอาจเชื่อถือได้โดยสนิทใจ หากแผนที่ฝังศพของลี้ซุ่ยถูกมันปิดตายไปจริง ผู้ที่นำของวิเศษไปจะต้องเป็นมันอย่างมีน่าน่าสงสัย”

อ้วงแซงงกคิริระแล้วกล่าวว่า

“วาจານี้เปี่ยมด้วยเหตุผลอันสมจริง”

แต่แล้วก็หัวร่อพลางกล่าวว่า

“แต่ทว่า หากแผนที่วาจาของมันเป็นความจริง ท่านลองเดาดูว่า มีผู้ใดจะสามารถเข้ามานำของวิเศษในโลงของลี้ซุ่ยไปได้โดยง่ายดาย ?”

อ้วงแซงกล่าวแล้วตาทั้งสองก็จ้องไปบนผ้าคลุมหน้าของเต๋ยจู้ตำหนักหงส์จนแว่นาง

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ใจเต้นระทึกกล่าวว่า

“ท่านหมายถึงข้าพเจ้า ?”

“เป็นไปได้เหลือเกิน”

“เป็นข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะอำพรางท่านไปไยเล่า”

“ข้าพเจ้ามีเรื่องราวมากมายหลายประการที่มีเข้าใจในตัวท่านเลย”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ใจเต้นระทึกจนถ่วงหนัก นางรู้ตัวอยู่แต่แรกแล้วว่า การแอบอ้างปลอมแปลงนามกงจู้นี้ ในที่สุด จะต้องถูกฉีกกระชากหน้ากากออกไปอย่างแน่นอน ความจริงนางก็ไม่มีเจตนาจะแอบอ้างนามกงจู้มาให้เป็นอันตรายต่อตัวเลย เพียงแต่เพราะเมื่ออยู่หน้าศาลบูชาลี้ซุ่ยในเมฆเลี้ยง ถูกนางเผ่าซิ่นกุ่มชู่บังคับจนอับจน ไม่มีปัญญาจะหาอะไรได้ จึงจำเป็นต้องดำเนินไปในลักษณะนี้

นางครุ่นคิดดูแล้ว พลันหวนคำนึงถึงสถานการณ์ของม้อจุน ความดำรงคงอยู่หรือเสื่อมสลายของอิวอิวก๊กในภายภาคหน้า ก็อยู่ในความตกลง

ใจของนางช้วนะนี่เอง นางพอได้คิดเช่นนั้น พลันขบกรามขมใจอย่าง
แนบแน่น กล่าวว่

“แซกโก ท่านมิเชื่อถือข้าพเจ้าหรือ ?”

อ้วงแซกล่าเสียงแผ่วเบาขึ้นว่

“ข้าพเจ้ามิใช่ไม่เชื่อถือท่าน แต่ข้าพเจ้ามีเหตุการณ์มากมายหลายสิ่ง
ที่ไม่เข้าใจเลย ดุจดังว่ท่านเป็นถึงเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ของอิวอิวก๊ก มีพลัง
ฝ่ามือซึ่งฮวงเจ๊าะเมะเจ๊าะ ท่านหลุดครำน้องสาวของข้าพเจ้าและเตี้ยเล่าเปะทั้ง
ครอบครัว อันเรื่องราวเหล่านี้ จะเป็นเพราะต่างกระทำขึ้นด้วยความชิงชัง
คลั่งแค้นข้าพเจ้าหรือ ?”

“แน่นอน ในขณะนั้น ข้าพเจ้าแค้นเคืองในตัวท่านจนสุดจะเปรียบ
ปานได้”

“แต่เมื่อข้าพเจ้าพบหน้าท่าน เห็นเป็นเวลาเดียวกับที่ท่านสูญหายร่อง
รอยไป ในช่วงเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน ท่านก็ฝึกปรีวิวิชาฝ่ามือซึ่งฮวงเจ๊าะเมะ-
เจ๊าะสำเร็จ และยังดำรงตำแหน่งเป็นเตี้ยจู้ มันอาจจะเป็นข่าวคราวที่สร้างความ
ตื่นตระหนกต่อผู้รับฟังอย่างใหญ่หลวงอยู่”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์พอได้ฟังเช่นนั้น ดวงตาลังม่านผ้าคลุมหน้าปรากฏ
ประกายอันเย็นเยือกออกมาจนเจิดจ้าทันที

แต่นางหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“มิว่ท่านจะมีความข้องคลางแคลงใจในตัวข้าพเจ้าอยู่มากมายเท่าใด
ข้าพเจ้าก็คือภรรยาของท่าน อ้วงแซท่านคงมิมีความสงสัยในข้อนี้กระมัง”

อ้วงแซก็หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“นี่...”

วาทต่อไปยังมีท่านกล่าวออกจากปาก เตี้ยจู้ตำหนักหงส์พลันวาด
อย่างแค้นเคืองขึ้นว่

“อ้วงแซ ไฉนท่านจึงอ้า ๆ อึ้ง ๆ หากแม้ข้าพเจ้าจะเป็นบุคคลอื่นใด
จริง ก็นับว่ข้าพเจ้าเป็นเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ของอิวอิวก๊กเกิด ท่านเมื่อครู่ที่
ผนึกกำลังลมปราณจนเคลิบเคลิ้มลึมลิ้มตัว ข้าพเจ้าไยมิปลิดชีวิตท่านเสีย

เอาเถิด ในเมื่อท่านคิดเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ยังคงอยู่ร่วมกับท่านไปไยด้วย”

วาทพอลขาดคำ ร่างพลันพุ่งปราดออกไปหลายสิบเชียว มุ่งหน้าสู่ทางในอุโมงค์ไปอย่างเร่งร้อน

“เนี่ยจื้อ ท่านอย่าเพิ่งไป ข้าพเจ้าหาได้ระแวงสงสัยว่าท่านมิใช่กงจูไม่ เหตุไฉนท่านจึงมีโทสะรุนแรงถึงปานนี้เล่า”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์กระโดดถอยกายไปหลายต่อหลายครั้ง ก็ได้เลี้ยวเข้าไปในอุโมงค์อีกสายหนึ่งแล้วส่งเสียงดัง ๆ ตอบมาว่า

“อ้วงแซ มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้าซึ่งซิงท่าน ขณะนี้ข้าพเจ้าขอบอกกล่าวกับท่านตามความสัตย์จริง ก่อนที่พระราชบิดายังมิได้ทรงพระกรุณารับท่านเป็นฐูเป็นนั้น ข้าพเจ้าได้ปวารณาตัวเป็นศิษย์ของประมุขหุบเขาอิวอิกกีก่อนแล้ว ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ามี ล้วนแล้วแต่ได้รับความกรุณาจากซือแป๋ประธานมาทั้งสิ้น ท่านเข้าใจแล้วกระมัง หากท่านยังมีธัมมะประจำใจอยู่บ้าง นับแต่นี้ไปท่านก็อย่าไปรังควานหุบเขาอิวอิกกีกแม้จะเป็นต้นไม้ใบหญ้า แม้ท่านมีเจตนาอันบริสุทธิ์แน่วแน่จริงดังว่า อาจบางที ข้าพเจ้าจะย้อนกลับมาหาท่านก็ได้ ขอลาก่อน”

แล้วทุกสิ่งก็เสียบงันไปในทันที

อ้วงแซตื่นตระหนกจนใจระทึก ผุดลุกขึ้นแล้วร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“นี่...ท่านนำกระดองเต่าลายแหว่งไปด้วย แล้วข้าพเจ้าจะอาศัยสิ่งใดออกไปจากค่ายกลเซยซ้วนตึ้งนี้เล่า”

อ้วงแซพลอยกระโดดโลดแล่นอย่างเร่งร้อน ตามติดไปทางด้านหลังทันที แต่เมื่ออ้อมไปจากอุโมงค์สายนี้แล้ว กลับมิปรากฏร่องรอยของเต๋ยจู้ตำหนักหงส์อยู่เลย

อ้วงแซจึงต้องกระที่บเท้าแล้วรำพันอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“กงจู ท่านทำเช่นนั้นก็มีถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้ายอมรับสารภาพว่า หะแรกที่แต่งงานกับท่านเพราะมีเจตนาจะอาศัยท่านเป็นกุญแจเข้ามาในสุสานของลั้งฮุย แต่ข้าพเจ้าหาไม่เจตนาจะละทิ้งท่านเมื่องานสำเร็จแล้วไม่ คำนี้ท่านกลับมาสลัดข้าพเจ้าจากไปโดยไม่สนใจไยดี เอาเถิด ข้าพเจ้ามิเชื่อว่า

ออกไปจากขบวนค่ายกลนี้โดยลำพังมิได้”

อ้วงแซยีนงนงอยู่กับที่เป็นเวลาครู่ใหญ่ จึงขบคิดขึ้นว่า

‘เราในเมื่อมาถึงที่นี่ ก็จะต้องไปสืบเสาะที่ฝังศพของลั้งสูยให้ได้ อย่างแน่นอน’

พอตกลงใจเช่นนั้น จึงหันกายเดินย้อนกลับไปในที่เดิมอีกตามลำพัง เมื่อเดินจนอุโมงค์สายนี้สุดทางแล้ว เบื้องหน้าสายตาพลันปรากฏ อุโมงค์ขึ้นอีกห้าสาย กระตองลายแทงมีอยู่ในตัว อ้วงแซต้องยืงงันไปกับที่ มิทราบว่าจะเดินเข้าสู่อุโมงค์สายใดจึงจะถูกตอง

ทำให้อ้วงแซต้องอดทวนนึกถึงเต้ยจุ้ตำหนักหงส์มิได้ อ้วงแซคำนึงด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

‘คาดมิถึงว่ากูจะเป็นผู้เห็นแก่ตัวอย่างใจคับแคบถึงเพียงนี้ แล้วเราจะมุ่งหน้าไปในเส้นทางใดเล่า’

ขณะอ้วงแซยีนงนงโดยมิอาจตกลงใจได้นั้น ในนับพลัน มีเสียงพิณได้ดังแว่วมาจากส่วนลึกของอุโมงค์อย่างเลื่อนราง อ้วงแซตื่นตระหนกตกใจยิ่ง คำนึงขึ้นว่า

‘บริวารของซิกเจ้จะก้ากลับสามารถล่องหน้าไปทางด้านในก่อนได้แล้ว !’

เมื่ออ้วงแซตั้งใจเงี่ยหูฟัง รู้สึกรู้ว่าเป็นเสียงพิณที่บรรเลงในเพลงโศก สลดรันทด ทำให้เป็นเสียงพิณที่เคยได้ยินมาทางสุสานเม่งเล้งไม่ เพราะเสียงนั้นสั่นสะเทือนขวัญสะท้านประสาทจนใจวาบหวิว อ้วงแซจึงเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจด้วยความกลางแคลงสงสัย เสียงพิณขาด ๆ ห้วน ๆ ยิ่งนานก็ยิ่งกำสรด รันทด จนคล้ายดังผู้ติดเปี่ยมด้วยความอาภัพอัปภาคย์ยิ่งยวด

อ้วงแซส่ายหน้า ๆ ซ้ำครุ่นคิดขึ้นว่า

‘ในเมื่อเราขณะนี้วิ่งว้างไร้จุดหมายจะไปในที่ใด ไยไม่มุ่งหน้าสู่ต้นเสียงพิณที่ดัง ไปสืบเสาะดู อาจบางที จะพานพบเข้าโดยบังเอิญก็ไม่แน่ว่า’

ดังนั้น อ้วงแซจึงมุ่งหน้าสู่ทางสายสองของด้านซ้ายมือ จริ่งดังคาดหมาย อ้วงแซยังเดินลึกเท่าใด เสียงพิณก็ยิ่งแจ่มใสชัดเจนขึ้นเท่านั้น อ้วงแซเดินตามเสียงพิณจนเลี้ยวอุโมงค์อีกหลายต่อหลายสายไปโดยไม่หยุดยั้ง

แต่หากคาดไม่ว่า เสียงพิณมาตรแม่นจะสดไสซัดเจน แต่อุโมงค์สาย
ที่เดินกลับเป็นทางตันอันไม่มีที่แยกออกไป อ้วงแซจึงปรากฏความพิศวาสงสัย
จนมิอาจคลายใจได้เลย

“ในเมื่อสถานที่นี้เป็นอุโมงค์ตัน แล้วเสียงพิณจะดังมาจากที่ใดได้เล่า ?”

อ้วงแซยืนงงงนอนอยู่ในที่นั้นเป็นเวลาครู่ใหญ่ พลันรู้สึกตัวว่าเสียงพิณ
ได้ดังลอดมาทางผนังศิลาของอุโมงค์ นี่จึงจะเป็นเรื่องอัศจรรย์ใจอย่างน่าพิศวา
สงสัยนัก

อ้วงแซลอบตกลบลงใจ มิว่าเรื่องราวจะลึกลับหรือพิสดารเพียงไหน
คนผู้นั้นในเมื่อสามารถติดพิณให้มีเสียงฝ่าผนังออกมา อย่างนั้น เราส่ง
เสียงในที่นี้ ฝ่ายตรงข้ามอาจบางทีจะได้ยินก็มิแน่ เราส่งวาทาถามไถ่ไปดูว่า
จะมีปฏิกริยาอย่างไรหรือไม่

พอได้คิดเช่นนั้น ก็รีบเร่งรีบพลั้งลมปราดจนผ่นึกตัวแล้ว เปล่งเสียง
อันก้องกังวานถามไปว่า

“ตึกตื่นก่อนคื่น ในสุสานอันวิเวกวังเวง มิทราบว่ามีผู้ใดมาส่งเสียง
อันรันทดสลดหดหู่”

วาทาพอฟังขาดคำ เสียงพิณพลันชะงักห้วนลงไปนับัดดล

พลันมีเสียงฮิสตรีที่สั้นเครือเล็กน้อยกล่าวว่า

“อึ้งกง (ผู้มีพระคุณ) มาแล้ว นับว่ามีผิดคาดหมายจริง ๆ อึ้งกง
มาแล้ว”

อ้วงแซพอฟังว่าเป็นเสียงของฮิสตรีที่ดังฝ่ามา และยังเรียกตนเป็น
อึ้งกงอีกด้วย จึงกล่าวอย่างพิศวาสงสัยว่า

“ท่านเป็นผู้ใดกันแน่ ? ไฉนจึงถูกกักขังไว้ภายในสุสานของลี้ซุย”

ฮิสตรีในห้องตรงข้าม ยังคงส่งเสียงที่พลุ่งพล่านจนลั่นระริกขึ้นว่า

“ท่านอย่าเพิ่งถามไถ่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าในยามนี้ใจยุ่งเหยิงอลเวงยิ่งนัก

อา ข้าพเจ้าจะได้เห็นเดือนเห็นตะวันแล้ว”

อ้วงแซยังรู้สึกกลางแคลงใจไปกว่าเดิม ถามไปว่า

“อะไร ? ท่านยังมีเคยเห็นเดือนเห็นตะวันมาเลยหรือ ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้ายังมีเคยเห็นแม้กระทั่งท้องฟ้า อา ข้าพเจ้ามีความปรารถนาใครจะได้เห็นท้องฟ้าอย่างเหลือเกินแล้ว มารดาเมื่อคราก่อนบอกว่าเป็นลึเขียวคราม อาทิตย์เป็นสีทอง จริงหรือไม่?”

อ้วนเซียงตื่นตระหนกตกใจมากขึ้นอีก ตอบไปว่า

“นั่นย่อมต้องเป็นความจริง แต่เท่าที่วาจาท่านกล่าวมา ท่านนอกจากจะเห็นมารดาเพียงคนเดียวแล้ว ท่านยังมีเคยได้เห็นบุคคลที่สามมาก่อนเลยหรือ?”

“ถูกแล้ว ท่านกล่าวถูกต้องที่สุด ข้าพเจ้าขอลาท่าน ท่านเป็นบุรุษหรือสตรี ท่านมีน้ำเสียงที่รื่นหูน่าฟังยิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าท่านต้องเป็นบุรุษเพศแน่นอน”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นบุรุษเพศ”

“มารดามีวาจาถูกต้องมีฟลาดผิดเลย ท่านช่างมีการคำนวณอันแม่นยำประการใดเช่นนี้”

อ้วนเซียงรู้สึกว่ คนที่มีชีวิตอยู่ในอุโมงค์ใต้ดินและยังมีเคยเห็นเดือนเห็นตะวันมาตั้งแต่กำเนิด มันช่างเป็นสิ่งเหลือจะเชื่อถือได้จริง ๆ จึงต้องถามไปอีกว่า

“ข้าพเจ้าขอลาท่าน มารดาของท่านมีนามกระไร?”

“มารดาข้าพเจ้านามเฮี้ยป็น เป็นสนมนางที่เก่าของกษัตริย์รัชกาลก่อน”

“อะไร? อย่างนั้นโฉนนางจึงมาอาศัยอยู่ในอุโมงค์ใต้ดินของเม่งเล้งเล่า?”

“มารดาบอกกับข้าพเจ้าว่า มาเฝ้าพระศพของพระราชบิดา แต่ท่านได้พบเห็นสถานที่นั้นด้วยความบังเอิญมิตั้งใจ จึงเดินลงมาตรวจตราดู ก็มีอาจขึ้นสู่บนพื้นดินได้อีก ยามนั้นมารดามีครรภ์อยู่ จึงคลอดข้าพเจ้าในที่นี้ ภายหลังมารดาสำเร็จมรรคผลจนกลายเป็นเซียนไปแล้ว”

อ้วนเซียงตื่นตระหนกตกใจอย่างเหลือล้น กล่าวว่า

“ท่านว่ากระไร มารดาท่านสำเร็จมรรคผลเป็นเซียนไปแล้ว นี่เป็นวาจาที่หมายความว่ากระไร?”

“มารดาข้าพเจ้าหากมั่นใจสำเร็จ ไฉนจะคำนวณถูกต้องว่า วันนี้ท่านจะมาหาได้เล่า มารดาบอกว่าท่านจะพาข้าพเจ้าออกไป เรียกให้ข้าพเจ้าติดตามท่าน มารดาบอกว่าท่านเป็นคนดีมีธัมมะ”

อ้วงแซ่สายหน้าด้วยความมึนงงสงสัย กล่าวว่

“ข้าพเจ้ามีอาจเชื่อถือวาจาของท่าน ข้าพเจ้าขอถามว่าท่านป็นี้อยู่เท่าใดแล้ว ?”

“ข้าพเจ้าเองก็มีทราบ แต่ก็ผ่านชีวิตมาเนิ่นนาน เนิ่นนานเหลือเกิน ข้าพเจ้ารอคอยท่านด้วยความหวังมาเป็นเวลานานจริง ๆ”

“อา ช่างมีกล้าเชื่อถือเลยจริง ๆ เอาเถิด นับว่ามันเป็นความจริงแล้วข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านได้อย่างไรเล่า”

“นั่นต้องมีวิธีแน่ ท่านเดินห่างออกไปกว่านี้ ข้าพเจ้าจะทำลายผนังคิลาหนีออกไป

อ้วงแซ่ถอยกายจนห่างร่วมยี่สิบเชียวะ พลันได้ยินเสียงดังโครมจนสนั่นหวั่นไหว พื้นสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น แล้วผนังคิลาของอุโมงค์ก็พังทลายออกมาเป็นช่องใหญ่ มีแสงไฟอันนวลตาลอดออกมาจนเจิดจ้า

ที่ปากช่องแตก ยามนี้มีตรุณีในอาภรณ์สีม่วงร่างอ่อนแอ่นางน้อย ยืนอุ้มพินิจเจดิสายอยู่ นางนี้มีโฉมสะคราญปานบุปผาคราแรกแย้ม ใบหน้าเปี่ยมด้วยรอยยิ้มอันไร้เดียงสาน่ารักใคร่

สายตาอ้วงแซมมองข้ามในช่องแตกของผนัง เห็นด้านในมีแสงอันนวลตาจนเจิดจ้า ประกายสิ่งมีค่าส่องแสงสะท้อนอยู่แวววาว คล้ายตั้งเป็นห้องพระโรงที่แกะสลักขึ้นจากอัญมณีล้ำค่าก็ปานกัน

จึงบังเกิดความตื่นตะลึงจนปากอ้าตาค้าง งงงันโดยมีอาจจะสงสัยว่ากล่าวอย่างไรออกไปได้

ตรุณีรูปงามพลันเห็นอ้วงแซ่ นางก็จับจ้องมองหน้าดูจนมิคลาดสายตาไปเช่นกัน จากศีรษะลงสู่ปลายเท้า และจากปลายเท้าขึ้นไปบนศีรษะ จับจ้องมองดูอย่างละโมภโลภหลง แล้วจึงยิ้มยิ้มอย่างไร้เดียงสาพลางกล่าวว่า

“ที่แท้บุรุษเพศมีรูปลักษณะเช่นนี้เอง มิน่าเล่ามารดาจึงได้ลุ่มหลงต่อ

พระราชบิดาถึงปานนั้น”

นางเดินชดช้อยตรงมาที่เบื้องหน้าอ้วงแซ จูงมือแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มาเถิด มารดาข้าพเจ้ายังเตรียมของกำนัลไว้มอบให้แก่ท่าน เข้ามาเถิด”

อ้วงแซเดินตามตรุณีโคมสะคราญเข้าไปตามช่องแตกของผนังจนถึงท้องพระโรงอันงดงาม พอเพ่งย่างเหยียบเข้าสู่ท้องพระโรง เห็นในนี้มาตรแมนมิใช่จะลาดพื้นด้วยทอง แกะสลักเสาดด้วยมรกต แต่ก็ห้องที่มีเครื่องประดับอันทรงค่ามหาศาล อย่างไม่เคยพบพานมาเลยในชีวิต พอร่างได้เข้าสู่ดินแดนแห่งนี้ พลันรู้สึกจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส ดังราวก้าวสู่อุทยานสวรรค์ชั้นฟ้า ทิวทุกด้านแกะสลักและประดับประดาด้วยข้าวของที่มีมากมายแออัดแต่ถึงงดงามทรงรสนิยม ทำให้ความหม่นหมองกังวลต้องปลาสนากรไปจากห้วงความคิด จิตใจแจ่มใสไร้ความทะเยอทะยาน

อ้วงแซรู้สึกสะท้านใจไปเพราะความรู้สึกเช่นนั้น พ้นคืนสู่ความสง่าผ่าเผยอันยิ้มแย้มอย่างเยือกเย็น กล่าวกับตรุณีรูปร่างงามขึ้นว่า

“สถานที่นี้เป็นถิ่นพำนักของเซียนผู้วิเศษอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าได้รับความกรุณยัักชวนมา นับว่าเป็นวาสนาที่สะสมมาแต่ปางบรรพ์”

ตรุณีโคมสะคราญพลอยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“อย่าได้กล่าวตามตำราไปทุกถ้อยคำเลย อีงกง (ผู้มีพระคุณ) ท่านนามว่าอะไร ?”

อ้วงแซเห็นตรุณีนางนี้ไร้เดียงสาตั้งราวกับอัญมณีที่ยังมิได้เจียรไน จึงพลอยมีมารยาทอันเปิดเผยมีสำรวมออกไปว่า

“ข้าพเจ้านามอ้วงแซ ท่านเล่า ?”

“มารดาบอกข้าพเจ้าเป็นกงจู้ (ราชธิดา) อันท้องพระโรงแห่งนี้ความจริงเป็นถ้ำโบราณที่เง็กไ่่นวผู้วิเศษในกาลก่อนสำเร็จมรรคผลเป็นเซียน ดังนั้นมารดาข้าพเจ้าจึงได้ตั้งนามข้าพเจ้าว่าเง็กไ่่นวกงจู้ ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าไ่่นว้วยก็แล้วกัน”

อ้วงแซคติดอยู่ในใจว่า

‘หาก मैंนับตามลำดับความเกี่ยวพันของตนและเจิ้งฮั่วกงจูแล้ว ตนสมควรเรียกครุณีโคมสะคราญนางนี้เป็นอ๊ับ (น้ำหญิง) จึงจะถูก แต่เพราะสำหรับกับนาง นางเป็นครุณีที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง มิเคยมีราศีอันโสมมของโลกภายนอกมาแผ้วพาน กล่าวกับนางไป รังแต่ทำให้เรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายมากขึ้นไปเท่านั้น’

จึงผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ก็ได้ ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าโน้วม่วย”

เจ็กโน้วกงจูหัวร่ออย่างเบิกบานสำราญใจ กล่าวเสียงดัง ๆ ว่า

“ท่านจะต้องพาข้าพเจ้าออกไปแน่นอน ข้าพเจ้าจะไปนำของที่มารดาเตรียมให้ท่านออกมา”

นางคล้ายดั่งเป็นสกุณาน้อยอันละลือพลีแล้ว เพียงพุงกายปราดเดียว ก็หายลับไปในประตูกลมทางด้านข้าง ด้วยท่าทางอันงดงามสะคราญตายิ่ง

อ้วงแซลอบคำนึงอยู่ในใจว่า

‘นางนี้มีวิชาตัวเบาชั้นยอดเยี่ยมอยู่ซัด ๆ คำนี้เรามีประสบการณ์ที่คล้ายดั่งความฝันเสียจริง’

อ้วงแซกวาดตาไปตามตามผนังของท้องพระโรงที่สะอาดหมดจดแห่งนี้ เห็นมิมีความพิสดารอย่างไรแอบแฝงอยู่ ที่กึ่งกลางเป็นโต๊ะบูชาสีมรกตสดใสตัวหนึ่ง หน้าโต๊ะบูชามีเบาะกลมวางไว้อย่างเรียบร้อย

อ้วงแซสืบเท้าก้าวตรงไปอย่างแช่มช้า เห็นบนโต๊ะบูชามีคัมภีร์หน้าปกสีแดงฉานเล่มหนึ่งอยู่ บนปกใช้ไหมทองปักเป็นอักษร บ๊อแซ้งเก็ง (คัมภีร์ไร้น้ำใจ) ตัวใหญ่อยู่สามตัว

อ้วงแซพอเห็นนามของคัมภีร์นี้ก็บังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง คำนึงขึ้นว่า

‘คัมภีร์มีชื่อบ๊อแซ้ง (ไร้น้ำใจ) หาก मैंเป็นวิชาของการต่อสู้แล้ว คงจะต้องโหดเหี้ยมอำมหิตอย่างสุดจะชั่วร้ายเป็นแน่นอน’

จึงได้ยื่นมือพลิกหน้าแรกขึ้นดูอย่างไม่ตั้งใจ พอสายตากระทบก็

บังเกิดความสะท้านไปทั้งร่าง เพราะในหน้าแรกมีอักษรตัวบรรจงเขียนไว้
อย่างถนัดตาว่า ‘ผู้อ่านตาบอด หรือยอมเป็นเขยเรา’

อ้าวแซ่ได้อ่านอักษรไม่กี่ตัวจนชดตา ในช่วงเวลานั้น พลันรู้สึกว่
หน้ากระดาดำรามีประกายสีเงินสว่างวูบขึ้น พร้อมกันนั้น ก็ต้องแผดร้อง
สุดเสียงด้วยความเจ็บปวด ตาทั้งสองแสบดุจดังแปลบเข้าจับใจจนต้องร้อง
ขึ้นว่า

“เราจบสิ้นกันแล้ว”

มือทั้งสองยกขึ้นปิดตา โลหิตสด ๆ สองสายได้ไหลออกมาทางง่าม
มือจนหยดหยาดสู่พื้น

ห้องพระโรงใต้ดิน

เงาสีม่วงกลืนรูปออกมา เง็กโผนงจู้ได้พุ่งกายดุจดั่งเหินบินมาถึง
พอเห็นสภาพเช่นนั้นก็ร้องเสียงล่ำลือกลัวว่า

“ท่านได้อ่านคัมภีร์บ๊อเซ็งเก็ง ? นัยน์ตาทั้งสองข้างของท่านจะต้อง
บอดอย่างแน่นอนแล้ว”

อ้วงเซียงคงแผดร้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ไม่ ตาของเราไม่อาจจะบอดได้ เรายังมีเรื่องราวอีกมากมายต้อง
กระทำ เรามีอาจดาบอดได้”

เง็กโผนงจู้กล่าวขึ้นอีกว่า

“ท่านต้องการให้ตาบอด มีวิธีอยู่เพียงประการเดียว”

“วิธีอันใด ท่านรีบบอกมา ข้าพเจ้าปวดจนแทบทนมิได้แล้ว”

“ถูกแล้ว ในเวลาหนึ่งชั่วยาม หากมีรักษาพยาบาล มาตรแมนเป็น
เทพยดาจากฟากฟ้า ก็มิอาจรักษาให้ทุเลาเป็นปกติได้”

“มีวิธีการอันใดโปรดรีบบอกมาเถิด”

เง็กโผนงจู้หน้าแดงระเรื่อเมื่อกล่าวว่า

“ท่านมิใช่ได้เห็นอักษรบนคัมภีร์นั้นแล้วหรือ ?”

“เห็นแล้ว”

อ้วนแซพลันรู้ตัวในบัดดล ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นว่า

“ผู้อ่านนัยน์ตาบอดหรือเป็นเขยเรา อย่างนั้นหากเราต้องการให้ตาบอด ก็จะต้องแต่งงานกับบุตรของผู้จารึกอักษร มันเป็นผู้ใดกันแน่ ? ผู้ใดเป็นบุตรมันเล่า ?”

เง็กโน้วงจุ้ประคองอ้วนแซไปนั่งบนเบาะแล้วกล่าวว่า

“ท่านนั่งฟังข้าพเจ้ากล่าวเถิด ผู้ที่จารึกอักษรนั้นคือมารดาข้าพเจ้า”

“อา อย่างนี้ก็หมายความว่า มารดาท่านต้องการให้ข้าพเจ้าแต่งงานกับท่าน เหตุไฉนมารดาท่านต้องกระทำเช่นนี้ นางโยมิทำให้ข้าพเจ้าต้องลำบากยากแค้นมากนักหรือ”

“ท่านอย่าเพิ่งกระวนกระวายไป ฟังข้าพเจ้ากล่าวเถิด มารดาข้าพเจ้าเมื่อฝึกปรีดีฝีมือสำเร็จแล้วนั้น มีความเป็นห่วงอยู่สองประการที่ยังมิอาจจัดการได้ หนึ่งนั่นคือที่ฝากฝังอนาคตของข้าพเจ้า สองคือล้างแค้นแทนมารดาของท่านเอง ท่านจึงได้เสียเวลาเพราะเหตุการณ์ทั้งสองเรื่องนี้ จนอีกสองปีจึงสำเร็จมรรคผลสู่สรวงสวรรค์ ภายหลังท่านคิดถึงวิธีนี้ขึ้นมาได้ และคำนวณอย่างแม่นยำว่า ท่านจะต้องมาในเวลานี้ ทุกเรื่องต่างได้กำหนดเอาไว้อย่างมั่นคงแล้ว จะมีวิธีใดเล่า”

อ้วนแซเจ็บแปลบนัยน์ตาทั้งสองจนแทบทนมิได้ ร่ำร้องขึ้นด้วยความคลุ้มคลั่งว่า

“ท่านรีบบอกให้เข้าใจกว่านี้ด้วย ข้าพเจ้าฟังมิเข้าใจในวาทะของท่าน หาก मैंทราบว่าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เข้ามาดอก”

เง็กโน้วงจุ้กล่าวเสียงละห้อยว่า

“เหตุการณ์เป็นเช่นนั้น มารดาข้าพเจ้าคือบุตรของบ๊อแซงฮูหยิน (ท่านผู้หญิงไร้น้ำใจ) ที่สิ้นสะเทือนแผ่นดินเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน บิดาคือเชื้อะลุ่ย-ซิงกุน (เทพเจ้าสายฟ้า) สองสามีภรรยาที่คลุกคลีในวงพวกนักเลง มาตรแม้นมีการกระทำอันหฤโหดร้าย แต่ผู้ที่ตายอยู่ในเงื้อมมือของสองสามีภรณานั้น

ล้นแล้วแต่เป็นผู้สารถีต่ำช้า ไร้สัจจะธัมมะอันดีงาม แต่ประดาผู้ที่ตาย
ไปนั้นก็พอมีพวกศิษย์ในค่ายสำนักอันมาตรฐานทรงธัมมะอยู่บ้าง ดังนั้น จึง
ต้องเกิดความผิดพ้องหมองใจจนอาฆาตกันอย่างยิ่งใหญ่ ส่งคำขอร้องและ
ชักชวนชนชาวภูมิลัทธิที่มีปณิธานเดียว จนพากันมารุมล้อมกำจัด เชื้อยะลัทธิชุกุน
(เทพเจ้าสายฟ้า) รู้ตัวดี จึงเร้นกายพำนักในเทือกเขาคุนลุน ดังนั้น จึง
สามารถปกป้องครองชีวิตอยู่ได้ แต่บ่อแข็งฮูหยินมีนิสัยร้อนวุ่นวามปานเปลว
เพลิง มียินยอมจะเร้นกายหลบซ่อน ในที่สุดก็ได้สร้างโศกนาฏกรรมอัน
สยดสยอง ด้วยการถูกรุมกำจัด แต่ท่านก็เช่นฆ่าผู้รุมล้อมตายไปเป็นจำนวน
หลายร้อยคน ในขณะนั้นท่านบาดเจ็บสาหัส สูญหายไปในหุบเขาบ่อแข็งกิก
(หุบเขาไร้น้ำใจ) ของภูเขาเล่าซัว มารดาข้าพเจ้าจึงได้นำคัมภีร์บ่อแข็ง และ
ตราบ่อแข็งอื่น (ตราไร้น้ำใจ) หนีการรุมเช่นฆ่าเข้าไปเป็นนางกำนัลภายใน
พระราชวัง ภายหลังได้รับพระราชกรณียคุณให้เป็นสนมนางที่เก่า เมื่อ
พระราชบิดาทิวงคตทรงฝังในสุสานเม่งเล้ง มารดาข้าพเจ้าก็คิดจะฉวยโอกาส
การเฝ้าพระศพนี้ มาฝึกปรือวิชาในคัมภีร์บ่อแข็งเก่งอีก เพื่อล้างแค้นแทน
มารดาของท่าน แต่กลับมาพบถ้ำของเซียนเง็กไน้วในโบราณที่ได้ภูเขาแห่งนี้
จึงฝึกปรือไปตามคัมภีร์ที่มีในถ้ำ จนสำเร็จเป็นเซียนไปแล้ว”

เง็กไน้ววงจู้พอกกล่าวจบ อ้วงแซกก็เจ็บปวดจนมิอาจจะส่งเสียงขึ้นได้
อีกแล้ว

เง็กไน้ววงจู้รับกล่าวอย่างเร่ร่อนว่า

“บัดนี้ หากท่านมีต้องการให้ดาทั้งสองต้องบอดไป ก็แต่งงานกับ
ข้าพเจ้า สิบานจะล้างความอับยศดุดและการถูกปรักปรำใส่ร้ายของบ่อแข็ง
ฮูหยินเมื่อครั้งกระโน้นไป มาตรมีเช่นนั้น ก็ไม่มีวิธีการอื่นใดจะผ่อนคลาย
ได้แล้ว”

อ้วงแซกเจ็บปวดจนตัวสั่นระริกมิหยุดยั้ง ผินใจตอบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิอาจกระทำเช่นนั้น”

เง็กไน้ววงจู้รับร้องอย่างร่อนรว่า

“ท่านมียินยอม ?”

“ข้าพเจ้าไม่ยอม”

“ท่านมิกกลัวตาจะบอด ?”

“ใช้วิธีการนี้มาข่มขู่คน ข้าพเจ้ายินยอมให้ตาทั้งสองบอดไป ก็ไม่ยอมตกหลุมเล่ห์ร้าย”

“อา...”

เง็กไ่หวงจู้นั้นเป็นอิสตรีที่มีเคยผ่านประสบการณ์อันโหดมาก่อนเลย พอฟังวาจาเช่นนั้น ก็บังเกิดความลนลานจนมือไม่เป็นพลวัน มิทราบจะกระทำอย่างไรได้ น้ำตาหลังไหลจนเนืองนองไปหน้า วิงวอนขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ท่านโปรดรับปากเถิด”

อ้วงแซเจิบปวดจนต้องแผ่ร้องเสียงโหยหวนมิขาดหาย พลันกระซอกเสียงด้วยความคลั่งแค้นขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าบอกไม่ยอมรับปาก ข้าพเจ้าแม้จะตายก็ไม่ยินยอมรับ”

ทันใดนั้น ก็ส่งเสียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งขึ้น แล้วกล่าวว่า

“เฮียป็น เง็กไ่หวที่เขียนในโบราณกาล แต่ท่านสตรีที่มีความมั่งคั่งมั่งคั่ง...ฮา ฮา ฮา มันล้นแล้วแต่เป็นวาจาที่หลอกลวงผู้คนทั้งสิ้น ท่านเป็นผู้ใดใครกันแน่ จงรีบบอกออกมา มาตรมิเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะไม่เกรงใจท่านแล้ว”

เง็กไ่หวงจู้เซถอยกายไปหลายก้าวด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ร้องคร่ำครวญขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามิได้หลอกลวงท่าน มันเป็นความจริงทุกประการ”

“มิต้องบอกอีกแล้ว ข้าพเจ้าไม่เชื่อถือท่าน ท่านรีบบอกมาว่าท่านเป็นใคร”

“ข้าพเจ้าคือเง็กไ่หวงจู้”

อ้วงแซพลันคำรามขึ้นด้วยความเดือดดาล พลึงฝ่ามือลุยแทงขึ้นได้ สะบัดฟาดออกไปในกระบวนท่าลุยฮ้วยเซียงเปาะ (อสันบาตฟาดเพลิง) เสียงครืนครันได้ดังสนั่น พร้อมกับประกายไฟได้กระจายเข้าครอบคลุมใส่ เง็กไ่หวงจู้อย่างดุร้าย

เง็กไฉ่วงศ์เห็นประกายไฟแผ่พุ่งเข้ามาสู่กายนาง ต้องร้องอุทานขึ้นด้วย
ตื่นเต้นตกใจ เอวอันแน่นน้อยบิดเบา ๆ ร่างก็ได้พลั้งไปไกลกว่ายี่สิบเชียว

อ้วงแซ่ในขณะนั้น เนื่องจากความเจ็บปวดลูกตาจนกระทั่งสติเลอะ
เลื่อนพันเพื่อน เสียงร่ำรำคราญอย่างเจ็บปวด เสียงแผดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง
ดังอีกทีก็กึกก้องไปทั่วทั้งท้องพระโรง พลั้งฝ่ามือลွี่ยแทงอินได้ถูกฟาดออกไป
ไม่หยุดยั้งอย่างหักโหม ทำให้ในบัดดลนั้น พลั้งล้มครืนครั้นสนั่นหวั่นไหว
ประกายไฟกระจัดกระจายดุจตั้งเป็นอัคคีภัยอยู่ท่ามกลางมรสุมร้าย วุ่นวาย
ไปจนทั่วทั้งท้องพระโรงอันกว้างขวาง

อ้วงแซ่ยามนี้มีอาจจะลืมตาทั้งสองขึ้นอีกแล้ว จะเป็นการฟาดจูโจม
เข้าใส่ผู้ใดในที่ไหน แม้กระทั่งตัวเองก็มีเข้าใจได้แล้ว

ในเวลาขณะนั้น เง็กไฉ่วงศ์พลันลี้ภัยหลบมรดกไปน้อยออกจากอก
เสื้อ เรนกายมาถึงด้านหลังอ้วงแซ่อย่างเงียบกริบไร้ลุ่มเสียงวีแวว ประทับ
นิ้วจี้สักดจุดในร่างกายเบา ๆ

อ้วงแซ่แค้นเสียงขึ้นเล็กน้อย ร่างระทวยลงกับพื้นไปในทันใด

เง็กไฉ่วงศ์รีบเปิดจุก เทน้ำยาภายในขวดมรดกน้อยลงไปที่นัยน์ตา
อ้วงแซ่ข้างละหยด คร่ำครวญขึ้นว่า

“นัยน์ตาของท่านมีอาจจะบอดได้ ท่านเป็นทายาทฝีมือเชี่ยวชาญชิงกุน
(เทพเจ้าสายฟ้า) และของบิดามารดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีอาจทำอันตรายต่อ
ท่านได้”

แล้วนางก็ตบคลาญจุดให้แก่อ้วงแซ่ทันที ส่วนตัวนักรำให้อยู่ที่ด้าน
ข้างดุจเดิม

เง็กไฉ่วงศ์เมื่อหยदन้ำยาลงไปที่นัยน์ตาอ้วงแซ่แล้ว อ้วงแซ่พลันหาย
จากความเจ็บปวดดังราวปลิดทิ้ง รับประทานโดดลูกจากที่ ตัวตวัดฝ่ามือได้ก็จะจูโจม
เข้าใส่เง็กไฉ่วงศ์ แต่เมื่อสายตาได้เห็นการร่ำไห้อย่างสลดรันทดจนน้ำตา
เนืองนองของเง็กไฉ่วงศ์ ก็ต้องรั้งฝ่ามือกลับเอาไว้ กล่าวด้วยความเดือด
ดาลใจว่า

“ท่านร่ำไห้ไปไยกัน ?”

“ในชั่วชีวิตนี้ของข้าพเจ้า น่ากลัวมิจาได้เห็นท้องฟ้าอีกแล้ว”

“หรือว่าท่านมีรู้จักออกไปเอง ?”

“ไม่ มารดาข้าพเจ้าบอกว่า หาก मैंมีพบผู้ล้างแค้นแทนต่อท่านสักคนหนึ่ง ข้าพเจ้าก็มิจาจะออกไปจากที่นี่ได้”

“ข้าพเจ้ามิเชื่อ”

“ท่านมิเชื่อ ก็ไปถามไถ่มารดาข้าพเจ้าเองเถิด”

อ้วงแซต้องงงกันไปด้วยความตื่นตระหนก แต่พลันหัวร่อเสียงฮาฮาดังกึกก้องกังวาน กล่าวว่า

“นี่มิได้บิบบิ้นท่านก็สารภาพออกมาเอง มารดาของท่านมิใช่สำเร็จเป็นเซียนไปแล้วหรือ”

เง็กไฉ่กวงจู้หน้าแดงฉานขึ้นอย่างมิจาจะข่มใจไว้ น้ำตาพลอยขาดหายไปโนบัตดล กล่าวว่า

“ถูกแล้ว เพียงเรื่องนี้ประการเดียวที่มิใช่ความจริง มารดาข้าพเจ้าเนื่องจากฝึกปรีชาในคัมภีร์บ๊อเซ่งเก็งจนไฟธาตุแตก เท้าทั้งสองพิการมิจาจะเดินเหินได้ จึงลงมือกระทำในแผนการอันต่ำทรามเช่นนี้”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเองก็มีพลังฝีมือมิต่ำทรามเลย”

“ข้าพเจ้าเป็นสตรีอ่อนแอที่มีเคยข้องเกี่ยวกับโลกภายนอก จะกระทำเรื่องสำคัญให้เสร็จสมได้อย่างไรเล่า”

“อย่างนี้ก็หมายความว่า ท่านได้พบปะข้าพเจ้ามาแต่แรกเริ่มแล้ว จึงล่อลวงให้ข้าพเจ้าเข้ามาในที่นี้ ?”

“ถูกแล้ว ที่นี้อยู่ใกล้กับสุสานของลั้งฮุย ข้าพเจ้าเห็นท่านเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติตรงตามความต้องการของมารดา และข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็พึงพอใจ จึงได้ชักพาท่านเข้ามา”

อ้วงแซครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด พาข้าพเจ้าไปพบมารดาท่านสักครั้ง”

เง็กไฉ่กวงจู้ปาดหยาดน้ำตาจนเหือดแห้งจากใบหน้า พาอ้วงแซเดินออกจากประตูข้าง ผ่านทางที่ก่อจากศิลาสี่เหลี่ยมอันสไลปานมรกต เข้าไป

ภายในห้องศิลาที่ประดับอย่างสวยงามตระการตาอีกแห่งหนึ่ง กึ่งกลางห้องนี้มีสตรีรูปงามอายุประมาณห้าสิบนั่งอยู่อย่างแน่วหนึ่ง นางเมื่อเหลียวมองดูอ้วงแซและเง็กโน้วกงจูแล้ว สายตาทั้งสองพลันปรากฏแววเย็นยะเยือกขึ้นจนสังเกตเห็นได้

เง็กโน้วกงจูถลาไปที่เบื้องหน้าสตรีงามกลางคน เรียกเบา ๆ ขึ้นว่า
“มารดา”

แล้วโถมเข้าไปในอ้อมอกของนาง ร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นทันที

สตรีงามกลางคนลูบคลำผมอันยาวสลวยสีดำขลับของนาง แล้วกล่าวว่า
“โน้วยี้ มิต้องร้องไห้ไปดอก เราทราบเจ้ามีอาจข่มใจเห็นมันนัยน์ตาบอดไปได้ จึงช่วยเหลือนั่นเอาไว้ โน้วยี้ เจ้าพึงพอใจมันหรือ ?”

เง็กโน้วกงจูฟังกิริยาอยู่ในอ้อมอกของนางด้วยความเอื่อยอาย

“เอาเถิด ลูกขึ้นมา มารดามีตำหนิตีเตียนเจ้าดอก เรามีปัญญาจะให้มันพาเจ้าออกไป”

แล้วจึงเงยหน้ามาจ้องมองดูอ้วงแซอย่างพิณิจพิจารณา

ในเวลาขณะนั้น เง็กโน้วกงจูปล้นกล่าวเบา ๆ ว่า

“มารดา เขาคือทนายทาสีบต่อวิชาของเขี้ยะล้วยซิงกุน (เทพเจ้าสายฟ้า)”

สตรีงามกลางคนสะท้านขึ้นทั้งร่าง รีบถามว่า

“เจ้าทราบได้อย่างไรกัน ?”

“เขารู้จักฝ่ามือล้วยแห่งอื่น”

สตรีงามกลางคนอุทานเบา ๆ ขึ้นอย่างตื่นเต้น รีบคว้ามือเรียกอ้วงแซไปหน้ากราดด้วยรอยยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวขึ้นว่า

“เจ้ามานี่”

อ้วงแซมีความระวังตัวอยู่อย่างเคร่งเครียด เดินไปได้เพียงสามก้าวก็ชะงักเอาไว้กล่าวว่า

“ผู้เยาว์อ้วงแซ เนื่องจากหลงทางอยู่ในค่ายกลเขยช้วนตึง จึงถูกบุตรท่านใช้เสียงพิณชักพาเข้ามา...”

วาจาอ้วงแซยังกล่าวมิทันจบสิ้น สตรีงามกลางคนก็สบัดมือขึ้นกล่าวว่า

“อันเรื่องราวเหล่านี้เราทราบหมดสิ้นแล้ว เจ้าก็ต้องเอ่ยเล่ามาอีก เราเพียงถามเจ้าว่า ในเมื่อเจ้าเป็นทนายสำหรับช่วงวิชาต่อจากล้วยหังซึ่งขุนผู้เป็นบิดาเราแล้ว หรือว่าเจ้าจะมีทราบชาติกำเนิด และความเป็นมาของบิดาเรา ?”

อ้วงแซกล่าอย่างไม่เข้าใจขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามีชื่อแป้นามเชื้อะล้วยหังขุนอยู่เลย”

สตริงามกลางคนร้องอย่างประหลาดใจว่า

“แล้วฝ่ามือล้วยหังอันของเจ้าไปฝึกได้แต่ใดมา ?”

“ชื่อแป้อึงเล่งจื้อ”

“อึงเล่งจื้อ ?”

สตริงามกลางคนทวนคำขึ้นอีกครั้ง พลันถามอีกว่า

“แล้วชื่อโจ้วของเจ้าคือใคร ?”

อ้วงแซตอบอย่างจริงจังขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามีทราบนามของชื่อโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์)”

สตริงามกลางคนใช้สายตาที่เย็นชากระด้างจับจ้องมองหน้าอ้วงแซแน่วนิ่งอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าววาจาอันเคร่งเครียดขึ้นว่า

“โน้วอี้ เจ้าไปลองจูโจมมันสักหลายกระบวนท์”

อ้วงแซพอได้ฟังพลันถอยกายออกไปครึ่งก้าว กล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

“ผู้เยาว์ยังมีกิจสำคัญต้องไปกระทำ มิอาจอยู่ได้เนิ่นนานนัก จึงต้องขออำลาก่อน”

สตริงามกลางคนสอดสายสายตาอันเย็นชาไปมาทั่วร่างอ้วงแซอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวอย่างเย้ยหยันว่า

“มารดาเราเมื่อครั้งอดีต เจ้าเคยได้ฟังว่านางเพราะเหตุใดจึงได้ตั้งสมญาตัวเองเป็นม้อเซ่งฮูหยิน (ท่านผู้หญิงไร้หัวใจ) ?”

อ้วงแซตอบอย่างตระหงโหงว่า

“ผู้เยาว์ไม่มีความจำเป็นจะต้องรับทราบ”

สตริงามกลางคนยังคงกล่าวอย่างยื้มแย้มว่า

“เราเห็นว่าเจ้าคงเป็นผู้ชาญฉลาดที่รู้ในสถานการณ์จะประเสริฐกว่า

มารดาเราที่ตั้งสมญาตัวเองว่าบ๊อแซ็ง ก็เนื่องด้วยมีว่าผู้ใดที่ขัดใจท่านจะต้องถูกเข่นฆ่าโดยมียอมเมตตาปราณี เจ้าเมื่อเข้ามาภายในดินแดนเง็กโน้วตั้งของเรา มิตามใจความปรารถนาของเรา ยังจะรอดออกไปได้อีกหรือ”

อ้วงแซต้องหัวร่อฮาฮาเสียงกังวานอย่างมีอาจดกกลั่นได้ กล่าวว่า

“ผู้อาวุโสว่ากล่าวในเชิงขมขู่บังคับ ผู้เยาว์มาตรแม้นออกไปจากถ้ำใต้ดินนี้มิได้ ก็น่ากลัวไม่มีเจตนาจะตามใจท่านดอก”

สตรีงามกลางคนพลันส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ ขึ้นบ้าง กล่าวว่า

“เจ้าช่างเป็นบุรุษหนุ่มที่คลุ้มคลั่งมีสติที่มีสมบูรณ์จริง ๆ เอาเถิด เราส่งเสริมเจ้าไปตั้งความตั้งใจเลย ไน้วยังตบตีมันสักสามครั้งอย่างหนัก ๆ แทนเรา เพื่อสั่งสอนมันในการก้าวร้าวล่วงเกินผู้มีอาวุโสกว่า”

เง็กโน้วกงจูพอได้ฟังก็งั้นไปวูบหนึ่ง ร้องว่า

“มารดา”

สตรีงามกลางคนกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“เจ้ามิยินยอมหรือ จงรีบกระทำไปตามคำสั่งของเรา เราหากเลิกลื้มความคิดออกไป น่ากลัวเจ้าก็จะมีโอกาสออกไปจากที่นี่อีกแล้ว”

เง็กโน้วกงจูมองหน้าอ้วงแซ คร่ำครวญขึ้นว่า

“คำสั่งของมารดาที่มี ข้าพเจ้ามิอาจไม่ลงมือได้ ท่านโปรดระงับตัวไว้ด้วย”

อ้วงแซเค้นหัวร่อเสียงเย็นชาพลางกล่าวว่า

“ท่านเลิกลื้มความคิดไปเสียเถิด มาตรมิเช่นนั้น ผู้เสียที่นั่นน่ากลัวจะเป็นท่าน”

เง็กโน้วกงจูหน้าสลดรันทด เดินขนาดตรงมาที่เบื้องหน้าอ้วงแซ อ้วงแซรีบสุดลมปราณเล็ก ๆ พุ่งกำลังเข้าใส่ฝ่ามือแล้วยกมือขึ้นป้องอก จนเห็นใจกลางฝ่ามือแดงฉานปานเปลวเพลิงอันร้อนแรง

เฮียปิ่นเค้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

“มีมิประโยชน์ดอก มาตรแม้นเจ้าจะฝึกปรีวิชาพลังฝ่ามือสู้แข่งกัน ได้สำเร็จ อยู่ต่อหน้าผู้อื่นเจ้าอาจจะแสดงความเก่งกล้าสามารถไปได้ แต่

โนที่นี้จะไม่มีโอกาสอดโอ้อ้อหังอย่างไรได้อีก โน้วยี้ ลงมือเถิด”

เง็กโน้วกงจู๊สืบเท้าเข้าไปอีกหลายก้าว กล่าวอย่างเสียใจเป็นที่สุดว่า

“ข้าพเจ้ามีปราชญ์จะลงมือต่อท่านจริง ๆ ข้าพเจ้ายังมีเคยจะลงมือ
ตอบตีผู้ใดมาก่อนเลย”

อ้วงแซ่อดมิได้ต้องกระซกเสียงขึ้นว่า

“ท่านกล้าเข้ามาอีกหนึ่งก้าว ข้าพเจ้าก็จะไม่เกรงใจท่านแล้ว”

แต่เง็กโน้วกงจู๊ยังคงเดินตรงเข้าหา อ้วงแซ่พลันวาดท้วงร้องขึ้น ใช้
พลังฝ่ามืออันรุนแรงออกไปเพียงห้าส่วน มาตราแน้นจะเป็นเพียงกำลังครึ่ง
เดียว แต่อานุภาพก็ใหญ่ยิ่งนำหวาดหวั่นพรันพรึง

ประกายไฟได้กระจายออกไปพร้อมกับเสียงครืนครื้นที่ดังอสนีบาต
ลั่นอยู่

แต่มีทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด เง็กโน้วกงจู๊ยกมือขึ้นปาดไปข้างเดียว
อ้วงแซ่พลันรู้สึกว่ พลังฝ่ามือของตนคล้ายตั้งเป็นเม็ดทรายตกหายไป
ในห้องทะเลใหญ่ ความตื่นตกใจพบบังเกิดขึ้น พลันเห็นร่างคนถลันวูบเข้า
มาหาแล้ว

เสียงฉาด ฉาด ฉาด ได้ดังขึ้นสามครั้ง ใบหน้าอ้วงแซ่ได้ถูกตบ
ไปอย่างมีหนักมีเบาสามทีซ้อน

มันเป็นการเหยียดหยามอันใหญ่ยิ่งที่มีเคยมีมาในชั่วชีวิต อ้วงแซ่
โทสะลุกโผลงปานเปลวเพลิง ในพริบตานั้น เห็นเง็กโน้วกงจู๊ยืนหันหลังอยู่
ทางด้านข้าง ไหล่ทั้งสองของนางสันสะท้านเพราะแรงสะอื่น รำพึงเบา ๆ ว่า

“ข้าพเจ้าตอบท่านไปแล้ว ข้าพเจ้ามีปราชญ์จะตีท่านเลย ท่านคงมิ
ยินยอมพาข้าพเจ้าออกไปอีกเป็นแน่”

อ้วงแซ่ยังมีเพลิงโทสะลุกฮือไหม้ขึ้นกว่าเดิม แผลดสุดเสียงไปว่า

“ข้าพเจ้าพาดท่านให้ตายคามือ”

พลังลุยอันบ้อแข็ง (อสนีบาตพิฆาต) พาดออกไปในฉับพลันกะทันหัน
โดยไร้สัมผัสแต่อย่างไร

อ้วงแซ่แนใจอย่างยิ่งว่า เง็กโน้วกงจู๊ที่ยืนหันหลังให้ตน ฝ่ามือครานี้

นางจะต้องไม่มีทางเลี้ยวหลบหลีกเป็นแน่แท้

แต่มีคิดว่า พลังฝ่ามือพอฟุ้งออกไป พลันเห็นเงาร่างถลันวูบ ก็
สูญหายร่องรอยเง็กไ่นวองจู่ไปเสียแล้ว ฝ่ามือนี้จึงพาดเข้าไฝผนังศิลาทาง
เบื้องหน้าจนบังเกิดเสียงดังโครมขึ้นเบา ๆ ที่ผนังศิลาปรากฏรอยฝ่ามือ
ประทับอยู่อย่างถนัดชัดเจน ลีกลงไปถึงหนึ่งนิ้วเศษ

อ้วงแซยิบบังเกิดความแค้นเคืองอย่างสุดแสนสาหัส พลั้วร่างหันขวับ
กลับมา พลันเห็นเง็กไ่นวองจู่ยืนหันหลังให้ในอีกที่หนึ่ง นางยังคงมีความ
เศร้าเสียใจอย่างสุดแสน อ้วงแซยิจึงคิดจะตวัดฝ่ามือพาดออกไปอีกครั้ง

แต่เขี่ยบินได้ตวาดเสียงเบา ๆ ว่า

“หยุด”

พร้อมกันนั้น จึงกล่าวสืบท่อไปว่า

“อาศัยฝีมืออันต่ำต้อยคัมภีร์ล้วยเท่งเท็งที่เจ้าฝึกปรือมายังห่างไกลกัน
มากมายนักดอก หากมันเจ้ามิเชื่อก็งมือได้ตามอารมณ์เกิด เราแม้จะ
ไพเราะตลกจนทำให้อาจเคลื่อนไหว แต่ก็ยังต้านทานพลังฝ่ามือของเจ้าไว้ได้
อย่างง่ายดาย”

อ้วงแซพอได้ฟังก็บังเกิดความเดือดดาลเป็นยิ่งนัก ตวาดไปว่า

“ข้าพเจ้ามิต้องลงมือจู่โจมใส่ท่านให้เสียเรี่ยวแรง ปล่อยข้าพเจ้าออกไป
การเหยียดหยามในวันนี้นั้นหน้าข้าพเจ้าจะย้อนกลับมา ลบล้างความอัปยศ
ในสามฝ่ามือ”

เขี่ยบินหัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“หนูเอ๋ย เจ้ามิฝึกปรือวิชาในคัมภีร์บ๊อเซ่งเท็ง มีอ่านรายละเอียดของ
ล้วยเท่งอื่น มาตราแม้จะฝึกปรือกันไปจนถึงแก่เฒ่า ก็อย่าได้คิดเอาชัยตัว
เราหรือโน้วยี่แม่สักครึ่งกระบวณท่า”

ทันใดนั้น สีหน้านางพลันสำรวมเคร่งขรึม กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“ขณะนี้อ่าได้ตะบึงตะบอนดังทาร์กไปเลย ฟังเราว่ากล่าว รีบพาโน้วยี่
และคัมภีร์ออกไปเป็นการด่วน โน้วยี่จะยกให้แก่เจ้าเสียเลย สำหรับการ
ล้างแค้นแทนมารดาเรานั้น เราไม่บีบบังคับเจ้า รอเจ้าเมื่อฝึกปรือวิชาในคัมภีร์

บ้อแข็งถึงสำเร็จ ก็แล้วแต่ความยินยอมพร้อมใจของเจ้า เท่าที่เราดู เจ้าหาใช่
เป็นผู้ที่ไร้น้ำจิตน้ำใจอย่างไรไม่ ไปเถิด”

แล้วหันมากล่าวกับเง็กโผนงจู้ว่า

“พามันออกไปเถิด มารดาจะนั่งกรรมฐานแล้วใช้ประสิทธิภาพของ
กรรมฐานเวลาสามปี ดูว่าจะสามารถรักษาความพิการของเท้าได้หรือไม่”

เง็กโผนงจู้หันร่างวิ่งตรงมาที่เบื้องหน้าเฮี้ยป็น โถมกายเข้าไปในอ้อมอก
ของนาง เอาแต่รำให้โดยมิได้วักกล่าวอย่างไรแม้แต่ประโยคเดียว

แต่อ้วงแซกกลับตะโกนก้องสุดเสียงขึ้นว่า

“ไม่ ข้าพเจ้ามิพานางออกไป”

เฮี้ยป็นเงยหน้ามองดูอ้วงแซกแวบหนึ่ง ดวงตาเฮี้ยป็นที่อ้วงแซกได้เห็น
ในครานี้ กลับมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอจนแฉะวับ มีอนางลูบหลังไหล่ปลอบโยน
เง็กโผนงจู้ ส่วนใบหน้าเปี่ยมด้วยแวววิวงอนขอร้องอย่างน่าสมเพชเวทนา

อ้วงแซก้มศีรษะลงอย่างเข้มข้ม แต่เมื่อหวนคิดถึงตนที่เป็นผู้มีภรรยา
แล้ว มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจรับความวิวงอนขอร้องเช่นนั้นไว้ได้

จึงขบกรามตัดสินใจกล่าวขึ้นอีกว่า

“ข้าพเจ้าอ้วงแซกอันเป็นลูกผู้ชายชาติชาตรี ได้รับการเหยียดหยาม
ถึงสามฝ่ามืออย่างน่าอับอายศอดสู ยังมีได้ชำระล้าง แต่เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่
ติดใจชั่วครวณก่อนก็ได้ แต่จะรับนางไว้เป็นภรรยานั้น ข้าพเจ้ามิอาจจะรับไว้
เป็นเด็ดขาด”

สีหน้าอันละห้อยด้วยแวววิวงอนขอร้องของเฮี้ยป็นพลันกลับกลายเป็น
เป็นเคร่งเครียดหฤโหด กล่าวเสียงกระด้างว่า

“อันเรื่องราวนี้มีโอกาสให้เจ้าได้เถียงปฏิเสธอย่างไรได้แล้ว เจ้าพึงพอใจ
ก็ดี มิพอใจก็ดี ไน้วยังจะต้องติดตามเจ้าอย่างเด็ดขาด มิอาจเปลี่ยนความ
คิดได้”

อ้วงแซกต้องกระอักกระอ่วน จนหวัร้อมมือกร้องไห้ไม่ได้ คำนิ่งในใจว่า
‘ในแผ่นดินไหนเลยจะมีผู้ไม่คำนึงถึงเหตุผลจนถึงปานนี้เล่า’

แต่เฮี้ยป็นก็มีได้ไปสนใจไยดีด้วยอีก นางกล่าวเสียงนุ่มนวลกับ

เง็กโผนวงจู้ว่า

“มิต้องเคร้าเสียใจไปดอก เจ้าตามมันไปเถิด”

เง็กโผนวงจู้ลุกขึ้นยืน อ้วงแซเห็นนางมีน้ำตาเนืองนองเต็มใบหน้าอย่าง น่าสมเพชเวทนายิ่งนัก ก็เริ่มสั่นไหวด้วยความเห็นใจ แต่เง็กโผนวงจู้ได้ เดินมาถึงที่ข้างกายแล้ว กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“แซหนึ่ง (ซึ่งเป็นนามที่ภรรยาเรียกสามี) เมื่อครู่ข้าพเจ้ารับคำสั่งจาก มารดาให้ตบหน้าท่านไปสามครั้ง ท่านยังชิงชังข้าพเจ้าหรือไม่ ? ท่านหากยัง ชิงชังก็ตบข้าพเจ้าคืนไปสามครั้งเถิด ข้าพเจ้ามีนึกตำหนิติเตียนดอก”

อ้วงแซสะท้านขึ้นทั้งร่าง ถอยกายไปครึ่งก้าวแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีลงมือรังแกต่ออิสตรีตั้งว่าได้ แต่ก็มิพึงพอใจจะนำท่าน ออกไป ขอเพียงชี้ทางอันถูกต้องให้ข้าพเจ้าอ้วงแซก็จะจากไปในบัดดล”

เง็กโผนวงจู้มีตอบคำว่าการว่าในครานี้ นางหันร่างส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“มารดา ไหน่ยี้ไปแล้ว มารดาโปรดถนอมตัวให้ประเสริฐด้วย”

“เจ้าไปเถิด มิจำเป็นต้องเป็นห่วงกังวลในตัวเรา มารดาจะต้องมีชีวิต อยู่อย่างปรกติสุขดอก”

เง็กโผนจึงเดินมาจูงมืออ้วงแซแล้วกล่าวว่า

“ไปกันเถิด”

อ้วงแซสะบัดมือพลางกล่าวว่า

“ไปก็ไป อย่าฉุด ๆ ลาก ๆ กัน”

เง็กโผนก็มีได้จิตใจอะไรเลย นางเดินนำหน้าออกไปทางด้านข้างของ บานประตู อ้วงแซเดินตามติดไปทางด้านหลัง นางเดินออกมาจนถึงห้องศิลา ด้านนอกอีกครั้ง หยิบคัมภีร์บ้อเซ้งเก็งและตราบ้อเซ้งอิน ประคองส่งให้อ้วงแซแล้วกล่าวว่า

“แซหนึ่ง ท่านเก็บเอาไว้เถิด ขอเพียงท่านมีเวลาฝึกสำเร็จในคัมภีร์และ ตรานี้ ทัวทั้งแผ่นดินก็จะมีผู้ต้านทานได้แล้ว”

อ้วงแซงนงวูบหนึ่ง พลันเอ่ยปฏิเสธขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามิต้องการ”

เง็กโผนงจูกกล่าวอย่างหม่นหมองขึ้นว่า

“นั่นเป็นคุณประโยชน์ต่อท่านอย่างมากมายเหลือเกิน”

“ข้าพเจ้าว่าไม่ต้องการก็ไม่ต้องการ อย่าได้พรีพรีไปเลย”

เง็กโผนงปัญญา นางจำต้องผินหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด แชนี่ ท่านยังคงมีโหะอยู่ ข้าพเจ้าจะเก็บรักษาไว้ให้ท่าน
ชั่วครวาก่อน”

นางซุกตราและคัมภีร์เข้าไปในอกเสื้อ กล่าวกับอ้วงแซขึ้นอีกว่า

“ท่านยังมีเรื่องอันใดอีกหรือไม่?”

อ้วงแซคิดถึงจุดประสงค์ของการเข้ามาในสุสานเม่งเล้ง ก็เพราะต้องการ
หาที่ฝังศพของลั้งซุย มิคาดว่าหลุมฝังศพลั้งซุยหาไม่พานพบ แต่กลับมา
ตอแยเอาเรื่องยุ่งยากน่ารำคาญมากมายก่ายกองถึงปานนี้ เมื่อครุ่นคิดแล้ว
จึงกล่าวว่า

“ที่ฝังศพของลั้งซุยนั้นท่านรู้จักหรือไม่?”

“ที่ฝังศพของนางถูกผู้อื่นปิดตายไปแล้ว มิอาจจะเห็นได้ดอก”

อ้วงแซหวนคิดถึงชายชราอารมณ์เซียวที่พบกันในอุโมงค์กลางทางขึ้นมา
รู้สึกว่าจะหาของมันมิได้หลอกลวงตน และเง็กโผนงก็มีคล้ายหลอกลวงตน
เช่นกัน จึงผงกศีรษะแล้วกล่าวว่า

“ท่านจะติดตามข้าพเจ้าออกไปจริง ๆ หรือ?”

เง็กโผนงกศีรษะรับแล้วกล่าวว่า

“จริงที่สุด”

“ท่านจะไปที่ไหน?”

“ท่านจะไปที่ไหนข้าพเจ้าก็ตามไปที่นั่น แต่ทว่าข้าพเจ้ามิถ่วงท่านให้
เหนื่อยยากลำบากไปเลย ข้าพเจ้าในขณะนี้ป็นภรรยาของท่านแล้ว ข้าพเจ้า
จะปรนนิบัติรับใช้ท่าน”

อ้วงแซพอได้ฟังก็หัวร่อเสียงดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด ข้าพเจ้าบอกกล่าวกับท่านตามความสัตย์จริง ข้าพเจ้าหาได้
รับปากจะรับท่านเป็นภรรยาไม่ ขอเพียงออกจากสถานที่นี้ ข้าพเจ้าก็จะไม่

สนใจไยดีในตัวท่าน เมื่อถึงเวลานั้น ท่านอย่าได้ตำหนิติเตียนข้าพเจ้า”

เจ็กโหว่ใช้สายตาอันวิจรวอนอย่างน่าเวทนามองดูอ้วนแซ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“มารดาข้าพเจ้าบอกให้ตามท่านไป ข้าพเจ้านับเป็นคนของท่านแล้ว ท่านจะทําอย่างไรกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิติเตียนท่าน”

นางกล่าวจบก็เดินนำหน้าออกไป

อ้วนแซมองดูทางที่นางไป มันเป็นผนังศิลาซึ่งปราศจากประตูหน้าต่าง จึงบังเกิดความสงสัยใจอย่างใหญ่หลวง แต่เจ็กโหว่เมื่อเดินถึงผนังแล้วนางประกบนิ้วทิ่มเข้าไปสามครั้ง กลับปรากฏประตูขึ้นแห่งหนึ่งอย่างประหลาด นางหันกายมากล่าวเบา ๆ ว่า

“แซหนึ่ง ไปเถิด”

นางพร่ำเรียกแต่คำแซหนึ่ง แซหนึ่ง จนอ้วนแซต้องขมวดคิ้วนึ่วหน้า แต่ก็จนปัญญาที่จะทําอย่างไรได้ จำต้องเดินตามหลังของนาง ก้าวเข้าไปในอุโมงค์สายหนึ่ง อุโมงค์สายนี้มีบันไดศิลาทอดขึ้นสู่เบื้องสูงมากมายหลายชั้น เจ็กโหว่เดินพลางกล่าวพลางว่า

“อุโมงค์สายนี้เป็นทางที่มารดาพบมาเมื่อคราครั้งก่อน มันทอดตรงไปสู่ศาลาบูชาของกษัตริย์ในรัชกาลก่อนบนสุสานเม่งเล้ง”

อ้วนแซมีความกลัดกลุ้มรำคาญ ในการที่เจ็กโหว่จะติดตามตนไปครานี้ จึงตอบขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ารู้จักเดินไปได้แล้ว ท่านกลับไปเสียเถิด”

เจ็กโหว่มิได้ว่ากล่าวอย่างไร นางยังคงก้มหน้าเดินนำทางดุจเดิม

อีกครู่ใหญ่ให้หลังอุโมงค์ก็สุดทางแล้ว ที่เบื้องบนศิระจะมีเพดานศิลากางกั้นอยู่ เจ็กโหว่ก็ใช้วิธีเดิมคือประกบนิ้วทิ่มสกดไปหลายครั้ง เพดานศิลาจึงเลื่อนออกทางด้านข้างอย่างแซมซ้า จนปรากฏเป็นช่องใหญ่แห่งหนึ่ง

เจ็กโหว่พลั้วกายละลือออกไปก่อน อ้วนแซถึบเท้าพุ่งกายตามติดเบื้องบนเป็นความมืดมิดทั่วทุกสารทิศ ขณะนี้เป็นเวลายามสี่ผ่านไปจนจะถึงยามห้าแล้ว ไก่ขันกระชั้นบอกเวลารุ่งอรุณได้ดังแว่วมาจากหมู่บ้านอันสุดไกล

อ้วงแซ่สุดลมหายใจเล็ก ๆ เข้าไปอย่างปลอดภัย โปรง เง็กโน้วจัดการผนัง
ศิลาจนเลื่อนกลับสู่ที่เดิมแล้ว จึงกระเซะกายมายืนแนบชิดติดกับอ้วงแซ่ ใช้
เสียงอันสั้นระริกน้อย ๆ กล่าวขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่มิเคยได้พบเห็นโลกภายนอกมาเลย ทุกสิ่งทุก
ประการแล้วแต่ท่านจะนำไป ท่านมีอาจะละทิ้งข้าพเจ้าได้”

มันเป็นวาทะที่กล่าวออกจากแก่นแท้ของหัวใจ ซึ่งเปี่ยมด้วยความ
หวาดหวั่นพรึ่นพรี้ง

อ้วงแซ่พอได้ฟังพลันสะท้านใจอย่างรุนแรง เหลียวหน้ามาจ้องมองดู
นางด้วยความพิศวงสงสัย คำนี้ขึ้นว่า

‘ในแผ่นดินยังจะมีเรื่องอันประหลาดพิกลเช่นนี้ด้วยหรือ’

แต่ภาระหน้าที่ซึ่งมีต่อเง็กโน้ว ได้เริ่มบังเกิดขึ้นในใจเป็นครั้งแรกแล้ว
สัญญาตัญญาณของบุรุษเพศ ที่ปกป้องคุ้มครองต่อสตรีอันอ่อนแอ กระตุ้น
จนอ้วงแซ่ต้องกุมมือนางบิบบา ๆ

แต่ปากยังคงกล่าวด้วยความเดือดดาลขึ้นว่า

“เหตุใดท่านจึงต้องตามติดข้าพเจ้าให้ได้เล่า ?”

“มารดาข้าพเจ้าพึงพอใจในตัวท่าน สายตาของมารดามิพลาดผิดอย่าง
แน่นอน”

“แต่ในระหว่างบุรุษสตรีนั้น ต้องอาศัยน้ำใจและไม่ตรีมาอยู่ร่วมรวม
กัน ท่านเห็นหน้าข้าพเจ้ายังมีถึงหนึ่งชั่วยาม โฉนจึงยินยอมมอบตัวอย่าง
ไร้ความยั้งคิด”

เง็กโน้วถูกอ้วงแซ่กุมมือเอาไว้ ก็บังเกิดความตื่นตันดีใจอย่างยิ่งยวด
ส่งเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ายินยอมพร้อมใจอยู่ ข้าพเจ้ามาตระแน่มมิเคยเห็นบุรุษเพศ
คนที่สอง แต่ข้าพเจ้าคิดอย่างมั่นใจว่า ท่านต้องเก่งกล้าสามารถไปกว่ามวล
หมู่บุรุษเพศทั้งหลายอย่างแน่นอน”

อ้วงแซ่ไร้วาทะจะตอบโต้ แต่ใบหน้ากลับปรากฏรอยยิ้มอันขมขื่นสุด
ฝันขึ้น

อ้วงแซพเจ็กโน้วออกไปจากสุสานของเม่งเล้ง ท่ามกลางหมอกที่เลื่อน
รางของวิกาล เห็นศาลบูชาเม่งเล้งอยู่ทางด้านข้างที่ไกลไปประมาณสองร้อย
วา ก็มีความคิดจะสืบดูพวกซึกเจ๊าะก้ำพากันจากไปแล้วหรือไม่

จึงกล่าวกับเจ็กโน้วว่า

“ท่านติดตามข้าพเจ้าให้กระชั้นชิดก็แล้วกัน แต่ข้าพเจ้ายังจะต้องบอก
กล่าวกับท่านให้เป็นที่เข้าใจว่า ข้าพเจ้ามิใช่เป็นสามีของท่าน ข้าพเจ้าหากเม้น
ละทิ้งท่านไป ก็ยังมีความปลอดภัยไม่อนาทรดอก”

กล่าวแล้วถลันกายปราดออกไปจากที่ มุ่งหน้าสู่สุสานของลี้งฮุยบน
เม่งเล้งอย่างเร่งร้อน

แต่พอร่างเพ่งพุ่งออกไป ที่ด้านข้างพลันมีเสียงหนัก ๆ ของคนผู้หนึ่ง
ตวาดขึ้นว่า

“ผู้ใด ?”

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่สองคนถลันออกมาจากพุ่มไม้ทางด้านข้างอย่าง
กะทันหัน สักตออยู่เบื้องหน้าอ้วงแซ แต่ละคนมีกระบี่เล่มยาวเหยียดเป็นอาวุธ
อ้วงแซยกฝ่ามือขึ้นตั้งเป็นสัน ผนึกลมปราณเตรียมพร้อมป้องกันอย่าง
เคร่งเครียด

แต่ชายฉกรรจ์ทั้งสองเมื่อเห็นอ้วงแซถนัดชั้ดตา มันพากันอุทานแล้ว
ร้องขึ้นว่า

“ลุยซิงฮุย !”

ทั้งสองแยกย้ายกระโดดกลับไปภายในพงหญ้า เร้นกายจนลับตาทันที
อ้วงแซทราบว่ามันเป็นหน่วยลาดตระเวนของพวกซึกเจ๊าะก้ำนั่นเอง จึงบังเกิด
ความพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง คำนึงในใจว่า

‘เหตุไฉนพอพวกมันเห็นเรา ก็หลบหนีคล้ายดังไม่มีจิตคิดเป็นศัตรู
กัน ?’

อ้วงแซคิดมีออกว่าเป็นเหตุผลกลใด จึงรีบปลูกพลอบใจให้เข้มแข็ง
ยังคงพุ่งกายตรงไปยังศาลบูชาของลี้งฮุย ในขณะที่ห่างจากหน้าศาลบูชา
ลี้งฮุยเป็นระยะทางร่วมร้อยวานั้น ก็ได้เห็นพวกบริวารพรรคซึกเจ๊าะก้ำต่าง

พากันยืนแน่นิ่งอย่างเคร่งเครียดสำรวม

ที่กึ่งกลางหน้าศาลบุษาลั้งสูง มีซากอันแข็งทื่อของเชียวก้าจูชินีฮัชนอนอยู่ รอบฉากศพมีทบุรุษสองสตรีที่มีอายุสูงวัยนั่งเรียงราย ซิอันเจียงเล่าจินคิวเจียซึ่งเป็นหัวหน้าผู้อาวุโสแห่งซิกเจ๊ะก้า และนางเผ่าชินีก็อยู่ในจำนวนนั้นด้วย

อ้วนแซแนใจได้ว่า คนทั้งแปดจะต้องเป็นผู้อาวุโสแปดคนของพรรคซิกเจ๊ะก้า แต่ละคนนั่งขัดสมาธิอย่างแน่นิ่งมิเคลื่อนไหว

สองฟากข้างของผู้อาวุโสทั้งแปดคนนี้เป็นบุรุษสี่สตรีสามรวมเจ็ดคน แต่ละคนมีวัยกลางคนทั้งสิ้น อ้วนแซเพียงมองปราดเดียวก็ทราบว่ามันเป็นผู้มีพลังฝีมือที่ฝึกปรือมาได้อย่างยอดเยี่ยมอยู่

นอกจากนั้น บริวารของพรรคจำนวนร้อยกว่ายืนเรียงรายเป็นสี่ฟากข้าง กับการปรากฏตัวของอ้วนแซและเจ็กโง้ว เพียงแต่ใช้สายตาที่ชิงซังคลั่งแค้นมองมาแล้ว ก็มีความเคลื่อนไหวอื่นใดปรากฏขึ้นเลย

อ้วนแซบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยอย่างใหญ่หลวง ต้องคำนึงขึ้นว่า

‘นี่มันเป็นเรื่องอย่างไรกันแน่ พรรคซิกเจ๊ะก้าเนื่องจากการตายของเชียวก้าจู มันพากันเห็นเราเป็นศัตรูที่ร้ายกาจ เหล่าบริวารของมันทุกคนต่างมุ่งมันจะปลิดชีวิตเราเพื่อล้างแค้น แต่ไหนในขณะนี้พวกมันเมื่อเห็นเรากลับไม่มีความเคลื่อนไหวอย่างไรเลยเล่า?’

เจ็กโง้วในขณะนั้น ถามอ้วนแซขึ้นด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า

“คนประดานั้นเป็นใคร?”

“มีต้องถาม”

อ้วนแซตอบแล้วก็ก้าวยาว ๆ เดินฝ่าเข้าไปภายในหมู่ของบริวารซิกเจ๊ะก้า ผู้อาวุโสทั้งแปดของซิกเจ๊ะก้าและเหล่าสาวกทั้งหลาย เมื่อเห็นอ้วนแซเดินตรงเข้ามา แต่ละคนต่างจับจ้องสายตารวมตัวเป็นจุดเดียวกันโดยสิ้นเชิง ประกายตาที่คมกล้าแวววาวเขม่นมองจ้องดูอ้วนแซจนคล้ายดังจะฉีกกระชากกลืนเข้าไปก็ปานกัน มันเป็นประกายที่โหดเหี้ยมอำมหิต และเดือดดาลคลั่งแค้นอย่างสุดแสน

เผชิญสัจธรรมนะ

อ้าวแซรู้ลึกพิศวงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ที่ว่าพวกมันในเมืองชิงชังคลั่งแค้น
ทนอย่างใหญ่หลวง แต่แล้วไฉนจึงไม่ลงมือเช่นฆ่าล้างแค้น หันหน้ามา
กล่าวกับเง็กโน้วด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า

“เง็กโน้ว ท่านระวังพวกมันจะลงมือกลุ่มรุมจูโจมใส่ท่าน”

เง็กโน้วกล่าวอย่างมีเข้าใจว่า

“พวกมันเป็นศัตรูของท่านทั้งสิ้นหรือ ?”

“มิต้องถามไถ่ให้มากไป ท่านระวังตัวไว้ก็แล้วกัน”

ทั้งสองยังคงเดินเข้าไปในกลุ่มของบริวารซึกเงาะก้า คนทั้งปวงต่างมิได้
ส่งเสียงทวาดห้ามปราม มีแต่เขม่นมองจ้องดูด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้น
ขึ้นกว่าเดิม

อ้าวแซเข้าไปจนกระทั่งห่างจากพวกมันอยู่ร่วมยี่สิบเชียวก็ชะงักไว้ ร้อง
ถามเสียงดัง ๆ ว่า

“ซึกเงาะก้าเข้าสู่ตงจ้วน คาดว่าคงระดมมาโดยพร้อมพรักแล้ว ก้าจู
ของพวกท่านอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าอ้าวแซต้องการพบหน้าด้วย”

สายตาร้อยกว่าคู่ของบริวารชิกเงะก้า เพียงแต่จับจ้องมองมาโดย
มีตอบคำถามเลย

อ้วงแซเล็กคิวจนเป็นเส้นตรง ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกว่า

“ข้าพเจ้าต้องการพบก้าจู้ของพวกท่าน ได้ยินหรือไม่?”

ยังไม่มีผู้ใดจะตอบคำถามใดในยามนี้ แต่เมื่ออ้วงแซจะตะโกนถามไถ่
ไปอีกครั้ง ในหมู่บริวารพลันมีผู้หนึ่งคำรามเสียงครืนครืนอย่างแค้นเคืองว่า

“เจ้ามีศักดิ์ศรี!”

อ้วงแซมีสายตาคมกล้ำปานสายฟ้า ดูออกแต่แรกแล้วว่าผู้ส่งวาจานั้น
เป็นผู้ใด ความจริงอ้วงแซก็มีเจตนาจะมาหาเรื่องอยู่แล้ว เพื่อจะได้เข้าใจว่า
เหล่าชิกเงะก้าเปลี่ยนแปลงที่ต่อตนเช่นนี้ด้วยจุดประสงค์อย่างไร จึงกล่าวด้วย
ความเย่อหยิ่งยโสออกไปว่า

“ผู้ที่ส่งวจา จงลุกขึ้นมาให้เราด้วย”

บริวารชิกเงะก้าผู้นั้นเข้มนมองจ้องดูด้วยความคลั่งแค้นชิงชัง แต่
มิได้วักกล่าวอย่างไรอีก

อ้วงแซเค้นหัวร่อเสียงเย็นชาอย่างเย้ยหยัน ก้าวเข้าหาคนผู้นั้นทันที
ในใจครุ่นคิดว่า

‘เราหากไม่ต่อแยะพวกมันให้มีโทษะ คาดว่ามันคงมียอมบอกออกมา
ตามความจริง’

บริวารที่ส่งเสียงทวาดว่า ความจริงมีสีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความแค้นเคือง
อยู่แล้ว ยามนี้เมื่อเห็นอ้วงแซเดินตรงเข้าไปหา พลันบังเกิดความหวาดหวั่น
พรั่นพรึงขึ้นจนถนัดชัดเจนนัย มักเหลียวแลไปดูผู้อาวุโสทั้งแปดที่นั่งขัดสมาธิ
เรียงรายอยู่รอบฉากศพเชียวก้าจู้ จากนั้น จึงเหลียวหน้ามาจ้องมองดูอ้วงแซ
อย่างแน่วเนียง

อ้วงแซยังคงเดินตรงเข้าไปอย่างสง่าผ่าเผย พลางกล่าวเสียงกระด้าง
ขึ้นว่า

“ลุกขึ้นมา”

เหล่าบริวารชิกเงะก้าทุกคน ล้วนแล้วส่งสายตาที่คลั่งแค้นชิงชัง

มาเป็นจุดเดียว ในทันใดนั้น มีบริวารชิกเจ้าก้ำผู้หนึ่งตวาดขึ้นด้วยความ
คลั่งแค้นว่า

“เด็กบัดซบ เจ้ารังแกคนจนเกินไปแล้ว”

บริวารชิกเจ้าก้ำทั้งสอง พวกหนึ่งพุ่งปราดตรงออกมา ตวัดฝ่ามือก็ฟาด
ใส่ในบัดดล

เป็นพลังฝ่ามือที่หนักหน่วงเข้มแข็งอย่างยิ่งยวด

อ้วงแซ่ถลันกายหลบออกไป แต่มิได้คิดว่าเง็กไ่่นัวติดตามอย่างกระชั้น
ชิดอยู่ทางด้านหลัง พอกระโดดปราดถอยไปนี้ พลังฝ่ามือทั้งสองของบริวาร
ชิกเจ้าก้ำ ต่างจู่โจมเข้าใส่ร่างเง็กไ่่นัวอย่างถนัดถนี่

อ้วงแซมมาตรแน่นทราบว่า เง็กไ่่นัวมีพลังฝีมือสูงส่งไปกว่าตนมากมาย
กายกองนั้ก แต่ก็ยังมีอาวางใจได้โดยสิ้นเชิง พอบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้น
รีบจะลงมือเข้าช่วงชิงช่วยเหลือ แต่นับว่าสายเกินไปแล้ว

เง็กไ่่นัวนั้นนามมิได้สลนลานหวาดหวั่น ใช้แขนเสื้อสะบัดขึ้นเบา ๆ
ครั้งเดียว พลังอันหนักหน่วงของบริวารชิกเจ้าก้ำทั้งสอง พลันสลายหาย
ไปดุจดั่งเม็ดทรายจมสู่ท้องน้ำ ไร้ลุ่มเสียงปฏิกิริยาทั้งสิ้น อ้วงแซมวจนบัดนี้
จึงมีอาจไม่นิยมเลื่อมใสในตัวเง็กไ่่นัวได้ แต่ก็มิยอมมีท่าทีแสดงความดีต่อ
นาง เพียงส่งสายตาอันเย็นชาเหลือบแลดูไปเพียงแวบเดียว

ในเวลาขณะนั้น คนที่สามของผู้อาวุโสชิกเจ้าก้ำซึ่งนั่งเรียงรายอยู่
แปดคน ได้กระซกเสียงด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

“เจ้าทั้งสามคนนั้น เป็นศิษย์ในปราสาทฝ่ามือมรณะใช่หรือไม่ ? มัน
กล่าบบังอาจมีเคารพในคำสั่งของก้ำจู้ จงรีบลงโทษไปตามกฎของพรรคชั้น
เด็ดขาด”

ชายชราเสื้อดำมีน้ำเสียงอันโหดเหี้ยมเย็นชาเปี่ยมด้วยอำนาจ ทำให้
ผู้ได้ยินต้องบังเกิดความหวาดหวั่นพรันพริ้งยั้ง

เหล่าบริวารชิกเจ้าก้ำทุกคน พลันบังเกิดสีหน้าอันรันทดคลั่งแค้น
อย่างยิ่งยวด ปากส่งเสียงกู่เบา ๆ ด้วยความเศร้าเสียใจ สิ้นสะเทือนใจผู้
ได้ยิน อ้วงแซมต้องงุนงงไปวูบหนึ่งทันที

พลันเห็นในกลุ่มเจ็ดผู้กลางคน ที่ยืนอยู่สองฟากข้างแปดผู้อาวุโส มีชายชราผมขาวโพล่งร่างกำยำล่ำสันผู้หนึ่ง ถลันกายวูบออกมาจนคล้ายตั้ง เป็นปึกษาถลาฝ่า ด้วยวิชาตัวเบาอันงดงามน่าชมเชย พรึบตาเดียวก็มาถึง เบื้องหน้าบริวารพรรคทั้งสอง ตวาดเสียงก้องกังวานว่า

“พวกเจ้าทราบความผิดแล้วหรือไม่ ?”

บริวารพรรคทั้งสองต่างย่อกายจนกระทั่งคุกเข่าลงทันที

ชายชราผมขาวจับจ้องมองดูผู้ซึ่งส่งเสียงว่าอ้วงแซไปแวบหนึ่ง แล้ว ตวาดขึ้นว่า

“ตัวการที่เป็นต้นเหตุมีโทษทัณฑ์สถานใด ? จงใส่หัวออกมา”

บริวารพรรคผู้นั้นเดินออกมาสามก้าวอย่างเคร่งเครียด คุกเข่าเคียงคู่ กับผู้คนทั้งสองลง

ชายชราผมขาวพลิ้วกายขึ้นจนคล้ายมังกรร้าย ปากส่งเสียงกู่ดังสุดสไ กังวานยาวนาน พลันตัวดำมือฟาดปาดไป เสียงแผดร้องอันโหยหวนได้ดัง ขึ้นสามครั้งอย่างน่าสยดสยอง บริวารพรรคทั้งสามพากันสิ้นใจตายไปคามือ ทันที

ชายชราจึงได้ฟันสันมือไปอย่างว่องไว ร่างพลีอีกครั้ง มือก็ถือศีรษะ ของทั้งสาม หันมากล่าวอย่างคลั่งแค้นรันทดกับอ้วงแซว่า

“ลุยชิงสู่เบ๊ ท่านไปได้แล้ว พวกเราน้อมรับคำสั่งของกั๊กจู้ให้ปล่อยท่าน ไปในคราวนี้ แต่พรรคเราทุกคนตั้งแต่สูงจนต่ำ มีความชิงชังคลั่งแค้นท่าน ปานจะกัดกินเลือดเนื้อ วันหน้าหากพบกันอีก เราผู้หัวหน้าปราสาท ยินดีขอรับทราบยอดฝีมืออันสูงส่งของท่านเป็นคนแรก ท่านไปเสียเถิด”

อ้วงแซมาตรแมนรู้สึกลึบผิวดาคด แต่ยังคงมิเข้าใจในเหตุผล อ้าปาก คิดจะถามไถ่ไปอีก

แต่ชายชราได้ฟุ่กกายปรดาไปยังเบื้องหน้าผู้มีอาวุโสทั้งแปด รายงาน เสียงกังวานว่า

“ศิษย์ของปราสาทบังอาจฝ่าฝืนประกาศิตของท่านประมุขโดยพลการ ข้าพเจ้าชาวแห่งปราสาทฝ่ามือมรณะ ได้กระทำให้ตามกฎระเบียบของพรรค

โดยปลิดศิระศิษย์เลวร้ายทั้งสาม มาน้อมเสนอให้ท่านผู้อาวุโสรักษาตรา
ตรวจดู ชาวควบคุมมิเข้มแข็ง ไร้ระเบียบ ขอรับคำพิพากษาโทษทุกประการ”

ชายชราอารมณ์ต่ำผู้นั้นแค้นเสียงขึ้น แล้วกล่าวอย่างเย็นชาว่า

“จดเอาไว้ก่อน ภายหน้าจึงมาพิพากษาโทษ ออกไปได้”

ชายชราผมขาวโพลงจึงถลันกายกลับไปยืนที่เดิมอย่างแน่วแน่

อ้วนแซเมื่อเห็นสภาพการลงโทษไปในลักษณะนี้ ก็บังเกิดความตื่นเต้น
ในภาวะเบียบที่เคร่งครัดของพรรคชิกเจ้าะก้าแห่งทิเบต

ยามนั้น ซีอันเจียงเล่าจินคิวนีเยะผู้เป็นหัวหน้าผู้อาวุโส พลันส่งเสียง
ทู่หนักขึ้นว่า

“อ้วนแซ เชียวก้าจู๊ของพรรคเรา ถูกฝ่ามือลู้ยอินบ้อเซ้งของเจ้าปลิด
ชีวิตไป ตามประเพณีของพรรค ควรจะทำการคัตรูให้สยบยอมอยู่กับมือ แล้ว
จับขี้ให้เหลกกลากู แต่ประมุขพรรคของเราเพิ่งเข้าสู่ตั้งวัน มีน้ำใจโอบอ้อม
อาริมิพยาบาล จึงได้ประทานให้เจ้ามีชีวิตอยู่เป็นพิเศษ เจ้ายังมีริบไปอีกหรือ”

อ้วนแซพอได้ฟัง จึงหัวร่อฮาฮาเสียงดังก้อง แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าอ้วนแซเป็นบุคคลเยี่ยงไร จะต้องการให้ผู้อื่นมาประทานชีวิต
อยู่ต่อไปด้วยหรือ ?”

อ้วนแซกล่าวพลางก็จุใจได้คิด หวนนึกถึงกระดาศที่ศิษย์ของจีบสุด-
เซียนจ้อมอบให้แก่ตน ซึ่งมีบ่งบอกว่าห้าอัจฉริยะพิภพเมื่อคราครั้งอดีต ที่
ไปเยี่ยมเยียนประมุขพรรคชิกเจ้าะก้า ในระหว่างทาง ม้อจุนและก๊วยอ้วนได้
รับความช่วยเหลือจากซีอันเจียงเล่า ทำให้เทียนเฮี้ยบ ตักกุน นั้นเกียก ถูก
ม้อจุนและก๊วยอ้วนคร่าตัวไป จึงเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นเย็นชากระด้างขึ้นว่า

“ท่านคือซีอันเจียงเล่าจินคิวนีเยะแห่งพรรคชิกเจ้าะก้ากระมัง ? ขอ
ท่านได้บอกแก่ก้าจู๊โดยเร็วว่า ข้าพเจ้าจะพบหน้าท่านสักครั้ง”

ซีอันเจียงเล่าจินคิวนีเยะหัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

“ก้าจู๊ของพรรคเรามีศักดิ์ศรีอันสูงส่งเพียงไร ไหนเลยจะเป็นคนที่เจ้า
พบเห็นได้”

อ้วนแซหัวร่ออย่างเย็นชากระด้าง กล่าวว่า

“คำวันนี้หากข้าพเจ้ามีพบกำจัญของพวกท่าน ก็จะมีจากที่นี้เป็นอันขาด นอกเสียจากท่านจะสามารถมาตอบคำถามข้าพเจ้าก่อน”

จินคิวเจียะมองดูผู้อาวุโสอีกเจ็ดคน แล้วเค้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

“อ้วนแซ แปดผู้อาวุโสของพรรคเรา และเจ็ดหัวหน้าปราสาทแต่ละคน มีฝีมือที่เจ้ามีอาจต่อต้านได้ เจ้าหากมีเชื้อฟงวาจาของเล่าฮู รอล่าฮูบอกกล่าว ต่อท่านประมุขแล้ว ยามนั้น เจ้าแม้จะสำนึกเสียใจก็สายเกินการ”

“เฮอะ ว่ากล่าวน่าฟังเหลือเกิน ท่านลืมนไปแล้วหรือ ว่าท่านถูกซื้อเข้า ข้าพเจ้าฟาตจนร่อแร่ปางตายมาแล้ว”

จินคิวเจียะสีหน้าพลันเคร่งเครียดลงทันที สายตาที่คมกล้าแวววาว จับจ้องมองหน้าอ้วนแซ แล้วหัวร่อว่าพลางกล่าวว่า

“อึ้งฮูจื่อและเล่าฮูมีฝีมือที่คู่คี่กำลังกัน มันก็ได้สบายตัวไปกว่าเล่าฮูเท่าใดดอก”

อ้วนแซพอได้ฟังบังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง ตวาดขึ้นด้วยความแค้นเคืองว่า

“เฒ่าบัดซบ เจ้ากลักรับฝ่ามือเรากลักรั้งหรือไม่ว่า”

“หากมีขัดข้องต่อวาจาที่ประมุขสั่งมา เฮอะ อย่าว่าแต่สามฝ่ามือเลย เป็นร้อยฝ่ามือพันฝ่ามือ เจ้าผู้ซึ่งเป็นเด็กปากยังมีลิ้นกลืนน้ำนม จะมาทำอย่างไรกับเราได้”

“วันนี้เราก็ไม่ชมชูบั้งคับเจ้า วันหน้าเราสองย่อมต้องมีโอกาสได้หักล้างผลาญชีวิตกันสักครั้ง เราขอถามเจ้า ที่ริมบึงซาเออนั้นเจ้าเคยได้ช่วยเหลืมือจุนตั้งไฉ่ฮั่ว กุ้ยอ้วนฮิวเม้ง เข้ากลุ่มรุมทำอันตรายต่อเทียนฮี้ยบ ตั๊กกุน และนั่งเกียกทั้งสามัจฉริยะจนพ่ายแพ้ไปไซหรือไม่ว่า”

จินคิวเจียะหัวร่อฮาฮาเสียงดังกึกก้อง แล้วกล่าวว่า

“ใช่แล้วจะเป็นอย่างไร ? มิใช่ก็จะเป็นอย่างไร ?”

อ้วนแซพล่งพล่านดาลใจอย่างยิ่ง ถีบปลายเท้าพุ่งกายปรดขึ้นสู่ท้องฟ้า เจ็กไฉ่วงจูเห็นอ้วนแซพุ่งกายไปยังเบื้องหน้าศาลาบูชาของลี้ซุย นางพลันสะบัดแขนเสื้อเบา ๆ ร่างก็ลิวตามไปทางด้านหลังอย่างกระชั้นชิด

ที่ระหว่างทาง อ้วงแซ่ใช้ปลายเท้าสะกิดหลังเท้า จนร่างละลือพลัว
ไปร่วงลงเบื้องหน้าผู้อาวุโสทั้งแปดของซิกเจ้เจ้าก้า

เจ็กโหล่วมิได้เชื่อซึกว่าแม่แต่น้อยนิด แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน
นางก็พุ่งร่างลงเคียงคู่กับอ้วงแซ่ กล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นด้วยความกังวลสนใจว่า

“ข้าพเจ้าดูพวกประดานี้ แต่ละคนมีพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมยิ่งนัก
แซ่หนึ่ง ท่านต้องระวังตัวไว้ให้มากด้วย”

อ้วงแซ่กระซอกเสียงอย่างแค่นเคืองขึ้นว่า

“ท่านอย่ามาพร้าบน”

เจ็กโหล่วถอยกายไปครึ่งก้าวอย่างว่านอนสอนง่าย แต่กลับจับจ้อง
มองดูผู้อาวุโสทั้งแปดจนแฉ่วหนึ่ง มีกลิ่นกะพริบตาเลย

อ้วงแซ่เขม่นมองจ้องดูจินคิ่วเจียะ หัวร่อดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“เฒ่าบัดซบ จะใช้หรือไม่ เจ้ากล้าตอบคำถามเราอย่างแน่นอน
เด็ดเดี่ยวหรือไม่?”

ในขณะนั้น แปดอาวุโสของซิกเจ้เจ้าก้า ต่างพากันทรงกายขึ้นยืนอย่าง
เข้มชา หัวหน้าปราสาทมรณะทั้งเจ็ดที่ยืนสองฟากข้าง ต่างก็ตั้งท่าเตรียม
พร้อมกันอย่างเคร่งเครียดเข้มแข็ง ปานเกาทัณฑ์ที่ถูกเหนี่ยวจนเต็มลำแล้ว

แต่จินคิ่วเจียะกลับหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

“เล่าสู่หาที่มีความไยดีในตัวเจ้าแม่แต่น้อยไม่ มีอันใดจะนับเป็นกล้า
และไม่กล้าเล่า แต่เล่าสู่ไม่มีความจำเป็นจะต้องตอบคำถามของเจ้า หาก
รู้สึกสำนึกตัว จงรีบไล่หัวไปเป็นการด่วน”

“ขณะนี้จะให้เราไป ? มิง่ายดายดังหวังดอก อย่าเข้าใจว่าพวกเจ้ามี
มากมายก่ายกอง เราอ้วงแซ่จะต้องบีบบังคับให้เจ้าบอกเล่าออกมาจนได้”

ในขณะนั้น นางเฒ่าซินีถูกระแทกไม้เท้าหัวมังกรลงกับพื้น แค่นเสียง
อันแค่นเคืองขึ้นว่า

“เด็กอุบาทว์ เจ้าอย่าบีบบังคับผู้คนให้ลงมือเลย”

อ้วงแซ่ถลึงตาสจ้องมองดูนางอย่างเดือดดาล แค่นหัวร่อพลางกล่าวว่า

“นางขอทานเฒ่าผู้นี้ ไม่มีเรื่องราวอันใดของเจ้าเลย”

ผู้อาวุโสทั้งแปดเมื่อได้ฟังวาจาของอ้วนแซ ต่างพากันมีสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง แต่ทว่า มาตรามั่นจะแค้นเคืองเพียงไร ก็จำใจกล้ำกลืนเอาไว้ในอก ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดจะกล้ำกลืนมือโดยพลการ นางเฒ่าชินกุ้นนั้นแค้นเคืองจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอด ๆ

ฉับพลันทันใด ชายชราอารมณ์สีเทา้วยหำลึกกว่าที่ยืนอยู่ทางด้านข้างนางเฒ่าชินกุ้น ตวาดขึ้นอย่างเดือดดาลเป็นที่สุดว่า

“เจ้าเด็กอุบาทว์ ช่มชู้ผู้คนจนเกินไปแล้ว ก้าจู๋มิอยู่ ขอให้ท่านหัวหน้าผู้อาวุโสจินตัวออกคำสั่ง ข้าพเจ้าผู้น้องฮาริมในวันนี้ จะต้องลงมือสั่งสอนเจ้าเด็กชั่วร้ายนี้ให้ได้รับบทเรียนอันคุ่มค่าสักครั้ง”

อ้วนแซมิได้แยแสสนใจต่อตัวชายชรานามฮาริมเลย ยังคงกล่าวกับจินคิ่วเจียะต่อไปว่า

“ห้าัจฉริยะพิภพรวมกันไปเยี่ยมชกเง้าเง้าก้าจู๋ นับว่าเป็นเกียรติของพรรคเจ้าอย่างยิ่งใหญ่ว่า คาคมิถึงว่าพวกทั้งห้าพอถึงริมบึงซาเออ เทียนฮี้บตักกุน นั้นก็ยก กลับถูกรถลอบทำอันตรายของพวกเจ้า ทำให้ถูกม้อจุนก๊วยอ้วนจุดคร่าเอาตัวไป จินคิ่วเจียะ เราขอถามเจ้า เจ้าได้รับคำสั่งจากก้าจู๋ไปใช้หรือไม่ ?”

ฮาริมผู้เป็นผู้อาวุโสอันดับแปด กระซกเสียงด้วยความคลั่งแค้นว่า
“จินตัวกอ เจ้าเด็กชั่วร้ายก้าวร้าวย่างไรมารยาท ท่านเพียงสั่งแก่ข้าพเจ้าผู้น้องสักคำ ข้าพเจ้าจะต้องให้มันหลังเลือดภายในห้าก้าว”

จินคิ่วเจียะโบกมือให้แก่ฮาริมเบา ๆ แสดงให้มันอดทนกล้ำกลืนไว้บ้างจากนั้น จึงหันมาจ้องมองอ้วนแซด้วยสีหน้าอันเคร่งเครียดเย็นชา ถามขึ้นว่า

“อ้วนแซ เจ้าได้ของวิเศษของลันนาไปแล้วหรือไม่ ?”

มันพลันถามไถ่ว่าจันนี้ ทำให้อ้วนแซหะแรกก็รู้สึกงุนงง แต่แล้วพลันเข้าใจได้ในทันที จึงหัวเราะฮาฮาเสียงดังกึกก้องกังวาน น้ำเสียงกลับกลายเป็นโหยทวนสะท้าน น่านวดทวน สีหน้าได้เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชากระด้าง นัยน์ตามีประกายเจิดจ้าแวววาว

เง็กโน้วที่อยู่ทางด้านข้าง เมื่อเห็นสีหน้าท่าทีของอ้วนแซเป็นเช่นนั้น

ก็รีบเท้าเข้าไปครึ่งก้าวด้วยความวิตกกังวล ถามอย่างตื่นเต้นสนใจว่า

“เซหนึ่ง ท่าน...ท่านเป็นอย่างไรไปแล้ว?”

อ้วนแซพพอหัวร่อขาดคำ ก็ผลึกเง็กไ่นัวออกไปจากข้างกาย ชี้น้ำจิ้นคิวเจียะ ตวาดอย่างกราดเกรี้ยวว่า

“เผ่าบัดซบ มิต้องริดเร้นคั่นถามก็สารภาพมาแล้ว ซือม่วยกล่าวได้ไม่ผิดพลาดไปจริง บิดาเราพบว่าได้ถูกเล่ห์อุบายอันชั่วช้าของพวกซิกเจี๊ยะก้าประทุษร้าย จนทำให้ถูกม้อจุนคร่าตัวไป เผ่าอุบาทว์ รับฝ่ามือเรลสักครั้ง”

อ้วนแซพพอกล่าวขาดคำ พลันผ่นึกกำลังขึ้นถึงแปดส่วน กระบวนแรกที่พาตไปก็ใช้ในกระบวนท่าล้วยอันบ้อเซ้ง กระแตกตรงไปอย่างหักโหมเง็กไ่นัวงจู้เมื่อเห็นอ้วนแซลงมือไปแล้ว นางพลันก้าวออกมาด้านข้างครึ่งก้าวเอียงไหล่กันอ้วนแซทันที ตระเตรียมพร้อมเพื่อสมทบกำลังอย่างเคร่งเครียด

หาคาดไม่ว่า อ้วนแซพพอเพ็งลงมือ แปรอาวุธโสซิกเจี๊ยะก้ายังมีทันจะมีปฏิกิริยา ในศาลาบุชาลั้งฮุยพลันมีพลั้งลมนอันเย็นเยือก ทะลักออกมาปะทะกับฝ่ามือของอ้วนแซ พร้อมกันนั้น เสียงอันสดใสไพเราะของสตรีนางหนึ่งได้ตวาดขึ้นว่า

“หยุด”

อ้วนแซต้องรั้งฝ่ามือกลับในระหว่างทาง เพ่งมองไปที่ศาลาบุชาลั้งฮุยด้วยความพิศวงสงสัย

แปดผู้อาวุธเมื่อได้น้ำเสียงของสตรีนางนั้น ทุกคนต่างมีสีหน้าตื่นเต้นยินดีขึ้น ฮาริมเจี๊ยะเล่ริมผีปากขยับเขยื้อนเล็กน้อย กำลังคิดจะเอ่ยปากว่าไป สตรีนางนั้นก็ตวาดดังขึ้นอีกว่า

“เด็กน้อยยโสโอหังนัก รับคำสั่งจากท่านก้าจู้แล้ว หัวหน้าปราสาทเสียงมรณะ จงใช้วิชาขับไล่ไสส่งไป”

ในฉับพลัน ชายวัยกลางคนที่ยืนกลุ่มเจ็ดทางด้านข้าง อันมีคิ้วหนาตาโต ร่างอ้วนเตี้ยศีรษะล้านเลี่ยน ก็มีท่าที่ตื่นเต้นยินดีดังราวกับรับบรมราชโองการ รับคำขึ้นว่า

“น้อมรับคำสั่ง”

ปากมันอ้าขึ้นแล้วพลันบังเกิดเสียงแหบห้าวสุดจะเสียดหูดังอย่างพิกล
“ซา...ซา...ซา...”

น้ำเสียงได้แปรเปลี่ยนไปโดยกะทันหัน

“วา...วา...วา...วา...”

เสียงอันประหลาดพิกลนี้ เสียดหุระกายใจอย่างยิ่งยวด อ้วงแซชมวด
คิ้วแนบแน่นไปทันที ขณะจะเอ่ยวาจาเสียดสีแตกดันไป เจ็กโน้วสีหน้าเคร่ง
ขริมลงทันใด กล่าวว่

“แซหนึ่ง นี่เป็นต้นเสียงของฮ่วยฮ้วยเก้าเอี้ยง (เก้าเสียงตลบกลับ)
ท่านรีบหนีไกลมปราณขึ้นด้านทานเอาไว้”

อ้วงแซนั้นเคยได้ฟังเสียงร้องอันพิกลเยี่ยงนี้มาจากเซียวก้าจูชีนฮัซแล้ว
จึงมิได้สนใจไยดีด้วย กล่าวว่

“วิฆามารอันชั่วร้ายของคนต่างด้าว ขอมิจิตใจอันเปิดเผยไว้เลห์ มิว่า
เวทมนตร์คาถาใดก็ไม่อาจทำอันตรายได้”

แต่ทว่า วาจาพอลดคำ หัวหน้าปราสาทเสียงมรณะ พลันส่งเสียง
คล้ายดังสุกรที่ถูกเชือด มันแผดเสียงแหลมเล็กขึ้นอย่างโหยหวน อ้วงแซพลัน
รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านจนมิอาจจะระงับได้ทันที

เจ็กโน้วงงจิตตกใจอย่างยิ่ง กล่าวขึ้นว่

“คนผู้นี้ได้ฝึกวิชาฮ่วยฮ้วยเก้าเจี้ยงจนบรรลุลุตสุดยอดแล้ว แซหนึ่ง
เสียงร้องครั้งแรกของมันท่านก็ด้านทานมื่ออยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรีบไปกันเถิด”

อ้วงแซถูกวาจาของเจ็กโน้วกระตุ้นจนความตระหนกโหรงเหรงบังเกิดอย่าง
รุนแรง ความต้องการเอาชนะได้อุบัติขึ้นในบัดดล ตวาดว่

“ท่านอย่ามาเกี่ยวข้องให้มากความไป จงยืนดูอยู่ทางด้านข้างเถิด”

เจ็กโน้วรีบตอบว่

“แซหนึ่ง ท่านด้านทานมื่ออยู่ดอก”

“ท่านหากปากมากอีกก็จงรีบกลับไป ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านติดตาม
ข้าพเจ้าอีก”

อ้วงแซเดือดดาลจนมิอาจจะข่มโทสะเอาไว้ได้แล้ว

ในคาถาของลี้ซุ่ย มีเสียงสตรีนางนั้นกล่าวขึ้นอย่างสดไสอีกว่า
“เจ้าบัดซบ ที่มีรู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ มีรู้จักดีจักชั่ว หัวหน้าปราสาท
เสียงมรณะ เริ่มกำลังจัดการไป”

หัวหน้าปราสาทเสียงมรณะพอได้ฟัง ร่างที่อ้วนเตี้ยของมันพลันแบ่งพอง
ขึ้นกว่าเดิมอีกมากมาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ร่างของมันจึงคล้ายตั้งเป็นลูกหนัง
อันกลมเกลี้ยงไป

จากเสียงกริรร้องอันแหลมเล็ก พลันกลับกลายเป็นเสียงแหบห้าว
หุ้มหนักร

“กู...กู...กู...กู...”

มันคล้ายตั้งเป็นเสียงคางคกที่ร่ำร้อง

อ้วนแซพอได้ยินเสียงกู กู ขึ้นแต่ละครั้ง ที่ทรวงอกคล้ายตั้งถูกก้อน
ใหญ่กระแทกเข้าไป จนสีหน้าแปรเปลี่ยนไปในทันใด ศีรษะหนักหน่วงเท่า
เบ้าหวิว จนแทบมิอาจทรงกายเอาไว้ได้อีก

เง็กโผนร้องอย่างร้อนรนกระวนกระวายขึ้นว่า

“แซนึ่ง เราไปกันเถิด หากมันดื้อดิ่งเยี่ยงนี้อยู่อีกต่อไป ท่านได้
รับอันตรายก็ยังพอทำเนา แต่เป็นอันตรายที่ได้รับอย่างไม่คุ้มค่ากันเลย”

อ้วนแซต้องแผดร้องอย่างคลุ้มคลั่งด้วยความเคียดแค้นกระวน-
กระวายว่า

“มิต้องการให้ท่านมาเกี่ยวข้องสนใจในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตายอยู่ที่นี้
ก็เป็นอย่างไร ท่านอย่ามาสนใจ”

พลันแผดคำรามเสียงสนั่นหวั่นไหว สะบัดฝ่ามือพาดเข้าไปใส่หัวหน้า
ปราสาทเสียงมรณะ แต่มีคำด่าว่า พลังฝ่ามือที่พาดไป ไม่มีกำลังเป็นตั้ง
ตั้งใจเลย ฝ่ามือนี้มีอาจใช้กำลังตามปรกติขึ้นได้สักสามส่วนด้วยซ้ำ

ร่างอันกลมเกลี้ยงตั้งลูกหนังของหัวหน้าปราสาทเสียงมรณะ กลิ้ง
เกลือกกับพื้นไปมา

“กู...กู...”

ร้องขึ้นสองเสียงแล้ว พลันก็กลิ้งไปมาบนพื้นอย่างแคล่วคล่องว่องไว

พร้อมกับร่างของมันที่กลิ้งเกลือกอยู่ก็ห่อปากกู่เสียงยาวสะท้อนกังวานจนดัง สะเทือนเลื่อนลั่นถึงท้องฟ้า

อ้วงแซพลันแผดร้องขึ้นอย่างโหยหวนจนสนั่นหวั่นไหว

อ้าปากกระอักโลหิตออกมาเป็นลำยาว หน้ากลีบกลายเป็นสีเทาไปทันที
เง็กโน่ววงจูแข็งใจกล้ำกลืนความเจ็บปวดที่เสียดแทงใจอย่างเต็มกล้น
ตวาดอย่างเกรี้ยวกราดแล้วสะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ พลังที่ไร้สภาพจึง
ทะลักออกไปจุดตั้งมรสุมอันคลุ้มคลั่ง

พลันได้ยินเสียงระเบิดดังโครม พร้อมกับเสียงครางในลำคอของ
หัวหน้าปราสาทเสียงมรณะ ร่างมันกลิ้งกระเด็นไถลออกไปอีกห้าเชียว

เง็กโน่ววงจูสับเท้าเข้าไปประคองอ้วงแซ รู้สึกว่าร่างของอ้วงแซสิ้นระริก
อยู่มีเหตุด้วย

แต่อ้วงแซยังมีสติอันแจ่มใสสมบูรณ์ ร้องอย่างคลั่งแค้นขึ้นว่า

“ท่านอย่ามาเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า เจ้าเฒ่าบัดซบลอบทำร้ายบิดา...”

แต่ว่าจามิอาจจะกล่าวให้หมดประโยคได้

ภายในสุสานของลี้ซุ่ย มีเสียงสตรีนางนั้นกล่าวขึ้นอีกว่า

“หัวหน้าปราสาทนอนตรึอยู่ที่ใด ?”

“อยู่ที่นี่”

เป็นเสียงของสตรีที่มีวัยกลางคน ท่าทางสงบเสถียรเยือกเย็นน้อมกาย
ลงรับคำ

“ติดเครื่องสายขับไล่มัน”

จึงบังเกิดเสียงดังกังวาลขึ้นสองครั้ง เมื่อพิณคู่่มือถูกดีดขึ้น

เง็กโน่วเบ่งตาทั้งสองจนกว้าง กล่าวกับอ้วงแซด้วยเสียงดัง ๆ ว่า

“ท่านหากมิยินยอมจากไป ก็ต้องถูกทำลายลงในที่นี้แล้ว”

อ้วงแซเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

“ท่านจะไปก็ไปเองเถิด ข้าพเจ้ามิเคยเห็นสตรีที่ปากมากพรวดเฝ้า
ท่านมาก่อนเลย”

เง็กโน่วหน้าหมองคล้ำอย่างรันทด กล่าวว่า

“แซ่แข็ง ข้าพเจ้าหวังดีต่อท่านต่างหาก”

“ผู้ใดต้องการให้ท่านมาหวังดีต่อข้าพเจ้า บิดาข้าพเจ้ามีร่องรอยอัน ลึกกลับสืบมิพบ ข้าพเจ้าจะต้องบีบบังคับให้เฒ่าบัดซบนั้นบอกกล่าวมาจน ชัดเจนให้ได้”

อ้วงแซ่ความจริงได้รับอันตรายจากเสียงมรณะนั้น ขณะนี้เมื่อเสียง เครื่องสายได้ดังขึ้นสิ้นประสาทสะท้อนขวัญอีกครั้ง พอได้ยินเสียงดังดังนั้น แล้ว รู้สึกบังเกิดความอัศจรรย์อันมหึมาอย่างมิเคยปรากฏมาก่อน แต่แท้จริงใจ กล้ากลืนลมปราณระบับเอาไว้ ตวัดฝ่ามือฟาดเข้าใส่ซีอันเจียงเล่าจินคิ่วเจียะ ตวาดเสียงกระดังงาว่า

“เฒ่าบัดซบ เราแม่ทราบอย่างแน่ชัดว่า เรื่องที่เจ้าลอบทำร้ายบิดาเรา ทางริมบึงซาเออนั้น เป็นความจริงถึงแปดเก้าส่วน แต่เราจะต้องให้เจ้า สารภาพออกมาจากปากจนได้ เราเพียงต้องการวาทะเจ้าประโยคเดียวก็จะจาก ไปในทันที มาตรมิเช่นนั้น คำคินนี้แม้จะเป็นอันตรายอยู่ในที่นี้ เราก็คง ขอเสี่ยงชีวิตกับเจ้าแล้ว”

อ้วงแซ่ฟาดพลังฝ่ามือออกไป แต่ยามนี้กำลังมีมิถิยามปรกตีสักสอง ส่วนเลย

จินคิ่วเจียะยืนแน่นิ่งมิเคลื่อนไหวอยู่กับที่เดิม ใบหน้าปรากฏรอยยิ้ม เย็นชาอย่างเยือกเย็น

ในขณะนั้นเสียงพิณได้ดังถี่เร็วจนคล้ายดังสายฝนโหมกระหน่ำซัดกั ปานกัน

หน้าผากอ้วงแซ่พลันมีเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลหลั่งออกมาดังท่าฝน ตาทั้งสองเบิ่งมองจ้องดูแต่จินคิ่วเจียะจนเหลือกลน แต่จินคิ่วเจียะยกมือโบกเบา ๆ เจียงเล่าทั้งแปดคนของซิกเจี๊ยะก้า กลับพากันทรุดกายลงนั่งอย่างเฉยเมย มือนาทร คล้ายดังไม่มีความตื่นเต้นสนใจในตัวอ้วงแซ่เลย

เง็กโหม่มองดูอ้วงแซ่ที่แทบจะมีประกายเพลิงแผ่พุ่งออกจากร่าง และ ก็เหินดเหิน้อยเมื่อยล้าจนคล้ายดังสูญสิ้นกำลังทั้งกายไปหมดสิ้น จึงมองดู จินคิ่วเจียะอีกครั้ง นางพลันคล้ายดังตกลงใจในวิธีหนึ่งขึ้นมาได้

จึงกล่าวอย่างราบเรียบไปกับจินคิวจีเยะว่า

“เรื่องที่แซ่หนึ่งถามท่านมานั้น ท่านก็บอกออกมาเถิด”

จินคิวจีเยะส่งเสียงอันเย็นชาตอบไปว่า

“ฟังเจ้าเรียกมันเป็นแซ่หนึ่งอยู่ทุกถ้อยคำ เจ้าเป็นเจ้ฮั่วกงจู้ราชธิดาของตังเก็งในรัชกาลนี้หรือ ?”

เง็กโน้วสายหน้าแล้วตอบว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่เจ้ฮั่วกงจู้ ข้าพเจ้าคือเง็กโน้วกงจู้”

นางเฉาซิ่นก๊วยปล้นกล่าวสวนขึ้นว่า

“เสียงมรณะและดนตรีมรณะของพรรคเรา ไม่มีประสิทธิภาพในการสะกดเจ้า แสดงว่าเจ้ามีพลังฝีมือที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งอยู่ ในพระราชวังไหนเลยจะมีกงจู้ที่ทรงพลังฝีมืออันยอดเยี่ยมสูงส่งดุจเจ้า เมื่อคราวเราอยู่ในพระราชวังนั้น ก็มิเคยจะเห็นหน้าเจ้ามาเลย”

เง็กโน้วหัวร่อให้นางพลางกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ท่านมิเห็นข้าพเจ้า เนื่องจากข้าพเจ้ามิเคยกลับไปวังเลย”

แล้วนางก็มีได้สนใจไยดีต่อนางเฉาซิ่นก๊วยอีก คงหันมากล่าวกับจินคิวจีเยะว่า

“ท่านบอกมาเถิด เวลาใกล้จะสว่างแล้ว ท่านมิบอกข้าพเจ้าก็ไม่มีความอื่นใดจะกระทำ”

“หมายความว่าอะไร ?”

“ท่านมิบอก ข้าพเจ้าจำต้องลงมือบีบบังคับท่านแล้ว”

จินคิวจีเยะหัวร่อฮาฮาเสียงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“มาตรแม้นในยามหัวหน้าปราสาทเสียงมรณะกำลังใช้ฝีมือ ถูกท่านทำอันตรายจนมิอาจทนทานอยู่ได้ แต่ท่านคิดจะมาอาละวาดอย่างชั่วร้ายต่อหน้าเรา นั่นก็ออกจะมีเจียมตัวมากไปแล้ว”

เสียงติดพันได้เปลี่ยนจากรวดเร็วมาเป็นแช่มช้า แต่ยามดั่งขึ้นทุกครั้ง หนักหน่วงมีพลังจนสั่นสะเทือนประสาทอย่างรุนแรง เง็กโน้วรู้สึกจิตใจสั่นหวั่นไหว นางลอบพเนิกกำลังลมปราณ รู้สึกว่าแตกซานไม่รวมตัว

กันอยู่บ้าง

แต่อ้วงแซ่หนักกลับทนทานอยู่มิได้แล้ว เห็นตาทั้งสองที่เบิกจนกลมกว้าง ได้เริ่มหริ่งอย่างแซมซ้า เซดลาถอยออกไปสองก้าวแล้วก็กระแทก กายนึ่งกับพื้น มุมปากมีโลหิตสด ๆ ไหลหลั่งออกมาเป็นทางยาว

เง็กโผนงจู้ฆะมวดคิ้วแล้วกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“ท่านมิบอกออกมาจริง ๆ หรือ ?”

จินคิวเจียะหั่วรอฮาซาเสียงสนั่นแล้วกล่าวว่า

“ประมุขพรรคเราได้ให้คำประกาศิตมาอย่างเมตตา ประทานให้อ้วงแซ่ มิต้องตกตาย และไม่ไล่ล่าตามล้าง นับเป็นมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ไพศาล เจ้าหากมาแสहन้าออกรับแทนอย่างมิเจียมตัว เฮอะ เฮอะ ประกาศิตของท่านประมุขหาได้ครอบคลุมตัวเจ้าเอาไว้ด้วยไม?”

เง็กโผนงจู้ฆะนกระวายขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่า

“ท่านจะให้ทำอย่างไรจึงจะยอมบอก”

จินคิวเจียะมิได้ตอบออกไป

เง็กโผนงจู้ฆะกล่าวอย่างไม่พึงพอใจว่า

“ดูว่าท่านมิมีคมอาวุธคำอยู่ลาคอ ก็มียอมบอกออกมาเป็นแน่ เอาเถิด ข้าพเจ้าเง็กโผน ในชั่วชีวิตยังมีเคยเช่นฆ่าผู้คนมา แต่สำหรับท่านมาบีบบังคับให้ต้องลงมือเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็จนปัญญาแล้ว”

ทันใดนั้น นางพลันตวาดเสียงกราดเกรี้ยวว่า

“ข้าพเจ้าขอถามท่านอีกคำหนึ่ง ท่านจะบอกออกมาหรือไม่ ?”

“อย่าหวังเลย”

เง็กโผนพลันหันร่าง ร้องเสียงเครืออย่างรันทดว่า

“แซ่หนึ่ง เพื่อท่านและเพราะท่าน วันนี้ข้าพเจ้ามิอาจไม่ฆ่าคนแล้ว”

นางพอกล่าวาจานี้ไป ก็เสียงบันมิส่งเสียงและไม่ขยับเขยื้อน เหล่าบริวารจิกเง้าะก้าทุกตัวคน ต่างจับจ้องมองมาที่ร่างนางจนแหว่งหนึ่ง ตระเตรียมพร้อมกันอย่างพรักพร้อม เข้าใจว่านางจะมีการจู่โจมอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้นจริง จวบจนเมื่อเห็นนางยืนแน่นิ่งเป็นเนินนานโดยไม่ขยับเขยื้อน มีบ้าง

บางคนต้องหัวร่อขึ้นอย่างอดมิได้

ในเวลาฉับพลันนั้น มีประกายสีม่วงถลันวูบออกไป เจ็กโน้วใช้ความรวดเร็วอย่างที่ไม่สายตามีอาจจะมองเห็นทั่วทั้งที่ โคมเข้าใส่ซีอันเจียงเล่าจินคิวจีเยะอย่างหักโหมโหดร้าย

เหล่าบริวารทั้งมวลพอเพียงส่งเสียงอุทานขึ้นด้วยความตื่นตะลึง

สีหน้าจินคิวจีเยะก็แปรเปลี่ยนไปอย่างใหญ่หลวงด้วยความตื่นตระหนก ยามเมื่อมันได้พบว่าเจ็กโน้วโถมกายตรงเข้ามาหาแล้วนั้น ตัวเจ็กโน้วก็ห่างจากข้างกายมิถึงสามเชีเยะ จินคิวจีเยะตวาดก้องขึ้นสุดเสียง ตวัดฝ่ามือฟาดออกไปในยามเร่งร้อนฉุนเฉียว

เจียงเล่าอีกเจ็ดคนต่างเตรียมพร้อมจะลงมือในช่วงฉับพลัน

พลังฝ่ามืออันรุนแรงโถมทะลักเข้าปะทะร่างที่โถมถลาตรงเข้ามาของเจ็กโน้ว

เจ็กโน้วตวัดฝ่ามือขึ้น โจมกลางฝ่ามือนางยามนี้แดงฉานปานโลหิตด้วยโลหิต

จินคิวจีเยะพลันรู้สึกมีกำลังอันหนักหน่วงปานภูเขาโถมทะลักเข้ามาใส่ ศีรษะอย่างรุนแรง ความคิดยังมิทันจะได้อุบัติขึ้น เสียงระเบิดได้ดังโครมจนสนั่นหวั่นไหว จินคิวจีเยะแผดร้องขึ้นสุดเสียง แล้วกระอักโลหิตออกมาไม่ขาดระยะทันที

เจ็กโน้วพลุกวดยอีกครั้ง ร่างก็มาถึงด้านหลังของมันอย่างรวดเร็ว ยกฝ่ามือทาบไปที่ใจกลางหลังแล้วกล่าวว่า

“บอกมา”

จินคิวจีเยะต้องกระอักโลหิตซัดขึ้น ๆ อีกสองคำ เจียงเล่าอีกคนต่างพากันกระโดดขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ตวาดก้องร้องไปในเวลาพร้อมเพรียงกัน

เจ็กโน้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“พวกท่านหากมีผู้ใดคิดจะรู้ว่าผมโดยผลการ ข้าพเจ้าก็จะทำลายมันลงไปเสียก่อน ท่านรีบบอกมา”

เจียงเล่าทั้งเจ็ดแค้นเคืองปานมีไฟเผาลาญดวงใจ นางเฒ่าชินกู่ยิ่ง
กระแทกไม้เท้าหัวมังกรลงกับพื้นไม้ขาตระยะ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจนดัง
กรอด ๆ แต่เมื่อเห็นหัวหน้าเจียงเล่าถูกเง็กโผนสะกดไว้ได้อุ้งมือ ต่างมิกล้า
จะลงมือเข้าช่วงชิงช่วยเหลือโดยวูวามได้ จำได้แต่เคลื่อนกายเข้ามาอย่าง
แช่มช้า จนโอบล้อมเง็กโผนและจินคิวจี๊ยะไว้ในหว่างกลางอย่างแน่นหนา

เง็กโผนถามเสียงดัง ๆ ขึ้นอีกว่า

“ท่านจะบอกมาหรือไม่”

ทันใดนั้น ทางตานางเหลือบแลเห็นชาวผู้เป็นหัวหน้าปราสาทเสียง
มรณะที่เป็นชายชราผมหงอกขาว ได้เคลื่อนกายมายังอ้วงแซ่อย่างรวดเร็ว
นางตวาดด้วยความแค้นเคืองขึ้นว่า

“หยุดไว้ หากท่านกล้าเข้าไปใกล้ไปอีกก้าวเดียว ข้าพเจ้าพุ่งพลั่งฝ่ามือ
เล็กน้อย มันก็จะสิ้นชีวิตลงทันที”

ชาวพอได้ฟังก็ต้องชะงักเท่าไว้ในบัดดล

เง็กโผนกล่าวขึ้นอีกว่า

“ถอยออกไปให้ห่างกว่านี้ จะเชื่อถือหรือไม่ แล้วแต่ท่าน”

ฝ่ามือนางมีพลั่งแผ่พุ่งออกมาอีกเล็กน้อย จินคิวจี๊ยะสั่นสะท้านไป
ทั้งร่างอย่างเจ็บปวดรวดร้าว ใบหน้าจากเขียวมาเป็นม่วงคล้ำ หายาดเหี่ยว
เม็ดโป่ง ๆ ไหลรินลงมาดุจตั้งสายฝน

เง็กโผนข่มขู่จินคิวจี๊ยะด้วยเสียงเบา ๆ ว่า

“หากท่านมิกล้าวออกมาอีก มาตรการข้าพเจ้าไม่พาดท่านให้ตายคามือ
แต่ยามใดข้าพเจ้าพุ่งพลั่งลุยแทงอื่นออกไป ในชั่วชีวิตของท่านจะกลายเป็น
คนพิการ เพราะถูกขจัดพลังฝีมือออกโดยสิ้นเชิง”

จินคิวจี๊ยะรู้สึกว้าวุ่นว้าวายในร้อนรุ่มตั้งราวกับมีกองไฟสุ่มอยู่
ความจริงมันได้รับบาดเจ็บเพราะฝีมือของอั้งเล่งจื้อแล้วอย่างสาหัส ได้รับ
กำลังภายในจากพวกผู้อาวุโสของสำนัก ที่ทุ่มเทเข้ารักษาพยาบาลอย่างเร่ง
ร้อนดอก จึงได้เริ่มทุเลาขึ้นบ้าง ไหนเลยจะทนทานต่อการใช้กำลังภายใน
เข้าบีบบังคับของเง็กโผน นอกจากเหี่ยวอั้นมากมายจะไหลหลั่งออกมาแล้ว

ก็มีแต่อัปาทกวาง ๆ ระบายลมออกจากปากเท่านั้น

เจียงเล่าทั้งเจ็ดของซิกเจ๊ะก้า และหัวหน้าปราสาททั้งเจ็ด พร้อมด้วยบริวารจำนวนมากมาย่างเบ่งตาจ้องมองดูเง็กไ่่นัวด้วยความเดือดดาลคลั่งแค้นจนแทบฉีกขาดจากกัน แต่เกรงกลัวอันตรายจะลามไปถึงหัวหน้าผู้อาวุโสจึงจูงใจมิอาจจะลงมือได้

จินคิ้วเจี้ยจะต้องทอดถอนหายใจหนัก ๆ อย่างจนปัญญา ริมฝีปากขยับเขยื้อนเล็กน้อยทำท่าจะว่ากล่าวแต่ชะงักไว้ เหลียวหน้าไปมองดูผู้อาวุโสอันดับสาม ที่มีตำแหน่งฝ่ายลงทัณฑ์

ซีฮ้างเจียงเล่า (ผู้อาวุโสแผนกลงทัณฑ์) แห่งซิกเจ๊ะก้า ซึ่งเป็นชายชราอาภรณ์ดำหน้าตาโหดเหี้ยมอำมหิต คล้ายดั่งจะเข้าใจในความหมาย มั่นหน้าตรงไปยังศาลบูชาของลี้ซุ่ย สตรีซึ่งเร้นกายในศาลบูชาพาลันส่งเสียงขึ้นอีกว่า

“อันการนี้เกี่ยวพันถึงเรื่องสำคัญเหลือเกิน ข้าพเจ้าก็มิกล้าจะตัดสินใจโดยพลการได้”

ชายชราอาภรณ์ดำกล่าวด้วยหน้าอันเฉยเมยไร้ความรู้สึกว่า

“แต่เกี่ยวกับชีวิตของตัวเจียงเล่าในพรรคเรา มิอาจไม่มีการตกลงใจขึ้นได้”

ภายในศาลบูชาลี้ซุ่ยเจียบงันอยู่ชั่วคราว พลันได้ยินเสียงสตรีนางนั้นกล่าวอย่างเด็ดขาดดั่งคำสั่งว่า

“นอกจากซีฮ้างเจียงเล่าของพรรคเราแล้ว เจียงเล่าทั้งเจ็ดจงมาที่ข้าพเจ้านี้ พรรคเราเพิ่งเข้าสู่ตงวัน มีความมุ่งหวังอย่างจริงใจที่จะตั้งตัวเป็นผู้นำอันยิ่งใหญ่ในตงวันได้ชั่วคราวเดียว มิอาจจะไม่ใคร่ครวญโดยละเอียดถี่ถ้วนเสียก่อนจึงลงมือกระทำ”

เจียงเล่าทั้งเจ็ดจึงเดินเรียงรายกันไปยังสุสานลี้ซุ่ย

ขณะนั้น เสียงดนตรีของปราสาทดนตรีมรณะก็ได้เจียบงันลงไปแล้ว เหล่าบริวารพรรคแต่ละคน เจียบส่งบลดั่งราวกับปราศจากชีวิต รอคอยการปรึกษาหารือของสตรีภายในศาลบูชาและผู้อาวุโสทั้งเจ็ด

อ้วงแซฟนี้กำลังลมปรานให้โคจรไปรอบร่างอย่างเข้มข้น กับการกระทำของเง็กโนว์ในคราวนี้ พุดมียอกว่่าเป็นความตื่นตันในบุญคุณ หรือรู้สึกว่่านางเสหาเรื่องมากเกินไป แต่อย่างน้อย การกระทำของนางนี้ก็เพราะตนเท่านั้น

เจ็ดอาวุธโสของพรรคได้เดินออกมาแล้ว แต่ละคนมีสีหน้าหมองคล้ำด้วยความสลัดรันทด และคลังแค้นเดือดดาล

มันทั้งเจ็ดมีมีผู้ใดเอ่ยวาจาออกมา ได้แต่ลอบเร่่งพลังเอาไว้อย่างเข้มแข็งพริกพร้อม พวกมันรายล้อมต่อเง็กโนว์กงจูเอาไว้ในหว่างกลางอีกครั้ง ตาทั้งสองมีประกายโหดเหี้ยมอำมหิตจนแวววาวเจิดจ้า คล้ายดังจะกลืนกินนางลงไปทั้งเป็นก็ปานกัน

น้ำใจอำมหิต

เจ็กโน้วมาตรแมนไร้ประสบการณ์ในเรื่องใด ๆ มีจิตใจอันบริสุทธิ์ ผ่องใสเปี่ยมด้วยเมตตาการุณย์ แต่ก็เป็นผู้มีความชาญฉลาดปราดเปรียวอย่างยิ่ง เมื่อเห็นสีหน้าท่าทีของผู้อาวุธทั้งเจ็ดเป็นเช่นนั้น นางพลันทราบได้ว่า ความตกใจได้เป็นสภาพใดแล้ว

จึงบังเกิดความตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมาบ้าง มือซ้ายล้วงเข้าอกเสื้ออย่างรวดเร็ว่องไวเป็นที่สุด ดึงเอาท่อผ้าแพรตัวนสีเหลืองขึ้นทัดไว้ในฝ่ามือ และแก้ปมผ้าเหลืองออกมาด้วยนิ้วทั้งห้าอย่างพิสดารแคล่วคล่อง แต่ก็มิได้คลายจนเห็นสิ่งของภายในท่อผ้า

แล้วสีหน้าพลันสำรวมจนเคร่งขรึมขึ้น กล่าวหนัก ๆ ว่า

“พวกท่านตระเตรียมไม่คำนึงถึงชีวิตมันแล้วหรือ?”

ผู้อาวุธทั้งเจ็ดไม่มีผู้ใดตอบคำถามของนางเลย

จินคิวจีเยะพลันลืมหันเลี้ยวแลดูเจี๋ยเล่ทั้งเจ็ดไปแวบหนึ่ง เมื่อเห็นสภาพในเช่นนั้นแล้ว ก็ทอดถอนหายใจยาว ๆ ด้วยความหม่นหมอง กล่าวว่า
“เล่าเฮียทุกท่าน ถนอมตัวไว้ ข้าพเจ้าขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว”

สตรีในศาลบุชาลั่งสุยพลันกล่าวขึ้นว่า

“ตัวเจียงเล่า โปรดอภัยที่ข้าพเจ้ามีอาจไม่กระทำเช่นนี้ได้ พรรคเราเพิ่งเข้าสู่บูลิ้มของตงจวัน เรื่องราวทุกประการอยู่ในระหว่างเริ่มต้น หวังให้ดินแดนทุกท้องถื่นมาสวามิภักดิ์อย่างจงรักภักดี มีอาจจะมีการเล่าให้ผู้คนที่ทั้งหลายเยี่ยหยันไยไฟ และอาจจะเห็นแก่ถึงเรื่องเล็กจนทำลายเรื่องใหญ่ลงไป ดังนั้น...ดังนั้น...”

วาทะต่อไปของนางยังกล่าวมีทันจบ จินคิวงเจียะพลันกล่าวดัง ๆ ขึ้นว่า

“นี่นา เล่าสู่ทราบแล้ว ไยต้องว่ากล่าวให้มากไป เล่าสู่สำนักพระคุณกำจู้ที่ได้ยกย่องไยดี ตามเหตุผลที่สมควรจะใช้ชีวิตจิตใจเข้าเกิดทุนจงรักโดยมิมีความตำหนิตืดเย็นแม้แต่น้อย นี่นา ท่านออกคำสั่งมาเถิด”

เง็กไฉวยิ่งเคร่งเครียดไปกว่าเดิม พลันร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“ข้าก่อน”

ในสุสานลั่งสุยมีเสียงเค้นห้าวร้ออันเย็นชา แล้วกล่าวว่า

“เจ้าจะตายอยู่ในบัดดลแล้ว ยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว?”

เง็กไฉวห้าวเราะเบา ๆ พลังกล่าวว่า

“น่ากลัวมิแน่นัก พวกท่านได้รู้จักของนี้แล้วหรือไม่?”

นางกล่าวพลังซู่ท้อแพรต่วนเหลือใจในมือขึ้นเหนือศีรษะ กวาดตามองดูเจียงเล่าทั้งเจ็ดที่รายล้อมรอบกาย แล้วกล่าวสืบต่อไปว่า

“ข้าพเจ้าเง็กไฉวและเจ็ดผู้อาวุธของพรรคท่าน มิเคยมีความอาฆาตแค้นอันใดต่อกัน จึงไม่ปรารถนาจะเช่นฆ่าให้เป็นบาปกรรมติดตัว หวังว่าพวกท่านจงใช้ความคิดให้สุขุมรอบคอบสักสามครั้งจึงกระทำ ข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านล้วนแล้วเป็นชายชรามีอายุสูง ย่อมทราบถึงเหตุการณ์ที่สั่นสะเทือนบูลิ้มเมื่อห้าสิบปีก่อนคือสิ่งไร”

เจ็ดผู้อาวุธต่างใช้สายตาที่มีประกายพิศวงสงสัย จับจ้องดูท่อนผ้าเหลือใจในมือเง็กไฉวจนแน่วหนึ่ง

สตรีในศาลบุชาลั่งสุยส่งเสียงถามไถ่ขึ้นว่า

“ยี่เจียงเล่า (ผู้อาวุธอันดับสอง) ท่านมีความรู้กว้างขวาง ทราบหรือ

ไม่ว่ามันเป็นของอันใด ?”

ในหมู่ผู้อาวุธทั้งเจ็ด มีผู้หนึ่งซึ่งเป็นชายชาวหนวดเคราขาวโพลง หน้าแดงคล้ำปานพุทราสุก สวมใส่เสื้อสีม่วง กล่าวเป็นเสียงหนัก ๆ ว่า

“วัตถุนี้หากแม่นยำทุกกล่าวไม่ผิดพลาด น่ากลัวยิ่งเล่าที่อยู่ในบริเวณ อย่างน้อยต้องมีสามคนที่รู้จักของสิ่งนี้”

กล่าวแล้วก็ถอยกายไปหนึ่งก้าวอย่างลึมตัว ร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

“วัตถุสิ่งนี้มีเคยปรากฏในปฏิลัมมาเป็นเวลากว่าห้าสิบปีแล้ว บัดนี้กลับมาปรากฏในมือของอิสตรีอายุเยาว์ เล่าสู่จึงมีใครจะกล้าเชื่อถือ”

จินคิวจีเยะพอได้ฟัง ก็เหลือบตาขึ้นมองไปในฝ่ามือของเง็กโหนว เห็นท่อแพรทวนเหลืองในมือของนางเข้า สีหน้าพลันตื่นเต้นจนตึงเครียดขึ้นทันที ตวาดก้องขึ้นว่า

“นี่นา นั่นคือบ้อเซ่งอั้น (ตราไรรู้ใจ) ของบ้อเซ่งฮูหยิน (ท่านผู้หญิงไรรู้ใจ) เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน !”

ผู้อาวุธทั้งเจ็ดพอได้ฟัง ต่างพากันถอยกายออกไปคนละสามก้าวอย่างลึมตัว แต่ละคนคล้ายดังเผชิญกับศัตรูผู้กล้าแข็ง เตรียมพร้อมป้องกันอยู่อย่างตื่นเต้นตึงเครียด

เง็กโหนวยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“ท่านบอกออกมามิผิดพลาดเลย แสดงว่าท่านต้องเป็นคนหนึ่งของเมื่อหลายสิบปีก่อน ที่ร่วมมือรุมจู่โจมบ้อเซ่งฮูหยิน ควรจะทราบ ว่า อนาคตของตราบ้อเซ่งนี้ใหญ่ยิ่งไพศาลไร้ขอบเขตจำกัด ผู้ต้านทานจะไม่มีทางรอดชีวิตเพราะโชคช่วยเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังคงบอกออกมาเสียเถิด”

สตรีในสุสานลั้งฮุยพลันหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“บ้อเซ่งอั้นได้ติดตามร่างบ้อเซ่งฮูหยิน ผิงกายอยู่ในบึงเจ้ายะเล่งท่าของภูเขาคุนลันตั้งแต่เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน เป็นเรื่องราวที่ชนชาวปฏิลัมต่างรู้จักอยู่ถ้วนทั่ว ไหนเลยจะมาปรากฏบ้อเซ่งอั้นขึ้นมาได้อีก นี่ย่อมต้องเป็นของเทียมที่ทำมาแอบอ้าง อย่าได้หลงกลนางไปเสียเล่า”

เง็กโน้วเถียงเสียงสดใสขึ้นว่า

“หากจะเห็นว่าเป็นของเทียม นั่นต้องเป็นความผิดพลาดอันมหันต์แล้ว”

“จะเป็นของแท้หรือเทียมทดลองรู้ได้เอง”

“รอเมื่อทดลองแล้ว ท่านสำนักเสียใจก็สลายเกินไป”

“เฮอะ ว่ากล่าวน่าฟังยิ่งนัก เจียงเล่าทั้งหลายกระทำไปตามความตกลง เมื่อแรกเริ่มโดยเคร่งครัด ก่าจัดนางไปเสีย”

วาจาอันเป็นคำสั่งพอดังขึ้น ก็ดุจดังพระราชดำรัสขององค์เจ้าชีวิต เจียงเล่าทั้งเจ็ดคน มาตรแมนรู้แน่แก้ไขว่าอาณาภาพของบ๊อเซ่งอันยิ่งใหญ่ ไพศาลมีอาจต้านทานได้ แต่ก็ไร้ผู้กล้าฝ่าฝืนคำประกาศิต จึงพากันรับคำ โดยพร้อมเพรียงกัน

เจียงเล่าทุกคนสุดลมปราณจากจุดศูนย์ขึ้นอย่างรุนแรง จะตวัดฝ่ามือ พาดจูโจมเข้าใส่เง็กโน้วในยามนั้น

เง็กโน้วก็มิกล้าเชิงซ้ารือ ฝ่ามือที่ทวนบ๊อเซ่งอันได้แผ่ฟุ้งกำลังเข้าใส่ ในชั่วพริบตานั้น ฝ่าคลุ่มตราพลันปรากฏประกายเจิดจ้าสีแดงฉานปานสายรุ้ง พร้อมกันนั้น ตวาดเสียงเกรียวกราดว่า

“เจียงเล่าของพรรคชิกเจ้าะกำทุกคน ในเมื่อพวกท่านไม่เสียตาย อาลัยชีวิต ซ้าพเจ้าเง็กโน้วไยต้องไปเสียตายชีวิตของพวกท่านเล่า”

ประกายสายรุ้งสีแดงพอบปรากฏขึ้น เจียงเล่าทั้งเจ็ดของชิกเจ้าะกำ พากันมีสีหน้าตื่นตระหนกโดยสิ้นเชิง ตัวเจียงเล่าจินคิ้วเจี๊ยะต้องแผดร้อง สุดเสียงขึ้นว่า

“นี่นา ทำไม่ได้ ชีวิตเล่าอยู่เพียงคนเดียวมิหน่าเสียตาย แต่เจียงเล่าของ พรรคเราทุกคน หากแม้นมีอันตรายเข้ากล้ำกรายในเวลาเดียวกัน พรรค เราก็จะไม่มีกำลังเข้าต่อต้านจัดการกับบรรดาชนชาวบูลิ้มของตงวันแล้ว”

ตวาดพอลดคำ มิวอวาจาตอบโต้ของนี่นาซึ่งซ่อนนกายอยู่ในศาลาบูชา ก็กล่าวเสียงดัง ๆ สืบต่อไปว่า

“อ้วงแซ เจ้าเด็กบัดซบจงฟังไว้ วาจาที่เจ้าถามไถ่มา เล่าฮูยินดีรับทุก ถ้อยกระพองความ เจ้าพึงพอใจแล้วกระมัง”

เสียงทวาดอันกราดเกรี้ยวได้ดังจากศาลบูชาขึ้นว่า

“ตัวเจียงเล่า ท่านกลัมิเชื่อฟังคำสั่งของข้าพเจ้า”

จินคิวจีเยะคร่ำครวญอย่างละห้อยขึ้นว่า

“ชะตาของพรรคเรากำอยู่ในมือท่านแล้ว เล่าสู่ไหนเลยจะกล้าฝ่าฝืนคำสั่งของท่านได้ แต่เพื่อช่วยชีวิตเจียงเล่าทั้งหลายของพรรคเรา เพื่อรักษากำลังอันเข้มแข็งเอาไว้ เล่าสุมาตรเม้นจะฝ่าฝืนต่อคำสั่งและระเบียบของพรรค แม้ตายไปก็ไม่สำนึกเสียใจ”

ภายในสุสานลี้ซุยเจียงนับเป็นเวลาครู่ใหญ่ ก็ไม่มีเสียงว่ากล่าวมา

อ้วงแซเมื่อผ่านการพักผ่อนครู่หนึ่งแล้ว อาการบาดเจ็บจึงทุเลาเบาบางลงไปบ้าง กระโดดปรวดขึ้นจากที่ ทวาดก้องไปว่า

“เฒ่าบัดซบ อ้วงแซนิยมเลื่อมใสในความจงรักภักดีต่อเจ้านายของเจ้า เรื่องการลอบทำร้ายบิดาเรานั้นเป็นบัญชีที่ขอลดเอาไว้ก่อน วันหน้าเราจะต้องชำระสะสางกับซิกเจี๊ยะก้าของพวกเจ้าให้เป็นที่เรียบร้อยจนได้”

แต่วาจาพอฟังขาดคำ ภายในศาลบูชาลี้ซุยพลันมีป้ายทองเหลืองอันหนึ่งพุ่งปรวดออกมาจนบังเกิดเสียงหวีดหวิว ร่วงละลิวลงยังเบื้องหน้า จินคิวจีเยะตัวเจียงเล่าจนดังเปรี๊ยะใหญ่

ป้ายทองเหลืองนี้มีประกายแวววาวสดใส เบื้องบนตะปุ่มตะป่ำมีาราบเรียบ คล้ายดั่งสลักรูปอันใดเอาไว้ แต่เนื่องด้วยเป็นยามวิกาลมืดมิดจึงมองมิถนัดชัดตา พร้อมกับป้ายทองเหลืองที่พุ่งออกมา ภายในศาลบูชาก็มีเสียงสตรีนางนั้นสั่งอย่างเย็นชาขึ้นว่า

“ซีอันเจียงเล่าของพรรคเรา รู้แล้วยังกระทำความผิด ฝ่าฝืนต่อกฎระเบียบของพรรค จนเป็นที่เสื่อมเสียเกียรติภูมิอันดีงาม ซีเฮ้งเจียงเล่าจงดำเนินไปตามกฎระเบียบ เพื่อเป็นแบบอย่างอันดีงาม”

เจียงเล่าทั้งปวงสีหน้าแปรเปลี่ยนไปทันที ซีเฮ้งเจียงเล่าที่เป็นชายชราหน้าตาโท่เที้ยมชั่วร้าย สืบเท้าเข้าไปสองก้าวแล้วร้องขึ้นว่า

“ตัวกอ”

จินคิวจีเยะเผยอตามองดูมันไปแวบหนึ่ง โดยมีได้ว่ากล่าวอย่างไร

ซีเฮ้งเจียงเล่าพลันประกบนิ้วทิ่มสักดออกไป ดูท่าจินคิ้วเจี๋ยจะต้อง
สิ้นชีวิตลงด้วยปลายนิ้วชายซรวหน้าดำ ที่มีตำแหน่งเป็นผู้ลงทัณฑ์ประจำ
พรรค อ้วงแซพพอเห็นก็ตวาดก้องสุดเสียง ทุ่มเทพลัทธิหลงเหลือตัวตัวฝ่ามือ
ฟาดป้องกันพลังนิ้วของซีเฮ้งเจียงเล่าเอาไว้ได้ กระซกเสียงขึ้นว่า

“ผู้ที่ซุกหัวอยู่ภายในศาลบูชาของลี้ซุ่ย คือประมุขพรรคชิกเจี๋ยก้า
ใช่หรือไม่ ? ท่านที่หน้าด้านไร้อายอาจงัดหัวออกมาให้เราด้วย จินเจี๋ยเล่า
มาตรแมนลอบทำร้ายบิดาข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็มีอาจจะทนดูการกระทำที่ไร้
ยั้งอาย ฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์ธรรมดาสามัญของพรรค จินเจี๋ยเล่าบอกออก
มาว่า เมื่อครั้งก่อนกระทำไปเพราะรับคำสั่งจากประมุขชิกเจี๋ยก้า มาลอบ
ทำร้ายบิดาของเรา มาตรแมนมันจะฝ่าฝืนต่อกฎของพรรค แต่ก็เป็นกร
กระทำด้วยเจตนาจะปกป้องรักษาชีวิตผู้อื่น นับเป็นความจงรักภักดีที่ยิ่งใหญ่
แล้ว เหตุไฉนท่านจึงลงมืออย่างชั่วร้ายอำมหิตอีกเล่า”

“เฮอะ อ้วงแซ เรื่องภายในพรรคของเรา เจ้าไม่ต้องเกี่ยวข้อง ยัง
คงรีบไปเสียเถิด”

“เฮอะ เราย่อมต้องไป แต่เราก็จะต้องพาจินเจี๋ยเล่าไปด้วยกัน”

“มึง่ายตายเช่นนั้นดอก ในเขตหวงห้ามอันสำคัญพรรคเรา ไหน
เลยจะยินยอมให้เจ้ามาอลาสะดวกอย่างชั่วร้ายได้”

“คอยดูกันต่อไปเถิด”

เง็กไฉ้วพอได้ฟังว่า อ้วงแซจะพาตัวจินคิ้วเจี๋ยไปด้วย นางนั้นมีจิตใจ
เป็นของอ้วงแซโดยสิ้นเชิงแล้ว จึงพลันสักดนิ้วดุจดั่งสายฟ้า จี๋เข้าไปใส่จุด
สำคัญของจินคิ้วเจี๋ยสองแห่งอย่างรวดเร็ว

พร้อมกันนั้น ก็ใช้อีกสองนิ้วคืบแขนของจินคิ้วเจี๋ยพลักกายมาที่อ้วงแซ
ดุจดั่งสายลม กล่าวว่

“แซหนึ่ง สถานที่นี้มีสิ่งใดน่าอวลัยอีกแล้ว สมควรไปก็ไปเถิด”

อ้วงแซมิได้มีท่าทีอย่างไร หันหน้ามาเหลือบดูเง็กไฉ้วอย่างเย็นชาไป
แวบหนึ่ง

สตรีภายในศาลบูชาลี้ซุ่ย พลันมีโทสะพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง ตวาด

เสียงกราดกริ้วว่า

“พรรคชิกเจ้ก้าเพิ่งย่างเหยียบเข้าสู่ดงง่วนเป็นคราแรก ก็ต้องพบปะกับนางแพศยาเยี่ยงนี้ หากแม่นปล่อยนางแพศยาหลบหนีออกไปได้ พรรคเราตั้งแต่สูงจนต่ำทุกคน ต้องอดอาหารและนั่งกรรมฐานกันสามวัน !”

เสียงดังเบรื่องเมื่อป้ายทองเหลืองอีกอันหนึ่งถูกเหวี่ยงออกมาจากในศาลมูซาลั้งซุ่ย คำสั่งกล่าวต่อขึ้นว่า

“นี่เป็นประกาศิตปลิดชีวิตอันที่สอง คำประกาศิตซึ่งหนักแน่นยิ่งกว่าขุนเขา จินคิ่วเจี้ยะเมื่อทรมายศต่อพรรคอย่างเปิดเผย ซี้เจี้ยงเจี้ยงเล่าของพรรคเราจะต้องติดตามคร่าตัวมาพิจารณาโทษให้ได้ รีบลงมือเป็นการด่วน”

เจี้ยงเล่าของชิกเจ้ก้า และพวกบริวารทั้งมวล พอได้ฟังคำสั่งอันเด็ดขาด พวกกันรับคำสั่งนั้นจนเสียงสนั่นหวั่นไหว หัวหน้าเจ็ดปราสาทของสัตตมรณะ พวกกันพลุกพล่านออกยืนยังที่ทางรอบกาย ส่วนบริวารของปราสาทกระบี่มรณะ เป็นพวกกระซกกระปี่ยาวออกจากฝักจנד้งเบรื่องปร่างเป็นฝ่ายแรก เกร่างแยกย้ายจนลับสนุ่นวาย พวกกันต้านทานขวางไว้อย่างทางออกของลานเม่งเล้ง

ส่วนบริวารของปราสาทฝ่ามือมรณะ ดรรชนีมรณะต่างแผ่ฟุ้งพลังขึ้นสู่ตัวจนเข้มแข็ง อย่างก้าวเข้าหาเง็กโง้วและอ้วงแซอย่างประสงคร้าย

บริวารปราสาทเสียงมรณะ ดนตรีมรณะ และแสงสีมรณะ พร้อมด้วยราคะมรณะ ต่างได้ใช้วิชาอันชั่วร้ายของปราสาท ยี้อันเข้ากลุ่มรวมโดยพร้อมเพรียงกัน

เง็กโง้วขมวดคิ้วแนบแน่น แต่อ้วงแซกลับเลิกคิ้วขึ้นจนสูงชัน ทั้งสองยืนเคียงไหล่กันจับจ้องมองดูเหล่าบริวารชิกเจ้ก้า ด้วยความเตรียมพร้อมอย่างเข้มแข็งเกร่งกร้าว

ฉับพลันทันใด เสียงลมดังควับเคียวขึ้นแล้ว เจ็ดผู้อาวุโสต่างได้ใช้พลังฝ่ามือที่หนักหน่วงยิ่งกว่าภูเขากล่อมทลาย ทะลักเข้าใส่คนทั้งสองในฉับพลัน

เง็กโง้วสะท้านขึ้นทั้งร่าง ตวาดเสียงกริ้วกราดว่า

“เจี๋ยเล่าที่ไร้ยางอาย”

ร่างนางพลัวไปด้วยความว่องไวจนมิอาจคาดคิดคำนวณ ยอร่างของจินคิ้วเจี๋ยพร้อมทั้งจุดอ้วงแซ่ฟ่งควับขึ้นจากพื้น เห็นเงาร่างสามสายถลันเพียงรูปเดียว พล้งฝ่ามือของเจ็ดผู้อาวุโสก็ฟาดตลอดใต้ฝ่าเท้าของคนทั้งสามไปจนดังครืนครื้นสนั่นหวั่นไหว

จากนั้น ก็บังเกิดเสียงระเบิดดังโครมใหญ่ ที่ด้านหลังซึ่งเป็นบิรवारของซิกเจี๋ยกำจำนวนมากมาย จึงต้องเผชิญกับฝ่ามืออันรุนแรงนี้ในด้านตรงเสียงแผ่ร้องอันเจ็บปวดโหยหวนได้ดังขึ้นจนระงม มีบิรवारสามคนล้มแต่ยืนอยู่กับพื้น และมีผู้บาดเจ็บไปเป็นจำนวนไม่น้อย

เง็กไฉวและอ้วงแซ่ที่ยังลอยตัวอยู่บนอากาศ พากันทวาดเสียงก้องขึ้นว่า
“รับฝ่ามือ”

ทั้งสองต่างรวมกำลังกันฟาดพลังลงไปยังสนั่นหวั่นไหว เจ็ดผู้อาวุโสแค้นหัวร่อเสียงเย็นชา ต่างมียอมเสียงหลบหลีก ยอร่างตัวดีฝ่ามือออกด้านรับ โดยการยกกระแทกขึ้นสู่เบื้องสูง พล้งฝ่ามืออันรุนแรงของทั้งสองฝ่ายปะทะกันจนดังสนั่นหวั่นไหว เป็นเสียงระเบิดที่นำตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง

ร่างของเจ็ดอาวุโสพลันย่อต่ำลงไปกว่าเดิมอย่างเสียหลัก ฝ่าเท้าของทุกคนพากันจมหายลงไปในพื้นร่วมครึ่งซีก

แต่เง็กไฉวและอ้วงแซ่ อาศัยพลังกระแทกที่ทะลักตรงเข้ามา พลั้วกายลือลือออกไปดุจดังสายลม ในช่วงพริบตา ร่างทั้งสองลือลือไปไกลกว่าเจ็ดแปดสิบซีก ร่างลงไปที่เบื้องหน้าของบิรवारกระบี่มรณะ

เหล่าบิรवारปราสาทกระบี่มรณะ พากันโห่ร้องก้องขึ้น สะบัดกระบี่คู่มือจนเป็นประกายเจิดจ้าบาดตาอยู่แวววาว

อ้วงแซ่ทวาดอย่างค้ำเคืองขึ้นว่า

“ผู้ฆาตรเราต้องตาย”

พลังวิชาฝ่ามือลွှ่ยแท้จริงถูกฟาดออกไปในกระบวนท่าลွှ่ยเทียนเตี้ยจั่ง (อสันีบาตคะนอง) จนดังครืนครื้นหวั่นไหว

เง็กโน้วมือหนึ่งรั้งจันคิวเจียะ เหลืออีกมือหนึ่งก็ได้สับดฟาดพล้งฝ่ามือ
ที่ไร้สภาพลุ่มเสี่ยงออกไป

ทิศทางที่พล้งฝ่ามือพุ่งเข้าไป เหล่าบวิวารของปราสาทกระभीมระณะทุก
ผู้คน ประกายกระบี่สลายหายวูบ ผู้ที่ขวางอยู่ทางเมืองหน้าปากกันกู๋ร้องเสียง
กึกก้อง เซกเถลาถอยไปอย่างเสียหลักอยู่หลายก้าว แต่ก็สะอึกร่างโถมเข้าไป
อีกครั้งหนึ่ง

อ้วงแซตะโกนก้องขึ้นว่า

“บ้อเซ้งอินอันเหลวไหลบัดซบของท่าน ไฉนไม่นำออกมาใช้”

เง็กโน้วก็ร้องตอบเสียงดัง ๆ ว่า

“บ้อเซ้งอินมีอานุภาพไพศาลไร้ขอบเขต ไฉนเลยจะนำออกใช้โดย
ง่ายดาย”

“กับเหล่าโจดชั่วชาวต่างด้าวประดานี้ ยังจะมามีความสมเพชเวทนา
อย่างไรกันเล่า”

“ไม่ มารดาได้พรา้งสั่งว่า ไม่เผชิญกับผู้โหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดเลวทราม
ชั่วร้าย อย่าได้ใช้โดยพรา้งเพือเป็นอันขาด”

อ้วงแซเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดก้องขึ้นว่า

“หรือว่าพวกมันประดานี้ ยังไม่เป็นที่โหดเหี้ยมอำมหิตอย่างสุดชั่วช้า
มันลอบทำอันตรายต่อบิดาข้าพเจ้าด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันเลวร้าย ข้าพเจ้าแค้น
เคืองจนปรารถนาจะทำลายพวกมันให้ตกตายด้วยน้ำมือโดยสิ้นเชิง”

อ้วงแซคำรามไปแล้วก็ขบกรามแนบแน่น กล้ากลืนอาการบาดเจ็บที่
ได้รับเมื่อแรกไว้อย่างเข้มแข็ง สบดฝ่ามือลู้ยอินบ้อเซ้ง (อสันบาตพิฆาต)
ออกไปหลายครั้งหลายครา พล้งฝ่ามือที่ไร้ลุ่มเสี่ยง สภาพพอทะลักออกไป
พล้งบังเกิดเสียงแผดร้องอันเจ็บปวดจนระงมกึกก้อง ทำให้ถูกทะเลวจนแตก
ออกไปเป็นช่อง อ้วงแซถึบปลายเท้าพุ่งกายปราดฝ่าไปเป็นคนแรก พร้อม
กันนั้น ตะโกนก้องขึ้นว่า

“ท่านกลับไปอยู่กับมารดาเสียเถิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านติดตามมา”

อ้วงแซมิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงซัดนัยน์ตาต่อเง็กโน้วยิ่งนัก อาจ

บางที เป็นเพราะถูกข่มขู่บังคับให้พานางออกมาจากท้องพระโรงใต้ดินก็เป็นได้
อันบุรุษชาติชาติเมื่อถูกกระแทกกระเทือนในความทรงงตัวถือดีความหยิ่ง
ในศักดิ์ศรี ดังนั้น จึงมิได้มีเจตนาดีต่อเง็กไฉวอยู่เสมอมา

อ้วงแซะหลวงออกไปจากวงล้อม กระโดดอีกสองครั้งก็ลงไปจาก
ลานลาดเทของเม่งเล้งได้

เง็กไฉวถูกตะคอกจนงุนงงไปวูบหนึ่ง ในยามนั้นบริวารของปราสาท
กระบี่มรณะ ต่างพากันควงกระบี่ฮือเข้าจู่โจมอย่างหักโหมอีกแล้ว

สตรีที่ซ่อนกายภายในศาลบุชาลังฮุย ส่งเสียงดังสนั่นขึ้นว่า

“อย่าปล่อยนางแพศยานั้นให้หลุดรอดไป จะอย่างไรต้องกำจัดนาง
ลงให้ได้”

เง็กไฉวพอกระวนกระวายขึ้น พลอยร้องเสียงดัง ๆ ไปว่า

“แซ่หนึ่งรอข้าพเจ้า แซ่หนึ่งรอข้าพเจ้า”

นางตัวดำมือพาดใส่เหล่าบริวารกระบี่มรณะ จนต้องพากันถอยกาย
ไปหลายก้าว ในขณะนั้น บริวารปราสาทฝ่ามือมรณะ และดรขนิมรณะก็
พากันฮือเข้ากระหน่ำทั้งสองฟากข้าง พลังฝ่ามือดังครืนครืนสนั่นหวั่นไหว
พลังดรขนิมรณะดังหวีดหวิวสะท้านใจ จู่โจมมาในความโหดเหี้ยมอำมหิตอย่าง
สุดแสน

ส่วนเบื้องหลัง เจ็ดผู้อาวุธก็พากันพุ่งกายเข้ามาดุดังสายฟ้า โหม
กระหน่ำจู่โจมลงยังศีรษะอย่างโหดเหี้ยม

ช่วงพริบตานี้ นางจึงถูกศัตรูจู่โจมมาพร้อมกันทั้งสี่ด้าน แลเห็น
ถนัดชัดตาว่า อ้วงแซ่ได้วิ่งไปจนไกลขึ้นทุกคราแล้ว

นางรื้อนรุ่มดังราวมีไฟสุ่มอก จึงทวาดเสียงเกรี้ยวกราดขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าจะทุบตีพวกภูตผีปิศาจทั้งมวลให้ตายโดยสิ้นเชิง”

ในฉับพลันทันใด ประกายสีแดงฉานพลันปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง จากนั้น
เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวปานฟ้าถล่มทลายได้บังเกิดตามติด แล้วเสียงแผด
ร้องอันโหยหวนก็ได้ดังจนเชิงแซ่ไปทั่วทุกทิศทาง อย่างน้อยมีอยู่สิบกว่าคน
ที่ล้มดินร่นเกลือกกลิ้งอยู่กับพื้น สองมือปิดตาไว้อย่างแนบแน่น ส่งเสียง

ครวญครางมิขาดหู

ในหมู่บริวารซึกเจ้าเงาะ จึ่งวุ่นวายจนปั่นป่วนไปในทันที

ท่ามกลางความซุลมุนวุ่นวายนั้น ปรากฏสีม่วงได้ถลันบุบก็หลุดออกจากวงล้อมอันแน่นหนา วิ่งตามไปในทิศทางของอ้วงแซอย่างร้อนรน พร้อมกันนั้น คร่ำครวญเสียงโหยหวนขึ้นว่า

“แซหนึ่งรอข้าพเจ้า แซหนึ่งรอข้าพเจ้า”

เงาร่างของนางคล้ายดั่งเป็นปุยฝุ่นที่ไร้น้ำหนัก กระโดดไปแต่ละครั้ง ก็ไกลไปกว่าหนึ่งร้อยเชียว โดยแท้มาได้สัมผัสพื้นเลย ชั่วพริบตาเดียวจึงตามติดอ้วงแซได้จนกระทั่งขึ้นขีด เห็นอ้วงแซยังคงวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมทั้งตะโกนขึ้นว่า

“ข้าพเจ้ามีต้องการให้ท่านติดตามมา ข้าพเจ้ามิยอมถูกผู้ใดควบคุมบังคับได้”

เง็กโน้วยังคงร้องเสียงดัง ๆ ตามหลังไปว่า

“แซหนึ่ง ท่านมีอาจละทิ้งข้าพเจ้าได้”

“ไม่ ท่านไม่อาจมาเรียกข้าพเจ้าเป็นแซหนึ่ง ถูกผู้อื่นได้ยืมแล้วมันสะอิดสะเอียนเพียงไร”

“แต่ข้าพเจ้าเป็นคนของท่านแล้ว มารดาของข้าพเจ้าได้ยกให้แก่ท่านมาแล้ว”

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการท่าน ข้าพเจ้าเป็นคนมีภรรยาแล้ว ข้าพเจ้ามิอาจรับเอาไว้ได้”

เง็กโน้วสะท้านใจอย่างรุนแรง ถามเสียงดัง ๆ ว่า

“อะไร ? ท่านมีภรรยาอยู่แล้วหรือ ? เหตุไฉนมิบอกมาเสียแต่แรก”

“ข้าพเจ้าบอกอะไร พวกท่านชมขู่บังคับข้าพเจ้าต่างหาก ข้าพเจ้าไม่เคยมีความต้องการได้ท่านมาเลย”

เง็กโน้วเจ็บแปลบคล้ายดั่งมีคมมีดกรีดเฉือน ฝืนทำจึงได้ชะลอลงรูปหนึ่ง อ้วงแซพุ่งกายปราดออกไปจนทิ้งระยะห่างอยู่ห้าหกสิบเชียว แต่เง็กโน้วเงยหน้ามองดูอ้วงแซ เห็นเขายังคงโซซัดโซเซมึนงง นางแน่ใจได้ว่าอ้วงแซ

ที่บาดเจ็บสาหัส และยังผ่านการต่อสู้อย่างโหดเหี้ยมดุเดือดมาอีกพักใหญ่ จนทำให้สูญเสียพลังภายในออกไปอย่างมากมาย จึงยากที่จะทนทานเอาไว้ได้อีกนานนัก

นางมีความรักอันบริสุทธิ์สัต์ยี่ห้อที่สูงล้ำไพศาล ราฟิ่งขึ้นกับตนเองว่า

“มารดาบอกแล้วว่าเราเป็นคนของเขา มิว่าอย่างไรเราก็เป็นคนของเขาแล้ว”

นางปลุกใจให้คึกคักเข้มแข็ง วิ่งตามติดออกไปอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

แต่ว่า เมื่อผ่านไปได้อีกระยะหนึ่ง เห็นอ้วงแหลมุดหายเข้าไปภายในหมูไม่อันรทึบ นางจึงบังเกิดความตื่นเต้นขึ้นกว่าเดิม ขณะจะเร่งฝีเท้าให้ตามกระชั้นเข้าไป พลันเห็นเงาร่างคนผู้หนึ่งถลันวูบออกมาขัดขวางไว้ มันคือชายชราหน้าตาเย็นชากระด้าง ส่งเสียงเย็นยะเยือกถามขึ้นว่า

“ไกวเนี่ยไปที่ใด ?”

เง็กโหน่ตอบเสียงแผ่วเบาว่า

“ผู้อาวุโส ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญต้องรีบไปกระทำ โปรดอย่าได้ขวางทางข้าพเจ้าเลย”

ชายชราเลื้อยเขี้ยวส่งเสียงเย็นชาขึ้นแล้วกล่าวว่า

“เจ้าคงจะไปลงมือพิฆาตอย่างชั่วร้ายกระมัง ?”

“หามิได้ ข้าพเจ้ามิใช่จะไปประทุษร้าย ข้าพเจ้าไล่ตามแซ่หนึ่งต่างหาก เขาได้รับบาดเจ็บอันสาหัส ไม่มีผู้คนคอยปรนนิบัติ จะใช้ได้อย่างไร”

ชายชราเลื้อยเขี้ยวเค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“อะไร ? ว่าแต่แซ่หนึ่ง แซ่หนึ่ง มันหาได้ยอมรับเจ้าไม่ เราเห็นว่าเจ้าอย่าได้ไล่ตามไปเลย มันเป็นผู้เบีของรัชกาลนี้ มันไหนเลยจะมีความสนใจไยดีในตัวเจ้า”

“ไม่ ข้าพเจ้าจะต้องไล่ตามเขาให้ทัน มารดาได้ยกข้าพเจ้าให้แก่เขาแล้ว”

ชายชราเลื้อยเขี้ยวหน้าเครียดลงทันที กล่าวว่า

“จะผ่านไปก็ไม่ว่ากัน เจ้าเพียงรีบฝ่ามือเราได้สามครั้งเราก็จะปล่อย

เจ้าผ่านไป”

เง็กโน้วหน้านิ้วคิ้วขมวดอย่างสุดจะเจ็บซ้ำ กล่าวว่า

“ผู้มีอาวุโส เราต่างไร้ความอาฆาตมาดร้ายกัน เหตุไหนจะต้องลงมือต่อสู้อันมาเล่า”

ชายชราเสื้อเขียวแค้นเสียงแล้วกล่าวว่า

“ไม่มีเหตุผลอันใดทั้งสิ้น เจ้ารับฝ่ามือเราได้สามครั้งเราก็ปล่อยเจ้าไปทันที มาตรมิเช่นนั้น เจ้าอย่าคิดจะผ่านไปได้เลย หันหลังกลับไปเสียเถิด”
เง็กโน้วดูสีหน้าที่เย็นชากระด้างของชายชราเสื้อเขียว ไม่มีท่าทีอย่างไรปรากฏขึ้นมาให้จับสัหน้าได้เลย

เง็กโน้วจึงบังเกิดความคิดวูบหนึ่ง กล่าวเสียงนุ่มนวลไปว่า

“เอาเถิด ข้าพเจ้าย้อนกลับไปที่ได้ ข้าพเจ้ามิยอมลงมือต่อสู้กับผู้ที่มีอาวุธดอก”

แล้วนางก็หันร่างเดินกลับไปจริง ๆ

ชายชราเสื้อเขียวยืนนิ่งอยู่กับที่เดิมมิเคลื่อนไหว คล้ายดั่งได้มองซึ่งถึงเจตนาในใจของเง็กโน้ว แค้นเสียงเย็นชาขึ้นเล็กน้อย จับจ้องมองดูจนกระทั่งนางไปไกลแล้ว จึงถลันกายหายวูบไปจากที่

เง็กโน้วเมื่อย้อนกลับไปได้ประมาณครึ่งลิแล้ว พลันใช้วิชาตัวเบาอันสูงเยี่ยม อ้อมทางผ่านออกไปอีกทิศหนึ่ง นางคิดว่า อ้วงแซ่ได้รับบาดเจ็บอันสาหัส จะอย่างไรก็ไม่อาจวิ่งได้รวดเร็วเกินไปนัก เพียงเวลาครู่ใหญ่ นางย่อมสามารถไล่ตามได้ทันห้วงที่ดอก

ยามนี้ ที่ซอกแซกของนางยังคงหนีบร่างจินคิมเจียะเอาไว้มุ่งกายปราดออกไปดุจดั่งเป็นดาวตกจากฟากฟ้า ไหลตามในทิศทางที่อ้วงแซ่กลับไปอย่างรวดเร็ว นางเมื่อวิ่งเป็นระยะทางทอดหนึ่งแล้ว ที่ราวป่าข้างทางพลันมีเสียงแคนห้าวร่ออันเย็นชาดังขึ้นสองครั้ง

เง็กโน้วชะงักงันวูบหนึ่งก็รีบเหลียวหน้ามองไป ยังเป็นชายชราเสื้อเขียวหน้าเย็นชาผู้นั้น เดินนวนนาออกมาจากราวป่าอย่างเยือกเย็น ขวางทางนางเอาไว้เช่นเคย เง็กโน้วจึงอดมิได้ต้องกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ผู้มีอาวุโส ท่านกระทำเช่นนี้หมายความว่าอะไร ?”

นางฉุกใจได้คิดขึ้นทันที จึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านจะต้องเป็นคนของซึกเจี๊ยะก้าอย่างแน่นอน ท่านมาช่วยเหลือตัวเจี๊ยะเล่่ากระมัง เอาเถิด ข้าพเจ้าย่อมจะรับโทษทัณฑ์จากแซ่หนึ่ง โดยมอบคนคืนให้แก่ท่านไป”

นางกล่าวพลางปล่อยร่างจิ้งจอกเจี๊ยะลงกับพื้น ตบคลาญจุดให้แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าปล่อยท่านกลับไป ท่านเป็นคนที่ข้าพเจ้าจับกุมเอาไว้ มิเกียวก้ออันใดกับแซ่หนึ่ง หากภายหน้าท่านคิดจะแก้แค้น ก็ติดตามหาข้าพเจ้าโดยตรงเถิด แต่จะอย่างไรอย่าได้ตำหนิต่อแซ่หนึ่ง ห้ามมิจิตคิดพยาบาทเป็นอันขาด ท่านไปได้แล้ว”

จิ้งจอกเจี๊ยะพอหันร่างกลับมา เห็นชายชราเสื้อเขียวก็บังเกิดความตื่นตกใจอย่างใหญ่หลวง ปากที่อ้าขึ้นมากล่าวคำพูด ชายชราเสื้อเขียวพลันถึงจ้องมองมัน โบกมือแล้วกล่าวว่า

“ไปได้”

คำไปที่หลุดออกจากปาก รู้สึกรู้ว่ามีอำนาจอันใหญ่ยิ่งต่อจิ้งจอกเจี๊ยะนัก โดยมีกลิ่นจะส่งเสียงโต้เถียงอย่างไร ก็รีบหันร่างวิ่งออกจากที่อย่างเร่งร้อนลนลาน

เง็กโน้วจึงอดมิได้ต้องหัวร่อขึ้น กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ากล่าวมิผิดกระมัง ท่านที่แท้ก็เป็นพวกซึกเจี๊ยะก้าจริง ๆ”

กล่าวแล้วก็กล่าวอย่างเสียใจขึ้นอีกว่า

“ถูกแล้ว พวกศิษย์ในพรรคของท่านได้รับบาดเจ็บไปเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ข้าพเจ้าลงมือเพราะถูกบีบบังคับจนสุดปัญญาจะหลบเลี่ยงได้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้ปลิดชีวิตของพวกเหล่านั้น ผู้มีอาวุโส ท่านปล่อยข้าพเจ้าผ่านไปเถิด”

ชายชราเสื้อเขียวยังคงมิว่ากล่าวอย่างไร แต่ใช้นัยน์ตาจับจ้องมองนางจนแว่นิ่ง

เง็กโน้วเห็นชายชรายังคงมีหลักทาง พลันล้วงเอาขวดมรกตออกจาก
อกเสื้อ เทยออกมาสีกว่าเม็ด ย่นมือวางไว้ที่เบื้องหน้าชายชราเสื้อเขียว
แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทูปติศิษย์ในพรรคของท่านจนได้รับบาดเจ็บ นี่คือน้ำเม็ดยา
น้ำนมศิลาที่มารดาข้าพเจ้าใช้เวลาถึงสามปีจึงสามารถผสมขึ้นได้ ท่านเพียงให้
คนประดาน้ำนั้นกินลงไปก็ทุเลาเป็นปกติได้ในเวลารวดเร็ว ขอผู้อาวุโสโปรด
ปล่อยข้าพเจ้าผ่านไปเถิด”

ชายชราพลันมีประกายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า รับยาเม็ดยาน้ำนมศิลาซุก
ไว้ในอกเสื้อ

แต่ยังคงส่งเสียงอันเย็นชาขึ้นว่า

“เล่าสู่มีวาจาหนักแน่นยิ่งกว่าขุนเขา ไม่เปลี่ยนแปลงกลับกลอกอย่าง
เด็ดขาด จะผ่านไปก็ต้องรับฝ่ามือเราสามครั้งให้ได้เสียก่อน”

เง็กโน้วถูกชายชราเสื้อเขียวมาขัดขวางสองครั้งสองครา คำนวณดูตาม
กาลเวลา ทราบว่าอ้วนแซ่ได้ไปจนไกลโขแล้ว จึงบังเกิดความกระวนกระวาย
อย่างร้อนรุ่ม พลันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“ผู้อาวุโส ข้าพเจ้ายอมอ่อนข้อให้ท่านอยู่ตลอดมา เหตุไฉนท่านจึง
มิได้คำนึงถึงเหตุผลและน้ำใจเสียบ้างเลยเล่า”

ชายชราเสื้อเขียวส่งเสียงเนิบนาบขึ้นว่า

“มิว่าเจ้าจะว่ากล่าวดีหรือร้าย จะผ่านไปก็ต้องรับฝ่ามือเราสามครั้ง
เสียก่อนจึงจะได้”

เง็กโน้วกระທိบเท้าแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด ข้าพเจ้ายอมรับฝ่ามือท่านสามครั้ง หากทราบแต่แรกว่า
ผู้คนในโลกนี้มีจิตใจอันเปี่ยมด้วยเล่ห์เหลี่ยมเพทุบาย ข้าพเจ้าไม่ออกมา
เสียจะประเสริฐกว่า”

นางกล่าวได้เพียงเท่านี้ หยาดน้ำตาก็เอ่อคลอจนแทบจะหยดหยาด
ลงมา

ชายชราเสื้อเขียวหามีจิตหวั่นไหวเวทนาไม่ ยังคงกล่าวว่า

“เจ้าตระเตรียมเอาไว้ให้พร้อมด้วย เล่าสู่จะลงมือแล้ว”
เง็กโน้วสุดลมปรารถนແ່ฟຸ່ງຂຶ້ນທົ່ວຮ່າງ ນາງນັ້ນໄດ້ມີຈິດຄິດຈະຫາອັນຕະຍາຍ
ຜູ້ຄົນ ຈຶ່ງເຮັດກຳລັງຂຶ້ນມືເຖິງຫ້າສ່ວນກ່າວເສີຍນຸ່ມນວລໄປວ່າ

“ທ່ານລຸ່ມມືມາເຖິດ ຫ້າຟຸ່ງເຈົ້າຕະຫຼົກພ້ອມແລ້ວ”

ຮາຍຮາເລື້ອເຫຼົ້າຍັງຄົງເຫັນເຂົາໄດ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ຍ່ອຍຮຸ່ງກ່ວາເດີມເລັກນ້ອຍ
ແຂນເລື້ອອັນກວ້າງໃຫຍ່ສະບັດຂຶ້ນນູບໜຶ່ງ ໂດຍປາກຈາກສູ່ມເສີຍຢ່າງໃດເລີຍ

ແຕ່ເຈົ້າໂນ້ວພຣັດມີສີເຫຼ້າແປຣເປຣຢືນໄປຢ່າງຮຸນແຮງ ນາງກິດຮ້ອງດ້ວຍ
ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕະຫຼົກວ່າ

“ທ່ານໃຜບໍ່ເອີ້ຍຕົນຊັ້ນຊີ້ວ (ມືປະລິດວິຖານຮູ້ສຶກ)”

ຮາຍຮາເລື້ອເຫຼົ້າວາງຄຳຢ່າງເຮັດເຮັດວ່າ

“ມີໃຜຟັງວິຊານີ້ ອາດຈະດຳເນີນການຟັງບໍ່ເຂັ້ມກັ່ງທີ່ (ຟັງໄດ້ນຳໃຈ) ໃນ
ຕົວມືຮ້ອງເຂັ້ມກັ່ງໄດ້”

ຟັງທັງສອງທີ່ໄດ້ຮູ້ສຶກພອປະທະກັນເຂົ້າ ເຈົ້າໂນ້ວພຣັດສະຫ້າມຂຶ້ນທັງຮ່າງ
ສີເຫຼ້າແປຣເປຣນຳຢ່າງຮຸນແຮງ ເຂດລາຄອຍກາຍໄປເຈັດແປດກ້າວແລ້ວກ່າວວ່າ

“ຜູ້ມີອາວຸໂສ ທ່ານອາດມີຫົດເຫຼັ້ມໂຫຼດເຫຼືອເກີນ”

ຮາຍຮາເລື້ອເຫຼົ້າວາງຄຳ ແລ້ວກ່າວວ່າ

“ຍັງມີອີກສອງຝ່າຍມື”

ເຈົ້າໂນ້ວໃນເວລາຂະນະນັ້ນ ພຣັດອ້າປາກກະອັກໂລຫິດອອກມາເປັນລຳຍາວ
ຮ່າງອັນອ້ອມແອ້ນນ້ອຍຂອງນາງເຂດລາຄອຍແຕກກາຍນຶ່ງລຸ່ມກັບພື້ນ ແຕ່ຫຼັກ
ນາງຕະເຍີກຕະກາຍລຸກຂຶ້ນຍືນອີກຄັ້ງໜຶ່ງກ່າວວ່າ

“ໄມ້ ຫ້າຟຸ່ງເຈົ້າມີອາດຈະນ່ວງຢູ່ໃນທີ່ນີ້ໄດ້ ແຂ້ງບາດເຈັບສາຫັສ ໄມ້ມີຜູ້ໃດ
ປະນີບັດແລ້ວໄມ້ອາດຈະຢູ່ໄດ້ດອກ”

ຮາຍຮາເລື້ອເຫຼົ້າວາງຄຳ ແລ້ວກ່າວວ່າ

“ພະພຸທຮູບລອຍຂ້າມລຳນ້ຳ ຕົວເອງກໍຍັງຍາກຈະຄຸ້ມຄອງຮັກສາໄວ້ ຍັງ
ຈະໄປເກື້ຍຂ້າງກັບຜູ້ອື່ນໂດຍເຈົ້າ ຕະຫຼົກມືຮຸ່ງຝ່າຍມືທີ່ສອງຂອງເຈົ້າສູງເຖິດ”

ເຈົ້າໂນ້ວນັ້ນຄວາມຈິງໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັສແລ້ວ ຮູ້ສຶກແຕ່ຫົວສ່ອງມືນຸ່ງ
ຈົນເຫັນກໍອັ້ນ ເຫັນເຫຼົ້າເຫຼົ້າແບບຈະໄດ້ກຳລັງທຽງຮ່າງ ແຕ່ກະທັ່ງຍືນກໍມີມັນຄົງດຸດ

เดิม แต่นางเมื่อได้ฟังวาจา นั้นแล้ว ก็ขบขามระงับใจ กล่าวเสียงละห้อยขึ้นว่า

“ผู้อาวุโส ท่านลงมือเถิด ข้าพเจ้าตระเตรียมตัวพร้อมแล้ว”

นางยกฝ่ามือทั้งสองขึ้นเสมอออก ทำท่าที่เป็นการรับฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม สองตาจับจ้องมองดูชายชราเสื้อเขียว ด้วยประกายอันแตกฉานไร้แวว

ประกายอันพิกลของชายชราปรากฏขึ้นอีกวูบหนึ่ง แค้นเสียงเบา ๆ แล้วแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ก็สะบัดไป พลังที่ไร้สภาพได้ทะลักออกมาอีกคราหนึ่ง โถมจูโจมเข้าใส่เง็กไน้วดุจดั่งพายุอันคลุ้มคลั่ง

เง็กไน้วก็ผลักฝ่ามือทั้งสองตรงไปที่เบื้องหน้า แต่ในขณะนี้ พลังฝ่ามือที่นางผลักออกไปไม่มีกำลังใด ๆ แม้แต่น้อยนิดเลย

เห็นว่าหากฝ่ามือทั้งสองปะทะกัน เง็กไน้วจะต้องสิ้นใจตายไปอย่างแน่นอน

ในเวลาขณะนั้น ชายชราเสื้อเขียวพลันเบี่ยงพลังออกทางด้านข้าง เสียงระเบิดดังโครมได้กระแทกเข้าใส่ที่ข้างกายเง็กไน้ว จนแผ่นดินหย่อมนั้นกลายเป็นหล่มใหญ่ถนัดใจขึ้นมา

จากนั้น มือซ้ายได้สะบัดออกไปวูบหนึ่งอย่างรวดเร็ว เสียงระเบิดดังโครมจนฟ้าถล่มดินทลายได้อุบัติอีกครั้ง ที่ด้านซ้ายมือก็ถูกฟาดจนกลายเป็นหล่มใหญ่ออกไปเช่นกัน จวบจนบัดนี้จึงร้องฝ่ามือกลับ ใช้สายตาที่เต็มไปด้วยประกายอันสมเพชเวทนา จับจ้องมองหน้าเง็กไน้วแล้วกล่าวว่า

“เห็นแก่การประทานยาที่เปี่ยมด้วยความเมตตาการุณย์ และจิตใจอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของเจ้า เราปล่อยเจ้าไปได้แล้ว”

เง็กไน้วจ้องมองดูชายชราเสื้อเขียวด้วยความเต็มตื่นในพระคุณ ตาทั้งสองมีหยาดน้ำหยดหยาดลงมาอย่างลึมดัว กล่าวเบา ๆ ว่า

“ขอบพระคุณผู้มีอาวุโสที่ไม่ปลิดชีวิตไป เง็กไน้วจะจดจำผู้มีอาวุโสไว้”

ชายชราที่มีใบหน้าเย็นชากระด้าง พลอยมีแววเห็นใจปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง ล่ายหน้าน้อย ๆ สะบัดแขนเสื้ออันกว้างใหญ่ ร่างพลัหายลับตาไปในทันที

เง็กโน้วเห็นชายชราเสื้อเขียวไปไกลแล้ว พลันอ้าปากกระอักโลหิตสด ๆ ออกมาอีกสองกอง มีอาเจียนทานต่อไปอย่างไรได้ ทรงกายก็มีอยู่แล้ว จึงต้องกระแทกร่างลงกับพื้น เหม่อมมอดดูดวงดาวบนท้องฟ้าอันแว้งว้างไพศาล รำพึงรำพันขึ้นมาว่า

“มารดา ท่านผู้เผื่อน้ำกลัวคาดฝันมาถึงเลยว่า โน้วยต้องมาได้รับบาดเจ็บอันสาหัสในสถานที่นี้ แชนิ้งก็ได้จากข้าพเจ้าไปแล้ว มารดาเอ๋ย ข้าพเจ้าจะต้องหาแชนิ้งให้พานพบจนได้ เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นคนของแชนิ้งแล้ว”

นางเหม่อมมอดดูท้องฟ้า ล้วงเอายาน้ำนมคิลาออกมากลืนกินลงไป แล้วจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนเดินโซเซตรงไปทางเบื้องหน้า

เง็กโน้วมุ่งตรงไปไม่ลัดเลี้ยว จวบจนกระทั่งท้องฟ้าได้เริ่มสว่างขึ้น ทิละน้อย แต่นางก็ติดตามหาอ้วงแซมิพานพบอยู่

ในขณะนั้น นางเดินอยู่บนเนินเขาแห่งหนึ่ง ยอดเขาแห่งนี้มีโขดคิลาระกะระกะอยู่เป็นหย่อม ๆ เง็กโน้วจึงทรุดกายนั่งไปบนคิลาใหญ่พักผ่อนออมกำลังไว้

นางคิดถึงอ้วงแซมที่ทอดทิ้งนางไป นางเป็นสตรีอายุเยาว์ที่มีเคยผ่านโลก การอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายแล้ว จะไปติดตามหาอ้วงแซมได้ในที่ใดกันเล่า

นางยังคิดยิ่งเศร้าเสียใจ จนอดมิได้ต้องร่ำไห้คร่ำครวญขึ้นทันที

แต่นางพอร่ำให้เพียงชั่วครู่ พลันได้ยินเสียงครวญครางเบา ๆ ดังแว่วเข้ามา ทำให้ต้องหยุดยั้งการร่ำด้วยความสงสัยใจ เงี่ยหูฟังไปทางต้นเสียงอย่างตั้งใจ เสียงครวญครางนั้นได้ดังมาในท่ามกลางโขดหินอันระกะระกะบนยอดเขานั้นเอง

นางพินิจทรงกายขึ้นยืน ขบคิดด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

‘ในถิ่นที่รกร้างวังเวงไร้ผู้คนอาศัยอยู่ มามีเสียงครวญครางขึ้นได้อย่างไรกัน ?’

ฉับพลันนั้น ความคิดอันหนึ่งได้อุบัติวูบขึ้นจนต้องคำนึงด้วยความ

ตื่นตื่นดีใจว่า

‘ต้องเป็นแซ่หนึ่ง ต้องเป็นแซ่หนึ่งแน่นอน เขาได้รับบาดเจ็บอันสาหัส
น่าจะล้มลงมาถึงที่นี่แล้วก็มีอาจเดินทางต่อไปได้’

นางจึงรีบวิ่งโซเซไปตามทิศทางที่มีเสียงคราง ปากก็ร้องเรียกเบา ๆ
ออกไปว่า

“แซ่หนึ่ง ในที่สุดข้าพเจ้าก็หาท่านได้พบพบ”

แต่เมื่อนางไปแลเห็น ก็ต้องผิดหวังอย่างรุนแรง ร้องอุทานขึ้นเบา ๆ

ภายในหมู่โขดหินอันระเกะระกะ มีสตรีในอาภรณ์ขาวที่แปดเปื้อนด้วย
คราบโลหิตเป็นต่างดวงนอนอยู่ ใบหน้าของนางมีแพรขาวคลุมไว้ มิต้อง
สงสัยก็แน่ใจว่า นางคือเต้ยจู้ตำหนักหงส์ของหุบเขาอีวีกัก ที่ละทิ้งอ้วงแซ
อยู่ภายในอุโมงค์ใต้ดินของสุสานลั้งฮุย ปลีกตัวหนีมาตามลำพัง

“มีทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด นางจึงได้รับบาดเจ็บจนเกลื่อนกลาด
ทั่วร่าง มานอนครวญครางอยู่ที่นี่ ?”

เง็กไฉวหนึ่งยอง ๆ ลงไปลูบคลำที่ทรงอกนาง รู้สึกมิใช่มีอาการบาดเจ็บ
ภายในอันสาหัสอย่างไรเลย เพียงแต่เสียโลหิตมากมายเกินไปจนสิ้นสติ
เท่านั้นเอง

นางรีบป้อนยาเม็ดน่านมศิลาแก่นางสองเม็ด นวดเฟ้นอยู่อีกครู่หนึ่ง
แล้วจึงตบไปที่กลางหลังสามครั้ง ร้องเรียกเบา ๆ ว่า

“เจ้าเจ้ตื่นมา เจ้าเจ้ตื่นขึ้นมาเถิด”

เต้ยจู้ตำหนักหงส์ลืมตาตามเสียงเรียกร้องขึ้นทันที แล้วพลันกระโดด
ปราดขึ้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่าน...ท่านเป็นผู้ใด จึงกล้าบังอาจมาปลดผ้าคลุมหน้าของข้าพเจ้า”

เง็กไฉวชะงักงันไปวูบหนึ่ง คำนิ่งขึ้นว่า

‘ไหนในโลกนี้ จึงมีแต่คนมิคำนึงถึงเหตุผลเสียเลย เราช่วยชีวิตของ
นางไว้ แต่นางกลับมามีเห็นว่าเราไปปลดผ้าคลุมหน้าของนางออก หากแม้
ในโลกนี้ต่างมีคนเยี่ยงนางทั้งสิ้นแล้ว โจ้วบ้อที่เรียกตนเองเป็นบ้อแข่งฮุยฮิน
(ท่านผู้หญิงไร้น้ำใจ) กลับเป็นเหตุผลอันเหมาะสมถูกต้องอย่างยิ่ง เนื่อง

จากว่า ในโลกนี้ความจริงก็ไม่มีผู้เปี่ยมด้วยน้ำใจไมตรีอยู่แล้วนั่นเอง

ในช่วงเวลานั้น เจ็กโน้วบังเกิดความสะทกสะท้านใจอย่างรุนแรง จนลืมตอบคำถามของเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ไปเสีย

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์นับว่าเป็นตรฐิที่ผู้দ্ผดผดสะคราญอย่างแท้จริง ยามนี้มาตรแม่น้บไหน้าซิดเผือดไร้สีเลือด แต่ก็ยังมีอาจลบล้างความมดงมเปี่ยมด้วยเสน่ห์ที่หยาดเย้มออกไปได้ มาตรแม่น้จะมีโทะอย่างรุนแรง แต่กลับยิ่งเพิ่มพูนความมดงมสะคราญของนางให้เด่นชัดขึ้นอีก

เจ็กโน้วมอดดูหน้านางจนแ่น่งเนิ่นนานด้วยความตะลึงลัน

นางเอ่ยเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“เจ้าเจ้มีความมดงมปานเทพธิดา ไฉนไม่ยินยอมให้ผู้คนได้เห็นหน้าเล่า ?”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ตวาดอย่างแค้นเคืองขึ้นว่า

“นอกจากมารดาข้าพเจ้าแล้ว ท่านเป็นคนแรกที่ได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของข้าพเจ้า มิมีเหตุผลใดจะว่ากล่าวได้แล้ว ท่านจะฆ่าตัวตายในที่หรือให้ข้าพเจ้าลงมือ ?”

เจ็กโน้วตอบอย่างงุนงงสงสัยว่า

“เพราะเหตุใด ? เจ้าเจ้ ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่านก็เป็นความผิดพลาดไปหรือ ?”

“ข้าพเจ้ามิสนใจ ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ส่วนการปลดผ้าคลุมหน้าของข้าพเจ้านั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง สองเรื่องมิอาจจะปะปนกันมาถกเถียงวิจารณ์ได้”

เจ็กโน้วเห็นท่าทีที่โหดเหี้ยมดุร้ายของเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ถึงเช่นนั้น นางต้องถอยกายกรูด ๆ อยู่ตลอดเวลา ท้อแท้ทอดอาลัยอย่างยิ่ง ราพึงขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านพลาดผิดไปแล้ว ท่านก็คิดเสียว่าข้าพเจ้ามิได้ช่วยท่านเถิด”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ลอบพินึกกลมปราณโคจรดูตลบหนึ่ง รู้สึกยังคงไม่มีติดขัดอย่างไร จึงเค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ท่านได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของข้าพเจ้า ?”

“อย่างนั้น ท่านถือเสียว่าข้าพเจ้ามิเคยเห็นก็แล้วกัน”

“ไหนเลยจะมีเรื่องง่ายดายถึงปานนี้ นี่...ท่านจะเชื่อถือหรือไม่เล่า ?”

เง็กไฉวถูกนางกระตุนอย่างรุนแรงหลายต่อหลายครา ท่าที่จึงแปรเปลี่ยนไปทันที หัวร่อแล้วกล่าวว่า

“เจ้าเง็ก ท่านก็ได้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของข้าพเจ้า แล้วไหนท่านไม่ฆ่าตัวตายบ้างเล่า ?”

เต๋ยจูตำหนักหงส์คาดมิถึงว่า นางรู้จักเอ่ยวาจาเย้ยหยันอย่างแหลมคมเช่นนั้น จึงอับจนถ้อยคำ มิทันคิดคำตอบใด แต่กลับมีโศกเดือดดาลเป็นการใหญ่ พลั้งฝ่ามือซึ่งชวงเจ๊าะแมะเจ๊าะ ถูกสะบัดฟาดออกไปในทันใด ความรุนแรงของพลั้งเสียดฝ่าอากาศจนดังซู่ซ่า ฟุ้งเข้าใส่จุดสำคัญในร่างเง็กไฉวอย่างรุนแรง

เง็กไฉวเบี่ยงกายเลี้ยวออกไป กล่าวอย่างยื้มแย้มอีกว่า

“เจ้าเง็กหากจะต่อยตีกัน ท่านมีอาจจับมือข้าพเจ้าได้ดอก”

“เจ้ามิวิชากำลังฝีมืออย่างไรก็นำออกมาใช้ให้สิ้นเชิงเถิด”

พร้อมกับวาจาที่กล่าวขึ้น ก็ตวัดฝ่ามือฟาดซ้ำเติมเข้ามาอีกคราหนึ่ง

เง็กไฉวในคราวนี้มีเสียงหลบหลีกอีก แขนเสื้อสีม่วงสะบัดขึ้นวูบหนึ่ง พลั้งบ่อเซ็งกั้งซีทะลักออกไปในทันที ทั้งสองต่างเป็นผู้ได้รับบาดเจ็บด้วยกัน พอปะทะพล้งอย่างหักโหม ต่างต้องอุทานขึ้นพร้อมเพรียงกันแล้วล้มพุบลงกับพื้นไปทั้งสองคน

แต่ทว่า บาดเจ็บของเง็กไฉวนั้น คือการบอบช้ำภายใน นางจึงมีอาจจะตะกายขึ้นมาได้ภายในเวลารวดเร็ว

โดยนัยกลับกัน เต๋ยจูตำหนักหงส์เพียงกลิ้งร่างบนพื้นแล้วก็ผุดลุกขึ้นยืนได้ ฉวยโอกาสที่มสกัดฝ่ามือออกไป มุ่งสู่จุดกิมเขี้ยวชวากของเง็กไฉว งามงู้อย่างแม่นยำ นางจึงมีอาจทรงกายขึ้นได้อีกแล้ว

เต๋ยจูตำหนักหงส์เค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“เรายังเข้าใจว่า เจ้ามิวิชาอันยอดเยี่ยมร้ายกาจอย่างไรเสียอีก ที่แท้

ก็เป็นเสียกระดาศที่ไม่อาจทนทานการตบตีได้เลย”

เง็กโผนมองดูนางด้วยสายตาอันรันทดสลดใจ ก็มึนศีรษะมิได้ว่ากล่าว
อย่างไรอีก

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์สีหน้าเคร่งเครียดลงกว่าเดิม กล่าวว่า

“ความตายได้กรายมาจนถึงเบื้องหน้าสายตาของเจ้าแล้ว แต่เห็นแก่
การที่เจ้ามีบุญคุณต่อการช่วยชีวิตเรา เจ้ามีความในใจอย่างไรก็รีบบอกออกมาเถิด
เราจะไปกระทำการแทนเจ้าให้สำเร็จสักเรื่องหนึ่ง”

เง็กโผนส่ายหน้าน้อย ๆ แต่พลันมีประกายตาเจิดจ้าขึ้นทันที

อุบายอันชั่วร้าย

นางคิดถึงอ้วงแซ่ขึ้นมาในยามคับขัน หยาดน้ำตาจึงทะลักออกมาจากเบ้า กล่าวเสียงเครือว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้ามีความในใจอยู่เรื่องหนึ่ง เจ้เจ้ช่วยกระทำให้แทนข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่มีอะไรเสียใจอย่างไรเลย”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์แค้นหัวร่อแล้วกล่าวว่า

“มีเรื่องอันใดก็รีบบอกออกมา อย่าให้เราเปลี่ยนแปลงความคิดไปเสียก่อน เราก็จะไม่กระทำให้แก่เจ้าแล้ว !”

เง็กไ่้วถามขึ้นด้วยความหวังอันเปี่ยมล้นว่า

“ท่านยินดีที่จะกระทำให้แทนข้าพเจ้าจริง ๆ หรือ ?”

“ผู้ใดไปหลอกลวงเจ้าเล่า รีบออกมา เรายังจะต้องเร่งร้อนเดินทางไปอีกไกลนัก”

เง็กไ่้วมองดูเตี้ยจู้ตำหนักหงส์แวบหนึ่ง นางมีความมั่งงามสะคราญเหลือเกิน คาดมิถึงว่าสตรีที่ผุดผ่องเป็นยองใยไปทั่วร่าง รูปโฉมโฉมพรรณงดงามจนละลานตานี้ จะมีใจดำอำมหิตจนไม่คิดสมเพชเวทนาคนบ้างเลย

เง็กโน้วจึงบังเกิดความลังเลใจขึ้นทันที เนื่องจากเรื่องนี้มีความสำคัญ
อย่างใหญ่หลวงยิ่งนัก หากแน้นคราใดให้ว่วนผิตคนไป จะต้องกลายเป็น
เภทภัยอันมหันต์สุดจะกลับกลายแก้ไขได้

เต๋ยจูตำหนักหงส์กล่าวอย่างคลั่งแค้นขึ้นว่า

“เจ้าอย่าได้คิดถ่วงเวลาในที่นี้เลย วันนี้มีว่อย่างไ้เจ้าก็เ้าอามีชีวิต
รอดออกไปได้ หากแน้นเจ้าไม่มีเรื่องอันใด เ้าก็เ้าเ้าความเกรงใจอีกแล้ว”

พอขาดคำ นางยกฝ่ามือขึ้นชูเหนือศีรษะอย่างแฉ่มซ้ำ

เง็กโน้วทอดถอนหายใจยาว ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจ้าเจ้ ข้าไว้ก่อน ข้าพเจ้ามีเรื่องอยู่จริง ๆ”

กล่าวแล้วก็ล้วมือเข้าอกเสื้อ ดึงเอาคัมภีร์บ๊อเซ่งเก็งและตราบ๊อเซ่งอิน
ออกมา กล่าวอย่างร้อนหวว่

“เจ้าเจ้ เ้ายงนำของสองสิ่งนี้มอบถึงมือสามีของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้า
มาตรแน้นตายก็เ้าเสียดาชีวิต”

เต๋ยจูเ้าเ้าแลดูคัมภีร์และตราบ๊อเซ่งอย่างเย็นชา นางมึทราบว่ของ
สองสิ่งนี้มีความสำคัญเ้ายงไร จึงได้ถามขึ้นอย่างมึได้สนใจว่า

“นี่มันเ้าของอันใด ?”

“มันคือบ๊อเซ่งเก็งและบ๊อเซ่งอิน ที่มารดาข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ามอบแก่สามี”

เต๋ยจูมาตรแน้นมึเคียพานพบคัมภีร์และตราบ๊อเซ่ง แต่นามที่สั่น
สะเทือนบุญลึมจนแทบล่นสลายของเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อนนั้น แต่นางยอมเคีย
ไ้ยนิมจนข้าของ จึงมีทำที่ตื้นตันเ้าอย่างยง งามดว้ความตื้นตระหนกว่

“นี่คือบ๊อเซ่งอิน ของบ๊อเซ่งฮูหยินที่อาละวาดในบุญลึมเมื่อห้าสิบกว่าปี
ก่อน ไ้หรือไม้ ?”

เง็กโน้วผงกศีรษะรับคำอย่างเจียบขริม

เต๋ยจูตำหนักหงส์คาดฝันมึถึงว่ เหตุการณ์ในวันนี้จะพามาเ้าเ้ากับ
ของวิเศษที่สามารถการบาคตรูไ้ได้อย่างมึประสิทธิภาพ ส่วนวิชาฝีมือที่มีอยู่
ในคัมภีร์บ๊อเซ่งเก็ง มากมายก่ายกองล่นแล้วเ้าเป็นวิชายอดเยี่ยมสูงส่ง บ๊อ-
เซ่งอินนั้นก็เป็นอาวุธอันทรงอาณุภาพ ที่ยามเปล่งออกแล้ว เ้ามีผู้ใดสามารถ

ต้านทานอยู่ได้

ใบหน้าที่หยาดเยิ้ม สะคราญปานเทพิดาของนาง พลันปรากฏรอย
แย้มยิ้มอย่างปลาบปลื้มปิติ รีบยื่นมือไปช่วงชิงของทั้งสองสิ่งจากมือเง็กไฉว
มาอย่างร้อนรน ร้องขึ้นด้วยความลึงโลดว่า

“ประเสริฐ ประเสริฐมาก เราไม่ต้องวิตกว่าจะล้างแค้นต่อพวก
ซึกเจี๊ยะก้า ที่ทำอันตรายเราจนเป็นบาดแผลทั่วตัวได้แล้ว เราจะต้องให้พวก
มันได้รับฝีมืออันชั่วร้ายไปสักครั้งหนึ่งจนได้”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ได้รับบาดเจ็บจนชুবชืด ความจริงที่แท้เมื่อนางออก
มาจากอุโมงค์ของลี้ซุ่ยนั้น ถูกพวกซึกเจี๊ยะก้ารุมล้อมจู่โจมจนได้รับบาดเจ็บ
ทั่วร่าง ยามนั้นนางจึงมีความแค้นเคืองพวกซึกเจี๊ยะก้าจนเข้ากระตุก

เง็กไฉวเห็นเตี้ยจู้ตำหนักหงส์ กระซากชิงของในมือไปทั้งสองสิ่ง จึง
บังเกิดความสำนึกเสียใจอย่างรุนแรง แต่किनปัญหาจะกระทำได้ มี
แต่นอนมองดูนางอยู่บนพื้น จนตาเขม็งนิ่งมิกะพริบ

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์ลึงโลดดีใจอยู่ครู่หนึ่ง พลันทวนคิดขึ้นได้ว่า บ้อ-
เซ็งเก็งและบ้อเซ็งอิ่น เป็นสิ่งที่ตนรับปากจะส่งมอบให้แก่ผู้อื่น สีน้าจึง
แปรเปลี่ยนไปทันที ซุกของทั้งสองสิ่งไว้ในอกเสื้อแล้วกล่าวว่า

“เอาเถิด เราจะส่งมอบต่อให้เจ้าได้อย่างแน่นอน ซึ่งเข้าใจว่าเจ้าต้อง
ตายอย่างนอนตาหลับได้แล้ว”

กล่าวจบ นางก็ยกมืออันผุดผ่องจะฟาดลงมา

เง็กไฉวพอได้เห็น นางพลันร้องไห้เสียงดัง ๆ ขึ้นทันที กล่าวว่า

“ท่านไม่มีความจริงใจเลยแม้แต่น้อยนิด ข้าพเจ้าหลงกลท่านแล้ว”

เตี้ยจู้ตำหนักหงส์พอได้ยินต้องปล่อยมือลงมามีคราหนึ่ง ตวาดอย่าง
เกรี้ยวกราดว่า

“จะร้องไห้ไปไยกัน เจ้าโง่เง่าที่ไม่มีความจริงใจ เราหากไม่มีความ
จริงใจ ยังจะยินยอมรับปากส่งของนี้ต่อไปให้แก่ผู้อื่นหรือ ?”

เง็กไฉวยิ่งร้องไห้เศร้าเสียใจขึ้นกว่าเดิม กล่าวว่า

“หากแม้ท่านมีความจริงใจ เหตุไฉนไม่ถามไถ่ให้กระจ่างว่าบุคคลที่

จะส่งต่อให้ นั่นคือผู้ใด ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์พลันตวาดอย่างเดือดดาลว่า

“เจ้ามิใช่บอกว่า เป็นสามีของเจ้าหรือ ?”

“สามีข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ท่านทราบแล้วหรือ ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์อ้าปากค้างอย่างงงเง้งไปทันที แต่เพียงชั่ววูบก็ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“ยากนักที่เจ้าผู้เป็นชลยรอกการประหาร ยังมีความละเอียดรอบคอบถึงปานนี้ เอาเถิด เจ้ากล่าวมา สามีของเจ้าเป็นใคร ขอเพียงเราสามารถติดตามตามมันได้พบปะ ก็จะมีของนี้ให้แก่มันอย่างแน่นอน เจ้าวางใจเถิด”

เง็กโน้วเหม่อตาทั้งสองมองท้องฟ้า เห็นหมู่ปุยเมฆขาวสลับลอยล่องไปอย่างแซมซ้า ใบหน้านางปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย กล่าวเสียงละห้อยว่า

“สามีข้าพเจ้าแซ่อ้วงนามแซ่ สวมใส่เสื้อยาวสีเขียว ท่าทางองอาจสง่างาม หน้าตาคล้ายมีเสน่ห์”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์พอได้ฟัง พลันถอยกายไปครึ่งก้าวอย่างตื่นตระหนก ร้องเสียงก้องขึ้นว่า

“เจ้าว่ากระไร ? สามีของเจ้าคืออ้วงแซ่ ? เจ้าแต่งงานกับมันตั้งแต่เมื่อใด ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์ แทบมิยินยอมเชื่อโศตประสาทของตน จึงถามไถ่ไปด้วยความตื่นเต้นตกใจอย่างใหญ่หลวง

เง็กโน้วถามขึ้นด้วยความประหลาดใจว่า

“ถูกแล้ว สามีข้าพเจ้าคืออ้วงแซ่ มารดาข้าพเจ้าได้ตกลงใจยกข้าพเจ้าให้เขาเมื่อคืนนี้เอง ท่าน...ท่านรู้จักเขาหรือ ?”

เต๋ยจู้ตำหนักหงส์สีหน้าเครียดลงทันที แค้นเสียงแล้วกล่าวอย่างเย็นชาว่า

“เราไหนเลยจะเพียงรู้จักมันเท่านั้น เจ้าเด็กอุบาทว์ ช่างเลวทรามชั่วชาติยิ่งนัก”

พลันเหลียวขวับกลับมา ถลึงตาค้อนเง็กโน้วอย่างโหดเหี้ยมดุร้าย

กล่าวสืบต่อไปว่า

“ความจริงเราคิดจะให้เจ้าตายอย่างง่ายตายสบายตัว มิมีความเจ็บปวดรวดร้าวแม้แต่น้อย แต่ในเมื่อเจ้าเป็นภรรยาของมัน ก็ต้องทำหน้าที่มีชีวิตอันอาภัพอัปภาคย์ ตกอยู่ในเงื้อมมือของเราแล้ว ก็มีเวณดอกที่จะให้เจ้าได้ลิ้มชิมรสแปลก ๆ เสียบ้าง”

เง็กโน้วร้องอย่างตื่นตระหนกตกใจว่า

“ท่าน...ท่านจะทำอย่างไรกับข้าพเจ้า อา...”

นางพลันคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงร้องเสียงดัง ๆ ว่า

“เขาบอกว่าเขามีภรรยาแล้ว หรือว่า...หรือว่า...ท่านคือภรรยาของเขา ?”

เตี้ยจู้ทำหน้าที่หงส์แค่นหัวร่ออย่างรันทด โดยมีรับและไม่ปฏิเสธกล่าวว่า

“เจ้าไม่ต้องถามไถ่ให้มากความ เราจะสั่งกักจุดโจ้วอิมเจ้าแม่ ให้เจ้าตายอย่างทุกข์ทรมานช้า ๆ”

กล่าวแล้วนางประคบนิ้วจุดตั้งสายลม ที่มัสกักจุดโจ้วอิมเจ้าแม่อย่างโหดเหี้ยมดุร้าย

เง็กโน้วกริรร้องเสียงแหลมด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว สิ้นสติไปทันที เตี้ยจู้ทำหน้าที่หงส์เปล่งเสียงหัวร่อสดใสกังวาน เหลือบมองดูเง็กโน้วแล้วจึงยกฝ่าขึ้นคลุมหน้าอีก พาคัมภีร์บ้อเซ่งเก็งและบ้อเซ่งอิน พุ่งกายออกไปจากที่นั้นอย่างลึงโลดล่ำพอง

เง็กโน้วนอนแน่นิ่งอยู่ในหมู่โขดหินอันระเกะระกะไปหนึ่งวันแล้ว เง็กโน้วได้รู้เรียนวิชาคัมภีร์บ้อเซ่งเก็งมาตั้งแต่เยาว์วัยจนแตกฉานเชี่ยวชาญ คัมภีร์นี้ที่มีนามบ้อเซ่ง (ไร้น้ำใจ) จากความหมายของนามก็พอทราบกันได้ว่าวิชาที่มีบันทึกลูกอยู่นั้น ล้วนแล้วเป็นวิชาที่โหดเหี้ยมชั่วร้าย อามหิตอย่างไม่มีความดีปะปน และในคัมภีร์นั้นก็มิอยู่บทหนึ่ง ซึ่งกล่าวถึงโจ้วอิมเจ้าแม่

หยาดน้ำค้างยามดึกได้พร่างพรูหนักหน่วง จนเง็กโน้วได้สติขึ้นมา เพราะความเยือกเย็น นางเหม่อมองดูหมู่ดาวที่ดาดดาบนท้องฟ้า แล้วก็คร่ำครวญด้วยน้ำตาอันเนื่องนองว่า

“เรามีอาจจะตาย เราตายในลักษณะนี้ไร้คุณค่าจนเกินไป”

นางจึงเริ่มฝึกลมปราณทะลวงจุดชีพจรขึ้นเบา ๆ มาตรฐานจะเป็นการฝึกลมปราณอย่างเบาที่สุด เนื่องจากนางรับบาดเจ็บภายในอยู่แล้ว ที่ทรวงอกจึงคล้ายดั่งมีเข็มจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ทิ่มแทงเข้าไปใส่นกเจ็บปวดรวดร้าวอย่างสุดแสน แต่นางก็ขบกรามแนบแน่นระงับใจฝึกลมปราณไปทีละครั้งทีละครั้งอย่างไม่ย่อท้อ

ยามนี้ หากแม้มีผู้มาอยู่ทางด้านข้าง จะต้องเข้าใจว่าเง็กไน้วมีความเจ็บปวดรวดร้าว ในการฝึกปรี้อการเปลี่ยนกระดุกล่างไขมัน หน้าของนางมีเส้นโลหิตสีเขียวขึ้นแบ่งพองจนแทบระเบิด ใบหน้าก็เขียวคล้ำปากแยกแยะหยาดเหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินลงมามีขาดสาย มือทั้งสองกำก้อนหินข้างกายเอาไว้อย่างแน่นหนา จนนิ้วจมหายไปในเนื้อศิลา

นางใช้ความอดทนกล้ำกลืนที่สุดผืนในชีวิต มาต้านทานต่อความเจ็บปวดรวดร้าวของลมปราณที่กำลังทะลวงจุดลับในร่าง

แสงเดือนดาวเคลื่อนคล้อยไปที่ละน้อย กาลเวลาได้เคลื่อนผ่านอย่างแผ่มช้าเนิบนาบ

เง็กไน้วสิ้นสติไปเพราะความเจ็บปวด แล้วก็ได้สติขึ้นมาอีกคราหนึ่ง เริ่มต่อสู้เพื่อการดำรงคงชีวิตอยู่อีกอย่างมานะพยายาม...

ย้อนกล่าวถึงอ้วงแซเมื่อทอดทิ้งเง็กไน้วหนีไปทั้งที่ได้รับความเจ็บ ความจริงในยามนั้น สติสัมปชัญญะของอ้วงแซได้สับสนวุ่นวายจนอลเวง หากแม้เป็นคนที่มีจิตใจปลอดโปร่งแจ่มใส เง็กไน้วได้คว่ำตัวจिनคิวจีเยะมา อันชายชราผู้นี้ เป็นคนที่อ้วงแซปรารถนาจะจับกุมตัวเอาไว้อย่างยิ่ง ย่อมมิยอมละทิ้งไปโดยไม่สนใจใยดีอย่างแน่นอน

อ้วงแซวิ่งพลางได้ยินเสียงตะโกนก้องร้องเรียกของเง็กไน้วที่ด้านหลังอยู่ว่า

“แซหนึ่งรอข้าพเจ้า แซหนึ่งรอข้าพเจ้า”

อ้วนแถมได้ยีนก็พอทำเนา แต่เมื่อได้ยีนเสียงเรียกนี้เข้า ยิ่งเร่งฝีเท้าวิ่งไปว่องไวกว่าเดิม แต่วิ่งไปได้ไม่กี่ไกลเท่าใดนัก ก็รู้สึกวาลมปรมาณในร่างไม่อาจปะติดปะต่อกันได้แล้ว เจ็บปวดรวดร้าวนไปทั่วสรรพางค์กาย

แต่ก็กลักรสกลิ่นลมปรมาณอึดสุดท้ายเอาไว้อย่างเข้มแข็ง ยังคงวิ่งตรงไปอย่างคลุ้มคลั่ง ปากยังกล่าวพึมพำขึ้นว่า

“พวกนางบีบบังคับเรา เราไม่ต้องการนาง เราไม่ต้องการนาง”

อ้วนแถมวิ่งอย่างมิได้จดจำทิศทางเป็นเวลาครู่ใหญ่ เมื่อเหลียวหลังไปมิเห็นเง็กโน้วไล่ตามมา จึงระบายลมหายใจออกจากปากเอือกใหญ่ แต่พอลายลมหายใจออกมาแล้ว พลันรู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวนเวียน จนต้องแผดร้องสุดเสียงว่า

“ไม่ เราไม่อาจล้มลงไปได้”

แต่อ้วนแถมไหนเลยยังจะทรงกายเอาไว้อยู่ เสียงดังโครมบังเกิดขึ้นเมื่อร่างพาดลงกับพื้นจนสิ้นสติสมประดีไป

ในเวลาขณะนั้น มีเงาดำร่างหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาด้วยความรวดเร็วดุจดั่งสายฟ้า หัวขึ้นแล้ววิ่งเข้าไปภายในป่าทึบ วิ่งลัดซ้ายเลี้ยวขวาวงเวียนอยู่หลายครั้ง จึงปรากฏเป็นวัดโบราณที่ปรักหักพังแห่งหนึ่ง

ในวัดโบราณนี้มีตมิดไร่แสงสว่าง ไม่มีร่องรอยของรูปเทียนผู้มานมัสการแม้แต่ตมิดน้อย แสดงว่าเป็นวัดร้างที่ไร้ผู้คนดูแล

ประตูอันทรุดโทรมกระดากระต่างสองบานเปิดแง้มอยู่ ผู้ที่นั่นอ้วนแถมก้าวยาว ๆ เข้าไปด้านในอย่างไม่ลังเล ร้องเบา ๆ ขึ้นว่า

“บิดา”

ภายในวัดร้างมีเสียงแคนแผ่วเบาดังขึ้นเล็กน้อย

“ข้าพเจ้านำมันมาแล้ว”

ผู้ที่อ้วนแถมเจออยู่นั้น กลับเป็นสตรีในอาภรณ์ดำ นางก้าวเข้าไปในโบสถ์พระประธานใหญ่ กึ่งกลางโบสถ์คือชายชราชุดเขียวที่อ้วนแถมเคยเผชิญมาภายในสุสานของลั้งฮุยนั่นเอง

สีหน้ามันเขียวซีดไม่มีความรู้สึก โบกมือขึ้นแล้วกล่าวว่า

“พามันไปไว้ที่ด้านข้างเถิด”

ดรุณีชุดดำวางร่างอ้วงแซลงดังคำว่า หันกายเดินมายืนอยู่ข้างกายของชายชราแล้วกล่าวว่า

“บิดา ข้าพเจ้ามิเข้าใจเลยว่าไฉนท่านจึงต้องทำเช่นนี้ ท่านบอกว่ามันเป็นศัตรูผู้เข้มแข็งที่สุดของพรรคเรา ก็ควรฉวยโอกาสนี้ฟาดมันให้ตายคามือไปไม่หมดจดสิ้นเรื่องราว ? เหตุไฉนจะต้องเสียเวลาให้เป็นเรื่องมากมาย ก่ายกองอีกเล่า ?”

ชายชราชุดเขียวแค่นเสียงเบา ๆ กล่าวว่า

“เจ้าไม่เข้าใจดอก”

“บิดา ท่านช่างเป็นผู้มีความลึกลับจนไม่อาจเดาใจได้เช่นนี้เสมอมา มันฟาดพี่ชายจนตายคามือ ข้าพเจ้าอาฆาตแค้นจนปรารถนาจะให้มันตกตายไปในบัดดล”

นัยน์ตาชายชราชุดเขียวมีประกายสว่างวูบขึ้น เหลือบดูดรุณีชุดดำแวบหนึ่ง แล้วปากอันบางอ้าจะกล่าวแต่ก็ชะงักไว้ ในที่สุดก็ทอดถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

“อันเรื่องราวความนัยนี้เจ้าไม่เข้าใจดอก กระทำไปตามคำสั่งของเรา ก็แล้วกัน”

ดรุณีชุดดำดูออกว่าชายชราชุดเขียวคล้ายตั้งมีความคับแค้นอย่างไร แอบแฝงอยู่ นางพลันมีแรงอันขึ้นมาแล้ว กล่าวอย่างมียินยอมว่า

“ไม่ดอก บิดา ท่านมิบอกเล่าเรื่องราวความนัยนี้ให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าก็ไม่กระทำให้ตามคำบอกที่ท่านสั่งมา”

ชายชราเสื้อเขียวสีหน้าแปรเปลี่ยนไปวูบหนึ่ง

“นิหา ไฉนเจ้ามิเชื่อฟังวาจาของบิดาแล้วเล่า ?”

“ข้าพเจ้าต้องการให้บิดาบอกเล่าความนัยของเรื่อง ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ บิดาคล้ายตั้งมีความคับแค้นที่เก็บงำไว้ในใจ”

ชายชราครุ่นคิดอย่างเงิบขมิ้มอยู่ชั่วครู่ จึงกล่าวเบา ๆ ว่า

“นิหา ในเมื่อเจ้าเข้าใจว่าเป็นความคับแค้นที่ต้องงำแล้ว เหตุไฉนจะ

“ให้บิดาบอกเล่าออกไปเล่า ?”

“บิดามิบอก นี่หากไม่มีความสบายใจได้”

ชายชราครุ่นคิดอยู่อีกครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า

“ยังมีถึงเวลาที่บิดาจะบอกแก่เจ้า แต่มีสักวันหนึ่ง ที่บิดาจะต้องเล่าให้เจ้าฟังแน่นอน”

กล่าวแล้วก็ล้วงมือเข้าอกเสื้อ หยิบยาเม็ดน้ำนมคิลาลิบกว่าเม็ดของเง็กไน้ออกมา กล่าวว่

“เจ้านายนี้นำไปให้แก่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บเมื่อตอนหัวค่ำกินลงไปเถิด รอเมื่อเจ้ากลับมา นากลัว่มั่นก็ได้สติแล้ว ในยามนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างต้องกระทำไปตามคำสั่งของเรา แต่ทว่า เราขอบอกกับเจ้าอย่างหนักแน่นจริงจิงว่า หากแม่นเจ้ามีความคิดเช่นลัว่มั่นขึ้นโดยพลการ เราก็ต้องให้เจ้าตายตามมันไปด้วย จงจำไว้”

ดรุณิซุดดำคาตมิถึงว่ เรื่องราวจะมีความสำคัญอันใหญ่ยิ่งถึงปานนี้ จึงงุนงงไปทันที แต่แล้วก็มิได้โต้เถียงอย่างไร ดิดร้างพุ่งออกไปจากวัดร้าง หายลับตาในความมืดมิดไป

อีกครู่ใหญ่ นางจึงย้อนกลับมาในวัดร้าง แต่ขณะนั้นร่องรอยของชายชราซุดเขียวได้ปลาสนาการไปแล้ว อ้วงแขยงคงนอนหลับตาสนิทแน่นอยู่บนพื้น แต่สีหน้ารู้สึกสดใสขึ้นกว่าเมื่อครู่มากมายก่ายกองนัก

ดรุณิซุดดำแคนเสียงเย็นซาขึ้น แล้วกล่าวรำพึงรำพันว่

“เจ้าแม่พี่ชายของเราตาย เราอาฆาตจนปรารถนาฟาดเจ้าให้ตายคามือไปบ้าง”

นางถลึงตาค้อนควักคู่อ้วงแซอย่างแค้นเคือง แล้วจึงเดินย่องเข้าไปที่ข้างกาย ทรวดนึ่งลงทางด้านข้าง แต่สายตาทั้งสองเหม่อลมอดูเพดานของวัดร้าง ใบหน้าได้ปรากฏแววเหยียดหยามดูแคลนขึ้นอย่างรุนแรง

ในทันใดนั้น นางคล้ายตั้งได้จมอยู่ในภวังค์ความครุ่นคิด รำพึงรำพันขึ้นว่

“บิดาเหตุไฉนต้องกระทำเช่นนี้ ? ช่างเป็นสิ่งที่สุดจะขบคิดคำนวณ

หรือว่าบิดาและมันมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งอยู่ แต่บิดาเป็นชนชาวเผ่าเร่ร่อนอยู่
ซัด ๆ มิเคยเหยียบย่างเข้ามาในตงวันก่อนเลย มิหน้าซ้ำ ยังได้เรียกเรา...”

ขณะนางคิดถึงตอนนั้น พลันได้ยินเสียงอ้วงแซอูทวนขึ้นเบา ๆ

ดรุณีชุดดำส่ายหน้าอย่างอัศจรรย์ปัญญาขึ้นวูบหนึ่ง แล้วจึงหันมาจ้อง
มองอ้วงแซ เคঁรยอ้ยมจนกลาดเกลื่อนใบหน้าแล้วกล่าวว่า

“ในที่สุด ท่านก็ได้สติขึ้นมาแล้ว ทำให้ข้าพเจ้ากระวนกระวายจน
แทบตาย”

อ้วงแซกลอกลิ้นนัยน์ตาไปหลายครั้งหลายครา พลันผุดลุกขึ้นนั่ง
ถามด้วยความพิศวงสงสัยอย่างยิ่งว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเข้ามาอยู่ในที่นี่ได้ ท่าน...ท่านเป็นใคร ?”

ดรุณีชุดดำกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“นี่เป็นวัดร้างที่มีได้ปฏิสังขรณ์มาเนิ่นนานปี ข้าพเจ้าพบท่านสิ้นสติ
เพราะบาดเจ็บโดยบังเอิญ จึงได้พาท่านเข้ามารักษาพยาบาลในที่นี้”

อ้วงแซอูทวนดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

“จริงทีเดียว ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บอันสาหัสจนมิอาจทนทาน ต้องสิ้น
สติอยู่บนพื้น ภายหลังก็ไม่ทราบเรื่องราวใด ๆ อีก ที่แท้เจ้าช่วยเหลือข้าพเจ้า
ไว้นั่นเอง ข้าพเจ้าอ้วงแซขอสำนึกพระคุณไว้จนตราตรึงใจ”

กล่าวแล้วจึงตะกายลุกขึ้นยืน ประสานมือคารวะต่อดรุณีชุดดำอย่าง
นอบน้อมจนจรดพื้น

ดรุณีชุดดำรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนขึ้นว่า

“อันผู้คนที่ทั้งหลายในแผ่นดิน ล้วนแล้วเป็นสหายร่วมฟ้าเดียวกัน อัน
การรับใช้เพียงเล็กน้อย จะนับเป็นบุญคุณอย่างไรได้”

“ข้าพเจ้าได้รับการแผ่พระคุณด้วยความเมตตาการุณย์ ตามเหตุผลก็
สมควรกราบขอบพระคุณด้วย”

ดรุณีชุดดำพลันยื่นมือไปกอดบ่นาอ้วงแซแล้วกล่าวว่า

“ท่านยังมีทุเลาจากบาดเจ็บ จงรีบนั่งฝึกลมปราณพักผอนเสียก่อน
เถิด ข้าพเจ้ายังจะต้องการรับความช่วยเหลือจากอ้วงเฮียเล็กน้อย มิทราบ

ว่าอ้วงเสียจะยินยอมมกรูณาหรือไม่ ?”

อ้วงแขนงไปวบหนึ่งก็กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวขึ้นว่า

“เจ้าใจช่วยเหลือข้าพเจ้ามา มาตราแน้นจะบุกน้ำลุยไฟ ตามเหตุผลก็ไม่ยอมปฏิเสธรัดข้อ”

“อ้วงเสียกล่าวรุนแรงเกินไปแล้ว รีบนั่งผนึกกำลังพักผ่อนเถิด เราอีกสักครู่จึงจะเดินทางต่อไป”

อ้วงแซลอบรั้งพลังภายในเล็กน้อย รู้สึกเลือดลมปราณปลดปล่อยมีที่ติดขัด นับว่าทุเลาไปถึงเปิดเก้าส่วนแล้ว จึงกล่าวอย่างปลอบปล้ำยืนยันว่า

“เจ้าใจ ข้าพเจ้าทุเลาเป็นปรกติแล้ว ฉวยโอกาสนี้เดินทางกันไปได้”

“ไม่ ท่านยังมีทุเลาเป็นปรกติโดยสมบูรณ์ รีบนั่งลงเถิด มาตรมิเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะมีโทษขึ้นแล้ว”

อ้วงแซ่จำต้องทรุดกายนั่งตามคำ รั้งลมปราณเข้าสู่จุดศูนย์ ลำรวมจิตใจจนมีสมาธิแน่นแน่ว เพียงเวลาไม่นานนัก ก็เคลิบเคลิ้มเข้าสู่ภวังค์ความลึมต่ำ ตรึงชูดำนั่งถลึงตาจ้องมองดูทางด้านข้าง พลันมีสีหน้าเย็นชา กระด้างปานน้ำแข็ง ลอบเขม้นมองอ้วงแซ่แล้วเค้นหัวร่ออย่างเย็นชา

ประมาณอีกหนึ่งชั่วยามให้หลัง อ้วงแซ่จึงสลายพลังแล้วลุกขึ้นยืน รู้สึกว่าจุดเส้นชีพจรและอวัยวะทั่วร่าง มีพลังอันเข้มแข็งออ้อย่างแออัด

แต่ตรึงชูดำได้ถามขึ้นว่า

“อ้วงเสีย ขณะนี้ท่านรู้สึกว่าคุณเป็นปรกติโดยสมบูรณ์แล้วหรือไม่ ?”

อ้วงแซ่ผงกศีรษะตอบอย่างยื้มแย้มว่า

“ขอบพระคุณในความเป็นห่วงของเจ้าใจ”

ตรึงชูดำหันหลังให้กล่าวว่า

“ท่านมิต้องขอบพระคุณข้าพเจ้าดอก ข้าพเจ้ายังจะต้องขอความช่วยเหลือจากท่านอีกเลย ไปกันเถิด”

ตรึงชูดำพอกกล่าวขาดคำ ร่างก็พุ่งปราดออกไปจากวัดร้าง อ้วงแซ่รีบถีบเท้าตามติดไปในทันที แต่เมื่อมาถึงทางนอกวัดร้าง ตรึงชูดำได้อยู่ไกลไปกว่าหลายสิบลวาแล้ว

จึงต้องคำนึงขึ้นด้วยความตื่นตระหนกตกใจว่า

‘ดูมีออกว่าดรุณีที่มีอายุยังเยาว์วัย แต่วิชาตัวเบากลับฝึกปรือมาได้จนถึงขั้นนี้ มิทราบว่นางเป็นศิษย์ของยอดคนอาวโสสูงท่านใด แล้วนางยังต้องการให้เราช่วยเหลือต่อนางในเรื่องใดเล่า ?’

เมื่อได้คิดแล้วก็รังปลั่งลมปราน พุ่งกายไปในวิชาตัวเบาอย่างทุ่มเทติดตามไปทางด้านหลังอย่างกระชั้นชิด จึงเห็นร่างของคนทั้งสองคล้ายดั่งเป็นหมอกควันในแสงอุทัยยามอรุณ พุ่งปราด ๆ ออกไปประหนึ่งสายฟ้า

มาตรแม้นเป็นเวลากลางวัน คนธรรมดาก็ยากยิ่งที่จะเห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของคนทั้งสองได้

แต่ทว่า คนทั้งสองวิ่งไปกันเพียงประมาณสี่ห้าลี้ ดรุณีชุดดำพลันชะงักเท้าลง ห่อปากกุ่เสียงสดใสกังวาน ที่สุดไกลพลันมีเสียงกู่รับขึ้น ไม่นานนักเสียงม้าสองตัวก็วิ่งตะบึงตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว เป็นอาชาสีดำตัวกำยำพวงพี

ดรุณีชุดดำชี้ตัวด้านซ้ายมือแล้วกล่าวว่า

“ท่านขี่ตัวนี้เถิด”

โดยมีรอคำตอบจากอ้วงแซ นางได้พลีกายขึ้นไปบนอาชาตัวด้านขวา สะบัดบังเหียนแล้วก็พุงนำหน้าออกไปจนสุดฝีเท้า อ้วงแซจึงรีบกระโดดขึ้นสู่หลังม้า คอบซบไล่ตามติดออกไปบ้าง แต่ในใจกลับมีความคลางแคลงสงสัยบังเกิดขึ้น คำนึงว่า

‘ม้าพวงพีทั้งสองตัวนี้ มีอานครบบริบูรณ์มียกพร่อง แสดงว่าต้องได้รับการตระเตรียมอยู่แต่แรกแล้ว และก็ป็นสองตัวเสียด้วย หรือว่านางจะมีพวกคอยรับใช้อยู่อีก ? หรือนางคำนวณอย่างมั่นใจได้แล้วว่า เราต้องไปช่วยเหลือนางจนสุดกำลัง ? นี้ออกจะเป็นสิ่งที่มีใคร่ถูกต้องกับเหตุผลบ้าง’

พอได้คิดเช่นนั้น รีบกระตุ่ม้าพุงกายเร็วขึ้นกว่าเดิม จนวิ่งเคียงคู่กับม้าดรุณีชุดดำ ถ้ามไปว่า

“เจ้าเจ้ เราจะไปในที่ใด ?”

“มิต้องถามไถ่ เมื่อถึงก็ทราบเอง”

เป็นวาทะที่เย็นชากระด้าง โดยมีหันหน้ากลับมาตอบคำอีก อ้วงแซ

รู้ดีกว่าท่าทางของนางเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วเหลือเกิน จึงถามว่า

“เจ้เจ้ ข้าพเจ้ายังมิได้น้อมถามนามสูงส่งของท่านเลย หากแม้ข้าพเจ้าคาดเดามีผิด การไปของเจ้เจ้ในคราวนี้ คงไปเผชิญกับศัตรูคู่อาฆาตใช่หรือไม่ ?”

ครุณีชุดดำปลี่ยนหันขวับกลับมา ตาทั้งสองเป็นประกายอันคมวาวเจิดจ้า เข้มมองจ้องดูอ้วงแฉออย่างแค้นเคืองอยู่แวบหนึ่ง จึงกล่าวว่า

“อ้วงเฮีย ท่านเพียงทราบข้าพเจ้าเคยช่วยเหลือท่านมาคราวหนึ่งก็เพียงพอแล้ว มิจำเป็นต้องทราบชื่อเสียงเรียงนามของข้าพเจ้า ส่วนเรื่องราวอื่น ๆ เมื่อถึงจุดหมายปลายทางย่อมทราบเอง”

กล่าวแล้วนางกระตุ้มม้า ม้าเจ็บบวดต้องวิ่งออกไปดุจดั่งคลุ้มคลั่ง แต่นางกลับหันร่างมาส่งเสียงดัง ๆ ว่า

“หากแม้ท่านมีความชาญฉลาดแล้ว ควรตระเตรียมรับมือกับการต่อสู้อันดุเดือดไว้จะประเสริฐกว่า มาตรมิเช่นนั้น หากแม้ท่านมีเกาทัณฑ์อันใดเกิดขึ้น ข้าพเจ้าก็มิยอมรับความผิดชอบในเรื่องนั้น”

อ้วงแพพลอยกระตุ้มม้าวิ่งตามติดไปจนสุดฝีเท้า พร้อมกันนั้น ตอบเสียงก้องกังวานขึ้นว่า

“เจ้เจ้ช่วยข้าพเจ้าในขณะบาดเจ็บสาหัสจนสิ้นสติ ข้าพเจ้าย่อมต้องทุ่มเทกำลังเข้ารับใช้จนสุดความสามารถ มาตรแม้สิ้นชีวิตไปเพราะเรื่องนี้ ก็เป็นสิ่งยินดีกระทำอย่างไม่ย่อท้อ จะมีตำหนิตติเตียนเจ้เจ้เป็นอันขาด”

ครุณีชุดดำมิได้วักกล่าวอย่างไรอีก ก้มหน้าเร่งไสร้มาจนวิ่งไปดุจดั่งเหินบิน ยิ่งวิ่งก็ยิ่งใกล้กับเมืองหลวงเข้าไปทุกครา ครุณีชุดดำปลี่ยนเลี้ยวไปในทางแยกอีกสายหนึ่งอย่างไม่คาดคิด

อ้วงแซ่ต้องร้องอุทานขึ้นด้วยความสงสัย เพราะเห็นเป็นดินแดนมาตุภูมิถิ่นเกิด จึงบ่นพึมพำขึ้นว่า

“นี่มันมิใช่ทางไปสู่เทียนจิงอันเป็นบ้านเกิดของเราดอกหรือ ?”

อ้วงแซ่ได้จากเทียนจิงไป ในขณะที่เทียนฮั้วผู้บิดาพาพวกห้าอัจฉริยะไปเยี่ยมเยียนประมุขพรรคซิกเจ๊าะก้า ในยามนั้นเป็นเพียงทารกอายุสิบสอง

สิบสามปี ยามนี้เมื่อได้มาเห็นมาตุภูมิเกิด จึงมีจิตใจคึกคักแจ่มใส ห่อปากกุเสียงอันกึกก้องกังวานแล้วเร่งม้าตามติดดุริชุตดำเข้าไปอีก

แต่อ้วงแซยังมีทันจะเอ๋ยปากถามไถ่ ดุริชุตดำก็ได้เค้นหัวร่อเสียงเย็นชาแล้วกล่าวว่า

“ท่านรู้จักเส้นทางสายนี้หรือ ?”

อ้วงแซหัวร่อฮาฮา แล้วกล่าวว่า

“นี่มันเป็นทางที่เข้าสู่หมู่บ้านเกิดของข้าพเจ้าเอง ไหนเลยจะมีรู้จักมักคุ้นเล่า”

“อา อย่างนั้น หมู่บ้านเถียนจิงท่านก็ต้องรู้จักแล้ว ?”

ดุริชุตดำยังคงกล่าวโดยมิได้เหลียวหน้ากลับมา

อ้วงแซบังเกิดความงุนงงสงสัยอย่างใหญ่หลวง ต้องถามไปว่า

“เจ้เจ้ ท่านจะไปที่เถียนจิง ใช่มั้ย ?”

ดุริชุตดำผงกศีรษะโดยมิตอบ

อ้วงแซยังบังเกิดความพิศวงสงสัยขึ้นอีก รีบถามไปว่า

“ท่านไปที่เถียนจิงทำอะไร ?”

“หาประมุขหมู่บ้านเถียนจิง !”

“อะไร ?”

อ้วงแซงุนงไปทันที แต่แล้วพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังกึกก้องกังวานกล่าวว่า

“เจ้เจ้ ท่านเสียเวลาไปอย่างไรประโยชน์แล้ว”

แต่พลันเปล่งเสียงอันเปี่ยมด้วยความรันทดขึ้นว่า

“อันชนชาวบู๊ลิ้มทั้งหลายในแผ่นดิน ผู้ใดมีทราบบว่า ประมุขเถียนจิงบัดนี้มีได้อยู่กับบ้านแล้ว”

ดุริชุตดำยังคงโสมมอยู่ตลอดเวลา พร้อมกันนั้นก็เหลียวหน้ามาถลึงตามอง กล่าวว่า

“เหลวไหล มาตรแมนประมุขเถียนจิงมิได้อยู่บ้าน ยังมีสูญหินซึ่งจะอย่างไรก็มีถึงกับหนีไปจนไกลตาดอก”

อ้วงแซ่ได้ยินดรุณีชุดดำเอ่ยถึงมารดา ก็ตอบเสียงเครือด้วยความ
รันทดว่า

“สูญหินของจิ้งจู้ได้มรณะไปตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว”

ดรุณีชุดดำเหลียวมากลึงต่าจ้องมองอย่างชิงชังแล้วกล่าวว่า

“ตายแล้วหรือ ? อย่างนั้น นางก็ยังคงมีสถานที่ฝังซากศพอยู่สัก
แห่งหนึ่งกระมัง ?”

อ้วงแซ่พอได้ฟังต้องมีโทสะพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรง กล่าวว่า

“ท่าน...ท่านเป็นผู้ใดใครกันแน่ ?”

ดรุณีชุดดำหาไม่ความแยแสต่อการแค้นเคืองของอ้วงแซ่ไม่ กลับหัวร่อ
ขึ้นอย่างมิคาดคิด กล่าวเสียงแง่อนขึ้นว่า

“บอกกับท่านว่าอย่าถามไถ่ เมื่อถึงเวลาก็จะทราบได้เอง”

พลากระตุ้นม่านพุงปราดออกไปอย่างสุดฝีเท้าหลายสิบวา

อ้วงแซ่ต้องกล้ำกลืนความอัดอั้นไว้จนเต็มอก คำนี้ขึ้นว่า

‘หรือจะเป็นศัตรูคู่อาฆาตของบิดาเมื่อคราก่อน แต่นางก็สมควรจะ
สืบเสาะถามไถ่ดูสักครั้งว่า ทำอัจฉริยะในพิภพพร้อมมือกันไปเยี่ยมเยียน
ประมุขพรรคชิกเจ้าก้า จวบจนบัดนี้ก็ยังมิได้ย้อนกลับมา เป็นเรื่องที่ชนชาว
บู๊ลิ้มทั่วทั้งแผ่นดินต่างทราบกันอยู่จนถ้วนทั่ว แต่นางกลับมาหาบิดาเราใน
ขณะนี้ และยังต้องการให้ช่วยเหลือนางอีกกำลังหนึ่ง ไยมิใช่เป็นเรื่องน่า
หัวร่อเล่า ?’

อ้วงแซ่ยังคงคิดยั้งรู้สึกว่า ความนี้มีร่องรอยพิรุณมากมายยิ่งนัก จึงยัง
บังเกิดความคลางแคลงใจเพิ่มพูนขึ้นอีก

ขณะนั้น เบื้องหน้าสายตาได้ปรากฏกำแพงสีเหลืองของหมู่ตึกอันกว้าง
ขวางแห่งหนึ่ง อ้วงแซ่พอได้เห็นพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านขึ้นบ้าง พึมพำว่า

“เทียนจิง...เทียนจิง... เทียนจิงที่เมื่อครั้งอดีตมีเกียรติภูมิสะท้อนบู๊ลิ้ม
ทั้งแผ่นดิน แต่ปัจจุบัน น่ากลัวร้าวลงไปแล้ว”

อ้วงแซ่พลุ่งพล่านจนลงแส้เส้มาไปจุดตั้งคลุ้มคลั่ง ปรารภนาที่จะถึง
ให้ได้ในชั่วพริบตา แต่ทว่า ความพลุ่งพล่านดาลใจที่บังเกิดอย่างรุนแรงนี้

ทำให้ต้องเหม่อมองจ้องดูกำแพงของถ้ำเกิด พร้อมกับน้ำตาที่ไหลหลั่งลงมาจากเนืองนอง

จิตใจของอ้วนแซ่ในยามนี้เป็นไปฉันทิ ย่อมคาดเดาได้อยู่แล้ว

กำพร้ามารดาตั้งแต่แบเบาะ พอยังเยาว์วัยก็สูญเสียชีวิตไปอีกผู้หนึ่ง จวบจนเติบโตใหญ่ต้องอาศัยอยู่ในครอบครัวของเตี้ยเล่าแปะ พอเพิ่งฝึกปรีอฝีมือสำเร็จออกสู่โลกกว้าง น้องสาวร่วมสายโลหิตก็ถูกผู้อื่นฉุดคร่าไป ความกระทบกระเทือนใจที่อุปถัมภ์อย่างช้า ๆ ซ้อน ๆ ทำให้อ้วนแซ่ที่ความจริงเป็นบุคคลอันมีนิสัยเรียบร้อยตั้งราวนักศึกษาแดงแก่เรียน ได้กลับกลายเป็นนิสัยเจ้าอารมณ์ที่ร้อนแรง มีความโกรธแค้นและดีใจอย่างไม่แน่นอน กลับกลายเป็นมีนิสัยอันทรนโอหังอย่างเด็ดเดี่ยว เมื่อหวนคำนึงถึงครอบครัวของตน ก็ต้องน้ำตาไหลพรากดังถูกฝนพรหม

ม้าฟ่วงพิสิดำสนิท มีฝีเท้ารวดเร็วดุจตั้งเหินบิน ชั่วพริบตาก็มาถึง ยิ่งนอกกำแพงหมู่ตึกเทียนจิง แต่ดรุณีชุดดำได้มาถึงก่อนแล้ว เห็นนางยังคงนั่งอยู่บนหลังม้า แต่พลันสะบัดแขนทั้งสองปลายเท้าตะโพนตะโพกม้า ร่วงฟุ้งควบข้ามกำแพงสี่เหลี่ยมไปจนลับตาทันที

อ้วนแซ่ลงไปในอุบหนึ่ง จึงรีบเร่งกระโดดข้ามกำแพงไปข้าง เห็นภายในกำแพงของบ้านเกิด มีแต่หญ้าที่ขึ้นรกร้างจนยุ่งเหยิง อดมิได้ต้องบังเกิดความสลดหดหู่จนจับใจ ลืมเลือนเรื่องของดรุณีชุดดำไปจนสิ้นเชิง ก้าวยาว ๆ มุ่งสู่ห้องโถงใหญ่กึ่งกลางตัวตึกของเทียนจิงทันที

พอเข้าไปในห้องใหญ่ ดูที่บูชาที่อัญเชิญนามบรรพบุรุษเรียงรายนั้น เห็นมีแต่หยากไยเฝ้ามุมมืดจนเต็ม พลันโหมกายเข้าไปอย่างรุนแรง คุกเข่าลงที่เบื้องหน้า อธิษฐานขึ้นด้วยเสียงอันลั่นเครือว่า

“วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของบรรพบุรุษโปรดคุ้มครองแซ่ ให้หาร่องรอยของบิดาได้แต่เร็ววัน กลับมาสู่เทียนจิง สร้างความอบอุ่นให้แก่สายเลือดอีกครั้ง”

แล้วก็ไขกศิระชะการะอยู่หลายต่อหลายครั้งมิหยุดยั้ง

แต่ไม่คาดว่า ขณะไขกศิระอยู่นั้น พลันมีเงาดำถลันรูดเข้ามา ดรุณี

ชุดดำก็มายืนอยู่ข้างเบื้องหน้า ทวาดเสียงเย็นชาว่า

“ตัวบัดซบที่ไม่มีความรักดี”

แขนอันผุดพ่องสะบัดขึ้น รวดเร็วว่องไวจนอ้วงแซ่ไม่ทันจะหลบเสียง ได้ทันท่วงที เสียงฉาดฉาดก็ดังขึ้น แก้มทั้งสองถูกนางตบอย่างถนัดถนี่จน ร้อนวูบวาบ

อ้วงแซ่มีเพลิงโทสะลุกโพล่งขึ้นอย่างรุนแรง กระโดดปราดตวาดเสียง ก้องว่า

“เหตุไฉนท่านมาตบตีคน ?”

ดรุณีชุดดำแค้นหัวร่อเสียงเฮอะฮะ แล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะตบ เป็นอย่างไรไปหรือ ?”

อ้วงแซ่ยั้งแค้นเคืองสาหัสนัก สูดลมปราณอันรุนแรงแล้วลอบแผ่พุง กำลังไปในกระบวนทำล้วยอันบ้อแข็ง ยามนี้มีความระมัดระวังตัวอยู่อย่าง เต็มพร้อม ความพลุ่งพล่านดาลใจก็สงบลงไปกว่าเดิมอยู่บ้าง แต่หน้า ยังคงเขียวคล้ำด้วยโทสะ ถามว่า

“ข้าพเจ้าขอถามท่าน ท่านนั้นเป็นศัตรูคู่แค้น หรือว่าเป็นผู้มีพระคุณ ของข้าพเจ้า ?”

ดรุณีชุดดำกล่าวอย่างเย้ยหยันขึ้นว่า

“นั่นต้องดูว่าท่านมีความคิดเห็นเป็นเช่นไร ?”

อ้วงแซ่ถูกใจได้คิดขึ้น จึงถามอีกว่า

“ท่านทราบหรือไม่ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ?”

“เฮอะ ลู้ยซึ่งผู้เบ่ บุตรของเทียนเฮี้ยบอันยิ่งใหญ่ ผู้ใดจะไม่รู้จัก”

อ้วงแซ่พลันอุทานดัง ๆ แล้วสะบัดพัดพลั้งฝ่ามือที่ทุ่มเทกำลังถึงลิบ ส่วนออกไป พร้อมกับทวาดเสียงก็ก้องขึ้นว่า

“ท่านเป็นผู้ใดใครกันแน่ ? กำลังใช้เล่ห์อุบายอันชั่วร้ายอย่างไร”

ดรุณีชุดดำพลิกกายเป็นวงกว้างหลบไถลออกไปได้ยี่สิบกว่าเชียว ทวาด เสียงเกรี้ยวกราดว่า

“อ้วงแซ่ ท่านยังจำวาจาของชายชราชุดเขียวที่เคยพบปะกันมาใน

สู่สานลั้งสุยได้หรือไม่ หากจะต่อสู้กัน ข้าพเจ้าจะนำท่านไปยังสถานที่อีก
แห่งหนึ่ง”

กล่าวแล้ว เสด็จถลันวูบขึ้นไปบนหลังคาจุดดั่งสายฟ้า

ในเวลาขณะนั้น เสียงดังโครมได้ระเบิดขึ้นจนกึกก้อง อิฐปูนกระจัด-
กระจายจนอบอวล ผนังของห้องโถงแห่งตึกเทียนจึงถูกฝ่ามือประทับจน
เป็นรอยดำเกรียมอย่างชัดเจน แต่ทว่า อ้วงแซกลับยืนปากอ้าตาค้างอย่าง
งุนงงอยู่ในที่นั้น

ในรัชสมัยได้หมิง เกิดเหตุลึกลับขึ้น

เมื่ออยู่เบ็ของรัชกาลพลันสาบสูญร่องรอยไปในคืนวิวาท์เพียงคืนแรก
ต่อมากงจื๊อของรัชกาลยังหายตัวไปด้วยอีก !

ข่าวลือว่าอ้วงแซ่อยู่เบ็ที่มีเพียงปราดเปรื่อง รูปร่างงามสง่า
วิชาบุ๋สูงส่งเหนือธรรมดาคือผู้ต้องสงสัยที่เข้ามาในราชสำนัก
เพื่อจุดประสงค์คือสมบัติของแผ่นดินตงจ้วนที่อยู่ในสุสานของลั้ซุย
ไบลานสู่สวรรค์ และเสือกิเลนหิมะ !

และผู้ที่เป็นกุญแจไขสุสานลั้ซุยที่เต็มไปด้วยค่ายกลอันตราย
มีเพียงกงจื๊ออ้วงอึ้งเพียงผู้เดียว !

อ้วงแซ่ที่ถือประกาศิตบ๊อดี้เก้ไต่ฮื่อเหล็ง (ประกาศิตชิงนูไรผู้ต่อต้าน)
ออกตามหาบิดาที่สาบสูญ แม้จะมีพลังฝีมือสูงส่ง แต่ยังมีอาจด้านทาน
พรรคซิกเจ้จะทำได้ กระทั่งพบปรมาจารย์หนวดเหลือง
ฝึกคัมภีร์ลู่ทังเก็ง (คัมภีร์อสนินบาต) จนได้ฝ่ามือแดงฉานที่ทรงอำนาจรุนแรง
ปราศจากสัมผัสเสียง บังเกิดเสียงฟ้าลั่นครืนครั่นเบื่องไกล
ปรากฏรอยประทับฝ่ามือไหม้เกรียมเท่านั้น
จนได้รับฉายาลู่ซั้งฮู่เบ็ (ฮู่เบ็เทพเจ้าอสนินบาต) อย่างเต็มภาคภูมิ !

ลู่ทังอิ่น คัมภีร์อสนินบาต (รวมสามเล่มจบ)

ISBN 978-974-341-670-5

9 789743 416705

ราคาชุดละ 850 บาท